ERICH SEGAL

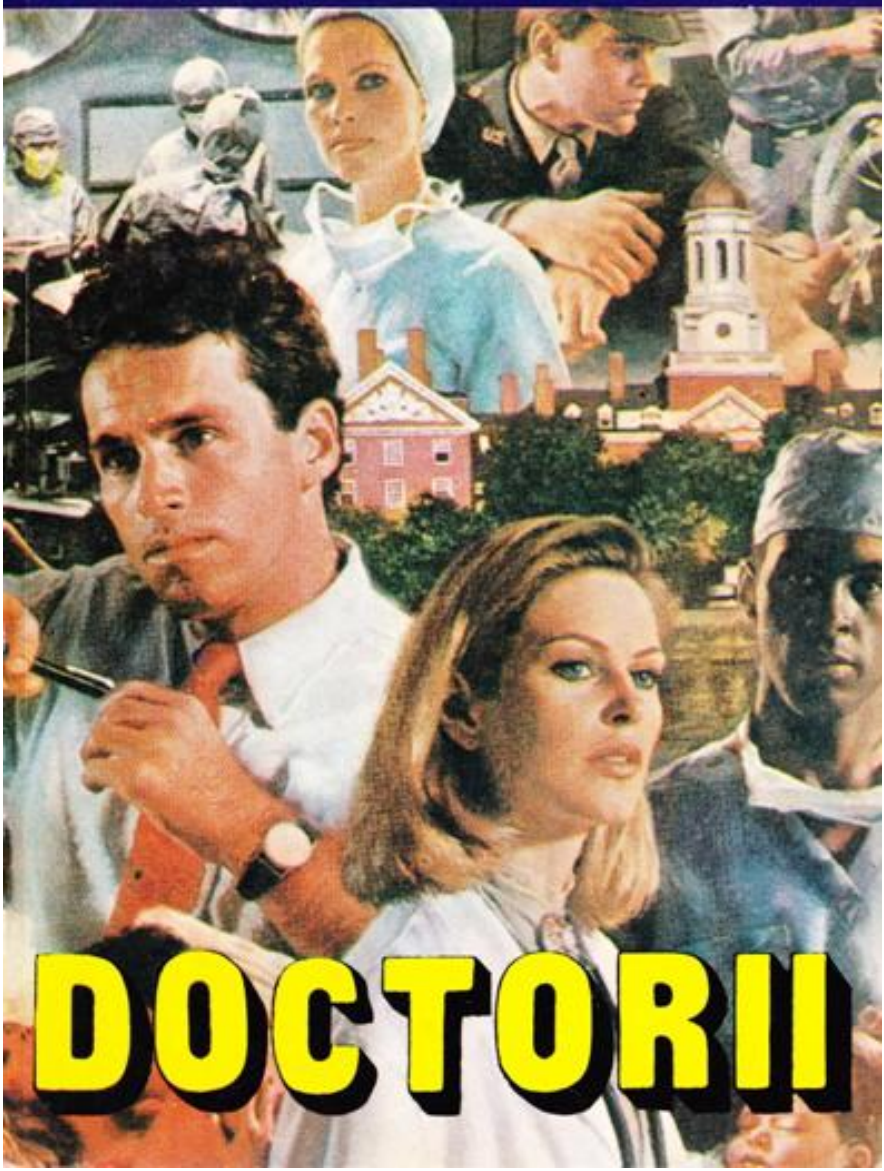

DOCTOR II

ERICH SEGAL

DOCTORII

Titlul original: Doctors, 1988
Traducere de: Mariana Țăranu, Ileana Toma

Nota editorului

Acesta este un roman despre o promoție imaginară a unui an de la Facultatea de Medicină Harvard. Toate personajele şi evenimentele din acest roman sunt creații ale imaginației autorului. Orice asemănare cu evenimente sau personaje reale, în viață sau decedate, este cu totul întâmplătoare.

Către *Karen* şi *Francesca*

„Principiul fundamental al medicinii este dragostea“
PARACELSUS (1493-1541)
„Marea artă a chirurgiei“

„I-am transformat pe medici în zei şi le adorăm calitatea de zei, oferindu-le trupurile noastre şi sufletele noastre, fără să mai vorbim de bunurile noastre lumeşti.

Şi totuşi, în mod paradoxal, ei sunt cei mai vulnerabili dintre oameni. Au numărul de sinucideri de opt ori media pe populația totală. Procentajul lor de aservire la droguri este de o sută de ori mai mare.

Şi deoarece ei sunt dureros de conştienți că nu pot să se arate la înălțimea aşteptărilor noastre, chinul lor este nespus de mare. Pe bună dreptate au fost numiți „vindecători răniți“.

BARNEY LIVINGSTON, DOCTOR ÎN MEDICINĂ
Doctorii

…„Statele Unite pierd în fiecare an medici echivalând numărul absolvenților a şapte facultăți de medicină din cauza drogurilor, alcoolismului şi sinuciderilor“.

DAVID HILFIKER, doctor în medicină
Vindecând rănile

PROLOG

Cu o singură excepție, toți erau albi şi cu cinci excepții, toți bărbați.

Unii erau străluciți, aproape geniali. Alții, genii aproape de nebunie. Unul cântase într-un recital de violoncel la Carnegie Hall, altul a jucat baschet profesionist timp de un an. Şase din ei scriseseră romane, dintre care două au fost chiar publicate. Unul fusese cât pe ce să devină preot. Altul era absolvent al şcolii de corecție. Toți erau înfricoşați de moarte.

Ceea ce îi adusese pe toți împreună în această dimineață luminoasă de septembrie a anului 1958 era faptul că toți erau studenți în primul an la Facultatea de medicină Harvard. Erau adunați în sala D pentru a asculta cuvântarea de bun venit adresată lor de către decanul Courtney Holmes.

Trăsăturile feței sale aminteau chipurile de pe monedele romane şi atitudinea lui dădea impresia că s-a născut având un ceas cu lanț de aur în loc de cordon ombilical.

Nu avusese nevoie să ceară să se facă linişte. Doar zâmbea şi auditoriul devenea atent.

„Domnilor“, începu el, „vă îmbarcați cu toții în vederea unei mari călătorii spre frontierele cunoaşterii în domeniul medicinii, care se află acolo unde veți începe propriile voastre explorări în teritorii încă necunoscute ale suferinței şi durerii. Unii din cei ce sunt în această sală poate vor găsi modul de vindecare pentru leucemie, diabet, lupus eritematos şi pentru ucigătoarea hidră cu mai multe capete – cancerul…“

Vorbitorul făcu o pauză plină de dramatism perfect calculată. Ochii lui albaştri deschis avură o scânteiere când adăugă: „Probabil chiar şi pentru banalul guturai“.

Auditoriul îl răsplăti cu un hohot de râs.

Apoi, decanul îşi lăsă capul cu păr argintiu în jos,

preocupat de un gând. Studenții aşteptară în linişte, emoționați.

Când, în cele din urmă, îşi ridică privirea, începând să vorbească din nou, vocea îi era mai domoală şi cu o octavă mai coborâtă.

„Permiteți-mi să închei prin dezvăluirea unui secret – umilitor atât pentru mine, când îl dezvălui, cât şi pentru dumneavoastră că îl auziți".

Se întoarse şi scrise ceva pe tabla din spatele lui.

Două simple cifre – numărul douăzeci şi şase.

Un murmur de nedumerire umplu sala.

Holmes aşteptă ca liniştea să se aştearnă din nou, respiră adânc şi privi direct spre auditoriul vrăjit.

„Domnilor, vă sfătuiesc să înregistrați în memoria dumneavoastră: există mii de boli pe lume dar Ştiința Medicală are tratamente empirice doar pentru douăzeci şi şase din ele. Restul este… numai ipoteză".

Şi asta a fost tot.

Cu o ținută militărească şi cu o grație de atlet coborî sprinten de pe podium şi părăsi sala.

Auditoriul era prea stupefiat ca să aplaude.

I.
INOCENŢA

În noua lume ei intră goi
Lipsiți de căldură şi neştiind nimic
Decât că intră printre noi…

Aceasta este schimbarea hărăzită
De aceea păstrează demnitatea intrării
În ei întipărită.
Căci rădăcini puternice îi leagă:
Târându-se le rup şi-ncep să înțeleagă.

William Carlos Williams (1883-1963)
Pediatru şi poet

UNU

Barney Livingston a fost primul băiat din Brooklyn care a văzut-o pe Laura Castellano goală.

Într-o dimineață de august, în vara în care mergea pe cinci ani, el îşi făcea de lucru în curtea din spatele casei când auzi o voce necunoscută.

— Bună.

Privi spre grădina vecină şi văzu peste gard o fetiță blondă care părea de aceeaşi vârstă cu el. Simți un fior de părere de rău pentru vechii locatari care aveau un jucător formidabil de punchball pe care îl chema Murray. Acum, după cum auzise, noii locatari nu aveau măcar *un băiat.*

De aceea, Barney fu surprins când, după ce se prezentă, Laura propuse să se joace cu mingea. El ridică din umeri în semn de aprobare şi se îndreptă să-şi aducă mănuşa.

Când se întoarse o clipă mai târziu, ținând strâns în mână o mică minge de cauciuc, Laura era în mijlocul grădinii lui.

— Cum ai ajuns aici? întrebă el.

— Am sărit peste gard, răspunse ea nonşalant. Foarte bine, *vámonos,* aruncă-mi o minge sus.

Se înțelege, Barney puțin dezechilibrat, aruncă mingea pe care Laura o prinse cu abilitate, aruncând-o apoi cu putere înapoi. El era încă descumpănit de faptul că fetița sărise cu multă uşurință gardul pe care Murray la cei *şapte* ani ai lui nu-l putea trece fără să fie ajutat.

După jumătate de oră de joc zdravăn, Barney hotărî că Murray era perfect înlocuit de către Laura. Căută atunci în buzunarul său şi scoase un pachet de țigări „Lucky Stripe“ şi îi oferi una.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea, tatăl meu spune că am alergie la ciocolată.

— Ce-i aia alergie?

— Nu sunt sigură, recunoscu ea. Mai bine îl întrebăm

pe *papacito.* El este doctor.

Apoi îi trăsni ideea:

— Hei, de ce nu ne-am juca de-a doctorul şi pacientul?

— Adică în ce fel?

— Bine, mai întâi te consult eu, după aia mă consulți tu.

— Pare ceva plictisitor.

— Va trebui să ne dezbrăcăm.

— Cum?

Poate că asta era interesant.

Consultațiile au avut loc sub un venerabil stejar, într-un colț îndepărtat al grădinii familiei Livingston. Laura îl îndemnă pe Barney să-şi scoată cămaşa cu dungi pentru ca ea să poată să-l asculte la piept. Aceasta o realiza cu ajutorul unui stetoscop imaginar.

— Acum scoate-ți pantalonii.

— De ce?

— Hai, Barney, aşa e jocul!

Cu o oarecare jenă, el îşi trase jos pantalonii scurți de culoare albastră şi, rămas doar în chiloți, începu să se simtă prost.

— Scoate-ți şi asta, ordonă tânăra doctoriță.

Barney privi în fugă peste umărul său pentru a se convinge că nu-i vede cineva din casă şi îşi scoase ultima îmbrăcăminte.

Laura îl examină minuțios, acordând o deosebită atenție părții aceleia mititele ce atârna între picioarele lui.

— Ăsta e ciucurelui meu, explică el plin de mândrie.

— Pare mai degrabă un penis, răspunse ea profesional. Oricum, eşti perfect sănătos. Poți să te îmbraci.

În timp ce el se îmbrăca grăbit, Laura întrebă:

— Vrei să ne jucăm acum alt joc?

— Nu e cinstit – acuma-i rândul *meu* să fiu doctor.

— Bine.

Într-o clipă, fetița se dezbrăcă goală puşcă.

— Aoleu, Laura, dar ce s-a-ntâmplat cu… al tău…

— Nu am aşa ceva, răspunse ea oarecum cu regret.

— Oare de ce?

În acest moment o voce stridentă întrerupse consultația.

— Baaar-ney! unde eşti?

Era mama lui în pavilionul uşii din spatele casei. Se scuză în grabă şi îşi făcu apariția de după trunchiul stejarului.

— Sunt aici, Mami.

— Ce faci acolo?

— Mă joc cu cineva.

— Cu cine?

— Cu o fată pe care o cheamă Laura, vecina noastră.

— Aha, noua familie. Întreab-o dacă vrea lapte şi biscuiți.

O față poznaşă apăru din boschetul ascunzătoare.

— Ce fel de biscuiți? întrebă Laura bucuroasă.

— Pişcoturi şi biscuiți cu smochine spuse doamna Livingston zâmbind. Vai, ce dulce eşti!

Paradisul copilăriei lor se chema Brooklyn şi era plin de zgomote vesele, huruit de troleibuze amestecat cu clinchetul clopoțeilor de la cabrioleta firmei *Good Humor Man* şi peste toate râsul copiilor jucând stickball şi punchball – şi chiar meciuri de hochey pe patine cu rotile – chiar pe stradă.

Brooklyn Dodgers nu era doar o echipă de baseball, ci erau, adevărate personalități – Rățoiul, Stârpitură, Popa, alcătuind împreună un tot. Ei aveau printre ei chiar pe Jack Robinson, care era în stare să alerge ca țâşnit din puşcă. Echipa era trup şi suflet pentru Brooklynul lor. Şi atunci cui îi păsa că de fapt ei nu putuseră niciodată să-i învingă pe *New York Jankees?*

În anul 1942 americanii se aflau angajați în cel de-al doilea război mondial pe trei fronturi: în Europa împotriva naziştilor, în Pacific împotriva hoardelor lui Tojo, şi acasă împotriva O.P.A. Acesta era organismul pe care

preşedintele Roosevelt l-a înființat ca să raționalizeze alimentația populației civile pentru ca trupele să poată avea cele mai bune condiții.

Astfel, în timp ce mareşalul Montgomery lupta împotriva lui Rommel la El Alamein şi generalul Jimmy Doolittle bombarda Tokio, în Brooklyn, Estelle Livingston se străduia să obțină rații suplimentare de carne pentru ca cei doi fii ai săi să crească sănătoşi şi puternici.

Soțul ei, Harold, fusese mobilizat cu un an înainte. Ca profesor de latină la liceu, acum se afla la o bază militară din California pentru a învăța japoneza. Tot ce putea comunica familiei sale era numai faptul că se ocupa de ceva denumit „intelligence“[1]. Estelle folosea potrivirea de cuvinte pentru a explica celor doi copii ai ei că tatăl lor se ocupă de aceasta pentru că era foarte, foarte inteligent.

Din motive neînțelese, tatăl Laurei, doctorul Luis Castellano, nu fusese mobilizat.

— Barney, Laura este drăguță? întrebă Estelle, încercând să-i îndese în gura frățiorului mai mic încă o lingură de mâncare.

— Da, răspunse băiatul, pentru o fată e bine. Vreau să spun că poate să prindă şi o minge. Doar că vorbeşte cam caraghios.

— Pentru că familia Castellano este din Spania, dragă. Ei au trebuit să fugă de acolo.

— De ce?

— Pentru că oameni răi, numiți fascişti, i-au persecutat. Şi tăticul tău tot de aia este în armată, ca să lupte cu fasciştii.

— Dar tăticul are puşcă?

— Nu ştiu. Sunt sigură că dacă are nevoie, preşedintele Roosevelt va avea grijă să i se dea una.

— Bine – atunci el poate să-i împuşte pe toți răii ăştia în penis.

Estelle, fiind de profesie bibliotecară, era totdeauna preocupată de îmbogățirea vocabularului fiului ei, dar acum fu surprinsă de noile achiziții verbale ale băiatului.

— Cine ți-a spus ție de penis, dragă? întrebă ea cât putu mai natural.

— Laura. Tatăl ei este doctor. Ea totuşi nu are aşa ceva.

— Ce nu are?

— Nu are penis. La început nu am crezut-o, dar mi-a arătat.

La aceasta, Estelle rămase fără grai. Amestecă în mod mecanic grişul micuțului Warren şi se întrebă până unde mergeau cunoştințele lui Barney.

Cu timpul, jocurile lui Barney şi Laura au evoluat. Se jucau de-a *cowboy*-ii şi indienii, de-a ostaşii şi japonezii, schimbând în mod democrat pe rând tabăra celor buni cu a celor răi de la o zi la alta a verii aceleia.

Trecu un an. Trupele aliaților debarcaseră în Italia şi americanii recucereau în Pacific insulele Solomon. Într-o noapte târziu, frățiorul lui Barney, Warren, se trezi țipând, cu o febră de 41 de grade. Îngrozită că e ceva foarte grav – temutul flagel de vară – paralizia infantilă, Estelle înfăşură repede băiețelul într-un cearceaf de baie şi-l cără pe scări până la doctorul Castellano. Barney o urmă, ținându-se de ea confuz şi speriat.

Luis era încă treaz, citea o revistă medicală în micul său birou şi se repezi să se spele înainte să înceapă consultația. Mâinile sale mari şi păroase erau în mod surprinzător repezi şi mângâietoare. Barney privi cu respect la doctorul care se uita în gâtul lui Warren. După aceea îl ascultă la piept timp în care încerca să-l liniştească pe micuțul bolnav.

— Este bine, şopti el, ia trage aer pentru mine şi dă-l afară, da, *niño?*

Între timp, Inez Castellano se grăbi să aducă apă rece şi un burete.

Estelle rămăsese mută de teamă, iar Barney se agățase de poalele halatului mamei sale. Totuşi îşi găsi curajul şi întrebă:

— Este… ştii…?

— *Cálmate,* Estelle, nu este polio. Priveşte la erupţia specifică scarlatinei de pe pieptul lui – şi în special la pata aceasta roşie mare de pe limbă. I se spune de obicei limbă zmeurie. Băiatul are scarlatină.

— Dar asta este grav.

— Da, aşa că trebuie să găsim pe cineva care să prescrie o sulfamidă de tipul Prontosilului.

— Tu nu poţi?

Strângând din dinţi, Luis răspunse:

— Nu am voie să scriu reţete. Nu am licenţă să practic în această tară. Oricum, *vámonos,* Barney va rămâne aici în timp ce noi luăm un taxi până la spital.

Pe drum, în maşină, Luis l-a ţinut pe micul Warren, tamponându-i gâtul şi fruntea cu buretele. Estelle îşi revenise datorită comportării medicului, dar încă mai era nedumerită de cele ce-i spusese înainte.

— Dar, Luis, credeam că *eşti* doctor. Ştiu că lucrezi la spital, aşa e?

— În laborator – unde fac numai analize de sânge şi urină. Făcu o pauză şi apoi adăugă: În ţara mea am fost un medic – şi cred că unul bun. Acum cinci ani când am venit aici am învăţat engleza ca un nebun, am recitit toate cărţile şi mi-am luat toate examenele. Dar consiliul de stat mi-a refuzat totuşi acordarea licenţei. În mod aparent sunt pentru ei un duşman periculos. N-am aparţinut unui partid potrivit în Spania.

— Dar ai luptat împotriva fasciştilor.

— Da, dar am fost socialist – ceva destul de *sospechoso* în America.

— Este scandalos.

— *Bueno* – ar fi putut fi şi mai rău.

— Nu văd cum.

— Aş fi putut fi prins de Franco.

La spital, diagnosticul pus a fost imediat confirmat şi lui Warren i s-au dat medicamentele propuse de Luis. Infirmierele l-au tamponat apoi cu buretele înmuiat în

alcool pentru a-i coborî febra. La cinci şi jumătate dimineața era declarat în afară de pericol pentru a putea merge acasă. Luis a însoțit-o pe Estelle şi pe băiat la taxi.

— Tu nu vii? întrebă ea.

— Nu. *No vale la pena,* sunt de serviciu de la şapte în laborator. Am să stau aici ca să trag un pui de somn în camera de gardă.

— Cum am ajuns în patul meu, mami?

— Bine, dragă. Când am ajuns acasă era foarte târziu şi tu adormiseşi pe divan la familia Castellano aşa că Inez şi cu mine v-am adus pe tine şi pe Warren acasă.

— Warren este bine?

Barney încă nu-şi văzuse frățiorul.

Estelle aprobă dând din cap.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că l-am avut pe dr. Castellano. Suntem foarte norocoşi că este vecin cu noi.

Pentru o clipită Barney avu o tresărire de invidie că tatăl Laurei era acasă. Uneori simțea lipsa tăticului său ca pe o durere puternică ce-l cuprindea în întregime.

Îşi amintea bine ziua în care tatăl său plecase. Harold îl ridicase sus, sus şi-l strânsese la piept atât de tare încât i-a simțit mirosul de tutun din respirație. Deseori de atunci, de câte ori observa că cineva îşi aprindea o țigară, Barney se simțea singur.

Şi totuşi avea o mică sursă de consolare. Un mic steag dreptunghiular, cu o stea albastră pe fond alb cu chenar roşu atârna mândru la fereastra din față a casei Livingston. Acesta spunea fiecărui trecător că din familia lor un bărbat este plecat să lupte pentru țara lui (unele case aveau astfel de stindarde cu două sau chiar trei stele).

Târziu, într-o după amiază de decembrie, pe când cei doi frați se întorceau de la bomboneriе cu chifle de cinci cenți, Warren observă ceva surprinzător la fereastra din față a doamnei şi domnului Cahn – un steag care avea o stea de aur.

— Mami, de unde au ei un steguleț așa de luxos? se smiorcăi Warren la masa de prânz.

Estelle avu o clipă de ezitare şi apoi reluându-şi calmul răspunse:

— Pentru că fiul lor a fost… deosebit de curajos.

— Crezi că tăticul va putea să obțină o stea asemănătoare într-o zi?

Cu toate că femeia îşi simți paloarea cuprinzându-i fața, răspunse pe un ton normal:

— Niciodată nu ştii când se întâmplă aceste lucruri; acum gata, hai mănâncă-ți tocănița de conopidă.

După ce îşi culcă băieții, îşi aminti brusc că Barney tăcuse tot timpul conversației. Înțelesese el oare că Arthur, singurul fiu al familiei Cahn, căzuse ucis în luptă?

Mai târziu, stând singură la masa din bucătărie, şi căznindu-se să ia drept cafea braziliană surogatul din ceaşcă, Estelle îşi aminti de frecventele proteste ale lui Harold care doreau să o convingă că el este în afară de orice pericol: („Translatorii nu sunt împuşcați, dragă!“). Dar oare nu regulile de securitate i-au interzis să le comunice locul unde se află şi cu ce se ocupă? Nu trecea nicio zi fără ca vreo familie din Brooklyn să nu primească una din acele telegrame funebre.

După un timp, auzi vocea băiatului ei mai mare. Era liniştitoare şi plină de afecțiune.

— Mami, te rog, nu fi tristă, se va întoarce.

Stătea în pijamaua lui cu Mickey Mouse şi la cei şase ani şi jumătate ai lui îşi luase inima în dinți şi încerca să-şi consoleze mama. Ea îl privi cu un surâs.

— Cum ai putut să-ți dai seama ce gândesc? întrebă ea.

— Oricine din şcoala noastră ştie despre Artie Cahn. Am văzut chiar o profesoară plângând. Nu am spus nimic ca să nu-i sperie pe Warren, dar tăticu va veni sănătos. Îți promit.

— Ce te face să fii atât de sigur? întrebă ea.

Copilul ridică din umeri şi recunoscu:
— Nu ştiu, dar grija lui te va face să fii şi mai tristă.
— Aşa e, Barney, zise ea strângându-l la piept.
— Mami, n-ar fi cazul să-mi dai un biscuit?

Anul 1944 a fost un an de victorii. Roma şi Parisul fuseseră eliberate şi Roosevelt fusese ales a patra oară, fapt fără precedent în istoria Statelor Unite. După un timp, americanii au recucerit Guamul. Harold Livingston a telefonat familiei sale la plecarea din California că fusese trimis peste ocean. El nu putea preciza unde anume, ci doar că este trimis să ajute la interogarea prizonierilor de război japonezi. Următoarea ştire o va trimite prin poştă – acele scrisori miniatură, abia citibile, fotografiate pe microfilm şi tipărite pe o hârtie cenuşie murdară.

Anul fusese un jalon de referinţă şi pentru Luis Castellano. Consiliul Medical de Stat a revenit asupra deciziei date, declarând refugiaţii spanioli apţi să practice medicina în Statele Unite ale Americii.

Cu toate că îi făcea plăcere şi se simţea reabilitat prin acest fapt, Luis ştia că cei din consiliu nu ţinuseră seamă doar de meritele sale, ci acţionaseră aşa pentru că toţi medicii fuseseră încadraţi în armată. El şi Inez au transformat rapid dormitorul lor de la parter în cabinet de consultaţii. Au primit un împrumut de la Banca de Economii pentru a cumpăra un aparat Roentgen.

— La ce e bun ăsta, *papacito?* întrebă Isobel, fetiţa de trei anişori în timp ce cei patru tineri spectatori priveau la instalarea aparatului.

— Îţi spun eu, se grăbi Barney, este ca să vezi înăuntrul oamenilor, nu-i aşa, domnule doctor?

— Aşa e, băiatule, aprobă el, mângâindu-l pe Barney pe cap. Doctorii buni au acum aparate cu care să vadă ce este înăuntrul pacienţilor lor.

Apoi, arătând spre tâmpla sa, zise:

— Creierul rămâne, totuşi, cel mai grozav instrument

de diagnosticare folosit de om.

Reputația lui Luis – şi clientela lui – crescură rapid.

Districtul King îi oferi avantaje la spital. Acum el avea posibilitatea să trimită probe la laboratorul în care la început spălase eprubetele folosite.

Uneori, copiilor în mod deosebit li se permitea să facă o vizită în sanctuarul lui medical. Barney şi Laura aveau voie să pună mânuțele pe anumite instrumente şi să privească în urechiuşele lor cu otoscopul, iar Warren şi Isobel îşi ascultau cu stetoscopul piepturile.

În acest fel deveniseră aproape o singură familie. Estelle Livingston îndeosebi era plină de recunoştință. Ea nu avea altă rudă decât mama ei care – atunci când fetele *babysitter* nu erau disponibile – venea cu metroul din Queens ca să stea cu Warren în timp ce Estelle îşi presta serviciul la bibliotecă.

Totuşi ea era conştientă că băieții simțeau nevoia unei persoane masculine în viața lor şi a înțeles de ce Barney şi Warren se ataşaseră de medicul aspru şi ursuz ca un urs. În ce-l priveşte, Luis era încântat de faptul că acum avea doi băieți. Estelle şi Inez deveniseră prietene din ce în ce mai apropiate. Făceau împreună de gardă la apărarea antiaeriană în fiecare săptămână marți noaptea, patrulând pe străzile tăcute şi întunecate, urmărind să vadă dacă fiecare casă păstrează camuflajul. Din timp în timp, se uitau pe cer ca să vadă dacă vin bombardierele inamice.

Inez se simțea bine urmărindu-şi propriile gânduri în întunericul mătăsos şi devenea comunicativă.

O dată, când Estelle o întrebă ca de obicei dacă simte nevoia de somn, ea fu surprinsă să o audă spunând:

— Nu, aceasta îmi aduce aminte de zilele bune de altădată. Singura diferență este că acum nu am arma mea.

— Chiar ai luptat?

— Da, *amiga,* şi nu am fost singura femeie. Pentru că Franco nu avea numai trupe spaniole, ci şi *regulares* –

mercenari din Maroc, pe care îi plătea pentru această treabă murdară. Aveam un singur țel: atacă şi fugi. Erau atât de mulți călăi de acest fel. Sunt mândră că pot spune că am lichidat câțiva.

În acel moment realiză surprinderea Estellei.

— Încearcă să înțelegi, continuă Inez, aceşti ticăloşi au măcelărit copii.

— Bine, da înțeleg... răspunse Estelle şovăielnic în timp ce se străduia să accepte realitatea că femeia de alături cu o voce atât de blândă a omorât de fapt o altă ființă umană.

Părinții lui Inez, ca ironie a sorții, erau credincioşi aripii de dreapta, susținându-l atât pe Franco, cât şi fracțiunea Opus Dei – care era, de fapt, o biserică în cadrul bisericii – care sprijinea dictatorul. Când unica lor fiică a trecut la idealismul socialist şi i-a părăsit pentru a se alătura unităților miliției republicane, au blestemat-o şi au renegat-o.

— Nu am avut pe nimeni pe lume – decât arma şi Cauza. Aşa că, într-un fel, glonțul acela mi-a adus noroc.

— Care glonț? se întrebă Estelle.

Dar imediat totul deveni limpede.

În timpul asediului de la Malaga, Inez şi încă şase loialişti au căzut într-o ambuscadă în drum spre Puerta Real. Când şi-a recăpătat cunoştința, vedea în față doar obrazul neras al unui tânăr doctor care se recomandă drept „tovarăşul Luis“.

— Şi atunci era o personalitate. Bineînțeles, noi nu aveam uniforme, bietul Luis semăna cu un țăran, spuse Inez râzând. Nu cred că s-a oprit un singur moment din munca sa. Erau tare mulți răniți. Cum m-am refăcut puțin, am început să-l ajut. Lucrând ore în şir, niciodată nu şi-a pierdut simțul umorului. De fapt era tot ce am putut lua cu noi când am fugit. Abia am reuşit să trecem granița franceză înainte ca ei să o închidă.

La începutul anului şcolar, Barney şi Laura erau în

aceeaşi clasă a treia la Şcoala Publică 148. În mod paradoxal, deşi se aflau încă alți treizeci de copii în clasă, cei doi se apropiară şi mai mult. Laura descoperi ce prieten valoros era Barney pentru că el deja putea să citească singur.

Pe Harold şi Estelle de fapt i-a apropiat la început dragostea comună pentru cărți. Chiar de la a treia aniversare a lui Barney, fiecare părinte a început să-i citească pe rând. Ca recompensă ei îi citeau cu voce tare poveşti din *Bullfinch's Mythology* sau poezii din *Child's Garden of Verses.* Sistemul lor dădu roade. Dragostea pentru cărți a lui Barney era atât de mare ca şi pofta pentru înghețata de vanilie.

Acum el era în stare s-o conducă pe Laura prin dificultățile clasicilor nemuritori, precum *See Spot Run.*

În schimb, Barney avea pretenții de reciprocitate.

Când a împlinit şapte ani, mama i-a făcut cadou un echipament complet de baschet, cu panou, cerc şi o plasă care avea un fâşâit plăcut când marcai un coş. În noaptea zilei sărbătoririi celor şapte ani, Luis Castellano şi-a riscat viața, mâinile şi brațele pentru a fixa coşul – la înălțimea reglementară de trei metri – de stejarul amintit din curtea familiei Livingston.

Barney scoase un chiot de bucurie şi strigă:

— Laura, hai, ajută-mă să mă antrenez – îmi eşti datoare.

Ajutorul ei consta în a apăra încercând să blocheze aruncările lui Barney la coş. Spre uimirea băiatului era prea bună pentru asta. Ea făcea un scor de coşuri egal cu al lui. Şi, deşi el continuă să crească în înălțime, ea creştea şi mai înaltă.

Germania capitulă în 7 mai 1945, iar la sfârşitul verii capitulă şi Japonia. Nicăieri nu a fost bucurie mai mare ca la Livingstoni, în Lincoln Place, unde Warren, Barney şi Estelle, tropăind în jurul mesei din bucătărie, cântau:

„Vai ce zi frumoasă
Tata vine-n marş acasă“.

Nu-l mai văzuseră de mai bine de trei ani.

Harold Livingston s-a întors acasă, dar nu în marş. De fapt, mersul lui era încet şi uneori şovăielnic.

Îmbrânciți şi împinşi mereu de mulțimea zgomotoasă formată din soții şi copii, Estelle şi cei doi băieți aşteptau cu sufletul la gură să intre trenul în gară. Din mers, câțiva militari au şi sărit pe peron ca să-i îmbrățişeze mai repede pe cei dragi.

Barney se ridică pe vârfuri, fără să reuşească să vadă niciun soldat cu chipul familiar al lui tăticu pe care îl văzuse atât de des în visurile sale.

Deodată mama sa scoase un țipăt scurt:

— Iată-l!

Flutură mâna spre cineva departe pe peron. Barney privi într-acolo, dar nu recunoscu pe nimeni. Asta e, niciunul din cei de acolo nu corespundea amintirii pe care o avea despre Harold Livingston.

Văzu doar un om oarecare, de statură obişnuită, cu părul dat pe spate. Un om palid, slab, cu privirea obosită.

Mama a greşit, gândi copilul, nu este ăsta tata, nu poate fi.

Estelle nu putu să se abțină. Strigă:

— Harold! alergând în întâmpinarea lui să-l îmbrățişeze.

Barney rămase încleştat cu mâna lui Warren în mâna lui, dându-şi seama că e prima oară când mama îi lasă singuri.

— Ăsta e tata? întrebă Warren.

— Cred că da, răspunse Barney cam nedumerit.

— Dar spuneai că e mai înalt decât doctorul Castellano.

— Aşa am crezut şi eu, fu cât pe-aci să articuleze Barney.

Erau iar împreună toți patru, Estelle ținându-şi încă de

mână soțul.

— Barney, Warren, vai ce mari ați crescut! exclamă cu mândrie Harold Livingston, cuprinzându-şi cu brațele fiul cel mare. Barney recunoscu mirosul atât de cunoscut al fumului de țigară.

În ciuda mulțimii, găsiră un taxi condus de un şofer cu puternice sentimente patriotice.

— Bun venit acasă, ostaş Joe, ură el. Le-am arătat noi nemților, nu? cârâi şoferul.

— Soțul meu a luptat în Pacific, îl corectă Estelle mândră.

— O, naziști, japonezi – tot aia e! Sunt toți o grămadă de împuțiți, nişte păduchioşi. Soțul dumitale a făcut treabă bună!

— Ai omorât vreunul? întrebă plin de speranță Warren.

— Nu, băiete, răspunse încet Harold, am ajutat doar la traducerea interogatoriilor prizonierilor…

Vocea sa se stingea.

— Nu fi modest, lasă-i pe copii să fie mândri de tine. Ai văzut destul ca să meriți această medalie Purple Heart. Ai fost rănit rău?

Barney şi Warren priviră unul spre altul cu ochii mari cum Harold refuza orice aluzie la eroism.

— Nu a fost mare lucru. Numai un obuz de tun care a căzut prea aproape de cortul nostru. O vreme am fost cam şocat, dar acum sunt foarte bine. Trebuia să dau jos asta înainte de a ajunge aici. Suntem iar împreună şi asta este cel mai important.

Protestul lui venea să confirme ceea ce Estelle observase în clipa în care îl zărise acolo pe peron. Era un om bolnav.

Luis Castellano aştepta la geamul dinspre stradă când ei ajunseră cu taxiul. Imediat el şi ai lui au ieşit, Luis acoperindu-l pe Harold în îmbrățişarea lui de urs.

— Am vorbit mereu despre tine când ne uitam la poza ta de pe o poliță, spuse el. Simt ca şi cum ai fi fratele meu

pe care nu l-am mai văzut de mult.

Noaptea aceea a rămas întipărită adânc în memoria lui Barney. Cu toate că era pe coridor de partea cealaltă a uşii închise a dormitorului părinților săi, el le auzi vocile. I se păru că mama plânge, iar vocea ei, oscilând între supărare şi disperare, întreba mereu:

— Nu poți să *explici,* Harold? Ce este asta 30% invaliditate?

Tatăl său părea că încearcă să o liniştească:

— Nu e nimic, dragă, jur că nu e nimic alarmant.

Apoi totul intră în linişte, nu se auzea *nimic* din dormitorul părinților. Barney privea din hol la uşa lor, cu nedumerire.

Dimineața, la micul dejun, Barney cercetă fețele părinților săi, dar nu putu să-şi dea seama de nimic din ceea ce se întâmplase în seara precedentă. Remarcă doar că mama se agita în jurul persoanei aproape străine de lângă el şi asta îl făcu să se simtă într-un fel pe care nu-l înțelegea. Plecă mai devreme spre locuința Laurei pentru a avea destul timp să discute cu fetița în drum spre şcoală.

Cum fură singuri, el îi mărturisi:

— Sunt speriat. Ceva – nu ştiu ce – este deosebit în privința tatei. Cred că e bolnav.

— Da, ştiu.

— *Ştii?*

— Cum am ajuns acasă noaptea trecută, tata a luat-o pe mama în cabinetul lui şi a început să-i explice despre ceva ce se numeşte *neurosis de guerra.*

— Adică pe englezeşte ce înseamnă? întrebă băiatul îngrijorat.

— Nici în spaniolă nu ştiu ce înseamnă, Barn, recunoscu ea.

La ora patru după amiază Estelle Livingston se găsea la

pupitrul ei din Grand Army Plaza, o aripă a bibliotecii publice din Brooklyn, când îi văzu pe Barney şi Laura cercetând rafturile cu manuale de medicină; îi invită la ea în birou în spate, unde puteau vorbi nestingheriți.

— Vă rog, nu fiți îngrijorați, spuse ea, încercând să-i liniştească. Nu a fost lovit de nimic. Este un caz uşor de şoc nervos din cauza exploziei unui obuz. Era foarte aproape de locul exploziei şi astfel de lucruri cer un oarecare timp ca să se vindece. Va începe din nou să predea în trimestrul următor.

Răsuflând adânc, Estelle întrebă din nou:

— V-ați mai liniştit acum?

Cei doi copii aprobară dând din cap şi, fără să spună nimic, ieşiră repede.

În toamna aceea, Harold Livingston se întoarse la munca lui de la catedră la Erasmus Hall, exact aşa cum promisese Estelle. Studenții săi, ca şi înainte, îl găsiră fermecător şi spiritual. El transforma chiar şi „Războaiele Galice“ ale lui Cezar în ceva plăcut şi foarte interesant. Dădea impresia că ştie toată literatura clasică pe dinafară.

Totuşi, din când în când, uita să facă piața în drumul de întoarcere acasă, chiar dacă Estelle îi punea o listă în buzunarul hainei.

Barney, încă de când primise în dar panoul şi coşul de baschet, visase să joace acest joc cu tatăl său.

Cât timp lipsise Harold, el o pisase pe Estelle să-i povestească despre felul cum era tatăl său înainte. O dată, Estelle îi vorbi despre vara dinaintea naşterii lui. Printr-o simplă întâmplare, în stațiunea din White Mountains de pe malul lacului unde trăseseră, avea loc un campionat de tenis.

— Harold s-a hotărât să facă o încercare – în glumă. El fusese un jucător teribil ca elev de liceu, deşi liceul său nu avea echipă de tenis. Oricum, a împrumutat o rachetă, a intrat pe teren şi, fără să-mi dau seama, a

ajuns în finală! Cel care l-a învins era antrenor de tenis la liceul din localitate şi a afirmat că era fericit că Harold nu era în formă. Ne-a spus că dacă Harold ar fi luat-o în serios ar fi devenit un campion de talia lui Bill Tilden. Poți să-ți imaginezi aşa ceva?

Barney nu ştia cine era Bill Tilden, dar îşi putea închipui foarte bine bărbatul a cărui fotografie era pe raftul de cărți, îmbrăcat în echipament de tenis, făcând mingea praf. Visase ziua în care va putea şi el să-i arate tatei talentul *său* sportiv şi acest moment, în sfârşit, venise.

— Ai văzut panoul pe care doctorul Castellano l-a montat pe stejar? îl întrebă pe tatăl său, cu un ton obişnuit, într-o sâmbătă, ca să deschidă discuția.

— Da, răspunse Harold. Este foarte corect.

— Vrei să tragem nişte mingi la coş cu mine şi cu Warren?

Harold suspină şi răspunse mângâietor:

— Nu cred că am antrenamentul necesar să intru în competiție cu două forțe ca voi, dar voi veni să vă văd.

Barney şi Warren alergară să-şi încalțe bascheții şi apoi se repeziră în „teren".

Dornic să-şi demonstreze calitățile sportive înaintea tatălui său, Barney se opri la patru metri de coş, sări şi aruncă mingea. Spre necazul său nimeri complet pe alături. Se întoarse repede, explicând:

— A fost doar încălzirea, tată.

Rezemându-se de uşa din spate, Harold Livingston dădu aprobativ din cap trase un fum lung din țigară şi zâmbi.

Barney şi Warren abia reuşiră să bage câteva mingi la coş. („Bună lovitură, nu-i aşa, tată?"), când o voce supărată se auzi de dincolo de gard.

— Hei, ce treabă mai e asta? Cum puteți să jucați fără mine?

La naiba, era Laura. La ce se mai băga şi ea?

— Îmi pare rău, se scuză Barney. Astăzi e un joc cam

dur.

— Ce fel de glumă e asta? răspunse ea. (Sărise deja gardul.) Pot să trag şi eu la fel de bine în orice zi.

În acest moment, Harold strigă:

— Fii politicos Barney, las-o şi pe Laura să încerce, dacă vrea ea.

Dar îndemnul său venea cu o clipă prea târziu, fiindcă fata deja furase mingea din mâinile lui Barney, îl driblase pe Warren şi aruncase perfect mingea la coş. Apoi, după ce toți trei aruncaseră mai multe coşuri, Laura strigă:

— De ce nu jucați cu noi, domnule Livingston? Ar fi un adevărat meci pe jumătatea asta de teren.

— Eşti foarte drăguță, Laura, dar nu sunt în formă. Aş prefera să trag un pui de somn.

O clipă, pe fața lui Barney se putea vedea dezamăgirea.

Laura îl privi şi înțelese ce simțea.

El se întoarse încet către ea şi ochii lor se întâlniră. Din acel moment, aflară că puteau să-şi citească gândurile unul altuia.

Ori de câte ori familiile Livingston şi Castellano se reuneau la masă, Barney era stupefiat de elanul lui Luis de a-l invita pe Harold şi chiar de a-l face vorbăreț. Doctorul era un pofticios – un Falstaff adevărat în ce priveşte mâncarea, vinul şi mai ales cunoaşterea. Era o sursă infinită de întrebări care provocau profesorul din Harold, acesta la rândul lui încântându-l pe Luis cu anecdote din istoria *Hispaniei* romane – în special punând în evidență faptul că o serie de mari poeți şi gânditori ai imperiului fuseseră originari de acolo – ca Seneca, tragedianul născut la Cordoba.

— Inez, auzi? Marele Seneca era de-al nostru! Întorcându-se spre mentorul său îi ceru melodramatic. Acum, Harold, ce bine ar fi să ne poți spune că şi *Shakespeare* a fost spaniol.

Laura era încântată să-l audă pe domnul Livingston explicând de ce ea, spre deosebire de celelalte *chiquitas* latine tipice, avea părul blond deschis: familia lor se

trăgea fără îndoială din strămoşi celți care migraseră în Peninsula Iberică.

Când cei doi tați se retrăgeau în biroul lui Luis şi mamele în bucătărie, Laura îi spunea lui Barney:

— Îmi place foarte mult tatăl tău, le ştie pe toate.

El aproba, dar îşi spunea: „Mda, dar aş vrea să stea de vorbă şi cu *mine* mai des“.

În fiecare sâmbătă după amiază, părinții lui Barney stăteau cu sfințenie în fața radioului deschis, aşteptând crainicul să anunțe ce voci celebre ale operei Metropolitan aveau să cânte în acea zi. În acest timp, Luis şi Inez o luau pe mica Isobel la o plimbare în „Prospect Park“.

Cei trei – Laura, Warren şi Barney – erau astfel liberi să meargă la matineul filmelor pentru copii de la teatrul Savoy (intrarea era douăzeci şi cinci de cenți şi mai dădeau încă o monedă de cinci cenți pentru fulgii de porumb). Pe vremea aceea, filmele nu erau doar o distracție frivolă, ci adevărate lecții de morală despre felul în care trebuie să trăiască cetățenii americani. Randolph Scott, pe calul său alb, galopa vitejeşte în filmul „Moşia lui Badman“, în slujba binelui; John Wayne în „Călărețul“, pe calul său alb, cu mâna pe care i-o lăsa liberă frâul, îmblânzea ținuturile neumblate ale Vestului.

Într-un peisaj tropical Johnny Weissmuller, în rolul lui Tarzan, demonstra copiilor utilitatea lecțiilor de înot, în special în râurile pline de crocodili.

Eroul eroilor încă era tot Gary Cooper. Pe de-o parte pentru că avea statura unui campion de baschet, iar pe de altă parte, pentru că jucase rolul de apărător al guerilelor spaniole în „Cui îi bate ceasul“. Dar mai ales pentru că fusese un medic curajos în „Povestea doctorului Wassell“. Când ieşeau cu ochii obosiți, după două filme întregi văzute la rând, Barney şi Laura ajungeau la concluzia că a fi medic este cea mai nobilă profesie.

Bineînțeles, aveau un doctor minunat mult mai aproape, acasă. Luis Castellano poate nu era de statura

lui Gary Cooper, dar devenise întruchiparea perfecțiunii pentru cei doi copii (adesea în visele sale, Barney îl vedea pe vecinul de alături în chip de tată).

Luis se simțea flatat de dorința băiatului de a deveni medic, dar la fiica sa considera aceeaşi dorință drept o fantezie pe care o trata cu indulgență. Era sigur că ea va depăşi acest vis de Don Quijote, se va căsători şi va deveni mama unei puzderii de *ninos.*

Dar se înşela.

În special după ce a murit Isobel.

DOI

Nenorocirea s-a abătut ca un trăsnet. Durerea care a urmat-o a venit mai târziu, aşa cum vine mai târziu şi bubuitul tunetului.

Poliomielita se dezlănțuise în anul acela. Îngerul Morții trecea pe fiecare stradă din oraş. Cei mai mulți părinți din Brooklyn care puteau să-şi permită îşi trimiteau copiii să fie în siguranță în zone rurale ca Spring Valley.

Estelle şi Harold închiriaseră deja un bungalow pe malul mării la Jersey pentru luna august. Luis însă insistase să rămână pe poziție, acolo unde era necesar, şi Inez nu a vrut să-l lase să lupte singur. Livingstonii se oferiră să ia fetele, iar Luis recunoscător răspunse că împreună cu Inez se va gândi la această propunere.

Poate că fusese prea preocupat de cazurile de poliomielită, pentru a putea să-şi dea seama că fetița cea mică prezenta anumite simptome. Cum oare nu a observat că febra îi crescuse şi că ritmul respirației era foarte rapid? Poate pentru că fetița nu se plânsese niciodată că e bolnavă. Numai atunci în dimineața aceea când a găsit-o fără cunoştință a înțeles spre groaza sa ce se întâmplase.

Era poliomielită respiratorie, virusul atacase cu sălbăticie partea superioară a măduvei şirei spinării. Isobel nu a putut respira nici cu ajutorul plămânului de oțel. Muri înainte de miezul nopții.

Remuşcarea l-a înnebunit pe Luis. Era doctor, fir-ar să fie, era doctor, doctor! Trebuia să fi fost în stare să-şi salveze propria fiică.

Laura nu mai voia să meargă la culcare. Era înfricoşată, crezând că dacă închide ochii nu se va mai trezi. Barney îi ținea de urât, în lunga noapte de veghe a durerii mute a doliului, în căldura înăbuşitoare din living. Suferința sufletească a fetiței se transformase în durere fizică, o dureau toate înăuntrul ei.

Într-un moment, el reuşi să şoptească:

— Laura, nu este vina ta, dar nu avu niciun semn că fu auzit.

Ochii ei priveau în gol.

— Taci, Barney, răspunse ea. Nu ştii ce spui!

În sinea ei îi era recunoscătoare şi se simțea uşurată că el formulase în cuvinte simțământul ei de vinovăție, de a fi rămas în viață pe când sora sa murise.

Estelle a fost singura care a putut să se ocupe de înmormântare. Ea crezuse că familia Castellano ar dori o ceremonie catolică, aşa că vorbi cu pastorul Hennessey de la St. Gregory. Dar în momentul în care şi-a dezvăluit planul, Luis țipă:

— Nu, niciun preot, fără preot! Numai dacă poate să-mi spună de ce mi-a luat Dumnezeu fetița. Estelle spuse deci pastorului Hennessey că nu mai este nevoie de el.

Harold, apoi, veni şi încercă să-i convingă că trebuie să se spună ceva. Nu puteau să se despartă de Isobel fără să spună nimic. Inez se uită spre soțul ei, considerând că lui îi revine această problemă. El îşi lăsă capul în jos şi apoi murmură:

— De acord, Harold, eşti profesor, tu vorbeşti. Dar îți interzic să pomeneşti numele lui Dumnezeu.

Cele două familii sub soarele nemilos de august priveau cum este coborât în groapă micul coşciug. Barney întinse mâna şi o cuprinse în palmă pe a Laurei. O strânse puternic ca şi cum gestul acesta ar fi putut să-i oprească lacrimile şi, cum stăteau aşa în jurul gropii, Harold Livingston le citi câteva versuri dintr-un poem de Ben Jonson despre moartea unui copil curajos din Spania.

Un crin de-o zi
E cel mai frumos în luna mai
Şi deşi-ntr-o noapte cade şi moare
A fost floarea luminii albe

Doar o zi e măsura dată frumuseții
Şi perfecțiunea vieții în mică măsură ne este dată.

Harold îşi ridică privirea din carte şi întrebă:

— Vrea cineva să mai spună câteva cuvinte?

În sfârşit, din infinitul durerii lui Luis Castellano veniră câteva vorbe: *„Adios, niña“.*

Plecară apoi acasă cu toate ferestrele automobilului deschise, cu speranța deşartă că o adiere de aer îi va scoate din apăsarea pe care nu o mai puteau suporta. Inez repeta într-una, cu vocea tristă şi slabă: *„Yo no se que hacer“* – Nu ştiu ce să fac.

Rămasă fără cuvinte, Estelle se auzi spunând:

— Mama mea a venit din Queens. Acum ea pregăteşte o cină pentru noi toți.

Drumul continuă în tăcere.

Când traversau podul Triboroug Luis Castellano îl întrebă pe prietenul său:

— Îți place să bei whiskey?

— Da, sigur…

— Am două sticle pe care mi le-a oferit un pacient pentru Crăciun. În război, uneori l-am folosit ca anestezic. Ți-aş fi recunoscător dacă ai bea cu mine, amigo.

Laura nu putea să adoarmă după ce s-a întors acasă din nou. Nu putea nici să vorbească, deşi Barney, devotat, stătea lângă ea. Mama ei şi Estelle erau sus în camera fetiței celei mici, văzându-şi de treaba lor. Luau cearceafurile? împachetau hainele? Poate doar îmbrățişau şi mângâiau păpuşile fetiței care le-a părăsit – ca şi cum ceva din sufletul ei viu rămăsese prins de jucării.

Din când în când, Laura auzea coborând din odaia de sus sunetele lugubre ce exprimau durerea lui Inez. Casa era însă, în mod deosebit, sub stăpânirea zgomotului râsului răguşit al celor doi bărbați. Harold şi Luis se îmbătaseră foarte foarte tare, Luis striga, cerându-i lui

Harold „un cântec de altă dată, ca *Francisco, Franco nos Quiere gobernar…”*

Barney începuse să fie înspăimântat. Nu-l văzuse pe Luis – şi în niciun caz pe tatăl său – pierzându-şi total controlul.

— Cred că o să termine cele două sticle, nu-i aşa Laura?

— Nu-mi pasă… Nu pot să mă gândesc decât la clipele în care am fost rea cu ea. Duminica trecută am ţipat la ea şi i-am spus că-i o proastă mică. *Duminica trecută…*

Barney se aplecă spre ea şi şopti:

— Dar nu aveai de unde să ştii.

Atunci ea începu să suspine.

— Eu ar fi trebuit să fi murit, trebuia să fiu pedepsită.

Fără un cuvânt, Barney se ridică, se apropie de canapeaua pe care era culcată şi îi puse încetişor o mână pe umăr.

Cât a mai durat vara aceea fierbinte şi apăsătoare, Laura, Barney şi Warren au jucat meciuri nesfârşite de baschet, întrerupte doar de mersul de sâmbăta la cinematograf în sala cu aer condiționat de la Savoy. Şi Barney nu-şi aducea aminte să o mai fi auzit pe Laura pomenind numele surioarei sale decât o singură dată. Era prima zi de şcoală când cei trei se îndreptau spre Şcoala Publică 148.

— Isobel ar fi început clasa întâi, spuse ea ca o constatare.

— Mda, mormăi Barney, iar Warren, reluând ca un ecou, spuse şi el:

— Mda.

Moartea unui copil nu este niciodată un sfârşit. Căci el continuă să trăiască puternic în mințile părinților lui. Durerea pierderii creşte pe măsura trecerii anilor. În fiecare an, odată cu zilele de aniversare se adaugă noi gânduri îndurerate, obsedante. „Ar fi avut zece ani“ sau „Cât de mult i-ar fi plăcut să meargă la circ“.

Isobel, astfel, nu a părăsit niciodată casa Castellano. Durerea absenței fetiței se transformă într-o prezență permanentă.

Laura urmărea cu îngrijorare cum părinții ei, pe plan spiritual, porniseră în direcții opuse lăsând-o pe ea abandonată într-un gol fără dragoste, frecare din ei îşi căuta alinarea în rugăciuni: Inez pentru eternitate şi Luis pentru uitare.

Inez îşi începea drumul de reconvertire prin citirea şi recitirea Sfântului Ioan al Crucii, poetul mistic care putuse exprima în cuvinte inefabilul: *„Vivo sin vivir en mi“* – trăiesc fără ca de fapt să fiu viu; *„Muero porque no muero*“ – mor pentru că nu mor.

Ea care, ca tânără revoluționară, denunțase biserica pentru că îi sprijinise pe fasciştii lui Franco, acum căuta adăpost în sanctuarul bisericii a toate iertător. Biserica fiind singura care putea să explice de ce fiica ei a trebuit să moară.

Preotul parohiei era gata să întărească convingerea lui Inez că micuța murise fiindcă Dumnezeu a vrut să o pedepsească pe marnă pentru că păcătuise împotriva Lui.

Într-un fel, Luis îl căuta şi el pe Dumnezeu. Dar pentru a-i arunca în față mânia sa. „Cum *îndrăzneşti* să-mi iei Tu fetița mea?“ delira el în imaginația sa. Şi apoi, când beția de fiecare seară îl elibera de cele câteva inhibiții ce îi mai rămăseseră, vorbea tare, agitându-şi pumnul către Atotputernic, cu o furie sălbatică.

Ca doctor se simțise întotdeauna singur, în ciuda încrederii pe care o afişa pentru că pacienții aveau nevoie de ea. Acum se simțea naufragiat într-o viață care pentru el nu mai avea sens.

Durerea izolării putea fi amorțită doar cu o doză nocturnă de analgezic: alcoolul.

Chiar şi sâmbăta când părinții Castellano ieşeau să-şi facă plimbarea, el înnegurat şi ea tăcută, uniți doar prin dorința de separare a amândurora, Laura participa bucuroasă cu Barney la şedințele literare inițiate de

curând de Estelle.

În fiecare lună, Estelle alegea o carte pe care o citeau împreună cu glas tare şi o discutau toţi trei sâmbăta după micul dejun. „Iliada“ îşi împărţea gloria cu capodopere ca „Ultimul Mohican“ şi poeţi ca Walt Whitman – un fost locuitor al Brooklynului!

Harold stătea aşezat şi fuma, ascultând în linişte, uneori aprobând din cap când Barney sau Laura făceau o remarcă inteligentă. Warren era încă destul de mic, aşa că era lăsat afară să joace baschet. Dar curând deveni gelos pe participanţii la seminarii şi ceru să fie admis şi el.

Viaţa la şcoala 148 continua fără evenimente deosebite. Barney şi Laura îşi făceau o mare parte din lecţii împreună, aşa că nu a fost o surpriză faptul că ei au terminat cu note aproape identice. Niciunul însă nu excela în ce priveşte conduita. Într-adevăr o dată, profesoara lor Miss Einhorn, tracasată, fu silită să scrie o scrisoare către părinţii lor, plângându-se de călcarea regulilor de joc şi de şoptitul în timpul orelor de clasă, cel mai adesea unul cu altul. Laura chiar fu pedepsită pentru că l-a scuipat pe Herbie Katz.

Barney era un fel de şef al clasei. Părea un şef înnăscut. Laura era foarte geloasă că nu era primită niciodată la jocul de baschet din pauze, în ciuda intervenţiei lui Barney în favoarea ei. Moravurile vremii dictau ca fetele să se joace numai cu fetele. Mai rău, ea nu se bucura de prietenia majorităţii fetelor, pentru că era slabă, înaltă şi băieţoasă. Într-adevăr, spre necazul lui Barney (şi al ei), ea era cea mai înaltă din clasă. Trecuse de un metru şi jumătate înaintea lui şi nu părea că s-ar fi oprit aici.

Momentele ei de împăcare erau rare, unele din ele însă erau remarcabile. Era o sâmbătă de noiembrie friguros, la ora patru după amiază. Warren, Barney şi Laura plecaseră de la cinema mai devreme – fusese prea mult

Maureen O'Hara şi prea puțin Errol Flynn. Când treceau prin curtea şcolii, acolo se desfăşura un meci de baschet trei contra trei. După un rapid schimb de priviri, Barney înaintă şi declară provocarea la meci. Un jucător obiectă atunci:

— Nu sunteți decât doi.

Barney arătă pe măsură ce-i număra, spre fiecare din ai lui:

— Unu, doi, *trei.*

— Vezi-ți de treabă, nu jucăm cu *fete.*

— Nu-i o fată oarecare.

— Ai dreptate, e plată ca un băiat! Dar să nu ne înşelăm, ea totuşi poartă o fustă!

— Vrei să-ți mut falca? replică Laura amenințător.

— Fetițo, maică-ta e o proastă!

Într-o clipă, Barney îl trânti la pământ, întorcându-i dureros brațul spre spate.

— Au, la dracu, încetează! ceru el. Mă predau, sunt învins, hai, intrați în joc!

Nu pierdură niciun joc. Când cei trei se întorceau spre casă, Barney o bătu pe Laura fratern pe spate:

— Bine jucat, Castellano. Le-am arătat noi!

— Chiar aşa, adăugă cu mândrie Warren.

Laura însă devenise tăcută. Nu se gândea decât la vorbele care o jigniseră: „Este plată ca un *băiat".*

S-a întâmplat aproape ca într-o minune. În săptămânile dinaintea celei de a douăsprezecea aniversări, zâna protectoare a Laurei probabil că-i făcuse multe vizite nocturne răspândind în dormitorul fetei daruri nevăzute pentru sistemul ei endocrin. Sânii ei creşteau. Creşteau cu adevărat, în mod vizibil, aşa că totul fu perfect din nou.

Luis observă şi zâmbi în sine. Inez observă şi se stăpâni să nu plângă.

Barney Livingston observă şi făcu o remarcă pe un ton obişnuit:

— Hei, Castellano, ai țâțe!

Dar Barney creştea şi el şi ca dovadă făcea mult caz de ceea ce el denumea „barba“ sa care începuse să-i apară pe față.

Estelle îşi dădu seama că era timpul ca Harold să-şi informeze fiul mai mare despre „realitățile vieții“.

Harold era împărțit, şi mândru şi speriat – amintindu-şi de lecția introductivă pe care i-o făcuse tatăl său cu trei decenii în urmă. Nu se vorbise atunci decât despre păsări şi albine, despre nimic mai evoluat pe scara genetică. Dar acum *el* va explica totul aşa cum trebuie.

Peste câteva zile, când Barney sosi acasă de la şcoală, tatăl său îl chemă în birou.

— Băiete, aş vrea să-ți spun ceva foarte serios, începu el.

El pregătise cu grijă o expunere după modelul lui Cicero, pornind de la arca lui Noe şi sfârşind cu prezentarea femeii şi bărbatului din specia umană. Deşi era un pedagog cu experiență, nu fu capabil să conducă discuția până la reproducția mamiferelor.

În cele din urmă, disperat, scoase o cărticică cu titlul „Cum te-ai născut“ şi i-o dădu lui Barney, care o arătă Laurei, la gard, târziu, când seara se îngâna cu noaptea.

— Doamne, ce tâmpenie! exclamă ea după ce frunzări rapid paginile. Nu a putut tatăl tău să-ți spună exact cum se fac copiii? Oricum, o ştiai de mai mulți ani.

— Dar există şi multe lucruri pe care nu le ştiu.

— De exemplu?

Barney ezită. Era unul din puținele momente când era conştient că era separat de Laura datorită sexului.

Creşteau.

TREI

Au absolvit şcoala publică în iulie 1950, an în care americanii au câştigat campionatele mondiale, Coreea de Nord a invadat sudul Peninsulei, antihistaminele au intrat pe piață „să vindece guturaiul“ (aşa spuneau aproape toți, cu excepția doctorilor).

În vara acelui an Laura a devenit frumoasă.

Aproape peste noapte, umerii ei osoşi dispărură ca şi cum un Rodin supranatural i-ar fi rotunjit în timp ce ea dormea. În acelaşi timp, pometii obrajilor au devenit proeminenți şi mersul ei băieţos căpătă o senzualitate grațioasă. Deşi se împlinise peste tot, părea să fi rămas tot atât de subțire ca înainte. Chiar Harold Livingston care rareori îşi ridica fața din cărți, observă într-o seară la cină:

— Laura a devenit statuară…

— Dar cu mine cum rămâne? întrebă Barney cu oarecare indignare.

— Nu înțeleg, băiete, spuse Harold.

— N-ai observat că acum eu sunt *mai înalt* decât Laura?

Tatăl său se gândi un moment:

— Cred că eşti, da.

Liceul Midwood are acelaşi stil neogeorgian cu cărămizi roşii şi acelaşi turn mândru ca şi şcoala din Brooklyn cu al cărui campus se învecina.

Pe un perete din holul de marmură foarte impresionant era scris mottoul şcolii:

Vino pentru a spori în trup, minte şi spirit.

Du-te pentru a servi mai bine pe Dumnezeu, țara şi pe aproapele tău.

— Măi, chiar te inspiră, Barney, nu-i aşa? spuse Laura,

în timp ce priveau cu respect la acele cuvinte în relief.

— Ei, doresc în mod special să-mi întăresc corpul înaintea probelor de selecție pentru echipa de baschet.

Laura era deosebită printre fetele din anul întâi, atât ca statură, cât şi ca frumusețe. Nu trecu mult timp şi băieții, atât din cursul superior cât şi din cursul inferior, cu reputație de atleți şi conducători de grupe, începură să-i țină calea pentru a-i propune să se întâlnească. Pur şi simplu o intoxicau. Bărbații o descoperiseră aşa deodată – adică băieții. Insistența lor a făcut-o să uite că odinioară era nemulțumită de sexul ei. („Nu numai că sunt urâtă“, i se destăinuise ea lui Barney, „dar sunt atât de înaltă că toată lumea îmi vede urâțenia“).

În timpul primelor zile la Midwood, Barney şi Laura mâncau doar ei amândoi la o masă la bufet, ea fiind atât de curtată de cei din clasele superioare încât el nici nu mai îndrăznea să încerce s-o întâlnească („Mi-e teamă să nu fiu călcat în picioare, Castellano“).

Barney însă nu a făcut prea multe progrese. Îşi dădea seama că o fată din anul întâi nu doreşte să se întâlnească cu un coleg de al ei. Ca un adevărat Dodger din echipa Brooklyn, gândea: „ai răbdare până la anul şi mulțumeşte-te deci să visezi la Cookie Klein – conducătoarea galeriei“.

Deşi echipele Midwood erau renumite ca ghinioniste, erau mulți amatori de manifestări sportive în şcoală. Nimeni nu-şi putea da seama dacă era vorba de un optimism incurabil sau de masochism care apăruse de când apa din cartierul Flatbush era tratată cu fluor.

Exista o singură explicație: conducătoarele galeriei pentru Midwood erau extraordinar de frumoase, ceea ce compensa înfrângerile.

Atât de strânsă era competiția ca să poți deveni conducătoare de galerie că multe fete îşi luau toate măsurile ca să poată fi selectate. Astfel Mandy Sherman a

petrecut două săptămâni din vacanța de primăvară suportând o operație plastică la nas, convinsă că ceea ce îi lipsea era un nas perfect.

Imaginați-vă cât de consternată a rămas Cookie Klein când s-a apropiat de Laura ca s-o recruteze şi când aceasta a refuzat-o categoric. În câteva ore vestea a făcut ocolul şcolii.

— Cred că toată lumea vorbeşte despre asta, îi spuse Barney.

Laura ridică din umeri:

— Cred că e stupid, Barn. Cine dracu poate să-şi dorească să fie cocoțată moț în primul loc? Oricum în timp ce aceste fete se ocupă cu trasul sforilor, eu pot să învăț liniştită.

Apoi ceva mai târziu, adăugă ca pentru ea: „De fapt nici nu sunt aşa de drăguță".

El se uită la ea, clătinând din cap:

— Vreau să-ți spun, Castellano, ceva important. Cred că-ți lipseşte o doagă.

Barney era silitor. Multe zile din săptămână se scula la cinci pentru a învăța în plus, rezervându-şi după amiaza pentru jocul cu mingea. Întrucât sesiunea oficială nu începuse, mulți din jucătorii mai buni ai şcolii se adunau în curte aşa că el căuta să-şi vadă mai de aproape viitorii adversari. Mulr timp după ce ceilalți jucători plecau spre casă, în întunericul împrăştiat doar de un biet felinar din stradă, Barney continua să se antreneze pentru săritura la panou, aruncarea mingiei şi lovitura de pedeapsă.

Doar după aceea se urca în troleibuz, unde grăbit încerca să învețe în drumul spre casă.

În mod obişnuit el studia cursurile impuse: matematica, educația civică, engleza şi ştiințele generale, iar facultativ alesese latina în mod deliberat, ca să-i facă o plăcere lui Harold.

Şi asta îi făcea plăcere şi lui pentru că îi dădea bucuria de a studia originea latină a cuvintelor care îmbogățesc

limba engleză. Studiul limbii latine îl ajuta să-şi sistematizeze facultățile mentale cu dexteritate (de la *mens, facultas* şi *dexter)* şi să-şi formeze un stil de redactare în proză mai concis (de la *prosa, stylus* şi *concisus).*

Spre mulțumirea lui, întreaga limbă deveni pentru el vie şi vocabularul lui se îmbogăți. Afişa acest lucru de câte ori avea ocazia. Când era întrebat de profesoara de engleză dacă a studiat etimologia cuvintelor el răspundea „Indubitabil, Miss Simpson, am lucrat infatigabil".

Cu toate că tatăl lui era flatat, nu i-a arătat nici atunci când era solicitat prin diferite întrebări referitoare la gramatică, ştiindu-le dinainte răspunsul.

Într-o zi o întrebă pe mama lui:

— Tata nu este mulțumit că studiez latina?

— Ba da, este mândru de asta.

„Dar dacă tata i-a spus *ei,* gândi Barney, de ce nu-mi dă şi mie să-nțeleg?"

Într-o zi, când ajunsese la jumătatea cursului de latină, alergă acasă şi urcă scările spre biroul tatălui său.

— Uite, tată, spuse el cu răsuflarea tăiată, înmânându-i lucrarea de control.

Harold trase un fum din țigară şi începu să examineze lucrarea fiului.

— A, da, murmură el. Şi eu citesc Virgiliu cu puştii mei anul acesta.

Apoi se aşternu liniştea.

Cum Barney aştepta nerăbdător, nu se putu abține şi spuse:

— Chiar dacă ți se pare curios, asta a fost cea măi bună lucrare din clasă.

Tatăl lui aprobă dând din cap şi se întoarse spre el.

— Ştii, într-un fel, asta mă face să mă simt puțin trist.

Barney îşi simți brusc gura uscată.

— … Adică… aş fi dorit ca tu să fii în clasa mea de latină.

Barney niciodată nu a putut uita acea zi, acea oră,

acea secundă, acele vorbe.

Aşa îşi dădu seama cât de mult îl prețuia totuşi tatăl său.

Laura luase o importantă – şi surprinzătoare – hotărâre. Pe un ton obişnuit, într-o zi, în troleibuz, îi comunică lui Barney:

— Voi concura pentru preşedinte.

— Eşti nebună, Castellano. Nici o fată nu a ajuns preşedintele Statelor Unite.

Ea se încruntă.

— Vreau să spun al clasei, Barn.

— E totuşi o nebunie. Țin să-ți precizez că numai noi doi provenim de la Şcoala Publică 148 în tot colegiul. Nu avem gaşcă în spatele nostru.

— Te am pe tine.

— Eu am doar un vot. Nu te aştepți să umplu eu toată urna.

— Dar poți să mă ajuți să-mi redactez un speech. Toți candidații au două minute ca să vorbească în fața clasei.

— Îți cunoşti concurenții?

— Nu, dar cred că sunt singura fată. Vrei să lucrezi cu mine duminică după masă, te rog?

— Bine, oftă el, am să te ajut şi la prostia asta.

Merseră câteva minute în linişte cu capetele băgate în cărți. Apoi Barney remarcă:

— Niciodată nu mi-am dat seama că eşti atât de ambițioasă.

— Sunt, Barney, recunoscu ea cu o voce joasă. Sunt al dracului de ambițioasă.

Tot weekendul l-au petrecut pregătind cele două minute ce aveau să schimbe lumea.

Au pierdut o groază de timp mai întâi încercând să făurească visuri electorale (călătorii gratuite pe insula Coney etc.). Barney în final ajunse la concluzia că politica este la orice nivel un exercițiu de a face ca minciuna să

pară un adevăr. Cu alte cuvinte, să fii un mincinos convingător.

Fără ruşine, el o sfătui pe Laura să folosească unul din cele mai machiavelice cuvinte – „integritate“.

La adunare, după trei candidați care au transpirat şi gesticulat, făcând ca aproape tot auditoriul să râdă de exagerările lor, mersul calm calculat al Laurei spre podium (Barney regizase aceasta) a creat un contrast neaşteptat.

Ea vorbi pe un ton degajat, fără grabă, cu pauze, parțial pentru a face efect şi parțial pentru că era atât de emoționată încât abia respira.

La fel de dramatic era şi contrastul dintre micul discurs al Laurei față de cele precedente. Ea a precizat direct că era tot atât de nouă în Midwood precum fusese în America acum câțiva ani. Ea a apreciat căldura colegilor ei de şcoală tot aşa cum a apreciat ospitalitatea țării care a primit-o. Şi singurul mod în care considera că poate să fie recunoscătoare era să execute un serviciu public. Dacă va fi aleasă, ea nu le promitea niciun miracol, nici marea cu sarea, nici câini cu covrigi în coadă (sala râse în hohote); tot ce putea ea promite era „integritatea“ – adică cinste, onestitate, probitate.

Sala rămase mută, nu pentru că nu fuseseră impresionați, ci din cauza naturaleții cuvintelor, a felului ei sincer şi – ceea ce nu putea fi negat – a frumuseții ei care i-a cucerit.

Într-adevăr, în momentul în care adunarea se încheia în sunetele cântecului Alma Mater, pe care îl intonau cu entuziasm toți, alegerea ei era ceva de la sine înțeles.

— Ai câştigat, Castellano. Pariez că într-o zi vei ieşi preşedinte pe toată şcoala.

— Nu, Barney, răspunse ea cu afecțiune. *Tu* ai reuşit, fiindcă tu practic mi-ai scris discursul.

— Haida-de, ce-am făcut eu e un rahat. Tonul şi *felul* tău de a fi a însemnat totul şi asta a fost o adevărată lovitură.

— Bine, bine. Am reuşit *amândoi.*

Pentru vara aceea, familiile Castellano şi Livingston au închiriat o locuinţă mică, într-un bloc pe plaja Neponset din Long Island. Respirau aerul sănătos al mării în timp ce Luis venea să li se alăture doar în zilele de weekend. El era întotdeauna într-o stare de sfârşeală din cauza luptei ce se ducea în fiecare an împotriva poliomielitei.

Pe Inez discuţiile despre posibilele epidemii şi privirea copiilor care se jucau pe plajă o întorceau înapoi la clipele petrecute cu micuţa Isobei. Ce bine ar fi fost să se fi dus cu ea *atunci pe* ţărmul mării. Privirea ei rămânea fixată în gol, undeva peste ocean în timp ce Harold şi Estelle erau cu capetele în cărţile lor. Estelle citea „Mândrie şi prejudecată“ şi Harold „Revoluţia romană“ de Syme.

În acest timp, seducătoare fără să-şi dea seama, Laura se întâlnea cu colegele ei cu care se zbenguia pe plajă şi se scălda în valurile oceanului. Fiecare băiat de la Salvamar, căruia îi venea rândul la punctul de observaţie se ruga în gând ca ea să-i solicite ajutorul.

Erau şi întâlniri. Tineri curtezani, bronzaţi, în maşinile părinţilor lor, Studebaker sau Desoto, se îngrămădeau să o ducă pe Laura la cinematograf, la picnicuri în aer liber sub cerul înstelat pe plaja goală.

Şi îmbrăţişări.

Parcaţi într-un loc liniştit, „Ca să se uite la submarine“, în timp ce în difuzorul radioului Nat King Cole cânta „Iubirea e plină de lucruri minunate“.

Târziu, într-o noapte fierbinte de august, Sheldon Harris puse mâinile pe sânii Laurei. Ea spuse:

— Nu, nu face asta.

Dar de fapt ea nu gândea aşa. Totuşi când el încercă să-şi introducă mâna în interiorul bluzei, ea spuse „Nu“, dar de data asta categoric.

Barney nu avea timp pentru astfel de frivolităţi. În fiecare dimineaţă devreme înfuleca micul dejun ca un lup şi o pornea de-a lungul plajei, încă goală la ora aceea,

cărând cu el bascheții (ca să nu se murdărească de nisip) spre Riis Park unde se jucau meciurile de baschet unul după altul.

Timpul se scurta. Îi rămăseseră doar şaizeci şi una de zile până la admiterea la colegiul Midwood. Nimic nu trebuia neglijat. Îl consultă şi pe doctorul Castellano cu privire la alimentele pe care trebuia să le consume ca să devină mai puternic, („Încearcă să-ți mănânci prânzul, începe cu asta“, îl povățui Luis). Campania de antrenament a lui Barney era suplimentată prin şedințe periodice în Riis Park la bara de gimnastică. El stătea agățat mult timp cât era în stare să suporte, în speranța că-şi poate întinde trupul cât mai mult. În ajunul zilei de întâi mai 1951, Barney stătu cât putu mai drept rezemat de peretele alb al pridvorului pentru a fi măsurat în dublu, separat de Harold şi Luis.

Rezultatele erau captivante: pe o foaie veche se putea citi un metru şi optzeci şi trei, iar pe cea nouă un metru optzeci şi opt. Barney chiui de bucurie.

Laura (care mai înainte avusese o uşurare pentru că în sfârşit aflase că nu mai creştea – se oprise la un metru şaptezeci şi şapte) şi Warren (care măsura acum un metru cincizeci şi şapte) stăteau alături aplaudând.

— Am reuşit băieți, am reuşit! strigă Barney sărind prin cameră ca un iepure.

— Nu chiar, zâmbi Laura ambiguu, mai trebuie să bagi şi mingea în coş.

În anul în care preşedintele Truman l-a eliberat din funcția de comandant din Orientul îndepărtat pe generalul MacArthur şi profesorul Robert Woodward de la Harvard a sintetizat colesterolul şi cortizonul, Laura Castellano a obținut preşedinția clasei anului doi, iar Barney Livingston a trăit cel mai important moment din viața lui – sau mai precis cele mai importante trei minute.

O sută şi optzeci de secunde era timpul de care avea nevoie antrenorul de baschet Doug Nordlinger pentru a

selecționa şi a face deosebire între un tigru viu şi un câine mort.

Aerul din liceu era înfiorat de teamă. Candidații erau împărțiți în grupe de câte cinci (Cămăşi contra Piei goale) care trebuiau să meargă în teren să se înfrunte între ei timp de trei minute pentru calificare. Fiecare din cei zece aspiranți trebuiau să-şi arate calitățile în acest timp limită.

Două minute din probă Barney abia dacă reuşi să pună mâna pe minge. I se părea că din toate visele sale de glorie se va alege cu transpirația.

Apoi, deodată. o aruncare la propriul său coş fu ratată, amândoi, el şi un adversar mai înalt, săriră deodată. Dar Barney reuşi să-l împingă şi să smulgă mingea.

Porni pe teren şi imediat mai multe Cămăşi în salturi disperate vrură să acapareze mingea. Dar Barney pivota dublând cu fiecare mână.

O Cămaşă disperată se apropie aruncând priviri ucigătoare. Barney fandă la stânga, apoi la dreapta şi trecu alunecos pe lângă el. Cu zece secunde înaintea expirării celor trei minute, se găsea sub coşul adversarilor. A vrut să tragă, dar bunul simt îi dictă că trebuie să paseze unui coechipier mai bine plasat. Se strădui să arunce mingea la o Piele ce se găsea mai degajat. Acesta trase şi rată, iar clopoțelul sună împlinirea timpului.

Totul se terminase.

Antrenorul îi alinie pe cei zece pe un rând. Erau agitați, nervoşi, ca şi când ar fi fost în fața unui pluton de execuție – de fapt, într-un anumit mod, aşa şi era.

Ochii lui Nordlinger îi trecură în revistă de la stânga spre dreapta şi invers.

— Bine, următorii să facă un pas înainte. Tu… arată spre un tip înalt cu fața plină de coşuri, dintre Cămăşi. Restul… amicilor, vă mulțumesc…

Lui Barney i se păru că i-a căzut inima în bascheți.

— … cu excepția ta, hei, crețule – nu m-ai auzit?

Barney, care privea neconsolat în duşumea, ridică brusc capul. Nordlinger arăta cu degetul spre el.

— Da, domnule?

Vocea lui era cu puțin mai mult ca un orăcăit.

— Ai avut un joc inteligent, puştiule. Cum te cheamă?

— Barney, domnule, Barney Livingston.

— Bine, Livingston, tu şi Sandy mergeți şi stați pe banca echipei.

Barney, surprins, rămase nemişcat, în timp ce antrenorul grăbit anunță cu glas tare:

— Următoarele două echipe repede pe teren.

— Hai, spuse deşiratul, viitorul său coechipier.

Cei doi porniră spre bancă.

— Antrenorul îți cunoaşte deja numele, remarcă Barney curios.

— Da, rânji prăjina, când ai doi metri în Flatbush, toți antrenorii îți ştiu numele.

La cinci şi jumătate în după amiaza aceea, Barney, Sandy Leavitt (acesta era numele complet al prăjinii) şi un al treilea din anul doi cu un piept cât un butoi, Hugh Jascourt, erau măsurați în vederea procurării echipamentului.

Antrenamentul oficial începea lunea următoare, dar bluzele lor din satin – aceşti magneți irezistibili pentru şcolărițe – nu vor sosi decât peste trei săptămâni. Dar, bineînțeles, până atunci revista „Argus“ va publica vestea cea bună, iar viața socială a lui Barney va trece pe o treaptă superioară.

Alergă să-i povestească Laurei.

PATRU

Spre sfârşitul meciului Midwood – New Utrecht arbitrul apăsă pe un buton, un clopoțel răsună în sala de gimnastică şi în analele istoriei, pentru că a fost urmat de anunțul: „Înlocuire la Midwood – Intră numărul 10, Livingston“.

Din tribună se auziră câteva aplauze şi un strigăt de luptă entuziast: „Hai, Livingston“. Având numai patru minute până la sfârşitul meciului, băieții de la New Utrecht deveniseră neatenți. Barney reuşi să intercepteze o pasă, făcu o cursă în teren, pasă în final căpitanului Jay Axelrod care marcă.

Apoi, la numai patruzeci de secunde de sfârşit, un adversar îl faultă pe Barney, fiind penalizat. Barney, trebuind să execute lovitura de pedeapsă, respiră adânc şi îşi aminti de câte ori îşi dorise un moment ca acesta. Se pregăti atent… şi marcă: primul său punct în echipa colegiului!

Laura îşi făcu mâinile căuş şi strigă:

— Bine, Barney!

După meci, stând unul lângă altul sub duşuri, Jay Axelrod îl felicită pe Barney pentru jocul său, adăugând:

— Laura Castellano probabil formează clubul dumitale de fani redus la un singur om. Eşti prietenul ei sau ceva asemănător?

— Nu, nu, spuse Barney, în timp ce făcea gargară şi înghițind apoi apa caldă. De ce mă-ntrebi?

— I-aş propune să iasă cu mine.

— Şi ce te opreşte? întrebă Barney.

— Nu ştiu, răspunse căpitanul echipei de baschet Midwood, devenind deodată timid. Înțelegi, e atât de frumoasă… e atât de drăguță şi… înțelegi…

— Vrei să ți-o prezint?

— Chiar vrei, Livingston? îți voi fi recunoscător!

— Nicio problemă, Jay, ea aşteaptă afară. Puteți ieşi în seara asta.

— Nu, nu, Barn!

— De ce nu?

— Trebuie să mă tund întâi.

În drumul spre casă, Barney îi spuse Laurei despre favoarea ce urma să i se facă. Ea râse.

— Ce e aşa de amuzant?

— Suzie Fishman a venit după meci la mine şi a cerut să i te prezint.

— Suzie Fishman? întrebă Barney cu ochii măriți. Este una din cele mai frumoase fete din şcoală. De ce vrea să mă-ntâlnească, doar n-am marcat decât un punct.

— Zice că eşti grozav.

— Da? Adevărat? Formidabil ce poate să facă costumul echipei Midwood. Nu-i aşa, Castellano?

— O, spuse ea zâmbind, asta-i tot ce crezi că poți oferi?

Inspirat de sosirea noului său costum strălucitor de baschet, Barney începu o adevărată campanie de câştigare a suporterilor pentru echipa Midwood. Echipa lua prânzul împreună, conversația lor fiind dominată de o fanfaronadă erotică. Dacă ar fi existat barem un sâmbure de adevăr în declarațiile pe care le făceau peste platoul cu sandvişuri cu peşte, nu mai exista nicio fată peste şaisprezece ani în Flatbush, poate nici în întregul Brooklyn, care să fie virgină.

Laura se întâlnise cu Jay Axelrod mereu de când i-l prezentase Barney. Făceau un cuplu atât de frumos că Barney când se referea la el spunea „Domnul şi Doamna Midwood“.

În iarna aceea Laura făcu un pas politic important. În loc să candideze ca şef de clasă la juniori, intră în campania de alegeri pentru funcția de casier, a treia funcție importantă pe toată şcoala.

— Castellano, ai înnebunit. Când o să ducă vestea că

un student din anul doi vrea să fie casier, are să râdă de tine întregul Midwood.

Laura zâmbi.

— Perfect. Au să râdă? Cel puțin așa o să vorbească și asta asigură o bună publicitate.

— Dumnezeule, exclamă Barney cu admirație nedisimulată, știu că joci tare!

— Ascultă, Barn, tatăl meu totdeauna spune: *Si quieres ser dichoso, no estés nunca ocioso.*

— Adică?

— Adică „viața este un joc curajos cu mingea".

În timpul unui exercițiu de antrenament cu o săptămână înainte de meciul hotărâtor dintre Midwood și vechiul său inamic Madison High, Jay Axelrod alunecă și căzu, scrântindu-și glezna. Doctorul spuse că vor trece cel puțin trei zile până când va reuși să-și încalțe bascheții. În următoarea după amiază, în timp ce Barney se fricționa cu prosopul, Doug Nordlinger se apropie și-i spuse:

— Intri mâine în echipă, Livingston.

În echipă! De necrezut! Prea mult!

Se duse imediat acasă.

— Trebuie să vii, tată, ceru el în timpul cinei. Va fi vineri seară și nu ai ore a doua zi. Jocul ăsta e cea mai mare cinste pe care o voi avea în viața mea.

— Mă-ndoiesc. Harold zâmbea indulgent. Pot, însă, să înțeleg de ce ești atât de agitat.

— Ai să vii, nu-i așa tată? întrebă Barney din nou.

— Desigur. N-am mai văzut un meci de baschet de ani de zile.

În vinerea aceea Barney se duse la școală și orele de clasă trecură pentru el fără să simtă altceva decât scurgerea timpului care îl apropia de ora șapte.

După școală merse în sala goală de gimnastică și se antrenă timp de o jumătate de oră, trăgând lovituri de

aproape. Apoi trecu peste drum şi se fortifică luând un sandviş cu muşchi şi un suc.

La şase, când începură să vină şi ceilalți jucători, el era gata echipat, stând pe bancă cu mâinile pe genunchi şi încercând în zadar să se convingă că era calm.

— Hei, Livingston, îl chemă o voce nazală, am o ştire grozavă: piciorul lui Axelrod merge bine, aşa că nu intri în echipă în seara asta.

Capul lui Barney se roti ca şi cum ar fi fost al unei jucării electrice. Era cretinul acela uriaş, Sandy Leavitt, cu un rânjet idiot pe față.

— Ha, Livingston, te-am avut. Nu-i aşa?

— Du-te-n… se răsti Barney nervos.

Echipa Madison intră prima pe teren în uralele suporterilor ei care făcuseră pe jos trei kilometri pentru a vedea lupta tradițională din Bedford Avenue. O clipă mai târziu Jay Axelrod (echipat, dar în cârje) conduse echipa Midwood în timp ce tribunele vibrau şi inima lui Barney bătea să-i spargă pieptul.

Imediat începură încălzirea; când Barney prinse mingea şi driblă ca să tragă, îşi aruncă privirea spre tribunele pline. Tatăl său nu ajunsese încă. Antrenamentul continuă, se apropia ora începerii meciului. Barney mai aruncă o privire spre tribune. Laura era acolo cu Warren lângă ea. Mulțumesc Doamne, dar tata? Unde erau mama şi tata?

Se auzi semnalul. Ambele echipe se întoarseră la băncile lor. Numai starterii rămăseseră în picioare şi-şi scoteau tricourile. Degetele lui Barney tremurau când îşi desfăcu jacheta. Pe măsură ce echipele intrau în teren, la megafon se anunța numele jucătorilor respectivi.

„… şi numărul zece, Livingston“.

Privi din nou spre tribună – numai Warren şi Laura. Ai lui încă nu erau acolo.

„Doamnelor şi domnilor, vă rog, ridicați-vă pentru drapelul american“.

Când Barney îşi puse mâna dreaptă pe partea stângă a pieptului, salutând patriotic, putu să-şi simtă inima bătând cu putere.

„Play ball!“

Fluierul ascuțit al arbitrului trezi atletul din el. Barney, într-o secundă intră în mijlocul echipei Madison driblând şi în fracțiunea de secundă următoare prinse mingea şi se lansă ca o rachetă.

Ajunse singur în fata coşului lor. „Respiră, Livingston, respiră“ îşi reaminti el, „stai degajat şi țintești atent“. Aşteptă o clipă şi apoi… coş!

Era aproape amețit de fericire.

Midwood conducea cu trei coşuri când Madison ceru o întrerupere. În momentul în care echipele stăteau grămadă, Barney se uită din nou spre tribune. Tot Laura şi Warren.

Avuseseră un accident? Nu, tata nu conducea. Şi Warren era aici. În timpul pauzei de la jumătatea jocului, ei se retraseră în vestiar ca să sugă felii de portocale. Barney, cu costumul ud de transpirație, se lungi pe jos lângă un dulap. Peste patruzeci de minute când jocul se termină cu Midwood învingător la o diferență de şase coşuri, Barney marcase treisprezece coşuri. În loc să-şi urmeze restul coechipierilor, se apropie încet de Laura şi Warren.

Laura vorbi prima:

— Tata nu l-a lăsat să vină.

— Cum?

— Imediat după cină tata a simțit un fel de durere în piept, explică Warren, şi doctorul Castellano a venit şi l-a consultat.

— Ce are?

— Tata crede că e de la ce-a mâncat, adăugă repede Laura. Dar ca să fie sigur, l-a pus la pat. Apoi încercă să schimbe vorba. Ai fost fantastic, Barn. Pun pariu că-ți dau poza în revista „Argus“.

— Da, bine, spuse Barney absent şi plecă spre duşuri.

În dimineața următoare, Luis îl duse cu maşina pe Harold Livingston, deşi acesta se împotrivea, la spitalul din King's County ca să i se facă o electrocardiogramă. Vecinul său se lăsase convins doar cu condiția ca Estelle să nu vină cu ei („Te-ai alarmat de pomană, draga mea"). Mai târziu, pe când fuma nervos, Harold auzi discuția dintre cardiolog şi Luis despre undele P şi Q.

În cele din urmă, Luis apăru din cabinet şi-l conduse pe Harold până la maşină.

— Ei, întrebă Harold încercând să-şi mascheze neliniştea. Nu-i aşa că a fost o indigestie? Se pare că am predispoziție la asta după mâncarea pe care am avut-o în armată.

Luis, pentru un moment, nu răspunse. Apoi spuse:

— Harold, examenul cardiologie a arătat că ai o aritmie cardiacă. Asta înseamnă că…

— Ştiu limba greacă, Luis. Un fel de neregularitate a bătăilor. E ceva serios?

— Şi da şi nu. Poate fi o stare fiziologică fără se însemne nimic sau un semnal de alarmă pentru un proces patologic.

— Ăsta e un mod grandilocvent de a spune că nu ştii.

— Aşa e, Harold, *nu ştiu.* Dar pentru că nici tu nu ştii, îți sugerez să începi să te îngrijeşti mai bine şi să-ți controlezi inima cu regularitate. Poți să începi prin a tăia țigările.

— Țigările mă relaxează.

— Asta-i *impresia ta,* amice. Nicotina este un alcaloid toxic şi de fapt este un excitant. Te asigur că nu pățeşti nimic dacă te laşi de tutun.

Când maşina se apropia de Lincoln Place, Harold întrebă:

— Ce-ai să-i spui Estellei?

— Doar n-o să crezi c-o să-i spun adevărul.

— Da, de fapt ai admis că nu ştii sigur.

— Pot măcar să-i spun asta?

— Eşti liber, Luis, spuse Harold cu umor, să anunți incertitudinile profesiei tale în tot Brooklynul.

Dar în momentul în care Luis parca maşina, Harold se întoarse spre el şi-i spuse ferm:

— Nu are niciun sens să-i tulburăm pe copii cu asta.

— Ai dreptate, Harold. Lor nu trebuie să le dăm griji în plus, treaba lor este să crească liniştiți. Vreau doar ca *tu* să te îngrijorezi şi să-ți aduci aminte ce ți-am spus.

Barney încercă să atace subiectul pe un ton nepăsător.

În troleibuzul de luni dimineață îşi ridică ochii din cartea de chimie şi o întrebă ca de un lucru obişnuit, pe un ton studiat ca să pară indiferent:

— Ai de gând să mergi până la capăt cu Jay Axelrod?

— Nu e treaba ta, răspunse Laura.

— Asta înseamnă că aşa ai să faci.

— Nu. Asta înseamnă că nu e treaba ta! Cum de ți-a venit să mă întrebi, totuşi?

— Ei, bine, spuse el cu un aer stupid, nişte băieți din echipă.

— Echipa de baschet? Proştii ăia s-au apropiat de o femeie goală doar la muzeul din Brooklyn. Probabil că au vrut să şi pipăie nudurile.

— Mda, râse şi Barney. Ăştia exagerează uneori. Nu-i aşa?

— Nu numai ei, Livingston. Am auzit că te-ai lăudat şi vestea că ai dat gata trei suportere a făcut ocolul şcolii! E adevărat?

— Absolut adevărat, Castellano.

— Vrei să spui că-i chiar aşa?

— Nu, dar recunosc că m-am lăudat.

De fapt, Barney făcuse progrese solide în căutarea împlinirii dorințelor sale sexuale. La cea de-a doua întâlnire cu Mandy Sherman ea îi permisese un sărut la despărțire. La a treia, când se îmbrățişau în ultimul rând al teatrului Savoy, ea îl plesnise peste mâna care-i intrase

sub tricou.

Dumnezeule, se gândi Barney, atât excitat, cât şi conştient, o să meargă. Trebuie să fiu pregătit pentru data viitoare.

Dar cum? Nu putea pur şi simplu să intre în farmacia domnului Lowenstein de pe Nostrand Avenue şi să ceară un prezervativ. Farmacistul le-ar spune probabil părinților sau, şi mai rău, ar fi râs de el. Asta trebuie făcut discret şi pe teritoriu străin.

Astfel, într-o după amiază de sâmbătă, când el şi Warren merseseră în centrul Brooklynului ca să apuce filmul şi revista de la Fabian Fox, căută cu privirea o farmacie destul de mare şi anonimă. Warren se miră de ce fratele său cutreiera strada Fulton aparent fără nici un motiv, dar nu îndrăzni să-l întrebe nimic pe eroul său.

În momentul în care ajunseră la o uşă mare de sticlă, Barney se opri:

— O, fir-ar să fie!

— Ce s-a întâmplat, Bam?

— Ce prost pot să fiu, port tricoul de baschet.

— Nu înțeleg. Şi ce dacă?

— Deci, aşa stă treaba, mormăi Barney, agitat, arătând pe partea stângă a pieptului numele său brodat cu albastru pe satinul alb. Sunt un om pierdut. Or să ştie cine sunt şi de unde. Mai bine faci tu asta.

— Ce să fac? Ce anume?

Barney îşi conduse fratele într-un loc pe trotuar unde nu-i putea auzi nimeni.

— Ascultă, Warren, vreau să faci pentru mine ceva important, foarte important.

Îi dădu atunci instrucțiuni precise despre ce trebuia să caute şi, dacă nu era la vedere, cum să ceară. Îi dădu o hârtie de cinci dolari, care era puțin umezită de cât fusese strânsă în mână.

— Dar, Barney, protestă Warren, am numai doisprezece ani. N-au să mă lase să cumpăr aşa ceva.

— Ascultă, aici este centrul oraşului. Mii de oameni vin

şi pleacă de aici în fiecare zi. Au să creadă că eşti un pitic. Hai, intră şi fă-o.

În timp ce fratele său mai mic intra în farmacie în silă, Barney măsura nervos trotuarul în lung şi-n lat, rugându-se ea niciunul din prietenii părinților săi care adesea îşi făceau cumpărăturile sâmbăta după amiaza la magazinul din apropiere A&S să nu-l prindă în flagrant delict. După câteva minute, Warren ieşi ținând în mână un mic pachet alb.

— De ce dracu' a durat aşa de mult? întrebă iritat Barney.

— Hei, Barn, m-au întrebat tot felul de lucruri, dacă le vreau alunecoase sau nu. Nu ştiam ce să le spun.

— Până la urmă ce s-a întâmplat?

— Pentru că nu ştiam, am luat din fiecare câte un pachet.

— Bine gândit, spuse Barney uşurat şi îi înconjură umerii cu brațul. Sunt mândru de tine, băiete!

În acest timp, Laura era privită ca un model, colegele îi cereau sfaturi în toate problemele: machiaj, comportarea față de băieți sau față de părinții dificili. Laura, însă, nu era încântată de acest rol. Ea nu voia să mângâie, sfătuiască şi consoleze fetele cu probleme.

Cum ar fi putut ea să fie părinte, când ea nu şi-a permis luxul să fie copil?

În vara aceea, familiile Livingston şi Castellano închiriaseră din nou o casă pe plajă. Dar numai Warren merse cu ei.

Luis aranjase pentru fiica sa să fie infirmieră la spital pentru a o pune față în față cu realitățile medicale.

În timpul săptămânii, ea şi Luis plecau împreună de acasă din Lincoln Place şi vinerea la sfârşitul după amiezii se regăseau în fluviul de automobile care ieşeau din oraşul înăbuşitor spre briza răcoroasă a litoralului.

Din clipa în care ajungeau, Laura se schimba punându-şi costumul de baie şi se arunca în mare,

încercând să se elibereze de toată durerea şi suferința pe care o văzuse în cele cinci zile anterioare.

Barney lucra în munții Adirondack în calitate de instructor sub conducerea lui Doug Nordlinger în tabăra Hiawatha, locul unde se formau cei mai buni antrenori. Era de asemenea o ocazie unică pentru Doug de a-şi ține împreună pe timpul verii cei mai buni jucători. Plata lor era doar de şaptezeci şi cinci de dolari pe vară, la care se mai adăuga ceea ce putea să le mai pice de la părinții copiilor. („Dacă unul din aceşti copii le spune părinților că se simte bine aici, tatăl lui poate uşor să fie recunoscător cu o bancnotă“.) Lotul lui Barney era alcătuit din opt copii de nouă ani, şapte băieți normali, agresivi. Al optulea era un biet copil introvertit numit Marvin Amsterdam care pentru că uneori făcea noaptea în pat era azvârlit ca o minge de fotbal de colegii săi de la unul la altul.

Marvin era unul la părinți, iar când părinții săi divorțară, îndură umilința de a afla că niciunul din ei nu-l dorea, niciunul nu voia să aibă grija lui. Fu trimis pachet la internat şi îşi vizita părinții doar în vacanțele de Crăciun şi de Paşte. La sfârşitul şcolii fu din nou exilat, de astă dată în tabăra Hiawatha, unde voia să devină invizibil pentru ca ceilalți copii să-l lase în pace. Şi ca situația lui să fie şi mai proastă, nu avea talent la niciun sport. În tabără era totdeauna ultimul ales, iar la şcoală era lăsat pe dinafară.

Barney vorbi cu Jay Axelrod despre problemele lui Marvin într-o seară la o bere, în tabără.

— Nu putem să facem ceva să ajutăm copilul ăsta?

— Ascultă, bătrâne, răspunse Jay, sunt instructor, nu doctor. Te sfătuiesc, mai degrabă să nu te implici. Băiatul ăsta e sortit să fie o catastrofă tot restul vieții.

Barney se înapoie în cabana sa, mergând însoțit de scânteierea licuricilor şi țârâitul greierilor. Jay are probabil dreptate, gândi el, Marvin are nevoie de un ajutor calificat. Aş vrea totuşi să ştiu ce pot să fac pentru

el. E limpede, băiatul nu va deveni niciodată un jucător de baschet. În orice caz, într-o lună şi jumătate nu va învăța mare lucru. Dar tenisul? Asta l-ar face să se simtă mai puțin ignorat.

Astfel, după-amiaza târziu, în intervalul ce figura în program ca rezervat jocului liber (dar, neoficial, timp de antrenament pentru cei de la Midwood), Barney îl lua pe micul Marvin Amsterdam şi începu să-l inițieze în tainele rachetei şi mingiei de tenis.

La început mirat, apoi copleşit de recunoştință, Marvin se sforța pe cât putu să fie la înălțimea atenției acordate de acest personaj eroic din viața sa. După două săptămâni se descurca. Iar la sfârşitul verii, Marvin Amsterdam ajunsese să învingă câțiva băieți din grupul său.

Barney îi scrise Laurei: „Cei din echipă sunt înfuriați că reduc din antrenament ca să lucrez cu acest copil, dar cred că faptul că l-am ajutat pe Marvin să-şi câştige puțin încrederea în sine mi-a dat mai multă satisfacție decât tot ce am făcut până acum“.

Dar domnul Nordlinger nu era singurul iritat de atenția prea mare pe care Barney o dădea unui singur copil. În timpul vizitei de la sfârşitul săptămânii, copiii le-au spus părinților că instructorul lor avea protejați. Ca rezultat, cadourile primite de Barney nu au depăşit patruzeci de dolari.

După ce a avut o discuție directă cu mama şi tatăl lui Marvin (în singura lor apariție împreună), sugerând diplomatic că fiul lor avea nevoie de consultul unui specialist, pentru prima oară în ani de zile cei doi avură aceeaşi opinie şi anume că Barney era obraznic să le spună lor cum trebuie să-şi crească băiatul.

Nu fusese cea mai grozavă vară. De fapt, Barney nu se consolă decât cu faptul că avusese timp să citească opera lui Freud „Interpretarea viselor“. Îi scria Laurei că această lectură îi trezise sentimentul că „deschide o uşă ascunsă în spatele unei picturi de Salvator Dali şi descoperă o

nouă lume: Inconştientul“.

Altfel, singurele repere luminoase fuseseră scrisorile săptămânale ale Laurei. Dar chiar poşta îl decepționa pentru că, pe acelaşi raft, cu acelaşi scris, se mai găsea un plic pentru Jay Axelrod.

Barney nu fu nefericit când veni ultima zi şi coborî din autobuz lângă Grand Central Station. Mulți din copiii ce-i fuseseră încredințați se repeziră în brațele deschise ale părinților.

Dar pentru Marvin Amsterdam nu venise decât o femeie de serviciu temporară şi băiețelul nu se grăbea să plece cu ea, vrând să-i mai spună lui Barney orice numai să amâne despărțirea. Barney era răbdător.

— Nu-mi pierde adresa, dragă, îți promit să-ți răspund la toate scrisorile.

Îşi strânseră mâna, dar Marvin tot nu pleca.

În sfârşit, femeia, nerăbdătoare, luă cu ea copilul şi Barney văzu cum băiatul se depărtează într-o limuzină cu şofer angajat.

„La naiba cu cei patruzeci de dolari. A meritat să simt strângerea de mână a copilului“.

Uşurat că în sfârşit terminase cu tabăra de la Hiawatha, Barney avu o strângere de inimă la sosire când îl văzu pe Jay Axelrod stând pe pragul casei cu Laura.

— Cred că ați luat-o în serios, observă Barney în ziua în care Jay plecă la Cornell pentru pregătirea preuniversitară.

— Mda… Poate. Vrea să ne logodim.

Îi arătă cu un aer mirat cocarda de credință pe care i-o dăduse iubitul şi pe care o strângea în mână.

— O, felicitări, v-ați promis unul altuia. Asta înseamnă că vă iubiți?

Laura, ridicând din umeri, şopti:

— Cred că da.

CINCI

Spre sfârşitul primei luni a primului an de studii la colegiu, Laura primi o scrisoare de la Jay Axelrod. El scria că, aflându-se departe în sălbaticele părți de nord ale statului New York, avusese o experiență asemănătoare scriitorului Thoreau, care trăise singur într-o cabană. Avusese timp suficient în plimbările sale să mediteze şi să ajungă la concluzia că oficializarea relațiilor lor ar fi fost necinstită pentru Laura. Ea era foarte tânără încă şi prin urmare ar putea să întâlnească alți bărbați, putând astfel să hotărască singură. Scrisoarea avea un post scriptum în care îi spunea că, dacă nu o supără faptul, să-i înapoieze cocarda pe care i-o dăduse în semn de angajament.

— Asta-i o porcărie, rânji Barney. Este metoda unui fricos de a-ți spune să o laşi baltă.

Laura aprobă din cap:

— Măcar dacă ar fi fost suficient de sincer să recunoască şi el că e un fricos. Stătu tăcută un minut şi apoi dădu cu pumnul în teancul de notițe. La dracu', am bănuit că-i escroc.

— Cred că sunt mai mulți tipi aşa, egoişti şi ticăloşi în relațiile lor cu fetele, spuse el consolator.

— Crezi că tu eşti aşa, Barney?

— Probabil, dar nu am avut ocazia să arăt acest lucru.

Barney le dădu fanilor echipei Midwood ocazia să fie fericiți. A luptat ca un demon de la fluierul de început până în ultimă clipă făcând blocaje, pase, stopuri şi joc de apărare cu o tenacitate care i-a însuflețit pe toți jucătorii din teren.

Efortul lui nu a trecut neobservat. La sfârşitul sezonului fu selecționat în echipa secundă la All-City şi ales căpitan pentru următorul an.

— Livingston, ți-ai scăpat în scăldătoare, zâmbi Laura.

În anul următor tribunalele vor fi pline cu cercetaşi de la liceu. Probabil vei obține tot atât de multe oferte ca şi rahatul ăla de Jay Axelrod.

— Nu, Castellano – voi obține mult mai multe.

Încă îndurerată şi supărată de ruperea logodnei cu Jay, Laura încercă să realizeze o sinucidere politică.

A eşuat cu succes.

Şi-a anunțat candidatura la preşedinția şcolii, un post pe care niciodată nu l-a ocupat vreo fată. Şi câştigă, doar cu un ajutor simbolic din partea lui Barney de data aceasta.

Cu toate acestea, spre dezamăgirea ei, nici chiar cea mai înaltă funcție la Midwood nu putea s-o vindece de amorul propriu rănit.

În noaptea aceea căpitanul şi preşedinta se întâlniră în grădină pentru o discuție sinceră şi deschisă.

Cum stăteau aşa pe veranda din spate privind prin coroana stejarului bolta înstelată, Barney îşi luă inima în dinți şi întrebă:

— De ce, Castellano, de ce?

— Cum, de ce?

— Când eram mici, ultimul lucru pe care mi l-aş fi imaginat era că tu ai fi putut deveni un om politic. Cred că nu eşti atât de zurlie să intenționezi într-o zi să fii senator al Statelor Unite sau ceva asemănător. Nu-i aşa?

— Nu fi caraghios.

— Atunci, de ce?

— Îmi promiți că n-o să mă urăşti?

— Nu aş putea să te urăsc niciodată. Hai, dă-i drumul.

— Bine, începu ea concentrată. Doar… numai între noi doi şi acest stejar: am crezut că este cel mai sigur sistem de a pătrunde într-un colegiu bun. Făcu o pauză şi întrebă din nou cu timiditate. Crezi că sunt dezgustător de egoistă?

— Ei, ambiția este un sentiment omenesc normal, spuse el. Cred că dacă George Washington nu ar fi fost

un tip ambițios am fi încă britanici.

— Nu ştiu. Mama spune că oamenii cred că ambiția o face pe o femeie fără farmec.

— Nu, dragă Laura. Nimic la tine nu va fi lipsit de farmec.

Spre uimirea lui Barney, antrenorul îi ceru din nou să vină la tabăra de la Hiawatha, numindu-l de data aceasta instructor şef. Înțelegea că această funcție era onoarea ce însoțea alegerea lui la căpitănia echipei de baschet. (Acum era posibil să-i aranjeze un serviciu lui Warren în chip de instructor la echipa de juniori cu douăzeci şi cinci de dolari pe vară.)

Când sosi în tabără să-şi ia în primire funcția, Barney cercetă tabelul cu numele copiilor componenți şi spre satisfacția sa descoperi că Marvin Amsterdam nu revenise în tabără. Oare o să-l mai vadă vreodată? Şi dacă da, va fi asta la Wimbledon sau la Bellevue?

În orice caz în vara asta el nu trebuie să rişte să-l supere pe Nordlinger, deoarece scrisoarea de recomandare a antrenorului era decisivă pentru reuşita lui la colegiu.

Ca un călugăr devotat, Barney petrecea cu regularitate fiecare zi de la patru şi jumătate până la şase lucrând cu Leavitt, Craig Russo şi alți doi noi protejați ai lui Nordlinger în sala de antrenament, formând un nou grup de atac al echipei.

Târziu într-o seară din mijlocul lui august, sună telefonul. Era Laura care suna din spital.

— Barney, tatăl tău a avut un atac.

Barney îngheță.

— Cât de grav este?

— Nu se ştie sigur până mâine dimineață, dar ăştia de aici sunt convinşi că o să-şi revină. Mama e cu mama ta – şi nu poate fi luată din sala de aşteptare. Are impresia că se poate întâmpla ceva grav dacă ea va adormi.

— Îl iau pe Warren şi vin imediat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Barn, îl atenționă Laura. Fii atent cum conduci.

Îşi trezi fratele mai mic şi alergă la Sandy Leavitt să-i împrumute maşina. Două ore şi trei sferturi mai târziu ei parcau în locul rezervat „NUMAI PENTRU DOCTORI“.

Într-un suflet cei doi urcară scările spre Cardiologie, unde mama lor cu ochii în lacrimi îi întâmpină. Apoi Luis îi asigură pe băieți că Harold este în afara oricărui pericol.

— Doarme liniştit acum. Ar trebui s-o luați pe mama acasă să se odihnească un pic!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Barney.

— A avut un accident vascular cerebral, explică Luis. Este o hemoragie la creier cauzată de un cheag pe una din arterele cerebrale. Este prea devreme ca să se poată spune cât este de grav.

— Ce şanse are? întrebă îngrijorat Barney.

Luis încercă să-i liniştească, spunându-le totodată şi adevărul:

— Poate fi o slabă pierdere a unor mişcări până la paralizie completă, inclusiv pierderea vorbirii. Dar trebuie să înțelegi că sunt situații când un doctor nu poate să prevadă tot. Insist acum să-i duci pe toți acasă.

— Tu ai de gând să rămâi? întrebă Barney.

Luis dădu din cap aprobativ.

— Voi sunteți familia lui – eu însă sunt medicul lui.

Peste o săptămână, Harold era suficient de restabilit ca să poată primi vizitatori şi să vorbească cu voce slabă, vorbele fiind un mormăit abia perceptibil.

La Ziua muncii (prima luni din septembrie) un lucru era clar şi foarte dureros. Era un invalid. Niciodată nu va mai putea munci.

Estelle plecă în oraş la Comisia de pensionare a profesorilor şi începu alergătura birocratică interminabilă pentru a obține o pensie medicală pentru soțul ei. Atunci făcu cunoştință cu lipsa de scrupule a birocraților. Deoarece Harold fusese profesor doar treisprezece ani îi

revenea o pensie cu puțin mai mult decât necesarul pentru achitarea notelor de încălzire din timpul iernii. Avea şi o mică retribuție de invalid de război care îi permitea să achite ipoteca la casă, dar…

În seara aceea, ea prezentă cruda realitate a situației lor lui Barney şi Warren.

Când termină de vorbit îşi privi cu o expresie chinuită băiatul cel mare. Barney înțelese şi fără să aştepte să i se ceară, îşi asumă responsabilitatea.

— Bine, mami, îmi voi lua un serviciu. Cursurile se termină la ora unu, aşa că poate voi găsi ceva de lucru după amiezele în zilele de weekend.

Estelle îl privi cu recunoştință.

Abia atunci Warren îşi dădu seama:

— Dar cu baschetul ce faci? Tu trebuie să te antrenezi în fiecare după amiază.

— Ştiu, Warren, ştiu! explodă Barney. Va trebui să părăsesc blestemata aia de echipă, nu-i aşa?

Barney stătea privind în interiorul dulapului său semideschis, bascheți, prosoape, şorturi şi multe alte boarfe care îi aduseseră atâtea bucurii de-a lungul anilor. Aproape că nu era în stare să şi le scoată şi să şi le pună în sac.

Deodată auzi zgomotul surd făcut de primii săi coechipieri care intrau în acel moment în vestiar. Fu o clipă penibilă pentru toți. În final, Craig Russo rupse tăcerea:

— Cum se simte tatăl tău, Livingston?

— Nu prea rău Craig. Mulțumesc.

Apoi urmă Sandy Leavitt:

— Să ştii că o să ne lipseşti.

— Şi voi o să-mi lipsiți.

Apoi, stângaci ca întotdeauna, Sandy adăugă:

— Ăăă – cred că ai auzit – sunt căpitan acum.

Barney fu surprins s-o găsească pe Laura afară,

aşteptându-l.

— Nu ai ajuns încă în guvern sau ceva în genul ăsta? glumi el prosteşte.

— Am crezut că ți-ar plăcea să mergem împreună spre casă.

— Oh. Făcu o pauză şi adăugă: Mulțumesc, Castello.

Nu era criză de locuri de muncă cu jumătăți de normă. Numai dacă nu te deranja munca umilă pentru un salariu mic.

Barney optă pentru una care prezenta cel puțin o variație – vânzător de răcoritoare şi distribuitor la farmacia lui Lowenstein pe Nostrand Avenue, la distanță de numai câteva blocuri de casă. În fiecare după-amiază, la sfârşitul ultimelor ore de şcoală, alerga la muncă (fiind plătit cu ora) îşi îmbrăca o bluză albă şi o bonetă caraghioasă albă pentru a servi cremă de ouă, sifon cu „Black and White“ şi, când i se cerea, bucăți de banane clienților pe care-i cunoştea ca vecini de o viață de om.

Adesea gândul îi zbura la clipele plăcute pline de elan când arunca mingile la coş în sala de sport cu lumină prietenoasă. Dar îşi revenea repede la realitate trebuind să se târască pe străzile reci ale Brooklynului ducând la domiciliu medicamentele de pe rețetele clienților.

El încerca să se consoleze cu gândul că totuşi o parte din munca lui putea fi considerată educativă. De fapt, bătrânul Lowenstein îi permitea să-l privească atunci când executa rețetele, amestecând diferitele substanțe vindecătoare.

— Să ştii, Barney, spunea farmacistul zâmbind, când vei învăța farmacologia la Facultatea de medicină vei obține sigur nota maximă.

Farmacia era oficial deschisă până la şapte şi jumătate, iar Barney de obicei pleca spre casă după opt. Mama îl aştepta întotdeauna cu cina şi îi ținea companie în timp ce Warren îşi făcea temele. Aşa înțelegea ea să-şi arate recunoştința pentru sacrificiul lui.

Plin de durere, Barney înțelese că mama, în conversația ei, se reducea doar la aduceri aminte.

— El întotdeauna a avut multă energie, remarca ea nostalgic.

— Da, am auzit despre asta.

— Noi rămâneam ultimii pe ringul de dans. Eram de-a dreptul extenuată. Când veneam acasă, uneori se urca în birou şi mai citea dintr-un autor latin toată noaptea până când serveam micul dejun. De aia era el un profesor atât de bun şi de popular în şcoală.

Barney puse o mână pe umărul mamei:

— Nu fi tristă, mami. Cui îi pasă acum că el umblă în baston? Măcar putem *să vorbim* cu el.

Ea dădu din cap a aprobare.

— Ai dreptate. Trebuie să fim mulțumiți.

Apoi şopti cu afecțiune:

— Eşti un băiat bun, Barney.

Seară de seară monologul ei se repeta aproape cuvânt cu cuvânt.

Venea apoi cea mai dificilă parte a zilei – vizita la tatăl său.

Harold îşi petrecea cea mai mare parte a timpului citind culcat în pat. Mai întâi ziarele de dimineață, apoi lucra puțin la cercetările lui, iar după somnul de la prânz, citea „World- Telegram“. Seara, după cină, era prea obosit ca să mai facă ceva, stătea doar în pat şi primea vizite.

Simțindu-se vinovat că „nu era util nimănui“, îşi lua adesea sarcina conversației asupra sa discutând despre întâmplări curente sau despre o carte oarecare pe care o citea atunci. Totuşi exista întotdeauna o nuanță de jenă amestecată cu scuză în vocea lui. Barney sesiză acest lucru şi, inversând metodele obişnuite, încerca să-i creeze tatălui său un sentiment de linişte sufletească prin povestirea unor situații excitante din viața sa intelectuală. Astfel, într-o seară, aduse vorba despre atracția lui pentru psihanaliză.

— Ei tată, întrebă el, ai citit ceva din Freud?

— Da, de ce? Un pic.

Răspunsul îl surprinse pe Barney. Se aştepta ca tata să nu fi fost informat despre astfel de lucruri „moderne“.

— Când am fost internat în Spitalul militar era acolo un psihiatru foarte simpatic care ne vizita şi ne cerea să-i povestim, iarăşi şi iarăşi, cum am fost răniți. Făceam asta chiar şi de zeci de ori. Acest lucru a avut efect, chiar a avut efect.

— Cum adică? întrebă Barney mirat.

— Bine. Îți aminteşti desigur cum explică Freud formarea visului.

— Ştiu că zice că visurile deblochează inconştientul nostru.

— Da. Bine, acest doctor mi-a ajutat psihicul să se vindece prin metoda „visului cu voce tare“. În fiecare noapte când dormeam retrăiam această explozie, dar vorbind despre ea o dată şi încă o dată, de mai multe ori, am reuşit să pun capăt acelor coşmaruri extenuante.

Apoi pe Harold îl fulgeră, un gând:

— Apropo, la ce curs înveți despre toate astea?

Încurcat, Barney recunoscu că el citea psihologie în timpul lui „liber“. Amândoi ştiau că el nu avea timp liber şi acum Barney se aştepta să fie certat pentru că nu-şi făcea temele pentru şcoală. Dar încă o dată tatăl său îl surprinse prin felul său de a gândi.

— Bine băiete, în acest fel nu o să ai note bune. Întotdeauna am spus că adevăratul scop al unei educații este de a stimula mintea să gândească. Spune-mi, ai citit ceva din Jung?

Barney negă din cap.

— Bine… De ce nu vrei să te uiți pe *această* teorie a formării visurilor şi inconştientului colectiv – pe urmă putem să discutăm împreună.

— Sigur, tată, sigur. Poate că mami are posibilitatea să-mi aducă un exemplar de la bibliotecă.

— Nu e nevoie, răspunse Harold. Există un exemplar în biroul meu pe acelaşi raft cu Artemidorus.

După aceea, pentru Barney vizitele la Harold deveniră cea mai *frumoasă* parte a zilei.

De obicei, abia după ora zece Barney reuşea să se aşeze la masa de lucru pentru temele sale. La miezul nopții era prea obosit ca să continue aşa că era obligat să se culce. Inevitabil începuse să rămână în urmă la şcoală. Nu putea recupera nici în weekend pentru că sâmbetele lucra la Lowenstein începând de la opt dimineața. Îi rămâneau doar după amiezele de duminică. Dar deja Barney îmbrățişase o atitudine fatalistă: nu va merge la colegiu pe o bursă de jucător de baschet. Şi cu notele sale cu nivel mijlociu nu va fi probabil acceptat la Columbia.

Aşa că de ce să nu-şi folosească singura sa zi liberă pentru a merge pe terenul de joc să se avânte în meciuri de baschet, până ce ieşea foc din el? Juca atât de mult şi cu atâta forță încât, în final, toți ceilalți băieți cădeau de oboseală şi plecau acasă.

Notele din primul trimestru erau mai scăzute decât cele normale. Însă media lui încă se ridica la 90. Aceasta însemna că mai exista posibilitatea de a nu fi eliminat din competiția pentru Columbia.

Partea importantă a acestui test la scară națională atesta aptitudinile candidaților pentru folosirea cuvintelor şi numerelor. Teoretic semăna cu o analiză de sânge, era ceva ce nu putea fi pregătit prin studiu.

Dar în practică, în timpul vacantei de Crăciun, copiilor li se puneau meditatori pentru a le dezvolta aceste aptitudini. Fiecare familie cu visuri de a se ridica în societate sacrifica din bugetul său două sute de dolari pentru a-şi face copiii să pară mai deştepți decât erau în realitate.

Inez Castellano privea aceasta ca pe o formă de „escrocherie“, o compromitere a *onoarei.* Dar Luis, realist, o liniştea. De ce să fie fata lor dezavantajată? El chiar se oferi generos să-l subvenționeze şi pe Barney, care era

prea mândru ca să accepte.

În ziua de Crăciun, Barney a lucrat (cu salariu dublu) pentru că era rândul farmaciei Lowenstein să fie de serviciu. Se simțea foarte singur, mai ales de când Laura nu-şi mai făcea apariția pe la ei. Era fie la meditator, fie la vreo petrecere.

A reapărut cu o săptămână înaintea zilei testului de aptitudini şi se oferi să-i povestească lui Barney câteva trucuri pe care le învățase. El acceptă recunoscător şi amândoi petrecură câteva seri discutând împreună.

Ironia fericită a sorții a făcut ca Laura să obțină 690 la testul verbal şi 660 la matematică, iar Barney respectiv 720 şi 735 de puncte.

— Ei drăcie, Barn, zise ea, cu astfel de punctaj ai acces la orice şcoală din țară.

— Ascultă, Castellano, răspunse el, dacă aş fi jucat mingea anul acesta, singurul scor de care aveam nevoie ar fi fost de douăzeci de puncte la fiecare meci.

Asprimea iernii îl doborî pe Barney care venea de la lucru aproape ca o umbră. Uneori nu apuca să doarmă nici patru ore. Dar acesta era ultimul său trimestru. În câteva săptămâni viața lor de liceu se va termina, fie în bucuria râsetelor, fie în regretul nostalgic.

Într-o sâmbătă seara până la miezul nopții îl ajută pe domnul Lowenstein să facă inventarul. Se târî apoi acasă prin zloată urcând anevoie scările, dorind doar să se culce şi să doarmă fără visele bântuite de aspirine, antihistaminice şi laxative.

Dar, în timp ce-şi scotea haina, stomacul îi reaminti că la prânz mâncase doar un singur sandviş şi se târî spre bucătărie. Spre surprinderea lui, lumina mai era aprinsă. Uimit, o găsi acolo pe Laura.

— Hei, ce dracu te-a adus aici aşa târziu, sâmbătă noaptea?

— Barney, trebuie să-ți spun ceva. Este serios.

— Tata? întrebă el într-un suflet. S-a întâmplat ceva cu tata?

— Nu, nu. Laura făcu o pauză şi apoi adăugă abia şoptit: Este vorba despre mine, Barn. Am încurcat-o. Ştiu că eşti obosit…

— Bine, bine, stai jos, iau un sandviş şi stăm de vorbă.

— Nu, nu aici. Putem merge să ne plimbăm un pic?

— La ora asta?

— Doar în jurul casei. Poți să-ți mănânci sandvişul pe drum.

Pentru prima oară o privi cu atenție. În ochi i se putea citi panica.

— Bine, Castellano, bine.

Apucă în grabă o mână de biscuiți de cacao, îşi puse jacheta stropită cu noroi şi ieşiră în stradă.

Primii o sută de metri îi străbătură într-o linişte adâncă, Barney nu mai putea suporta încordarea, aşa că întreabă:

— Te rog, îmi spui ce s-a întâmplat?

— Sunt… Nu… Nu mi-a venit. Am căzut pe bec, reuşi ea să spună. Sunt deja şase săptămâni.

— Vrei să spui că eşti însărcinată?

Fata reuşi doar să dea afirmativ din cap.

— O, Doamne, cum naiba s-a întâmplat?

— Nu ştiu, Barn! Mi-e ruşine, chiar îmi este ruşine. Şi sunt îngrozită.

El se simți deodată chinuit de o inexplicabilă părere de rău că este trădat.

— De ce nu te-ai dus la măgarul care ți-a făcut-o?

Nu era în stare să-i zică „tată“.

Ea dădu din cap negând.

— Pentru că-i lichea. Tu eşti singurul om din lume cu care pot să vorbesc despre asta.

— Trebuie să mă simt flatat? Trase puternic aer în piept şi, realizând cât de disperată era Laura, încercă să se stăpânească. Bine, zise el încet, dar hotărât. Pot să aflu, aşa pentru mine, cine e tipul?

— Este… Sandy Leavitt.

Barney nu reuşi să-şi stăpânească furia:

— De ce dintr-atâția l-ai ales pe *el?*

— Te rog, îl imploră ea, dacă aş fi dorit să mi se facă scandal le-aş fi spus părinților, şi o podidiră lacrimile. Te rog, Barney, suspină ea, te rog, ajută-mă.

În liniştea nopții de iarnă, el se opri şi şopti:

— Uşor, Laura, hai înăuntru în casă unde este cald. Hai să stăm de vorbă. Mami s-a culcat la ora asta şi nu ne aude nimeni.

În bucătărie începură să colaboreze ca să pună cap la cap ignoranța lor privind practicarea ilegală a unor operații medicale, încercând să pună pe roate un plan. Era tot atât de greu pentru Barney să asculte pe cât de greu era pentru Laura să vorbească. În sufletul lui furia lupta cu mila pe care o simțea.

Laura ştia alte două fete din Midwood care au trecut prin situația ei. Fiecare recursese la diferite soluții ca să-şi rezolve problema.

Una plătise cincizeci de dolari unui personaj dubios şi, într-un apartament mizerabil de două camere la etajul cinci, într-un bloc undeva lângă Red Hook avusese loc operația. Experiența fusese groaznică şi avusese mult noroc că scăpase cu bine. După cum îi spusese Laurei, tipul era aşa de murdar încât avea negru sub unghii.

Cea de-a doua fată le spusese părinților, care, deşi îngroziți, au aranjat un avort în condiții medicale sterile. Dar aceasta alternativă a necesitat un drum la Puerto Rico în timpul vacanței de vară, când absența ei a trecut neobservată.

— Barney, ce ne facem? apoi, ruşinată, se corectă: Iartă-mă, nu ar fi trebuit să spun ne facem, căci e treaba mea personală.

— Nu, Castellano, stai liniştită. Vom găsi noi o soluție bună. Dar întâi şi-ntâi eşti absolut sigură că eşti însărcinată?

— Ar fi trebuit să-mi vină ciclul de două săptămâni. La

mine e regulat ca ceasul.

— Bine, atunci, să găsim un doctor ceva mai aproape decât Puerto Rico. Să-l întrebăm pe tatăl tău? Ar fi bine? Aş spune că este vorba de altcineva… în fine.

— Nu, Barney, n-o să poată înțelege. Mai bine mor decât să-i spun.

Se întoarse într-o parte. Tremura din tot trupul, suspinând înfundat. Barney se ridică, ocoli masa şi o luă pe după umeri.

— Laura, ți-am spus, las' pe mine. Mă ocup eu. Şi se gândi în sinea lui: de-aş şti barem *cum.*

Toată ziua de duminică, Laura nu avu nimic altceva în cap. Seara ajunsese să se convingă că la şcoală, a doua zi sau peste alte zile, va găsi pe cineva să cunoască treburile astea.

Cei doi prieteni, luni dimineața în drum spre şcoală, practic n-au schimbat o vorbă. Barney era surprins de faptul că toate păreau normale. Fata de lângă el era aceeaşi pe care o cunoscuse cu atâția ani înainte. Numai că acum ea purta în pântece copilul altuia.

Când se despărțiră în holul principal el începu să măsoare coridoarele; ca un vânător care îşi urmăreşte vânatul, privea atent la fiecare chip pe lângă care trecea. La prânz investigă ce se afla la bufet fără să ia nimic. La ora unu nu avansase de fel.

Sosi la farmacie şi începu să caute printre rețetele gata să fie duse la domiciliu. Ca de obicei, domnul Lowenstein veni şi îi ținu viitorului medic o scurtă prelegere relativ la proprietățile fiecărui medicament. Barney ascultă politicos, apoi puse pachețelele într-un mic sac de pânză şi ieşi în frigul de afară unde cel puțin era singur cu gândurile lui.

Pe drumul de întoarcere la farmacie îi veni o idee. „Ce-ar fi să apelez la domnul Lowenstein, el probabil ştie tot atât de multe ca şi un doctor şi se află zilnic în contact cu atâția. De ce să nu-l întrebe?

Pentru că se va supăra... aproape sigur, şi-mi voi pierde serviciul."

Dar apoi în timp ce-şi scotea galoşii, privirea i se îndreptă spre bătrânul patron. Farmacistul avea o faţă amabilă pe care nu se întrezărea nicio îndoială. Chiar dacă nu exista niciun fel de echivalent al jurământului lui Hipocrat pentru farmacişti, Barney ştia bine că el nu şi-a bârfit clienţii.

Când apărea câte o reţetă pentru o boală compromiţătoare, cum ar fi cazul clienţilor care contractaseră gonoree, îl lăsa pe Barney să aibă în grijă magazinul în timp ce el ducea personal penicilina, nelăsând să se ghicească unde şi la cine se ducea.

Mai rămăsese doar un sfert de oră până la închidere şi domnul Lowenstein începuse să închidă medicamentele periculoase, când Barney se apropie de el şi-l întrebă dacă are un moment liber pentru o scurtă discuţie.

— Sigur, Barney, la ce te gândeşti? Dacă este vorba despre o mărire de salariu, fii liniştit. Am planificat-o deja pentru luna care vine.

— Nu, nu, răspunse pe nerăsuflate. Alta este problema.

— Ce fel de problemă?

— A... ezită el şi apoi continuă rapid: O fată pe care o cunosc eu are un necaz.

Bătrânul îl studie şi murmură:

— Şi trebuie să cred că tu eşti amestecat în această nefericită afacere?

Barney aprobă, dând din cap.

— Este îngrozitor, spuse farmacistul, dar fără răutate. De ce crezi că vindem contraceptive aici? Tinerii dacă vor să aibă relaţii între ei, trebuie măcar să-şi ia propriile lor precauţii. Ca să fiu sincer, Barney, m-ai surprins foarte neplăcut.

— Da, domnule.

Urmă o pauză în care niciunul dintre ei nu-şi dădea seama cine trebuia să reia firul discuţiei.

În sfârşit, Barney se hotărî să-ntrebe:

— Există vreun mijloc să mă ajutați, domnule Lowenstein? Credeți-mă că mi-a fost ruşine să apelez la dumneavoastră, dar fata este disperată, vreau să zic adică noi suntem disperați. Nu vreau să meargă la un măcelar. Aceasta i-ar pune în pericol viața. Apoi se simți îngrozitor de stânjenit şi se scuză. Cred că am făcut o greşeală că am vorbit asta cu dumneavoastră.

Farmacistul oftă:

— Barney, ceea ce este rău este că această tânără femeie se află în încurcătură. Dacă există motive ca voi doi să nu vă puteți căsători – şi se pare că la anii voştri asta e situația – cred că trebuie găsită altă alternativă. Te rog să mă înțelegi nu ştiu dacă este corect. Nu sunt Dumnezeu. Totuşi am să te ajut pe cât pot.

Barney simți o mare uşurare. Aproape că-i venea să-l îmbrățişeze pe bătrân.

— Închide magazinul şi vino-n birou, îi ceru patronul.

Barney se grăbi să execute şi intră în odăița farmaciei. Domnul Lowenstein scria un număr de telefon pe o cartelă de fişier.

— Nu mă-ntreba cum de cunosc asta. Apoi cu grijă: Dar, din câte-am auzit, omul ăsta este foarte precaut. Prescrie chiar antibiotice postoperator pentru a preveni orice surpriză neplăcută.

Barney studie fişa: *Dr. N. Albritton* – în Pennsylvania?

Patronul ridică din umeri:

— Ăsta-i cel mai bun lucru pe care să-l fac, dragul meu. Mi s-a spus că el de obicei consultă pacientele în zilele de weekend, ceea ce este convenabil. Mai mult nu pot face. Deci?

— Poftim?

— Deci intenționezi să telefonezi de la tine de acasă? Stai mai bine jos şi sună de aici.

În timp ce bătrânul Lowenstein plin de tact părăsea camera, Barney, încă şocat, formă numărul pentru comanda interurbană şi ceru operatoarei din Chester, Pennsylvania. Câteva minute mai târziu auzi vocea calmă

a doctorului care îi adresă bună seara. Acum partea cea grea.

Încercă să-şi expună problema pe cât putu de repede în timp ce căuta vag să ascundă identitatea Laurei. Dar medicul nu lăsa impresia că vrea amănunte.

— Cred că înțeleg natura cazului. Vă convine să-mi faceți o vizită la clinica mea în această sâmbătă de dimineață? Este la doi paşi de Philadelphia.

— Sigur, sigur, desigur. Vom fi acolo oricând doriți.

— Bine, să zicem la unsprezece. E bine?

— Da, domnule, da, domnule. Absolut. Mulțumesc foarte mult.

Dar conversația nu se terminase.

— Domnule Smith, bănuiesc că-mi cunoaşteți onorariul.

— Nu, nu, dar vom aduce banii. Fiți fără grijă. A, exact, cât trebuie?

— Patru sute de dolari. Gheață, desigur.

Lui Barney i se puse un nod în gât.

Medicul întrebă politicos:

— Aceasta modifică lucrurile „domnule Smith?

— Nu, nu, nu, e bine! răspunse Barney răguşit.

De îndată ce domnul Lowenstein se întoarse, îşi puseră paltoanele şi ieşiră pe uşa din spate.

Barney zburda de mulțumire; se întoarse spre patron şi zise emoționat:

— Nu ştiu cum o să vă pot mulțumi vreodată, domnule.

Bătrânul se opri şi se uită la Barney:

— Nespunând asta nimănui, niciodată. *Niciodată.*

— Iisuse Hristoase, Barney, cum voi putea face rost de patru sute de dolari? Am mai puțin de cincizeci la bancă în contul meu. Ne aflăm din nou în punctul de plecare şi nu e *nimic* de făcut, începu Laura să plângă.

El răspunse fără ezitare:

— Ascultă, Castellano, vom merge sâmbătă şi totul o să

fie bine.

— Dar cum facem rost de patru sute?

Barney zâmbi:

— Nu, dragă, am aproape toată suma în bancă.

Îl privi mirată:

— Ai lucrat ca un câine pentru banii ăştia. I-ai strâns pentru colegiu.

— N-are importanță. Sunt banii mei şi fac ce vreau cu ei. Aşa că să nu mai lungim vorba şi gândeşte-te mai bine ce spunem când vom dispărea sâmbătă dimineață.

Laura era copleşită de sentimente pe care nu le putea defini. În sfârşit, ea murmură uşor:

— Ştiu că ți se pare stupid, Barn, dar şi eu aş fi făcut la fel pentru tine.

— Ştiu, aprobă el din cap solemn.

După orele de şcoală în ziua următoare, Barney se duse direct la Bancă şi retrase trei sute optzeci şi şapte de dolari şi cincizeci şi şase de cenți din contul său, în timp ce Laura şi-l lichidă pe al ei, luând cei patruzeci şi şase de dolari şi un cent şi merseră să rețină bilete pentru autobuz dus şi întors, de câte 6,75 dolari pentru fiecare.

Barney plănui călătoria punct cu punct cum a făcut Hanibal la trecerea Alpilor. De la Greyhound un autobuz pleca la şapte şi ajungea la Philadelphia cu puțin timp înainte de nouă dimineața. Aceasta le permitea să aibă două ore la dispoziție pentru a ajunge la clinica lui Albritton.

Domnul Lowenstein îi dădu o zi liberă lui Barney, iar părinții au fost anunțați că vor încerca să obțină bilete la matineul cu filmul „Antoniu şi Cleopatra“ cu Laurence Olivier şi Vivien Leigh. Deoarece plecarea de acasă era devreme, aveau să ia micul dejun la Nedick în Times Square. Şi după aceea, nişte sandvişuri şi plăcintă cu brânză de la Jack Dempsey, aşa că ar putea ajunge acasă ceva mai târziu.

Era trecut de miezul nopții şi Barney încă se agita în pat încercând să adoarmă. Deodată auzi nişte pietricele aruncate în geam. Privi afară în curte şi o recunoscu pe Laura. O clipă mai târziu se afla lângă ea.

— Barney, mi-a venit – mi-a venit ciclul.

— Nu – vrei să spui că a fost o alarmă falsă?

Ea râdea şi plângea deodată.

— Da, Livingston, o alarmă falsă. E grozav. Nu-i aşa?

Laura îşi aruncă brațele în jurul gâtului lui şi se îmbrățişară.

— Castellano, sunt foarte fericit pentru tine. Nici nu-ți dai seama! şopti el.

— Hei, Barney, oftă ea cu o voce caldă. N-o să uit niciodată seara asta. Eşti cel mai drăguț băiat din lume.

ŞASE

Nimeni nu s-a mirat de faptul că Laura a fost acceptată cu bursă întreagă la Radcliffe. Era foarte fericită pentru că i se oferea perspectiva de a urma colegiul pregătitor pentru surori medicale, ca apoi să încerce să cucerească ultima fortăreață: Facultatea de Medicină.

Barney, în schimb, nu era tot atât de entuziast de calea pe care a pornit-o. Columbia îl acceptase, dar cu o bursă mică, acoperind doar taxele de şcolarizare.

— Vei avea posibilitatea să joci şi baschet, nu-i aşa? îl întrebase Laura.

— Doar dacă la ei antrenamentele se fac între miezul nopții şi patru dimineața, replică tânărul amărât.

Hotărât să cunoască viața din campusul universitar, Barney îşi găsi un serviciu; cu banii câştigați, reuşea să contribuie la bugetul familiei şi, în acelaşi timp, să-şi plătească şi chiria la cămin.

La întâi iulie, începu să lucreze ca portar de noapte la Versailles, unul din blocurile luxoase cu apartamente de locuit situat în cel mai elegant cartier din New York. Era extenuant, dar rentabil. Până la Ziua muncii (septembrie) câştigase atât cât să-şi acopere nevoile financiare ale primului trimestru.

Sosi şi ziua despărțirii de Laura – moment la care refuzase toată vara să se gândească. Nici când văzu de la geamul său cele două matahale, hamalii de la Railway Express târând bagajele Laurei şi apoi încărcându-le în furgonetul lor, cu o săptămână înaintea plecării, tot nu-i venea să creadă că evenimentul sosise.

În noaptea dinaintea plecării ei au stat unul lângă altul pe scările intrării din curte, uitându-se la umbra pe care o arunca inelul coşului de baschet, neglijat de atâta vreme.

— Eşti speriată, Castellano?

— Mai tare decât se poate imagina. Mă tot gândesc că am fost acceptată din greşeală şi că voi pica la toate examenele.

— Da, replică el, sentimentul ăsta îmi este cunoscut.

Au stat aşa, tăcuți un timp. Brusc, Laura întrerupse liniştea:

— Rahat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— La dracu, mi-ar plăcea să fii şi tu în Boston.

— O, da, mi-ar plăcea să joc la Boston Celtics, dar trebuie să fim realişti.

— Nu-mi place să fiu realistă.

— Atunci de ce naiba vrei să ajungi doctor?

— Nu ştiu, răspunse ea candid. Într-adevăr, nu ştiu.

Colegiul Radcliffe publica anual o revistă veselă numită „Registrul boboacelor“. Acesta conținea lista numelor şi fotografiile tuturor fetelor nou venite, pentru a se putea cunoaşte mai uşor una pe alta.

Dar pentru bărbații din Harvard, era categoric cel mai important document căci, aşa cum fac vânzătorii de ponturi de pe hipodrom, la fel şi ei studiau mizele şi le încercuiau pe cele care promiteau să iasă câştigătoare.

În 1954, fotografia Laurei Castellano era încercuită pe fiecare exemplar – acest fapt se vedea şi din mulțimea de apeluri telefonice care toate o căutau pe cea mai bună locatară de la Briggs Hall.

La început fu flatată. Apoi amuzată. Dar, în fiecare minut, voci masculine, variind ca timbru de la cel mai înalt tenor până la cel mai profund bas, reluau ca o placă aceeaşi frază: „Nu ne cunoaştem, dar…“ aşa că ea ceru fetei de la stația de telefon să-i anuleze toate apelurile („Le poți spune că m-am molipsit de lepră, la toți…“).

În dimineața următoare o întâlni pe Judith Baldwin, preparatoarea ce-i fusese atribuită. Aceasta avea în jur de patruzeci de ani şi era profesor suplinitor de biologie, o

persoană foarte vioaie care se grăbi să o descurajeze pe Laura în ce priveşte şansele de a intra la Facultatea de medicină în general, şi la Harvard, în special. Ea însăşi mărturisea că fusese respinsă cu doisprezece ani înainte.

— Nu era vorba de persoana mea bineînțeles, asta era atunci politica oficială. Facultatea de Medicină Harvard nu a acceptat femei până în 1945.

— Nici chiar în timpul războiului? întrebă mirată Laura.

Judith negă din cap.

— Femeile, de fapt, nu puteau intra la Harvard. Acum au făcut o concesie, primesc şase femei. De mult, în anul 1881 un grup de femei din Boston au oferit cam un milion de dolari – îți dai seama ce însemna pe atunci un milion de dolari! – dacă se va permite câtorva femei în fiecare an să urmeze Facultatea de Medicină. Şi Harvard *a refuzat.*

Acestea nu erau ce-i trebuia Laurei ca să-şi capete încrederea.

Între timp, Judith reveni cu o istorioară picantă:

— Destul de curios. Aveau totuşi o femeie în facultate. Numele Fanie Former îți spune ceva?

— Cartea de bucate?

Judith aprobă din cap.

— Poți crede sau nu, dar să ştii că gătitul era un curs prevăzut în această facultate.

— De ce oare?

— Nu sunt prea sigură, dar cred că deoarece internilor nu li se va da voie să fie însurați. Profesorii s-au gândit probabil că ar fi bine ca ei să-nvețe să-şi gătească singuri.

— Asta sună puțin a mânăstire, remarcă Laura, apoi urmându-şi gândul: Eu totuşi, voi încerca, doamnă profesoară. Vreți să mă ajutați?

— Te simți destul de tare să supraviețuieşti dacă nu reuşeşti? Este absurd să vezi că băiatul de lângă tine pe care tu l-ai pregătit la chimie sau biologie, şi ştii că ştie cât să poată lua nota B cu efort, a fost admis, pe când tu

– care ai luat cu uşurinţă nota A – nu eşti considerată suficient de bună.

— Încercaţi să mă descurajaţi?

— Am reuşit?

— Nu! răspunse ferm Laura.

— Bine, zâmbi larg profesoara. Hai să facem planul de bătaie.

Când Laura se întoarse la Briggs Hall găsi o mulţime de mesaje telefonice de la curtezanii necunoscuţi şi o scrisoare de la Barney.

Dragă Castellano,

Această scrisoare e primul lucru pe care îl bat la maşina de scris primită în dar de la ai tăi cu ocazia absolvirii.

Tocmai m-am mutat în John Jay Hall. Camera mea nu e tocmai mare. Prin comparaţie, îmi sugerează o cabină telefonică din Gara Centrală. Am întâlnit aici câţiva băieţi drăguţi şi mulţi candidaţi ia medicină.

Ciudat, dar nu am dat peste candidaţi la medicină care să fie în acelaşi timp şi băieţi simpatici. Cei mai mulţi, pe cât se pare, vor să se specializeze în „sindromul regelui Midas" (adică să transforme în aur tot ce ating). Lectura lor particulară pare a fi „Medicina profitabilă".

Columbia este destul de mare şi chiar dacă trebuie să obţin blestematele alea de puncte la ştiinţe, sunt hotărât să-mi iau examenul principal în engleză.

Cum aş putea să pierd oare şansa de a audia cursurile giganţilor de talia lui Jaques Barzum şi Lionel Trilling – ultimul fiind autorul cursului „Freud şi criza culturii?" Ăsta e un curs de literatură, *îţi dai seama?*

Totul ar fi grozav dacă nu aş avea treabă cu chimia organică, dar vreau să scap de ea în aşa fel încât să nu atârne deasupra capului meu ca o sabie a lui Damocles.

Ca să mă aflu în treabă, săptămâna trecută am fost la selecţionarea bobocilor la baschet. Deşi ştiam că nu sunt în formă bună pentru joc am intrat totuşi în echipă. Dar am

fost bleg şi am jucat ca o cizmă.

Şcoala e gard în gard cu cazarma soldaților. Unii din ei seamănă cu nişte haidamaci – înalți şi muşchiuloşi, tipi blonzi din Vestul mijlociu, veniți aici probabil pe burse agricole consistente (Taci, ştiu că sunt invidios).

Oricum, încet, încet, grâul s-a ales de neghină (observi că am rămas la metaforele din agricultură), iar eu încă nu fusesem eliminat. Când eram spre sfârşit, eram înnebunit de tot şi am încercat să fac aruncări la coş chiar şi cu stânga şi, printr-un miracol pervers, toate au trecut prin inel.

La sfârşitul zilei, m-am trezit chemat de antrenorul începătorilor de la Columbia pe nume Ken Cassidy.

Astfel, după ce mi-a ținut un discurs a trebuit să-i spun că obligațiile financiare mă împiedică să accept oferta sa amabilă.

Răspunsul meu i-a zdruncinat imaginea de perfecțiune. A făcut o mutră de parcă eu aş fi fost un rahat care i-a consumat timpul lui valoros. Epitete ca cele folosite de el nu mi-a fost dat să aud nici pe terenurile din Brooklyn.

Oricum, acum închei semnându-mă. Scrisoarea o să o pun la poştă în drum spre serviciu.

Sperând că eşti cuminte, cu dragoste,

Barney

De Crăciun au avut atâtea să-şi spună încât au stat de vorbă până la patru dimineața. Din entuziasmul lui Barney pentru marii intelectuali despre care el îi vorbise, Laura trase concluzia că, în medie, studenții din ultimii ani de la Columbia primeau o educație mai bună decât cei de la Harvard.

Un singur lucru părea a fi comun ambelor instituții. Candidații la medicină, până la ultimul om (şi erau în majoritate bărbați), erau concurenți nemiloşi, tocilari care nu s-ar fi dat îndărăt să-ți strice o experiență în laboratorul de chimie.

— Este o adevărată abnegație, comentă Barney acru,

dar ştii bine că ăştia sunt personalitățile care vor intra la medicină.

— Da, aprobă Laura. Aş vrea să ştiu ce dracu îi face pe ăştia să mănânce cartea. Sper că nu numai banii.

— Nu, replică Barney, dându-şi aere de sociolog profesionist. Eu descopăr un înalt grad de insecuritate socială. Aceşti tipi consideră halatul alb un fel de platoşă de apărare. Dar analizează-i şi din alt punct de vedere. Cei mai mulți pot să obțină o întâlnire numai cu o vânzătoare dintr-un magazin de fructe. Imaginează-ți ce putere ai ca să-i poți spune unei femei: „Scoate-ți bluza şi arată-mi țâțele!“.

Laura începu să râdă.

— Nu glumesc, Castellano, insistă el.

— Ştiu – dacă nu aş râde, aş plânge.

În ziua următoare au mai avut o sesiune nocturnă. De data aceasta pe un subiect foarte delicat pentru amândoi – părinții lor.

Harold Livingston găsise un mijloc să facă față faptului că nu putea să-şi câştige pâinea. Îi veni ideea de a-şi folosi talentul de traducător căpătat în armată şi acum traducea din clasicii literaturii orientale începând cu secolul al unsprezecelea. Tradusese astfel primul şi cel mai important roman japonez „Povestea lui Genjii“.

Barney fu mândru de curajul tatălui său şi-l asigură pe Warren că tata făcea aşa nu doar ca tratament medical. El căutase în librăria liceului şi văzu că lucrarea tatălui său putea sta foarte bine în rafturile oricărei biblioteci de literatură.

— Acest lucru poate deveni un nou ideal în viață.

Laura, dimpotrivă, nu era deloc mulțumită. Cum intră în casă simți că mecanismul familiei sale nu lucra cum trebuie. Fiecare din părinți, la rândul său, încerca să-i câştige încrederea ca şi când încrederea ei ar fi putut valida drumurile opuse pe care apucaseră.

Inez mergea tot mai des la biserică să se spovedească

vorbind despre păcate pe care nu avusese când să le facă – atât de des se spovedea. Ea încercă să o convingă pe Laura să vină cu ea.

— Îmi pare rău, mamă, răspunse ea. Nu am ce să spun la spovedanie.

— Toți ne naştem păcătoşi, draga mamii.

Pentru moment, Laura uită că prima neascultare a omului a fost păcatul lui Adam. În schimb, ea se gândi la altă greşeală făcută după alungarea din grădina Edenului care a lovit mai aproape: însemnarea lui Cain. Sunt oare eu răspunzătoare de pierderea surorii mele? Ea ştia – cel puțin din privirea mamei sale – că aşa era considerată.

Laura nu găsea consolarea nici în compania tatălui său. Era contrarul mamei. Într-o seară târziu, când veni îi auzi vocea tatei beat care o chema din birou:

— *Venga, Laurita, venga charlar con tu papa* – vino, vino şi stai de vorbă cu tatăl tău.

Ea se supuse în silă.

Luis, în cămaşă cu mâneci scurte, cu ambele coate pe masă, avea în față o sticlă pe jumătate goală.

— Bea un pahar cu mine, Laurita, o invită cu o voce răguşită şi opacă.

— Nu, mulțumesc, papa, răspunse încercând să-şi păstreze calmul. Nu crezi că ai băut destul?

— Nu, răspunse el, mai sunt treaz şi mă doare.

— Ce? Nu-nțeleg.

— Trebuie să beau până nu mai simt durerea că exist.

— Hai, papa, nu acoperi asta cu filosofie, eşti chiar un bătrân bețiv.

— Nu sunt bătrân, Laurita, răspunse el sesizând doar unul din adjectivele care i se adresaseră, şi pentru asta este păcat. Mama ta a abjurat lumea, pe diavol şi trupul. Ea refuză să…

— Trebuie neapărat să ascult asta? îl întrerupse Laura simțindu-se din ce în ce mai jenată.

— Nu, desigur, nu. M-am gândit că astfel vei înțelege mai bine de ce beau, dacă ai şti cât de grea este viața

mea…

Acum ea nu mai ştiu ce să spună.

În orice caz, tata bătea câmpii.

— Cel puțin sticla nu-mi întoarce spatele. Mă încălzeşte când mi-e frig. Mă linişteşte când mi-e frică.

Laura îşi dădu seama că discuția devenea de nesuportat şi ridicându-se în picioare anunță:

— Mă duc să mă culc. Mâine vreau să învăț.

Cum se întorcea, îndreptându-se spre uşă, Luis o strigă din nou:

— Laurita, te implor, sunt tatăl tău…

Ea nu se opri. Nu se întoarse. Se simțea nici mai mult nici mai puțin decât năucită şi îndurerată. Şi pierdută.

Complet pierdută.

Estelle nu putea să-şi explice de ce niciunul din familia Castellano nu se atinsese de mâncarea pe care le-o pregătise cu atâta dragoste pentru seara de Crăciun. Inez stătea ca o statuie, Luis bea vin, iar Laura se tot uita la ceas, numărând nu numai zilele, ci şi orele şi minutele pe care trebuia să le suporte înainte de a evada din nou la Boston.

Obligația de a înfiripa o conversație căzuse pe umerii fragili ai lui Harold Livingston. El se întoarse spre Laura şi spuse zâmbind:

— Barney mi-a spus că amândoi ați obținut „A“ la chimia organică. Țineți-o tot aşa şi peştera comorilor vi se va deschide. Veți intra la medicină.

— Poate pentru Barney, remarcă Laura. Preparatoarea mea spune că Facultatea de medicină nu priveşte cu ochi buni o viitoare doamnă doctor. Chiar şi pentru un interviu trebuie să fii prima în clasă, să ai scrisoare de recomandare de la Dumnezeu sau de la Sfântul Luca, care a fost medic…

Cu coada ochiului o văzu pe Inez încruntându-se la lipsa ei de pioşenie.

— Sigur că exagerezi, Laura, comentă Harold

Livingston.

— Ce bine ar fi, zise fata. Desfid pe oricine poate să numească trei femei medici renumiți în toată istoria medicinii.

— Florence Nightingale, se amestecă în discuție Warren.

— Era infirmieră, țâncule, îl puse Barney la punct.

— Binee, începu Harold rar, acceptând provocarea fetei, acestea au fost: Trotula, profesor de medicină la Universitatea din Salerno în secolul al unsprezecelea. Ea chiar a scris un faimos curs de obstetrică.

— Grozav, într-adevăr ați nimerit-o, domnule Livingston. Mai trebuie două.

— Binee, mai este în orice caz Madame Curie, propuse Harold.

— Îmi pare rău, domnule Livingston, era doar chimistă. Şi s-a mers greu şi cu asta. Vă dați bătuți?

— Da, Laura, acceptă Harold. Doar dacă o să urmezi istoria ştiinței vei putea să răspunzi la întrebare.

— Ei bine, chiar din paginile lui „New York Times“ o să v-o servesc pe Dorothy Hodgkin, doctor în medicină, care a descoperit de curând vitamina B-12 pentru tratamentul anemiei pernicioase. Apoi o să v-o spun pe Helen Taussing, o fată chiar din Radcliffe, care deşi nu a fost primită la Harvard a făcut cu succes prima operație pe inimă pentru boala albastră. Aş mai putea să vă mai dau câteva nume, dar nu cred că aş reuşi să fac cu ele o echipă de fotbal.

În acest moment, Luis ieşi din tăcere:

— Tu vei schimba totul, Laurita, ai să fii un mare doctor.

În mod obişnuit, Laura ar fi fost mândră de această dovadă de optimism părintesc.

Dar Luis era beat mort.

Puțin mai târziu cei doi fiind singuri, Laura îi spuse lui Barney hotărâtă:

— De Paşte nu mai vin acasă.

— Hei, asta-i o veste proastă. De ce?

— Să-ți spun drept, am avut senzația că am trăit Ultima Cină.

Veni vara şi Barney încă lucra în schimbul de noapte în Park Avenue. Transpira în uniforma de portar şi se silea să învețe în fiecare clipă de răgaz.

Terminându-şi primul an cu media A-minus nu vru să-şi compromită ascensiunea spre cerurile medicinii cu o notă proastă la fizică. Se decise ca atare să dea examenul pentru cele două părți ale acestui curs în sesiunea din vară la Long Island University, unde competiția dintre candidații la medicină era mai mică.

Acest plan nu era un secret în comunitatea aspiranților la medicină. Şi Laura optase să dea fizica în vară, dar la Harvard. După cum explica într-o scrisoare către părinți, nu mai putea suporta ideea unei veri înăbuşitoare şi chinuitoare pe asfaltul topit al New Yorkului. Nu-şi făcea nicio iluzie că se vor înşela asupra adevăratului motiv pentru care nu venea acolo.

Dar, cum descoperi ea în curând, singura asemănare între Universitatea Harvard şi şcoala ei de vară era coincidența de nume, pentru că în iulie şi august şcoala devenea un fel de club pentru crema fetelor de pe Coasta de Est ce veneau la Cambridge trăgând speranța să agațe un student de la Harvard ca bărbat. Ea se amuza de totala lor lipsă de subtilitate. Ele purtau cele mai scurte şorturi şi cele mai strâmte bluze.

— Ai putea face furori aici, Barney, îi scrise ea. E o adevărată galerie de frumuseți.

Am laboratoare în patru după amieze pe săptămână, iar vinerea sunt atât de plină de ecuații şi formule şi fenomene de neînțeles cum ar fi efectul Doppler (cui naiba îi trebuie viteza sunetului, nu-nțeleg), că tot ce-mi doresc pentru weekend este să dorm. Poate te gândeşti cum să faci ca să

vii aici vara viitoare, Barn. O să-ți placă. Între timp te rog nu munci prea tare.

Cu dragoste, L.

În ziua următoare când se plimba prin campusul de la Long Island, Barney, privind la colegii săi, îşi dădu seama că în materie de sex începea să fie puțin întârziat. Chiar Warren pretinsese recent că mersese „aproape până la capăt“ cu o fată din Eastern Parkway. Era de necrezut că fratele său mai mic marca înaintea lui.

Aşa că, cu un machiavelism satanic, decise să meargă pe terenul considerat a fi cel mai bun loc de vânătoare, Teatrul Modern Drama.

Instinctul său se dovedi exact: locul era supraîncărcat de candidate la calitatea de artiste în raportul de cel puțin trei fete la un băiat. Mai mult, descoperi că pentru ele Universitatea Columbia era o formulă magică.

Prima sa cucerire putea fi atribuită mai degrabă inițiativei nu chiar romantice a domnişoarei Rochelle Perski care, în momentul în care se îmbrățişau cu pasiune în salonul părinților ei, şopti tandru:

— Ei, ai de gând s-o faci sau nu?

El avea de gând.

Şi o făcură.

Natural, nu putu să-şi ascundă mândria. În următoarea sa scrisoare către Laura făcu aluzii clare, dar fără amănunte. Nu chiar din spirit cavaleresc, ci cu scopul de a-şi lăuda calitățile (scrisoarea o semnă: „Barney, cel ce şi-a pierdut inocența“).

Barney nu o mai văzu pe Laura până ce ea nu veni în silă pentru o vizită scurtă, într-un weekend de august în casa din Neponset, pe care familiile lor se hotărâseră în mod eroic să o cumpere.

Warren trecuse în cursul superior la Midwood şi se angajase ca picolo la Greenwood Manor din cadrul complexului stațiunii Catskill Mountains. Bacşişurile,

după cum le scria el părinților prin Barney, erau mai mari pentru chelnerii care aveau de gând să candideze la medicină. Dar cum el îşi alesese cariera de jurist, în această privință era pe locul al doilea.

După cină, Laura şi Barney se plimbară pe malul apei, în razele târzii ale apusului de august.

— Ce fac părinții tăi? întrebă el.

— Nu stau atât ca să pot afla, răspunse ea scurt. Luni dimineață plec la Boston cu trenul.

— Dar mai sunt şase săptămâni până la începutul şcolii.

— Mda, dar m-a invitat un prieten acasă la părinții lui.

— E ceva serios sau te duci doar ca să schimbi aerul? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

Barney nu-şi dădu seama dacă ea nu voia să răspundă sau chiar nu ştia.

— Cine-i tipul, totuşi?

— Îl cheamă Palmer Talbot.

— Sună a nume de maşină de curse, remarcă Barney. E drăguț?

— Încetează, Livingston, m-am întâlnit eu vreodată cu unul care nu era drăguț?

El o privi cu un zâmbet ironic şi răspunse:

— Probabil, am impresia că ai deja un palmares.

— Poate că ăsta e altfel.

— Mda… are două nume de familie.

În drumul spre casă Laura se uită bine la Barney şi pentru prima oară observă oboseala pe fața sa.

— Munca asta de noapte te bagă repede în mormânt, Barn. Nu poți să găseşti altceva?

— Nu, Castellano, îmi convine asta. Am timp pentru studiu şi pe lângă asta sunt pe cale să avansez. La anul, ăia mă fac portar şef.

— Şi eu îți spun că te omori cu zile.

— Asculta, încă nu eşti medic.

— Da, dar în ritmul în care ai pornit-o, cadavrul pe

care o să lucrez în facultate o să fie al tău.

Anul 1955 va rămâne în istorie ca fiind cel în care americanii au ieşit şi au dansat de două ori pe stradă. O dată pentru evenimentul fără precedent în istoria Brooklynului, când echipa Dodgers i-a *bătut* pe New York Yankees şi a luat campionatul mondial.

Apoi a fost explozia pe scară națională provocată de anunțul din 12 aprilie când se făceau publice rezultatele vaccinului lui Jonas Salk, experimentat pe scară mare pe şcolarii din Pittsburgh. Pe scurt, *reuşise.* Ştiința învinsese poliomielita!

Întreaga țară înnebuni şi, după cum îşi aminteşte un martor, „toate clopotele băteau, claxoanele sunau, sirenele fabricilor fluierau, se trăgeau salve, circulația se oprea în semn de recunoştință, oamenii au încetat lucrul, s-au oprit orele de clasă făcându-se adunări entuziaste, s-au ciocnit pahare, erau îmbrățişați copiii, se mergea la biserică, oamenii îşi zâmbeau fără să se cunoască, duşmanii erau iertați".

Nu vor mai fi nicăieri tragedii că aceea a lui Isobel Castellano. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe doctorul Salk! Ce bine ar fi fost să-l fi descoperit *mai devreme.*

ŞAPTE

Era în dimineața duminicii weekendului pentru Ziua muncii. Warren se delecta cu o bomboană fondantă şi cu rubrica de sport a liceului „Times“. Tatăl lui, în acest timp, arunca o privire prin catalogul editorial. Arăta mai palid şi mai tras ca de obicei, terminându-şi cea de a treia țigară pe ziua aceea.

— Mai vrei cafea? îl întrebă amabilă Estelle.

— Nu, mulțumesc. Mă simt cam prost. Mă gândesc să merg în grădină la aer curat.

— Foarte bine, vin cu tine.

Harold îşi luă bastonul şi se sforță să se ridice; refuza îndărătnic să fie ajutat.

Warren ajunsese la noutățile din săptămâna aceea, când auzi vocea mamei țipând înspăimântată din grădină:

— Ajutor, ajutor, veniți repede.

Într-o clipă fu la uşa din spate şi-l văzu pe tatăl său zăcând nemişcat, întins pe pământ. Warren se repezi către ei.

— Ce s-a-ntâmplat, mamă?

— Stăteam de vorbă aici, suspină Estelle, şi deodată s-a prăbuşit. Cred că şi-a pierdut cunoştința. Nu ştiu. Nu ştiu.

Warren se lăsă în genunchi şi privi la tatăl său ai cărui ochi erau închişi şi avea fața cenuşie. Îl prinse pe Harold de umăr şi strigă, vrând să-l trezească:

— Tată, tată!

Niciun răspuns. Îşi puse mâna sub nările lui Harold, dar nu fu în stare să-şi dea seama dacă respira sau nu. Nu putea fi sigur. Apoi îi puse urechea pe piept.

— E în regulă, mamă. Inima se aude. Dar bate foarte repede. Îl chem pe doctorul Castellano.

Ea aprobă din cap nemaiavând glas. Warren fugi şi Estelle se lăsă jos pe pământ ca să sprijine capul soțului ei în poală.

Maşina doctorului nu era în faţa casei. Warren se repezi pe trepte, bătând la uşă. Apăru Inez.

— Tata se simte rău, a leşinat sau aşa ceva. Unde-i doctorul Castellano?

— Oh, *Maria Santisima,* e plecat să vadă nişte bolnavi. Nu ştiu dacă se întoarce. Ascultă, este un doctor Freeman, foarte aproape la Park Place, spuse ea arătând spre stânga.

— Bine, bine. Ce număr?

Ea clătină din cap:

— Nu ştiu, dar e singurul apartament în casă. Are numele pe o firmă metalică, afară, lângă uşă. Tu aduci doctorul şi eu merg la Estelle să văd cum pot să o ajut.

În mai puţin de două minute, Warren cu răsuflarea tăiată, apăsa pe soneria de la Park Place 135 în dreptul numelui Oscar Freeman, doctor în medicină. Imediat o voce se auzi la interfon:

— Aici este doctorul Freeman. Cu ce vă pot fi de folos?

— Tata a leşinat, domnule doctor. E întins pe jos. Puteţi veni imediat?

— E inconştient?

— Da, da, răspunse Warren aproape ţipând de îngrijorare. *Vă rog să* vă grăbiţi!

Fu un moment de tăcere, apoi vocea prin difuzor a medicului se auzi rece:

— Îmi pare rău, băiete, cred că e mai bine să chemaţi Salvarea. Din motive profesionale nu mă pot implica în astfel de cazuri.

Se auzi un declic. Convorbirea se întrerupse. Warren rămase nemişcat o clipă, pierdut şi năucit. Nu-şi imaginase niciodată că un doctor va refuza să vină. O, Dumnezeule, gândi el, ce mă fac acum?

Alergă acasă cu spaima în suflet.

Scena din grădină era aceeaşi doar că Inez adusese o pătură ca să-l acopere pe Harold care tremura.

— Unde-i doctorul?, întrebă Estelle.

— Nu vine, răspunse Warren cu necaz. Aţi telefonat la

spital?

— Da, zise Inez. Au spus că vin cât pot de repede.

Salvarea veni după douăzeci şi şapte de minute. Îl duse pe Harold Livingston la Spitalul King's County, unde fu declarat decedat.

Barney lucra la „Versailles" când sună Warren. Alergă în stradă, opri un taxi şi sări în el.

— Asta-i ceva nou pentru mine, rânji şoferul, un portar să meargă cu taxiul.

— Scuteşte-mă de glume, i-o reteză Barney, du-mă la Spitalul King's County cât poți de repede.

Culoarul era prost luminat şi mirosea a dezinfectant. La capătul lui, Barney o zări pe Inez consolând-o pe mama sa care plângea şi-l auzi pe Luis zbierând:

— *Mierda!* Asta a fost o prostie. Nu trebuia să-l laşi să iasă din casă!

Când Barney se apropie îl văzu pe spaniol certându-l pe fratele său mai mic, care era în stare de şoc.

— Vă jur, doctore Castellano, protesta slab Warren, i-am spus că era vorba de viață sau de moarte…

Văzându-şi fiul cel mare, Estelle se ridică strigând:

— Barney, Barney, şi alergă să-l îmbrățişeze.

I se păru că totul se opreşte în loc când îşi luă mama îndurerată în brațe, încercând să o mângâie. După câteva clipe, Estelle murmură:

— Vreau să-l mai văd. Vii cu mine, Barney?

Fiul cel mare făcu un semn aprobator.

Privi spre fratele său şi înțelese remuşcările care-l chinuiau.

— Warren, stai aici până mă-ntorc.

Rămas singur cu Luis în timp ce ieşeau din spital, Barney, în sfârşit, putu să-l întrebe:

— De ce erai atât de furios, doctore Castellano?

Punctându-şi povestirea cu înjurături, Luis îi relată

întâmplările din dimineața aceea.

Barney era uimit:

— Cum poate un doctor să stea liniştit în fund pe scaun şi să-l lase pe tata să moară?

Luis răspunse cu dinții strânşi:

— Javra se temea de urmărire judiciară.

— Nu-nțeleg, ce fel de urmărire?

— Dragul meu, în țara asta mare, mulți medici nu vin într-un caz de urgență ca acesta. Dacă pacientul moare, familia poate să-l urmărească în justiție pentru greşeală profesională.

— Nu e de datoria unui doctor să ajute?

— Numai din punct de vedere moral, răspunse Luis, necăjit. Nu legal. Nicio lege nu prevede că un doctor este obligat să vină.

— Crezi că ar fi fost de vreun folos? întrebă Barney.

Luis ridică din umeri.

— Nu se ştie niciodată. Cauza morții tatălui tău a fost un infarct miocardic. Timpul este foarte important când ai de-a face cu vibrilația ventriculară. Freeman ar fi putut să-i injecteze lignocaină şi cel puțin să fi început reanimarea.

Barney izbucni de furie.

— Îl omor pe tipul ăsta, mă duc şi-l omor cu mâna mea.

Luis îl prinse pe tânăr uşurel pe după umeri:

— *Calma, cálmate, hijo.* Nu are rost. Trebuie să te împaci cu ideea c-a murit. Trebuie să-ți păstrezi capul de dragul mamei tale. Acum tu eşti capul familiei, ține minte asta.

Era aproape miezul nopții când au ajuns acasă. Laura sosise din Boston câtva timp mâi devreme.

— Am făcut… ăă… nişte cafea şi sandvişuri, spuse ea cu timiditate. Dacă cineva vrea să mănânce…

Tristețea celor din familia Livingston era palpabilă. Şi totuşi ea îşi dădea seama că Barney simțea mai mult

decât o durere.

Luis şi Inez o duseră pe Estelle pe scări, sus în dormitor, Luis ca să-i administreze un sedativ, Inez ca s-o pregătească pentru culcare. Warren luă un sandviş şi un măr şi se duse în camera sa, să fie numai cu durerea lui.

Aşa că Barney şi Laura rămaseră singuri în bucătărie.

— Hei, Barn, vorbeşte-mi, spuse ea uşor. Ştiu că ți-e greu. Dacă vorbeşti, te ajută.

El îşi aplecă în jos capul.

Ea se apropie de el, îngenunche şi-i atinse mâna.

— Spune ceva, spune, Barn.

În sfârşit, el dădu glas ideii care-l chinuia.

— Nu pot să cred. *Un doctor* l-a lăsat să moară.

— Barney, asta nu-i important acum.

— Atunci ce naiba-i important?

Ea îi atinse obrazul cu mâna şi el o prinse cum prinde un înecat scândura salvatoare.

Asta îi dădu puterea să înceapă să plângă.

În zilele care au urmat, Estelle Livingston nu se putea alina. Barney stătea acasă plecând doar în Manhattan la vreun curs sau să lucreze la „Versailles“ în schimbul de noapte.

La înmormântarea lui Harold, deşi fuseseră chemate numai câteva rude, veniră mulți profesori de la Erasmus Hall, care şi-l aminteau cu afecțiune şi chiar foşti elevi care citiseră anunțul din „Brooklyn Eagle“.

Într-o seară, două săptămâni mai târziu, Estelle şi fiii săi stăteau în jurul mesei din bucătărie ca să discute privind viitorul.

— O să fie bine, spuse ea, Harold era meticulos în această privință. Casa este proprietatea noastră în întregime, fără datorii. În testamentul său cere ca cei doi fii ai săi să-şi împartă biblioteca. Nu a făcut precizări în plus. Ştie că voi o să fiți corecți unul cu altul.

— N-aş fi în stare să iau una din cărțile lui, murmură Barney.

— Nici eu, dădu din cap Warren, vreau să las totul aşa cum este.

Estelle înțelese. Aveau cu toții nevoie de timp.

— A avut grijă de noi, continuă ea. Pe asigurarea de la federația profesorilor vom primi cincisprezece mii de dolari. Şi pentru polița din armată încă zece mii. Asta înseamnă că nu vom avea griji financiare.

Cei doi frați aprobară dând din cap.

— M-am gândit ce să facem cu aceşti bani, continuă ea. Barney, aş vrea să nu te mai omori muncind. Pentru restul timpului cât eşti la Columbia îți voi plăti toate cheltuielile ca să poți studia.

Barney îşi ridică mâna în semn de protest, dar ea îl opri scurt.

— Te rog, insistă ea şi pronunță cuvintele cu care ştia că putea să pună capăt oricărei discuții. Aşa a vrut tata. Să nu crezi că nu am vorbit despre asta.

Barney stătea nemişcat, încercând să-şi imagineze cât de dureroase trebuie să fi fost aceste conversații cu tatăl său.

— Pun aceeaşi sumă de bani în bancă pentru tine, îi spuse ea lui Warren, astfel vei putea merge la orice facultate de drept doreşti.

— Dar, mami, spuse Warren încet, tu cu ce-ai să rămâi?

— O să fie aşa cum trebuie. Cum absolviți voi, pot să scot casa la vânzare.

Într-un gând, cei doi frați spuseră deodată:

— Nu.

— Fiți realişti, băieți, vrea unul din voi să-şi practice meseria în Brooklyn? întrebă ea. Pe lângă asta, mătuşa Ceil ne-a trimis broşuri din Florida ani de zile şi, sincer să vă spun, de când a convins-o pe bunica să meargă acolo mă gândesc ce bine ar fi să nu mai purtăm iarna galoşi şi umbrelă. Ştiu ce înseamnă locul ăsta pentru voi, continuă ea. În fiecare colț sunt atâtea amintiri, dar vă rog, credeți-mă, putem vinde casa şi păstra amintirile. Ele

or să fie ale noastre întotdeauna, or să ne aparțină.

— Cred că ai dreptate, mami, suspină Barney resemnat.

Nu mai era nimic de adăugat.

La început, Barney nu putu să-şi dea seama de realitate; pentru prima oară în viața lui putea să facă ce vrea el în vacanță.

În vara următoare, în vreme ce Estelle era plecată la vânătoare de apartamente la Miami, frații Livingston cumpărară un bilet de călătorie în circuit cu autocarul – Grand Canyon, Yellowstone Park, California Redwoods – culminând cu trei zile la Hollywood.

Pentru prima oară se cunoscură unul pe altul ca adulți. Ei vorbiră despre idealurile lor, despre „Miss Perfect“ pe care fiecare şi-o dorea de soție.

— O să fie trist, spuse Warren cu glasul pe jumătate.

— Ce vrei să spui, War?

— Vreau să spun că tata o să lipsească de la căsătoriile noastre. Ştii, nu mă pot obişnui cu ideea asta.

— Nici eu.

Ei fuseseră întotdeauna frați, dar în vara aceea deveniră prieteni.

— Ce naiba faci aici?

Băiatul Ken Cassidy recent avansat pe postul de antrenor al echipei de baschet Columbia era stupefiat să vadă o stafie din trecut printre candidații proaspeți care încercau să intre în echipă.

— Sunt aici ca oricare altul, domnule Cassidy, spuse Barney Livingston cu o politețe usturătoare.

— Haida de, nu mă face să-mi pierd timpul.

— Aceasta e America, domnule, oricine are dreptul la o judecată imparțială.

— Bine, oftă el, ia-ți drepturile constituționale. Du-te acolo, trage o minge, ca să-ti pot trage şi eu o lovitură.

În prima rundă, Barney fu singurul care nimeri coşul.

Sub panou era ca o caracatiță cu coate.

La sfârşit, băgase asemenea spaimă în boboci încât şi antrenorul trebui să zâmbească.

— Fir-ar să fie, se gândi Cassidy, o să-l iau pe acest clovn ca al cincisprezecelea în echipă. O să le formeze celorlalți un spirit de luptă.

Acum că se simțea în largul său, Barney o suna pe Laura cel puțin o dată pe săptămână seara. Ea putea să-l aştepte până în februarie când cei de la Columbia veneau să joace cu Harvard.

— Castellano, o preveni el, frumoşii tăi de la Harvard o să-l vadă pe cel mai fioros şobolan care a existat vreodată.

În tot timpul lungii călătorii cu autobuzul de la Morningside Heights, în vreme ce restul echipei dormea, Barney era perfect treaz şi agitat, gata să se dezlănțuie.

Echipa luă un prânz sumar la antrenamentul de la clubul Universității Harvard. Mai erau încă patru ore de aşteptare până la începutul jocului. Dar Barney avea alte planuri pentru acest timp. O luă la picior cât putu de repede pe străzile înghețate din Cambridge, ajunse la stația de metrou Harvard Square unde prinse un tren pentru Park Street, apoi îl schimbă cu un tramvai care îl ducea la două blocuri distanță de Facultatea de Medicină Harvard.

Ajunse cu un sfert de oră mai devreme la biroul doctorului Stanton Welles, directorul oficiului pentru admitere.

Foarte conştient de reputația conform căreia Harvard nu-i lua numai pe cei mai buni, ci şi pe cei îndrăzneți, Barney îşi folosi timpul de aşteptare de dinaintea interviului concentrându-se pe răspunsurile pe care le pregătise la inevitabila întrebare: „De ce doriți să deveniți medic, domnule Livingston?“

A. Deoarece vreau să alin şi să vindec suferința din lume. Prea direct.

Sau poate:

B. Pentru că posibilitățile de cercetare ce se oferă la dumneavoastră îmi vor da posibilitatea să descopăr noi metode de vindecare, să străbat noi frontiere, ca Jonas Salk, prevenind tragedii ca aceea a micii Isobel. Nu, prea pretențios.

sau:

C. Pentru că este o treaptă sigură pe scara socială. Adevărat, dar nimeni nu o să accepte asemenea răspuns.

Sau chiar:

D. Pentru că vreau să câştig o grămadă de bani (Ar putea fi acceptat ca probă de inocență, dar respins ca vulgaritate).

Sau, mai bine:

E. Pentru că întotdeauna l-am admirat pe Luis Castellano şi vreau să fiu medic ca el.

Şi:

F. Deoarece un doctor fără inimă a contribuit la moartea tatălui meu şi vreau să le arăt tuturor acestor ticăloşi cum trebuie să fie de fapt un doctor.

Răspunsurile E şi F cel puțin aveau avantajul că erau perfect sincere. Dar erau suficient de bune?

Înainte de a continua să reflecteze, o voce îl chemă: „Domnul Livingston“.

Îşi ridică privirea. În fața lui se găsea un bărbat înalt slab, distins, într-un costum format din haină, vestă şi pantaloni.

Barney sări în picioare.

— Da, domnule, spuse el, aproape salutând.

— Sunt dr. Welles. Îți mulțumesc că ți-ai dat osteneala ca să vii să ne vezi. Să trecem în birou.

Barney intră într-o cameră decorată cu o colecție formidabilă de diplome de onoare. Participări la tot felul de societăți, naționale, internaționale, regale, de tot felul, fără să mai vorbim de scrisori semnate de toți preşedinții Statelor Unite, de la George Washington încoace…

Directorul se plasă în spatele unui birou măreț de mahon, iar Barney se aşează, ținându-şi spatele drept pe

un scaun tip Harvard tradițional, stil colonial cu brațe de lemn cafenii şi un spătar negru lustruit, purtând insigna facultății gravată cu aur.

Urmă ceea ce păru o lungă tăcere. Barney stătea aplecat înainte, cu mâinile pe genunchi, echilibrat, aşteptând parcă să primească o minge.

Într-un sfârşit, Welles deschise gura şi întrebă:

— Crezi că aveți şanse diseară?

Barney fu luat prin surprindere. Ce gen de şmecherie încerca tipul cu el? Cum trebuie să răspundă la aşa ceva? Să spună politicos că va face tot posibilul. Să spună că spera să-i facă praf pe cei din Harvard? Sau să întrebe cum putem vorbi de baschet, când există atâta boală şi suferință în lume? Respinse toate aceste posibilități.

— Cred că da, răspunse el politicos.

Dar următoarea întrebare era tot o indirectă.

— Merită să pariez?

Barney nu găsi nicio alternativă, aşa că răspunse:

— Nu chiar; vreau să spun că este ca şi cum v-aş pune în palmă zece dolari. Ar putea părea un fel de bacşiş.

Welles râse.

— Adevărat. Nu m-am gândit la asta. Spune-mi, făcu o pauză, apoi întrebă: Ce te-a îndreptat spre baschet?

În acel moment, ajunsese la concluzia că Welles nu-l considera un candidat serios.

— Pentru că în Brooklyn nu există săli de polo, domnule.

Doctorul zâmbi uşor.

— Hm, nu m-am gândit niciodată la asta.

Apoi se ridică, îi întinse mâna şi spuse cordial:

— Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc, Livingston.

— Dar, domnule, nici măcar nu mă întrebați de ce vreau să fiu doctor?

— Cred că ai spus-o foarte elocvent în cererea dumitale; am găsit-o mişcătoare. Sunt sigur că te vei bucura să afli că un grup de medici de la Harvard au depus la guvern un decret numit „Bunul samaritean“,

astfel ca doctorii să nu mai fie speriați să ajute un bolnav aflat în inconştiență, ca tatăl dumitale. Îmi pare rău că pierd meciul de diseară, dar trebuie să iau masa cu nişte pompieri de la Tokio care ne vizitează. Oricum, sunt sigur că ne vom vedea destul la anul.

Fără să bage de seamă peticele de gheață de pe trotuar, Barney țopăi ca un puşti în josul străzii spre tramvai.

Mulțimea din sala de atletism era rară. Columbia nu era chiar o echipă renumită. Când oaspeții intrară pe teren aplauzele erau de politețe. Numai o singură persoană fu inspirată ca să-i încurajeze din toată inima, strigând:

— Curaj, băieți! Hai, Livingston! Era Laura.

Barney zâmbi şi, driblând cu o mână, salută cu cealaltă. „E grozav, Castellano, clubul meu de fani cu un singur membru“. Dar de fapt erau doi suporteri entuziaşti, persoana de lângă ea aplauda cu tot zelul. Fără îndoială că acel individ cu umerii lați era cavalerul cu două nume de familie, Palmer Talbot. „Dumnezeule, arată mai dur decât Ken Cassidy, instructorul nostru american pur sânge“.

Trei minute după ce începu jocul, Barney fu prima înlocuire în echipa Columbia. Ocazie salutată cu strigăte şi aplauze de Laura. Se repezi în joc hotărât să-i arate de ce e-n stare. Elanul lui nu dădu roade. Înainte să se termine primul sfert, fu exclus din joc. Instructorul Cassidy era furios:

— Ce-ai pățit, Livingston? Te-ai tâmpit? Unde-i talentul tău?

— Îmi pare rău, cred că l-am lăsat la New York.

Şi tot restul meciului stătu pe bancă, ținând capul în jos ca să n-o vadă pe Laura.

După meci (pe care cei de la Harvard l-au câştigat uşor), Laura traversă terenul să-l îmbrățişeze şi să i-l prezinte pe Palmer.

— Îmi pare bine să te întâlnesc, spuse frumosul de la

Harvard (care era foarte înalt!). Laura mi-a vorbit cu drag despre tine.

— O, răspunse Barney, căutând să pară degajat. E rău că m-ați prins într-o zi proastă.

Haide, îl consolă Laura, arbitrii au fost cam dubioşi.

— Te rog, Castellano, las-o mai moale, n-ai văzut? N-am făcut nicio brânză!

— Fiindcă veni vorba de brânză, sper că vii cu noi la cină, îl invită cordial Palmer.

„La dracu", gândi Barney, „credeam că o să pot să fiu singur cu Laura să-i povestesc ce-am făcut azi după amiază".

— Mda, da, desigur.

Merseră la „Henri Quatre", un mic bistrou elegant la etajul al doilea al unei case de lemn dintr-o alee îngustă chiar lângă Boylson Street.

— Am crezut că o să fii obosit după meci aşa că am rezervat un loc foarte apropiat, explică Palmer când părăseau sala de gimnastică. Acolo au o bucătărie bună.

Barney se simțea nesigur pentru că nu putea aprecia dacă tipul îi vorbea de sus sau era doar mai înalt.

Se aşezară discutând despre una şi alta, incapabili să găsească tonul potrivit.

Palmer, după cum reieşea, absolvise în anul precedent Istoria artei, cu magna cum laude, după cum a intervenit Laura, văzând că frumosul ei cavaler e modest. Ea menționă că se aflase printre primii în promoția sa, iar acum urma în primul an Facultatea de economie. Părea sincer interesat de subiectul pe care Barney îl alesese pentru lucrarea sa: „Imaginea medicului în literatura engleză".

— Sper că vei cita minunatele versuri ale lui Mathew Arnold despre dorința de a evita „doctorul plin de fraze şi de faimă" care vine „să dea un nume suferinței ce n-o poate alina" sau ceva în acest sens.

„Nu, Palmer", gândi Barney, „acestea sunt chiar cuvintele *exacte* ale poetului". De fapt, trebuia să admită

că acest Palmer Talbot era destul de dotat, chiar putea merge până la a spune că era un tip bine.

— Fiindcă veni vorba, Barn, interveni Laura, cum a fost interviul tău de astăzi?

— În regulă.

— Chiar în regulă?

Barney fierbea de dorința de a-i povesti totul, dar nu cu martori. Aşa că dădu pur şi simplu din umeri şi zise:

— N-a fost aşa de rău ca în coşmarurile mele, aşa că nu-ți face griji.

— În ce mă priveşte nu pot să fac nimic, Barn. Sunt cu mâinile legate pentru că ei acceptă doar cinci sau şase femei pe an.

Palmer interveni cu un fapt interesant, dar poate nesemnificativ:

— În Rusia, majoritatea doctorilor sunt femei.

— Îmi sugerezi să dau examen la facultatea din Moscova? râse Laura.

— Nicidecum, protestă Palmer. Aş vrea să nu pleci niciodată din Boston.

La unsprezece şi jumătate ajunseră în dreptul sălii de sport unde restul echipei Columbia se şi îmbarcase în autobuz pentru lungul drum înapoi spre New York.

— Eşti sigur că nu mai vrei să rămâi? întrebă Palmer amabil. Aş fi bucuros să te găzduiesc în căminul nostru.

— Nu, nu, mulțumesc. Am de învățat tare mult.

— Trebuie să spun că voi, cei de la Brooklyn sunteți nişte ambițioşi, în orice caz!

— Asta depinde de loc, de la un loc la altul, răspunse Barney cât putu de detaşat.

Dădu apoi mâna cu Palmer, o îmbrățişă pe Laura, o sărută şi-i spuse noapte bună şi se întoarse, pregătindu-se să facă fată băşcăliei coechipierilor săi în legătură cu performanța ridicolă pe care a demonstrat-o în meciul din seara aceea.

Notele Laurei erau mari. Recomandările erau

entuziaste. Aşa că ea ştia că o să reuşească cel puţin până la interviu. Dar în cazul ei nu vor fi numai cele două probe obişnuite pe care le dau bărbaţii. De asta ea se revolta, considerând că e nedrept.

Prima sa convorbire a fost cu James L. Shay, doctor în medicină, internist renumit; aceasta a avut loc în biroul său din Beacon Hill dominat de o fereastră mare către fluviul Charles pe care treceau vapoare.

— Eşti o fată foarte drăguţă, miss Castellano, remarcă el fixând-o peste ochelarii lui pentru citit, cu jumătăţi de lentilă.

— Mulţumesc, răspunse ea. (Ce-ar fi putut să-i spună: Nu eşti cam rău, doctore?)

— O fată ca dumneata ar trebui să se mărite şi să aibă o grămadă de copii drăguţi. Nu-i aşa?

— Cu tot respectul; domnule, nu cred că medicina şi maternitatea se exclud reciproc.

— Dar chiar se exclud, draga mea. Crede-mă. Este imposibil pentru o femeie să urmeze o carieră medicală care-i ocupă tot timpul, cu adevărat rodnică, fără ca asta să dăuneze copiilor ei. Cred că nu vrei să faci aşa ceva. Nu-i aşa?

Laura nu era convinsă că el vorbeşte serios sau doar o încerca.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule.

— Bine, foarte bine.

— Aşa că nu mă voi căsători niciodată şi o să-mi dedic viaţa medicinii.

Dr. Shay se uită peste ochelari.

— Bineînţeles că nu vorbeşti serios, domnişoară Castellano.

Acum era hopul. Dar doar după o fracţiune de secundă ea răspunse:

— Am crezut că dumneavoastră nu vorbiţi serios, doctore Shay.

Examinatorul nu avu ripostă. Se opri un moment, mişcând nişte hârtii, apoi se ridică şi spuse cu un zâmbet

abia schițat:

— Vă mulțumesc pentru vizita ce ne-ați făcut-o.

Părăsind biroul ştia că runda aceasta o câştigase ea, fiindu-i frică însă că pierduse votul lui Shay.

Într-o odăiță a laboratorului 643, Louise Hoffman, doctor în ştiințe, o biochimistă trecută de treizeci de ani, preferă să facă afirmații decât să pună întrebări.

— O să fiu foarte cinstită cu tine, Laura, începu ea. Am trecut prin colegiu dorind ca şi tine să devin medic şi am fost primită la Harvard, aşa că nu se aplică povestea cu strugurii acri. Dar viața unei femei medic, în saloanele unui spital, este o umilință zi de zi. Unii bărbați nici nu vor să audă că şi tu ai dreptul să exişti. Ascultă, ai un cap bun. De ce nu vrei să devii un cercetător ştiințific ca cel puțin să nu fii tratată ca un ştergar de vase.

— Dar aş vrea să schimb toate astea, sau cel puțin să încerc, protestă Laura. Dacă toate fugim de medicina clinică, pentru că e un drum greu, vom rămâne cârpe de vase totdeauna.

Dr. Hoffman zâmbi.

— Ştiu că ai curaj, Laura. Cred că vei deveni un doctor excelent. Asta numai, făcu o pauză dramatică, dacă vei supraviețui Facultății de Medicină.

Una şi cu una fac două. Laura ştia că examenul final, evaluarea psihologică, va fi decisiv.

Dr. Paul Gardner îşi primea pacienții într-o casă cochetă din cărămidă aparentă, zid în zid cu locuința lui din Chestnut Hill. Laura sosi la şase patruzeci fix şi, după zece minute, doctorul o primi în biroul său. Când ea văzu canapeaua gândi, într-o fracțiune de secundă, că ar putea fi invitată să se întindă pe ea. Dar doctorul Gardner îi făcu semn spre un scaun şi într-o clipă îşi luă locul la biroul său, cu carnetul de note deschis.

— Deci?

— Da, vă rog, n-am înțeles.

— Deci vrei să fii medic, miss Castellano.

— Da, domnule.

— Ai vreun motiv special?

Cel puțin tipul ăsta nu ocolea.

— Bine, pentru început, tatăl meu este doctor…

— A, şi deci simți o rivalitate cu tatăl dumitale?

— Nu, nicidecum. Îl iubesc. Îl admir.

— Deci atunci intri în cariera medicală, să precizăm, ca să-i placi?

— Nu-nțeleg.

— Mama dumitale nu este medic, presupun. Prin urmare, devenind doctor o vei înlocui devenind principala femeie din familie.

— O, vă rog, protestă Laura exasperată. Este un nonsens total.

— Poți să spui că este o prostie. Poți să spui ce vrei. Aici eşti liberă sa spui tot ce doreşti să spui.

— Chiar aşa?

— Da, da, sigur.

— Atunci, doctore, vă spun cinstit, cred că acest mod de a trata problema e în întregime tâmpit.

Gardner era de-a dreptul încântat:

— Spune, spune mai departe.

— Ascultați, doctore, dacă v-ați fi dat osteneala să-mi citiți prezentarea, ați fi văzut de acolo ca sora mea cea mică a murit de polio când eu aveam nouă ani. Deci dacă vreți să faceți săpături în subconştientul meu, căutând motive profunde, de ce să nu vă gândiți la sentimentul de vinovăție al supraviețuitorului? Ce spuneți de ideea că simt că singura cale de a-mi justifica existența este că-ncerc ca alți copii să nu-şi piardă surorile sau frații. Apoi, cu vocea scăzută şi fără să se mai scuze, întreabă: Asta cum vă sună?

Gardner se uită drept în ochii ei, pentru prima oară de la începutul întrevederii şi răspunse:

— Cred că asta are mult sens, miss Castellano. Sper că vei alege psihiatria ca specializare.

Fusese un an deosebit. Pentru că în 1957 ruşii

lansaseră Sputnikul în spațiu. Luis Castellano era fericit că Fidel Castro şi Che Guevara (un medic viteaz) începuseră lupta lor revoluționară din reduta munților Sierra Maestra în Cuba.

A fost şi anul în care bodgers a abandonat Brooklynul, preferind terenul mai verde de Los Angeles (O, perfidie! Chiar şi peluza părea că plânge).

Şi pe cincisprezece aprilie, în cele două locuințe alăturate din Lincoln Place, Brooklyn, veniră două telegrame care anunțau admiterea la Facultatea de Medicină Harvard a celor doi candidați.

Copilăria se sfârşise.

II.
DOCTORI ÎN DEVENIRE

„Toate minţile generoase au oroare de ceea ce numim în mod obişnuit «fapte».
Sunt animalele dure ale domeniului intelectului.”

OLIVER WENDELL HOLMES (1809-1894)
Profesor de anatomie şi decan al Facultăţii de Medicină Harvard

OPT

Emerson o dată a remarcat că lui Socrate i-ar fi plăcut atmosfera de la Universitatea Harvard. Paradisul liniştit al reşedinţelor din cărămidă roşie în stil georgian, pus în evidenţă de către înţelepţii copaci străvechi şi parcul înverzit ar fi fost un loc ideal în care să se ţină seminarii peripatetice.

Din aceleaşi motive, Facultatea de Medicină Harvard ar fi fost apreciată de către Hipocrat, tatăl spiritual al tuturor medicilor din lume (şi, în ultimă instanţă, şi al lui Socrate, care avea o diplomă de farmacist).

Arhitectura facultăţii era ostentativ de clasică. Dreptunghiul de gazon era încadrat la est şi la vest de clădiri de marmură şi dominat la sud de un templu impunător sprijinit pe coloane ionice maiestuoase. Un măreţ monument închinat lui Apolo Vindecătorul, Asclepios, zeul medicinii şi fiicei sale Hygieia zeiţa sănătăţii.

O legendă frivolă spune că Hipocrat, plictisindu-se după două milenii de şedere în Câmpiile Elyzee, împreună cu oameni prea sănătoşi, s-a întors pe pământ şi a cerut să intre la facultatea Harvard ca să vadă ce progrese s-au făcut în profesie din vremea lui până acum. Prezentându-se ca un candidat ce obţinuse nota A şi cele opt sute de puncte la chestionarul pentru medicină, realizând şi alergarea pe o milă în patru minute, se înfăţişă încrezător la interviu. Când examinatorul, respectatul chirurg ortoped Cristopher Dowling l-a întrebat ce considera el a fi principiul esenţial al medicinii, Hipocrat se cită senin pe sine: „Întâi, să nu faci rău“.

A fost respins ca necorespunzător.

Există o discuţie întreagă asupra a ceea ce ar fi trebuit să spună.

O şcoală de gânditori pretinde ca primul principiu al medicinii moderne este să afli dacă pacientul tău are sau

nu bani. Dar asta ar fi şi cinic şi incorect. Adevărata esență a filosofiei medicale moderne, ignorată doar de câțiva altruişti renegați, este: *doctorul nu trebuie să admită niciodată că greşeşte.*

Dar cum îşi obțin infailibilitatea aceşti până mai ieri muritori obişnuiți?

Există o ierarhie. În primul rând, există învățăceii a căror credință este dureros încercată prin autodafeuri. Ei trebuie să ardă (în uleiul de la miezul nopții), timp de patru ani întregi, apoi, dacă nu sunt sfârşiți, intră într-un ordin călugăresc, indecent prin ascetismul său, „Somnambulii“ (cu alte cuvinte, internii). După un an de penitență fără somn, ei pot la rândul lor să devină flagelatori pentru tinerii candidați. Cu timpul devin inițiați. Nu există limită pentru avansarea lor în ordinul călugăresc. Episcop, cardinal şi apoi chiar Vaticanul.

Cu excepția că în medicină există zece mii de Rome: papalitatea pediatrică, neurologică, psihiatrică (de unde termenul „părinte spiritual“). Există chiar un sfânt scaun pentru proctolog. Sfântul Petru a clădit biserica pe o piatră. Pentru mulți doctori ar fi fost de ajuns pietrele de la ficat.

Dar totul începe prin ritualul umilinței. Fie că sunt la Buffalo, Boston, Mississippi sau Montana, ritualurile sunt similare. Cei care aspiră să facă față suferinței şi agoniei umanității trebuie să devină ei înşişi în primul rând obişnuiți cu ea.

Facultatea de Medicină Harvard avea un singur cămin, creație arhitecturală colosală, combinând ceea ce este mai prost în Veneția şi cu goticul bostonian (câțiva medici îl numiseră „o anomalie cacoplastică“).

Holul circular era încoronat cu un craniu rococo țipător, decorat cu ceea ce putea fi descris drept un coşmar al studentului în medicină: şerpi zvârcolindu-se, vase de laborator şi alte ustensile, oferind un adevărat material de studiu pentru freudişti. Deasupra uşii erau

puse celebrele cuvinte ale doctorului Louis Pasteur: *„Dans le champs de l'observation le hasard ne favorise que les esprits préparés"* (În câmpul observației științifice norocul favorizează numai mințile pregătite).

O masă lungă de stejar era ocupată de mai mulți studenți care aveau în fata lor plăcuțe cu literele alfabetului, astfel încât noii veniți să poată cere la litera numelui lor cheia de la cameră. Zumzetul conversațiilor reverbera în holul facultății şi se amesteca cu sunetele unui vals de Chopin.

— A, este cel în de diez minor, oftă Palmer admirativ, şi cred că e Rubinstein.

— Nu, zise tânărul slab, cu ochelari, îmbrăcat într-un costum alb, este Applebaum.

Laura pândea un grup de refugiați la Harvard, veniți de dincolo de râu. Se grăbi spre ei cu Palmer după ea.

Barney se aşează la rând, simțindu-se pierdut. Fu doar parțial uşurat când descoperi că într-adevăr îl aşteptau, având şi o locuință repartizată.

De fapt, „locuință" era un termen prea pretențios. Camera lui era de fapt un spațiu îngust, mobilierul lui amintind de interiorul unei cutii de brânză. Cu siguranță puşcăriaşii au interioare mai vesele şi paturi mai moi. Dar la ce te poți aştepta la trei sute de dolari pe an?

Ca să nu se înăbuşe, ținu uşa deschisă în timp ce despacheta. În momentul când îşi aşeza şorturile de sport, o față zâmbitoare cu ochi negri, exoftalmici, apăru în cadrul uşii.

— Eşti în primul an?

Apăru şi restul trupului.

Barney dădu din cap şi-i întinse mâna:

— Barney Livingston, Columbia.

— Maury Eastman, Oberlin. Sunt scriitor.

Trase un pufăit intelectual din pipa pe care o ținea în mâna stângă.

— Atunci ce cauți în Vanderbilt Hall? întrebă Barney amuzat.

— O, o să fiu şi doctor. Dar în sensul în care Keats, Rabelais, Cehov şi Sir Arthur Conan Doyle erau doctori.

— Credeam că Keats nu avea diplomă, remarcă Barney.

— El totuşi a lucrat ca asistent chirurg la St. Thoma's Hospital, zise Maury cu o strălucire în ochi. Vrei să scrii şi tu?

— Numai rețeta, replică Barney. Ai publicat ceva?

— O, câteva povestiri în reviste mici, dar sunt numai preludiul la marea lovitură. Câteva edituri din New York şi-au şi manifestat interesul. Dacă te arăți a fi un tip interesant, o să scriu şi despre tine.

— Ce înseamnă exact marea lovitură?

— Jurnalul unui student la Harvard. Ştii, durerea, spaima, ceea ce este de mare efect. Milioane de cititori sunt fascinați de mistica medicinii.

— Vrei să-ți spun un lucru interesant, Maury? Cuvântul fascinant vine din cuvântul latin pentru „penis".

— Hai, nu mai spune!

— Pe bune, tata a fost profesor de latină. Vine de la *„fascinum, -i"* substantiv neutru desemnând o imagine a membrului masculin. Încearcă să bagi şi chestia asta în carte.

— Trebuie să-ți spun, Barney, că eşti o oază de urbanitate într-o mlaştină de snobi ştiințifici.

— Mulțumesc, ne vedem la serata de începutul anului, da?

— Perfect, sunt foarte curios să văd cum reacționează fetele. Cei de la admitere au prins anul ăsta şi o muscă spaniolă. De obicei vânează numai câini sau purcei. Devin priapic numai când mă gândesc la ea.

„La dracu", îşi spuse Barney. „Iar începe povestea asta".

— Mda, numele ei este Laura Castellano, cred.

— Cine? întrebă Maury.

„Ce?" se gândi Barney.

— Vorbesc despre Grete Andersen. A fost Miss Oregon

acum câțiva ani. Dă-mi voie să-ți spun că are un trup de-ți rupe gura.

— Hei, îmi pare bine că mi-ai spus. O să-mi fac un duş şi o să mă rad ca s-o… fascinez pe bătrâna Grete.

— Am să-ți urmăresc orice mişcare.

— Aşa să faci, Maury, apoi o să crezi teoria mea că de fapt *Kama Sutra* s-a scris la Brooklyn.

Când scriitorul în sfârşit plecă, Barney luase o hotărâre importantă: de-acum încolo va ține uşa închisă.

Facultatea de Medicină Harvard după ce cu zece ani în urmă luase hotărârea revoluționară de a admite femei ca viitori medici, acum făcuse următorul pas surprinzător şi anume atribuise o aripă a ceea ce fusese o mânăstire, pentru a fi transformată în cămin pentru studente. Zona de la Vanderbilt Hall care purta oficial numele de Decanat era denumită în limbaj neacademic de către populația cu piept păros şi cromozomi XY drept „Zona erogenă“.

Aici trebuia Laura Castellano să-şi petreacă primul an de facultate. Încerca să-şi dea jos jegul zilei, când o față radioasă apăru în oglinda mare a băii pentru fete.

— Mergi la serată? întrebă o voce catifelată.

Laura dădu afirmativ din cap.

— Doar pentru câteva secunde. Am o întâlnire. Acolo se serveşte cherry şi mie nu-mi place.

— Sunt componentele din băutură care îți distrug metabolismul, toxice ca dracu. Din punct de vedere ştiințific, ar trebui să servească votcă sau scotch.

— Slabă şansă, chimia cedează locul economiei.

Fata zâmbi descoperind un şir de dinți fluorescenți.

— Sunt Grete Andersen, spuse ea, şi sunt cea mai speriată persoană din anul întâi.

— Fals. *Vorbeşti* acum cu cea mai speriată. Numele meu este Laura Castellano.

— Cum poți să fii speriată, întrebă Grete, mai ales că îl ai pe cel mai grozav băiat din anul nostru.

— Mulțumesc, Palmer e grozav, dar nu e student.

— Atunci de ce stătea la coadă pentru cameră?

— Îhî, atunci cred că vorbeşti despre Barney, înăltuț cu părul negru cârlionțat?

Grete aprobă…

— Şi extrem de drăguț. Îmi place grozav cum se leagănă de pe un baschet pe altul ca o pisică… Ca un boxer sau ceva în genul ăsta. Vrei să spui că nu-i al tău?

— Nu romantic. Am crescut împreună în Brooklyn ca frate şi soră. Eşti o fată bună, Grete. O să ți-l prezint.

— Dacă aş fi fost o fată bună n-aş fi nimerit aici, spuse ea, torcând parcă.

Laura zâmbi şi îşi spuse: „Barney, îmi rămâi dator pentru asta“.

Niciodată în următorii patru ani nu aveau să mai vadă atât de mulți doctori eminenți, strânşi într-o singură încăpere la Harvard. Până şi aerul părea încărcat de distincție. Noii studenți erau intimidați şi vorbeau în şoaptă, plini de respect, în timp ce profesorii discutau pe un ton degajat, ştiindu-se ascultați cu atenție.

Subiectul era acelaşi. *Cine va câştiga anul acesta?* Şi nu se vorbea despre campionatele mondiale. Se zvonise că cel puțin şase profesori aveau valizele pregătite în cazul că vor fi chemați să apară la Stockholm.

La Harvard, unde de obicei se căutau candidați pentru premiul Nobel, se prezentau în seara aceasta studenții începători ai unui an despre care se putea spune că fuseseră bine selectați.

Puteai găsi printre ei „bărbați adevărați“. (Şi în cazul Gretei şi Laurei – femei adevărate). Dar facultatea adunase şi un număr apreciabil de minți strălucite şi cu totul dedicate, bărbați cu niciun alt interes în viață decât cercetarea, în care dorințele înlocuiau virilul cu viralul.

Un astfel de specimen era Peter Wyman. Un geniu verificat care avea deja un doctorat în biochimie şi acum adăuga unul în medicină pentru a-şi asigura un paşaport în orice zonă a universului cercetării.

Peter Wyman, cu fața cenuşie şi părul zbârlit, era singurul care discuta *cu* un profesor, povestind cu pasiune unui specialist în biologia celulară despre nevoia „de a merge în subcelular“.

— Dumnezeule, şopti un coleg speriat de lângă Barney. Mă face să vreau să-mi fac bagajele şi să plec acasă.

— Mă face să vreau să râgâi, replică Barney.

Şi cu aceasta se depărtară pentru că o zări intrând pe Laura însoțită de Grete Andersen.

Instinctul îi spunea că trebuie să intercepteze mingea înainte ca s-o prindă altcineva.

Când Laura începu cu prezentările el simți că o să facă un stop cardiac. În viața lui nu mai văzuse un astfel de trup. Nici în Midwood, nici în Sunset Boulevard, nici în Union City, New Jersey. Era acesta o studentă la medicină?

Auzi apropiindu-se tropăitul restului trupei hipocratice. Făcu cea mai rapidă mişcare posibilă, invitând-o „la o pizza sau altceva“, imediat după serată.

Când Grete zâmbi, i se păru că întreaga încăpere deveni infinit mai luminoasă. „La cină ador pizza“. Va avea nevoie de câteva minute după serată ca să discute ceva şi apoi la şapte şi jumătate se vor întâlni jos. (Ai luat bine startul, Livingston!)

Restul seratei fu pentru el ca un tobogan plăcut. Sporovăi amical cu câțiva profesori, mulțumi examinatorului de la interviu, care îi făcu un apel patetic în favoarea chirurgiei ortopedice („Asta este adevărata medicină *umană!“)* şi porni spre uşă.

În acest moment, observă că Laura vorbea cu un student înalt şi frumos, distins nu numai prin ținută, dar şi pentru că era singurul negru din încăpere care nu ducea o tavă.

Ea îi prinse privirea şi-i făcu semn cu mâna.

În drum, Barney îşi dădu deodată seama cine era tipul.

— Barney, să-ți prezint…

— Nu e nevoie de prezentări, întrerupse el. Cunosc un

campion din momentul în care îl văd. Apoi privind la el, spuse: Eşti Bennett Landsmann, cel mai grozav alergător din istoria baschetului de la Harvard. Te-am văzut jucând la Columbia acum patru ani. Ai marcat vreo treizeci şi două de puncte. Aşa-i?

— Cam aşa, spuse modest negrul, întinzând mâna. Nu ți-am prins numele.

— Nu l-am aruncat, ripostă Barney. Sunt Barney Livingston şi sunt fericit că ai absolvit când am intrat eu în echipă împotriva colegiului vostru, ceea ce mă face să te întreb cum de începi acum medicina. Nu erai cu doi ani mai mare?

— Cred că sunt întârziat, zâmbi Bennett ştrengăreşte.

— Nu-l crede, Barn, îl mustră Laura, a fost la Oxford cu o bursă Rhodes.

— Aşa da, spuse Barney. Apoi îl întrebă pe Bennett: Ştiai că în acest mauzoleu există o sală de gimnastică la subsol? Vrei să ne întâlnim din când în când şi să tragem nişte mingi?

— Cu plăcere, răspunse Bennett. De fapt, am o informație că zilnic la cinci şi jumătate este un meci. Vrei să ne convingem?

— Foarte bine, aprobă entuziast Barney.

— Ne vedem aici, adăugă Bennett. Acum, vă rog să mă scuzați, trebuie să-i dau ofranda mea doctorului Dowling, care mă va convinge să devin ortoped.

Barney privi cum Bennett Landsmann se mişca grațios prin mulțime şi gândi: „Mă întreb cum se simte, fiind singurul negru din an. Pariez că sub aerul său fermecător şi relaxat se simte singur ca naiba. Sau supărat. Sau amândouă“.

Înainte de a ieşi pe uşă, Barney mai întâlni câțiva colegi de an, printre care Hank Dwyer, un băiat cu voce joasă, cu trăsături de bibelou de porțelan, absolvent de la Holy Cross, originar din Pittsburgh. Se pregătise pentru preoție, când simți deodată chemarea să devină doctor,

dar era limpede că păstrase în el ambele chemări.

— Foarte bine, recunoscu Barney, ai un precursor în Sfântul Luca.

— Mda, aprobă Dwyer, zâmbind strâmb, asta i-am spus şi mamei. Ea nu este împăcată cu ideea. În familia noastră, religia este mai importantă decât orice.

— Ce se întâmplă dacă unul din voi se îmbolnăveşte?

— Mergi la biserică şi te rogi pentru vindecare.

— Şi dacă muriți?

— Atunci chemi un preot ca să facă slujba de înmormântare.

Barney simți oarecum că dorința tânărului de a schimba gulerul alb pentru halatul alb fusese inspirată de o dorință mai mare decât aceea de a vindeca. Pentru că el observase privirile furişate de către Hank către miss Andersen cea fără seamăn.

Barney plecă înainte de şapte şi dădu fuga în camera sa pentru a-şi pune un costum sport. Fu jos la şapte şi douăzeci şi pentru ca să fie bine plasat când va apărea Grete cea minunată.

Aşteptarea îi ascuțea gândurile. Îşi dădea seama acum că ducând-o pe Venus din Milo într-o pizzerie era ca şi cum ai fi invitat-o pe regina Angliei într-o cârciumă.

Nu, ocazia asta nu se va mai ivi în viața lui a doua oară. Gândeşte-te, Livingston, *gândeşte-te* unde, în ce loc poți să o duci unde să fie atmosferă şi distincție.

Cum ar fi la Copley Grille – local frumos lambrisat în lemn şi cu lumini indirecte?

Dar asta o să-ți roadă douăzeci de dolari deodată, chiar mai mult, dacă îi place Martini. Îşi depănă în minte lecția „paternă“ a lui Warren din ziua plecării de la Boston.

Fratele său mai mic alcătuise cu atenție un bilanț şi se pronunțase: „Am scris toate cheltuielile taie, Barn. Şi dacă moneda este stabilă şi nu eşti nebun să-ți cumperi o maşină, ai suficient să-ți ajungă toți cei patru ani. Taxa este o mie pe an, ai cea mai ieftină cameră de dormit cu trei sute patruzeci de dolari chirie, iar masa te va costa o

sută pe lună…“

— Tare aş găti în camera mea.

— Nu se poate, citeşte regulamentul. Toţi studenţii din primul an trebuie să mănânce la cantină. Dar daca mergi numai o singură dată pe săptămână la cinema…

— Pot să-mi permit să mă întâlnesc cu o fată?

— Mda, mda, a spus Warren, zâmbind indulgent. Poţi să-ţi permiţi chiar două porţii de floricele de porumb. Oricum, presupunând încă o sută cincizeci de dolari pentru transport şi diverse, poţi să le menţii în limita de trei mii de dolari pe an.

„La naiba, Warren de ce nu ai făcut un plan de urgenţă şi pentru întâlniri cu tipe nemaipomenite?“

Of, gândi Barney, dacă pot s-o impresionez pe puicuţa asta de prima dată aş fi fericit să fac foame o săptămână.

În momentul acela se uită la ceas. Era deja opt şi un sfert şi Grete nu se arătase. Dar el aşteptă răbdător, singurii lui tovarăşi fiind legendarii doctori ai Harvardului care-l priveau din portretele de pe pereţi.

Oliver Wendall Holmes, un fost decan al facultăţii, până acum cunoscut lui Barney mai mult datorită poeziei sale, părea că-l mustră cu unul din versurile sale nemuritoare:

„A te târî nu-nseamnă a venera…“

Cu alte cuvinte, de ce eşti prost să aştepţi atât o fată?

Sună în camera Grettei, fără rezultat. Toţi erau plecaţi să se bucure de ultima noapte de libertate. Acum Barney era obosit, îi era foame şi se simţea umilit. Dar cel mai mult, nedumerit. De ce naiba îl încurajase dacă nu voise să iasă cu ei? Ar fi putut să contramandeze, spunând că este obosită sau orice altceva. Era pe punctul să tragă un pumn în portretul doctorului John Warren (1753-1815), când apărură Palmer şi Laura.

— Ce faci acolo singur, Barn? Credeam că ai o întâlnire cu Grete.

— Aşa am crezut şi eu. Bănuiesc că i s-a oferit ceva mai bun.

— De ce nu vii cu noi să mâncăm ceva? propuse Palmer prietenos. Haide, mâncarea este următorul lucru bun, după ştii tu ce…

Barney zâmbi aprobator. Ieşind cu ei, recunoscu în sinea sa că Laura avea dreptate. Palmer *e* un băiat drăguț. Următorul lucru de care-şi amintea era înghesuiala din automobilul Porsche care zbura către bufetul „Jack and Marion“ şi de Laura care insista să comande un imens tort de ciocolată: „Puțină hiperglicemie indusă de hidrații de carbon ridică buna dispoziție“.

În sinea ei, Laura era mult mai tulburată decât Barney care la a zecea înghițitură uitase de sentimentele sale de mascul înjosit. „Trebuie să trăiesc lângă această sirenă“, îşi spuse ea. „Sper să nu *mă* înnebunească“.

După ce s-au întors, în holul de la Vanderbilt, Laura îi dădu drumul lui Palmer, spunându-i:

— Eşti liber până sâmbăta viitoare, amice.

— Protestez, dar am să te sun. Făcându-le semn din mână: Ciao, doctorilor!

Acum Laura şi Barney rămăseseră singuri.

— Hei, Castellano, mulțumesc. Eram cam anemic până să vii tu. Oricum, cred că Talbot e un băiat grozav.

— Da, spuse Laura şi porni spre camera ei. Probabil că-i prea bun pentru mine.

NOUĂ

Dacă precedenta serată cu cherry intenționase să liniştească inimile bobocilor ce aspirau să devină medici, discursul de bun venit de a doua zi al decanului Courtney Holmes le-a zguduit destul de tare.

Au fost mirați să audă că şi cei mai străluciți doctori (cum era Holmes însuşi) aveau cunoştințe atât de necorespunzătoare despre bolile care macină trupul omenesc, încât nu deținеau decât pentru *douăzeci şi şase* din ele un remediu empiric.

Atunci de ce timp de cinci ani vor depune un efort de sclavi pentru a se iniția în profesie, dacă acesta în proporție de nouăzeci şi opt de procente se baza pe ipoteze?

Neofiții erau încă pe gânduri cu privirea fixă, când îşi ocupară locurile în cantină pentru prânz.

Laura îi şopti lui Barney că simțea o atracție pentru propriul său sex şi că deci se duce la masa pe care o ocupaseră celelalte fete. Pe masă se găsea un carton de rezervare pe care scria „Bărbați onorifici".

Barney privi în sala de mese, îl văzu pe Bennett Landsmann şi se hotărî să se aşeze cu cineva deja cunoscut.

Câteva minute mai târziu li se alătură Hank Dwyer încă exprimându-şi uimirea relativ la discursul lui Holmes.

— Trebuie să *cunoaştem* toate bolile incurabile de care ne-a vorbit? De unele nici n-am auzit.

I se răspunse de către un coleg ce sta singur la capătul mesei.

— Cum de ai fost admis aici? Holmes a citat doar problemele fundamentale ale medicinii rămase nerezolvate, adică acelea pe care cercetarea noastră viitoare, cel puțin a mea, este chemată să le rezolve.

Vocea nazală, condescendentă, aparținea lui Peter Wyman.

— Tipul este real? îl întrebă în şoaptă Barney pe Bennett.

— Sper că nu.

Dar Wyman continua să predice.

— Să încep cu leucemia şi diabetul? Sau pot să presupun că cel puțin ştiți câte ceva despre leucocite şi pancreas.

— Îl simt ca pe o durere în pancreas, şopti din nou Barney.

— Ce te face să ştii atâtea? îl întrebă Hank cu naivitate pe Wyman.

— Aş spune că ereditatea, mediul şi studiul.

— Cum te cheamă? întrebă Hank.

— Peter Wyman, doctor în ştiințe de la Massachusetts Institute of Technology, summa cum laude. Şi pe dumneata?

— Henry X. Dwyer, Seminarul Teologic – neterminat.

— Ai făcut alegerea corectă, comentă Peter patern. Adevărata religie este ştiința.

Văzându-l pe Dwyer că-şi face sânge rău, Barney îi şopti lui Bennett:

— Cred că popa îi umflă două pedantului.

Wyman perora în continuare, dar restul mesenilor deveniră tăcuți. Căutau să se călească. În mai puțin de treizeci de minute vor începe prima din cele 455 de ore ce se cereau pentru studiul anatomiei. Aceia care luaseră ca materie de studiu la colegiu anatomia comparată şi care disecaseră broaşte şi iepuri, încercau să afirme că specia *homo sapiens* va constitui un exercițiu asemănător. Alții lucraseră jumătăți de normă în spitale şi văzuseră cadavre. Dar niciunul nu băgase vreodată cuțitul în carne ca să deschidă un corp omenesc.

Primul lucru pe care-l simțiră fu mirosul.

Înainte chiar de a vedea şirul de cadavre, înfăşurate în

plastic ca nişte verze alungate.

— Iisuse, şopti Laura către Barney, de-abia pot să respir.

— Ne vom obişnui cu asta, murmură el. Este substanța care apără de descompunere cadavrele.

— E un fel de paradox, nu-i aşa? îşi spuse părerea Maury Eastman, că noi care am venit să apărăm pe cei vii trebuie mai întâi să-i apărăm pe cei morți.

— La dracu, i-o întoarse Barney.

Era prea încordat pentru a înghiți bancuri proaste.

Netulburat, cel ce-şi autoproclamase drept moştenire mantaua lui Cehov, continua să filosofeze.

— Mă-ntreb care din voi va fi acela. Cred că ştiți că în fiecare serie există tipi care nu vor suporta chestia asta. Unii din ei renunță sau leşină. Am auzit chiar de unii care au ieşit din sală şi au părăsit Facultatea de Medicină definitiv.

„Du-te la dracu“, gândi Barney. *„Toți* ne întrebăm cum vom suporta“.

— Bună ziua, domnilor, spuse tare un personaj chel, în halat alb, care intră prin uşile duble din partea opusă a sălii. Era profesorul Charles Lubar, îndrumătorul lor prin labirintul corpului omenesc. Sunt încântat să conduc expediția noastră în misterele corpului omenesc pe durata acestor semestre. Şi trebuie să vă spun că se împlinesc exact o sută de ani de când Henry Gray a publicat „Anatomia“ pe care o considerăm încă un curs de bază. V-am repartizat câte patru oameni la fiecare masă, unde numele studenților este trecut pe fişe. Luați-vă instrumentele şi găsiți-vă locurile. Cum v-ați aranjat, putem începe.

Barney şi Laura speraseră să se regăsească la acelaşi cadavru. Dar nu a fost să fie aşa. Barney şi-a găsit repede locul la o masă apropiată, în vreme ce Laura plecă să şi-l caute. Îi aruncă o privire disperată ca la despărțire.

— Fii liniştită, Castellano, îi spuse el calm, o să fie în regulă. Ea doar dădu din cap şi plecă mai departe.

Barney era fericit să vadă că Bennett era unul din cei doi studenți cu care-şi împărțea cadavrul (de fapt, erau numai trei studenți şi erau mulțumiți că la restul meselor erau câte patru). Barney se găsea în apropierea formei care emana un miros pătrunzător şi care (conform etichetei de pe un picior) fusese un bărbat de cincizeci şi şase de ani care murise în urma unei hemoragii cerebrale.

La cealaltă masă, după studierea etichetei se auzi următoarea remarcă:

— Am dat de naiba, băieți, ăsta a avut cancer. Trebuie să ai un curaj nebun când eşti aici.

Remarca îi făcuse pe Bennett şi Barney să-l privească dezaprobator pe autorul ei.

— Hei, se scuză el, sunt cam nervos. Asta e.

— Bine, spuse Barney.

Bennett dădu şi el din cap.

Al treilea student de la masa lor era o fată scundă, cu ochelari şi cu părul ondulat. Barney dedusese că era Alison Redmond (Laura îi vorbise deja de creierul colegiului St. Louis). Ea sosise exact când profesorul Lubar îşi începuse tradiționala predică.

— În primul rând, vreau să priviți atent la persoana pe care o veți diseca. Este cu totul improbabil, dar dacă observați că vă este cunoscută, vă rog nu ezitați să cereți schimbarea la altă masă.

„Dumnezeule“, îşi spuse Barney, „asta nu mi-ar fi trecut prin gând. Cineva pe care să-l *cunosc,* asta ar fi cu totul grotesc“ şi un gând înspăimântător îi trecu prin minte. „Ce-ar fi fost să fie tata?“

— În regulă, domnilor, continuă Lubar, vreau să fiu înțeles bine în cele ce urmează. Aceste cadavre din fața dumneavoastră erau înainte ființe umane care trăiau, respirau şi *simțeau.* Au fost oameni suficient de generoşi ca să-şi lase corpurile ştiinței, astfel ca şi după moarte să poată servi omenirii. Vreau să-i tratați cu respect. Dacă observ vreo batjocură sau glumă proastă am să-l dau

afară din curs pe autorul ei. S-a înțeles?

Se auziră murmure aprobatoare.

Pe un ton mai puțin sever continuă:

— Orice anatomist are ideea sa proprie despre cum să înceapă studiul corpului omenesc. Unii încep cu zona cea mai cunoscută, epiderma sau epiteliul superficial, pătrunzând prin piele strat după strat. Dar eu cred că trebuie să mergem la miezul problemei.

Apoi le ceru tuturor să se adune în jurul unei mese din primul rând unde pieptul mare încărunțit şi abdomenul unui trup bărbătesc fuseseră dezvelite.

Fața şi ceafa rămâneau înfăşurate, dând impresia că „George“ (aşa cum găsise cu cale profesorul să-i spună) era supus unui etern tratament cosmetic. Câțiva dintre privitori aproape se aşteptau (se temeau) ca mortul să țipe brusc de durere pentru că Lubar ținea scalpelul chiar deasupra gâtului cadavrului, gata să-l înfigă.

Mâna lui se mişcă rapid înțepând cadavrul în zona jugulară cam un centimetru în adâncime. Ca un conducător de cale ferată el anunță numele stațiilor prin care trecea instrumentul său: „epiderma, derma, grăsimea subcutanată, fascia superficială, fascia profundă, muşchiul...“

În sfârşit, peretele exterior al țesutului moale fu străpuns.

Şi merse cu scalpelul în jos, cu o mişcare care desfăcu pielea ce devenise dură ca pergamentul. Pentru un moment, profesorul făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul.

Apoi din cutia în care se găsea o colecție de unelte strălucitoare ca de tâmplar, Lubar extrase un cuțit ascuțit dințat şi-l băgă în incizia pe care o făcuse la vârful sternului. Sunetul de fierăstrău îi făcu pe cei de față să tresară, ca şi cum propriile lor piepturi erau tăiate. Tot tăind sternul, profesorul se lansă într-o tiradă de termeni anatomici: „manubrium, proces xiphoid, muşchi intercostali, nervi toracici“. Deodată, cu un zgomot scurt, cuşca coastelor se deschise ca o nucă despicată, lăsând

să se vadă maşina cea mai ascunsă a vieţii omeneşti: inima. Înconjurând-o parcă se vedeau plămânii.

Studenţii se îngrămădiră înainte ca să vadă mai bine. În momentul acela se auzi un sunet ca de balon care se dezumflă şi un corp se prăbuşi pe podea. Toţi ochii se rotiră către prima victimă din anul acela al instrucţiei medicale. Întins pe jos, mult mai alb decât cadavrul, era Maury Eastman.

Barney se aplecă să-şi reanime colegul căzut. De deasupra, auzi vocea sigură a lui Lubar:

— Nu vă neliniştiţi, se-ntâmplă în fiecare an. Dacă mai răsuflă, duceţi-l afară să respire aer curat. Dacă nu, puneţi-l pe o masă şi o să-l disecăm.

În momentul în care Barney şi un coleg voinic numit Tom îl scoteau pe Maury din sală, el deja îşi revenea.

— Nu, nu, protestă el slab. Duceţi-mă înapoi. Trebuie că nu mi-a priit mâncarea de la prânz…

Barney privi spre Tom, ca şi cum i-ar fi spus: „să-l punem pe verticală“. De îndată ce Maury se putu ţine pe picioare, îl abandonară şi se grăbiră înapoi la demonstraţie.

Lubar le trecu rapid în revistă cavitatea toracică: marile vase ale inimii, timusul, esofagul, trunchiurile simpatice şi nervul vag – unul din cele mai lungi fire electrice, pornind de la cap până la rinichi.

Pentru studenţi totul părea o fotografie ştearsă a organelor pe care le văzuseră în ilustraţii viu colorate. Toate nuanţele de roşu, roz şi purpuriu erau acum palide gradaţii ale cenuşiului. Deodată, Lubar îşi întrerupse comentariile şi întrebă:

— Ce anume nu-i în regulă?

Se uită de la unul la altul, dar studenţii îi evitau privirea. În cele din urmă fu obligat să numească un voluntar.

— Dumneata! arătă spre singurul student care era prea politicos pentru a se uita în altă parte. A păţit ceva George al nostru? Ce se-ntâmplă?

Hank Dwyer începu să se bâlbâie:

— Nu, nu-nțeleg, domnule, vreau să spun că totul e fals, corpul lui nu funcționează deloc, adică… este *mort.*

Se auziră câteva chicote înfundate. Nu de batjocură, ci de uşurare, că nu fuseseră ei aleşi să răspundă. Toți ştiau că ar fi răspuns acelaşi lucru, într-un mod mai mult sau mai puțin stupid.

Dar Lubar nu luă în râs răspunsul.

— Da, continuă el, fără nicio urmă de ironie, sunt de acord că se abate de la primele principii. Dar ai observat ceva ieşit din comun, domnule…?

— Dwyer, domnule.

— Da, domnule Dwyer, nu ai observat că domnul acesta avea doar patruzeci şi patru de ani când a murit? Ce crezi că l-a făcut să sfârşească aşa de timpuriu? Plămânii aceştia îți par normali?

Dwyer se aplecă şi privi mai de aproape. Mirosul de formol la asemenea apropiere îi făcea greață. Dar el văzu ce trebuia să vadă.

— Plămânii sunt zbârciți şi par foarte negri…

— Ceea ce înseamnă că era fie un miner la cărbune sau un fumător înrăit. Negreala aceasta este carbon. Mai observi şi altceva, domnule Dwyer?

— Este un cocoloş pe plămânul stâng, ceva… alb şi cleios.

— Ca o ciupercă, vrei să spui, adăugă Lubar, cu un uşor rânjet. Când o să faceți patologia o să vedeți că tipii care predau acolo vorbesc în metafore legate de mâncare. Oricum, veți observa efectul de sare şi piper de pe celălalt plămân. Ciuperca aceasta este un carcinom primar şi grăunțele de sare sunt metastaze, colonii nou formate de la principala tumoră malignă. Astfel că dacă vreți să vă sinucideți lent, puteți să vă deschideți calea spre cer pufăind la o vârstă timpurie exact aşa cum a făcut acesta.

În jurul mesei lui George se auzi un murmur general. Unii încă neconvinşi că sunt muritori (sau necrezând în statistica Societății Americane de Cancer) gândeau: „Asta

n-o să mi se-ntâmple *mie.* Fumez doar două, trei țigări pe zi, poate mai multe doar în sesiune“.

— Gata, spuse profesorul. Mergeți înapoi la mese şi deschideți-vă inimile voastre.

— Cum să-l numim? întrebă Barney când dezveleau cadavrul lor.

— Să-i spunem Leonardo, propuse Alison Redmond. Să ştiți că desenele anatomice ale lui Da Vinci sunt tot atât de bune ca şi cele ale lui Gray şi sunt făcute în 1487. De fapt, a fost un pionier în folosirea penumbrei pentru a obține în pictură redarea efectului tridimensional.

— Bine, aprobă Bennett, să mergem înainte cu Leonardo. Desenele lui sunt magnifice. Disecția probabil că nu era permisă în vremea lui.

— Bineînțeles că Renaşterea Italiană a fost o excepție, îşi continuă Alison prelegerea. Leonardo însuşi a disecat un cadavru în 1506, probabil mulțumită prietenului său profesorul Marcantonio della Tore…

— Foarte bine, Alison, zise Barney pentru a-i opri hemoragia verbală. Ai câştigat. Acum să trecem la partea prozaică. Cine vrea să taie prima felie?

Alison şi Bennett se oferiră.

— Iată şi eu mă ofer, dar de ce să nu spunem, întâi doamnele? zise Barney.

— Nu trebuie să-ți asumi deciziile! replică Alison de-a dreptul ostilă. Sunt la fel de bună ca un bărbat, căci altfel nu aş fi aici.

— Nu mă-ndoiesc nicio secundă, răspunse Barney. În cazul acesta să tragem la sorți.

— Aşa este cinstit, comentă Bennett. Cine are chibrituri?

— Putem folosi țigările mele, spuse Alison, scoțând din buzunar un pachet de Gauloises pe jumătate gol.

Barney comentă sarcastic:

— E mai bine aşa decât să le fumezi.

Ea pară:

— Trupul meu îmi aparţine.

— Sigur, sigur, spuse Barney având aerul de a se scuza.

Fură întrerupţi de vocea profesorului Lubar.

— Vă rog, observaţi cum ţin scalpelul. Îl ţinea ca pe un arcuş de violoncel şi făcu cu el o mişcare de înaintare pe care studenţii trebuiau să o imite. Încercaţi să intraţi în piele sub un unghi de nouăzeci de grade. Faceţi mişcarea rapid, dar uşurel, pentru că vreau să studiaţi straturile pielii, grăsimea subcutanată, fasciile şi muşchii. Deci tăiaţi până la capătul lui pectoralis major.

Barney trăsese ţigara câştigătoare, imită prinderea scalpelului cât putu de bine. Tocmai îşi aduna curajul necesar ca să facă incizia, când Alison întrebă:

— Nu vrei să te uiţi în carte înainte de-a tăia?

— Nu, mulţumesc, sunt un vechi jucător de baschet. Toţi ştim unde sunt pectoralii.

Toţi erau acum tensionaţi.

— Bine, Barney, şopti Bennett, încurajându-l stângaci. Dă-i drumul.

Barney ezită o milisecundă, până când îşi dădu seama că mulţi din colegii lui deja începuseră să lucreze. Într-adevăr, la masa alăturată îl văzu pe Hank Dwyer închinându-se şi apoi manevrând rapid scalpelul în jos. Voia să nu vadă, dar ştia că Alison îl studia foarte atent. Îşi coborî mâna şi pătrunse în carnea uscată ca un pergament a lui Leonardo, chiar sub gât. Simţea aceeaşi senzaţie ca şi cum ar fi tăiat un măr de toamnă. Nu se vedea pic de sânge. Într-un fel, asta uşura lucrurile. Făcea din Leonardo ceva mai depărtat de omenesc, apropiindu-l de o imitaţie din ceară a vieţii.

— Bine lucrat, Barney, murmură Bennett Landsmann, chiar în momentul în care Alison din proprie iniţiativă ajungea la cutia toracică şi cu ajutorul unor cleme chirurgicale începea să desfacă şi să prindă pielea.

— Dumnezeule, mormăi ea, asta este cea mai întârziată masă din sală. Hei, voi doi, daţi-i zor. Cei de acolo au

ajuns deja la muşchi.

Bennett aruncă o scurtă privire în dreapta şi îşi corectă partenera:

— Linişteşte-te, Alison, au ajuns de abia la fascia axială.

— Ce te face atât de sigur? îi ceru ea socoteală pe un ton surprins ce părea să insinueze că Bennett făcuse ceva nepermis, adică învățase lecția înainte.

Dar răspunsul lui se mărgini în a arăta biblia de anatomie şi a spune dulce:

— Este totul aici, în Dr. Gray, doamnă.

Simțind că este mai bine să oprească ostilitățile, Barney întinse scalpelul şi spuse:

— Ia-l tu, Alison, şi taie. Ben şi cu mine vom lua notițe.

Fata luă cuțitul şi fără o vorbă începu să disece cu o îndemânare şi viteză demne de invidiat de către un vechi chirurg.

— Dumnezeule, Barney, puți îngrozitor.

Asta se întâmpla trei ore mai târziu, când anatomiştii epuizați emoțional şi fizic ieşeau din sală.

— Să fiu sincer, Castellano, nici tu nu miroşi chiar ca un trandafir.

— Ştiu, mi-ar plăcea să găsesc o maşină de spălat şi să mă bag cu totul în ea pentru o oră sau chiar două.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru miros, mărturisi el, m-a năucit în aşa hal încât aproape n-am băgat de seamă că ceea ce tăiem era un cadavru de om.

Chiar atunci, uşile de la laboratorul de alături se deschiseră şi un alt grup de colegi ieşiră de la prima lor lecție. Printre ei era şi Grete Andersen.

— Hei, Castellano, şopti Barney. Ai întrebat-o cumva pe Grete de ce n-a apărut atunci?

— Nu, nu era acolo când m-am întors, iar eu m-am culcat imediat.

— Aha, spuse Barney şi decepția reapăru în sufletul lui. Cred că pur şi simplu a uitat. Mă duc să o întreb

chiar eu.

— Sinceră să fiu, cred că o să-ți poarte ghinion, îl avertiză Laura. Aşa spunea mama când aveam cinci ani şi încercam să ating cărbunii din sobă – *Cuidado, te quemaras.*

— Fii fără teamă, răspunse el. Sunt prea rece ca să mă frig.

Chiar atunci, obiectul dezbaterii veni spre ei.

— Bună, Barney, spuse Grete degajată. Cum te-ai descurcat tu cu trupul tău?

„Rahat, fata asta nu poate spune *nimic* fără să facă aluzii sexuale?“

— Bine, bine, răspunse Barney şi apoi pe un ton neutru: Ăă… ți-am simțit lipsa seara trecută.

— O da, Barney, mi-a părut chiar rău că nu am putut să fim împreună, dar am fost, ca să spun drept… răpită de acel profesor…

„Răpită sau…“, se gândi Barney.

— …Şi, în momentul în care am ajuns în cameră mă durea foarte tare capul. Am încercat să te sun…

— E-n regulă, spuse el, rămâne pentru altă dată, n-are nimic.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, răspunse Grete ademenitoare.

Dar ea nu mai putea să întârzie pentru că se apropia profesorul ei de anatomie, Robinson, şi Grete îşi aminti dintr-o dată nişte întrebări pe care uitase să i le pună. Deci, se scuză şi porni grăbită pe coridor, în timp ce Barney nu-şi dezlipea privirea de la mişcarea spectaculoasă a muşchilor ei fesieri.

Laura îl observă pe Barney că n-o pierdea din ochi pe Grete şi spuse incisiv:

— Cred că formolul ți s-a ridicat la cap. Hai să aruncăm hainele astea împuțite şi să facem un duş.

Barney era încă pe gânduri: „Aş da orice s-o văd pe Grete sub duş“.

— Prea bine, Livingston, spuse Laura sarcastic. O să-i

fac poze color şi o să ți le dau de Crăciun.

Barney trăise până acum având o încredere nemăsurată în puterea săpunului. Dar, la naiba, cu cât se freca mai tare de cincisprezece minute încoace, corpul său în loc să prindă mirosul săpunului, săpunul prinsese mirosul de formol.

— Am să rămân veşnic în starea asta, se plânse el cu glas aproape tare.

— Este ca în „Filoctet“ al lui Sofocle, spuse o voce de sub un duş apropiat.

— Explică-mi această suferință obscură, strigă Barney dornic să-şi mute gândul de la miros.

— Sunt surprins că tocmai tu, Barn, nu cunoşti mitologia, răspunse Maury Eastman. Filoctet a fost acel erou grec din Războiul troian care avea o rană atât de mirositoare încât camarazii să-i nu-l mai puteau suporta. Astfel că l-au dus într-o insulă pustie şi l-au părăsit acolo. Un profet le-a spus atunci că fără Filoctet, cu mirosul lui cu tot, nu vor lua niciodată Troia. Aşa că l-au adus înapoi. Asta e o aluzie foarte bună.

— Nu chiar aşa, Maury, pentru că aici puțim *cu toții.*

Înapoiat în cameră, îşi băgă hainele în valiză, hotărât să folosească întotdeauna aceeaşi îmbrăcăminte pentru anatomie. Dar deşi îşi pusese alte haine şi-şi spălase cu grijă părul, formolul era peste tot, însoțindu-l ca un halou blestemat.

Mirosul avu efectul paradoxal de a-i aduna la un loc pe cei din anul întâi, pentru simplul motiv că în cantină, nimeni nu ar fi putut sta lângă ei.

— Cât de mult trebuie să studiem la materia asta? întrebă Hank Dwyer. Vreau să spun nu este suficient dacă vom putea recunoaşte grupurile principale de muşchi?

— Asta e suficient la grădiniță. Va trebui să cunoşti fiecare din cei trei sute de muşchi, punctul lor de origine, inserția şi acțiunea. Fără să menționăm cele două sute

cincizeci de ligamente, două sute opt oase…

— La dracu, Wyman, strigă Barney. Nu suntem dispuşi să te auzim spunându-ne cât de proşti suntem. Dacă nu taci, o să te ducem în sală să facem disecție pe tine.

Barney se strădui să învețe până aproape de unsprezece. Apoi sună la aripa fetelor să vadă dacă Grete poate fi convinsă să bea o cafea cu el. Răspunse Laura.

— Salut, Castellano, pot să vorbesc cu Grete?

— Dacă poți să dai de ea. N-am mai văzut-o dinainte de masă. Să-i las un mesaj că a sunat-o admiratorul ei încornorat?

— Nu, cred că are o mie. O să mă duc jos să-mbuc ceva şi să mă culc. Vrei să iei şi tu o ceaşcă de cafea?

— Prea târziu, Barn, m-am spălat pe cap. Dar sunt mişcată că te mai gândeşti la mine. Schimbând subiectul întrebă: Cum merge cu studiul?

— Până acum strict Mickey Mouse, adică „Memorați, Memorați, Memorați“. Crezi că o să fiu doctor mai bun dacă o să-mi amintesc numele fiecărui micron din corpul omenesc? Orice prost poate învăța tâmpenia asta pe dinafară.

— De-aia există atâți doctori proşti, Barn. Ei ştiu numele tuturor lucrurilor, dar nu cunosc înțelesul niciunuia. După cum văd, în următorii doi ani n-o să avem de-a face cu un bolnav adevărat.

— Eroare, Castellano. Dacă mă vezi mâine dimineață la micul dejun, o să ai ocazie să întâlneşti unul.

Barney îi ură noapte bună, coborî scările la automate şi cu optzeci de cenți îşi luă ciocolată, caramele cu lapte şi alte bunătăți.

Târându-se pe coridor spre chilia lui, auzi clapele unei maşini de scris. Nu putea fi decât o singură persoană, estetul Maury, a cărui uşă era deschisă pentru a permite trecătorilor să arunce o privire asupra artistului la lucru. Barney se prefăcu foarte preocupat când trecu prin dreptul camerei lui Maury.

Dar nu scăpă.

— Livingston!

— O, salut, Maur. Mă duceam la culcare. Sunt zdrobit de ziua de azi.

— Terminat din punct de vedere emoțional?

— Categoric.

— Traumatizat?

— Absolut.

— Şi profund impresionat de prima ta întâlnire cu un trup inanimat?

— Sincer, aş prefera întâlniri cu trupuri vii.

— Hei, este perfect. E chiar perfect.

Maury începu o nouă rundă îndrăcită la maşina de scris. Barney încercă să se strecoare.

— Livingston nu pleca încă!

— De ce să nu plec, Maur?

— Aşteaptă să vezi cum arată prima zi la Facultatea de Medicină.

— Eşti serios? Unde naiba crezi că am fost?

— Haide, trebuie să vezi cât de viu am zugrăvit toată această bătălie formidabilă. Ținea în mână un teanc de foi galbene, voind să i le dea lui Barney.

Acesta nu voia decât să doarmă. Şi totuşi, observă un pic de frică în vocea lui Maury.

— Bine, capitulă el, prăbuşindu-se pe patul nefăcut al lui Maury. Să vedem cum arta transformă viața.

Îşi aşeză lângă el colecția de ingrediente calorice.

— Hei, fantastic, remarcă Maury pofticios, şi începu să desfacă o ciocolată. Apoi, întorcându-se către Barney, îl întrebă cu gura plină: Nu te superi, nu-i aşa, Livingston? Am fost atât de ocupat încât n-am luat masa.

Barney începu să citească. Maury descria sentimentele foarte bine, teama şi fiorul la vederea unui cadavru uman deschis pentru a-şi dezvălui misterul. Avea şi accente umoristice, un student leşinând şi povestitorul compătimitor, grăbindu-se să-l reanime. Era însă o schimbare de personaje nu prea subtilă, cel care îl

urmărea pe Lubar cu maximă atenție era *Maury*; pe când studentul leşinat nu era altul decât Barney!

Maury se aplecă spre el cu un rânjet ciudat:

— Bine scris. Nu-i aşa?

Barney se simțea jenat. De ce tipul deformase adevărul?

— În paginile tale, Maury, nu se face nicio referință la cavitatea toracică…

— Este o scriere literară, pentru Dumnezeu, este pentru cititorul obişnuit.

— Ştiu. Dar, oricum, cititorul obişnuit nu are impresia că ai fi privit măcar…

— Am privit, protestă el aproape isteric.

— Atunci cum de nu descrii măcar blestemata de inimă. Chiar *oamenii de litere* ar accentua pe asta!

— Livingston, începi să mă faci să mă doară-n fund.

Barney lăsă să treacă această remarcă pe deasupra lui aşa cum face un boxer când evită un pumn.

— Ascultă, Eastman, vreau să-mi dai un răspuns direct: te-ai întors la masa ta după ce… te-ai simțit rău?

— Unde vrei să ajungi? întrebă Maury jenat.

— Vreau să spun… ai luat parte în continuare la ora de anatomie?

Ochii lui Maury aveau ceva de bufniță speriată.

— Nu mă înțelegi, Livingston, toți râdeau, şi tu împreună cu ceilalți.

— Care ceilalți?

— Ia-i auzit, toată sala îşi bătea joc de mine.

Barney devenea tot mai nelinişstit, se uită mai atent la Maury şi-l întrebă amabil:

— N-ai vrea să vorbim despre ce te supără?

— Du-te-n… Livingston. Nu eşti psihiatrul meu.

— Ai un psihiatru, Maury?

— Nu-i treaba ta, du-te dracului de aici şi lasă-mă-n pace!

}şi îngropă capul în mâini şi începu să geamă.

Barney înțelese că acesta era un apel ca de fapt să *nu*

plece şi încă mai înțelese că Maury avea nevoie de un ajutor urgent.

— O să plec, dacă asta vrei tu, spuse el blând. Dar atunci ar fi bine să chem Salvarea.

— Nu pot, răspunse Maury cu un chicotit de maniac. Tatăl meu nu crede în psihiatrie.

— Cum aşa?

— Fiindcă este chiar psihiatru. Şi apoi ca o sentință, izbucni: Tatăl meu urăşte ieşirile mele.

— De ce? întrebă Barney cu un calm aparent, în vreme ce se simțea din ce în ce mai nesigur pe calitățile sale terapeutice.

— Pentru că mi-am omorât mama, răspunse Maury pur şi simplu.

— Oh, doar atât putu Barney să scoată.

— De fapt n-am făcut asta, explică Maury. Vreau să spun că aveam doar doi ani când ea a luat pastilele acelea şi a murit. Dar tata crede că e vina mea.

Barney înțelese că nu mai este timp de pierdut.

— Ascultă, trebuie să merg la closet, o secundă. Vin imediat.

În momentul în care Barney ieşea, tonul lui Maury devenise amenințător.

— Să fii al dracului dacă nu vii!

La capătul coridorului, lângă scară se găsea un telefon. Barney abia mai respira când ceru legătura cu camera de gardă a studenților.

Era de gardă un oarecare doctor Rubin. Vocea lui era calmă şi liniştitoare, astfel că Barney îi expuse pe scurt cazul colegului său.

— Deci, ce să fac? întrebă el repezit.

— Îți sugerez să-l aduci jos ca să putem continua discuția, replică doctorul.

— Dar nu pot să-l las cu dumneavoastră? Ştiți, am foarte mult de citit…

— Te rog, Livingston, spuse Rubin înțelegător. Nu mai continua povestea despre un aşa-zis prieten al dumitale.

Nu trebuie să-ți fie ruşine. Am văzut în seara asta mai mulți colegi de-ai dumitale, cu aceleaşi probleme.

— Nu, doctore, nu, nu înțelegeți!

— Ba da, ba da, insistă doctorul. Te-ai simți mai bine dacă aş veni eu sus să te văd?

— Bine, capitulă Barney. Veniți cât mai repede la etajul trei, la capătul scării.

Rubin fu de acord. Barney acroşă receptorul şi simțind în el încordarea ultimei ore, se îndreptă încet către camera lui Maury.

Nu era acolo.

Fereastra era deschisă.

ZECE

Viteza cu care aveau să se desfăşoare evenimentele îl zdruncină pe Barney. Era o linişte stranie. Nici panică, nici un sunet, nici un strigăt, nimic ce ar fi putut atrage atenția.

Repezindu-se afară din camera lui Maury aproape că se ciocni de doctorul Rubin pe coridor. După o secundă în care doctorul se lămuri, acesta îi ordonă lui Barney să cheme poliția Universității, apoi să ia câteva pături şi să se întâlnească afară. Barney foarte agitat, reacționase de parcă era personajul unui film în care se filmează cu viteză mărită: telefonă la poliție, luă aşternutul lui Maury, alergă grăbit pe scări ducând cu el cearceafuri şi pături şi ieşi afară din clădire sub geamul lui Maury.

Auzi gemete. Maury era viu. Dar *ce fel* de viu? De cum se apropie de el, îşi văzu colegul zăcând aproape inert pe pământ.

— Repede, ajută-mă, strigă doctorul. Ține-i capul, ține-l într-o poziție medie. Nu trebuie să-i provocăm o fractură cervicală, dacă nu o are deja.

— Cum este? întrebă Barney în timp ce îngenunchea şi lua în mâini cu grijă capul lui Maury, sperând ca bătăile rapide ale inimii sale să nu-i provoace un tremur al mâinilor.

— Un clasic caz de tentativă de sinucidere, comentă Rubin, ca pe un fapt divers. În mod sigur are fractură de călcâi şi de vertebre lombare.

Aprinse o lanternă, cu care privi în ochii lui Maury şi apoi adăugă:

— Nu pare că este vătămat.

— Ce înseamnă asta? întrebă Barney.

— Baza creierului pare să fie în regulă. Aparent niciun pericol neurologic. E al naibii de norocos.

„Este şi ăsta un mod de a judeca lucrurile“, gândi Barney.

Maury începu brusc să tremure violent. Barney înfăşură rapid pături în jurul lui.

— Livingston, tu eşti? întrebă el pe un ton ce arăta că fiecare silabă îi provoca chinuri imense.

— Da, da, stai liniştit, Maury. O să fie bine.

— O, rahat, icni rănitul. Tatăl meu mă va trimite la dracu pentru această treabă. O să spună probabil că nu sunt în stare să fac *nimic* ca lumea.

Scoase un sunet ce nu părea să fie omenesc, între râs şi plâns. Apoi gemu din nou.

— Suferă îngrozitor, zise Barney, adresându-se doctorului. Nu puteți să-i faceți o injecție sau să-i dați ceva?

— Nu, pentru că se vor denatura reacțiile. Trebuie să rămână lucid pe cât posibil până ce vom determina zona afectată!

Dintr-o dată se revărsă puternic lumina unor faruri. Poliția Universitară şi ambulanța apărură simultan. Barney nu auzise zgomotul motoarelor. Năvăliră deodată în jurul lui Maury mai mult de şase oameni, vorbind în şoaptă cu un calm neobişnuit.

Barney îşi dădu seama că ei mai jucaseră des această scenă în trecut, încât acum îşi ştiau foarte bine rolurile, nemaifiind nevoie să comunice între ei.

Asistenții plasară o atelă sub ceafa lui Maury pentru a-i proteja coloana şi aşteptau targa. Atunci sosi decanul Holmes. Era o apariție stranie pentru că fața lui când se vedea, când nu se vedea, după cum intra în câmpul de lumină al farurilor ambulanței.

Holmes se aplecă asupra lui Maury şi cu o lanternă creion îl examină şi se simți mulțumit că nu era evidentă nicio leziune craniană. Aprobă dând uşor din cap pentru ca pacientul să fie transportat la spital.

În timp ce-l ridicau în ambulanță, vocea lui Maury se auzi slab:

— Livingston, eşti aici?

— Sunt aici, Maury.

— Paginile mele. Te rog ai grijă de paginile mele.

— Sigur, nu fi îngrijorat, te rog.

Uşile ambulanței se închiseră fără zgomot şi un moment după aceea, maşină dispăru în noapte.

Mai rămaseră doar cei trei afară. Toate geamurile de la Vanderbilt Hall erau întunecate. Barney îşi privi ceasul cu limbi fluorescente care arăta trei şi patruzeci şi cinci dimineața.

Nu ştia ce să facă. Oricum simțea nevoia ca toți să dispară şi el să se întoarcă în camera să. Dar, rămase în picioare, obosit, disciplinat ca un soldat în timp ce ofițerii săi discutau. Din când în când putea distinge câteva cuvinte: „Eastman… cunosc pe tatăl lui… un tip ieşit din comun… trebuie s-o rezolvăm“.

În cele din urmă, Rubin aprobă dând din cap, se întoarse pe călcâie şi merse să-şi continue ultimele ore de serviciu la camera de gardă. În mod sigur, mai sosiseră şi alte mesaje de cazuri disperate care-l aşteptau.

Holmes se îndreptă spre Barney.

— Scuză-mă, nu ți-am reținut numele.

— Livingston, domnule, anul întâi. Eu stau pe acelaşi hol cu Maury. Vreau să zic… unde stătea Maury.

Decanul dădu din cap.

— Livingston, vreau să mă înțelegi, chiar dacă eşti un doctor în devenire, etica secretului profesional te obligă să nu povesteşti asta nimănui.

— Desigur, domnule.

— Vreau să spun că nici măcar prietenilor celor mai apropiați. Acesta este unul din cele mai dificile aspecte ale profesiei noastre. În afară de asta, ar putea să aibă repercusiuni neplăcute asupra colegilor de clasă. Sunt convins că mă înțelegi.

Barney dădu din cap, atât de oboseală, cât şi ca încuviințare.

— Dar, domnule, mai devreme sau mai târziu vor observa lipsa lui Maury.

— Lasă asta pe mine. Deja am lansat să circule zvonul

că a fost un caz grav în familia lui.

— Da, domnule. Îmi permiteți să mă retrag. Este foarte târziu şi…

— Sigur… Livingston, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Din cele spuse de doctorul Rubin, ai fost de mare ajutor astă noapte. Apreciez aceasta şi sunt sigur că şi Eastman va aprecia la fel.

— Ştiți, Maury este într-adevăr un băiat de treabă. Poate un pic prea sensibil.

— Vreau să spun doctorul Eastman, tatăl lui, adică.

— O, da, domnule. Noapte bună, domnule.

Barney făcu doar cinci paşi şi decanul îl opri.

— O, Livingston…

Barney se opri şi se întoarse:

— Da, domnule?

— Ce era cu paginile acelea la care se referea tânărul Eastman?

Barney ezită, apoi supărat hotărî ca *ceva* măcar din Maury Eastman să rămână neprofanat.

— Nu ştiu, domnule, cred că el delira sau aşa ceva…

Decanul Holmes dădu din cap, ceea ce-i dădu de înțeles lui Barney că se poate retrage. El se îndreptă spre cămin. În timp ce trecea pe lângă camera lui Maury, Barney observă că uşa mai era întredeschisă. Aprinse lampa şi intră. În maşina de scris portabilă era o pagină pe jumătate scrisă. Barney se întinse şi citi. Erau gândurile privind prima sa zi de studii la medicină:

Aceasta a fost prima noastră întâlnire cu un reprezentant din Lumea Cealaltă. Ce e curios e că noi priveam în interiorul lui şi totul părea în ordine. Nu lipsea nimic. Oare ce ia cu ea Moartea?

Oamenii de ştiință vor spune simplu că este vorba de impulsuri electrice. Cei religioşi ar putea spune că este vorba de un duh sfânt. Eu sunt umanist şi ceea ce am văzut astăzi de fapt, este lipsa sufletului său.

Unde s-a dus?

Barney adună peste o duzină de foi ale „cărții“ colegului său, stinse lumina şi se îndreptă trist spre camera sa. Simțea o nevoie disperată să nu se mai gândească la nimic.

— Hristoase, Livingston, eşti bolnav? Parcă ai fi stat treaz toată noaptea.

— Chiar am *stat* treaz toată noaptea, răspunse Barney răguşit, încercând să facă o legătură între biscuitul din mâna stângă şi gemul din mâna dreaptă. Pe tava lui se găseau trei ceşti de cafea neagră.

— Pot să stau jos? Sau această masă este numai pentru tocilari?

— Stai jos, Castellano, stai jos.

Laura se aşeză în fata lui, bătând nervos cu degetele în masă.

— Bine, ai de gând să-mi spui ce-ai pățit?

— Studiam țesutul epitelial şi era aşa de interesant c-am uitat de somn. Când mi-am dat seama era deja răsăritul soarelui.

Laura se-ntinse peste masă, apucă una din ceştile lui de cafea şi răspunse.

— Pe dracu, ştiu destul de bine ce s-a-ntâmplat.

Pleoapele căzute ale lui Barney se deschiseră aproape normal.

— Zău?

Ea dădu din cap zâmbind.

— Ai avut o întâlnire romantică neaşteptată. Cine a fost fericita… O soră?

— Haide, Laura, eu te-ntreb pe tine despre viața ta sexuală?

— Da. Şi de obicei nu m-ascund de tine.

— Bine. Acum e altceva. Am jurat un fel de secret medical. Te rog, nu mă forța.

Era dornic să împartă cu ea simțămintele şi incertitudinea în care se zbătea. Dar nu îndrăznea să-şi calce cuvântul dat. Nu de frica lui Holmes, ci din respect

pentru Hipocrat. Luă o gură mare de cafea comentând:

— Doamne, această treabă este îngrozitoare.

— După considerentele mele, trase concluzia Laura, tu şi Grete aveţi până la urmă aceeaşi lungime de undă.

Barney zâmbi obosit.

— Cum ai descoperit asta?

— Logică deductivă, Barn. Grete nu s-a-ntors până după ora două, iar tu arăţi ca un pat răvăşit. Cred că nici nu te-ai bărbierit.

— Zău? El îşi pipăi obrajii. Mulţumesc, Laura, eu nici n-am băgat de seamă asta. Nu vrei să-mi faci o favoare înainte să mă laşi în pace?

— Sigur.

— Dă-mi o altă ceaşcă plină cu cafea în locul celei pe care ai furat-o.

În timp ce ea se ridică amabilă să aducă o altă doză de cafeină, durerea de cap a lui Barney se însoţi de un junghi în dreptul inimii.

„Este vorba deci despre un secret profesional?“ se întrebă în sinea lui. „Să nu pot să spun nimic celui mai bun prieten al meu în această lume blestemată?“

— Veşti proaste, Barney, am pierdut-o pe Alison.

La început fu surprins. Dar Bennett Landsmann făcu şmecheros cu ochiul şi asta îl convinse că nu este vorba de un caz similar cu al lui Maury.

— Se pare că un tip de la masa lui Seth Lazarus a trebuit să plece din facultate. De îndată ce partenera noastră a auzit asta, i-a vorbit dulce lui Lubar s-o accepte pe ea…

— Probabil i-a promis că *nu*-i face nimic…

— Asta este total lipsit de eleganţă. Adevărat, dar totuşi lipsit de eleganţă. Bennett zâmbi. Se spune că Seth mânuieşte bisturiul aşa cum mânuieşte spada Errol Flynn şi Alison a vrut să-şi perfecţioneze îndemânarea cu un specialist.

— Din partea mea, foarte bine. Numai că ne lasă

moştenire un cadavru cu numele de Leonardo. Crezi că putem să-i dăm alt nume?

Colegul lui dădu din cap aprobativ.

— Ce părere ai, „Frank“ ar fi bine?

— Un nume destul de obişnuit, observă Barney. Se poate atribui la orice, începând de la Franklin Delano Roosevelt şi până la un crenvurşt.

— Ei, Livingston, pentru un adevărat amator de sport, singurul Frank adevărat este Gifford, teribilul fundaş al echipei „Giants“ din New York.

Fața obosită a lui Barney se lumină.

— De fapt, după o grămadă adevărată, Frank arată mai prost decât acesta.

Ei nu mai putură amâna inevitabila întoarcere la mutilarea cărnii corpului uman. Deschiseră cartea lui Gray, o sprijiniră şi începură cu grijă să taie adânc spre epicard.

După ce lucrară douăzeci de minute în linişte, Bennett şopti:

— Ştii, am dormit foarte puțin în noaptea asta.

— Şi tu?

— M-am tot gândit la laboratorul ăsta. La tipul de aici, ale cărui măruntaie le scoatem cu atâta bucurie. Oricum, pot să înțeleg de ce acest lucru a fost total interzis atâtea secole.

Barney aprobă din cap.

— Ştiu, seamănă cu un fel de încălcare a intimității.

— Da, aprobă Bennett. Şi acest miros, de care nu putem scăpa prin spălare, parcă ar fi semnul lui Cain.

— Stai liniştit, replică Barney, aminteşte-ți tot timpul că noi nu agresăm *sufletul* tipului.

Bennett privi cu recunoştință la colegul său.

— Este un mod frumos de a privi lucrurile, Livingston. Îți uşurează într-un fel conştiința.

În timp ce reveneau la inciziile nemiloase în organele vitale ale lui Frank, Barney gândi simțindu-se vinovat: „Iartă-mă, Maury, nu ar fi trebuit să te citez“.

— Am deja emoții, Barn.

— Deja? Pentru numele lui Dumnezeu, Castellano, nu este decât o săptămână şi biochimia mai are mult ca să-şi întindă formulele ei ca o hidră cu multe capete.

Stăteau unul lângă altul, luând prânzul format din bucăți gelatinoase de origine necunoscută, ascunse de o soluție maronie neidentificată.

— De ce oare trebuie ca toți să vină să-şi pună capul pe umărul meu? se văită Laura.

— Cine plânge pe umărul tău?

— Tot căminul.

— Bine, acum poate că ştii, cum mă simt şi *eu* când toți vin la mine ca la un preot confesor.

— Dar, ție îți place asta, protestă ea.

— Da, sigur. Într-adevăr, am o reală satisfacție să-mi ajut prietenii să-şi rezolve problemele. De fapt, seamănă cu o pregătire generală pentru cariera de psihiatru.

— Foarte bine, aprobă ea. Prietenii, înțeleg, dar nu vreau să mă transform în sfătuitorul fiecărei fete pe care o întâlnesc pe coridor. Vreau să spun că nici nu o cunosc prea bine pe Alison Redmond.

— A, draga de ea! Ne-a părăsit de la masa de anatomie, sedusă de legendarul bisturiu de argint al legendarului Seth Lazarus!

— Dar nu este ăsta adevăratul motiv. Ea a fost… cum să spun mai bine? — supraexcitată de corpul unei persoane.

— Al meu sau al cadavrului? glumi el.

— Al lui Bennett, răspunse ea zâmbind.

— O, atunci e bine. De fapt nici nu pot să fiu gelos. Este un tip rece. Dacă-i plăcea de el, de ce-a plecat?

— Descoperă, doctor Freud. Ea s-a temut de implicațiile respective.

— Este de-a dreptul o idee nerealistă. Mă întreb de ce Bennett s-ar fi uitat la o tocilară ca asta.

Pe Laura nu o amuză remarca.

— El a fost cu doi ani înaintea mea la Harvard şi pot spune că indiferent de culoarea ambalajului, era atras mai mult de creiere.

— Şi cum de nu ți-a făcut curte?

— Nu-i treaba ta! replică Laura, roşindu-se totuşi uşor.

— Bine, continuă Barney. Chiar dacă era atât de bine direcționat, ceea ce eu mă-ndoiesc – care este obiecția lui Alison?

— Adevărul? întrebă Laura. Adevărul adevărat este că ea nu doreşte nimic ce-ar putea-o distrage de la învățătură. Este total obsedată să fie prima. Suntem doar la începutul trimestrului şi ea deja ia pastile ca să nu doarmă şi să-nvețe.

— Este o singuratecă. Oricum, scuteşte-mă de amănunte.

Fură întrerupți de sosirea lui Hank Dwyer.

— Spune, Barn, ai câteva minute libere?

— Sigur că da, răspunse Barn cu o voce caldă. Stai jos lângă noi.

Hank dădu din cap stânjenit către Laura şi spuse încurcat:

— Este ceva în particular. N-ar fi bine să vin la tine-n cameră diseară?

— La noapte? Bine, da – desigur. La unsprezece şi jumătate e bine?

— Nu se poate puțin mai devreme? Vreau să mă culc la ora aceea.

— Regret, Hank, dar am foarte mult de lucru şi nu pot să pierd nicio secundă până la unsprezece şi jumătate.

Dwyer aprobă din cap recunoscător şi plecă.

De îndată ce nu mai putea fi auzit, Barney se întoarse repede spre Laura.

— Acum, Castellano, vreau un simplu răspuns. Da sau nu: Este Grete Anderson o nimfomană pe de-a întregul sau nu?

Laura scutură din cap, negând.

— Îmi pare rău, dar asta nu este o întrebare de da sau

nu.

Ea se ridică: Consultul consultanților luă sfârşit.

Este un fel de paradox faptul că biochimia, care definită în mod literal este studiul proceselor vieții, este probabil cel mai îngrozitor curs pe care trebuie să-l treacă un student la medicină. Funcția vitală este redusă la diagrama fără viață şi la o mulțime de formule complexe imobilizate pe nenumărate documente.

— Viața este imposibilă, începu în mod dramatic profesorul Michael Pfeifer, fără compuşii organici cunoscuți sub numele de aminoacizi. Ei sunt cărămizile din care sunt construite proteinele şi în acelaşi timp un produs final al activității proteinelor.

Profesorul Pfeifer merse mai departe:

— Există aproximativ optzeci de aminoacizi în natură şi numai aproximativ douăzeci sunt necesari organismului uman sau creşterii lui. Cei care provin din alimente sunt numiți esențiali, alții care sunt fabricați de organism se numesc fie neesențiali fie glicine. Am scris pe tablă ambele grupe. Dar nu vă grăbiți să le copiați.

La auzul acestor cuvinte studenții respirară cu toții uşurați.

— Le voi citi, spuse profesorul Pfeifer. Şi el începu: histidina, izoleucina, leucina, lysina, metionina, cysteina, phenylalanina, thirosina, threonina, tryptophanul, valina.

Se întoarse apoi spre a doua tablă şi începu numele celor neesențiali, adăugând:

— Desigur că vom reveni asupra lor mai în detaliu.

„Hei“, gândi Barney, „dar tipul este de-a dreptul simplist. Şi când te gândeşti că biochimia este privită cu oroare“. Şi atunci se produse lovitura.

Într-o altă parte a sălii, asistenții începură să distribuie foi groase de hârtie pe care – după cum descoperiră imediat studenții – erau desene detaliate cu structurile tuturor celor pe care Pfeifer le enunțase cu atâta uşurință şi amabilitate.

Dacă ar fi existat un psihic colectiv al studenților din anul întâi, acesta ar fi alunecat într-o depresiune totală. Sala răsună de oftaturi. În sfârşit, veni şi lovitura de grație.

— Ca să ne păstrăm în formă, m-am gândit că e nevoie să dăm un mic test peste trei săptămâni.

Se aşternu o linişte bizară. Pentru câteva secunde aproape toți studenții încetară să respire. Ei ştiau că este neapărat necesar să întrebe şi toți se uitară unii la alții pentru a vedea dacă unul din ei are curajul să vorbească. În acel moment, Laura ridică mâna.

— Da, domnişoară… Numele dumneavoastră, vă rog.

— Laura Castellano, domnule. Vreau doar să întreb dacă ni se cere să învățăm toate acestea pe dinafară.

Peste o sută de capete se întinseră înainte pentru a prinde mai bine răspunsul profesorului.

— Dar bine, domnişoară Castellano, asta este o nimica toată. Se va aduna mult mai multă materie şi nu este decât o problemă de prioritate. De fapt se poate spune că douăzeci de nenorociți de aminoacizi pot depăşi cele cincizeci şi opt de proteine pe care le avem în sânge?

— Mulțumesc, domnule profesor. (Câine sadic!)

— Mai există şi alte întrebări? întrebă generos Pfeifer.

Barney, stând în rândul din spate cu Bennett Landsmann, şopti colegului său de laborator:

— Întreabă-l unde-şi parchează maşina ca să-i punem o bombă.

În timp ce studenții se împrăştiau, Barney strigă:

— Bine procedai, Castellano. Acum niciunul dintre noi nu va mai putea să doarmă la noapte.

Barney era furios.

Furios pentru că decanul îl forțase să tacă în privința lui Maury. Furios din cauza pretențiilor fără sens ale lui Pfeifer asupra nenorocitei sale memorii. Furios că era întrerupt de la învățătură pentru a acorda neoficial „consultații“. Era atât de furios că simțea nevoia să

pocnească pe cineva. Dar se hotărî să facă ceva mai bun.

Se grăbi spre camera lui, îşi scoase haina şi blugii, îmbrăcă şortul şi baschetții, şi o zbughi pe terenul de sport.

Se desfăşura un meci de baschet. El nu cunoştea niciun jucător în afara lui Bennett Landsmann. Cei mai mulți dintre ei arătau mai mari ca vârstă fiind probabil interni sau doctori rezidenți. El privi de pe margine câteva minute şi observă că meciul era o luptă aprigă. Desigur el nu era singurul spectator care avea nevoie de o recreere prin sport.

După cinci minute, un jucător cu părul roşu ridică mâinile în sus, mimând un gest de scuză.

— Hei, iertare băieți, eu mă zbat pentru Glanville în timp ce el face pelviolithotomie, zise el arătând spre Barney. Te interesează puțin mingea? Barney aprobă din cap grăbit.

— Bine, băieți, zise roşcovanul. Acest biet şmecher vrea să-şi rupă gâtul. Luați-l uşor. Apoi se-ntoarse spre Barney zâmbind: Ai admiratori bobocule, numai să fii atent că tipii pe care-i vezi te vor duce cu targa.

Barney aprobă din cap din nou, dar nu putu să-şi îndepărteze din memorie imaginea târgii din noaptea anterioară.

O jumătate de oră mai târziu cei cinci oponenți acumulaseră deja mai multe leziuni decât se pot vedea într-o cameră de gardă sâmbătă noaptea. În timp ce toți se grăbeau să plece, Barney aproape frânt de oboseală, era ud de transpirație. Fusese ceva minunat. Bennett îi aruncă un prosop puțin folosit şi comentă admirativ:

— Doamne, Livingston, tu joci cam murdar. Să-mi aminteşti totdeauna că vreau să fiu în echipa *ta.*

— Venind din partea ta, Bennett, asta poate fi considerat un adevărat compliment. Ai fentat centrul lor de cel puțin patru ori. Unde ai învățat astea – la Sing Sing?

— Dacă poți să mă crezi, la Torino.

— Vrei să spui Italia? Ce dracu ai făcut acolo?

— În timp ce eram la Oxford, în fiecare weekend, zburam şi jucam pentru echipa Fiat din Torino. Mi-au dat trei sute de dolari pentru fiecare joc şi am avut posibilitatea să călătoresc în mai multe locuri pe care altfel nu le-aş fi putut vedea vreodată. Dar lasă-mă să-ți spun ceea ce le lipseşte europenilor la baschet; ei se completează cu coatele şi genunchii. Ruşii, cred, primesc o bonificație pentru fiecare jumătate de litru de sânge vărsat.

— Ai jucat contra ruşilor?

— Doar cu Spartak, unul din aşa numitele cluburi de amatori de la ei. Am fost mai mult pe jos decât în picioare.

— Doamne, Dumnezeule. Landsmann, sunt copleşit.

— Să nu fii, Livingston, pentru că dacă vreodată ai fi vrut să pleci din țară, atunci s-ar fi găsit ceva de lucru care să te aştepte la Leningrad.

După ce se spălă şi-şi servi cina, Barney nu fu în stare să se concentreze pe cărțile sale. Planifică să cheltuie patru sau chiar cinci ore pentru memorizare, care era considerată în mod greşit activitate intelectuală.

În timp ce mergea uşor pe coridor, auzi o muzică. Din camera lui Maury Eastman răzbătea un puternic val acustic ce semăna cu o orchestră Mantovani drogată. Se cutremură şi se apropie de uşa deschisă. Camera era puternic iluminată şi un fascicul puternic strălucitor se plimba pe tavan pornind dintr-o stație stereo cu orgă de lumini.

— Poți să intri, nu este Olandezul Zburător, anunță o voce cu rezonanțe de bariton.

Barney se răsuci şi descoperi trăsăturile ascuțite ale unui tânăr elegant puțin, trecut de douăzeci de ani.

— Vrei să bei ceva? întrebă acesta cordial.

Barney îşi duse mâna la ureche.

— Nu te pot auzi. Poți să dai maşinăria asta mai încet?

— Cred că nu. Mahler trebuie cântat fortissimo.

— Atunci foloseşte nişte căşti. Sunt aici băieți care nu pot învăța fortissimo.

Iubitorul de muzică zâmbi amabil, se îndreptă spre un panou cu aparate ce arăta ca un bord de Boeing 707 şi răsuci butoanele care opriră vibrația întregii odăi.

— Mulțumesc, aprobă Barney şi se întoarse să plece.

— Nu vrei să stai puțin şi să bei ceva?

— Regret, am foarte mult de lucru.

— Doamne, Dumnezeule, de ce oare toți pe aici sunt atât de conştiincioşi. Ascultă, un pic de scotch nu face rău.

Împotriva rațiunii sale Barney fu fascinat de personaj. El ceru o Coca-Cola.

— Cu lămâie? Da? Un pic de rom, ca să arate ca Cuba Libre?

— Nu, simplu, mulțumesc, doar puțină gheață. Ăăă... Eşti student la medicină?

— Cum dracu, altfel m-aş găsi în dormitorul ăsta infect?

— Da. Înțeleg. Până acum câteva zile această cameră, vreau să zic, era ocupată cu altcineva.

— Sărmanul de el.

Îi întinse lui Barney paharul şi îi turnă în el două degete de Chivas Regal.

— L-ai cunoscut pe Maury?

— Doar după nume şi număr. Am înțeles că a fost o problemă de familie sau aşa ceva. Oricum m-am bazat pe asemenea lucruri când mi-am făcut planurile pentru anul ăsta. Nu m-am gândit că s-ar putea întâmpla cu viteza asta. L-ai cunoscut pe acest *pauvre con?*

— Era un băiat simpatic, spuse Barney serios.

— Nu Hemingway a fost acela care a spus: „Băieții simpatici o sfârşesc prost“?

— Nu, a spus-o Leo Durocher, care a jucat în echipa Brooklyn Dodgers.

— Închipuieşte-ți, eu *sunt* Lance Mortimer – şi sunt aici

ca să întâlnesc pe cineva la Facultatea de Medicină Harvard care să fie descris de la distanță ca un tip dur şi superambițios.

— Inclusiv tu?

— *În mod deosebit* eu. Intenționez să fiu milionar înainte de a împlini treizeci de ani.

— În acest caz nu ar fi poate mai bine să treci la Facultatea Harvard pentru Comerț?

— Dumnezeule, dar eşti un ipocrit. De unde eşti?

— Brooklyn, răspunse Barney crispat. Îți dă asta de gândit sau te lasă rece, Lance?

— Nu fi ridicol, am auzit că e un loc grozav. Lauren Bacall vine din Brooklyn, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Bine, dacă ea este destul de bună pentru Bogart, este suficient de bună şi pentru mine. Mortimer zâmbi ca şi când ar fi făcut un *banc* bun. Cred că ți-am uitat numele.

— Şi eu. De ce nu o lăsam baltă?

— O, bătrâne, îl mângâie Lance. Cum îți ziceau în Brooklyn?

— În mai multe feluri. Prietenii mă strigă Barney sau Livingston. Eu răspund la amândouă.

Lance râse.

— Îți dai seama că pacienții tăi ți se vor adresa cu „doctorul Livingston, aşa presupun“.

— Nu intenționez să tratez pacienți care „presupun“, Lance. Acum daca îți dai stația asta mai încet, pot să mă duc să studiez nişte lame pentru histologie.

— Lame de histologie? reacționă Lance amuzat. Ți se dă voie să iei acele specimene prețioase de țesut uman în afara laboratorului?

— Doar pentru puțin timp.

— Şi ce microscop foloseşti?

— Specialitatea casei, e împrumutat de la administrație. Zece dolari pe trimestru.

— Monocular? E din epoca de piatră.

— Ascultă, Lance, există oare ceva pe aici de care să nu-ți bați joc? întrebă Barney.

— Te rog, doctor Livingston, m-ai înțeles greşit. Am vrut doar să-ți ofer în folosință micile mele bijuterii. Şi îi arătă un microscop *binocular* strălucitor ultramodern ce sta pe biroul lui.

— Oho! exclamă Barney, înainte de a putea să se stăpânească.

— Nikon – operă de artă de la spiriduşii prietenoşi din Tokio. De fapt am căpătat două, de asemenea am obținut şi două seturi *complete* de lame aşa cum am văzut în curs.

— Cum le-ai obținut?

— Nu-ți spun până nu-ți schimbi părerea proastă despre mine.

— Ce te face să crezi că am o părere?

— Toți au. Până când îşi vor da seama că sub exteriorul meu nesuferit bate o inimă solidă şi un creier ascuțit. Pe scurt, Barney, eu sunt născut să fiu învingător.

— Dacă aşa spui tu, mormăi Barney cu ciudă. Acum spune-mi cum ai obținut lamele?

— Poți să ghiceşti şi tu *cum* le-am obținut. Singurul amănunt care-ți scapă este cât de mult plătesc unui student fraier din anul trei care manevrează proiectorul. Toate astea se ascund sub titlul de secret profesional.

Lui Barney îi era de-ajuns. Se întoarse către uşă, spunând scurt peste umăr:

— Ne mai vedem, Lance!

La care tânărul bărbat se ridică din balansoarul său şi alergă după Barney precum Apollo după Daphne.

— Stai o clipă, Livingston – nu vrei microscopul?

— Să fiu sincer, nu-mi surâde perspectiva să-ți fiu obligat.

— Dar ți-am spus – am căpătat două şi două copii de seturi de lame.

Barney nu se putu abține:

— Lance, tu ai câte două din *toate?*

— Da, în majoritatea cazurilor.

— Două maşini?

Colegul său aprobă din cap.

— Corvettes la mâna a doua.

— Aceeaşi culoare, pariez.

Încă o dată Lance dădu din cap afirmativ:

— Pare mult mai practic.

— O, da, desigur, apoi absorbit de propria lui curiozitate Barney avansă în continuare.

— Două prietene?

— Aici fac excepție.

— Cum?

— Eu găsesc femeile mai puțin de încredere ca maşinile – aşa că în mod obişnuit am trei, patru pe lista mea.

— Atunci e bine. Eşti practic.

Barney înțelese că naviga în ape necunoscute, dar se convinse că îi plăcea să descopere ce fel de om era Lance.

— Cred că nu ai decât o singură mamă şi un tată.

— Ce este asta, Douăzeci de întrebări?

— Iartă-mă, m-a luat gura pe dinainte. Nu vreau să împrumut un microscop de la un tip care a fost – ca să zic aşa – un „posesiv anal“.

— Eşti un pic ciudat. Vorbeşti de parcă ai de gând să devii psihanalist, trase concluzia Lance politicos. Îmi place asta, poți să împrumuți una din maşinile mele de câte ori ai nevoie.

— Mulțumesc, mulțumesc, răspunse simplu Barney şi începu să adune piesele super-microscopului în aşa fel încât să scape înainte ca binefăcătorul său să-şi schimbe hotărârea.

— Când le vrei înapoi? întrebă el, ridicând cutia cu lame.

— Nu-i nicio grabă. Poți să le păstrezi tot trimestrul, cât îți place. Pot oricând să fac rost de alt set.

— Eşti fantastic, Lance.

— Crezi că mă placi într-adevăr? întrebă Mortimer cu o

sinceră mirare.

— Sigur, zâmbi Barney. Eşti un tip simpatic – aş spune mai bine doi tipi simpatici.

Barney folosi din plin microscopul. Era grozav să vezi lamele cu țesuturi, colorate cu hematoxylin şi fixativ. Era orbit de strălucirea petelor roz şi albastru aşezate într-un mod haotic aducând cu picturile lui Jackson Pollock. Într-adevăr, numai aşa putea fi de acord cu pretențiile asistentului său de la laborator care spunea că *„histologia şi istoria artelor sunt discipline estetice complementare”.*

După ora unsprezece simți nevoia unui hidrocarbonat. În drum spre automatul de dulciuri el se opri la telefon ca să-i comunice Laurei satisfacția lui.

Îi răspunse iritată o voce feminină.

— Dacă este pentru Grete sau Laura, nu dăm legătura.

El recunoscu vocea.

— Hei, Alison, sunt eu Barney – ştii ne-am întâlnit la cadavrul Leonardo.

— Hello, răspunse ea. Cum mergi cu disecția?

— Grozav, dar tu?

— Nu prea rău, replică ea. Bănuiesc că vrei să vorbeşti cu Laura.

El sesiză jena ei şi hotărî să facă un sacrificiu suprem.

— Ei, Alison, n-ai vrea să ne întâlnim pentru o cafea puțin mai târziu?

— O, zise ea descumpănită, pentru că nu era obişnuită nici măcar cu cel mai mic interes din partea cuiva. Dragă Barney, am o grămadă de-nvățat la noapte. Nu vrei să ne întâlnim altă dată?

— Bine, sigur, răspunse el uşurat. Da, Laura este acolo?

Auzi pocnetul receptorului lovit de perete în timp ce Alison alerga după Laura.

Şi, în mod curios, şi ea era furioasă.

— Hei, eu mă străduiesc să-nvăț, cine-i acolo?

— Pe cine aşteptai, pe Marlon Brando?

— O, iartă-mă Barney. Ce-i?

— Să nu-ți vină să crezi, am făcut rost de un set complet de lame pentru histologie şi un Buck Rogers Nikon ca să privim cu el.

— Doamne, cum ai căpătat asta?

— Ascultă, e prea lung şi emoționant să-ți explic prin telefon. Vrei să vii aici să te uiți la minunatele secțiuni de țesuturi pulmonare colorate cu argint – fără să mai adaug un caleidoscop de dulciuri?

— Absolut! Să vin acum?

— Nu, mai bine peste o jumătate de oră. Am de dat o consultație.

— Bine, bine. Ne vedem pe la miezul nopții, consilierule.

— Stai jos, Hank.

— Ştiu cât de ocupat eşti, Barn. Nu vreau să-ți răpesc mai mult de trei minute.

— Oricum, stai jos. De ce să rişti să faci varice?

Dwyer aprobă din cap şi se aşează pe marginea patului.

— Hai, Hank dragă, începe.

Vizitatorul începu să se agite şi abia îngână:

— Barney am o problemă. Ți-aş fi foarte recunoscător dacă mi-ai da un sfat.

— Sigur, sigur, răspunse el şi apoi se gândi: „Ce dracu-l face pe el să creadă că eu ştiu mai mult despre preocupările lui decât ştie el?“

— Care-i necazul, Hank?

Perplexitatea lui Dwyer îl copleşea. În cele din urmă reuşi să-şi biruie dilema: „Sexul“.

— Ce vrei să spui? întrebă Barney, stânjenit.

— Am o problemă privind sexul, continuă Dwyer, ştergându-şi palmele transpirate pe vestă.

„O, nu, strigă instinctul de conservare în Barney. Trimite-l la plimbare la un psihiatru adevărat, altfel ajungi să-i vezi pe tipi aruncându-se pe fereastră în fiecare noapte“.

— Oh, Hank, nu ai vrea să vorbeşti despre chestia asta cu – ştii, mai bine – cu o persoană calificată?

— Nu, nu, nu, Barney! Sunt convins că doar un tip cu experiența ta mă poate ajuta.

„Bine“, îşi zise Barney în sine, „probabil că am vreo aureolă“.

— Gata, Dwyer. Dă-i drumul.

— Ştii că am vrut să mă fac preot?

— Da.

— Şi ți-am spus de ce am renunțat?

— Da, ceva legat de lume, trup şi stetoscop.

— Este vorba de Cheryl de Sanctis. Sunt obsedat de ea zi şi noapte. Nu pot să-nvăț, nu pot să dorm, nu pot să lucrez la anatomie, pentru că tot ce-mi doresc este să…

— Să te culci cu ea? sugeră Barney.

— Da, da, Barney. Vezi? Am ştiut că tu poți înțelege.

— Să fiu sincer nu cred că pot. Până acum nu văd altă problemă decât doar dacă Cheryl e măritată sau călugăriță.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce crezi despre mine? Ea este o fată minunată din parohia mea – este educatoare la grădinița de copii. Familia ei este foarte religioasă.

Făcu o pauză şi apoi gemând de dor, adăugă:

— Are cei mai grozavi sâni pe care i-ai văzut vreodată.

— O, spuse Barney încercând să nimerească o concluzie. Ea îți întoarce spatele? Asta-i problema?

— Nu, nu, ea mă iubeşte şi sunt convins că aş iubi-o chiar dacă nu ar avea un corp grozav. Dar aseară mi-a telefonat să-mi spună că vine săptămâna viitoare şi vrea să stea în camera mea.

— Nu-i nicio problemă, Hank. După cum ştiu până acum, singurele lucruri interzise de a fi aduse în camerele de cămin sunt armele de foc şi reptilele.

— Cred că ea vrea să meargă până la capăt.

— Minunat, replică Barney nerăbdător, gândind: Ce bine-ar fi ca toate problemele să fie ca asta.

— Deci tu crezi că e-n regulă? Nu? Nu crezi că facem un păcat?

— Ascultă, Dwyer, eu nu sunt un moralist, dar mi se pare că atunci când doi adulți se iubesc unul cu altul, aceasta include sexul şi…

— Înainte de căsătorie?

— Te gândeşti serios să te căsătoreşti cu ea, Dwyer?

El aprobă din cap.

— O iubesc, Barney. Pot să primesc binecuvântarea ta?

— Cred că ai dreptul să priveşti acest lucru mai profan – ca o încurajare. Şi de altfel eu nu sunt preotul tău. De ce nu te duci la unul?

— Un preot mi-ar fi spus nu.

Înainte ca Barney să-şi dea seama de multiplele implicații spirituale ale dialogului, se auzi o ciocănitură în uşă.

Dwyer îşi privi ceasul şi se ridică să plece.

— Hopa… e trecut de miezul nopții. Îmi pare rău că ți-am răpit atâta timp.

Vocea veselă a Laurei străbătu prin uşă.

— Sunt eu, Livingston. Eşti singur?

Dwyer păru încurcat.

— Aoleu, Barney, aş fi vrut să ai o uşă prin spate.

— Te rog Hank, este doar Laura.

— Ce se înțelege prin doar? Te întâlneşti cu cea mai bine fată din an, în camera ta la miezul nopții. Cum reuşeşti?

El se-ntoarse repede şi deschise uşa.

— Salut, Hank, zâmbi Laura. Sper că nu v-am deranjat.

— Şi eu sper la fel, răspunse el timid.

— Nicio problemă, am venit doar să văd dacă microscopul lui Livingston corespunde reclamei făcute.

— O sigur, aprobă Dwyer, complet nedumerit. Apoi se grăbi la telefon ca să-şi sune iubita.

UNSPREZECE

— Vai, vai, să atingi şi să simți vaginul unei fete, oh, ceruri.

— Laura, nu aşa de tare, ne aflăm în restaurantul Boston!

Fața lui Palmer Talbot se înroşise ca racul sau ca homarul pe care-l mânca. Ochii lui se întunecară conştient de existența fețelor vecinilor care luau cina în restaurantul lui Steuben.

Laura se amuză. În timpul discuției nevinovate, Palmer o întrebase natural cum reuşeşte ea şi cu colegii ei să facă față la „uriaşa cantitate de material, fără logică pe care trebuie să-l rețină".

Ea îi explicase că de-a lungul anilor studenții de la medicină au stabilit diferite reguli mnemotehnice utile, fraze uşor de reținut, care sunt capabile să cheme rapid informația necesară din adâncurile minții.

— De exemplu, întrebase el?

— Bine, există un mijloc verificat de memorizare pentru cei doisprezece nervi cranieni – fire electrice ce transmit ordinele din creierul tău spre diferite părți ale corpului. Apoi îşi lăsă pe spate frumosul ei cap blond şi declină: „Oh, oh, oh, to touch and feel a girl's…"{2} et cetera.

În acest moment, Palmer simți un fel de disconfort social, o apoplexie.

— Asta pare ca şi cum ar fi inventată de Barney, zâmbi el.

— Pe dracu, nu, e de la clasici, face parte din folclor. Crede-mă este ceva genial. Cum ai face altfel cu: olfactiv, optic, oculomotor, trohlear…

— Asta-i ideea, deci, spuse Palmer, să fie o frază pe care să n-o poți uita. Apoi, schimbând subiectul, el şopti încet: Nu suport să fim în acelaşi oraş şi să ne vedem doar în weekend. De fapt nici chiar în toate nopțile de vineri.

— Avem ore de curs şi sâmbăta.

— Este ceva barbar, absolut inuman, Laura.

— Dragul meu, Facultatea de Medicină are exigențele ei.

O oră mai târziu, el râdea necontrolat.

— Ce-i aşa de nostim, Talbot? întrebă ea, aruncându-i în piept cu o pernă.

— M-ai distrus pentru toată viața, hohoti ei. Nu voi mai fi în stare niciodată să mai fac dragoste fără să mă gândesc la cei doisprezece nervi cranieni.

— Poți să-i numeşti? rânji ea.

— Nu, dar mnemonicul mi-l amintesc sigur.

În timp ce el se întindea să o îmbrățişeze, ea îl împinse uşurel.

— Fără şmecherii, îl certă ea. Trebuie să mă-ntorc la cămin, pentru că mâine mă scol devreme ca să-mi folosesc oculomotorii pentru *„Anatomia“ lui Gray.*

— Ce părere ai de anatomia *mea?* Nu vrei să rămâi în noaptea asta şi să studiezi pe mine? Îți promit să te conduc eu direct mâine dimineață.

— Îmi pare rău, ideea ta cu direct duminică dimineață înseamnă de fapt după ce citeşti în întregime „New York Times“.

— Şi „Boston Globe“, zise el, rânjind drăgăstos, şi după ce mai facem o dată dragoste.

Ea îl sărută pe frunte.

— Te opreşti o dată? Punându-şi rochia, adăugă: Uneori am impresia că vrei să scapi de mine cu adevărat.

— Recunosc că-mi trece prin gând în momentele grele. Dar conştiința îmi spune că tu eşti dedicată pasionat meseriei tale viitoare – şi că sunt un egoist.

— Buun. Şi conştiința te şi pedepseşte pentru gândurile astea?

— Nu chiar, întrucât atunci îmi dau seama că cel puțin al treilea din anul vostru este deja căsătorit.

— Niciuna din femei. Suntem prea ocupate.

— Cu ce – să dovediți că sunteți tot atât de bune ca un bărbat?

— Nu, asta nu e de ajuns. Trebuie să dovedim că suntem mai bune. Poți pricepe asta?

Palmer sincer încerca să fie cinstit, dar în realitate nu putea înțelege până unde putea merge implicarea ei.

— Aş vrea să ştiu în mod definitiv. Mai vrei să te măriți şi să ai o familie?

— Mai sunt zece ani până la acest mod definitiv, răspunse ea domol. Apoi adăugă: Eu nu urmăresc să fiu un doctor oarecare. Eu vreau să fiu un *doctor foarte bun.*

El o privi şi murmură cu afecțiune:

— Te iubesc, Laura şi o să te aştept cât vei voi tu.

El o îmbrățişă ca şi când cu asta ar fi pecetluit jurământul făcut. În timp ce-şi ascundea fața la pieptul lui, brusc pe Laura o cuprinse o inexplicabilă tristețe. „Iisuse“, gândi ea, „acest băiat grozav mă iubeşte atât de mult. Şi eu îl iubesc cu adevărat. De ce nu pot… să plec? Ce s-a-ntâmplat cu mine?“

În timp ce automobilul Porsche trase în fata întunecatului Vanderbilt Hall, un cuplu tânăr dădu colțul îndreptându-se spre ei mână în mână. Palmer o însoțea pe Laura spre intrarea din față când una din păsările strigă:

— Hei, Laura, aşteaptă un pic.

Hank Dwyer năvăli, trăgând după el o fată scundă şi dolofană.

— Salut, le răspunse Laura veselă, deşi era surprinsă să vadă un fost preot umblând atât de târziu – mult peste miezul nopții – şi încă cu o fată.

— Laura, bolborosi Hank, sunteți primii care auziți marea veste – Cheryl şi cu mine vrem să ne căsătorim! O, cred că nu vă cunoaşteți, Laura Castellano, ea este logodnica mea, Cheryl de Sanctis – e de viță veche.

Fata de lângă el cu părul ca pana corbului aprobă din cap şi zâmbi timid. Dar şi pe întuneric i se vedeau ochii

aprinşi.

Laura îl prezentă pe Palmer, care în mod politicos întrebă când intenționa fericitul cuplu să se căsătorească.

— De Crăciun, izbucni Cheryl, vrem să ne căsătorim în vacanța de Crăciun.

— Da, adăugă Hank râzând înfundat. Astfel voi putea să-mi amintesc întotdeauna aniversarea noastră. Nu-i aşa că-i grozav?

— Cred că e minunat, comentă Palmer şi cu o scânteie de ironie pe care numai Laura o recepționă, adăugă: Nu o să vă deranjeze asta la învățătură?

— Ba, din contră, replică grăbit Dwyer. Când vom fi împreună nu voi mai pierde timpul ca acum tot gândindu-mă la Cheryl.

Palmer se întoarse spre Laura, zâmbind subtil:

— Asta este o concepție care îți dă curaj, nu-i aşa?

— Fiecare cu părerea lui, zise ea incisiv, dându-i lui Palmer un pupic pe obraz.

Apoi îi salută pe cei doi logodnici şi intră înăuntru.

În timp ce era singură în hol o apucă din nou melancolia. Ceva din felul în care se priveau Cheryl şi cu Hank o emoționase. Amândoi se iubeau cu adevărat. Oare şi Palmer simțea la fel pentru ea? Deodată îi deveni foarte drag. Şi – fără să-şi dea seama de ce – se întristă pentru ea.

Se trezi că se îndreaptă spre camera lui Barney. Doar să bage capul, dacă nu se culcase încă. Şi în timp ce se apropie, ea îi auzi vocea repetând formulele de la biochimie.

Se opri, nevrând – sau nefiind în stare – să-l deranjeze şi ea cu infuzia ei prematură în privința legăturii ei, a dragostei şi a tuturor celorlalte probleme specifice adolescenței.

Astfel că se îndreptă spre camera ei, se aruncă pe pat, deschise notițele de la biochimie şi încercă să se concentreze pe memorarea aminoacizilor.

Barney trudise toată seara până ce primi vizita neaşteptată a lui Bennett Landsmann. Era foarte elegant în blazerul fabricat de firma J. Press. Avea cămaşa în dungi albastre cu guler şi o cravată cu aspect de club. Asta îl amuză pe Barney care-şi aminti de Ingmar Bergman pe care-l văzuse ultima oară la teatrul din Exeter Street.

— Doamne, Landsmann, asta-i vreo idee de-a ta de diversiune. Am avut coşmaruri zile întregi după ce am văzut *The Seventh Seal* (A şaptea pecete).

Bennett zâmbi larg.

— Numai că eroii din filmul lui sunt atât de sumbri încât mă simt euforic prin comparație. Oricum perspectiva de a învăța este un pic mai puțin sinistră. Vrei să stăm de vorbă?

— Sigur. Cum te descurci cu aminoacizii?

— Nu prea rău. Am învățat cinci ore azi după amiază.

— Perfect, atunci ne concentrăm atenția spre producția de proteine din traiectul gastro-intestinal?

— Este absolut necesar? Suntem obligați să ştim şi *asta?*

— Bine, domnule Landsmann, replică Barney, încercând să imite tonul condescendent al profesorului lor. Noi dorim ca să cunoaşteți lucrurile importante. Cu alte cuvinte, tot ceea ce iese din gura mea.

La care Bennett replică:

— Adică rahat.

Se aşezară la lucru.

După o oră făcură o pauză în care Bennett fugi în camera lui, întorcându-se cu două sticle de apă minerală.

Sorbiră din apă şi discutară banalități relativ la virtualii câştigători ai Trofeului de iederă pentru fotbal şi cine ar fi putut să depăşească echipa Yale la înot („Am auzit că au recrutat peşti“, glumi sarcastic Barney). Se extinseră şi la campionatul studențesc de şah.

Dar, cum se făcuse târziu, Barney observă că prietenul său se simte mult mai confortabil şi se hazardă să-i pună

câteva întrebări personale.

— Spune-mi, Landsmann, cum este să te simți Jackie Robinson medicinistul?

— Mă flatezi, Barn. Sunt un recrut, fără să fiu cel mai bun jucător în *această* ligă.

— La dracu, înțelegi ce vreau să spun, Ben.

— Sigur, dar pentru mine, aici, nu-i deloc cald. Totdeauna am fost oaia neagră. Să fiu sincer, niciodată n-am cunoscut o altă situație.

— De unde eşti?

— Am crescut în Cleveland…

Nu mai dădu alte amănunte.

Barney oscilă între neîncredere şi fascinație.

— Ce sunt ai tăi?

Asta era o întrebare mai intimă, deci.

— Tata e cizmar, replică el natural.

— O! făcu Barney surprins de nivelul la care a reuşit să ajungă un băiat cu o situație atât de modestă.

El sesiză că atinsese o coardă sensibilă din intimitatea lui Bennett şi nu mai continuă.

Ei încercară să lucreze încă o oră şi jumătate. Se găseau în ceața memorării metabolismului de oxidare al acidului piruvic, când Laura se apropiase de uşă ca apoi să plece. A fost foarte bine că şi-a văzut de drum deoarece înainte de a se despărți cei doi mai avură o conversație pe un subiect de când lumea – despre femeile din an.

— Această Castellano, murmură Bennett, scuturând capul a nedumerire, o cunosc de când era la, 'Cliffe. Este desigur o enigmă. Frumoasă, diabolic de deşteaptă – într-adevăr o adevărată enigmă.

— Enigmă?

Acesta era probabil singurul fel în care el nu o numise. Pentru că o cunoştea în adevăr pe Laura. Ei îşi făuriseră împreună viețile.

„*Tu* eşti o enigmă Bennett“, gândi Barney.

În noaptea dinaintea primului examen de biochimie,

aceeaşi întrebare îi unea pe toţi, şi pe cei temerari cât şi pe cei înspăimântaţi. La ce oare o să folosească această trăsneală şi ce legătură are cu vindecarea bolilor?

— Pentru numele lui Dumnezeu, cred că toate aceste diagrame stupide pot servi tot atât de bine la formarea deprinderii de a repara automobile sau televizoare, se văită Laura.

Ea învăţa acum în camera lui Barney şi-şi puneau unul altuia din când în când întrebări, încercând să ghicească ce anume ar putea Pfeifer să-i întrebe a doua zi.

— Stai liniştită, Castellano. Admit că este ca şi când aş memora cincizeci de genuri de macaroane diferite, dar ele au o oarecare legătură cu funcţiile corpului uman.

— Sunt convinsă ca tatăl meu nu a trebuit să înveţe prostiile astea.

— Ba eu cred că da. Metabolismul se studia în Grecia şi China acum două mii de ani.

— Un *pic,* cred şi eu. Dar ei nu au cunoscut detaliile astea îngrozitoare. În afară de asta, eu am venit aici ca să învăţ cum să îngrijesc oamenii bolnavi.

— Bine, replică el cu un rânjet, uită-te în jurul tău, Pfeifer este un bolnav, iar mai toţi suntem nebuni că facem acest lucru. Ce zici, mergi la bar?

— Nu, dar aş dori o Coca să mă ţină trează! Merg până jos şi…

— Nu te obosi, Castellano, stai aici şi învaţă pentru amândoi. Simt nevoia să-mi recreez mintea puţin.

El alergă jos spre rândul de automate: şase aparate aşezate unul lângă altul ofereau produse alimentare de o valoare nutritivă îndoielnică. La această oră din noapte, păreau să râdă de el. Şi probabil că râdeau, căci erau goale – chiar şi automatul de ţigări.

El urcă încet scările, încercând să-şi dea seama cine ar fi putut avea un platou cald şi un recipient cu cafea. Ah, desigur, Lance Mortimer fără doar şi poate are două.

Ciocăni la uşă. Nu primi niciun răspuns. Oare tipul

ăsta ar fi în stare să doarmă? Când la cea de a doua ciocănitură mai puternică nu primi niciun răspuns, Barney încercă uşa. Era deschisă. Înăuntru se afla Lance întins în scaunul său balansoar cu capul dat pe spate, ochii închişi – şi cu căşti la urechi. *„Căşti?*“se întrebă în sine Barney. Cum poate ăsta să fie atât de blazat să asculte muzică într-o noapte ca asta. Se apropie şi ciocăni uşor fruntea lui Lance.

— E cineva acasă? întrebă el vesel.

Lance deschise ochii şi eliberă o ureche.

— O, doctore Livingston, unde te-ai ascuns?

— În camera mea, ca oricare altul – studiez acele îngrozitoare structuri chimice. De ce nu faci şi tu la fel – sau nu intenționezi să dai mâine test?

— Pentru ce sunteți toți marcați? Nu-i cazul să fiți în panică.

— Poate, dar nu crezi că e necesar să-nveți?

— Dar eu învăț, bătrâne, ascultă…

Fără tragere de inimă, Barney puse căştile la urechi. Spre uimirea lui, auzi vocea lui Lance recitând lanțul metabolic, din care trebuiau să dea testul a doua zi.

— Eu doar rulez banda întruna, explică Lance, aşa că, chiar dacă adorm, creierul meu absoarbe informația.

— Lance, dar tu eşti o personalitate.

— Sunt, nu-i aşa? zâmbi vecinul. Scuză-mă, dar nu am nicio bandă de rezervă pe care să ți-o împrumut. Am luat aparatele astea ieri de la „Acoustical Research“ (Centrul de Cercetări Acustice) din Cambridge. Pot să te ajut cu altceva?

— Da, oarecum. Ai cumva ceva cu cofeină?

— Cafea, ceai sau Coca?

— Coca, dă-mi două dacă te poți lipsi de ele.

— Serveşte-te, îi spuse Lance arătând frigiderul. A mai rămas şi ceva camembert.

El se întinse pe spate în scaun şi se întoarse din nou la sistemul lui de autoeducare.

Când Barney reveni în cameră, o văzu pe Laura întinsă

pe pat. Adormise.

Barney îi privi cearcănele negre din jurul ochilor şi îşi dădu seama că odihna îi era mai necesară ca orice. El se aşeză la masa de lucru şi învăţă încă o jumătate de oră. Dar era prea năucit ca să poată continua. Se uită din nou la Laura. Ea dormea dusă şi ar fi fost o crimă să o trezească. Îşi scoase pantofii, apucă un pled, îşi rulă haina ca pe o pernă se încovrigă jos pe covor şi adormi imediat.

Undeva în ţara nimănui de la îmbinarea dintre noapte şi zi, Laura se trezi brusc. Îi trebui câteva secunde să-şi dea seama unde se găsea. Apoi îl văzu pe Barney dormind pe jos şi zâmbi. Părea atât de liniştit. Îşi luă notiţele, era pe punctul să plece, când privirea îi căzu pe biroul lui. El uitase să-şi pună deşteptătorul. Ea îl puse pentru ora şapte, apoi încet, închizând uşa, se îndepărtă în vârful picioarelor pe coridor.

Pe sub unele uşi se mai vedeau lumini aprinse. De fapt una din ele era larg deschisă. Lance Mortimer – fără căşti – desena diagrame la biroul său. El o privi în timp ce trecea.

— Salut, Laura, spuse el rânjind. Ce face Barney?

— Doarme, răspunse ea indiferent.

— Norocos tip, remarcă Lance pe un ton pofticios.

Ea se uită la el prea obosită să se supere şi şopti:

— …'n cur, Mortimer.

În timp ce începuse să urce scările auzi răspunsul colegului său:

— Oricând, Laura, oricând.

Stăteau cu ochii lipiţi, rozându-şi creioanele sau făcând ulcere în aşteptarea examenului cu profesorul Pfeifer. Stomacurile lor agitate şi tâmplele lor care zvâcneau erau nimic faţă de revolta pe care le-o stârnise slăbănogul de Peter Wyman care cu o voce piţigăiată de tenor spuse:

— Vai, Ce Dimineaţă Frumoasă.

Profesorul cel drăguţ nu-i dezamăgi. Deşi prima

întrebare se referea la munca de pionierat în studiul metabolismului a recentului câştigător al premiului Nobel, Sir Hans Krebs, era fără nicio noimă şi în afară de lumea terestră:

Imaginați-vă că vă aflați pe planeta Saturn. Să reprogramați ciclul Krebs utilizând azot în loc de oxigen. Desenați diagramele complete.

A doua parte era (cum afirmase Pfeifer) un pic mai „dulce“ se referea la glicogeneză. Cu alte cuvinte, transformarea zahărului pentru alimentarea țesuturilor corpului:

Fiind date cinci molecule de glucoză, se cere cât ATP şi cât fosfat e necesar ca să se obțină glicogen? Cât dioxid de carbon se produce?
Precizați etapele necesare formulării răspunsului.

O sută douăzeci şi cinci de mâini drepte prinseră frunțile şi începură să răscolească prin ceața memoriei în vederea căutării unor răspunsuri corespunzătoare.

Oricum orele se scurseră. Cea mai mare parte a victimelor prezentau foile de examen iar câțiva mai zeloşi, obsedați, continuau să mâzgălească într-un fel de nebunie.

— Hai, hai, spunea Pfeifer ca şi cum dojenea nişte copii de grădiniță, dacă nu ai putut să spui nimic în acest timp, nici de acum încolo nu poți spune mare lucru. Foile, vă rog.

Pe sală, atmosfera era puternic ionizată.

— Tipul ăsta e un maniac sadic, afirmă cineva.

Peter Wyman auzi aceste reacții şi i se părură a fi nişte struguri acri în via ignoranței medicale.

— Haideți, băieți, zise el amabil, trebuie recunoscut că era mult de scris, dar întrebările erau simple şi directe!

— Tacă-ți gura, Wyman, se răsti la el calmul Sy

Derman, care întâmplător deținea centura neagră la judo, sau îți voi opri pentru totdeauna baza de oxigenare cu propriile mele mâini.

— Sper că Wyman glumeşte, sugeră Barney. Vreau să spun că el a fost ultimul dintre noi care a predat foaia.

— Da, se amestecă Laura. Şi transpiri ca un porc, Peter.

— Transpirația este calea normală prin care corpul uman îşi echilibrează temperatura, domnişoară Castellano, catadicsi el să răspundă. Cu cât gândeşti mai repede, cu atât se ard mai multe calorii. Pot să spun că am eliminat cinci Jouli pe secundă, conform formulei I^2Rt.

— Spune-mi, Wyman, replică ea, te-ai născut nesuferit, sau a trebuit să iei lecții?

— Ascultă, domnişoară, după cum sunt eu convins, acest loc a început să decadă de când au fost admise aici femeile.

— Ascultă tu, puştiule, îl întrerupse ea, dacă mai aud o singură vorbă de discriminare sexuală îți aplic lovitura de box clasică din Brooklyn.

— O, fii atent, îl atenționă Barney. Laura mânuieşte foarte bine armele.

— Te cred, rânji plin de dispreț, Wyman.

Totuşi o luă repede la picior.

— Care este de acord să se ruineze? întrebă Lance Mortimer.

Răspunseră în unanimitate toți membrii unui grup de vreo zece studenți ce se adunaseră în jurul lui Wyman. Se îndreptară cu toții spre Alberto's Bar şi Grille pentru un chef cu bere şi arahide.

Ei aveau într-adevăr ce să celebreze. Pentru prima oară fuseseră traşi pe roata lui Torquemada şi supraviețuiră – cel puțin atât cât să poată lupta a doua zi. Câteva suflete brave se îndreptară adormite spre laboratorul de după amiază de anatomie, dar cei mai mulți se bălăbăniră spre camerele lor să se culce.

Într-un sens, Facultatea de Medicină Harvard seamănă cu templul lui Asclepios. Răni adânci se pot vindeca în mod miraculos peste noapte. Aşa se face că a doua zi nu se vedea niciun semn pe feţele şi poate nici pe psihicul studenţilor care se adunară din nou în Sala C pentru a-l asculta pe Pfeifer prezentând viitoarele aventuri ale aminoacizilor în căutarea Proteinei Perfecte.

De la început, se lansă într-o tiradă despre idiosincraziile aminoacidului arginină, fără să facă nicio referire la proba dată anterior. El ştia că ei sufereau şi ei ştiau că el ştie că ei suferă. Asta făcea ca tensiunea dintre ei să crească.

Spre sfârşit, când mai erau doar treizeci de secunde, Pfeifer respiră adânc şi spuse liniştit:

— O, în ce priveşte examenul, îmi face plăcere să vă spun că printre dumneavoastră sunt câţiva care au făcut lucrări bune. Există două lucrări notate cu nouăzeci şi opt şi una chiar cu nouăzeci şi nouă. Apoi adăugă cu un zâmbet: Din principiu, niciodată nu dau nota maximă.

Pfeifer făcu o pauză, trase aer şi continuă.

— Desigur, sunt unii care – cum să vă spun – nu s-au prea descurcat. Într-adevăr, cea mai scăzută notă a fost unsprezece, deci este clar. Putem spune că majoritatea dintre voi s-au grupat în jurul notei cincizeci şi cinci, ceea ce înseamnă că există posibilităţi pentru aceştia de a absolvi cursul.

În sală se auziră murmure şi era agitaţie. Apoi, la despărţire, Pfeifer anunţă:

— Voi afişa foile cu notele la locul obişnuit, mâine dimineaţă devreme. La revedere, domnilor.

Se întoarse pe călcâie şi plecă.

În timp ce studenţii îl însoţeau pe Pfeifer afară, fu auzit Peter Wyman murmurând:

— Mă întreb ce am făcut oare pentru a pierde acel punct?

Profesorul Pfeifer obişnuia să sosească la Facultatea de Medicină până la ora şase dimineața, aşa ca să poată avea la dispoziție câteva ore de cercetare, fără să fie deranjat de studenți. În zilele în care avea de afişat rezultatele examenelor, el folosea tabla din afara biroului său – notând doar inițialele studenților pentru a le păstra anonimatul – după care se retrăgea în laboratorul său.

Nu e necesar să spunem că existau mulți matinali în dimineața următoare. De fapt, în timp ce soarele era doar un semicerc la răsărit, vreo şase studenți se şi adunaseră în fața a ceea ce în ultimii ani era denumit „zidul plângerii".

De asemenea, era o tradiție răspândită pentru studenți – chiar şi printre cei nefumători – ca imediat ce şi-au văzut notele să-şi ardă inițialele cu vârful unei țigări aprinse. Barney sosi la şapte. Bennett era deja acolo.

El nu zâmbea.

Nici nu era încruntat.

— Care este rezultatul, Landsmann?

— Livingston, replică sumbru prietenul său, pentru noi nu este nici prea grozav, nici foarte prost. Iată.

El arătă către listă şi indică cele şase nume deja arse. Norocoşii posesori ai faimoasei note nouăzeci şi nouă şi a perechii de nouăzeci şi opt veniseră şi plecaseră. Dâre de fum mai ieşeau încă din inițialele notelor de unsprezece şi din cele două coloane de patruzeci şi şapte şi cincizeci şi şase.

— Când ai sosit aici, Ben?

— Am venit la şi un sfert şi găurile erau deja făcute.

— De fapt, tu şi eu părem a fi urmat esența filosofiei greceşti – *meden agan* – adică totul cu măsură. Eu am obținut şaptezeci şi patru şi tu şaptezeci şi cinci.

— De unde ştii? Că doar numele noastre au ambele aceleaşi inițiale.

— Nu dragă. Eu la examen am folosit numele meu complet – Bennett A., aşa că eu am şaptezeci şi patru.

Lui Barney îi dispăru paloarea.

— Hei, Landsmann, suntem nişte tipi grozavi. Cum facem să ardem şi noi inițialele?

— Folosim mijloacele tradiționale.

— Dar tu nu fumezi.

— Nu fumez, dar, uneori, mă uit la ceea ce fac tinerele doamne.

El băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase o tabacheră de argint. Scoase o țigară lungă şi subțire, o aprinse cu o brichetă de argint. Ambele aveau monogramă gravată sau cel puțin un simbol.

— Hei, ce tabacheră drăguță, Ben. Mi-o arăți puțin?

El i-o aruncă lui Barney. Capacul era ştanțat cu o creastă circulară de bronz pe care era gravată litera A de argint.

— Ce-i asta?

— O, ea a fost a tatălui meu. A fost ofițer în armata a treia comandată de Patton.

— Extraordinar, spuse Barney admirativ. Tata a luptat în Pacific şi nu a primit aşa ceva. Ce a făcut tatăl tău…

— Ei, să mergem, îl întrerupse Bennett, e ora micului dejun. Arde numele şi s-o ştergem, şi-i întinse țigara.

În timp ce Barney făcea treaba, arzând inițialele îşi aruncă privirea peste foaia cu note căutând inițialele Laurei.

Nu erau. Deci ori făcuse extraordinar de bine, sau o zbârcise rău. Nu ar fi ştiut ce să-i spună dacă ar fi găsit-o în partea de jos a listei. Pe de altă parte, nu ştia cum s-ar fi simțit dacă ar fi fost în capul listei (şi cum Laura era Laura, asta nu era imposibil).

DOISPREZECE

— Cum ai făcut testul la biochimie, Laura?

— Nu rău.

— Înseamnă c-ai făcut bine?

— Nu, înseamnă ce-am spus, nu rău.

— Hai, hai, n-o să avem secrete între noi, de altfel sunt viitorul tău soț.

— Doar presupuneri Palmer, eu nu ți-am dat niciun răspuns oficial.

— Bine, doctore, bine. Capitulez. Acum, ce faci de „Thanksgiving“[3].

— Învăț, ce altceva?

— Asta e subînțeles, dar ai nevoie şi de o pauză. Cred că şi puşcăriaşii din Valea Morții mănâncă curcan la „Thanksgiving“.

— O, sunt sigură că şi la noi la sala de mese va fi un exemplar cu o dedicație, chiar dacă va fi din plastic şi celofan.

— Atunci voi merge să mănânc un surogat de curcan cu tine.

— Şi părinților tăi ce o să le spui? Nu vor fi dezamăgiți că nu te văd?

— Ei nu vor fi atât de mult cât voi fi eu dacă nu te văd *pe tine.*

Pe Palmer îl fulgeră un gând alarmant.

— Sau poate ți-ai făcut alte planuri?

— Bine, de fapt eu şi cu Barney…

— A, bunul doctor Livingston… o întrerupse el.

Laura se încruntă.

— Şi, după cum spuneam, continuă ea pe un ton înțepat, Barney şi cu mine, împreună cu câțiva din anul întâi am hotărât să facem o masă mare la bufet şi să ne închipuim că suntem o familie. Dar, au apărut în ultimul moment dezertori.

— Importanți?

— Bennett se duce acasă la Cleveland ca să petreacă ziua cu ai săi.

— Este de-a dreptul extravagant. Cred că are parale.

Laura aprobă din cap.

— Aşa cred şi eu! Din ceea ce am văzut în dulapul lui, aş putea spune că el însuşi e proprietarul solventului Brooks Brothers. Pe urmă Livingston a şters-o.

— La familia lui în Brooklyn?

— Nu a spus. De fapt, în ultima săptămână s-a purtat cam straniu.

— De ce? Are vreun motiv să fie supărat pe tine?

Ea ridică din umeri.

— Nu cred, doar dacă s-a atacat pentru că nu am vrut să-i spun ce am făcut la biochimie.

— Dar, apropo, ce-ai făcut? întrebă Palmer, încercând s-o prindă.

— Ți-am spus, Palmer, ripostă ea. N-a fost rău.

Să ne adunăm împreună să cerem binecuvântarea Domnului.
El ne mustră şi ne-ndeamnă ca să-i cunoaştem vrerea
Opresiunea haină acum nu mai este atât de dureroasă
Cântați rugăciuni în numele Lui. El nu-i uită pe ai Săi.

Barney îşi fixă aparatul de radio de la maşină pe postul WRCD (Washington Radio Columbia District) şi-l ținu tot timpul cât acesta îşi transmitea semnalul. Părea să fie singura stație în tot New England care încă nu începuse să transmită colindele de Crăciun în ziua de Thanksgiving. De când era singur într-una din cele două maşini Corvette ale lui Lance, el cânta tare „Imnul pentru Thanksgiving“ care îi amintea cu înduioşare de zilele de liceu.

Autostrada Interstate 86 South era goală. Cei mai mulți călători ajunseseră la destinație şi deja stăteau la mesele de sărbătoare. „Ca să petreci singur ziua de Thanksgiving se putea considera ca fiind o soartă mult mai rea decât

aceea de a petrece Crăciunul solitar“, gândi el. Pentru că, în afară de spectacolul de la televizor al lui Macy, nu aveai altceva decât să stai împreună cu cei apropiați şi dragi şi să-ți umpli burta.

Barney va fi unul din puținii care nu se vor îmbuiba. El o va dezamăgi pe mama sa care-l aştepta ca întotdeauna să vină la Brooklyn. Mai mult decât atât, tot ce oferea el ca explicație era că a trebuit să viziteze un „prieten aflat în încurcătură“.

(Curiozitatea o determinase pe Estelle să întrebe „Este o fată?“. Barney îi spusese doar că „nu e motiv de îngrijorare“.)

Când ajunse la periferiile de nord ale oraşului Hartford, el părăsi autostrada şi apucă pe nişte drumuri care se îngustau şi deveneau din ce în ce mai proaste. În sfârşit el ajunse pe un drum strâmt şi murdar, flancat de pomi fără frunze care îl scoase într-un vast spațiu deschis. La aproximativ o sută de metri se găsea o casă impunătoare în stil francez. Pe poarta cu grilaj de fier se vedea o mică placă de alarmă pe care se putea citi:

INSTITUTUL STRATFORD

Barney gândi pentru moment la porecla familiară a acestei case „Château Loco“. Aici locuia aristocrația nebunilor sau cel puțin plutocrația. Se zvonea că rezidenții plăteau aproape o sută de dolari pe săptămână.

„Doamne“, gândi el, „pentru banii ăştia, cămăşile lor de forță ar trebui să fie din caşmir“. El înțelese de ce-şi spunea singur astfel de glume proaste. Pentru că i se spusese de multe ori despre ceea ce simt paranoicii dintr-un sanatoriu psihiatric atunci când sunt vizitați de cineva. Chiar şi cel mai sincer sentiment de anxietate irațională că li se va dezvălui taina şi de aceea nu li se va permite să iasă la plimbare.

Când se îndreptă spre cabină ca să se legitimeze, văzu cum paznicul, cu un picior de curcan în mână, privea

indiferent pe ecranul nestabilizat al unui televizor defect; îşi deschise registrul cu degetul lăsând câte o amprentă de grăsime pe fiecare pagină.

„Oho, aprobă el din cap, sunteți doctorul Livingston care vreți să-l vizitați pe domnul Eastman. Luați-o drept înainte“. (Barney doar spusese la telefon că, „vorbeşte de Facultatea de Medicină Harvard“, de aceea i-au crescut acțiunile şi a putut intra aici.)

În fața uşii grele din lemn masiv de la intrare, fu întâmpinat de o matroană bucălată care-l salută politicos fiind convins că Barney era un obişnuit al sanatoriului şi îl informă că „tânărul Eastman“ ieşise să ia puțin aer pe veranda din spate şi că „doctorul Livingston“ era rugat să-l caute acolo.

Barney aprobă din cap şi porni pe coridorul lung.

Din nefericire o apucă pe un drum greşit şi se trezi în fața unei uşi albe de metal bine zăvorâtă. Se uită prin geamul dreptunghiular, acoperit cu sticlă metalizată şi văzu o colecție de bolnavi care târşeau picioarele, se întindeau, gemeau, fiecare în lumea lui, aparent nefiind capabili să-şi dea seama de prezența altora. Îi aminti de un film al lui Fellini. Dar această irealitate era reală. „Iisuse“, gândi el, „Maury o fi aici?“

— Vă pot ajuta? întrebă o voce de femeie.

El se întoarse şi găsi o valchirie costumată în soră medicală.

— Vă pot ajuta cu ceva? repetă ea cu o octavă mai jos.

— Eu sunt... de la Facultatea de Medicină Harvard şi vreau să-l văd pe tânărul Eastman.

— Bine, dar el nu se găseşte aici, protestă ea.

„Mulțumescu-ți, Doamne“.

— Mi s-a spus că e pe veranda din spate. Vă rog, vreți să-mi arătați unde vine?

Ea îi arătă direcția în care să meargă. Barney dădu din cap şi se grăbi, sperând că teama ce o simțea să nu i se poată citi pe față.

Îl găsi pe Maury stând singur pe o terasă mare de piatră, care domina o vastă pajişte tunsă. El părea că priveşte soarele ce cobora în spatele lanțului Munților Taco.

— Salut, Maury, spuse Barney încet.

— Salut, Barney, răspunse prietenul său fără vlagă şi fără să se întoarcă. Mulțumesc pentru vizită. Amuzant soare, nu-i aşa? Seamănă de parcă Dumnezeu ar pune un penny de cremă într-un automat ca să cumpere pentru noi un cer cu stele.

El încă nu-şi întorsese capul.

— Frumoasă metamorfoză, ar trebui s-o scrii.

— Nu scriu, spuse el.

Fiindcă Maury nu se întorcea spre el, Barney ocoli scaunul şi se aplecă peste gardul verandei. Acum el reuşi să vadă de ce ochii prietenului său erau aşa de fascinați de lumina cerului; înşişi ochii săi arătau ca nişte siguranțe electrice arse. Ceea ce văzu îl făcu pe Barney să se cutremure.

— Ce mai e nou, pe la Facultatea de Medicină… Mi-ați simțit lipsa?

— Ne târâm şi noi cum putem. Îmi lipseşti, Maur. Tipul care stă acum în camera ta este o adevărată găoază.

— S-a mutat cineva în camera mea? Am crezut că o să țină închisă pentru dezinfecție ca nimeni să nu poată lua…

— Opreşte-te. Nu te mai autoflagela, îl întrerupse Barney punând uşor mâna pe umărul lui Maury. La primăvară, pariez că o să fii cu noi.

— Nu-mi mai vinde gogoşi. Sunt condamnat să rămân aici mereu.

Barney privi în ochii aceia goi şi reci şi se gândi că acest biet nenorocit arăta mai bine când era maniac. Cel puțin era viu.

— Hei, ai încredere în mine? Practic, a opta parte sunt doctor. O să fie bine, Maur. O să ieşi de aici şi o să devii un alt John Keats, aşa cum ziceai tu.

— Keats a murit la douăzeci şi şase de ani.

— Da, adevărat, răspunse Barney foarte tulburat. A fost un exemplu prost ales. Dar tu înțelegi ce-am vrut să spun.

Urmă o pauză. „De ce?“ se întrebă Barney. „El ştie al dracului de bine ce încerc eu să-i spun. De ce nu-mi dă voie să-l încurajez? De ce se străduie atâta să mă tragă în abis şi pe mine cu el? Şi de ce mi-a cerut să vin aici, asta în primul rând?“

Stătură aşa, câteva minute fără să-şi spună nimic. Apoi, ca şi când ar fi vorbit din altă lume, Maury şopti:

— Ăştia mă ucid.

— Ce?

Barney înțelese ce-a vrut să spună, dar refuza să creadă.

— Doctorii o numesc ECT, adică şocuri prin electroterapie, explică Maury pe acelaşi ton apatic. Tovarăşii mei de internat o numesc crimă. Tu trebuie să fi auzit de maşinăriile pe care le folosesc ei ca să-ți frigă creierii…

— Tratament de şoc…? Vrei să spui că-ți fac tratament de şoc?

Prietenul său aprobă dând din cap.

Barney fu copleşit şi dezgustat. Întotdeauna asociase electricitatea cu supliciul. Înțelegea, şocuri pentru tipii agresivi şi antisociali, pentru omucidere şi pedeapsă supremă – scaunul electric. Dar de ce pentru acest băiat lipsit de apărare?

— Este considerată o cură antidepresivă, ridică din umeri şi adăugă: oricum tatăl meu consideră că sunt mai bine.

— A fost aici să te vadă?

— Nu, el este un om foarte ocupat şi San Francisco nu este chiar atât de aproape. Oftă adânc şi continuă. Dar el sună, îl sună pe doctorul Cunningham, psihiatrul şef, ca să se asigure că tipul are grijă de mine… Hei – Te-am făcut să baţi atâta drum din… şi încă nu te-am întrebat

nimic despre tine. Sau despre soția ta.

— Nu sunt căsătorit, şopti Barney, simțind cum i se rupe inima.

— O, spuse copilăreşte Maury, nu ai nimic comun cu fata aia înaltă şi blondă?

— Laura, spuse Barney dând din cap, Laura Castellano îmi este doar prietenă.

— Era o fată drăguță pe cât îmi amintesc.

— Buun! spuse Barney zâmbind forțat. Dacă eşti în stare să vorbeşti despre fete drăguțe, înseamnă că eşti pe calea cea bună şi că o să te faci bine.

— Nu există un astfel de „bine“ în psihiatrie, spuse Maury cu o tristă resemnare. Cel mult poți să progresezi de la o boală la alta. O să-nveți în curând despre asta, sunt sigur.

— Care doctor idiot ți-a spus aceste lucruri stupide? se răsti Barney.

— Tatăl meu, murmură Maury. Aşa spunea el, după cum îmi aduc aminte.

Lucrurile arată grozav, sunt straşnice,
Mergi şi ia-ți pe tavă întreaga lume.
Porneşte aici, porneşte acum,
Dragă toate vin şi toate sunt în roz…

În timp ce se întorcea pe autostrada Interstate 86, Barney răsuci butonul aparatului de radio, sperând să găsească ceva care să-i potolească durerea idioată din măruntaie. Dar tot ce putu obține mai clar fu stația WFDR Hastford care transmitea doar muzică. Vocea ca de trompetă a lui Ethe Merman care arunca în eter optimismul nebunesc tipic de pe Broadway părea o glumă nemiloasă la adresa sorții lui Maury.

El opri la primul bufet Howard Johnson, la barieră, comandă trei cârnați în formă de D (datorită nopții parcă reprezentau Deziluzia, Depresiunea şi Disperarea) şi încercă să se forțeze să mănânce.

— Băiete, pari dărâmat, dragule, zise chelneriţa simpatică cu părul frumos ondulat. Te-a părăsit fata sau ţi-ai pierdut slujba?

— Niciuna, nici alta, replică Barney. Dar cred că sunt pe punctul să-mi pierd răbdarea.

Schimbă cinci dolari în mărunţiş la casă, se îndreptă spre cabina telefonică, scoase din buzunar un plic mototolit şi formă numărul de la San Francisco. Telefonul sună de trei ori, apoi se auzi răspunsul.

— Biroul doctorului Eastman.

Era secretara lui.

— A, a... cum aş putea vorbi cu doctorul? Este foarte urgent.

— Sunteţi pacientul lui?

— Nu, nu, sunt... un doctor, de fapt. Mă numesc Livingston.

Se făcu o scurtă pauză, urmată de un clinchet care dovedea că i s-a făcut legătura.

Apoi o voce calmă de bariton răsună în receptor.

— Da, aici doctor Eastman.

— A, a, a... sunt Barney Livingston, domnule doctor, prietenul lui Maury. Am fost ultimul băiat cu care a stat de vorbă... înainte... ştiţi... să se arunce, ştiţi.

— O, desigur. Ai primit notiţa mea?

— Da, vă mulţumesc, doctore, răspunse Barney, gândindu-se încă o dată la modul concis şi lipsit de emoţie ce se citea printre rânduri în scrisoarea de mulţumire a lui Eastman. De fapt, aşa am reuşit să am numărul dumneavoastră...

Se vedea că Eastman nu avea chef să susţină conversaţia aşa că Barney trebui să ia iniţiativa.

— Ăăăă... tocmai l-am vizitat pe Maury, domnule.

— Asta vă depăşeşte obligaţiile, remarcă doctorul.

— E un băiat simpatic şi ţin la el.

— Îmi face plăcere să aud asta. În general are dificultăţi interactive prin comportările sale. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Livingston?

— De fapt Maury are nevoie de ajutor.

— Nu înțeleg.

Se simțea o notă de enervare în vocea psihiatrului.

— Doctor Eastman, încercă Barney să-şi mențină calmul, ştiți că fiului dumneavoastră i se fac tratamente de şoc?

— Da, sigur.

— Bine, să-mi iertați mojicia, domnule, tocmai l-am vizitat pe fiul dumneavoastră. Şi după cum am văzut, el arată mult mai rău decât era.

— Mie, doctorul Cunningham mi-a comunicat altceva, răspunse Eastman. Şi în afară de asta cu ce drept un student la medicină în anul întâi îşi judecă superiorii?

— Doctore, spuse Barney cu onestitate, ceea ce eu cer este doar să vă faceți timp să mergeți şi să vedeți ce-au făcut din Maury acele tratamente care-i incinerează creierul.

— Nu este necesar, Livingston. Sunt extrem de familiarizat cu această procedură şi din punctul meu de vedere este exact ce este indicat pentru depresiunea băiatului.

Barney îşi dădu seama cu claritate că doctorul Eastman evitase să folosească în convorbirea avută expresia „fiul meu“, ca şi când ar fi căutat să se absolve de orice responsabilitate relativ la situația nefericită a lui Maury.

— Doctor Eastman, mă scuzați. Vă rog, nu-i mai lăsați să-l tortureze pe Maury. El se va face bine. Lăsați-l doar sa se vindece în linişte.

Se făcu o linişte bruscă în care se auzeau doar nişte paraziți slabi ai liniei telefonice.

— Livingston, îți sunt recunoscător pentru grija pe care o ai şi te asigur că voi rezolva această problemă cu doctorul Cunningham. Sper că ai avut un plăcut Thanksgiving…

Barney rămase fără grai.

— Bună ziua, deci, spuse doctorul calm şi cu un rămas

bun rece.

Barney agăță receptorul în furcă şi se sprijini de telefon ca un boxer învins.

El se întoarse la raftul bibliotecii medicale puțin după ora opt. Biblioteca mai era încă deschisă, aşa că el intră să caute cele mai noi apariții privind terapia de şoc. Citea cu ardoare şi mâzgăli nişte notițe pe fişe. În mod aparent, cazurile cele mai indicate pentru terapia de şoc erau: a) pericolul iminent de sinucidere; b) sindromul depresiv; sau e) pericolul deteriorării sănătății psihice din cauze variate.

Maury nu aparținea nici unei categorii din cele enumerate. Dar şi cel mai exigent susținător al acestei proceduri era silit să recunoască faptul că ea trebuie să se aplice numai în cazurile grave în care timpul devine un element esențial. „La ce naiba, atâta grabă?“ se întrebă el. „Maury stătea pe verandă vânturând metafore ca o femeie bătrână ce brodează pe o bucată de pânză.

Şi apoi mai erau şi efectele secundare. În mai toate cazurile exista pericolul pierderii memoriei, deşi studiile arătau că aceasta este trecătoare. Dacă Maury face excepție de la statistică? Dacă memoria va rămâne ştearsă pentru totdeauna?

Nu oare Thomas Mann este cel care a definit geniul ca pe o simplă abilitate de a obține libertatea psihică făcând apel la amintirea unei experiențe trăite? Oare nu memoria este cea mai valoroasă calitate a artistului?

Maury era inteligent, sensibil, creator, merita cel puțin să aibă şansa să se dezvolte deplin ca ființă umană. E normal să cazi sau să te ridici pe propriile tale merite şi să nu fi doborât la pământ de către tunetele unui nemilos Zeus.

Aceşti asasini tratează bolile mintale ca şi când ar fi vorba de o cangrenă a creierului – care trebuie extirpată. Nu era vorba de niciun fel de tehnică umană. Când o să fiu psihiatru, voi încerca să vindec aceste răni interioare,

să fac oamenii fericiți. Niciun fel de maşină nu poate să facă asta“.

Vanderbilt Hall era plin de studenți veseli care trăncăneau. În jurul pianului era o mulțime care cânta colinde de Crăciun. Desigur, aveau de învățat a doua zi, dar fiecare părea hotărât să profite din plin de această sărbătoare.

La bufet, Barney o zări pe Grete Andersen cărând o tavă cu mâncare ce avea aceeaşi culoare cu a linoleului de pe jos. El se miră de felul în care reuşise ea să-şi aranjeze haina din păr de cămilă făcând-o să pară strâmtă ca o jachetă. Ea se îndreptă mlădios spre colțul în care Laura se întreținea deja cu doi interni.

Se hotărî să se ducă la ei.

— Salut, băieți, zise el.

— A, strigă Laura. Misteriosul călător! Rămâne în continuare secret de stat sau ne poți spune unde ai fost?

— Am fost la Cape Canaveral să-i ajut să pună un curcan pe orbită.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, se plânse Laura, nu suntem comitetul pentru investigații al Senatului.

— Hai să-ți spun că am fost cu un prieten.

— Pariez că era drăguță, gânguri Grete, trimițându-i un zâmbet radios.

— Perfect, spuse Barney, recunosc am petrecut ziua cu Jayne Mansfield, cu un fel de… de probleme de anatomie.

— Ştii, murmură Grete, mai că-mi vine să te cred. Şi adăugă: Poate că ăsta e motivul pentru care nu mă suni niciodată.

Ceilalți studenți plecară pe rând, întorcându-se în camerele lor, luând din nou cărțile în primire. Laura şi Barney rămaseră singuri. Ea îl privi în ochi. Vrei să-mi spui adevărul?

— Uite… ă..ă..ă, spuse el incomodat. Chiar nu pot. Mi-am dat cuvântul.

Ea făcu un gest dramatic:

— Hei, era un timp când ne consideram prieteni.

Barney sesiză că momentul îi era prielnic.

— Îți spun, Castellano, dar facem un târg, adevăr pentru adevăr.

— Sigur.

— Eu îți voi spune unde am fost, dacă tu îmi spui ce-ai făcut la examenul de biochimie.

Laura ezită, luată prin surprindere, apoi zâmbind şmechereşte spuse pe un ton confidențial:

— Vrei să mă crezi, unsprezece.

— Nu.

Ea îl bătu pe umăr şi-i dădu un dulce „Noapte bună, Barn. Nu uita că mâine e Ziua cea Mare la anatomie. După cum ar spune Grete, fii gata de asalt“.

„Penisul uman…“

În vocea profesorului Lubar se simțea în mod evident plăcerea de a prezenta tema aceasta care niciodată nu-l plictisea. Ca material didactic avea un număr mare de mostre, de organe pe masă în fața lui. El deja stimulase conversația între studenți, care veniseră aproape toți, unii chiar mai devreme.

— Acesta este organul bărbătesc ce serveşte la reproducere şi la mamifere pentru urinare. Are o formă cilindrică, pendular, suspendat în față şi lateral față de arcul pubian. Dacă până acum obişnuiați să-l numiți „falus“, făceați o eroare, deoarece acest termen se foloseşte numai pentru organul în stare de erecție.

Penisul uman variază ca lungime de la doisprezece la douăzeci de centimetri, caracteristică ce nu comportă niciun fel de importanță privind plăcerea la bărbat sau la femeie în timpul actului sexual. Poate unii din dumneavoastră au auzit de organe ce depăşesc treizeci de centimetri; asta ține doar de mitologie sau probabil era vorba despre cineva care a întâlnit un cal noaptea.

Nimeni nu râse. Îşi contractară muşchii faciali din respect pentru profesorul lor, pentru organele genitale ale

cadavrelor şi, mai mult decât orice, pentru ei înşişi.

Lubar ținea modelul în mână şi prezenta pe el trei coloane de țesuturi: orificiul uretral, prepuțul şi sacul scrotal al cărui conținut era dătător de viață.

Făcu o pauză pentru a comenta, rânjind:

— Sper că mă urmăriți cu toții. Apoi puse o întrebare: Poate cineva să-mi spună ce se întâmplă când hiperemia organelor genitale umple corpul cavernos cu sânge?

Pentru moment nimeni nu reacționă... pe față. S-ar putea ca el să se refere la...? S-ar putea ca el să se gândească...

Fără niciun motiv aparent, profesorul se adresă Laurei.

— Da, domnişoară Castellano, rezultatul hiperemiei este...?

— O erecție, domnule.

Sala scoase un oftat de uşurare.

— De ce, întrebă Lubar, în ciuda preponderenței bărbaților din sală doar domnişoara Castellano este familiarizată cu bine cunoscutul fenomen de erecție al penisului?

Niciunul nu răspunse.

Niciodată profesorul Lubar nu pierdea ocazia să facă glume pe seama fetelor studente. Şi o întrebă pe Laura:

— Puteți să dați o explicație posibilă, domnişoară Castellano?

— Probabil am văzut multe din astea, domnule, răspunse ea ca din întâmplare.

Circumspect, profesorul reveni la Anatomia lui Gray, sugerând să se înceapă cu grijă disecția organului ce făcea tema zilei. Acei care aveau cadavre femei puteau să meargă la masa vecină. Şi astfel se apucară de lucru.

Era curios. Deşi după aproape trei luni, credeau că s-au deprins cu tăierea corpului uman, cea mai mare parte din studenți tresăreau cel puțin în sinea lor, atunci când începeau aceasta dezmembrare.

— Doamne, Castellano, murmură Barney cu admirație în timp ce părăseau sala de curs câteva ore mai târziu. I-

ai făcut praf pe toți băieții din an.

— Nu a fost nimic, replică ea. De ce dracu n-ați vorbit *voi?*

— Nu ştiu, cred că mi-a fost teamă să nu mă fac de râs.

Ea îl fixă cu o privire răutăcioasă.

— *Să te faci de râs,* Livingston?

Ochii îi clipiră repede.

Tocmai atunci apăru şi Grete.

— Nu a fost dezgustător? întrebă ea, încruntându-se.

— Ce s-a întâmplat?

— Toate aluziile alea şi Lubar vânturând lucrul acela în aer de parcă ar fi fost cine ştie ce obiect sfânt.

— Cam aşa e, remarcă Barney ca din întâmplare. El aşa *a fost* la vechii greci şi la romani. Ei se închinau chiar la el de sărbători.

— Te rog, Barney, am avut destul azi după amiază. Pe drept cuvânt cred că profesorul Lubar este un… un…

— Un falus? sugeră Laura.

Grete plecă ca o vijelie, cu fața roşie de indignare şi jenă.

Dacă se simțea nevoia să se dovedească într-un fel că frații pelerini erau asceți, era suficient să se ia în considerație iernile din Boston. Odată cu apropierea Crăciunului, ținutul îngheață şi vântul nemilos izbeşte locuitorii asemănător unui flagel de pocăință. Pelerinii ar fi putut foarte bine să se stabilească pe țărmurile temperate din Virginia, în loc să se oprească pe stânca dură de la Playmouth. Ei ar fi putut, aşa cum au făcut englezii, să emigreze în Indiile de Vest, să-şi desfacă cataramele la pantofi şi să zburde pe nisip.

Dar fondatorii coloniei din Massachusetts au vrut să sufere. Iar vremea din New England le-a dat din plin prilejul.

Chiar înainte de primul viscol, rezidenții din Vanderbilt Hall erau deja îngropați în lucru. Timpul nu se mai

socotea în zile de lucru ci în ore până la primul set al finalelor – patru din ele puse în ordinea cronologică: anatomia, histologia, fiziologia şi cea de a patra îngrozitoarea biochimie.

Ferestrele dormitoarelor erau puternic luminate noaptea. Trecătorii ar fi putut crede în mod greşit că este vorba de un ritual pentru sărbătoarea luminii ce se celebrează în lume cu ocazia solstițiului de iarnă – cea mai scurtă zi din an. Dar în interior nu era nicio sărbătoare, nu se cântau colinde, nu se petrecea, *nu se dormea.*

Lucrurile se desfăşurau în aşa fel, încât chiar şi Peter Wyman părea marcat.

Şi Palmer Talbot, student „asociat“ la medicină, trebuia să facă şi el sacrificii.

— Nici chiar *sâmbătă* seara, Laura?

— Te rog, încearcă să-nțelegi. Suntem ca o cetate în stare de asediu. Oamenii se comportă anormal sub tensiune. Crede-mă, aşa ceva nu am trăit până acum.

— Atunci de ce te supui singură la o astfel de tortură, Laura? După cum am putut să văd, tot ce ai făcut până acum în Facultatea de Medicină te-a înfricoşat. Cum de nu se gândeşte niciunul din voi să pună capăt la treaba asta?

— Tocmai asta e. Acesta e prețul pe care trebuie să-l plătesc.

— Şi *eu* de asemenea trebuie să plătesc. Cum crezi că poți să duci o astfel de viață şi să menții o prietenie?

Ea oftă.

— Palmer, la ora actuală singura prietenie la care mă pot gândi este aceea între componentele chimice, nervii cranieni şi mostrele histologice. Deocamdată eu nu exist ca persoană, eu sunt un robot care studiază ființa umană.

— Bine, dacă urăşti aşa de mult acest lucru, de ce nu termini cu el?

— Niciodată nu am spus că-l urăsc, Palmer.

Deşi este ştiinţific recunoscut faptul că este imposibil pentru o fiinţă umană să trăiască fără somn şi să aibă mintea clară, totuşi, studenţii de la medicină, îngroziţi, ignorau în mod patologic acest fapt. Cofeina îi ajuta, desigur, şi mulţi măsurau noaptea cu ajutorul numărului ceştilor de cafea.

Câţiva aveau posibilitatea să se folosească de recentele produse farmaceutice. Dacă erau suficient de norocoşi ca să cunoască un student din anii mai mari sau chiar de preferat un intern, puteau obţine una din noile pastile energetice, cum erau sulfaţii de amphetamină, de genul benzedrinei, pentru stimularea sistemului nervos şi „învingerea“ somnului. Erau prea ocupaţi cu studiul altor texte ca să mai citească cu atenţie micile etichete. Chiar şi dificila Alison Redmond neglijase să se intereseze de riscul folosirii tabletelor pentru că simţea că o întreţin „cu mintea senină ca cerul“.

Barney Livingston recurse la o metodă diferită. Soluţia lui de a-şi înfrânge toropeala era folosirea periodică a exerciţiilor fizice urmate de duşuri reci. Era considerat de ceilalţi drept nebun, cu excepţia lui Bennett pe care-l convinsese să încerce aceeaşi metodă.

Laura folosea Cola şi înainte să se îndrepte spre camera lui Barney se ducea la automatul pentru Coca să-şi umple un termos mare. Afară, pe coridor, studenţii se plimbau în sus şi în jos încercând înnebuniţi să fixeze în creierele lor obosite şi înspăimântate materialul de pe fişele nenumărate ce stăteau în faţa lor.

Numai Hank Dwyer era complet indiferent la toate aceste presiuni neomeneşti. În timp ce colegii săi de an credeau că sunt în iad, el se simţea ca un suflet curat care, în puţine zile, va părăsi acest purgatoriu trecător şi se va înălţa în paradisul braţelor lui Cheryl.

La ora trei de dimineaţă, înaintea Inchiziţiei (anatomia), Laura şi Barney căzură de acord să facă o pauză de cinci minute. Deschiseră fereastra ca să poată intra aerul rece

şi să-i trezească, deschiseră şi uşa ca să facă un curent de aer. Dar totul era inutil, continuau să meargă prin cameră şi să tocească, să meargă, să bâiguie şi să memoreze.

— Am mai văzut asemenea lucruri înainte, spuse Barney răguşit. Este drumul cel mai sigur pe care oamenii pot ajunge într-un spital de psihiatrie.

Niciunul nu râse. Erau prea preocupați, încercând să-şi amintească originea, inserția şi inervarea muşchiului bulbocavernos.

Testele însele se dovediră liniştitoare. După ce le luau, bobocii – studenții anului întâi se întorceau în camerele lor cu o bucată de pâine şi căzeau într-un somn adânc fără vise. A doua zi dimineață, ei vor merge în sălile de examen ca nişte automate şi vor înfrunta noile examene ale căror întrebări le va produce atâta greață încât mai mult din reflex vor regurgita informația.

În cele din urmă, doar cu patru zile înainte de Crăciun au terminat. Aşa cum promisese, Laura petrecu timpul acesta la Palmer, pe Beacon Hill. Cu toate că ea se întreba ce plăcere avea el când o vedea dormind optsprezece ore pe zi, el se simțea fericit că o are lângă el, fie şi ca obiect imobil.

Între timp, Hank Dwyer deveni primul om din istorie care zbura acasă cu un autobuz. Întrucât el era în al şaptelea cer.

Grete îşi luă la revedere de la toți din cămin şi se grăbi spre aeroport pentru a zbura spre marele Nord Vest. În ultimele zile ale semestrului, ea făcuse aluzie în mod subtil că cineva deosebit o aştepta în Portland. În acest fel, oferea colegilor posibilitatea de a explica timiditatea şi cochetăria ei. Făcea un simplu antrenament. Bineînțeles alesul ei era înalt, muşchiulos şi nordic şi probabil se numea Lars sau Olaf. Ce nevoie avea de un Adonis din Est, dacă putea avea un viking de pe coasta de Vest.

Bennett îşi luă la revedere de la Barney chiar în seara

ultimului lor examen.

— Vacanță plăcută, Landsmann, spuse Barney. Presupun că ai făcut rost de o frumoasă deosebită la Cleveland pentru fiecare noapte a celor douăsprezece zile din vacanța Crăciunului.

— Nu merg acasă, de fapt. Mă întâlnesc cu ai mei şi merg pentru două săptămâni la munte.

— Aşa, vrei să spui la ski?

Bennett aprobă din cap.

— Şi *l'après ski,* care este de fapt cea mai frumoasă parte.

— Doamne, Bennett, asta înseamnă că vei avea două fete pe zi. Unde ai de gând să schiezi?

— Montana.

— Păi, este cam departe.

— Aşa-i, Livingston, şi eu sunt venit de departe.

Planurile lui Peter Wyman fură cele mai ambițioase dintre toate. Rămase în Boston să facă cercetări în laborator cu nimeni altul decât profesorul Michael Pfeifer.

La ora şapte în seara de douăzeci şi trei decembrie, Palmer o conduse pe Laura la aeroportul Logan unde o aştepta Barney, ca să facă o călătorie dus-întors până la New York cu agenția aeriană Eastern (numai paisprezece dolari pentru o oră de zbor de-a lungul Coastei de Est, prin vânturile de decembrie, între Beantown şi Gotham).

Palmer o îmbrățişă cu căldură, amintindu-i să ia primul tren ca să-l întâlnească să meargă împreună la revelion la Clubul Hunt, apoi el se grăbi spre schiliftul din Vermont unde, cum îi spusese Laurei, va căuta să-şi sublimeze dorul pentru ea obosind pe pârtie până la extenuare.

În timp ce Laura ținea rândul la coada şerpuitoare formată din studenții ce aşteptau să se urce la bord pentru zbor, Barney se scuză şi alergă la un stand de reviste să-şi cumpere un „Sports Illustrated".

El nu se grăbi la întoarcere. Dimpotrivă, merse încet în

stare de semişoc. Doar vocea Laurei îl trezi.

— Mişcă-ți fundul, Livingston. Pierdem avionul.

El o rupse la fugă pe ultimii cincizeci de metri şi ajunse tocmai când le venea rândul să dea biletele însoțitorului de zbor ce sta la uşă.

— Ce-i cu tine? întrebă ea în timp ce intrau în cabina aglomerată.

— Nimic, nimic. Cred că nu sunt în formă.

Găsiră două locuri împreună, departe, pe partea dreaptă a culoarului, se înghesuiră acolo şi începură să-şi fixeze centurile de siguranță. Barney era tăcut, privind doar la chelia bărbatului din față.

Livingston, insistă Laura, arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

— Aşa-i… într-un fel.

Tocmai atunci reactoarele avionului Lockheed emiseră un zgomot asurzitor.

Laura simți cum o apucă dracii în timp ce avionul rula pe pistă şi se înălța deasupra portului Boston spre cerul rece. În cele din urmă, zgomotul motoarelor se estompă şi Laura putu din nou să revină la atac ca să afle ce dorea.

— Ce dracu s-a-ntâmplat, Barn?

El îşi scutură capul într-o stare de totală consternare.

— Tocmai eram lângă standul de reviste, când l-am văzut pe Bennett aşteptând la linia de zbor.

— Cum?

— Mergea cu clasa-ntâi.

— Se ştie că el primeşte nişte dolari. Se vede şi după cum se-mbracă. Ce vezi grozav în asta?

— El mi-a spus că merge să schieze în Montana. Sigur că nu se duce acolo. Vreau să spun, Castellano, că tipul zbura cu Swiss Air la Zürich! Nu ți se pare puțin cam straniu?

— Nu, replică ea. Cred că-i mai mult decât straniu.

TREISPREZECE

Stewardesa de pe cursa Swissair veni să ofere şampanie şi alte delicatese pentru pasagerii de la clasa întâi. Bennett Landsmann ceru caviar, dar în mod politicos refuză băutura.

— *Danke, ich werde vielleicht später mit dem Abbendessen was trinken.*

— Vorbiți germana foarte bine, spuse doamna cu părul cărunt ce era plină de bijuterii şi care stătea alături de el. De unde sunteți?

— Exoticul oraş Cleveland, Ohio, doamnă.

— În mod sigur nu v-ați născut acolo, continuă ea evident fascinată.

— Nu, am trăit primii zece ani din viața mea într-un orăşel Millersburg, Georgia.

— Şi acum mergeți la Zürich în vacanță?

— Nu chiar, mă-ntâlnesc cu părinții mei ca să mergem la schi în Crans-Montana.

— În Velais? O, este un loc minunat.

— Da, abia aştept.

El închise ochii şi continuă în gând un dialog cu el însuşi. „Aş putea schia în Europa, dar sunt al dracului de sigur că nu-s neamț. De fapt nu sunt nici Bennett Landsmann. Ca să spun aşa acesta nu e numele cu care m-am născut…“

Era în aprilie 1945. Forțele aliate traversaseră Rinul şi avansau spre inima Germaniei. Cu Armata Roşie la periferia Vienei devenise clar că naziştii nu mai puteau evita înfrângerea.

La patru aprilie, batalionul de tancuri 386 format numai din negri din armata a treia a lui Patton, sub comanda locotenent-colonelului Abraham Lincoln Bennett intră în liniştitul sat Ohrdruf.

La periferia pitorescului cătun german, ei dădură peste

un lagăr de muncă nazist părăsit. Mai corect spus, părăsit de viață. Grămezi sinistre de corpuri scheletice, contorsionate erau răspândite peste tot. Cadavrele erau în putrefacție, obscene, năpădite de păduchi, înnodate atât de strâns încât cu greu puteau fi separate.

Oamenii colonelului Bennett au fost printre primii soldați negri pe liniile frontului din Europa. Ei debarcaseră pe plaja din Normandia în iunie, făcând apoi parte din corpul de armată special trimis să facă față puternicei ofensive dușmane din Ardeni. Purtaseră luptele grele în valea cețoasă a fluviului Meusa. Drept recompensă pentru faptele lor, ei fuseseră transferați la armata a treia a lui George Patton, urmând să se bată pentru fiecare palmă de pământ înghețat, întins departe spre Est peste linia Siegfried în Germania.

Mulți camarazi au căzut răniți sau uciși. Au învățat să-și întărească inimile. Dar acum chiar și cel mai puternic dintre ei era incapabil să-și înfrâneze revolta. Unii nu puteau să nu vomeze. Duhoarea morții și putrefacția poluau fiecare gură de aer inspirată. Șocat și dezorientat, colonelul Bennett ordonă tehnicianului său fotograf să înregistreze aceste scene înspăimântătoare. Era hotărât să trimită fotografiile generalului Eisenhower, astfel încât Ike să poată vedea grozăviile cu proprii săi ochi. În timp ce înaltul și robustul comandant stătea uitându-se la carnaj, unul din locotenenții săi se apropie și raportă:

— Domnule, am descoperit un fel de groapă comună în afara lagărului. Trebuie să fie mii de cadavre. Unele din ele sunt doar pe jumătate îngropate. Ce credeți că ar trebui să facem, domnule?

Linc luptă cu el însuși ca să poată vorbi.

— Ai grijă ca să fie îngropați cum se cuvine, locotenente, răspunse el crispat. Intenționez să fac personal o inspecție, apoi, încet, adăugă: Și vedeți, capelanul să spună cuvintele de rugăciune.

Ei rămaseră ia Ohrdruf mai mult de o săptămână, timp

în care Linc personal supraveghea aproape toate înmormântările. Câteodată când vocea capelanului începea să slăbească, el însuşi citea rugăciunile.

În toată această perioadă, Linc nu avea somn. Febra şi tusea ce le căpătase de-a lungul iernii umede şi reci reveniseră cu putere.

Cu toate că el petrecuse mai multe nopți transpirând şi sufocându-se, ori de câte ori se gândea să meargă la medic căuta să se convingă singur că era vorba doar de o nenorocită de gripă.

În final, în dimineața de paisprezece aprilie, mai sosiră alte patru unități ale lui Patton, prima aducând un ordin bine venit de a se crea o presiune spre nord. Obosiți cum erau, oamenii lui se adunară repede, preocupați să părăsească atmosfera de abator uman.

În zori, pe drum spre Gotha au început să se zărească mici fantome. Un schelet care altă dată fusese om, arăta emoționat spre steaua albă de pe Jeepul colonelului Bennett şi strigă cu o voce tremurătoare răguşită.

— *Amerikaner! Die sind Amerikaner! Wir sind gerettet!*

Mai multe stafii vii îşi făcură apariția. Colonelul ordonă batalionului să se oprească. Conştient de rolul său, Bennett sări jos din Jeep şi se îndreptă spre grupul de oameni descarnați. Aceştia, înfricoşați, se retraseră la apropierea sa.

— Totul e în regulă, nu vă fie teamă. Am venit aici ca să vă ajutăm. Îşi întinse brațele făcând un gest care să le inspire încredere.

Ei nu-l înțeleseră, dar se bucurară auzind că nu vorbeşte *germana.* Unul din ei, înalt, cu umerii căzuți, fără vârstă, reuşi într-o singură frază să exprime cele o mie de gânduri amețitoare.

— Sunteți americani cu adevărat?

Linc aprobă din cap.

— Aşa-i, suntem din Statele Unite ale Americii.

Omul se repezi şi-i îmbrățişă genunchii, suspinând şi

strigând din toată puterea lui:

— Doamne, binecuvântează America!

Linc, cu lacrimi în ochi, ordonă soldaților săi să îmbarce aceste epave umane în maşinile lor. Personal îl ajută pe cel înalt să se urce în Jeepul său, sperând să afle amănunte despre aceşti oameni. Într-o engleză aproximativă („În Berlin părinții mei mi-au pus profesor de engleză“), omul explică despre ei că au scăpat din lagărul Ohrdruf, iar restul camarazilor fuseseră adunați şi trimişi la Bergen-Belsen („Orice drum pentru ei ducea spre moarte, aşa că ei nu aveau nimic de pierdut“). El mai adăugă că nu mâncaseră de zile întregi. Linc transmise oamenilor săi ordinul de a le oferi hrană acestor nenorociți imediat. Batoane de ciocolată apărură din buzunarele bluzelor kaki şi erau oferite supraviețuitorilor care le devorau ca nişte lupi.

Spre groaza soldaților, în mai puțin de o oră, trei din ei muriseră din cauza şocului de supraalimentare.

Când ajunseră la marginea localității Gotha, la stația de Cruce Roşie unde fură dați în grijă, omul cel înalt deveni exuberant.

— Domnul să te binecuvânteze, generale.

Linc nu se putu abține să nu râdă.

— Mulțumesc pentru compliment, domnule, dar nu sunt nici măcar colonel plin.

— Da, dar pentru bunătatea dumitale, meriți să fii general.

Cei doi oameni îşi strânseră mâinile şi se despărțiră. Soldații lui Linc intrară în sat unde găsiră mai multe unități de albi ale diviziei care sosise mai devreme.

Căpitanul Richard Mc Intyre din Birmingham, Alabama, tocmai interoga un localnic dolofan, de vârstă mijlocie, care-ți dădea impresia că a scăpat dintr-un ceas cu cuc.

Căpitanul, la început, fu descumpănit la vederea unui negru într-un loc atât de îndepărtat de Statele Unite. Dar văzând pe umerii lui Linc frunzele de stejar argintii salută

în mod reflex.

— Cine-i acest domn, căpitane? întrebă Bennett sec, obişnuit cu neplăcerea tinerilor ofițeri albi atunci când se găseau în prezenta sa.

— El este Bürgemeister – primarul tocului, domnule.

— L-ai întrebat dacă dețin prizonieri?

Căpitanul aprobă din cap.

— L-am întrebat, domnule. Au fost evrei care lucrau în carierele de piatră – dar au fost mutați acum două zile. După cum spune primarul, ei au fost duşi la Buchenwald.

— De ce? Ce-i acolo?

Mc Intyre se întoarse şi-l întrebă pe primar, apoi privi spre Linc şi-i explică:

— El crede că este numai un alt lagăr de muncă.

— O spuse colonelul sarcastic. Şi asta-i tot ce ştie? Apoi se uită fix la german. Numai un alt lagăr de muncă, nemțoiule?

Primarul neînțelegând, încercând să fie linguşitor, zâmbi.

— *Na, ja. Ich weiss nichts von Diesen dingen. Wir sind nur Bauern hier.*

Mc Intyre traduse imediat:

— Spune că nu ştie nimic, sunt nişte fermieri doar.

— Sigur, sigur, murmură Linc şi apoi îi spuse ofițerului: continuați căpitane.

Mc Intyre îl salută regulamentar la care Bennett îi răspunse tot atât de conştiincios, apoi, o porni spre hanul său rustic, pe care oamenii lui îl ocupaseră.

Colonelul Bennett ca ofițer superior al batalionului avea în mod natural rezervată cea mai spațioasă cameră. Fereastra sa, înaltă şi îngustă, dădea spre curtea plină de flori.

Se aşeză la birou, trase o gură de coniac din cel confiscat de la un hangiu, scoase o foaie de hârtie cu un A încercuit, semnul armatei a treia, scoase capacul la

stilou şi începu să-i scrie o scrisoare fiului său de nouă ani care se afla în Georgia.

Undeva în Germania
15 aprilie, 1945

Dragă Linc junior,

Îmi pare rău că nu ți-am scris de atâta vreme, dar lucrurile întorcându-se în favoarea noastră, am fost tot timpul în mişcare.

Aş dori să-ti spun cât mă bucur de succesele noastre (băieții noştri au fost decorați de mai multe ori şi arată ca un pom de Crăciun), dar am pierdut şi mulți prieteni.

Am văzut multe lucruri îngrozitoare în această săptămână, lucruri pe care cred că nu o să le pot descrie niciodată.

Adeseori mă gândesc la predicile de duminică ale Pastorului Stedman despre „răutatea omului față de om", dar până acum am crezut că asta se referă ia modul în care poporul nostru a fost tratat în America.

Mă întreb ce ar fi spus părintele Stedman despre lagărele de muncă forțată pe care le-am văzut. Oamenii aici erau literalmente omorâți prin înfometare.

Recunosc că negrii nu au fost tratați cu mănuşi şi în special în armată. Dar, fiule, noi nu am fost niciodată gazați sau arşi în cuptoare cu miile…

Sună telefonul, Linc oftă obosit, mai luă o gură de coniac şi ridică receptorul. Era generalul maior John Shelton, comandantul său de divizii care suna de undeva de pe front. Legătura era slabă şi cu mulți paraziți.

— Bennett – cum arată oamenii tăi?

— Bine, generale, să fiu cinstit? Sunt destul de dărâmați psihic şi fizic. Majoritatea sunt nişte copii şi în ultimele zile au fost şocați de ceea ce au văzut.

— Dar, iadul l-ai văzut, Linc adevăratul iad pe pământ?

— Da, domnule, cred că l-am văzut – două lagăre de

muncă forțată şi o uriaşă grămadă cu aproape opt mii de cadavre.

— În cazul ăsta ai fost în insula Coney, domnule. Aş vrea să vii mâne cu oamenii tăi aici în jurul orei nouăsprezece. Ne aflăm în Nordhausen.

— Asta e la treizeci şi cinci de mile nord față de noi, domnule?

— Verifică. Dar mai bine pregăteşte-ți oamenii.

— Pentru ce, domnule?

— Nordhausen nu este un lagăr de muncă forțată. Este un *lagăr al morții.*

În noaptea aceea, Linc adormi foarte greu. În parte nu-i da pace durerea din piept şi în parte datorită rănii din suflet. Când adormi adânc, avea coşmaruri îngrozitoare şi se trezi ud de transpirație. La ora şase se spălă şi coborî să-şi bea ceaşca de cafea. Văzu acolo în fața lui ca o statuie zbârcită pe omul acela înalt pe care-l predase la postul de Cruce Roşie. Linc se întrebă: „oare de câtă vreme îl aştepta?“

— Salut, zise el amical. Vrei să vii cu mine?

Omul dădu afirmativ din cap.

— Mulțumesc.

În momentul următor, se afla aşezat pe scaunul de lemn din fața lui Linc, rozând o bucată de pâine.

— Hei, de ce nu-ți pui nişte unt, amice?

Omul dădu din cap cu gura plină. Mâinile se supuseră mesajului fiind prea flămând ca să aştepte. Poate i se va permite luxul să-şi pună unt şi pe felia următoare.

Linc sorbi o ceaşcă de cafea şi apoi întrebă:

— Nu trebuia să fii la Crucea Roşie?

Omul negă din cap energic.

— Nu, nu, nu! La Crucea Roşie am întâlnit o femeie din Berlin, prietenă de familie. Spune că a văzut-o pe soția mea la Nordhausen. Am auzit că plecați azi la Nordhausen. Trebuie să mă luați şi pe mine.

Liric fu nedumerit. Nu avea nicio idee despre felul în

care priveşte regulamentul situaţia aceasta. Dar acest coşmar depăşea protocolul normal.

— Credeţi că sunteţi suficient de puternic ca să suportaţi călătoria, domnule…

— Herschel, spuneţi-mi Herschel.

— Nu ai şi un nume de familie?

— Domnule, până ieri am avut doar un număr. Herschel este minunat.

— Bine, Herschel, dacă spui că poţi să călătoreşti într-un camion de aprovizionare, eşti invitatul meu. Nu-ţi pot promite că soţia ta este încă acolo.

În aer se simţea mirosul înainte de a putea vedea de unde vine. De la depărtarea de câteva mile, deşi cuptoarele încetaseră să funcţioneze, mai plutea în văzduh mirosul de carne arsă.

Trecură pe lângă ferma unde ţăranii îşi vedeau de treburile lor zilnice ca şi cum soarele nu s-ar fi ascuns în spatele norilor morţii. Ei coseau şi arau ca şi când s-ar fi separat în timp şi spaţiu de această bulboană a diavolului.

Linc privi spre ei prin binoclu. Păreau robuşti şi fericiţi, cosind în fermele lor – oaze fertile în mijlocul Munţilor Hartz din Thuringia. Scena ar fi putut constitui un motiv de inspiraţie pentru Simfonia Pastorală de Beethoven.

Linc nu înţelegea cum o naţiune care a dat lumii o muzică desăvârşit angelică a putut să comită asemenea atrocităţi satanice.

Niciun om din batalionul 386 condus de locotenent-colonelul Bennett nu a putut uita acea seară. Fuseseră destul de îngroziţi de ce văzuseră până atunci, dar acum ajunseseră la adevărul îngrozitor despre maşina morţii.

Şi erau mii. Fuseseră eliberaţi cu o zi înainte de armata a treia a Statelor Unite, dar ei rămăseseră în continuare prizonierii propriei lor mizerii, înspăimântaţi chiar şi de respiraţia lor proprie. Erau atât de mulţi încât numărul

lor te speria. Murdăria, excrementele, păduchii, şobolanii depăşeau ce se putea vedea în cea mai mizerabilă latrină.

Cu obrajii adânciți, coastele ieşite în afară şi abdomenele umflate, abia dacă puteau fi recunoscuți ca aparținând speciei umane. Pasul le era încet şi şovăitor, mişcările lente şi mici.

Când se opri coloana militară, Herschel îşi coborî picioarele dureroase pe pământ şi se îndreptă spre barăcile din care de la distanță se auzeau gemetele de agonie.

Soldații lui Linc înconjurară barăcile, iar medicii începură bătălia pentru readucerea la viață a celor eliberați. Naziştii plecaseră, dar îngerul morții mai plana.

Unii mai puteau să zâmbească uşor, să dea din mâini foarte slab, în semn de bun venit, negrilor americani. Dar chiar şi fericirea avea nevoie de putere şi din nenorocire, aceasta era foarte redusă. Ca să poată suporta priveliştea îngrozitoare şi mirosul insuportabil, Linc îşi aprinse o țigară şi se îndreptă prin lagăr spre statui major al diviziei, pentru raport.

— Bine ai venit în infernul lui Dante, spuse generalul maior Shelton, un bărbat de aproape patruzeci de ani din Vestul Mijlociu. Cei doi bărbați îşi strânseră mâinile. Stai jos, Linc, arăți îngrozitor.

— Şi dumneavoastră, la fel, generale. Venind încoace am aruncat o scurtă privire, dar aici vezi moartea cu ochii.

— Prostii, omule! Crezi că asta e ce-i mai rău? Britanicii au intrat în Belsen azi, şi acolo e şi mai rău, dacă-ți poți imagina aşa ceva. Nu ai văzut cuptoarele?

— Nu, domnule, dar nu mă grăbesc.

— Ştii, lucrul cel mai straniu, e că *aici* nici nu există cameră de gazare. Ticăloşii lucrau atât de repede, încât la sfârşitul zilei existau suficiente cadavre pentru ca să alimenteze crematoriul toată noaptea. Desigur că dezinteria, tifosul şi tuberculoza îi ajutau mult. Dar cel

mai mare ajutor îl primeau de la băieții din SS.

Linc îşi pierdu graiul pentru un moment. La urmă întrebă:

— Cum putem să-i ajutăm? Ce putem face?

— Rechiziționăm toate medicamentele pe care le găsim. Avem doctori aici şi mai chemăm şi alții, unii fiind studenți la medicină în Anglia. Soldații noştri. Vor încerca să-i ajute, dar sunt al dracului de mulți…

— Ştiu, generale, spuse Linc sumbru.

Shelton privi fața obosită a lui Bennett şi sesiză deprimarea ofițerului său. Deodată cu un ton dramatic şi exagerat de riguros îi ordonă:

— Drepți, locotenent-colonel Bennett.

Lincoln se ridică în picioare surprins pentru o secundă de intenția lui Shelton. Dar Shelton deschise un sertar şi scoase o cutiuță. Conținea o pereche de frunze aurite de stejar.

Era înaintat la gradul de colonel *plin.*

— Vrei să dai jos frunzele de argint? îi ceru Shelton din nou cu un ton riguros.

Linc se conformă. În timp ce Shelton fixa însemnele de aur pe umerii largi ai lui Linc, remarcă:

— Această avansare te-a căutat prin toată Europa. Felicitări, colonele Bennett.

— Ce pot să-ți spun John, replică el.

— Păstrează-ți cuvintele – pot să-ți spun că pe cât de sigur sunt că apa curge la vale, tot aşa de sigur sunt că-ți dă târcoale o stea de argint.

— Nu, John, zâmbi Linc. Nu cred că armata vrea să facă din mine un general.

În noaptea aceea, colonelul Bennett continuă scrisoarea către fiul său. Nu putu să descrie ceea ce văzuse în ziua aceea. Făcuse doar aluzii pentru a putea fi tolerabile pentru un băiat inocent. Era un om profund religios. Singurul gând pe care-l avea în minte era conținut în cuvintele din Evanghelia după Matei spuse de

Iisus pe cruce „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?“, pentru că era evident că atât cerul cât şi pământul le întorseseră spatele acestor nenorocite victime.

Capul îi ardea. Din nou febre îngrozitoare. Pieptul îl ustura din cauza tusei. Mai bine termină scrisoarea, ca apoi să se culce. Îi scrise fiului său să-şi păstreze credința, să-i transmită bunicii toată dragostea lui şi să se roage să fie iar împreună cât de curând.

Închise plicul, îl îndoi, îl puse în buzunarul vestonului, îşi desfăcu cizmele şi se întinse pe spate în pat.

A doua zi la adunare, colonelul Lincoln Bennett îşi distribui trupa la diferite unități care erau deja la lucru. Unii plecau să urmărească paznicii lagărelor care scăpaseră prin pădurile din împrejurimi la sosirea americanilor. Alții ajutau la distribuirea medicamentelor şi a hranei. Iar el se duse să întâlnească ofițerii superiori pe care generalul Shelton îi mobilizase să facă o inspecție a întregului lagăr.

În timp ce treceau prin fața barăcilor ale căror rezidenți stăteau întinşi nemişcați sub bătaia soarelui de primăvară, văzu soldați transportând în camionete deschise grămezi de cadavre.

Un ofițer din alt regiment îl întrebă pe Shelton:

— Cu respect, domnule general, nu există o cale… mai demnă de a duce morții?

Generalul scutură, negând din cap.

— Ar trebui să fie, dar avem probleme mari cu cei vii. Există deja o epidemie de tifos în lagăr, şi Dumnezeu ştie ce mizerii pot aduce aceste cadavre în putrefacție. Unii din oamenii ăştia pot cădea morți, numai dacă-i atingi uşurel cu mâna pe umăr.

„Ori dacă le dai un baton de ciocolată“, gândi Linc.

Văzură „locul de muncă“, unde deținuții erau forțați să care blocuri grele de piatră de la un loc la altul, fără rost, numai cu scopul de a-i istovi până la exterminare. Văzură

rețeaua de sârmă ghimpată care până acum patruzeci şi opt de ore era conectată la rețeaua de curent electric.

Când văzură crematoriul în care ființele omeneşti erau transformate în cenuşă şi fum, Bennett se gândi că nu există nicio posibilitate de a atribui faptelor naziştilor un calificativ din dicționarul emoțiilor umane.

Inspecția dură aproape trei ore. Ajunseră la cartierul general, după prânz. Generalul anunță că masa la popota ofițerilor se servea la ora unu şi îi lăsă liberi.

În timp ce se risipeau, Linc îl aşteptă pe Shelton ca să-l întrebe.

— Domnule, ştiu că ați capturat un cuplu de paznici. Ce intenționați să faceți cu ei?

— Dacă vor ajunge, vor fi judecați, cu siguranță.

— Cum adică, dacă vor ajunge?

— Bine, replică generalul fără să i se vadă emoția. Uneori deținuții sunt primii care-i prind. Te poate surprinde, cum şi cel mai slab şi bolnav deținut e în stare să găsească puterea necesară ca să-i sfâşie pe aceşti ticăloşi în bucăți înainte ca să putem interveni.

— Încercați să-i opriți.

— Bineînțeles, Linc, răspunse Shelton şi adăugă cu vocea mai coborâtă. De fapt nu ne prea grăbim.

Tocmai atunci Linc se auzi chemat agitat.

— Colonele! Aşteptați, domnule, vă rog aşteptați.

Se întoarse şi-l văzu pe Herschel şchiopătând spre el cu ochii speriați.

— Trebuie să mă ajutați, colonele Bennett, vă rog! Hannah, soția mea.

— Ai găsit-o?

— Este cu doctorii, zise Herschel, aprobând din cap. Trebuie să mă ajutați. Veniți repede, vă rog.

Linc încercă să facă tot posibilul să-l liniştească.

— Hei, ascultă, dacă primeşte ajutor medical…

— Nu, nu, nu ați înțeles! Ea *nu* este în tratament. Ei vor s-o lase să moară. Veniți, vă rog.

În timp ce Linc şi Herschel se apropiau de clădirea spitalului, vedeau cum pacienții stăteau afară întinşi pe saltele de paie, aşteptând la rând să fie introduşi înăuntru. Din clădire venea un miros puternic de antiseptic. Înăuntru era aproape ca într-o casă de nebuni. Strigăte de durere amestecate cu ordinele nebuneşti pe care le dădeau unii altora medicii şi surorile. Linc îl găsi imediat pe medicul de gardă.

Locotenentul colonel Hunter Endicott, medicul şef chirurg, un alb înalt cu ochelari, era din Jackson Mississippi, aşa că era neobişnuit de alb. Era foarte ocupat. Avea puțin timp ca să-l poată risipi stând la sfat cu vizitatori negri, fie ei chiar cu grade de ofițeri.

Linc întrebă calm despre starea sănătății soției lui Herschel, în timp ce acesta, în spatele lui, la câțiva păşi, vocifera în germană pe un ton agitat.

Răspunsul lui Endicott era mai degrabă scurt decât politicos.

— Mi-e teamă că ea a fost triată, spuse el ca despre un fapt divers. Acum vă rog să mă scuzați, am vieți de salvat.

În timp ce doctorul se întorcea, Linc îşi stăpâni impulsul de a-l apuca de mânecă.

În schimb, strigă:

— Ce dracu vrei să spui prin „triată“?

— Am spus că sunt ocupat. N-am timp.

— Trebuie să-ți reamintesc, reveni Linc calm dar ferm. Îți sunt superior în grad şi ți-am dat un ordin. Spune-mi ce-i cu soția omului acesta!

Endicott oftă.

— Bine, *colonele,* spuse el ascuțit. „Triere“ este termenul pe care-l folosim pentru clasificarea răniților. Nu trebuie să vă spun ce număr mare de bolnavi avem aici, şi că oricine poate să ia tifos sau altă boală. Echipele noastre împart bolnavii în S, LS, şi NS. Ştiu că pentru oamenii de afară par brutale, dar iată semnificația denumirii grupelor. Prima grupă o constituie „salvabilii”, apoi sunt cei la „limita salvării“ şi la sfârşit sunt cei

„nesalvabili“. Mă tem că soția omului aparține ultimei grupe.

— De ce, din ce cauza?

Doctorul scutură din cap.

— De fapt cred că nu vă face bine colonele, să auziți asta şi nici soțului ei.

— Te înşeli, Endicott. Privi la Herschel şi insistă. Am impresia că va face față la orice.

— Bine, oftă resemnat doctorul.

Afară era o căruță goală ce fusese luată captură de război şi pe care de fapt nu o foloseau. Endicott se apropie de ea, şi se aşeză în timp ce ceilalți doi rămaseră în picioare lângă el.

— Vă rog, domnilor, ascultați cu atenție. Pentru un lagăr de concentrare, este dotat cu facilități medicale extraordinare. Nu pentru tratarea maladiilor prizonierilor, ci pentru „cercetătorii“ naziști. Doctorii lor au făcut experiențe folosind captivii drept cobai umani…

El făcu o pauză pentru ca informația dată să-şi producă efectul.

— Am auzit rapoarte de la alte lagăre şi ştiu că „cercetarea“ lor era pur şi simplu sadism curat. Dar doctorul Staengel care a operat aici se considera un savant în domeniul medicinii. El a omorât şi a torturat şi a ciopârțit, chipurile, spre binele omenirii. Acest ticălos avea ordine de la Berlin să găsească un medicament în combaterea bolilor venerice mai bun decât sulfamidele. După cum vedeți chiar şi supermenii pot cădea pe bec.

El zâmbi strâmb. Cei doi dădură doar din cap.

— Acest Staengel era un ticălos plin de meticulozitate şi a notat totul detaliat, aşa că ştim exact ce i s-a făcut femeii acesteia. La douăzeci şi opt martie i-au injectat în vagin gonoreea Neisseria.

Fața lui Herschel se făcu albă ca o cretă, o mască fără expresie.

— Şi pe doi aprilie au început „tratarea“ ei – dacă se poate spune aşa – cu un antibiotic experimental numit

RDX 30. Staengel a notat totul. Singurul lucru important era faptul că antibioticul conținea o cantitate mică, dar importantă de hidroxid de sodiu, adică sodă caustică, substanță pentru care mamele noastre îşi pun mănuşi când o folosesc la spălatul closetelor pentru că este foarte iritantă. Oricum, în loc să trateze infecția, această substanță a acționat ca un abraziv. Întregul uter era inflamat şi corodat în fâşii. Aşa-numitul medicament minune a produs arsuri sub epitelii şi a ajuns să corodeze şi vasele sanguine. Ea acum este anemică, infectată şi are febră mare, 40 de grade. Nu există niciun remediu pentru vindecarea ei…

Făcu o pauză şi apoi îşi dădu seama că soțul bolnavei auzise cum a pronunțat condamnarea ei la moarte. Aşa că el adăugă câteva cuvinte consolatoare.

— …Îmi pare rău, domnule, dar cred că ne este imposibil s-o salvăm. Acum, vă rog, să mă scuzați…

Herschel urlă ca un animal rănit şi căzu în genunchi.

Înainte ca doctorul să facă al treilea pas, Linc țipă:

— Rămâi aici, nu am terminat încă şi nu ți-am dat liber.

Iritarea coardelor sale vocale îi provocă din nou tusea.

Endicott se-ntoarse încet cu un zâmbet afectat ce voia să spună: „Du-te-n… negrule“, dar şopti:

— Scuzați, colonele, nu mi-am dat seama că aş mai avea ceva de spus. Cum vă pot ajuta exceptând faptul că ar trebui să vă dau ceva pentru tusea asta?

— Endicott, eşti căsătorit? întrebă Linc.

Doctorul aprobă şi adăugă:

— Trei copii.

— Imaginează-ți, pentru o clipă doar, că soția *ta* ar fi fost aceea care ar fi fost triată. Cum ai fi făcut ca s-o salvezi?

Doctorul tăcu un timp, chinuindu-şi mintea.

— Ascultați… *domnule,* răspunse în cele din urmă. Nimeni aici nu are timpul necesar să execute o histerectomie…

— Vrei să spui că ar putea fi salvată? reluă repede Linc.

Privindu-l pe Endicott îşi dădu seama că până la urmă îl convinsese.

— Hai, să vedem, protestă Endicott cât putu de calm. Ea sângerează atât de tare că nu cred că va supraviețui operației.

— Te rog să nu-mi spui că nu aveți sânge! replică Linc.

— Nu atât de mult ca să-l consumăm în cazurile fără speranță. Vă rog să mă scuzați *acum.*

— *Nu* ți-am dat liber, strigă Linc. Nu am terminat. Vreau ca cineva sa execute această operație. Dumnezeu ştie cât au suferit. Cel puțin merită să le acordăm o şansă.

Mănuşa fu aruncată! Acum se punea întrebarea care din ei va ceda. Linc era mai înalt şi ochii lui aruncau fulgere.

— În regulă, colonele, spuse Endicott pe un aer ce se voia cordial. Presupunând că vom găsi pe cineva care să execute această procedură inutilă, să spunem la ora 23 sau cam aşa ceva, cum voi putea face rost de trei sau patru flacoane de jumătate de litru din sângele care ar fi necesar?

— Spune-mi exact cât îți trebuie. Mă angajez eu să ți-l procur…

Medicul se relaxă, sigur de sine, că-i întinsese o cursă adversarului său.

— Colonele, un om în poziția dumneavoastră ştie perfect regulile armatei Statelor Unite. În nicio situație nu este permis să se folosească pentru bolnavi albi sânge provenind de la negri. Acest lucru este reglementat prin ordinul comandantului nostru suprem Franklin Delano Roosevelt. Ați reținut?

— Doctore, mi-e teamă că ți-a scăpat un mic amănunt. Această femeie nu face parte *din* armata Statelor Unite. Ea nici măcar americană nu este. De fapt, ea a fost categorisită de către guvernul ei ca nonpersoană. Aşa că

legislația Washingtonului nu se poate aplica în cazul ei. Ați *reținut?*

În liniștea care urmă se putea auzi doar scrâșnitul dinților lui Endicott.

— Dacă aduc șase oameni, e suficient, doctore?

— Da, da, o să vă comunic grupa, răspunse precaut Endicott și plecă.

Linc aruncă o privire spre Herschel. Fața lui era scăldată în lacrimi.

— Curaj, omule, curaj. Am pornit-o bine. Îți promit că Hannah se va face bine.

— Nu… știu ce să spun. Cinci ani de zile soldații ne-au torturat, iar acum voi faceți asta pentru mine.

Linc deodată fu mișcat și se simți încurcat. Își puse brațul în jurul umerilor fragili ai lui Herschel care continua să plângă.

— Doctorul Staengel era un măcelar. Din tot sufletul aș vrea să-l prindă.

— Nu mă interesează, suspină Herschel. Nu mă interesează nimic altceva decât un lucru. Hannah să trăiască.

Puțin după ora unu noaptea, Hannah Landsmann era dusă cu targa într-o sală de operație uimitor de bine echipată, unde șapte flacoane cu sânge fuseseră puse într-o găleată cu gheață. Fața ei scofâlcită o făcea să semene cu o femeie de șaizeci de ani deși abia atingea jumătatea acestei vârste. Chiar sprâncenele ei păreau cărunte așa cu broboane de sudoare. Herschel o ținea strâns de mână și îi șoptea cuvinte de încurajare, deși ea delira și nu înțelegea nimic.

Probabil dintr-un instinct exagerat de răzbunare, doctorul Endicott desemnase pentru această operație complexă pe cel mai tânăr chirurg al său, Andrew Browning.

Inima lui Linc zvâcni când îl văzu pe doctorul cel tânăr că-și pune alături la vedere un exemplar din *Manualul de*

tehnică chirurgicală. Acest student avea nevoie de un regulament de instrucțiuni.

Browning se întoarse spre ei şi zise:

— Cred că acum trebuie să plecați, domnilor.

Herschel rămase ca o stană. De îndată apăru şi o soră care îl privi pe Linc şi spuse cu blândețe:

— Colonele, am mai lucrat cu Browning. Poate că e un caz nou pentru el, dar vă asigur că ştie să folosească bisturiul şi este foarte, foarte atent.

Linc aprobă din cap în semn de recunoştință, îl luă blând de mână pe Herschel şi ieşiră amândoi din sală.

Cei doi bărbați se aşezară pe o treaptă şi aşteptară.

Era o noapte caldă de primăvară cu un cer senin plin de stele.

Linc îşi adusese țigări. Scoase o tabacheră fină de argint cu emblema Armatei a treia imprimată pe ea, luă două țigări, le aprinse şi întinse una prietenului său.

Atunci îl apucă un acces de tuse. Bunul său simț îi spunea că nu ar trebui să fumeze. Dar simțea imperios nevoia de ceva care să-i schimbe gândurile.

— Sunteți căsătorit, colonele? întrebă Herschel.

— Este dificil răspunsul, replică el jenat. Ne aflam tocmai în proces de divorț când am fost mobilizat. Este greu de acceptat, dar motivul despărțirii este „disprețul reciproc“. Presupun că la ora asta m-a scos din viața ei. Fiul nostru e cu mama mea. A acceptat şi ea asta.

— Un băiat?

— Da, Linc junior va împlini zece ani la vară. Numai gândul c-o să-l văd m-a ținut şi m-a ajutat să rezist. Dar dumneata?

— Noi am avut o fată, răspunse Herschel, fără emoție. Avea aproape patru ani când ne-au dus în primul nostru lagăr. Ne-au spus că o duc la o creşă. Noi am crezut asta, pentru că trebuia să credem. Dar am ştiut, atunci în noaptea aceea, când am sărutat-o, că e un sărut de adio.

Trase adânc din țigară şi adăugă:

— Straniu este că după asta Hannah şi cu mine nici

nu i-am mai pomenit numele. Ne uitam doar unul la altul simțindu-ne atât de vinovați de faptul că noi mai trăiam iar mica noastră Charlotte era moartă undeva.

Tăcerea care se aşternu era dureroasă.

Herschel continuă:

— Nu mult după asta ne-au separat. Dacă vreți să mă credeți, pe vremuri am fost un gimnast puternic ca un bou. Am luat parte chiar la un campionat Turnvereine de Crăciun. De aceea am fost trimis ca sclav la carieră. Până în săptămâna asta nu am ştiut nimic despre Hannah.

Terminaseră aproape toate țigările când apăru Browning în halatul mânjit tot de sânge, frecându-şi ochii.

Amândoi bărbații săriră în picioare.

— Cum este? strigară într-un glas.

— A suportat operația bine, răspunse tânărul. Să sperăm că va avea suficientă putere ca să se vindece.

— Pot s-o văd? întrebă îngrijorat Herschel.

— Mai bine lăsați-o să doarmă. De fapt asta ne trebuie la toți. Browning trase adânc aer în piept şi pe un ton tineresc de student la Oxford (aşa cum fusese până acum câteva săptămâni) adăugă: Dragii mei, vreau să vă spun că cel mai bun lucru pe care-l putem face pentru sănătatea noastră, în acest mediu infestat, este să ieşim de aici.

Linc îl conduse pe Herschel la baraca sa. Se auzeau gemetele din interior. Deținuții fuseseră eliberați de fapt, dar erau încă prizonierii coşmarurilor lor care reveneau în somn.

— Cum aş putea să vă mulțumesc, colonele Bennett?

— Te rog să-mi spui din momentul acesta Linc. Cred că amândoi ar trebui să spunem câteva rugăciuni şi să ne băgăm în pat.

— Rugăciuni? întrebă Herschel suspicios. Cui aş putea să mă rog?

— Domnului. Piatra şi mântuirea noastră, replică Linc

cu convingere. Psalmul 130: „Din fundul adâncului, te chem Doamne, Doamne ascultă-mi glasul... Israele, pune-ți nădejdea în Domnul, căci la Domnul *este* îndurarea“. Îl cunoşti?

Herschel aprobă din cap. Deşi ceva în sinea lui nu-i da pace să nu-l contrazică pe Linc în credința sa.

— Dumnezeu? Îmi poți vorbi mie de Dumnezeu? Odinioară eram un evreu credincios. Am dus o viață onorabilă. Mergeam în fiecare Sabbath la Templu – şi uite cum am fost răsplătit. Crezi că mă pot ruga la Dumnezeul care a permis ca toată familia mea să fie omorâtă fără niciun motiv? Aş putea să cred în Dumnezeul care pedepseşte nevinovăția? Regret, dar credința mea a dispărut odată cu fumul pe coşuri.

Linc nu fu în stare să găsească un răspuns potrivit. Îi întinse doar mâna lui Herschel pe care fragilul evreu o cuprinse în ambele mâini şi recunoscu:

— Ştii care este singurul lucru în care aş putea crede acum? Pot să cred în ce mi-ai dat *tu.* Pot să cred în bunătatea omului.

Cei doi bărbați se despărțiră, Linc merse încet printre santinele, răspunzându-le maşinal la salut şi întrebându-se: „Cum o să pot să-i explic lucrurile astea fiului meu?“

Se aşează pe marginea patului, îşi lăsă capul în mâini şi începu să se roage.

În dimineața următoare se trezi năucit. Îi zvâcneau tâmplele, spatele şi plămânii îi ardeau. A naibii, gripa asta, nu putea să scape de ea. Se spălă încercând să-şi limpezească gândurile şi observă întâmplător nişte pete vineții pe piept şi pe burtă.

„Asta-mi lipsea“, gândi el, „ploşnițe în aşternut, sau alte insecte“.

Înghiți două aspirine deodată, îşi puse mantaua groasă şi ieşi pentru apel.

Puțin înainte de prânz, fură câteva minute de la obligațiile sale ca să vadă ce face Hannah. Aceasta fusese

transportată înapoi la baraca ei. Herschel stătea lângă ea.

— Cum îi merge? întrebă Linc.

Herschel zâmbi.

— Am stat împreună de vorbă, toată dimineața, febra i-a scăzut foarte mult şi doctorul acela tânăr este optimist. Vino, te rog, vreau să te prezint.

Herschel îl prezentă pe salvatorul său cu fraze lungi în germană pe care Linc le consideră exagerate.

Hannah încercă să zâmbească şi şopti abia, abia, cu greutate:

— Herschel mi-a spus ce ați făcut pentru mine.

— Nu, doamnă, *el a* făcut totul, eu doar l-am ajutat.

— Nu, nu, insistă Herschel, dacă o să regăsim vreodată fericirea, vom veni să-ți mulțumim. Numai ție ți-o datorăm.

Linc fu mişcat.

— Prieteni, cu ce vă pot ajuta? Mă gândesc… Ați primit mâncare cum trebuie?

— Totul e minunat, zise Herschel, demonii sunt izgoniți şi noi putem respira din nou. Asta-i tot ce contează.

Brusc Linc Bennett începu să transpire. „Probabil e prea cald aici. Nu, naziştii nu se oboseau cu încălzirea barăcilor. Poate nu ar fi trebuit să ia mantaua de iarnă“. Simți că ameţeşte şi că are nevoie de aer. Se îndreptă repede spre uşă, o deschise, păşi afară spre o dimineață de început de aprilie. Leşină şi căzu întins pe pământ.

Se trezi greu, dar tot în stare de semiconştiență. Simți o pernă şi-şi dădu seama că e într-un pat. Voci aspre se auzeau în apropiere.

— La dracu, nu ne ajunge câte avem pe cap. Ne mai vine şi acest colonel care nu a avut nimic mai bun de făcut decât să se îmbolnăvească de tifos. Vreau să-ți spun că nu-ți mai trebuie o altă boală, când eşti deja bolnav.

— Cu tot respectul, domnule, dar dacă i-ați face o radiografie ați putea vedea că are pneumonie de mai multă vreme.

— Ascultă, Browning, nu-mi trebuie nicio radiografie. Pot să aud cum sună pieptul acestui culegător de bumbac chiar de la distanță.

— Doctore Endicott, spirometrul lui indică numai cincizeci la sută. Abia mai poate respira. Nu putem face ceva pentru el?

— Pentru numele lui Dumnezeu, îl vom trata cu sulfametazină. Singurul lucru mai puternic pe care-l cunosc este soluția aceea a doctorului nazist *RDX 30.* Înțelege, luptăm pentru o cauză pierdută.

Linc transpirase, iar acum frisoane îl zguduiau tot timpul. Tânărul medic veni imediat lângă ei, ajutând o soră să-l învelească mai bine cu încă o pătură.

— Browning, tu eşti? respiră greu Linc.

— Uşurel, colonele, o să fie bine, spuse doctorul, mângâindu-l pe mână.

— Hei, băiete, spuse Linc în timp ce pieptul i se zbătea puternic. Mă lupt aşa, de mult timp. Şi ştiu că deja patul ăsta e repartizat altcuiva.

Lui Browning îi lipsi şi experiența şi calmul pentru a putea găsi un răspuns.

Brusc, Linc gemu uşor.

— La dracu.

— Poftim?

— Dacă tot a trebuit să mor în războiul ăsta nenorocit, de ce oare nu s-a întâmplat să fie în luptă – pentru ca băiatul meu să aibă de ce să fie mândru.

Tânărului îi dăduseră lacrimile.

— Vă veți face bine, domnule.

— Eşti un mincinos ordinar, Browning. Deşteaptă-te, dacă vrei să ajungi un doctor adevărat.

Se auzi o ciocănitură uşoară şi uşa se deschise încet.

— Scuzați, vizitatorii nu sunt admişi, spuse repede dar politicos tânărul medic.

Dar Herschel se făcu că nu înțelege, intră în cameră, ținând în mână un mic buchet de flori de câmp.

— Vă rog, spuse el, am venit să-mi văd prietenul.

Browning ridică din umeri şi în timp ce părăsea camera dădu din cap spre Herschel, spunând:

— Sunt în preajmă, colonele. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă.

Cei doi bărbaţi rămaseră singuri.

— Flori pentru tine, Lincoln, zise Herschel, încercând să zâmbească. Să-ţi spun un lucru grozav. La câţiva metri de această lume închisă în sârmă ghimpată, cresc flori şi pomii înfloresc. Incredibil, încă mai există viaţă în lumea asta.

„Dar nu pentru mine“, gândi Linc şi apoi întrebă:

— Ce face Hannah?

— Bine, bine, răspunse Herschel vioi, aproape că i-a trecut febra şi probabil mâine o scot la o mică plimbare. Vom veni să te vizităm.

— Da, bine, sunteţi drăguţi, apoi brusc simţi că nu are aer. O, Doamne, pieptul meu.

Lui Herschel i-a fost suficient o fracţiune de secundă să-şi dea seama că Linc îşi pierduse cunoştinţa şi începu să strige după ajutor.

Herschel, cu ochii măriţi tremura tot, în timp ce echipa de medici încerca să-l reanimeze pe binefăcătorul său.

— Nu simt pulsul în carotidă, spuse o voce.

— Nu se simte nimic nici în dorsalis pedis, zise un altul.

— Respiraţia zero.

— Să încercăm să injectăm intracardiac o fiolă de epinephrină.

— Nu cred că mai este cazul, spuse cu calm doctorul Hunter Endicott. Cu un tifos contractat peste pneumonia asta, tipul nu are nicio şansă.

Grupul din jurul patului se dădu la o parte pentru ca medicul şef să facă un control final al semnelor vitale. Acesta îi spuse asistentei şefe:

— Sheila, te rog să ai grijă de acte, ne-am înţeles? Şi urmăreşte ca totul aici să fie dezinfectat.

Ea aprobă din cap. În câteva secunde dispozitivele

pentru perfuziile intravenoase fură desfăcute de la brațul colonelului Bennett, un cearceaf fu tras peste chipul lui şi patul fu tras afară din cameră.

Niciunul dintre ei nu-i acordară atenție martorului de lângă ei – un bărbat, slab, înfricoşat, cu umerii căzuți ce stătea în colțul lui strângând în mână câteva fire de flori în timp ce lacrimile îi inundau obrajii.

Aproape involuntar buzele lui începură să murmure o rugăciune *„Yisgadal ve yiskadosh shmei raboh…“.* Lăudat şi sfințit fie numele Domnului, în lumea pe care a făcut-o după vrerea lui…

Era rugăciunea pentru morți la evrei. În acel moment Herschel Landsmann făcu un jurământ solemn. Acest colonel Abraham Lincoln Bennett nu trebuia să fi murit în van.

Zborul 127 Swissair aterizează la Zürich într-o dimineață clară şi strălucitoare. Era douăzeci şi patru decembrie 1958. Pasagerul înalt şi negru de la clasa întâi îşi încheie bluzonul, îşi îndreptă nodul cravatei, îşi aruncă pe umăr sacul din piele şi porni spre ieşire.

După ce coborî treptele de metal, se duse la locul de primire a bagajelor. Banda transportoare îi aduse imediat geamantanul de piele, dar la fel ca alții care îşi aduseseră cu ei schiurile fu nevoit să aştepte descărcarea cargoului special.

Privi prin uşile de sticlă la cei ce aşteptau afară şi-i văzu pe ai lui. Zâmbi şi le făcu afectuos cu mâna.

Şi Abraham Lincoln Bennett junior se duse să-şi îmbrățişeze părinții adoptivi, pe Hannah şi Herschel Landsmann.

PAISPREZECE

Victimele erau bine fixate pe mesele metalice, salivând şi cu piepturile zvâcnind. În centrul sălii un cercetător, cu ochii ca mărgelele, agitând un bisturiu cu dreapta, tocmai se pregătea să demonstreze tinerilor săi discipoli cum se face o incizie pentru a dezveli viscerele din trupul uneia dintre aceste creaturi. Asistentul său blond cu faţa proaspătă ca a unui copil de cor ţinea în mâini alte două instrumente – un forceps şi o pereche de foarfeci lungi bine ascuţite.

Mirosul de fecale şi urină eliminate de pacienţi datorită reflexului de frică era foarte persistent.

Braţul cercetătorului se deplasă în jos cu un unghi de patruzeci şi cinci de grade şi deschise abdomenul. Unii dintre cei prezenţi acolo oftară.

— Sunteţi sigur că nu simt nimic? întrebă o voce.

— Domnişoară Castellano, v-am spus asta de mai multe ori, replică profesorul Lloyd Cruikshank. Noi tratăm aceşti câini cât se poate de uman.

Ei reveniseră în ianuarie la facultate pentru prima lor întâlnire cu sistemul de viaţă al unei fiinţe vii. Cruikshank îi ghida în sistemul de „rezecţie“ (un eufemism medical provenit din latinescul *resecare,* adică a extirpa), al unuia din organele vitale la câine.

Era şi un exerciţiu de antrenare a rezistenţei lor – unii numeau asta imunitate – faţă de durerea altora. Trebuiau să-şi ascută mintea şi totodată să-şi întărească inima.

Laura era înspăimântată de această perspectivă şi gândurile o duceau la întâmplări din vacanţele de Crăciun. De mic copil adăpostea şi hrănea toţi câinii vagabonzi pe care-i găsea, ascunzându-i în grădina lor, până ce mama ei îl descoperea şi anunţa Societatea Americană pentru Protecţia Animalelor.

Deoarece aveau permisiunea să-şi formeze ei înşişi echipele de practică, ea îl rugă pe Barney ca în „dar de

Crăciun“ s-o ajute să treacă prin calvar. El fu de acord, dar îşi dădu seama că nici pentru el nu era prea uşor.

Nici pentru cel de-al treilea din echipă nu era uşor, proaspătul logodit Hank Dwyer, căruia astăzi îi venise rândul să fie anestezist – fapt pentru care Laura îl invidia, pentru că el putea să-şi țină ochii pe indicatoarele aparatelor de control ale bătăilor inimii şi respirației şi nu asupra viscerelor câinelui. Dar Hank era şi aşa destul de tulburat şi murmura întruna: „Nu te teme, nu te teme. Ea e adormită, nu simte nimic“.

Să diseci cadavre era cu totul altceva. De fapt acestea nu fuseseră decât lucruri fără viață. În afară de asta, cadavrele erau anonime, ele fiind îmbălsămate pentru a rezista multe săptămâni, iar când erau scoase din învelitori erau aşa de schimbate, încât abia se puteau recunoaşte a fi fost ființe umane.

Dar acum, Barney şi Laura şi probabil şi alți mulți studenți din laboratorul de chirurgie pe animale se simțeau ca şi când ar opera un prieten apropiat. Mai cu seamă că aveau datoria să mențină în viață animalele lor între rezecții.

La un moment dat, unul din studenți aproape că începuse să plângă tare.

— Nu mai pot continua asta. Această potaie e a dracului de simpatică.

Profesorul Cruikshank răspunse cu tradiționalul său discurs privind „Progresul Omenirii“.

— Să ne reamintim întotdeauna că noi nu săvârşim nicio cruzime față de animale, ci aducem un serviciu omului de lângă noi. Trebuie să învățăm să operăm pe ființe vii. Apoi pe un ton mai puțin pontifical, adăugă: Deci, luați aceste cuțite şi…

Apoi părăsi camera.

Studentul îşi îndreptă fără plăcere atenția spre cățelul de pe masa lui. Se simțea pe de o parte alarmat, dar pe de altă parte uşurat când văzu că, în timp ce asculta expunerea profesorului, unul din colegii săi deschisese

abdomenul câinelui. Ochii studentului fixară laba câinelui, care acum era înțepată ca şi la ceilalți câini din sală, cu un ac la capătul căruia era un tub lung prin care se administra intravenos la animalele inconştiente o soluție salină şi dextroză.

Mai exista încă o diferență între câini şi cadavre: morții nu sângerează. Aproape în toate după amiezele, datorită tremurului nervos, studenții fără voia lor tăiau din greşeală arterele animalelor, din care sângele îi împroşca pe toți, uneori chiar şi pe cei de la masa vecină.

— Doamne, cât de mult urăsc asta, îi şopti Laura lui Barney.

— Liniştește-te, Castellano. Mai sunt doar câteva săptămâni. Aminteşte-ți că nu le facem niciun rău.

În acel moment un urlet asurzitor umplu camera. El fu urmat de țipătul unei femei. Primul fusese scos de cățeaua lui Alison Redmond, iar al doilea chiar de Alison, a cărei furie era îndreptată acum asupra „anestezistului" din echipa ei:

— Ti-am *spus,* nu a fost adormită. Ți-am *spus!* Ți-am *spus!* urlă ea. Nu i-ai dat destul!

Asistentul cu aspect de băiat de cor, alergă spre masa ei, având deja seringa în mână. Într-o clipă, acul pătrunsese şi animalul se linişti. Dar nu la fel s-a întâmplat cu Alison, a cărei indignare privind suferința animalului nu se linişti.

— Nu, i-ai dat destulă morfină, se văită ea.

— Vă asigur că i-am dat, domnişoară Redmond, replică impasibil asistentul. Nu sunt începător.

— Atunci de ce dracu' s-a trezit?

— Nu s-a trezit, explică el calm şi rece. Ceea ce ați văzut a fost doar un reflex.

— Haida, de! A urla, a da din picioare şi a geme de durere, asta-i *reflex?*

— Vă înşelați, domnişoară Redmond. *Animalul* dvs. a gemut şi s-a zbătut din reflex. Iar cea care a țipat ai fost *dumneata.*

În timp ce el se întoarse să plece, Alison explodă.

— Ticălosul. Pariez că eşti din ăia care le dă câte un picior, ca să-i facă să sufere! Mă întreb, ce fel de doctor poți fi?

— De fapt nu sunt doctor. Şi acum fiecare să treacă la lucru. Pe mine, dacă aveți nevoie, mă găsiți în laboratorul profesorului Cruikshank.

Când uşile duble s-au închis în urma lui, Hank Dwyer, foarte surprins, întrebă:

— Ce a vrut să spună cu – nu sunt doctor?

— O, făcu Laura, nu-ți dai încă seama? Cruikshank nu este de fapt medic. Aproape niciunul din profesorii noştri nu este doctor în medicină. Ei toți sunt doctori în filosofie. Cu alte cuvinte, nu sunt practicieni care să vindece bolnavi. Ei sunt *oameni de ştiință.*

Alison Redmond avu ultimul cuvânt.

— Mă… pe oamenii de ştiință!

Laura, la masa de seară, mai era încă tulburată.

— Mă simt ca Lady Macbeth – şi am impresia că mai am sânge pe mâini.

— Lasă, Laura, nu fi exagerată, încercă Barney s-o liniştească. Uite, eu am extras cu atenție o bucată din tiroida potaiei noastre şi ea nu a simțit nimic. Data viitoare o să-i scoți splina şi iar nu va simți nimic. Aceste anestezice sunt formidabil de puternice.

— În afară de asta, interveni Bennett, ce te face să crezi că există o diferență față de momentul în care vom avea pe masă un bolnav?

— Bine. Mai întâi *tu* îți vei face treaba deoarece vei fi devenit chirurg. Apoi vei avea motive legitime ca să faci operația respectivă. Nu trebuie să uiți că bolnavul tău va fi îngrijit douăzeci şi patru de ore pe zi. Vreau să spun că în laboratorul de câini nu există nicio soră în timpul nopții.

— Nu fi puerilă, Laura, se oțărî la ea Peter Wyman. Oricum, care-i diferența? Vinerea viitoare le tăiem cuşca

toracică, le scoatem inimile şi atunci totul se va termina.

— Mi-ar plăcea să-ți scoată ție inima, porni la atac Laura. Pentru inima ta va fi nevoie de o maşină pneumatică de găurit. Ea se întoarse la preocupările ei nefericite. Mă întreb, cățeluşa ştie oare ce i se întâmplă? Crezi că i-a dat cu adevărat ceva de dormit?

— Nu cred, declară Wyman, adăugând: Castellano, cred că tu chiar ai plâns la „Lassie se întoarce acasă".

— Într-adevăr, Wyman, am plâns.

— Ha, eu am crezut că tu eşti doamna de fier din anul nostru.

Se risipiră, întorcându-se în camerele lor pentru a se apleca din nou asupra cărților lor.

Laura rămase jucându-se cu înghețata de ciocolată. În seara aceea abia dacă a putut să guste câte ceva.

— Hei, Castellano, şopti Barney, bănuiesc la ce te gândeşti.

— Nu cred că poți, nu poți bănui, zise ea morfolind înghețata cu linguriţa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mi-am dat seama încă de când eram în laborator de ce este în capul tău. Nu-i aşa că vrei să mergem să vedem ce face potaia?

Ea nu dădu niciun răspuns.

— Ei? întrebă el.

De data aceasta ea aprobă din cap şi-l privi cu ochi fără expresie.

— Mai ştii că şi eu ştiu că şi tu vrei asta?

Coridorul era întunecat ca smoala. Laura scoase o lanternă de mărimea unui stilou. Fasciculul ei ilumina puternic aproape toată lungimea coridorului până aproape de ultimul colț pe unde urmau să treacă.

— Ei, de unde ai făcut rost de asta, Castellano?

— Am găsit-o în cutia poştală – probabil un cadou de la vreo companie de medicamente. N-ai primit şi tu chestii din astea?

— Da, dar eu nu le deschid niciodată. Le consider un

sistem ieftin de mituire.

Pe măsură ce se apropiau de laborator, auzeau sunetele ce veneau de acolo – un amestec de lătrături şi chelălăituri. Câinii sufereau. *Îi durea.*

— Ai avut dreptate, Castellano, admise Barney. Ce-ar trebui să facem?

Înainte ca ea să poată răspunde, auziră un zgomot înfundat de paşi pe pardoseala acoperită cu linoleum. Paşii se apropiau.

— Atenție, vine cineva, şuieră ea şi stinse instantaneu lanterna.

Se ascunseră în spatele unei coloane, amândoi.

Paşii se apropiară şi mai mult. Acum era vizibilă umbra siluetei pe geamurile uşii laboratorului. În timp ce Laura şi Barney priveau cu respirația ținută, silueta împinse uşa şi intră înăuntru.

O clipă mai târziu se făcu linişte totală, aşa că Barney îşi auzi bătăile inimii. El îşi dădu seama ce se întâmplă.

— Castellano, şopti el, tu nu bagi de seamă nimic?

— Ba da, acolo e complet linişte.

— Da, chiar *prea* linişte.

O fracțiune de secundă mai târziu silueta ieşi, trecu uşor pe lângă ei – cât p-aci să-i atingă şi dispăru.

— Bine, zise Laura respirând adânc. Îmi ajunge pentru seara asta.

— Te poți întoarce dacă vrei, dar eu trebuie să văd ce s-a petrecut acolo!

— Nici nu mă gândesc. Merg cu tine, chiar dacă te vei duce la closetul pentru domni.

Păşiră în vârful picioarelor vreo douăzeci de paşi spre uşile laboratorului şi pătrunseră înăuntru. Odată intrați auziră sforăitul liniştit caracteristic animalelor care dormeau. Nu se auzea niciun sunet specific durerii sau spaimei. Laura îşi aprinse lanterna şi o îndreptă spre cuştile câinilor. Toți păreau că dorm liniştiți. Totuşi în câteva secunde îşi dădură seama că erau şi câțiva câini care nu mişcau deloc.

— Priveşte la cățeaua lui Alison, şopti Barney, arătând spre rândul de sus de cuşti.

Amândoi se apropiară şi Laura îndreptă lanterna spre ochii animalului.

— Doamne, Barney, e moartă!

El aprobă din cap şi arătă spre o cuşcă dedesubt la dreapta.

— Şi ăştia sunt terminați. Unde-i potaia noastră?

Fasciculul alunecă în sus şi în jos, căutând.

— Iat-o.

Amândoi îngenunchează lângă cuşca terierului lor. Barney intră rapid înăuntru şi-i verifică bandajul de sub abdomen.

— E viu, murmură el. Hai să fugim de aici mai repede.

— De acord, Barney.

Când fură din nou printre cei vii, Barney îşi exprimă în cuvinte îngrijorarea.

— Nu sunt sigur, Castellano, dar cred că cineva din anul nostru este puternic atras de euthanasie… Cred că e un argument să fie numită faptă omenoasă.

— Da, dar există şi un argument pentru a o numi comportare stranie.

În după amiaza următoare, profesorul Cruikshank se încruntă, adresându-se studenților:

— Regret că trebuie să vă spun, dar mulți dintre dumneavoastră nu au acordat suficientă atenție realizării acestor proceduri chirurgicale. Peste noapte am pierdut nouă animale de experiență şi asta înseamnă că va trebui să aducem alte nouă pentru a finaliza vivisecția pentru inimă şi plămâni.

— Dar, domnule…

Toți îşi întoarseră privirile să-l vadă pe cel ce îndrăznea să-şi manifeste dezacordul.

— Da, domnule Landsmann? întrebă profesorul.

— N-ar fi mult mai economic şi în acelaşi timp mai

blând – dacă toți cei care şi-au pierdut câinii ar merge la celelalte mese?

— Nu cred, răspunse profesorul. Aceasta este o parte prea importantă a instrucției dumneavoastră medicale. Nici unuia nu trebuie să-i lipsească propria explorare a organelor vitale vii. Acesta este un aspect pe care nu-l poți găsi niciodată în cărți – şi nici ca spectator.

Bennett aprobă din cap. În orice caz toată discuția a fost academică, întrucât animalele erau deja fixate şi anesteziate pentru a fi supuse explorării cu ajutorul cuțitelor.

A fost un Crăciun deosebit pentru Laura şi Barney. Ei au început o călătorie care urma să le schimbe viața. Cât ar fi fost de slabe cunoştințele ce le aveau, totuşi ele îi separau de profanii care nu ştiau nimic despre maşina vieții.

Era minunat să te lăfăieşti în căldura ambiantă a familiei. Părinții pentru ei nu mai constituiau aglomerări de molecule, celule şi țesuturi, ci reprezentau materializarea dragostei şi a afecțiunii. Privindu-şi fratele mai mic cum mânca şaisprezece clătite la micul dejun, Barney se întreba dacă Warren vreodată s-ar fi gândit la efectul procesului glicogenic asupra metabolismului său. Era o plăcere să porți conversații în care nu erai obligat să regurgitezi fapte, formule sau structuri chimice.

Warren începuse să fie sigur pe sine – deşi această impresie o sugera mustața pe care şi-o lăsase.

În orice caz, reuşise să împlinească în mod admirabil rolul de bărbat în familie pe timpul absenței lui Barney, ajutând-o pe Estelle la pregătirile pentru vânzarea casei, şi mutarea lor în sud. Până la intrarea la Facultatea de Drept mai erau doi ani dar atât mama cât şi fiul deja părăseau în gândul lor Brooklynul.

Având spiritul de observație ascuțit de exercițiu, Barney remarcă unele lucruri pe care altă dată le trecea cu vederea. Aşa era, de exemplu, scârțâitul podelelor.

Casa începuse să se învechească în mod vizibil.

Până şi inelul coşului de baschet de pe stejar ruginise din cauza celor douăzeci de ierni ce trecuseră peste el, iar plasa se rupsese la o furtună din noiembrie. Rugină, praf, scârțâitul podelelor. Brooklynul însuşi părea obosit. Prietenii săi, mulți dintre ei, plecaseră.

Şi Luis se schimbase. Îşi mai spunea încă *El Peñon, La Roca de Gibraltar.* Dar puteai vedea zbârciturile adânci de sub sprâncenele lui şi lipsa de preocupare pentru meseria sa. Era înclinat să nu mai răspundă la solicitările pacienților din timpul nopții. Să fie lipsă de dăruire, lipsă de energie? Dacă l-ai fi întrebat ți-ar fi spus că e doar lipsă de timp. Privirea lui care arareori ar fi căzut altă dată pe un calendar, acum urmărea cu atenție scurgerea nisipului în clepsidră. Tânjea după weekenduri. Cum îşi luase un puertorican lângă el ca ajutor la cabinet îi repartizase acestuia cazurile de sâmbătă şi duminică. În aceste zile, Luis sta singur în birou, frunzărea fără interes revistele, cu televizorul fixat pe un meci de fotbal şi cu o muzică în surdină.

Paharul de lângă el nu era gol niciodată.

Ziua de duminică încetase să fie o zi specială pentru Inez Castellano care-şi petrecea fiecare zi din săptămână în rugăciuni de pocăință. Ardoarea ei se intensificase mai mult ca oricând datorită venirii pastorului Francisco Xavier, renumitul refugiat din Cuba lui Castro.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, îi spuse ea lui Luis, că a venit la timp ca să ne salveze sufletele.

— Nu pe al meu, *querida,* o ironiză el. Sufletul meu este asigurat. Poți să-l rogi pe Francisco Xavier să verifice asta în viitoarea lui convorbire cu Atotputernicul.

Dar el era mulțumit, dacă nu chiar fericit, că deşi ea vorbea despre focul iadului, cel puțin ea *vorbea.* Mai bine un rug decât autism.

Ironiile lui Luis nu aveau niciun efect asupra zelului lui Inez. Când nu era la biserică pentru spovedanie sau ca să recite Ave Maria ea citea încontinuu din Biblia ei

spaniolă.

— Mama ta se pregăteşte pentru călugărie, remarcă Luis, fără ca zâmbetul să poată să ascundă enervarea din voce.

Şi într-adevăr, după cum vedea şi Laura, vorbele lui conțineau mai mult adevăr decât glumă.

Inez îşi petrecea tot timpul numai cu gândul la iertarea păcatelor ei, ale familiei, ale lumii întregi. La început Luis încercase s-o însoțească la biserică, să stea şi el cu ea, să se roage împreună. Dar chiar dacă se găseau la o distantă de câțiva centimetri unul de altul, ea era cu sufletul în altă lume. Fata lor cea mică era deja la Dumnezeu şi soția lui se ruga pentru ziua când o va regăsi.

În clipa în care cele două familii Castellano şi Livingston terminau cina de Crăciun, Inez se ridică şi-şi puse grăbită haina şi fularul.

— Nu este prea târziu să merg la vecernie şi binecuvântare.

— Lasă-mă să vin cu tine, insistă Estelle.

— Nu, nu, te rog, nu trebuie să te simți obligată.

— Dar, îți spun cinstit, îmi face plăcere. Corul este întotdeauna atât de bun – şi-mi place să ascult limba latină.

Ea nu voia să mai spună că, auzind latina, întotdeauna îi revenea viu în memorie Harold care, în mod special în partea asta a anului, era foarte prezent în sufletul ei.

— Bine, foarte bine, Estelle, hai să ne grăbim. Părintelui nu-i place să întârziem.

— Mama a luat-o razna, îi declară Laura lui Barney, în timp ce spălau împreună vasele de pe masa din sufragerie.

Warren plecase cu treburi. Doctorul Castellano se retrăsese în sanctuarul biroului său.

— Luis nu poate să facă nimic?

— Ce-ai vrea să facă, Barn – să-i aplice tratamentul cu

şocuri electrice?

— Asta nu-i o glumă, Laura.

— Nici nu intenționez să fac glume. În realitate, am impresia că se îndreaptă spre un fel de criză. Tăcu un moment, punând farfuriile una peste alta. Deodată, explodă: De ce se-ntâmplă toate astea, Barney? Mamei mele abia dacă-i pasă de mine. Parcă n-aş exista pentru ea. Tata este un alcoolic atestat, sufăr atât de mult că aproape-mi vine să…

El înțelese restul gândului neexprimat.

— Nu pot face nimic. Îmi dau seama că ar trebui să fiu mai înțelegătoare. Profesional, vreau să spun…

— Pe dracu', Castellano, niciodată nu o să poți să te porți profesional cu ai tăi. Chiar dacă ai deveni decanul facultății de Medicină, aici acasă vei fi considerată şi tratată că un adolescent.

— Ştiu, recunoscu ea tristă. Ceea ce este mai rău, este că mă face să mă *simt* ca un adolescent. Ca să fiu sinceră, de când sunt la Boston cu tine, nu mai am niciun motiv real ca să mai vin acasă.

În dimineața următoare, Laura stătea liniştită în timp ce Barney o conducea cu venerabilul Studebaker al lui Castellano, de-a lungul autostrăzii Brooklyn Queens spre La Guardia.

Într-un sfârşit, el spuse:

— Hai, râzi, pentru numele lui Dumnezeu, fii veselă, Castellano. În mai puțin de două ore ajungi în Boston şi vei fi cum spunea poetul Milton – „în raiul brațelor iubitului tău". De ce nu te bucuri?

Ea nu răspunse pentru moment. Cu puțin înainte de a ieşi din parcajul Grand Central spre aeroport spuse, reținându-şi cu greu lacrimile:

— Uită-te la mine. Am doi părinți fără folos, unul îmbătat de Dumnezeu, altul cu C_2H_5OH[4].

Barney nu se înapoie în Brooklyn. El traversă podul

Triborough apoi o luă pe George Washington şi Jersey Tumpike pentru a-şi începe lunga sa călătorie spre Pittsburgh, Pennsylvania, unde, în dimineața următoare, Hank Dwyer şi Cheryl de Sanctis urmau să fie declarați soț şi soție.

Căsătoria fu celebrată în biserica parohiei St. Anthony din centrul sufletului industriei americane. Rudele aşezate de o parte şi de alta în biserică erau fie mineri, fie oțelari.

Petrecerea s-a dat în sala Columbus a restaurantului Knights unde se serviră tot felul de specialități spaniole şi irlandeze pentru rudele lui Hank. Tortul miresei, înalt de un metru, avea în vârf tradiționalele figurine ale miresei şi mirelui, dar diferind în mod esențial. Ca o replică drăguță pentru Hank, mirele era îmbrăcat în alb ca un viitor doctor cu un mic stetoscop din marțipan în jurul gâtului. Cele mai nostime prezențe fură domnişoarele de onoare – sora lui Cheryl şi trei prietene – toate la fel de voluptoase ca şi mireasa. Sistemul endocrin al lui Barney îi reaminti imediat că a fost singur din vara trecută.

De aceea, el hotărî să-şi încerce norocul cu cea mai drăguță dintre ele care avea şi un nume predestinat, Gloria Cellini.

— Sunteți rudă cu Benvenuto? încercă el să vadă dacă se prinde.

— Da, răspunse fata. Este unul din verii mei din Chicago.

Barney fu vrăjit de ochii ei căprui, de dinții ca de fildeş şi de adâncitura dintre cele două sfere ca de marmoră italiană ce se ghiceau mai jos. Pentru o clipă se gândi că ar trebui să apeleze la noțiunile de medicină ca să-şi înfrângă dorințele.

Cele cinci instrumente ale orchestrei începură să cânte.

„Fly me to the Moon“ (Du-mă în zbor pe Lună), dar Barney era deja acolo.

— Sunteți şi dumneavoastră doctor? zise ea curioasă.

— Dacă-ți face plăcere – da, Gloria, dacă nu pot fi tot atât de bine avocat, şef de trib indian sau orice îți face plăcere.

Ea chicoti:

— Sunteți nostim.

— Vă place să dansați?

— Straşnic, replică ea şi, oferindu-i brațul, îl conduse spre ringul de dans.

Umple-mi inima de cântec şi lasă-mă mereu să cânt,
Eşti tot ce-mi doresc, ceea ce respect şi ador
Cu alte cuvinte…

După două dansuri, Barney îl observă pe Hank care se îndrepta spre toaletă, îi şopti ceva lui Gloria, referitor la faptul că trebuie să-şi consulte un pacient şi că o roagă să nu danseze cu nimeni până ce nu revine.

Hank era singur în toaleta bărbaților, pieptănându-şi părul fără briantină, neşamponat. Îl văzu pe Barney în oglindă şi-l salută extaziat.

— Hei, Livingston, ce părere ai? Acum sunt însurat.

— Da, Hank. E o realizare pentru tine. Spune-mi o cunoşti pe Gloria?

— Cellini? E tipă bine, nu-i aşa?

— Asta nu-i tot. Dar Hank, aici la Pittsburgh, nu cunosc obiceiurile – moravurile, cred că înțelegi ce vreau să-ti spun.

— Nu, nu, sincer nu pricep ce naiba vrei să spui?

— Vreau să spun adică… Pot să mă culc cu fata asta?

— Sigur, spuse Hank cu un zâmbet nevinovat. Este uşor.

— Uşor? Doamne, ce trebuie să fac?

Hank termină cu pieptănatul, îşi aranjă pieptenele în buzunarul vestei şi, în drum spre uşă, remarcă pe un ton banal:

— Doar să te-nsori cu ea.

Drumul înapoi spre Brooklyn fu rece şi cenuşiu pentru

Barney.

În noaptea de revelion, Palmer Talbot simți cum cade cerul pe el de fericire.

La Clubul Hunt, în timp ce dansa, constată că toată aristocrația Bostonului îi admira iubita înaltă şi frumoasă. Simți cum îl învăluie privirile lor aprobatoare.

Când o învârtea pe ringul de dans în ritmul melodiilor orchestrei Lester Lanin „Niciodată nu i se păruse Laura atât de frumoasă“, îşi mărturisi sie-şi căzând pe gânduri. „Sau aşa de melancolică“.

Revelionul era un eveniment foarte important în calendarul social al Bostonului, încât sora lui mai mare, Lavinia, venise cu avionul din Anglia, împreună cu soțul ei vicontele Robert Aldgate şi cu micul lor fiu, onorabilul Tarquin Aldgate.

Veselia era tot mai mare pe măsură ce se apropia miezul nopții. La douăsprezece fără cinci minute, paharele fură toate umplute cu Dom Perignon, iar lordul Aldgate fu solicitat să țină un toast.

— Pentru mama şi tata, multă sănătate şi fericire. Pentru Lavinia şi Tarquin – ăăă – fericire şi multă sănătate. Pentru Palmer şi Laura – ăăă – sănătate, fericire şi – ăăă – căsătorie.

Palmer zâmbi larg în timp ce cele şase pahare Baccara scoaseră un clinchet melodios deasupra mesei, şi privind-o pe Laura cu subînțeles, îi spuse:

— Am să beau pentru asta.

Laura remarcă în mod neaşteptat:

— Şi eu voi face la fel.

Palmer fu atât de exaltat încât nu fu în stare să aducă vorba despre asta decât în după amiaza zilei următoare, când o conduse pe Laura la Facultatea de Medicină.

— Laura, rămâne valabil ce-ai spus noaptea trecută?

Ea îl privi şi replică:

— Poate.

Imediat după ce se regăsi în siguranța fortăreței Vanderbilt, Laura se întrebă: „Am spus-o, dar de fapt nu am gândit-o. De ce oare am spus-o?“

CINCISPREZECE

— Sunt plin de cancer, anunță Lance Mortimer.

— Ce?

— Sunt plin de cancer, mai mult ca oricine din această facultate.

Îi trebuiră lui Barney câteva secunde bune să înțeleagă că Lance vorbea despre lamele de patologie ale *altor oameni.*

— Dar e grozav, Lance, replică Barney. Şi presupun, ca de obicei, că ai dubluri şi pentru prieteni.

— Desigur, şi urmează şi unele cu sifilis şi gonoree. Acesta o să fie un semestru grozav.

De-a lungul întregului semestru, studenții se plânseseră că nu se respectă programa: cadavre la anatomie, memorizări fără sens ale structurilor chimice şi lipsa totală a oricărei legături cu suferința bolnavilor.

Noul semestru remedia toate aceste lipsuri, deşi nu se mergea prea departe, încât să se poată confrunta cu un pacient viu.

— Patologia vine de la grecescul *pathos,* care înseamnă suferință, este partea morbidă a histologiei. În ultimul trimestru ați studiat lamele cu țesuturi sănătoase. La acest curs veți studia aceleaşi țesuturi, bolnave însă. Cu alte cuvinte, patologia este pentru histologie ceea ce este lemnul putred față de mahon sau, mai benign spus, ceea ce reprezintă murăturile pentru castravete şi iaurtul pentru lapte.

Aşa a început cursul Brendan Boyd, profesorul de patologie recunoscut a fi cel mai dinamic conferențiar din facultate. Era bărbatul pe care un student l-a descris ca fiind în stare „să facă moartea să pară vie".

— Prin urmare, explică el, aşezându-şi subiectul într-o perspectivă istorică, egiptenii practicau această ştiință acum aproape patru mii de ani şi avem însemnările lor care descriau diferite traumatisme, tumori şi infecții. În

acest sens, Hipocrat a fost de fapt numai cel care a realizat o metodă de sistematizare a studiilor anterioare. Marele Galen, medicul personal al împăratului roman Marcus Aurelius a descoperit că prezența puroiului în urină este un semn al inflamației interne a vezicii şi rinichilor, aflând cauzele diferitelor formațiuni maligne.

Noi, anatomo-patologii, ne-am câştigat pe drept reputația de infailibili. Deşi alți colegi de-ai noştri din spitale pot uneori să greşească diagnosticul, post mortem întotdeauna se poate găsi răspunsul bun. Cu alte cuvinte, noi nu suntem în stare să tratăm, dar cel puțin vă putem spune exact din ce cauză muriți.

Studenții râseră admirativ.

— Ți-am spus eu, şopti Laura către Barney, ăsta-i rece ca un sloi.

— Eu aş numi asta umor sinistru.

— Bine, dar în definitiv el rămâne un patolog.

— În primele zile ale medicinii, reluă Boyd, se credea că bolile sunt provocate de spirite diavoleşti şi, ca atare, nu se puteau vedea cu ochiul. La sfârşitul secolului optsprezece, inventarea microscopului de către Van Leeuwenhoek demonstră că acele spirite se pot vedea, aveau formă, dimensiuni, se mişcau şi după asta au fost numite „bacterii“, cuvânt derivat din cuvântul greco-roman, desemnând bastonaş; sau „virus“ de la latinescul pentru otravă; „fungi“ de la grecescul pentru burete sau de la latinescul pentru ciupercă, luați-o cum vreți; sau în general, mai simplu, „microbi“.

Printre primii cavaleri moderni strălucițI care au pornit lupta pentru uciderea acestor invizibili dragoni cu săbii la fel de invizibile a fost Louis Pasteur printre ale cărui mari victorii se numără vaccinurile pentru controlul dalacului la capre, pentru prevenirea turbării la om fără să mai menționăm şi procesul de sterilizare a laptelui. Francezii – a căror înclinație pentru alcool a ridicat ciroza ficatului la o largă răspândire – au fost stupefiați de descoperirea lui Pasteur cum că fermentația ce realizează vinul şi

berea este de fapt cauzată de celule microscopice benigne ale drojdiei de bere. Putem vedea, deci, că germenii pot aduce servicii uneori omenirii.

În orice caz, liniile frontului au fost trasate. De-o parte erau duşmanii – microbii – neobosiți, invidioşi, neîmblânziți şi capabili de nenumărate deghizări. De partea cealaltă, savanții din medicină, erau cei buni, călătorind pe armăsari albi cum sunt leucocitele, ochii lor microscopici pătrund în lumea invizibilă pentru a descoperi duşmanii. Ar fi nevoie de un Homer sau cel puțin de Ghidul Oxford pentru medicină – ca să se facă dreptate eroilor din acest război troian fără sfârşit.

Să evocăm pe Sir Joseph Lister, englezul inspirat de Pasteur, care a realizat regulamentele de sterilizare a sălilor de operație. Marea sa realizare, nu mai puțin importantă decât cele ale lui Pasteur, este acel produs atât de cunoscut celor ce suferă de plămâni şi nu vor să contamineze şi care l-a imortalizat – listerina.

Nu trebuie uitată nici Miss Florence Nightingale care aproape singură a reuşit să-i determine pe militari şi civili să respecte regulile sanitare.

Apoi urmează Ehrlich care a realizat arma pentru distrugerea sifilisului. El a fost laureatul premiului Nobel în 1908.

Acum profesorul coborî vocea, modificându-şi stilul:

— Să sperăm că vom avea laureați şi din această sală. Aşa cum în generația mea am fost martor la învingerea poliomielitei de către Jonas Salk, probabil că cineva dintre dumneavoastră va reuşi să tempereze un flagel al omenirii.

Acesta era crezul Facultății de Medicină Harvard. Pentru aceasta fuseseră ei aleşi.

Figura de stil care spune că pentru a deveni doctor e necesar să manevrezi o mare cantitate de fecale este crudă, dar realistă. Studenții anului întâi, descoperiră că, în trimestrul doi, inițierea lor profesională cerea să treacă

prin excrementele umane.

Bacteriologia îi introduce pe studenți în lumea variată a microorganismelor care se găsesc peste tot în corpul uman, dar mai cu seamă în fecale şi salivă. Într-adevăr, îi atenționa profesorul, chiar dacă se spală pe dinți cu peria şi pastă Colgate de zece ori pe zi, fiecare din ei totuşi rămâne un purtător de o sută de miliarde de bacterii numai în gură.

Prima temă de laborator era realizarea analizei de laborator a unei mostre de fecale. Erau împărțiți în perechi, ca parteneri, unul având sarcina să aducă specimenul pentru analiză.

Pentru a fi riguros democratic, perechile erau constituite în ordine alfabetică. Barney spera să realizeze tema asta neplăcută cu prietenul său Bennett, fiind convins că „Landsmann, Bennett“ şi „Livingston, Barney“ sunt alături în catalog. Îl uitase pe „Lazarus, Seth“ care era între ei.

Pe Seth, Barney îl ştia doar din vedere. Slab, cu umerii căzuți, cu ochelari, cu părul ca inul, veşnic nepieptănat, era mereu în rândul din față la toate orele de curs şi umplea pagină după pagină cu un scris mâzgălit – fără să ridice niciodată mâna sau să pună vreo întrebare, fie în timpul orelor, fie după.

Când se întâlniră amândoi la masa de lucru în laborator, Barney îşi dădu seama că Seth era mai scund şi mai slab decât îl crezuse la început. De fapt, fizicul lui îi amintea de Charles Atlas, personaj comic din cărțile copilăriei sale. Seth ar fi putut să pozeze pe post de slăbănog de patruzeci şi patru de kilograme.

Seth, neîncrezător, se oferi să procure el specimenul pentru analiză. Şi – atunci Barney îl intui pretențios – să pregătească şi lamele.

— Nu, nu, nu! replică Barney, cât putu de calm ca să nu-şi piardă cumpătul. Eu voi pregăti jumătate din lame şi tu restul.

Partenerul lui aprobă din cap şi se puseră pe treabă. În

câteva minute le pieri toată senzația de greață, mai cu seamă când aplicară colorantul care transformă materia fecală în ceva nou. Barney aplică un tampon de mediu Thayer-Martin ca să vadă dacă cresc organisme ce produc una din cele mai groaznice boli venerice şi apoi merse să pregătească lamele care aveau să pună în evidență enterococii intestinali fie prietenoşi, fie insidioşi.

Aproape toată după amiaza cei doi lucrară tăcuți, completându-şi lamelele şi umplură diverse recipiente de porțelan pentru viitoarele observații (asistentul îi avertizase că după ce se vor fi dezvoltat culturile, „unele din ele emană un miros care face pe oricine să verse“).

În timp ce se ocupau cu îndepărtarea reziduurilor, Seth remarcă:

— Ştii, în gura noastră există mai mulți germeni decât stele în Univers. Nu-i aşa că e fantastic?

— Numai să nu trebuiască să le memorăm numele la toți, spuse Barney pe jumătate glumind.

Dar după ce citiră tema prima oară se părea că *trebuiau* s-o facă.

Astfel, trebuiau să rețină scheme care precizau ce germeni sunt gram-negativi şi se găsesc în mod obişnuit în intestine şi care sunt gram-pozitivi şi pot fi găsiți în spută. De asemenea, care bacterii se dezvoltă în formă de ciorchine, care în formă filamentoasă, care au un comportament aparte pe agar, care se mişcă şerpuind pe discul de porțelan şi care trăiesc în condiții anaerobe.

„Nu există nicio posibilitate să ocolească memorarea, acestora“, îşi spuse Barney, deoarece se ştia dinainte cum se va desfăşura examenul final – o lamelă era dată studentului care trebuia să o identifice. „Doamne, cât timp trebuia consemnat pentru asta? Există oare cineva – chiar şi asistentul Bruce – care să memoreze într-adevăr toată materia asta? E ca şi când te-ai apuca să înveți cartea de telefon a Manhattanului pe dinafară în timp ce exista un serviciu de informații telefonice care lucrează douăzeci şi patru de ore pe zi“.

Era cam pe la miezul nopții când, în timp ce învăța, auzi o ciocănitură în uşă. Nu era deloc dispus să acorde consultațiile sale obişnuite depresivilor – chiar el simțea nevoie de aşa ceva – aşa că strigă:

— Livingston e plecat. Umblă după o celulă împielițată.

Cei trei vizitatori nu se lăsară convinşi şi dădură buzna în camera lui Barney care era într-o dezordine cumplită. Şosete mototolite lângă „Anatomia“ lui Gray, lamele de microscop puse grămezi pe o copertă zdrențuită a unei cărți de Emily Dickinson.

Cei trei magi ai medicinii, toți remarcabili prin statura lor înaltă, erau total necunoscuți, excepție făcând un roşcat de care Barn îşi amintea că-l mai văzuse undeva.

Liderul lor, care purta un halat alb şi un stetoscop, se recomandă „Skip Elsas – anul trei“ şi trecu direct la problemă.

— Livingston, avem nevoie de ajutorul tău.

Amețit din cauza nesomnului, Barney murmură:

— Nu pricep. E legat de şcoală?

— Da, explică Skip, să spunem că este legat de şcoală tangențial cât şi epicentral.

— Nu are niciun sens ştiințific, răspunse Barney confuz.

— Ne permiți să ne aşezăm? întrebă Skip politicos în timp ce toți se şi aşezară fără să mai aştepte răspunsul lui Barney.

— Uite despre ce e vorba, Livingston, începu el. În fiecare an există un meci amical de baschet între Facultatea de Medicină şi Facultatea de Drept.

— Doar de amuzament, interveni roşcatul.

— Şi poate şi pentru câteva pariuri, adăugă Skip. De-a lungul anilor s-a împământenit Cupa Durilor – care îți poate da o idee cât de plăcut e meciul. Eşti interesat să joci?

— Interesat – da. În stare – nu. Am atâta de învățat că mă gândesc să renunț la somn şi mâncare în următoarele trei luni.

— Nu ți-e clar, continuă Skip pe un ton mai autoritar acum. Decanii iau în serios această întâlnire, chiar foarte în serios. Nu cred că privesc bine un refuz.

— Hei, ce spuneți voi seamănă a un fel de război.

— Este, Livingston, este. Este duelul profesiunilor – şi nimeni din cei solicitați să lupte pentru cauză nu a îndrăznit să refuze vreodată.

— Mai degrabă e un fel de sinucidere, spuse al doilea vizitator, al cărui păr negru cârlionțat semăna cu al lui Barney. Un astfel de tip ar avea soarta unui bulgăre de zăpadă aruncat în focul Gheenei dacă decanul ar afla că refuză să joace. Ei, acum ce zici, Livingston?

— Dar eu sunt mediocru ca jucător, dacă vreți unul de clasă mare de ce nu-l luați pe Ben Landsmann? El a jucat meciuri de divizie la Fiat-Torino.

— Ştim, replică Skip pe tonul lui Bogart. Am discutat deja cu el.

— Şi? întrebă Barney.

— Oscilează, explică roşcatul, a spus că vine dacă vii şi tu

— Hei, măi băieți, continuă Skip, ridicându-se. Camera lui Ben e mult mai mare. Hai să discutăm toți acolo.

Barney respiră adânc şi se ridică în picioare.

— Tipul nu-i chiar aşa de înalt, nu se putu abține cârlionțatul să remarce.

— Fii pe pace, nu te grăbi, răspunse roşcatul. Pe teren ai impresia că-i George Mikan.

Comparația cu centrul legendar al echipei Lakers din Minneapolis făcu să crească adrenalina în corpul lui Barney.

Înainte de a pleca împreună cu cei trei, îşi luă vesta cu emblema Columbia Varsity şi o aruncă pe umeri. I se părea că ăsta e cel mai important lucru pe care-l are de făcut.

Zece minute mai târziu, erau toți în patru labe pe covorul din camera lui Landsmann, studiind diferitele scheme strategice de joc.

— Problema constă în faptul că Facultatea de Drept acceptă animale. A acaparat două gorile care au jucat în divizie, explică Skip.

Şi făcând aluzie la Bennett, adăugă:

— Nu mă refer la liga spaghetelor, mă refer la NBA (National Basketball Association). Vreau să spun că au pus mâna pe Mack Wilkinson – „Camionul"…

— Centrul echipei Knicks din New York? întrebară într-un glas mirați Bennett şi Barney, după care Skip adăugă sumbru:

— Unul din ei are doi metri şi paisprezece.

— Pe de altă parte, încercă Barney să ridice moralul, tipul este în retragere. E bătrân. Cred că Back are cel puțin treizeci şi doi, treizeci şi trei de ani.

— De fapt are treizeci şi cinci, corectă cârlionțatul. Se mişcă ca un molâu.

— Chiar mai încet, spuse Skip. Tipul nu se poate mişca deloc. El făcu o pauză apoi scoase atuul: Am trimis nişte spioni la Facultatea de Drept să cerceteze, să afle tot ce face el acum şi să observe atent prin gaura cheii toate mişcările lui.

— Bine, oftă Bennett, dar asta nu-i legal.

— Asta să le-o spui ălora de la Drept, replică Skip, ei au propria lor definiție cu privire la ceea ce este cinstit şi ce nu.

Cârlionțatul adăugă:

— Avocații ăştia sunt cei mai murdari jucători pe care i-ai putut vedea. Şi cum au făcut anul ăsta cu Jolly Green Giant mă face să mă cutremur. Eşti de aceeaşi părere, Livingston?

Acum Barney se simți implicat în întregime.

— Hai, măi băieți, îi îndemnă el, dacă nu se poate mişca nu avem decât o soluție să nu-i stăm în cale. Putem să ne facem jocul pe laterale.

— Chiar crezi că vom fi în stare timp de şaizeci de minute să nu intrăm în contact cu Mack Camionul? întrebă sceptic Skip.

Barney aprobă din cap.

— Dacă se poate spune ceva din ce am realizat eu în cariera mea de jucător, este că am fost opusul Regelui Lear. Am greşit mai mult decât s-a greşit împotriva mea.

Bennett îşi privi colegul cu îngăduință:

— Vreau să-ți aduc aminte când la Brigham ai ieşit cu spatele rupt, Barn. El se întoarse spre Skip: Suntem doar cinci?

— Mai avem posibilitatea să mai găsim trei sau patru, răspunse Skip. Dar marea noastră speranță albă – scuză-mă Bennett, aceasta nu e decât o metaforă – este chirurgul şef de sală rezident. Dacă ar juca el, am fi acuzați de câteva decese. Oricum noi suntem şapte sau opt cel puțin, dar perspectivele reale de a aduce cupa înapoi depind de cei din camera asta. Hai să stabilim antrenamentele. Ne vom întâlni pentru antrenament pe terenul de sport de la Vanderebilt, la miezul nopții în fiecare zi, începând de mâine.

— La miezul nopții? se miră Bennett.

— E singurul timp pe care îl avem toți la dispoziție. Are cineva de spus ceva?

Înflăcărat de spiritul de echipă, Barney Livingston dădu binecuvântarea:

— Amici doctori, dați-mi voie să vă aduc aminte celebrele cuvinte ale lui William Shakespeare, mai precis în Henric VI, partea a doua: „Să ucidem toți avocații".

Trecătorii nocturni pe Avenue Louis Pasteur erau mirați să audă la ora aceea mai multe voci exaltate ale unor bărbați ce veneau de la geamul celui de al treilea etaj din Vanderbilt Hall: „Să ucidem avocații!" Cea mai directă concluzie ce se putea trage era că un grup de studenți la medicină experimentau LSD-ul.

Laura îşi rezolva problemele de la Facultatea de Medicină în moduri diferite. În laboratorul cu câini trăise mereu într-o spaimă disperată. La patologie, dimpotrivă, unde i se permitea să intre într-un contact mai strâns cu

bolile şi substanţele toxice, era în mod extraordinar cu sânge rece, netulburată. Ea îşi aminti că acest curs se întindea de-a lungul mai multor luni şi mai adăugă la efortul pe care-l făcea doar câteva zeci de ore.

Tatăl ei, atunci când a venit în America, dimpotrivă a fost obligat să lucreze aproape cinci ani într-o stare de sclavie înjositoare într-un laborator de analize, înainte de a i se acorda dreptul de a practica medicina.

— Din cauza sistemului de selectare după catalog, sorţii făcură ca Laura şi Grete Andersen să lucreze la patologie l'a mese vecine, fiecare cu câte un partener bărbat, cu care se întâlneau prima oară.

Într-o după amiază, târziu, asistentul Bruce se aproprie de ei având în mână un container de plastic dreptunghiular ce semăna cu cele în care se păstra îngheţata în supermarket.

— Am pentru voi o surpriză grozavă, anunţă el degajat. Primul vostru specimen, proaspăt, direct de la sala de operaţie din Brigham şi are doar o oră.

— Ce-i acolo, Bruce? întrebă Laura precaut.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, Laura, nu trebuie să fii cu profesorul Boyd ca să-ţi dai seama. Şi puse cutia pe masă. Cei patru se apropiară şi el ridică de mâner capacul.

Grete scoase un mic ţipăt şi-şi întoarse faţa cu oroare. Deşi chiar şi cei doi parteneri băieţi îşi manifestară scârba, Laura ţinu cu hotărâre privirile fixate pe conţinutul cutiei.

Era un sân de femeie, evident extirpat de la o femeie caucaziană. Sfârcul era uşor decolorat, dar uşor de recunoscut şi era înconjurat de un sac de globule albe.

— Ei? întrebă asistentul râzând, am reuşit să am recunoştinţa voastră eternă? De fapt singurul lucru pe care vă puteţi bază în timpul practicii voastre la clinică este cancerul sânului. Oh, aţi observat carcinomul?

— Da, l-am văzut, murmură băiatul care lucra cu Laura, un tip atletic pe nume Sheldon Burns, care era

căsătorit şi părea neliniştit de ideea că acest lucru i s-ar putea întâmpla şi soției sale.

Laura o atinse pe Grete pe umăr şi o întrebă cât putu ea de natural:

— Îl vezi nu, Andersen? Acel lucru micuț care seamănă cu o pietricică. Este carcinomul. Nu-i aşa Bruce?

— Ai nimerit-o la fix, Laura. O nenorocită de pietricică, chiar ca una adevărată.

„Ca şi tine, Brucie, băiatule“, gândi Laura în sinea ei.

— Ei bine, întrebă asistentul grăbit: Îl ia cineva din voi? Sau ofer acest specimen unei echipe rivale?

Partenerii de laborator se priviră unul pe altul. Era evident că Grete era în stare să se angajeze la aşa ceva. Înainte ca Laura să capete îndrăzneala de a-l primi, Sheldon se întinse şi, cu amândouă mâinile, apucă țesutul gelatinos.

— Biata femeie, gândi Grete cu voce tare.

— Lasă acum, Grete, o dojeni asistentul blând. Până la urmă trebuie să fim conştienți că aici este o clinică unde se fac asemenea lucruri.

— Bineînțeles că suntem, Bruce, răspunse Laura cu sarcasm. Ăsta-i motivul pentru care de Crăciun ne vei da o gonadă canceroasă.

Asistentul bătu rapid în retragere.

— Ce facem acum? întrebă Sheldon nervos.

— Să vedem, dacă reuşim să aşezăm ceva din acest carcinom pe o lamelă, spuse Laura, încercând să mențină o atmosferă de clinică.

Sheldon aprobă dând din cap şi aşează specimenul pe o tavă de laborator.

— Este foarte tulburător, spuse el cu candoare.

— Da, aprobă Laura. Mă întreb cum s-a simțit?

— În mod evident, femeia a fost anesteziată, o asigură Grete.

— Nu, replică Laura gânditoare. Vreau să spun cum s-a simțit doctorul când l-a extirpat?

Până la urmă Skip Elsas a reuşit să recruteze în total opt gladiatori pentru a duce lupta cu Godzilla de Mack-Camionul et comp. Studenții de la Medicină care au jucat o dată cu avocații rareori acceptau să mai intre în echipă.

În noaptea cea mare ei serveau masa în localul de antrenament la Howard Johnson pe Memorial Drive: friptură la grătar cu cartofi natur şi colțunaşi fierbinți. Barney se simți animat şi surprins când Skip anunță că masa lor era sponsorizată de decanat.

— Sunt chiar atât de interesați? întrebă Bennett.

— Cam cum sunt de interesați de viață şi moarte. Am auzit dintr-un zvon neoficial că Holmes face anual pariuri cu omonimul său de la Drept pe o mie de dolari.

— Iisuse, şopti unul din atleți, asta înseamnă că ne omoară dacă pierdem.

— Adevăr grăieşti, spuse Skip serios. Dacă nu câştigăm, fiecare din noi are şansa să ajungă un cadavru pentru studenții următori din anul întâi.

Terenul Hemenway era înțesat de spectatori. Publicul era format în cea mai mare parte din avocați şi din suporterii lor, pentru că Facultatea de Medicină era departe, spre celălalt mal al râului, în Boston.

Invitații doctori intrară pe teren, însoțiți de un val de huiduieli. Dar, fiind antrenați clinic să-şi păstreze sângele rece, ei trecură la încălzire. În timp ce se încălzeau şi făceau elongații, Barney observă că în față şi în centru nu se afla doar decanul Holmes, ci se găseau şi eminențele cenuşii ale Facultății de Medicină. „De ce oare“, îşi zise el, „am fost atât de preocupat până acum? Aceşti bătrâni băşinoşi nu se vor atinge de mine. Îmi pare bine că am convins-o pe Castellano să stea acasă şi să-nvețe“.

Şi apoi începu totul.

Tipul era atât de uriaş încât colosala lui structură trupească părea un bloc care atingea aproape lămpile de sus. Mack Wilkinson – Camionul – cântărind o sută cincizeci de kilograme, un colos ce făcea ca sculpturile

din templul Luxor să pară simple miniaturi, se deplasă în teren – mingea de baschet părând în masivele lui palme cât un grapefruit.

— Doamne, apără, şopti Barney către Bennett, individul este obez, din punct de vedere clinic e obez, vreau să spun.

— Vrei să-i spui asta şi lui? zâmbi Bennett.

— Am chiar de gând, replică Barney, după meci.

Tactica de joc a doctorilor era simplă: ținând seama de faptul că avocații nu erau în formă – Wilkinson fiind unul, dar nu şi singurul – ei vor face un joc rapid şi vor exploata inevitabila oboseală a duşmanului în repriza a doua.

Astfel ei îşi dezvoltară întreaga energie, atât de mult încât Skip Elsas nici nu a încercat măcar să ajungă la minge, ci tot timpul căuta să-l facă pe Wilkinson s-o paseze la unul din echipa lui. La sfârşitul primei reprize studenții de la Medicină puteau fi mulțumiți pentru că avocații conduceau numai cu şase puncte.

În vestiar, Skip se adresă jucătorilor săi cu atenție profesională:

— Aveți grijă beți multe lichide, băieți. E al dracului de cald pe teren. Nu m-ar surprinde ca avocații să fi dat drumul la căldură special. Ar fi trebuit să aducem câteva pastile de sare.

— Am adus eu câteva tablete, se auzi o voce distinsă de dincolo de vestiare.

Era Holmes, decanul, care venea cu sacul lui negru. De îndată, jucătorii înghițiră un produs care înlocuia nu numai sodiul pierdut prin transpirație, ci şi sodiul ionic.

— Cum merge treaba acolo, băieți? întrebă el patern.

— Ei joacă un meci murdar, domnule, oferi Barney o părere de expert.

— Am observat asta, Livingston, replică decanul. De fapt, se pare că anul acesta sunt mai răi ca de obicei.

— Da, spuse Barney. Pe urmă toți caută să se bage în spatele lui Wilkinson, ca şi când ar fi un trunchi uriaş

într-o pădure.

— Într-adevăr, aprobă Holmes. Dar la fel de bine se dovedeşte şi faptul că rădăcinile lui sunt în pământ. Şi se întoarse spre liderul lor: Skip, nu poți folosi imobilitatea lui ca avantaj?

— Ba da, domnule. Am păstrat în spate câțiva jucători rapizi pentru repriza a doua.

— Bun, spuse decanul dând din cap. Mai bine vă las, deci.

Era evident chiar de la începutul reprizei a doua că ambele echipe erau consumate. Deci victoria nu se baza pe viteză, ci pe scoaterea din formă a jucătorilor. În timp ce minutele treceau exagerat de încet, meciul părea că se transformă din baschet într-un fel de fotbal ucigător, dar fără echipamentul de protecție necesar.

Barney, căruia niciodată nu-i fusese teamă să se avânte înainte după minge, se simți de mai multe ori strivit de o *grămadă* de jucători care se aruncau asupra lui. Genunchii îi erau juliți, coastele rănite. Pe la mijlocul ultimului sfert cu scorul de 56-56, doctorii aveau deja cinci jucători terminați. Dar ei îşi pompară suficientă adrenalină ca să reuşească să continue meciul.

Acum toți spectatorii erau deja în picioare, începând încet să se deplaseze înainte. Două, patru, şase apoi şapte puncte. Preluaseră conducerea. Le ardeau mâinile. Skip Elsas prinse o minge de la un şut ratat şi o pasă lui Barney care era deja la mijlocul terenului. El, la rândul său, o aruncă lui Bennett care era singur sub coşul avocaților față în față cu gardianul – Mack Wilkinson. Bennett sări să arunce la coş. Wilkinson se aruncă după Bennett. Avu loc o ciocnire puternică. Se auzi fluierul. Bennett părea complet dispărut sub un munte de mâini şi picioare.

În mod straniu, arbitrii acuzară un fault la Bennett pentru atac necorespunzător. Dar mai întâi au trebuit să elibereze şi să deznoade jucătorii de la sol. După ce trei din coechipierii săi reuşiră să ridice „Camionul“, Bennett

deveni vizibil. El se ținea de un genunchi şi se răsucea de durere.

— Ben, eşti bine? întrebă îngrijorat Barney.

— La dracu', suspină el cu fața contorsionată de durere. Cred că mi-am rupt ceva. Doare îngrozitor.

— Faceți loc, faceți loc, spuse imperios o voce; era decanul Holmes şi alte două eminențe de la Facultatea de Medicină.

— Lăsați să-i vină aer, ceru un al doilea doctor.

Barney şi ceilalți jucători se aşezară jos, golind paharele de plastic cu apă în timp ce cântăreau situația dificilă în care se aflau. Dacă Landsmann devenea indisponibil pentru joc – vor fi declarați învinşi prin „forfeit" sau vor continua patru contra cinci? Oricum situația era disperată.

Îngrijorat mai mult de Bennett decât de meci, Barney încercă să-l vadă. Dar eminențele de la Facultatea de Medicină îl înconjuraseră pe pacient şi unul din decanii mai tineri îl împinse pe Barney la o parte. Nici chiar arbitrul nu reuşi să arunce o privire. Time-out-ul ajunsese la limită şi oficialii insistau să se continue meciul.

Tocmai se auzi fluierul şi cercul de doctori se rupse, iar Bennett deveni din nou vizibil, fiind cu blândețe ajutat să se ridice în picioare de către decanul Holmes. El se sprijinea cu dificultate pe piciorul drept. Apoi păşi cu mai multă încredere. Dădu din cap spre arbitru că totul e în regulă şi făcu un semn de asigurare spre Barney.

Doctorii trebuiau să rețină mingea cât mai mult şi să încetinească meciul. Ei se pregătiseră pentru eventualitatea asta fericită şi, cu toate că avocații începuseră să preseze furioşi, medicii se înțeleseseră între ei să tragă de timp şi să evite să fie omorâți.

Când se auzi semnalul de încetare a jocului, „Cupa Durilor" se întorsese la locul ei de bază, Facultatea de Medicină!

Din poziția normală, decanul Holmes sări în sus de

bucurie. Apoi, reluându-şi calmul se duse cu demnitate şi-i întinse mâna decanului de la Facultatea de Drept. (Şi probabil ca să-şi primească pariul de o mie de dolari.)

Skip şi Barney îl ajutară pe Bennett să se urce într-o maşină ca să fie dus la camera de gardă a secției de chirurgie generală unde sosirea lui era deja aşteptată.

Pe drum, Bennett începu să geamă şi să se agite din cauza durerilor ascuțite.

— Ben, Ben, te simți bine?

— Pe dracu', nu! răspunse el scrâşnind din dinți. Blestemata de novocainã s-a terminat.

— Ți-au făcut novocainã? întrebă Barney stupefiat.

Bennett aprobă din cap.

— Şi încă ceva. Nu ştiu ce dracu' a fost.

— Bine, încercă Barney să-l liniştească. Gândeşte-te cu ce te-ar fi injectat în cazul în care am fi pierdut.

Bennett nu râse.

Nici Barney nu zâmbi. El se întrebă: „fusese oare nevoie ca doctorii să câştige cupa asta cu *orice* preț?“

ŞAISPREZECE

Când sosiră la spital, îi şi aştepta o asistentă cu un cărucț cu roți pentru Bennett ca să-l ducă repede, fără obişnuitele formalități şi hârtii sâcâitoare, direct la radiologie. Însuşi Cristopher Dowling – doctor în medicină, membru al corpului profesoral, medic primar ortoped, îl aştepta ca să-i vadă radiografiile. În câteva minute apăru şi decanul Holmes. În timp ce Dowling consulta cu grijă partea inferioară a piciorului lui Bennett care se umfla văzând cu ochii, decanul spuse blând:

— Bună performanță, Landsmann, avocații ăia n-au aflat cum s-a întâmplat.

— Să fiu sincer, domnule, nu ştiu ce m-a lovit. Ce era în acele fiole?

— Xenocainã, care este un analgezic la modă şi – mulțumim Domnului pentru farmacologie – ducozolidan, cel mai recent agent antiinflamator.

Skip şi Barney urmăriseră dintr-un colț toată scena. În acel moment, studentul mai mare şopti:

— Citisem despre „duke“, cred că l-au testat pe cai sau aşa ceva. Nu ştiam că este deja pe piață.

— Chiar aşa? se miră Barney cu un ton liniştit sub care se putea simți însă indignarea. Dacă medicamentul o să aibă efecte secundare nedorite, Dowling poate să le comunice şi va mai avea un articol în lista de lucrări.

Când cele două somități medicale părăsiră încăperea, Skip şi Barney se apropiară de prietenul lor.

— Cum merge, bătrâne? începu Barney.

— Nu mă mai doare, răspunse Bennett cu gura uscată. Mi-au făcut iar o injecție…

În acel moment Barney nu mai îndrăzni să-l întrebe ce alte medicamente miraculoase i s-au administrat.

— Care-i diagnosticul? întrebă Skip, încercând din toate puterile să pară liniştit.

— O ruptură în tendonul lui Ahile care, după cum

simt, este destul de rea. Niciun os nu e rupt, totuşi.

Barney ştia câte ceva despre accidentele în sport. Îi era limpede că tendonul lui Bennett nu putea să fi fost total rupt când i s-au făcut injecțiile. Medicamentele îl „vindecaseră“ suficient ca să-i facă posibilă agravarea leziunii până la punctul în care acum intervenția chirurgicală nu putea fi evitată.

În capul lui Barney se născu ideea că, chiar dacă avocații i-ar fi fracturat în bucăți piciorul lui Bennett, Avangarda Medicinii Moderne ar fi găsit un mijloc să-l țină pe teren până la sfârşitul meciului.

— Hei, băieți, spuse Bennett răguşit şi obosit, de ce nu plecați, în special tu, Livingston? O să am nevoie de tine. Te rog să-mi iei notițe în zilele următoare. S-ar putea să pierd la anatomie marea deschidere a craniului.

— Nu-ți face griji, interveni decanul Holmes, care apăruse între timp. Nicio problemă. Am să-l pun pe cel mai grozav neurolog de aici să te pună la punct cu tema, mâine dimineață, Landsmann. Fii, deci, fără grijă.

— O să fii cuminte, Ben? se simți Barney vinovat că pleacă abandonându-şi colegul.

— Nu, băiete, fac rost eu de toate numerele de telefon ale asistentelor drăguțe şi vă arăt eu vouă.

Neurologul despică craniul de pe masa lui Barney exact în două. Barney avea impresia că asta i se întâmplă chiar lui, privind la profesorul Francis James care demonstra cum se poate tăia cu fierăstrăul capul unui cadavru în două.

Ce urmă apoi fu o cădere. Deoarece craniul desfăcut în două, ca o nucă de cocos, lăsa să se vadă creierul – instrumentul sacru al gândirii, acel organ venerat, care l-a creat pe om, sau cum spune Hamlet „nobil prin minte, pildă, a vietăților“ – arăta ca o conopidă fiartă, ferfeniță.

James rezumă rapid structura fundamentală a creierului:

— De fapt avem două creiere sau cu alte cuvinte

emisferele dreaptă şi stângă sunt imaginile în oglindă, una pentru cealaltă. Încă nu înțelegem în întregime cauza acestui fapt şi nici cu precizie funcțiile fiecărei părți.

După asta arăta cei patru lobi.

— Observați, lobul temporal stă deasupra hypothalamusului care, deşi cântăreşte doar trei grame, este statul major care comandă apetitul, secrețiile glandulare, sexualitatea şi o mulțime de stări emoționale (incluzând aşa-zisul centru al furiei).

Barney se întreba dacă era singurul mirat de faptul că, deşi ştiința putea arăta exact locul din creier care generează furia, nu putuse identifica încă zona unde apare iubirea.

La prânz, deşi încercase să se ascundă în cel mai îndepărtat colț, Laura îi dădu de urmă.

— Ce dracu' s-a-ntâmplat aseară?

— Am câştigat, spuse el sec.

— Ştii la ce mă refer. Ce-i cu Bennett?

— Te rog, Castellano, nu sunt doctorul său curant. În plus, sunt lovit, am vânătăi de la cap până-n vârful degetelor de la picioare. Şi sufletul meu parcă este în comă.

Laura se aşează la masă în fața lui.

— Livingston, cred că Facultatea de Medicină te face antisocial, paranoic şi straniu.

— Asta este exact ceea ce trebuie să se întâmple. Dacă o țin tot aşa, ajung preşedinte la Asociația Medicilor Americani.

— Te rog, Barney. *Ce anume* s-a întâmplat cu Bennett?

O privi cu ochi încercănați şi roşii:

— A avut cel mai bun tratament, pe care nici pe bani nu l-ar fi putut căpăta.

Laura îşi încrucişă brațele, luând o poziție ce spunea că era hotărâtă să aştepte oricât de mult ca să obțină o explicație.

— Bine, l-au injectat cu nişte porcării noi, noute.

Trebuiau să-l facă să alerge cu tendonul lui Ahile rupt.

— Îmi vine să spun că asta-i o tâmpenie.

— Laura, nu vrei să-nțelegi. Poanta este că am *câştigat* meciul. Suspină şi vorbi din nou. Abia acum înțeleg de ce asta se numeşte „Cupa Durilor“. N-o să mă surprindă dacă Mack Wilkinson, când o să-şi ia diploma, n-o să-l ajute pe Bennett să dea în judecată Facultatea de Medicină, ca să ceară daune un milion de dolari.

— Ce, doar nu e invalid, nu-i aşa?

— Până acum, nu. Dacă are noroc, în doar câteva luni, Ben va putea să meargă fără cârje.

În seara aceea, Barney îl vizită pe Landsmann în rezerva sa din aripa specială a spitalului. Deschizând uşa, fu surprins să găsească doi tineri în halate albe arătând către un obiect neobişnuit de pe patul-brancardă a lui Bennett: replica creierului uman pe care James îl folosise la curs.

Când îl văzu pe Barney, Bennett le ceru oaspeților săi:

— Putem s-o lăsăm baltă? E-n regulă băieți? Toți lobii *mei* încep să mă doară.

Cei doi doctori tineri aprobară din cap şi unul din ei cu un papion elegant, spuse:

— Suntem amândoi de gardă la noapte, Ben, dacă ai nevoie cheamă-ne, dacă nu, ne vedem mâine dimineață. Ciao.

Barney privi camera. Aproape toată încăperea era plină de manuale deschise, caiete de notițe sau modele anatomice din plastic. Era limpede că prietenul lui nu a vrut să învețe în ziua aceea.

— La naiba, Ben, ai putea să deschizi o facultate proprie. Cred că nu ai nevoie de astea.

Aruncă pe pat copiile la indigo ale notițelor pe care le luase în după amiaza aceea. Încep să fiu gelos.

— Nu, Barn, nu are rost, nu merită.

— Te doare?

— De fapt nu, sunt numai plictisit că trebuie să stau în

spital atât de mult.

— Te gândeşti că rămâi în urmă cu şcoala?

— La naiba, nu! zâmbi. Cu ajutorul pe care-l capăt aici ar trebui să fiu gata să practic medicina la sfârşitul săptămânii.

În momentul acela sună telefonul. Barney ridică receptorul.

— Bună seara, spuse o voce ce părea a fi a unui bărbat trecut de şaizeci de ani. Este rezerva domnului Bennett Landsmann?

— Da, cine este, vă rog?

— Aici e tatăl lui din Cleveland.

Barney dădu receptorul. „De ce naiba tatăl acestui băiat avea accent german?“

În aprilie 1945, o pălălaie de flăcări a distrus barăcile de lemn ale lagărului de concentrare de la Nordhausen. Autoritățile medicale ale armatei americane hotărâseră că doar totala evacuare şi distrugere a clădirilor infectate va putea opri epidemia de tifos în plină creştere.

În acea seară, ultimii supraviețuitori fură îmbarcați în camioanele armatei pentru a fi transportați într-unul din lagărele pentru persoanele dezrădăcinate, înființate de aliați.

Hannah Landsmann era aptă să reziste la călătorie, deşi doi soldați au trebuit s-o ajute să uree în camion. Herschel era lângă ea.

În camion era un adevărat turn Babel de vociferări şoptite. Deşi refugiaților li se spusese fiecăruia în limba sa natală că erau duşi într-un loc pentru reabilitare şi recuperare a sănătății, erau încă neîncrezători. De câte ori în anii, precedenți nu auziseră ei spunându-li-se de către paznicii naziști că merg doar într-un „lagăr de muncă“ sau într-un „spital“?

Nu aveau alt limbaj de comunicare decât pe cel al suferinței mute. Unii polonezi şi germani comunicau între ei în idiş. Dar cum ar fi putut oare docherii evrei din

Grecia să vorbească foştilor profesori din Viena? Echivalentul lor pentru idiş era ladino, spaniola vorbită de strămoşii lor expulzați din Spania în 1492 şi care rătăciseră spre est. Câțiva, ca Herschel Landsmann, ştiau şi engleza.

Aşa că, în momentul în care convoiul se opri pe drum pentru o gustare menită să-i întărească pe cei malnutriți, Herschel se apropie de un soldat tânăr şi-l întrebă:

— Scuzați-mă, domnule, de fapt unde mergem?

— Nu v-am spus, oameni buni? răspunse caporalul cu un accent din Noua Anglie. Vă ducem într-un loc unde puteți să vă odihniți şi să vă refaceți, unde sunt oameni care vă vor ajuta să vă găsiți rudele. Este un lagăr P.D. Asta înseamnă…

— *Ştiu* ce-nseamnă asta. Dacă vreți să-mi spuneți *unde* este.

— Locotenentul nostru spune că este la Bergen – Belsen.

Cuvintele zguduiră trupul subțire al lui Herschel. Pentru că ceea ce auzise despre atrocitățile naziştilor făcute acolo – sute de mii de oameni morți sau pe moarte – era un lucru cunoscut de toți. Din nou soarta îşi învârtea cu cruzime cuțitul în rana lor? Căzuseră din nou în mâinile unei nații de prigonitori?

Herschel se îndreptă înapoi spre camion. Când urca, un soldat îi oferi ciocolată, pe care el o refuză scuturând din cap.

— Ce s-a întâmplat, *liebchen?* întrebă Hannah îngrijorată.

— Nimic, nimic, făcu el un efort eroic să-şi ascundă disperarea.

Dar se înşela, bineînțeles, întrucât, ca şi Dachau spre sud, Belsen era în plină transformare, din lagăr al morții într-un „lagăr al vieții“.

Hrana şi îngrijirea medicală erau foarte bune. Imediat intrară în activitate diferite organizații de ajutor ca Societatea Evreiască de Ajutor Internațional, Organizația

pentru Refacere şi Recuperare şi alte organizaţii înfiinţate de organisme internaţionale pentru a face faţă imensei sarcini de a identifica viii şi morţii şi de a încerca să reunească familiile şi să ajute refugiaţii sa meargă „acasă“, indiferent ce ar fi însemnat acest cuvânt pentru ei. Pentru că cine dintre ei ar fi avut tăria sufletească să se întoarcă în locurile în care „concetăţenii“ lor, în atât de multe cazuri, îi predaseră naziştilor. De fapt, opţiunile posibile erau doar două: ţările de limbă engleză sau Palestina.

Herschel avea un frate care emigrase undeva în Ohio în anii ’30 şi asta era suficient să le dea posibilitatea de emigrare în Statele Unite. Visul său cel mai frumos era acum să aparţină acestei naţiuni generoase, ai cărei fii, ca nişte îngeri protectori, îl eliberaseră. În momentul în care Comisia pentru Lagăre a statelor Unite a început audierile, Herschel şi Hannah au depus o cerere de a trăi în America.

Ofiţerul care le lua interviul le-a pus o serie de întrebări formale printre care şi aceea dacă Herschel era comunist. El răspunse cu o bună dispoziţie care îl convinse pe funcţionar:

— Domnule, credeţi că e posibil ca cineva care a fost proprietarul celei mai mari fabrici de articole de pielărie din Germania poate fi altceva decât un capitalist?

Acum tot ce trebuiau să facă era să aştepte găsirea fratelui lui Herschel şi să se aranjeze sponsorizarea.

Aşa şi făcură.

Era în mijlocul verii când veni o scrisoare de la un oarecare Stephen Land din Cleveland, Ohio, care arăta că este aceeaşi persoană cu care „Hershie“ crescuse împreună la Berlin. Doar că atunci îl chema Ştefan Landsmann: „Am vrut ca *nimic* să nu-mi aducă aminte că sunt german“, explica el. „Am cumpărat chiar un set de discuri ca să scap de orice urmă de accent german“.

Scrisoarea exprima marea bucurie că fratele său şi cumnata au supravieţuit genocidului barbar, dar restul

scrisorii era trist.

„Din cunoştinţele pe care le am, sunteţi singurii din familie care aţi scăpat de cuptoarele morţii. Toţi verii: Katznelson, Spiegel şi Wiener au fost trimişi la Auschwitz“:

Dar pentru Herschel şi Hannah, ultimele sale cuvinte erau cele mai rele.

„Plâng împreună cu voi pentru mica Charlotte. Dar, deşi ştiu că ea nu poate fi înlocuită în inima voastră, cel puţin sunteţi amândoi destul de tineri ca să mai aveţi copii. Aceasta este o binecuvântare“.

Citind aceste cuvinte, Hannah începu să suspine atât de tare încât Herschel nu mai putu să o liniştească. Cum ar fi putut, dacă şi el plângea?

Procesul birocratic dura. Veni toamna şi locuitorii a ceea ce era acum *satul* Bergen-Belsen trăiau într-o aşteptare care se transforma uneori în nerăbdare plină de enervare. Toţi doreau să fie dispersaţi ca nişte seminţe ce trebuiau să ajungă pe un nou pământ şi poate chiar să înflorească.

În decembrie mai erau încă câteva mii de locuitori printre care Herschel şi Hannah Landsmann.

Era Crăciunul pentru soldaţi, iar evreii sărbătoreau Hanucah care aniversa eliberarea strămoşilor lor de asirienii tiraniei în secolul ai doilea î.e.n.

În ciuda locuinţelor reci şi lipsite de confort, era un moment de sărbătoare. Preoţii armatei conduseră un grup de voluntari ca să construiască un candelabru imens, în fiecare noapte adăugând o altă lumânare, până ajunseră la opt – vestind libertatea câştigată a celor de faţă şi aruncând lumina dincolo de graniţele foştilor lor opresori. Erau cântece şi dansuri de bucurie:

Piatră a timpurilor, cântecul nostru
Să laude puterea ta mântuitoare
Tu în mijlocul gloatei furioase

Ai fost turnul nostru de salvare.
Furioşi s-au năpustit asupra noastră
Dar ajutorul Tău ne-a salvat
Şi cuvântul Tău le-a zdrobit spada
Atunci când puterea noastră a slăbit.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu cânți? îl certă Hannah pe soțul său.

— Cum pot cânta că Dumnezeu ne-a salvat, când El ne-a întors spatele? Armata Americană ne-a salvat.

— Şi cine crezi că i-a trimis pe ei? întrebă ea.

Iarna anului 1946 trecea, fratele lui Herschel scria cu regularitate, uneori trimițând fotografii ale soției sale americane, Rochelle, şi ale celor doi „băieței drăgălaşi". Scrisorile sale debordau de optimism. America era țara tuturor posibilităților. El însuşi îşi deschisese un magazin de galanterie în centrul oraşului Akron şi se dezvoltase aşa de bine că avea o sucursală în Cleveland, unde îşi făcuse casa.

Fiind acum în legătură directă cu fratele său Herschel, „Steve" se simțea obligat să-i scrie predici în cuvinte mari: „În America poți să ajungi cât de sus vrei. Aici, dacă munceşti, te poți întinde până la cer".

Fratele său european nu se putea opri să nu-şi amintească tăblițele cu anunțuri de la intrarea în lagărele de concentrare: *„Arbeit macht frei"* – munca te va face liber. Bineînțeles aceasta însemna în cazul lor, eliberarea sufletului din trup.

Când el se plângea Hannei, ea încerca să-l liniştească.

— Cum poți să antipatizezi un om pe care nu l-ai văzut douăzeci de ani? Cum poți să spui că soția lui este o *yenta* şi copiii sunt nişte răzgâiați, când nu i-am văzut niciodată?

— Hannah, spuse Herschel, punându-şi un deget pe frunte, pot să-i văd aici înăuntru. Nu-mi pasă de ce spune, dar să ştii că n-o să intru în afacere cu fratele meu mai mic Stefan.

— Vrei să spui Steve.

— Pentru mine o să fie întotdeauna Stefan şi un atotştiutor care nu ştie nimic.

— A fost destul de deştept să ştie să plece din Germania înainte de război, spuse Hannah, regretând în acelaşi moment că a adus conversația într-un punct atât de dureros. Îmi pare rău, Hersh, am mers prea departe.

— Nu, ai dreptate. Dacă am fi plecat cu Stefan, Charlotte a noastră ar fi încă în viață. Şi *noi* am fi încă vii.

— Dar noi…

— Nu, spuse el solemn, noi respirăm. Dar într-o lume în care atâția frați de-ai noştri au fost masacrați, nu ne mai putem număra printre cei vii.

Trecuse aproape un an de la eliberarea lor când în sfârşit au păşit pe pământul Americii. Cei din familia Land parcurseră tot drumul de la Cleveland până la vapor cu maşina. Se întâlniseră cu toții voioşi şi încurcați, simțindu-se vinovați că rămăseseră în viață. Pe dig nu s-a dus lipsă de lacrimi.

Steve şi Rochelle le găsiră celor din familia Landsmann un apartament mic, dar confortabil, la marginea cartierului Shaker Heights, o suburbie unde-şi aveau casa lor minunată şi grădina lor.

În ciuda presimțirilor lui nebuloase, Herschel începu să lucreze pentru fratele lui. De fapt, până la urmă nu prea avea de ales. Însă visa să devină independent, să poată să-şi țină soția iubită în acelaşi lux în care o ținea Steve pe Rochelle.

Dar exista o problemă mai importantă. Reuşise să găsească adresa de acasă a regretatului colonel Abraham Lincoln Bennett, prin intermediul Administrației Veteranilor de Război din Statele Unite. Aceasta era în Millersburg, un orăşel mic în Georgia, la jumătate de oră de mers cu automobilul de la Fortpordon, unde colonelul îşi începuse cariera de ofițer.

Încercase să vorbească cu familia Bennett la telefon,

dar a aflat că aceştia nu au telefon. Rămăsese alternativa deplasării sale în persoană până acolo. Deci, punându-şi lucrurile într-o valiză mică, el cu Hannah porniră în prima lor Odisee americană în weekendul de patru zile de la patru iulie.

Călătoria dură două zile. Târziu, în prima după-amiază, Herschel căută un loc în care să poată dormi.

Construcția din lemn albă a hanului Dixie Belle, chiar la sud de Knoxville, statul Tennessee, părea suficient de confortabilă şi el trase maşina pe aleea cu prundiş din față, coborî, îşi îndreptă cravata şi intră să ceară o cameră.

Recepționerul era deosebit de politicos – dar categoric.

— Îmi pare rău, domnule. Mi-e teamă că în acest loc nu sunt acceptați oameni din categoria dumneavoastră

Herschel era contrariat.

— Categorie? Ce fel de categorie? Sunt un om, am bani, bani gheață. Uite, priveşte, şi el îşi întredeschise valiza.

Recepționerul se mulțumi să zâmbească şi scutură din cap.

— Nu, domnule, mi-e teamă că nu înțelegeți politica acestui hotel. Nu sunt acceptați negrii şi evreii.

— Nu înțeleg, spuse Herschel necrezându-şi urechilor.

— Să-nțelegeți ce anume, domnule? întrebă recepționerul. Legătura dintre negri şi evrei? În aceste locuri noi credem că unii sunt negri pe dinafară, iar ceilalți pe dinăuntru. Vă urez o seară plăcută.

Cu sufletul amărât, Herschel se întoarse la maşină şi-i povesti soției incidentul.

— Oare cum şi-a dat seama că sunt evreu? se miră el cu voce tare.

— Herschel, dragă, fii rezonabil, accentul tău nu e tocmai exact cu acel al lui George Washington. Am o idee. Să găsim un loc unde categoria noastră poate primi ceva de mâncare şi pe urmă o să-ncercăm să dormim în maşină.

Ajunseră în Millersburg în dimineața următoare. Era un cătun dărăpănat, adormit, unde casele aveau culoarea lutului uscat în razele soarelui de vară. Herschel nu putuse dormi în noaptea precedentă (parcaseră în spatele unui restaurant rezervat), întrebându-se dacă nu trebuie să ceară informații de la poştă sau de la poliție despre casa lui Bennett. Având rămasă în el o spaimă pentru uniforme, în special când acestea sunt însoțite şi de arme, optă pentru poştă. Aceasta nu avea ca cea din Cleveland un edificiu mare din piatră, dimpotrivă era o baracă gata să cadă, lipită de farmacie.

— Bineînțeles, îmi amintesc de colonel, spuse farmacistul cu calda ospitalitate a celor din Sud. Dar, dacă pot să îndrăznesc – ce anume vreți să ştiți despre ce a mai rămas din familia lui?

— Păi, ezită Herschel timid, ce anume înțelegeți prin ce a rămas din familia lui?

— După cum ştie toată lumea, colonelul este mort – presupun că ați văzut că numele lui este pus pe placa memorială de la Primărie alături de cele ale oamenilor albi căzuți la datorie. Şi au trecut ani de când Lorraine şi-a luat tălpăşița din acest fund de țară plecând cu un oarecare Dan spilcuit din Atlanta. Tot ce a mai rămas este bătrâna Miz Bennett şi tânărul Linc.

— Ați putea să-mi spuneți, vă rog, unde locuiesc?

— Cu tot respectul, unde credeți că poate locui un negru, doar în cartierul negrilor.

— Puteți să-mi indicați direcția, vă rog?

Farmacistul aprobă din cap.

— Amice, mergi înainte pe strada principală până la capăt şi pe urmă mergi după cum te duc ochii.

Era puțin mai mult decât o uliță cu cocioabe de o parte şi alta care se deosebeau între ele prin culorile murdare ale lemnului lor uscat care fusese cândva maro, verde sau roşu. Ici, colo se putea vedea câte o cutie de poştă mică

având un nume zgâriat pe ea. „Bennett“ era cea mai arătoasă dintre ele.

Herschel şi Hannah ciocăniră la uşă sub privirile curioase ale celor şase, şapte gură cască care ieşiră rapid pe verandele lor. Le deschise o negresă masivă, cu părul alb netezit pe tâmple.

— Cu ce vă pot fi de folos? îi întrebă, scrutându-i curioasă.

— Căutăm casa colonelului Lincoln Bennett, doamnă, spuse încet Herschel.

— Dar, voi oameni buni, nu aţi aflat că fiul meu a murit? şi în vocea ei se simţi mânie şi tristeţe.

— Da, doamnă. L-am cunoscut în Europa, în timpul… ultimelor sale zile. Numele meu este Herschel Landsmann, şi aceasta este soţia mea Hannah. Fiul dumneavoastră m-a eliberat şi s-a luptat cu doctorii să-mi salveze soţia. Doream să-i întâlnim familia ca să-i exprimăm recunoştinţa noastră.

Elva Bennett ezită un moment, neştiind cum să se poarte. În cele din urmă, spuse:

— Puteţi intra?

Cei doi Landsmann acceptară din cap. Elva deschise larg uşa de sticlă şi îi conduse înăuntru.

— Îmi daţi voie să vă ofer nişte ceai rece?

— Sunteţi foarte drăguţă, replică Hannah în timp ce intra în livingroom. Pe perete era expusă mantaua lui Linc, iar deasupra ei domina fotografia lui în uniformă. Frunzele lui de stejar şi medaliile erau puse la vedere.

Doamna Bennett se-ntoarse cu trei ceşti şi se aşezară toţi trei. Gazda pe un fotoliu vechi, iar cei doi Landsmann pe o canapea tot atât de folosită.

— Deci, spuse bătrâna, acum cu un zâmbet prietenesc, l-aţi cunoscut pe Lincoln al meu.

— Era cel mai minunat om pe care l-am cunoscut vreodată, spuse Herschel din adâncul sufletului.

Doamna Bennett avea aceeaşi părere.

— Dacă era alb, ar fi devenit un general cu patru stele.

Ăsta e adevărul.

Cei doi Landsmann aprobară trist din cap.

— Nu mă îndoiesc de asta, afirmă Herschel.

Se aşternu o tăcere apăsătoare. Cum putea oare să-i explice scopul vizitei lor? Încercă să aducă vorba cu tact.

— Doamnă Bennett, soţia mea şi cu mine am fost părtaşi la o mare nenorocire şi nu ştiu cum să încep să vă spun…

— Din ultimele scrisori ale lui Linc mi-am cam făcut o idee, interveni cu înţelegere doamna Bennett.

— Fiul dumneavoastră, continuă Herschel, fiul dumneavoastră a fost ca un înger sfânt pentru noi. După atâţia ani de degradare la care am fost supuşi, el a fost atât de bun. Ne-a tratat ca pe nişte fiinţe umane. Şi iată, noi am supravieţuit şi el nu. Nici nu putem spune cât suntem de îndureraţi.

Herschel era încurcat că încă nu-şi atinsese scopul. Hannah îi veni în ajutor.

— Ne întrebăm dacă există un mod în care să vă ajutăm…

— Nu înţeleg, doamnă, o întrerupse doamna Bennett.

— Fiul său… începu Herschel. Lincoln vorbea mereu despre speranţele şi visele pe care le făurise pentru băiat. Vrem să fim siguri că aceste visuri vor deveni realitate.

— E bine? întrebă Hannah. Vreau să spun, el şi mama lui…

— Mi-e teamă că trebuie să vă spun că Linc junior nu are mamă, spuse bătrâna scânteindu-i ochii de mânie.

— Nu înţeleg, reluă Hannah.

— Ei, bine, oftă doamna Bennett, este o poveste lungă şi tristă. Cei doi nu s-au înţeles nici înainte ca Linc să plece în Europa. De fapt, exact când el… murea în luptă, avocaţii terminau actele pentru divorţul lor. De îndată ce ea a aflat, s-a grăbit să se întoarcă.

— Pentru copil… sugeră Herschel. Era probabil îngrijorată de el.

Elva Bennett scutură capul dezaprobând cu tărie.

— Pentru cei zece mii de dolari, domnule Landsmann. Aceasta este asigurarea plătită de guvern pentru moştenitori... Zece mii de dolari. În fiecare săptămână după aceea, bătea tot drumul de la Atlanta până la Millersburg numai ca să meargă la poştă ca să vadă dacă a venit cecul. Ceea ce în puțin timp s-a şi întâmplat. Indignarea femeii creştea din ce în ce pe măsură ce povestea. Şi ştii, domnule Landsmann, spuse ea tremurându-i vocea, în toate aceste drumuri de vânare a moştenirii, ştii că nu a venit niciodată să-şi vadă fiul? Iar guvernul Statelor Unite, pe ea, pe femeia asta, a ales-o să-mi moştenească fiul.

Bătrâna izbucni în lacrimi şi mânia ei toată se linişti.

Hannah o mângâie uşor pe mână şi în acest timp Herschel îşi exprimă gândul cu voce tare.

— Îmi pare rău, doamnă Bennett, în primul rând, de ce băiatul nu locuieşte cu mama lui?

Elvei i se transformă tristețea în indignare.

— De ce ar trebui să locuiască împreună cu un fiu pe care nu l-a dorit niciodată? Nu l-a iertat niciodată pe Linc că nu a lăsat-o să scape de acest copil nedorit. Lorraine se dădea drept mare doamnă. Nu voia să se lase constrânsă de datorii. Ura de fapt viața obişnuită. Dorea numai să se distreze. Pleca la Atlanta din când în când şi lipsea cu zilele. Eu am crescut acest băiat, începând cu ziua în care s-a născut.

Îşi şterse ochii cu batista pe care Hannah i-o întinsese şi se scuză.

— Îmi pare rău. Nu ar trebui să vorbesc aşa. Biblia spune că a urî este un păcat.

Herschel încercă delicat să-i explice scopul vizitei.

— Doamnă Bennett, vă rog să nu vă simțiți jignită, dar aş vrea să-mi spuneți dacă dumneavoastră şi nepotul dumneavoastră aveți probleme financiare.

După o clipă de ezitare, răspunse:

— Ne descurcăm foarte bine.

— Vă rog, vă întreb pentru că aş vrea să fac ceva –

orice – ca să vă arăt recunoştinţa noastră.

El spera că pasiunea ce o punea în vorbe îi va câştiga încrederea.

Împotrivindu-se, bătrâna se destăinui.

— Ei bine, normal, când fiul meu era în viaţă primeam întotdeauna o parte din solda lui, lunar, regulat ca un ceas. Când aceasta s-a întrerupt contasem pe asigurare ca să trecem peste perioada până când micul Linc va fi capabil să lucreze.

— Dar ce vârstă are acum? se interesă Hannah.

— Unsprezece ani va împlini luna viitoare. Pe douăzeci şi şapte.

— Mai are deci mult până să caute de lucru, trase concluzia Herschel.

— La noi, băieţii încep să lucreze pe la paisprezece ani sau chiar mai devreme, dacă sunt destul de înalţi.

— Dar ar fi un mare păcat. Ştiu că tatăl lui ţinea să-i dea o educaţie bună. Să-l dea chiar la un liceu.

— Visul lui a murit odată cu el, replică încet bătrâna.

Herschel şi Hannah se priviră unul în ochii celuilalt şi ştiură fiecare ce gândeşte celălalt.

— Doamnă Bennett, noi datorăm fiului dumneavoastră ceva ce nu are preţ. Am fi onoraţi dacă ne-aţi da voie să vă ajutăm.

— Nu suntem oameni bogaţi, dar am o slujbă şi pot face şi economii. Deci, când va veni vremea, tânărul Lincoln va putea să urmeze liceul.

Elva Bennett pe cât era de impresionată pe atât era şi de încurcată.

— Domnule Landsmann, nu ştiţi că nu este nicio şcoală de asta pentru negrii de aici până la Atlanta suficient de bună ca să-l pregătească pentru liceu? Şi nu are nicio şansă să meargă la o şcoală particulară de pe aici.

Cei doi Landsmann simţeau că pierd. Erau bariere pe care nu se gândiseră că le vor întâlni.

După o tăcere stânjenitoare în care nimeni nu putu

spune nimic, Hannah interveni cu o idee.

— Dar unde locuim noi în Nord, ştiu că sunt şcoli, şcoli excelente, unde sunt sigură că băiatul ar putea merge. Şi aceasta i-ar netezi drumul către liceu.

Elva era mai nelămurită ca oricând. De ce aceşti oameni se ofereau să plătească şcoala nepotului ei? De ce oare, un cuplu de oameni vrea să facă un astfel de lucru? Şi ea continua să caute un răspuns şi să-i examineze pe cei doi Landsmann.

— Chiar credeți că ar fi posibil ca el să ajungă în Nord? Vreau să spun că şcolile noastre pentru negri îi învață doar să citească şi să scrie. Sunt şaizeci şi unu de elevi în clasa lui Linc şi ca să vă spun drept cred că învățătoarea nu le ştie nici măcar numele.

Intrând în panică la gândul că bătrâna era pe punctul de a-i refuza, Herschel se repezi hotărât.

— Dar putem să-i fim tutori. Zău, doamnă Bennett, am putea fi cei mai buni tutori. Şi pe urmă ar putea urma cea mai bună şcoală *particulară.*

Herschel continuă uitând de stupefacția ce se citea pe fața soției lui.

— Amândoi suntem siguri în inima noastră de asta. Vrem să-i dăm nepotului dumneavoastră şansa de a obține tot ce tatăl său visase pentru el.

Elva simțea că i se taie respirația. Dacă oamenii aceştia vorbeau serios, dacă ei puteau cu adevărat să-l trimită pe Linc la o şcoală particulară, *ea* cu ce mai rămânea? Cu fotografii, cu medalii de război, amintiri, cu o casă goală?

Se întreba ce ar sfătui-o Biblia. Gândurile ei o trimiseră imediat la pasajul din Proverbe: „Fericit e cel ce află înțelepciunea… *chiar dacă asta l-ar costa tot ce are mai scump,* pentru că ar afla cunoaşterea“. I-o datora nepotului ei. Ba chiar mai mult, i-o datora fiului ei. Dar ea temporiza răspunsul pentru că hotărârea însemna agonia ei. Aşa că puse mai multe întrebări.

— Ce anume aveți de gând?

— Ei bine, replică Herschel, am auzit de acele şcoli

pregătitoare internat unde ar putea locui cu alți băieți de vârsta lui. Şi de asemenea există şi acele şcoli fără internat în Cleveland.

Şi de data aceasta a schimbat priviri cu Hannah. Ea spuse timid:

— El, Lincoln, ar putea sta împreună cu noi.

Elvei i se părea stranie ideea ca tânărul Linc să locuiască împreună cu altă familie, familie de albi, şi nu numai albi, ci şi…

— Voi, oameni buni, sunteți israeliți, nu-i aşa?

— Suntem evrei, dar nu suntem religioşi, replică Herschel.

— Dar credeți în Dumnezeu cel Atotputernic?

Înainte ca Herschel să-şi mărturisească agnosticismul, Hannah interveni.

— Da, da, bineînțeles.

— Ar putea merge în continuare la o biserică baptistă?

— Sunt sigură că vom găsi una, răspunse Hannah.

Bătrâna tăcu adâncită în gânduri.

— Poporul vostru a fost sclavul faraonului din Egipt?

Herschel dădu din cap:

— Da, da, asta cu mult timp în urmă.

— Bunicul meu a fost sclav cu puțin timp în urmă. Domnul Lincoln a fost Moise pentru noi. Cred ca asta ne-ar putea uni.

— Cu siguranță că ştim ce înseamnă să fii persecutat, doamnă Bennett, adăugă Hannah.

Într-un târziu, Elva întrebă:

— Cum aveți de gând să faceți asta?

Hannah spuse tatonând şi lăsându-se contaminată de visul soțului ei.

— L-am putea lua cu noi la Cleveland şi ar sta cu noi ca un membru al familiei. L-am trata ca şi cum ar fi… şi vocea i se sparse – copilul pe care noi nu-l mai avem.

Elva mai aşteptă puțin şi, ezitând, spuse:

— Nu pot decide singură. El va trebui să hotărască asta.

— Când vine de la şcoală? răsuflă Herschel în timp ce inima-i bătea din ce în ce mai tare.

— Depinde, câteodată mai rămâne să se joace cu mingea cu ceilalți băieți. Şi apoi adăugă, zâmbind. Este natural, ştiți, întocmai ca tatăl lui.

— Am putea merge să-l vedem… ezită Herschel. Maşina e afară şi dacă ați dori să ne arătați drumul…

— Pentru numele lui Dumnezeu, până acolo este doar o plimbare plăcută. Şcoala pentru negri este exact unde trebuie să fie, spuse bătrâna zâmbind ironic – de partea cealaltă a liniei ferate.

Herschel îl putu recunoaşte imediat.

Chiar dacă nu era înalt pentru vârsta lui şi nici cel mai bun jucător din cei care în curtea murdară a şcolii încercau să arunce mingea în coşul de metal fără plasă, se cunoştea că este fiul lui Lincoln Bennett. Era un fel de strălucire în ochii săi, o pasiune, un dinamism, astfel că era de neconfundat.

— Îl chem imediat, propune Elva.

— Nu, spuse Herschel, putem aştepta.

Şi, atent, el adăugă în sinea lui: „Doamne, băiatul este frumos. Tatăl său ar fi fost mândru de el“.

După câteva minute, jucătorii băgară de seamă străinii din mijlocul lor: cuplul acela alb care-i privea de pe tuşă. „Cine erau ei – să fie oare inspectori şcolari? De ce era Elva cu ei, făcuse Linc vreo prostie?“

Ei încetară să mai joace şi Linc, încă driblând cu îndemânare, mai întâi cu o mână, apoi cu cealaltă, apoi prin spate, se apropie de bunica lui.

Însă când bunica îi făcu cunoştință cu cei doi ca fiind „prieteni din timpul războiului ai tatălui tău“, încetă să mai bată mingea şi deveni solemn.

— L-ați cunoscut într-adevăr? întrebă băiatul.

— L-am cunoscut, şi el ne vorbea mereu despre tine. Şi ce mândru era. De aceea doream să te cunoaştem.

Băiatul se încruntă, pentru a-şi opri lacrimile.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm o înghețată? interveni Hannah cu tact.

Îl aşteptară afară pe Herschel care intrase într-o băcănie pentru „albi“ şi îşi făcu apariția cu înghețate de ciocolată pentru fiecare. S-au întors apoi fără grabă la casa familiei Bennett, evitând orice cuvânt în legătură cu ceea ce aveau de discutat.

Tânărul Linc îl îndrăgi pe Herschel imediat. Însă natura invitației lor îl ului şi îl înspăimântă.

— Adică s-o las pe bunica? întrebă timid.

— Te-ai putea întoarce de Crăciun şi în vacanțe, propuse Herschel, adăugând în grabă: Şi dacă nu te-ai simți bine, te-ai putea întoarce oricând acasă.

— Ți-ar plăcea să încerci pentru o vreme? adăugă cu blândețe Hannah.

Pus în încurcătură, Linc o privi pe Elva. Ea se întoarse către cei doi Landsmann şi spuse:

— Despre acest lucru ar trebui să vorbesc cu nepotul meu între patru ochi. Ne-ați putea lăsa puțin singuri?

Herschel şi Hannah fură de acord într-un glas.

— Putem încerca să trecem mâine dimineață, dacă doriți, continuă Hannah.

— Cred că ar fi bine, aprobă Elva. Vreau să mă rog ca Dumnezeu să mă călăuzească. Şi amândoi trebuie să ne întrebăm inimile.

— Herschel, ai înnebunit sau poate ai uitat că nu mai eşti un bărbat bogat? Acum l-ai făcut pe băiatul acela drăguț să viseze şcoli pregătitoare particulare şi tutori. De unde îți vin asemenea idei? Ştii doar că în Bancă avem doar datorii.

— Ştiu, ştiu, spuse el cu voce scăzută, dar îmi doream asta atât de mult încât aş fi dat orice.

— Revino-ți iubitule, nu *avem* chiar nimic.

Merseră mai mult alături, până ce Herschel începu din nou să vorbească.

— Mai am ceva, Hannah.

— Ce anume?

— Mai am încă o proprietate, ultima, pe care mi-aş sacrifica-o pentru Lincoln. Şi după o pauză, adăugă: Demnitatea mea.

Hannah înțelese pe loc.

— Vrei să spui că o să mergi la Stefan?

Herschel ridică din umeri pe jumătate încurcat, pe jumătate învins.

— Ştiu că ne înțelesesem că nu vom sta la cheremul lui, pentru că dacă îi acceptăm banii, va trebui să-i acceptăm şi regulile de joc.

După asta mărturisi:

— Stefan a deschis un cont în bancă pe numele nostru şi a pus în el douăzeci de mii de dolari. A spus că sunt pentru avansul la casă. Nu ți-am spus pentru că niciodată nu m-aş fi atins de banii aceştia.

Herschel o privi:

— Hannah, douăzeci de mii de dolari îl instalează pe Lincoln direct în liceu. Oare nu merită să-mi pierd demnitatea?

Ea îl privi cu dragoste şi răspunse:

— Iubitule, nu ai pierde nimic. Amândoi am câştiga ceva prețios, foarte prețios. Îşi aruncă brațele în jurul gâtului lui şi-l sărută. Numai să vrea Dumnezeu ca băiatul să spună da.

Erau prea emoționați ca să poată mânca la micul dejun, aşa că făcură o plimbare prin Millersburg şi se opriră pe o bancă în piața principală în fața monumentului din lemn, ridicat în cinstea soldaților care au murit în cel de-al doilea război mondial. Monumentul era decorat cu două steaguri în cruce, steagul Statelor Unite şi steagul Confederației.

— N-o să vină niciodată cu noi, oftă pesimistă Hannah.

— Ce te face să spui asta?

— Priveşte acest monument. Uită-te al cui este numele din capul listei.

Herschel se concentră asupra listei din fața lui. Dintre toți bărbații din Millersburg care muriseră în război, colonelul Bennett avea cel mai mare grad. Moartea i-a acordat respectul de care nu s-a bucurat niciodată în timpul vieții.

Când au revenit la ora întâlnirii, amândoi erau foarte emoționați în fața băiatului şi a bunicii. În sfârşit Herschel găsi puterea sa întrebe:

— Te-ai hotărât, Linc?

Băiatul răspunse cu o altă întrebare:

— Dar cu prietenii mei cum rămâne? N-aş cunoaşte pe nimeni, nu aş avea cu cine să mă joc.

Herschel răspunse onest:

— Tot ce pot să-ți spun acum este că noi ne vom strădui să-ți găseşti prieteni noi.

— Şi între timp o să-i suni la telefon pe bunica sau pe colegii tăi ori de câte ori o să simți nevoia, propuse Hannah.

— Dar nu pot, îmi pare rău, doamnă, nimeni în împrejurimi nu are telefon, răspunse băieţelul.

— Dar poți atunci să le scrii, interveni Elva, decis. Tatăl tău niciodată nu ne-a telefonat din Europa şi totuşi noi am ținut legătura cu el.

— Te mai nelinişteşte ceva, Linc? întrebă Hannah.

Băiatul aprobă timid din cap:

— Şi dacă eu nu o să fac față şi o să vă dezamăgesc?

— Doar într-un singur fel poți să ne dezamăgeşti, spuse Herschel categoric. Dacă nu ai vrea să vii cu noi.

Se aşternu o tăcere prelungită. Timp în care băiatul îşi privi bunica. Acum Elva vorbi pentru amândoi.

— Suntem de acord amândoi că tatăl lui ar fi vrut ca el să plece cu voi.

Deşi lui Herschel îi venea să sară în sus de bucurie, spuse calm:

— E minunat. Eu şi soția mea rămânem aici până organizăm amănuntele practice. Apoi, întorcându-se spre băiat, adăugă pe un ton plin de căldură: Îți promit că nu

vei regreta.

Cei doi Landsmann plecară plini de speranță, în timp ce Linc rămase amuțit de imensitatea hotărârii luate.

— Herschel, eşti într-o ureche? Vrei să spui că nu-s destui negri în Cleveland şi că tu mai trebuie să aduci unul din Sud?

— Stefan – adică vreau să spun Steve, îți interzic să vorbeşti aşa.

După ce găsiră prin preajmă un hotel care să-i găzduiască o noapte, Herschel îl sună pe fratele lui în Cleveland să afle dacă avocatul lui Steve i-ar putea spune ce formalități trebuie îndeplinite.

Fratele lui era departe de a fi entuziasmat de această afacere.

— Ascultă, Herschel, fii rezonabil, continuă Steve, certându-l. Ştiu că tu şi cu Hannah vreți un copil. Vă găsim unul de pe aici. Putem chiar să vă găsim *doi.* Sau vreți trei? Vă găsim şi trei.

— Vreau băiatul *acesta,* spuse pe un ton hotărât Herschel Landsmann.

— Bine, bine, Hersch, avocatul meu o să verifice toate amănuntele şi o să vă sune mâine dimineață. O ultimă paranteză. Să nu dai vina pe mine când o să fii refuzat la „Country Club".

Avocatul, un tânăr care tocmai terminase Facultatea Northwestern, privi cu mai multă simpatie propunerea făcută de Herschel. Mai există desigur şi problema mamei, care mai are încă formal copilul în grija ei. Dar, judecând după tot ce auzise despre Lorraine nu întrevedea dificultăți din partea ei. Era uşor de dovedit că bătrâna doamnă Bennett a fost *de facto* părintele copilului şi deci ea este aceea care are dreptul să-l transfere în grija părinților adoptivi, cei doi Landsmann.

Mai rămâneau doar câteva detalii minore pentru care trebuia să consulte o firmă de avocați din Statul Georgia.

— Voi, oameni buni, faceți un lucru minunat, spuse

sincer avocatul, la încheierea primei lor consultații juridice prin telefon.

„O, da“, îşi spuse în gând Herschel, „cel puțin pentru *noi* este cu adevărat minunat“.

O săptămână mai târziu, când se întoarse seara, o găsi pe Hannah plângând cu suspine.

— Ce s-a întâmplat, iubirea mea? întrebă el.

— Nu pot să cred, murmură ea. O să avem un *copil* în casă, un copil al nostru.

La început, băiatul urmă cursurile şcolii publice din apropiere. Dar în momentul în care au descoperit cât de mult era rămas în urmă la citit şi la matematică, cei doi Landsmann angajară preparatori – trei ore în fiecare după-amiază.

Pe Linc nu părea să-l deranjeze asta. Avea o sete neostoită de învățătură. Şi totuşi, aşa cum îi mărturisi lui Herschel într-una din convorbirile lor confidențiale, îi era tare dor de bunica şi de jocul de baschet. Pentru prima problemă, Herschel din păcate nu putea face nimic, însă a doua putea fi rezolvată. Douăzeci şi patru de ore mai târziu se fixă de peretele garajului lui Landsmann o scândură cu un inel şi plasă.

Şi totuşi, cei doi Landsmann se mai simțeau încă neliniştiți, la ideea că poate Linc este constrâns să studieze prea mult.

— Nu crezi că este prea solicitat copilul? întrebă Herschel într-o după amiază, târziu. Se întorsese mai devreme de la serviciu şi Linc mai era închis încă sus cu domnişoara Alsop, care-l ajuta la limba engleză. S-ar putea, într-o zi să ne urască fiindcă îl ținem închis în casă pentru aceste lecții suplimentare.

— Nu, serios, îl asigură soția sa, cred că-i fac plăcere. I se poate citi entuziasmul în ochi. Vreau să-nvețe.

— Într-adevăr, vreau.

Ei se întoarseră. Linc tocmai intrase:

— Îmi place cu adevărat. Nu m-ar deranja să am

meditații şi duminică, pentru că atunci nu aş mai avea mult până să-i prind pe ceilalți din urmă.

— Şi pe urmă? îl întrebă Herschel încântat.

— Pe urmă, să-i întrec, spuse băiatul plin de optimism.

În vara următoare, îl duseră la şcoala Shaker Heights. Nu era perioada în care se admiteau candidații. Dar directorul s-a lăsat convins de tenacitatea părinților adoptivi, de scrisorile de recomandare de la profesori şi tutori, fără să menționăm şi un telefon de la senatorul local (Steve aranjase fără plăcere lucrul acesta).

Dar cel mai mult a fost impresionat de potențialul intelectual al băiatului. Linc reuşi surprinzător de bine la testele care i se cerură în mod special. Nimeni nu ar fi crezut că doar cu câteva luni în urmă el de-abia ştia să scrie.

Mai mult, directorul comisiei de admitere fu de părere că putea constitui un experiment interesant să ai un tânăr de culoare în mijlocul unei şcoli albe ca zăpada.

— Va fi ca un fel de elev străin, am putea zice.

— Chiar aşa, încuviință directorul şcolii. S-ar putea spune, de asemenea, că omorâm doi iepuri dintr-o dată.

— Cum aşa? întrebă colegul.

— Ei bine, nu numai că băiatul e colorat, dar părinții săi adoptivi sunt, ştii… de neam evreiesc. Asta ar pune capăt unor plângeri care s-au vânturat în ultima vreme.

Ei nici nu ştiau cât de importantă avea să fie admiterea lui Lincoln Bennett junior căci, aşa cum prezisese el, ajungându-i pe ceilalți din urmă, începu să-i şi întreacă. După un singur trimestru, trebuiră să-l promoveze într-o clasă superioară la engleză, matematică şi ştiințe.

Şi asta nu era tot.

Nu a fost nicio surpriză că era cel mai bun atlet pe care şcoala îl avusese vreodată. Dar aceasta părea foarte normal, pentru că după cum îi explică directorului antrenorul, rasa lui excela în toate sporturile ce implicau alergarea şi săritura în înălțime.

La început, ceilalți elevi l-au tratat ca pe un vizitator de pe o planetă ciudată, dar el îi captivă unul câte unul pe toți.

Erau şi momente penibile. Seratele dansante organizate cu „cele mai bune“ şcoli de fete. După câteva incidente jenante, directorul încuviință cu tact că ar fi mai bine pentru el să nu participe la astfel de acțiuni.

Linc încercă să-şi ascundă jignirea față de ceilalți copii la şcoală, în special față de cei din echipă, care îl primeau fericiți pe teren, dar nu şi în casele lor. El obişnuia să stea în fața oglinzii, antrenându-se să afişeze o atitudine detaşată cu care să braveze şi să-ndure desele umilințe.

El îşi încredință adevăratele sentimente numai către Herschel şi Hannah. De la Hannah primi o consolare, de la Herschel putere:

— Într-o zi, Linc o să fii înalt şi mândru şi lor o să le fie ruşine. Ştiu că e greu. Dar tu trebuie să fii curajos.

Aşa că atunci când nu avea meciuri pe terenurile de joc, îşi petrecea weekendul cu Hannah şi Herschel. Cu Hannah, care la liceul din Berlin fusese foarte bună la ştiințe, putea să discute despre mecanica lui Newton, pentru că Linc era acum foarte *avansat* la fizică. Herschel îi citea compunerile şi i le comenta amănunțit. Natural, ei uneori nu erau de acord unul cu celălalt. Dar o discuție nu este oare adevăratul semn al implicării emoționale?

Ei nu neglijară nici promisiunea făcută bunicii. Îl înscriseră pe Linc la şcoala de religie şi în fiecare duminică îl duceau la biserica baptistă din apropiere.

Herschel obişnuia să aibă lungi discuții sincere cu Linc. Îi povestea despre Berlin, despre ascensiunea lui Hitler, despre legile de la Nürenberg din 1935, care răpeau evreilor drepturile civile şi cum ar fi vrut el, văzând afişele de pe ziduri să fi lăsat totul ca şi fratele său, şi să fi plecat. Dar el şi Hannah se simțeau atât de normal, atât de bine asimilați, încât nu le-a trecut prin gând că naziştii voiau să-i elimine.

Vorbiră amândoi despre lagăre, despre crudele trieri care hotărau cine urma să trăiască şi cine urma să moară. Naziştii le cruțau viețile numai celor robuşti, ca să muncească. După ce i-au povestit cum îşi pierduseră fetița, Linc avu coşmaruri timp de o săptămână. El nu putea să înțeleagă atâta ură.

Linc încercă să priceapă nenorocirea lor pe baza credinței pe care bunica i-o sădise.

— Nu cumva a fost voința lui Dumnezeu? întrebă el.

— Voința Lui? replică Herschel. Să fie ucişi toți membrii familiei noastre?

— Nu, spuse băiatul cu patimă, că v-a cruțat pe voi doi ca să ne putem întâlni împreună.

Herschel îl privi cu mare emoție:

— Da, chiar şi eu aş putea să cred într-un astfel de Dumnezeu.

Linc, la rândul său, le povestea despre copilăria lui. Avea amintiri vii despre „colonel“ (aşa cum îl numeau toți cu mândrie), care îi citea în fiecare seară din Scripturi. Chiar înainte ca tatăl său să plece la război, mama sa rămânea rareori pe acasă.

— Tot ce-mi amintesc despre ea este că se îmbrăca şi pleca la volan în Atlanta pentru „obligații sociale“. Toți locuiam în casa bunicii şi mama a telefonat la farmacie ca să ne comunice că nu se mai întoarce.

— Linc, poate că aşa a fost mai bine, spuse Hannah, cu înțelegere. Bunica ți-a dat tot ce putea să-ți dea o dragoste de mamă.

— Oh, nu spun că mi-a fost dor de ea, răspunse el, puțin cam prea repede, mascându-şi curajos sentimentul care îl chinuise totdeauna: că el însuşi ar fi fost cauza plecării mamei sale. Nu contează, adăugă el, zâmbindu-i cu dragoste lui Hannah, acum eu vă am pe voi.

Pe scurt, Herschel şi fratele său Steve nu se înțelegeau unul cu altul. Rochelle, nevasta ambițioasă a lui Steve,

era stânjenită de accentul lor şi făcea totul ca să-i invite cât mai des pentru a le perfecționa pronunția. Steve nu avea niciun respect pentru părerile şi sugestiile lui Herschel. În cel mai bun caz îl considera un angajat tolerat. Dar Herschel ce ar mai fi putut să facă? Demult în Germania îşi întemeiase o firmă solidă, dar cizma lui Hitler a distrus-o.

Iată că în 1951 tot ceea ce a fost răpit cu brutalitate de cel de Al Treilea Reich fu înapoiat de Republica Federală Germania, deodată. Cancelarul Konrad Adenauer anunță că guvernul său va plăti despăgubiri victimelor predecesorului său.

Un tribunal pentru despăgubiri, special înființat, hotărî că fostul proprietar al firmei Königliche Ledergesellschaft poate să-şi preia fabricile din Berlin, Frankfurt şi Köln – şi, dacă nu, să i se ofere în bani compensația corespunzătoare.

Fără să fie o surpriză pentru nimeni, alese să nu se întoarcă în Germania, ci să primească „reparația“ monetară.

De îndată ce primi cecul, Herschel se repezi în biroul fratelui său şi îi puse în față un cec de douăzeci de mii de dolari.

— Mulțumesc, Steve, acum nu ai să mă mai tratezi ca pe o rudă săracă.

Cu noul capital primit, Herschel finanță firma renăscută, Royal Leathercraft, cu sedii în Cleveland, apoi în Columbia şi pe urmă în Chicago. În doi ani deveni singurul furnizor de încălțăminte pentru copii prin rețeaua de opt sute de magazine „Rob McMahon“.

Tânărul Linc era un nepot iubitor. El o suna pe Elva în fiecare weekend (Herschel aranjase să i se pună telefon) şi o vizita la Crăciun, de Paşte şi două săptămâni în timpul verii.

Şi, deşi legătura sa cu bunica rămânea puternică, prietenii săi de altă dată păreau că-l evită. El nu se mai

îmbrăca la fel ca ei, nici nu mai vorbea la fel ca ei.

— Nu mai eşti negru, strigă unul în bătaie de joc.

După a doua vizită, Linc înțelese că singura sa legătură cu Millersburg rămăsese bunica.

În primăvara următoare şi această legătură se rupse. Linc fu chemat în biroul directorului unde-l găsi pe Herschel aşteptând întristat să îi spună vestea.

La început, el nu plânse deloc, dar mai târziu Landsmanii îl auziră plângând în hohote în timpul nopții. Singura lui rugăminte a fost să îi ceară lui Herschel să călătorească împreună cu el la Millersburg pentru a-şi conduce bunica pe ultimul ei drum. Stătu în prima strană, cu capul plecat, ascultând panegiricul pastorului care o lăuda pe Elva Bennett ca pe o bună creştină, dar care conținea şi o critică ascunsă la adresa nepotului ei.

— A fost o femeie de valoare, şi-a dat singurul fiu să moară pentru patria iubită şi să fie îngropat în pământ străin. A crescut singurul *lui* fiu până când el a părăsit comunitatea. Ne înclinăm capetele şi ne unim în rugăciune pentru Elva, *ultima* Bennett care va fi înmormântată aici în Millersburg.

Linc era distrus. În timpul lungului drum de întoarcere, Herschel încercă să-l mângâie.

— Sunt sigur că el nu a intenționat să spună ceea ce crezi tu, Linc. Este doar un predicator de provincie…

— Ştia exact ce spune. A vrut să mă excludă. Şi a reuşit.

Herschel suspină. Simțea durerea băiatului. Dar ce putea spune oare, pentru a o uşura?

În cele din urmă, Linc rupse tăcerea. Privi la Herschel, care conducea maşina şi-l întrebă brusc:

— O să mă adopți?

— Ce-ai spus?

— Pastorul are dreptate, familia Bennett nu mai există. Şi, ca să-ți spun adevărul, niciodată nu mi-am cunoscut cu adevărat tatăl. Colonelul este doar portretul din perete pentru mine. Încă îl ador, dar este atât de departe. Nu

este din vina lui, sincer, dar, tot sincer, m-am gândit mai mult la el decât l-am atins. Voi aţi fost pentru mine o familie adevărată. Vreau să port numele vostru. Făcu o pauză şi apoi adăugă foarte încet: Pentru că altfel nu o să mai fie nici Landsmanni.

Herschel îşi stăpâni emoţia până când reuşi să oprească maşina pe o parte a drumului. Apoi, plângând fără să se poată opri, îşi îmbrăţişă fiul.

Barney petrecu mai mult de două ore la spital în rezerva lui Bennett, discutând despre jocul echipei Celtics, despre patinajul lui Bruins şi proiectele celor de la Red Sox.

La sfârşitul conversaţiei lor banale despre sport, Barney se întreba de ce acest băiat care era probabil cel mai bun prieten al lui de la Facultatea de Medicină nu vorbea niciodată despre familia lui? Maximul ce mi-a spus este că tatăl lui este cizmar la Cleveland. Ce naiba ascunde Bennett?

În cele din urmă, la unsprezece şi un sfert (şi nu-i scăpă lui Barney că asistentele îi permiseseră să stea mult după orele de vizită), se ridică să plece.

— Ştiu că voi aristocraţii aveţi protectori particulari, Landsmann, observă el, dar noi plebeii trebuie să ne ducem la cursuri şi am un laborator la ora opt. Vrei să-ţi aduc mâine seară ceva?

— Numai dacă reuşeşti să o convingi pe Marilyn Monroe, zâmbi Bennett.

— Îmi pare rău, Ben, dar să fim serioşi, altceva ce mai doreşti?

— Bine, de fapt ar fi grozav să-mi aduci un costum de haine. Sper să plec din locul ăsta poimâine.

Luă cheile de pe noptieră şi i le aruncă lui Barney.

— E-n regulă, Landsmann, spuse Barney şi se-ndreptă spre uşă.

— Transmite dragostea mea lui Castellano şi celorlalţi băieţi, mai strigă Bennett după el.

Când Barney intră în automobilul alb Corvette, pe care Lance i-l împrumutase amabil în seara aceea, se simți obosit de luptă. Simțea o nevoie imperioasă să doarmă. În definitiv, mâine iar va înfrunta realitatea dură a Facultății de Medicină.

Era asta cu adevărat realitatea?

ŞAPTESPREZECE

Cei mai mulți din ei sfârşiră primul an rămânând în viață.

Dar Facultatea de Medicină asigură cea mai bună verificare a teoriei selecției naturale a lui Charles Darwin. Pentru că aici vedem în cea mai crudă formă supraviețuirea celor mai adaptați, nu a celor mai deştepți aşa cum ne-am aştepta. A celor capabili să facă față presiunilor inumane, solicitărilor nu numai asupra intelectului, ci şi asupra psihicului.

Aceasta s-a văzut foarte limpede cu ocazia primei sinucideri printre viitorii doctori.

Şi a fost semnificativ şi nu a trecut neobservat faptul că decanul Holmes s-a referit la această tragedie, numind-o „prima“, ca şi când s-ar fi aşteptat să fie şi altele.

Profesorul Francis James îi condusese pe culmi prin sistemul nervos aşa cum Virgiliu îl condusese pe Dante în călătoria sa către Paradis. În primul rând, măduva spinării – care trimite comenzi pentru mişcările principale, urcând apoi pe trunchiul cerebral care primeşte majoritatea senzațiilor noastre. Apoi, cerebelul – giroscopul interior care-l ține pe acrobat pe sârma sa, pe balerină în poante. De fapt, totul forma orchestra întregului organism, cântând simfonia minunată a vieții.

În sfârşit, încoronarea glorioasă pe care o reprezintă emisferele cerebrale, conținând toate sipetele cu comori ale experiențelor noastre. Bogăția de lecții pe care le-am învățat din durere şi plăcere, mâncare şi băutură, din luptă şi zbor, din copulație, urinare şi din „The New York Times“.

Momentul finalelor se apropiase. În următoarea clipă urmau să fie testate toate cunoştințele lor despre acestea. Corpul omenesc în totalitatea lui: macroscopic, microscopic şi submicroscopic (multe componente ale

vieții neputând fi nici astăzi observate cu vreun aparat).

Talentul lui Barney de a se împrieteni îl făcu mai fericit decât mulți alții. Lance îi împrumutase un microscop cu lame cu tot, ca să poată contempla cu ochi măriți „frumusețea“ unui cancer. Lamele cu carcinom, colorate cu fucsină, văzute la microscopul bifocal radian ca o tapițerie divină.

Pentru bacteriologie avusese ajutorul lui Seth Lazarus, care nu numai că ştia materia, dar avea şi darul de a-i învăța pe alții. Singura problemă era că vorbea atât de încet, încât numai dacă stăteai lângă el – chiar şi în acele camere mici în care se strângeau prietenii lui – nu pierdeai mai multe informații prețioase. Seth îşi lua notițe la cursuri şi toți luau notițe după Seth. Din când în când, ceilalți simțeau nevoia să-l sanctifice, în ciuda excentricităților sale: se culca la ora nouă, necedând, ca Horațiu pe pod. Nu ceda nici la ideea culcării la nouă şi un sfert.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lazarus, i se plânsese o dată un coleg disperat. Nu mai eşti un copilaş. Mămica nu te va amenința că nu-ți dă prăjitura, dacă nu mergi cuminte în pătuc la nouă fix. Nu poți îndrăzni măcar o dată să te culci la zece?

Pledoariile erau inutile, deşi el se scuza sincer.

— Îmi pare rău, spunea el pe tonul său care era o şoaptă ascuțită, cred că este foarte important ca fiecare din noi să ne cunoaştem ritmurile circadiene. Şi ştiu că eu funcționez cel mai bine dimineața devreme, aşa că încep de la cinci. Un creier obosit este ca o baterie descărcată. Aşa că, îmi pare rău, băieți, dar eu mă retrag ca să mă reîncarc. Noapte bună.

— Mă întreb dacă încă doarme cu un ursuleț, râse Luke Ridgeway, într-o seară după ce Seth părăsi camera.

— Ei, tot ce e posibil, Ridgeway, zise Barney. Băiatul este destul de drăguț că ne dă şi nouă din timpul lui, unor proşti ca noi. Ar trebui să-i fim recunoscători.

— Mda, mormăi Laura – adică dacă aş fi tot atât de

deşteaptă ca Lazarus, m-aş culca la opt şi tu la fel.

— Pe naiba, Castellano, ripostă Luke.

— S-o lăsăm moartă, interveni Barney – să nu ne prostim.

— Du-te-n… Livingston, eşti paznicul ei sau ce eşti?

— Ascultați, băieți, spuse Barney, încercând pentru prima oară să manipuleze o şedință de terapie în grup – trebuie toți să înțelegem că suntem pe punctul de a claca. Uneori mă gândesc că asta face parte din planul lor de a ne căli. Dar, oricum, Seth a dovedit cât este de deştept ducându-se la culcare. Toți avem nevoie de somn.

— Ştii toți nervii cranieni, Livingston? veni o provocare din colțul camerei.

— Oricum, pot să-i numesc.

— Dar ştii să le enumeri punctele de plecare şi subdiviziunile?

— Nu pe dinafară, recunoscu Barney.

— Atunci *tu* du-te la culcare, noi rămânem să le învățăm.

Barney se ridică în picioare.

— Bine, spuse el vesel, nimic nu este mai bun pentru psihic decât o şedință prietenoasă de studiu înaintea masacrului ce ne aşteptă. Mă duc să bat mingea de câteva sute de ori şi gata. Dar dacă tu vrei, Ridgeway, în loc de minge pot folosi capul tău.

— Doamne, exclamă Luke, după ce Barney părăsi camera, tipul este o catastrofă. Cum de l-au lăsat să intre la Harvard?

— Du-te-n… Ridgeway.

Asta era din partea Laurei Castellano.

— Rahat, proclamă unul din cei cu capul mai liniştit, hai să plecăm de aici până nu începem să ne omorâm între noi.

Chiar după o şedință de baschet destul de dură, Barney nu fu în stare să mai învețe. Aşa că ieşi la miezul nopții să facă un tur de jogging. Era o noapte calmă de

primăvara în care se simțea în aer adierea verii. Traversă Longwood Avenue spre dreptunghiul Facultății de Medicină şi începu să facă tururi de pistă în jurul pajiştei înverzite.

Dreptunghiul era aproape în întuneric total, doar cu petice de iarbă luminate de lumina geamurilor câtorva laboratoare.

Cinci minute mai târziu, observă în fuga sa că nu era singur. La început văzu că cineva se apropie din spate printre coloanele de marmură ale aripii A. Era oare vreun student plin de energie? Nu, inşii ăştia se pregăteau acum să joace partide ucigătoare de tenis, unul împotriva altuia. La această oră nepotrivită din noapte mai degrabă era un student dărâmat, aşa cum era şi el, sau (îi veni un gând paranoic) poate că era misteriosul ucigaş de câini ieşit acum să vâneze oameni.

Silueta se apropie puternic şi Barney, fiind acum convins că aleargă ca să-şi salveze viața, acceleră cât putu de tare. Fără folos, căci după încă o tură, celălalt alergător gâfâia puternic lângă umărul său.

— Hei, Barney, îl ajunse o şoaptă.

Se întoarse şi o recunoscu pe Grete Anderson.

— Doamne, Grete, gâfâi el. Ce cauți la ora asta aici?

— Probabil, acelaşi lucru ca şi tine. Ştiu că presiunea o să fie puternică; niciodată ca acum. Cred că o mulțime dintre noi au luat-o razna.

— Unii nu înțeleg că nimeni nu este dat afară din Facultatea aceasta de medicină, răspunse Barney.

— Nu sunt de acord, îl contrazise ea cu o voce tremurată. Tot anul m-am silit să nu mă înec şi nu cred că o să rezist până la urmă.

Lui Barney îi trecu prin gând că Grete era cea care luase ruşinoasa notă unsprezece şi următoarele note nouă, zece şi treisprezece la testele de biochimie.

— Ascultă, Grete, cel mai rău lucru ce se poate întâmpla, ți-o garantez, este să te facă să repeți primul an. Ți-o jur, cine a fost admis îşi ia până la urmă diploma

de doctor.

Mai făcură câțiva paşi şi Grete răspunse aproape fără glas.

— Cu excepția celor care se omoară. Am auzit că din fiecare serie mor câțiva prin harakiri.

Gândurile lui Barney se întoarseră brusc la Maury Eastman şi la noaptea aceea din toamnă. Se întrebă dacă partenera sa de jogging – care de data aceasta nu mai torcea ca o pisică – nu cumva se gândeşte la sinucidere.

— Să ne odihnim puțin, eşti de acord, Grete?

— De acord.

Mergeau în pas normal. Barney observă că transpirația făcea să-i strălucească fața în lumina lunii. Dumnezeule, ce frumoasă era!

— Ce te face să te gândeşti la sinucidere? întrebă el cu tact. Vreau să spun, ştii că cineva… are probleme?

— Nu ştiu pe nimeni care să nu aibă, zise ea cu sinceritate. Ştii că psihologii de la cabinetul facultății lucrează zi şi noapte şi aproape toți din anul nostru au fost să-i consulte, cel puțin toți pe care-i ştiu? Tensiunea în căminul de fete este maximă. Niciodată nu s-au luat mai multe pastile de către atât de puțini…

— Ce fel de pastile?

— Ştii, amfetamine ca să te țină treaz şi fenobarbital ca să te adoarmă…

— Şi de unde le iau?

— O, psihiatrii dau rețete şi… dacă ştii vreun intern, e un fleac să faci rost de ele.

— Tu iei vreuna?

— Da, uneori, spuse ea precaută.

— Laura?

— Nu ştiu… probabil. La naiba, încetează interogatoriul.

Barney, care ieşise ca să se liniştească în noaptea de afară, era mai speriat ca înainte.

În tot cursul anului, Laura niciodată nu-i spusese ce făcuse la teste. Acest lucru era atât de neobişnuit la ea,

încât singura concluzie logică era că dădea chix. „Doamne“, se gândi el, „de ce nu am insistat mai mult? De ce nu am înțeles că ea este prea mândră ca să-mi spună din propria ei inițiativă?“

Barney şi Grete se odihniseră acum şi se întorceau la Vanderbilt. Când ajunseră la panta străzii Louis Pasteur, el o rugă:

— Hei, Grete, când ajungi sus, vrei s-o rogi pe Castellano să mă sune?

— Bineînțeles.

Urcând scara în salturi de două, trei trepte, Barney privi la Grete făcând exerciții de întindere şi-şi zise în gând: „Tu să te duci la naiba, Andersen, eu vreau să ştiu dacă Laura este bine“.

Nu îndrăzni să intre sub duş, de teamă că n-o să audă telefonul. Stătea întins pe pat, simțind transpirația din tricou transformându-se într-o compresă murdară şi rece. Încercă să rămână calm.

În sfârşit, telefonul sună şi Lance Mortimer, a cărui cameră era mai aproape, fu primul să-l ridice.

— Cred că ai percepție extrasenzorială, spuse el văzându-l pe Barney sprintând deja pe coridor. Sau poate că domnişoara cea dulce a anului îşi oferă trupul ca un ajutor la învățat.

Barney smuci receptorul:

— Alo, Castellano.

— Nu, Barney, sunt eu, Grete.

— Castellano nu-i acolo?

— Mda, dar nu pot să ți-o aduc la telefon.

— De ce nu? ceru Barney, simțind că tricoul rece îi dă un frison.

— E făcută praf. Moartă pentru restul lumii.

— Ce înțelegi prin moartă? întrebă el nelinişt it.

— Înțeleg că doarme atât de adânc încât doar un cutremur ar putea-o trezi. Nu poți aştepta până mâine dimineață?

„Ce putea să spună? Să-i spună direct lui Grete să-i

măsoare pulsul şi ritmul respiraţiei Laurei?“

— Barney, dacă asta-i tot, aş vrea să mă culc, spuse ea nerăbdătoare.

— La dracu’, strigă el, de ce voi toate fetele vă-ndopați cu pastile ca nebunii?

— Hei, calmează-te, răspunse Grete pe un ton liniştitor. Nu există individ – cu excepția lui Seth Lazarus poate – care să nu înghită ceva ca să treacă de aceste examene. Dar ascultă… Ea căscă. Am să-i las o notă că ai căutat-o. Noapte bună.

Barney lăsă receptorul încet, se întoarse şi dădu peste Lance care stătuse în spatele său.

— Ce e cu acele pastile? întrebă el.

— Nu-i treaba ta, se răsti Barney. Totdeauna tragi cu urechea la conversațiile altora?

— Hei, ia las-o mai moale, protestă Lance, amical. Încerc doar să mă fac util.

— Exact, spune-mi ce intenționezi? răspunse Barney sarcastic.

— Ei bine, am la îndemână un ajutor roşu, unul verde şi unul alb. De care vrei?

— Ce eşti tu, vânzător de droguri?

— Linişteşte-te, Livingston, doream doar să fiu un bun vecin.

— Iisuse!

Barney o luă la goană pe coridor spre camera lui. Stătu pe pat şi respiră de câteva ori adânc. Regreta că nu primise oferta lui Lance pentru fenobarbital.

Fu şocat de sunetul isteric al Sirenei şi de scârțâitul frânelor ce se auzeau din partea din față a clădirii Vanderbilt.

Sări în sus, panicat, şi-şi căută pe duşumea pantalonii, îi trase repede şi strânse şireturile baschetților pe piciorul gol şi o luă la goană. Coborând scările, întrebă speriat un student pe care nu-l cunoştea.

— Ce dracu’ se-ntâmplă?

— Cred că am pierdut o colegă, răspunse cel întrebat, mai mult uimit decât impresionat. Am impresia că lucrurile au depăşit-o pe una din fetiţele noastre…

— Cine e, pentru numele lui Dumnezeu, cine e? întrebă Barney.

Respectivul ridică din umeri:

— Cine ştie, tocmai voiam să aflu.

Barney trecu repede pe lângă el şi alergă până la clădirea principală. Prin uşile deschise putu să vadă o ambulanţă urcată pe trotuar cu portierele larg deschise, blocând aleea.

Grupuri de studenţi, unii pe jumătate îmbrăcaţi, alţii în pijamale, stăteau de fiecare parte a intrării dormitoarelor, toţi arătând, aşa i se păru lui Barney, ca vechii romani la un spectacol cu gladiatori, parcă dorindu-şi să vadă moartea.

Deodată doi oameni în halate albe, ducând o targă, apărură în josul scării căminului. Apropiindu-se de mulţime, cel din faţă zbieră:

— La o parte, lăsaţi-ne loc, la dracu'!

Barney îşi făcu loc prin mulţime ca să vadă targa. Persoana pe care o cărau era evident moartă, întregul corp fiind acoperit cu o pătură. Se băgă în faţa primului brancardier, barându-i drumul.

— Cine este? întrebă el.

Omul mârâi:

— Dă-te dracului la o parte, băiete – şi-l împinse pe Barney cu umărul.

Cineva îl luă de braţ.

— Barney?

Era Laura, palidă ca o stafie, dar în viaţă.

— O, Dumnezeule, Castellano, sunt fericit că te văd.

Era într-o stare de şoc.

— A trebuit ca eu să fiu aceea care a găsit cadavrul. Nu-ţi poţi da seama cum…

— Cine? o întrerupse el. *Cine este?*

— Alison Redmond, răspunse Laura şi apoi cu o

expresie pierdută, continuă să descrie lovitura primită când a descoperit-o. A folosit un scalpel ca să-şi deschidă arterele de la mâini. Toată baia e mânjită cu sânge. Se clătină uşor: La naiba, mi se-nvârte capul. Trebuie să mă aşez.

Barney îşi puse o mână în jurul taliei ei şi o ajută să se aşeze pe un scaun într-un colţ al holului. Abia atunci undele de şoc începură să-l ajungă şi pe el. Cineva cunoscut îşi luase zilele.

— Laura, ai vreo idee de ce a făcut asta?

— La naiba, nu ştiu. Tot ce ştiu e că... Vocea sa se sparse. Tot ce ştiu este că zăcea acolo, într-o baltă de sânge, pe jos.

Acum îşi pierdu controlul şi gemea atât de tare că nu mai putea să vorbească.

— Scuză-mă, domnişoară Castellano, spuse o voce cunoscută.

Amândoi fuseseră prea preocupaţi ca să observe apropierea decanului Holmes.

— Laura este cea care a găsit cadavrul, domnule, sunt sigură că înţelegeţi, explică Barney.

— Bineînţeles, spuse el, în timp ce Laura încerca să-şi revină. Alison era o fată eminentă. Nu părea să se destăinuie altor fete, dar mi s-a spus că era mai apropiată de dumneata, Laura. Sper că ai putea să ne ajuţi. De ce nu mergem la bufet ca să bem ceva?

Laura privi în sus spre omul în vârstă. Faţa lui părea în mod straniu cu totul lipsită de emoţie. Poate că ăsta era un aspect al profesiei de doctor, să nu arăţi emoţia chiar dacă o simţi.

— Pot veni şi eu? întrebă Barney, ştiind că Laura avea nevoie de ajutor.

— Bineînţeles, Livingston. Poate că arunci puţină lumină asupra acestei întâmplări nefericite.

Stăteau în bufetul neluminat (semiîntunericul părea potrivit pentru o conversaţie sumbră), bând ceai din căni

de hârtie de la un automat. Un asistent îi adusese lui Holmes un dosar umflat cu documentele lui Alison Redmond.

Luă o gură de ceai şi apoi începu să întrebe:

— Laura, ai observat ceva neobişnuit în comportarea lui Alison?

Laura dădu din umeri:

— Ştiu doar că-şi lua cursurile în serios. Era foarte conştiincioasă…

— Aş vrea să aflu semnele patologice: schimbări de dispoziție, nervi şi lucruri ca acestea.

— Doctore Holmes, începu Laura din nou. Când am spus conştiincioasă *am înțeles* şi ceva patologic. Era obsedată de munca ei.

— Ah, obsedată, remarcă Holmes, dând să se înțeleagă că termenul nu era tocmai medical.

— Dacă aş putea să adaug, întrerupse Barney politicos, era exagerat de competitivă. Înțelegeți, toți suntem aşa, dar ea era genul de locomotivă incandescentă gata să explodeze.

Barney se opri să vadă dacă ce spusese el era pe placul decanului.

— Poți fi mai exact, Livingston?

— Păi, de exemplu, a început să lucreze la masa noastră de anatomie. În momentul în care se zvoni că Seth Lazarus era cel care mânuia cel mai bine scalpelul, a făcut presiuni asupra lui Lubar ca s-o mute la masa la care lucra Seth. Vreau să spun că i se părea că este obligatoriu să fie prima, cea mai bună. Presupun că şi-a impus nişte standarde incredibil de înalte şi când a descoperit că nu era prima, nu a mai putut face față situației.

Decanul tăcu pentru un timp, scrutând fața lui Barney. În cele din urmă vorbi:

— Fata *era* prima.

— Oh, făcu Barney.

Decanul Holmes împrăştie câteva documente pe masă.

— Aici este tot dosarul ei. Conducea seria la toate materiile. Chiar şi Pfeifer, care este extrem de pretenţios, a trebuit să-i acorde nouăzeci şi nouă – ceea ce este fără precedent.

„La naiba“, se gândi Barney, „deci *ea* era chiar prima pe stâlpul totemic al biochimiei“.

— A avut vreo legătură romantică, Laura?

— Nu, răspunse ea după un moment de ezitare, întrebându-se ce altceva ar putea spune. Să spun drept, cred că-i era frică de bărbaţi. Cred că agresivitatea ei era pentru a contracara fobia ei – nu ştiu dacă mă exprim corect. Vreau să spun că pentru a fi din ce în ce mai bun există o singură cale: să-i ţii la distanţă.

Holmes aprobă din cap:

— Este o ipoteză interesantă. Voi vedea ce spune psihiatrul la asta. Mergea cu regularitate la cineva de la policlinica pentru studenţi.

Din faţa barului se auzi un mormăit mai tare.

— Decane Holmes, vă pot vorbi o clipă, vă rog?

Decanul îşi scutură părul argintiu şi apoi spuse către Barney şi Laura:

— Scuzaţi-mă, nu durează mult.

Barney şi Laura aşteptară în întuneric.

— Mă simt ca un fraier, spuse el.

— Barney, îl contrazise ea, amândoi am spus acelaşi lucru. De unde era să ştim noi că ea era prima, fără să ne fi spus el? Era atât de secretoasă, a naibii de secretoasă.

Când decanul se întoarse la masa lor, ţinea în mână un carnet cafeniu cu cotorul spiralat şi cu emblema Facultăţii de Medicină Harvard pusă ca un blazon, deasupra.

Nu se aşeză, dar spuse:

— Amândoi mi-aţi fost de un real ajutor, vă mulţumesc.

Era clar că erau eliberaţi. Dar Barney nu putea pleca aşa, pur şi simplu, fără să rezolve misterul.

— Decane Holmes, domnule, pot să vă întreb ce se

întâmplă?

— Este o informație particulară, Livingston.

— Domnule, în urmă doar cu două minute aveam o conversație de natură particulară toți trei. Dacă ați avut încredere în noi atunci, de ce n-ați avea şi acum?

— Presupun că ai dreptate, Livingston, şi, ca să fiu drept, dacă nu ar fi avut loc conversația noastră, nu aş fi ştiut la ce se referă mâzgăliturile lui Alison.

— Ce mâzgăliturи, domnule?

— Uită-te şi singur. Spuse decanul înmânându-i carnetul cafeniu. Uită-te la ultimele zece pagini.

Având-o pe Laura lângă umărul lui, Barney deschise carnetul la sfârşit. Cele câteva cuvinte se repetau rând după rând, pagină după pagină:

Mă prind din urmă, Mă prind din urmă.
Ei mă prind din urmă…

Singurul lucru la care se putu gândi Barney era: „de ce oare psihanalistul ei nu şi-a dat seama de asta? Ce făcea oare în timpul acelor şedințe? Îşi pilea unghiile?“

Laura îşi spuse gândurile tare:

— Ar fi trebuit să bag de seamă, vreau să spun că în conversațiile noastre, ar fi trebuit să-mi dau seama de tensiunea în care trăia.

— Te rog, Laura, spuse blând decanul Holmes, nu aveai de unde să ghiceşti ce era în mintea ei. Vreau să spun că asta i-ar fi scăpat şi unui doctor cu experiență.

Barney îi înapoie carnetul şi decanul adăugă ca pentru sine:

— Şi acum urmează sarcina mea cea mai neplăcută. Să vorbesc cu părinții fetei. Scoase un oftat. Aceasta este partea cea mai grea. Poți să fii doctor de o sută de ani şi totuşi să nu poți face față rudelor apropiate.

Barney îl privi pe decan cum iese încet şi se gândi. „E singura dată când l-am văzut ieşit din echilibrul său, şi dacă *el* nu poate încasa uşor toate şocurile medicinii,

atunci cine poate?“

Asta l-a făcut să se întrebe la ce se putea gândi psihanalistul lui Alison în acel moment. Era ea, sau el apăsat de vină, era dărâmat de sentimentul eşecului?

Apoi se întrebă pe sine: „de ce te gândeşti la problemele altora? Încerci să eviți emoțiile tale proprii?“

„Nu“, îi spuse vocea lui interioară, *„Îmi pare rău* de Alison şi poate, ciudat, nu doresc să-i fi fost doar amic, ci aş fi vrut să fiu psihiatrul ei“.

Vestea morții lui Alison electrocută şcoala. Totuşi, din motive de autoconservare, vorbeau despre eveniment ca şi cum s-ar fi petrecut undeva departe, pe altă planetă.

Decanul Holmes se oferise să reprezinte el însuşi şcoala la înmormântare, dar părinții se opuseseră.

— Mă întreb oare de ce? întrebă Laura un grup de studenți în timpul prânzului.

— Părerea mea sinceră, spuse Barney, încercând să-şi coboare vocea în aşa fel încât ipoteza lui să capete mai multă autoritate – este că vedeau probabil în sinuciderea ei un fel de eşec, ca şi cum ar fi ratat examenul vieții, dacă pot spune aşa.

— Şi ce te aduce la o astfel de concluzie definitivă, doctore, dacă nici nu i-ai cunoscut deloc părinții? întrebă Dwyer.

— Pentru că, Hank, nevrozele nu sunt ca viruşii, nu sunt un lucru nevăzut care zboară prin aer. Acestea vin dintr-un loc bine definit şi aceasta este desemnat de un cuvânt de cinci litere: *ACASĂ*.

— Măi, măi, astăzi dăm sentințe de pontif, trase concluzia Peter Wyman care stătea la masa cu ei. Şi despre mine ce spui? Ce ai putea deduce despre părinții mei?

Barney privi, rațională şi dădu sentința:

— Ei bine, Peter, aş spune că au fost cât se poate de nenorocoşi.

Încercând să nu pară impresionat, Peter întoarse

spatele criticilor săi şi ieşi.

— Ăsta-i un tip, spuse Bennett, care merită să-ți încerci lama pe vinele lui.

— Nu-ți face griji, spuse Barney grav. Totuşi ai putea avea dreptate. Până la urmă, statisticile spun că din fiecare serie la medicină se pierd între trei până la cinci indivizi în acest fel.

— Ştii ce înseamnă asta? spuse Hank Dwyer. Asta înseamnă că unul din cei care stă acum la masa asta, statistic se va găsi sub doi metri de pământ înainte de absolvire.

Schimbară priviri între ei.

— Nu vă uitați la mine, zâmbi Bennett. Refuz să mor până nu mi se dă asigurare scrisă că în ceruri nu există segregație rasială.

— Laura, îți calci cuvântul, spuse Palmer furios, în timp ce amândoi stăteau într-o firidă a parterului clădirii Vanderbilt.

— Nu-mi încalc cuvântul, am spus că mă mărit cu tine, dar nu înainte să termin facultatea.

Dintr-o dată Palmer o fixă cu ură în priviri şi adăugă aspru:

— Ascultă, Laura, asta trebuie să se întâmple *acum.*

Nu-l văzuse niciodată atât de autoritar.

— De ce această grabă subită? întrebă ea.

— La naiba, Laura, nu avem timp de glume. Trase adânc aer în piept ca să-şi revină, apoi spuse: Am primit o chemare de la Centrul de recrutare al Armatei.

— Ah?

— Mai am şaizeci de zile, Laura, şi vreau să ne căsătorim înainte de plecarea mea. Am nevoie de această reasigurare.

— Palmer, joci necinstit, faci presiuni.

Acum el începu să pledeze:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Laura doar ştii cât te iubesc.

— Da, mărturisi ea, dar aş mai avea nevoie de timp să ştiu dacă şi eu te pot iubi la fel, dacă pot iubi un bărbat îndeajuns ca să mă pot mărita cu el.

Conştientă şi îndurerată că era nedreaptă, ea continuă.

— Şi uite ce moment ți-ai ales ca să-mi dai ultimatum. Mai am patru examene finale în următoarele cinci zile. Nu mai puteai aştepta o săptămână înainte de a mă biciui cu această emoție?

Uitându-se la el, văzu că mânia ei l-a tulburat şi se simți cuprinsă de remuşcări.

— Hei, îmi pare rău, spuse ea blând. Cred că am mers prea departe. Nu-ți poți imagina sub ce presiune suntem toți, în special după Alison.

El dădu din cap.

— Eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară iertare. Am ales un moment cât se poate de nepotrivit pentru asta. Apoi adăugă umil ca un servitor cu pălăria în mână. Ai vreun program vineri după amiază, după ultimul tău examen?

— E un fel de tradiție ca toți cei care termină să desfacă un butoiaş cu bere şi să se-mbete. Şi, repede, se simți obligată să adauge: Dar ştii că eu nu particip niciodată la astfel de chestii. De ce să nu cinăm împreună undeva, liniştit?

— Da, ar fi grozav. O să vii să-ți petreci weekendul la mine?

— Bineînțeles… Poate. Vreau să zic, bine.

El o sărută pe frunte, temându-se că mai multă pasiune ar putea distruge firul subțire ce îi mai lega.

Era trecut de miezul nopții. Laura stătea pe coridor în fața camerei lui Barney. După sunetul respirației grele din cameră, înțelese că Barney nu era singur. „La naiba“, gândi ea, „chiar aveam nevoie să vorbesc cu el“.

Acum, între două respirații putu distinge vocea întretăiată a lui Barney.

— Continuă, nu te opri.

Încurcată, ea dispăru în josul coridorului.

Între timp, Barney pufăia:

— Patruzeci şi opt… patruzeci şi nouă… cincizeci…

Apoi se ridică, reflectând: „după două nopți complet nedormite mai poți face cincizeci de flotări. Nu e rău, Livingston, poți spune că mai eşti în formă“.

Foarte puțini din colegii lui puteau susține despre ei acest lucru.

— Însărcinată?

— Da, nu pot să cred; Cheryl cu copil!

Hank îl agăță pe Barney în timp ce traversa patrulaterul facultății ca să-i împărtăşească vestea cea bună.

— Felicitări, Hank, când se va întâmpla?

— În august sau poate în ultima săptămână din iulie. Când e vorba de primul copil, nu poți şti sigur.

De îndată ce el se întoarse, Barney numără pe degete şi zâmbi.

Îi spuse vestea Laurei în timpul prânzului. Şi ea era încântată.

— Şi nu-i numai asta, continuă Barney, dar Hank va fi un mare obstetrician.

— Ce te face să spui asta, Barn?

— El poate spune cu şase luni înainte că bebeluşul lui va fi cu patru săptămâni prematur.

OPTSPREZECE

Şi astfel, îşi luară examenele. Ce ştiau cu toţii se adeveri: numai patru dintre ei au răspuns atât de slab încât nu reuşiră. Trei dintre ei fură invitaţi să repete anul întâi şi al patrulea să ia o pauză şi să reînceapă facultatea după douăzeci şi patru de luni.

Cei mai mulţi îşi petrecură vara încercând să-şi scoată din memorie lucrurile care nu prezentau interes; ca să-şi pregătească aparatul de gândit pentru lucrurile mai importante ce or să vină. Pentru că acum îi călăuzea o lumină, măcar că era subţire ca raza unui tunel alcătuit din cursuri tipărite, strălucind deasupra unui pacient care aşteaptă să fie tratat şi vindecat.

Mulţi din ei se angajară ca asistenţi de laborator, cercetând lamele cu sânge, urină şi alte substanţe, căutând microorganisme, în aşa fel încât superiorii lor în grad să le poată valorifica eforturile şi să pună uşor diagnosticul.

Unii aveau posturi mai înalte în laborator, aşa cum ajunsese Peter Wyman, care era într-adevăr angajat în *cercetare* sub aripa protectoare a profesorului Pfeifer.

Seth Lazarus se întorcea acasă pe un post de mare responsabilitate la catedra de patologie a Facultăţii de Medicină din Chicago, unde lucrase deja în ultimele două veri.

Ca de obicei, Bennett Landsman avea în mod evident planuri diferite. Intenţia lui iniţială, după cum îi spusese lui Barney în secret („Nu vreau ca restul anului să creadă că sunt un playboy”) a fost să schieze în munţii din Chile. Dar tendonul lui Ahile de la piciorul lui nu se refăcuse destul ca să rişte o încercare atât de temerară. Astfel că înlocuise acest plan şi hotărâse să se întâlnească cu părinţii săi şi să facă o excursie în insulele din Marea Egee. Şi cât timp ei vor admira vestigiile, el va face scufundări ca să exploreze adâncurile.

Hank Dwyer găsi o slujbă de infirmier într-un sanatoriu particular. Acesta se găsea în apropierea apartamentului lor din Boston, aşa că putea să petreacă mult timp cu Cheryl care acum avea sarcina înaintată.

Laura avea şi norocul şi ghinionul de a i se fi oferit să lucreze în cercetare pentru Pfeifer. Pentru că odată cu onoarea, mai era şi faptul că nesuferitul Wyman trebuia să-i fie şef.

La început, Barney fu uimit de cea de-a doua alegere a eminentului biochimist.

— Fără supărare, Castellano, de ce te-a ales Pfeifer tocmai pe tine?

Ea ridică pur şi simplu din umeri.

— Nu am nicio idee, sunt doar bucuroasă că nu trebuie să mă întorc acasă.

Dar totul se lămuri când s-a publicat punctajul total. Laura Castellano obținuse o medie uluitoare, A-minus. Era incredibil, în special pentru Barney care se gândise că reuşise ceva strălucit obținând un B-plus.

Dar acum adevărul ieşise la iveală şi Laura fu confruntată cu ceea ce era evident.

— Nu nega, Castellano, erai unul din cei doi cu nouăzeci şi opt la biochimie, adevărat?

— Mărturisesc că ai dreptate, m-ai prins, inspectore.

— Atunci de ce ai ținut un secret atât de mare?

Ea ridică din umeri:

— Nu ştiu. La început am crezut că a fost doar un noroc chior. Şi după aia…

Însă ea nu trebui să-şi termine ultimul gând pentru că Barney ştia. Nu voia ca el să se simtă prost.

Barney nu avusese şansa de a lucra nici măcar în suburbiile lumii ştiințifice. Când se anunță că Facultatea de Medicină va trebui să mărească taxa de şcolarizare, ştiu că trebuie să-şi ia o slujbă care să-i ofere mai mulți bani.

Aşa că deveni şofer de taxi, înlocuindu-l noaptea pe domnul Koplowitz, care avea propria lui maşină în fața

blocului la parter.

Barney locuia acasă, atât din motive sentimentale, cât şi economice. În toamnă trebuiau să pună în faţă pe casă o tăbliţă cu inscripţia DE VÂNZARE şi cineva străin vă urma să se mute în camera aceea care adăpostise atâtea mii de visuri din viaţa lui de copil.

Estelle, care se pensionase la începutul lui iunie, îşi petrecu vara în grădina din spatele casei, sorbind ceai împreună cu Inez Castellano, stând la taifas cu ea, când Inez era capabilă să comunice, sau doar ţinându-i companie când aceasta se scufunda în lumea ei interioară. Estelle se putea uita în grădină, de jur împrejur, visând şi amintindu-şi zilele când cei trei copii se jucau împreună.

Ea lua micul dejun împreună cu fiii ei; Barney abia venise, Warren era pe punctul de a pleca, căci se pregătea să intre la Facultatea de Drept şi lucra la o firmă de avocaţi ca băiat bun la toate.

În majoritatea serilor, băieţii erau plecaţi, Barney la volan şi Warren la întâlnirile lui romantice. Deci, din ce în ce mai des, Inez putea să revină în grădină nu doar pentru simpla companie, ci ca refugiu.

Căci acum Luis avansase de la ameţeala liniştită la beţia violentă şi jignitoare. Pe la ora nouă seară, devenea ca un leu care rage. Mai târziu devenea un leu victorios. Pentru că idolul său Fidel Castro tocmai reuşise să-l răstoarne pe Batista eliberând poporul cubanez... Bineînţeles că aceasta cerea un pahar de Cuba Libre sau două, poate chiar şi zece.

Mai mult, aceste sentimente nu-l făceau simpatic locuitorilor din Brooklyn care erau patrioţi, pentru că Fidel Castro expropriase fabricile de zahăr ale Statelor Unite. *¡Viva ei pueblo Cubano!* nu era chiar pe toate buzele.

Vecinii începuseră să facă plângeri, unul sau doi chiar îi spuseră Estellei să intervină în numele comunităţii ca să-l facă pe Luis să bea mai puţin. Sau cel puţin să tacă.

Doctorul plin de abnegație de altă dată se prăbuşea din zi în zi. Fusese deja amendat pentru conducerea automobilului în stare de ebrietate. La a doua abatere trebuia să-şi piardă chiar dreptul la practicarea medicinii.

— Nu poți să faci nimic să-l ajuți? o întrebă Estelle pe prietena sa.

Inez dădu din cap.

— M-am rugat, spuse ea încurcată. I-am cerut Maicii Domnului să-i uşureze toată suferința.

— O, spuse Estelle, nu este cineva… ăă, mai aproape care să poată să-i vorbească?

— Părintele Francisco Xavier a încercat să intervină.

— Vrei să spui că ai reuşit să-l faci pe Luis să intre într-o biserică?

— Nu, l-am invitat pe părinte acasă, în după amiaza duminicii trecute.

— Şi ce s-a întâmplat?

— *¡Ay! No me pregunta.* Luis era ca nebun, țipând la părinte, blestemând Biserica şi pe toți episcopii spanioli care s-au adunat în jurul lui Franco. Părintele nici nu a mai rămas la ceai.

„Nu mă surprinde", gândi Estelle.

Inez deodată trecu pentru rugăciune în camera alăturată.

Estelle rămase singură să se mire. De ce nu venea Laura în ajutor? Cum putea ea oare să-şi ignore familia la nevoie?

Ea atacă subiectul acesta cu Barney la micul dejun în dimineața următoare.

— Cred că Laura se eschivează de la răspunderile ei, declară Estelle.

— A încercat, mami, te asigur că a încercat, dar Luis i-a spus ceva de neiertat când au vorbit ultima oară.

— Cam ce? întrebă Warren.

— Păi, spuse Barney rar, printre altele i-a strigat: nu mă pune la punct ca şi cum ai fi cumva *fiul* meu.

Se făcu o tăcere bruscă la masă, apoi Estelle spuse:

— Biata fată.

— Asta este chiar o lovitură, aprobă Warren. Cu ambii părinți în viață, ea este totuşi singură. Pun pariu pe orice că se va căsători cu Palmer ăla, din disperare.

— Să nu cazi jos când o să auzi, îl avertiză Barney, Palmer pleacă în armată şi ei au căzut de acord să întrerupă pentru un timp relația lor.

Estelle era consternată.

— Mă întreb ce se va întâmpla cu ea?

„Şi eu", gândi Barney în sinea lui.

La ora şase într-o dimineață caldă de august, Laura îl întovărăşi pe Palmer la Centrul de recrutare de la Baza Militară din Boston.

— O să-ți scriu, Laura. Te rog să-mi trimiți din când în când câte o vedere, ca să-mi spui că voi rezista până la capăt.

— Fii serios, ştii bine că o să fac mai mult decât asta. Dar eşti sigur că îți vei continua planul de a face Şcoala de ofițeri? De ce vrei să petreci un timp şi mai îndelungat în uniformă?

— Laura, dacă o să te pierd, timpul suplimentar nu mai contează. Cel puțin o să pot să-mi înec tristețea la Clubul ofițerilor.

— N-ai să mă pierzi, Palmer, nu plec nicăieri.

— Bine, îți promit să-ți fiu credincios.

— Te rog să nu fii stupid. Nu mă aştept ca să devii un călugăr. Adică n-ar fi natural.

Din asta el deduse nefericit că ea intenționa să ducă o viață socială activă în absența lui.

— Aminteşte-ti, Laura, că niciodată nu vei găsi pe cineva să-ți fie mai devotai ca mine.

Îndreptându-se spre Facultatea de Medicină în maşina Porsche pe care Palmer, generos ca totdeauna, i-o lăsase în păstrare, ea se gândea că el avea dreptate. „Nimeni nu mă va iubi atât de puțin pretențios ca bătrânul Palmer."

Wyman era deja în laborator, ciocănind la o veche maşină de scris Underwood portabilă. Avea cearcăne negre sub ochi.

— Bună dimineața Laura, ce mai faci?

— Vai de mine, ce te face atât de amabil în această dimineață, doctor Frankenstein?

— Bine, spuse Peter cel mare, aplecându-se peste maşina de scris, interesant că mă întrebi. Este un eveniment în istoria medicinii.

— Nu-mi spune că ai de gând să părăseşti profesiunea.

El ignoră înțepătura.

— Domnişoară Castellano, ziua de astăzi marchează acceptarea oficială a rezultatelor cercetărilor mele. Am stat toată noaptea să completez articolul.

— Eşti chiar atât de sigur că o să fie publicat?

Wyman rânji din nou.

— Draga mea, profesorul Pfeifer este editorul.

Dar ea avea să descopere în următoarele săptămâni că Peter nu era întru totul exact când se lăuda cu rolul său de autor. Aceasta deoarece practica obişnuită privind orice lucrare provenind dintr-un laborator prevedea ca aceasta să poarte numele cercetătorului şef. Articolul lui Peter apărea în primul rând ca o lucrare a lui Michael Pfeifer, apoi a lui Keith Macdonald, asistentul şef din anul trecut cu numele genialului Wyman apărând la urmă. Şi aşa era încă norocos, pentru că astfel de articole pot avea şi mai mulți autori. Deoarece guvernul Statelor Unite fusese foarte generos în finanțarea lucrării lui Pfeifer, aceasta avea nouă asistenți cu normă întreagă şi, ca rezultat, în vara aceea producția „lui" era nemaipomenită. Chiar şi numele Laurei apăru pe unul din ele. Deşi ea luase în derâdere extazul lui Wyman că era tipărit, când veni rândul ei, simți aceeaşi euforie şi dori s-o împărtăşească unui prieten. Avu chiar o dorință profundă să-şi sune părinții, dar renunță imediat. „Cui îi pasă de ce gândeşte un tată bețiv?". Dar ştia că Barney se va bucura odată cu ea.

Avea dreptate.

— Cred că este primul dintr-o mie, o felicită el la telefon. Sper ca tâmpitul de Wyman să facă un ulcer când aude despre asta.

„O, Dumnezeule, ce bine mă cunoaşte", se gândi ea când închise telefonul, „Nimic în lume nu mi-ar face mai multă plăcere decât să-l depăşesc pe Peter Wyman – şi *am s-o fac".*

Seth Lazarus ieşi din autobuzul fierbinte în soarele arzător. Chiar la şapte dimineața, Chicago era insuportabil în timpul verii.

Din fericire avea numai câteva sute de metri de mers până la intrarea spitalului unde laboratorul de patologie era ținut la o temperatură extrem de răcoroasă pentru a preveni descompunerea „pacienților", după cum numea cadavrele profesorului Thomas Matthews.

— Când vom termina şi-i vom trimite la morgă, abia atunci o să le spunem cadavre.

Aceasta era a treia vară a lui Seth în „casa morții", după cum o numeau unii asistenți stabiliți acolo. Aici învățase el prima oară să fie îndemânatic cu scalpelul, să taie țesuturi pentru examinare şi să aibă în general respect pentru corpul uman – viu sau mort.

În a doua vară, dr. Matthews deja îi încredințase efectuarea inciziilor, prima luare de contact cu organele pacientului şi chiar pronunțarea asupra cauzei probabile a morții. Doctorul, bineînțeles, era cel care formula decizia ultimă, dar destul de des Seth dădea soluția exactă.

Atmosfera în laboratorul de patologie era cu totul diferită față de aceea din sala de anatomie de la Harvard. Aici era aproape linişte, se vorbea doar în şoaptă, poate din respect față de morți. Prin contrast, sala de anatomie părea un balamuc, cu studenții făcând bancuri vulgare, ca să-şi mascheze stângăcia, nedumerirea şi spaima.

Seth se simțea bine aici deşi, în pauzele pentru cafea,

privea pe fereastră la femeile din strada aglomerată de dedesubt şi se întreba dacă faptul că alesese să fie cu aceste corpuri fără viață pe masă nu-l putea califica pe el drept „bizar”.

Când era la liceu avusese o scuză. Încercase să facă patru ani în trei. Atât de nerăbdător fusese să ajungă doctor. Nu avusese niciun fel de viață socială.

Dar apoi nu-şi făcuse niciun prieten. Niciun prieten, de niciun sex. Doar în timpul examenelor îl căutau colegii, când se grămădeau în dormitorul său şi-i cereau ajutorul ca să le explice materialul complicat.

În ultimele două veri privise afară, cu nasul lipit de geamul ferestrei cu aer condiționat observând toată mişcarea la care ar fi dorit să participe, dar fără să aibă dreptul să o facă.

„Oare din această cauză alesese el patologia? Considerase aceasta o cale sigură de a nu fi în situația să-i spună omului din față că cel mai drag lui suferă şi nu poate fi ajutat?“

Într-o dimineață de iulie, şeful său îl întrebă dacă pentru prânz merge la bufet.

— Dacă da, aş vrea să-mi iei ziarul „Tribune” de la stand. Acolo, pe pagina de sport se vorbeşte despre băiatul meu de doisprezece ani. S-a remarcat în echipa „Little League”, pe locul al treilea la meciul de ieri.

— Bravo, felicitări, răspunse Seth, apoi reluă repede: Vă ajunge un exemplar, domnule?

Bărbatul mai vârstnic zâmbi blând.

— Haide, Seth, de câte ori trebuie să-ți spun să-mi zici Tom, că doar nu eşti oricine aici. Da, un exemplar e suficient. Soția mea probabil deja a cumpărat vreo zece.

— Bine. Mulțumesc, Tom.

Ascensorul, la ora prânzului, era aglomerat cu asistente flămânde şi dorind să-şi ia prânzul şi cu doctori dorindu-le pe ele.

Ajuns la parter, traversă strada la stand, cumpără ziarul şi începu să frunzărească un exemplar din „New

Yorker", când observă un grup de asistente drăguțe trecând pe lângă el.

Erau trei, dintre care una se întoarse spre el şi strigă:

— O, Dumnezeule, apoi zâmbi şi, mai mult decât atât, îi spuse chiar pe nume. Seth, Seth Lazarus, nu-mi vine să cred, eşti chiar tu? Hei, mai adăugă ea spre prietenele ei: Nu o să mă credeți, dar ăsta este chiar tipul de care vă vorbeam acum. A terminat liceul nostru în trei ani şi acum uite este deja doctor!

Abia în acel moment, Seth îşi dădu seama că ieşise în halatul alb de laborator care avea pe rever un ecuson pe care în mod eronat scria Dr. Lazarus.

— Grozav, nu-mi vine să cred că eşti chiar tu, Seth, continuă să gângurească fata. Pariez că nu-ți aduci aminte de mine. Şi, în fond, de ce să-ți amintești? Eu alesesem chimia elementară pentru a doua oară ca să pot merge la şcoala de asistente şi tu ajutai pe toată lumea la toate experiențele de laborator, şi pe mine în special. Şi, uite, am devenit într-adevăr asistentă.

Seth nu era obişnuit cu acest gen de atenție.

Rămase mut, dar nu şi orb. Aruncă o privire grăbită la ecusonul ei şi îşi adună toate cunoştințele de etichetă socială pentru a face un debut în fața unor doamne.

— Cum aş putea s-o uit pe Judy Gordon, cea cu ochii delicvescenți?

Cele trei asistente chicotiră.

— Ce înseamnă asta? întrebă una dintre prietene.

— O, răspunse Seth, puțin încurcat de retorica sa prea exagerată. Este de fapt un termen folosit în chimie şi înseamnă ceva ce se topeşte.

Judy zâmbi.

— Sunt chiar flatată că ti-ai amintit de mine, Seth. Şi, iată, acestea sunt prietenele mele, Lillian şi Maggie.

— Îmi pare bine să vă cunosc. În ce secție lucrați?

— În marele C, răspunse Judy întunecată.

— Cancerul... cred că este greu de suportat. E dur acolo, aprobă Seth. Nu cred că vedeți mulți pacienți

ieşind pe uşa pe care au intrat.

— Ai dreptate, răspunse ea, uneori te afectează serios. La etajul nostru e o mare fluctuație de asistente. Vin şi pleacă mereu. Tu ce faci, Seth?

— Sunt în laboratorul de patologie şi să ştii că încă nu sunt doctor. Sunt aici doar pe timpul verii.

În tot timpul acestui dialog, Seth îşi pusese în funcție motoarele cerebrale în mod frenetic. Asta era şansa lui şi nu voia s-o piardă.

— Mergeți să luați masa de prânz? întrebă el.

— O, spuse Judy cu părere de rău, chiar acum am terminat şi într-un minut trebuie să fim înapoi. Poate că ne întâlnim altă dată.

— Mâine la prânz, e bine? reveni Seth.

— Grozav.

Judy Gordon zâmbi.

Cele trei fete se îndreptară spre ascensor, iar ea mai strigă:

— Ne întâlnim la stand pe la douăsprezece şi un sfert. E bine Seth?

El încuviință spusele ei, făcând un gest cu mâna. Apoi ascensorul le înghiți.

Pentru moment rămase fără grai. Nu numai că şi-o amintea pe Judy, chiar îşi reaminti că încercase s-o invite în oraş. Doar că niciodată nu reuşise să deschidă gura pentru asta.

Ca de obicei, Seth aşteptă să treacă ora de vârf ca să meargă acasă. La şapte şi jumătate, luă un autobuz care era relativ răcoros şi în care avu loc să stea şi să citească.

Când în sfârşit coborî, soarele scăpăta şi lumina blândă a serii scălda pajiştile şi straturile de flori ale caselor din această suburbie modestă. Seth cunoştea toți locuitorii cartierului după nume, din timpul liceului, când fusese vânzător de ziare. Chiar îşi reamintea casele cu locatari generoşi şi pe cele care adăposteau Harpagoni.

Ajunse în zona comercială a cartierului unde firma

„Lazarus Meat & Grocery Market” făcea comerț încă din anii treizeci. Trecând prin fața vitrinei, îl văzu pe tatăl său tăind brânza de Gouda pentru doamna Schreiber şi le făcu semn la amândoi. Apoi merse în spatele magazinului şi deschise uşa apartamentului de la etajul întâi. Mama sa îl primi cu afecțiune.

— Bună, iubitule, ce mai e nou astăzi?

— Mamă, se plânse el, fiindcă sceneta aceasta se repeta în fiecare zi, nimic nu-i nou acolo unde lucrez. În patologie, pacienții sunt toți morți.

— Ştiu, ştiu, dar poate ai descoperit un leac nou împotriva morții, e posibil…

— Ai să fii prima care află. Am timp să fac un duş înainte de cină?

Rosie dădu afirmativ din cap şi se înapoie în bucătărie.

În ciuda deselor opriri ale apei din timpul verii, duşurile fierbinți şi îndelungi erau o necesitate profesională pentru Seth. Mirosul morții se lipea de haine şi de piele şi de aceea când venea seara de la spital se freca puternic.

La ora nouă, Nat Lazarus închise magazinul şi în cinci minute familia era în jurul mesei.

— Ei băiete, ce e nou astăzi?

— Am găsit un leac pentru cancer, răspunse Seth cu o figură inexpresivă.

— Foarte frumos, mormăi tatăl său cu atenția concentrată asupra reportajului de sport care dădea rezultatele la baschet. Îți spun eu, anunță el, dacă echipa Cubs ar găsi un alt om la primul serviciu, luam campionatul. Ăsta-i adevărul.

Încălzit de experiența lui de la amiază, Seth adăugă bine dispus:

— Am găsit şi un leac pentru bolile de inimă şi mâine am ceva pentru vindecarea guturaiului.

Nat puse deodată ziarul jos.

— Am auzit bine? Vorbeşti despre răceală? Eşti pe o pistă care duce la vindecarea guturaiului?

— Cum de asta te-a impresionat, iar leacul pentru cancer nu te-a făcut nici măcar să clipeşti?

— Băieți, explică tatăl lui cu înțelepciune. Nu eşti un om de afaceri, nu trăieşti în lumea asta. Ai idee câte uleiuri de şarpe inutile vând eu în fiecare iarnă? Dacă într-adevăr ai nimerit ceva bun, scoatem un patent şi facem avere.

— Îmi pare rău, tată, a fost numai o glumă. Guturaiul este ultima frontieră, este ca Luna pentru astrofizicieni. N-o să ajungem la asta nici la sfârşitul vieții noastre.

Nat se uită la el şi zâmbi.

— Seth, spune-i tatălui tău un lucru. Da? În cazul ăsta cine şmechereşte pe cine?

— Voi doi sunteți nişte aiuriți cu vodevilul ăsta pe care-l jucați în fiecare seară, interveni doamna Lazarus. Cine mai vrea o porție?

Ei se delectau cu prăjitura şi înghețata divină făcută de Rosie în casă, nu luată de jos de la magazin, când Seth remarcă deodată fără să schimbe tonul:

— În realitate, s-a schimbat ceva astăzi. M-am întâlnit cu o fată cu care am făcut liceul împreună.

Rosie Lazarus îşi ciuli urechile.

— O, da? O cunoaştem?

— Judy Gordon. Este asistentă la spital, în secția de cancer.

Nat privi răutăcios spre fiul său.

— Sethie, fii te rog atent să n-o laşi însărcinată.

— Vă rog, spuse Rosie, v-aş fi recunoscătoare dacă n-ați vorbi despre asta în fața mea.

— Scuză-mă, doamnă regină a Angliei, replică soțul ei, permite-mi să-ți amintesc că dacă nu te lăsam însărcinată, Seth nu ar fi aici. Se întoarse spre fiul lui, pentru confirmare: Am dreptate, doctore?

— Da, domnule, răspunse profesional Seth. Mami este ceea ce doctorii ar numi o multipară.

— Ce înseamnă asta în engleza obişnuită, pot să te întreb?

— Înseamnă că ai avut mai mult de un copil, mami.

Deodată se aşternu tăcerea şi stânjeneala. Seth le reamintise şi, mai dureros, îşi adusese şi el aminte de Howie.

Howie, care-şi începuse viaţa ca frate mai mare al lui Seth, dar, deşi încă în viaţă, el nu devenise o fiinţă umană matură. Pentru că, cu mulţi ani în urmă, stând pe locul din faţă în braţele mamei sale, se produsese un accident. Nat era la volan şi frânase puternic ca să nu lovească un copil care ţâşnise dintre două maşini. Howie fusese proiectat în bordul de metal, împreună cu greutatea mamei din spatele lui.

Howie, care a fost victima unei astfel de leziuni craniene încât, deşi a crescut, de-abia a învăţat să înghită hrana. Uneori îşi recunoştea părinţii, alteori nu (Dar cine ar fi putut spune? Pentru că Howie zâmbea toată ziua.)

Howie a trebuit în cele din urmă să fie izolat într-un spital. Howie, pe care se forţau să-l viziteze de două, trei ori în fiecare lună de teamă să nu-l uite şi să creadă că vieţile lor pot fi scutite de orice umbră de suferinţă. (Dar, oare simţea el vreo durere?... Nu exista niciun mijloc de a afla.)

Howie, o nesfârşită sursă de sentiment de vinovăţie, invalid fără speranţă, dar obscen de robust în nonexistenţa lui solitară. Pentru că el nu murea, deşi în realitate nu trăia. Sfârşiră cina şi, în vreme ce Seth o ajuta pe Rosie să strângă masa, Nat deschise televizorul. Din fericire, se dădea un meci de baseball, un paleativ pentru permanenta suferinţă pe care le-o pricinuia soarta lui Howie.

În bucătărie, Rosie spăla şi Seth ştergea vasele. El o întrebă:

— Apropo, ce face Howie?

— Ce face? Asta-i întrebare? Ce poate să facă? Poate doar când vei putea să aduci un medic adevărat să se poată repara un creier zdrobit.

Acum ea nu mai glumea. Seth ştia că ea trăieşte într-o

permanentă speranță, că doctorii, undeva, cândva, vor inventa ceva, un miracol care să-i aducă în familie înapoi fiul pierdut, dar rămas în viață. Între timp, deşi încerca, ea nu putea să-şi dăruiască dragostea lui Seth. Pentru că el nu era Howie.

Seth putea să umble şi să vorbească, să se îmbrace şi să se hrănească, în timp ce Howie avea nevoie de ajutor pentru orice.

După ce terminară în bucătărie, Seth ieşi afară şi făcu o plimbare să-şi limpezească mintea ca să ştie cum să termine redactarea articolului pe care îl adusese acasă de la spital. Când se reîntoarse, mama lui deja închisese uşa dormitorului şi Nat ironiza cu voce tare greşelile echipei Cubs care pierduse la două lovituri diferență.

Dându-şi seama că Nat se simțea bine, sedat cu ajutorul sticlei de whisky Black and White, Seth nu-l deranjă. Se urcă în camera care de când era copil era dormitorul său, regatul său. Şi acum era laboratorul său. Deschise lumina fluorescentă de deasupra biroului şi se aruncă în lumea patologiei. Acesta era modul *său* de a-l uita pe Howie.

— Îți recomand ton cu salată de pui, spuse Judy Gordon. Au aproape acelaşi gust – şi de fapt am îndoieli asupra ceea ce sunt cu adevărat.

— De ce nu luăm câte o porție din fiecare ca să le comparăm? sugeră Seth.

Ea dădu afirmativ din cap şi făcu semn picoliței să vină să le ia comanda.

— Aşa, spuse ea. Cred că avem o mulțime de lucruri de recuperat.

— Cred că da.

Ei se lăsară purtați de aduceri aminte şi se distrară în timp ce-şi mâncau salatele lor identice la gust. Ea avea un fel al ei de a-l face să se simtă bine, poate pentru că era atât de calmă, încrezătoare şi prietenoasă.

El ceru înghețată de ciocolată la desert şi ea comandă

jeleu de fructe („Trebuie să fiu atentă cu caloriile, este sezonul bikiniului“).

Ciudat, dar Seth nu şi-o putea imagina într-un costum de baie sumar, deşi cunoştinţele lui de anatomie îi dădeau posibilitatea să şi-o reprezinte goală, ceea ce era plăcut.

— Mai stai împreună cu ai tăi? întrebă ea, când terminau cafeaua.

— Mda. Cred că din punct de vedere social sunt întârziat. Mai locuiesc încă împreună cu mama şi tata, dar asta numai în timpul verii.

— Asta-i rău, murmură ea, mai mult sie-şi.

Seth se întrebă imediat: „Ce era rău? Faptul că locuiesc acasă sau că plec înapoi la Boston?“

În momentul în care se îndreptau spre ascensoare, el îşi luă inima-n dinţi s-o întrebe:

— Putem să ieşim împreună într-o seară la cină?

— Sigur. Ce-ai zice de mâine seară?

— Perfect, asta ar fi foarte bine.

— Am o maşină, dacă poate fi numită aşa, adăugă ea veselă. Dar cel puţin mă duce acolo unde vreau să merg. La ce oră termini?

— Asta depinde numai de mine, spuse el. Pacienţii de la patologie nu se supără dacă plec mai devreme.

— Să fie şase şi jumătate? Dacă intervine ceva, îţi telefonez în laborator.

— Sigur, grozav. Adică… este perfect, se repetă el.

Avură un ascensor în care erau singuri. Judy apăsă butonul cinci pentru secţia de cancer, apoi opt pentru laboratorul lui.

— Spune-mi, Seth, faptul că lucrezi cu morţi îţi face rău? Simţi uneori că înnebuneşti?

— Nu, cred că tu ai lucrul cel mai greu. Eu îi primesc când ei au scăpat de suferinţe. Tu trebuie să-i veghezi în ceasul morţii. Este deprimant?

Ea aprobă.

— Da, şi mă duc acasă în fiecare zi şi-mi dau seama

cât de fericită sunt numai pentru că sunt în viață.

Ei discutară toate acestea la cina din restaurantul cel vechi North Rushal lui Armando, unde Seth nu fusese niciodată şi încă nu-şi putea permite să meargă. Dar acum era ceva special, era deosebit.

— Ai să fii uimit cât de îngroziți sunt atâția oameni perfect normali, când le moare o rudă, spuse Judy. Ei se feresc pentru că, într-un fel, au impresia că moartea este contagioasă. Familiile se silesc să vină, dar vechii prieteni întotdeauna găsesc o scuză. Aşa că aceşti bolnavi pe care-i îngrijesc eu sunt nemaipomenit de recunoscători pentru cel mai mic semn de bunătate pe care li-l arătăm. Oricum, dacă aş fi pe patul meu de moarte sunt sigură că aş fi foarte recunoscătoare să am pe cineva, chiar dacă ar fi o asistentă pe care abia o ştiu, să-mi țină mâna în acele ultime minute. Şi, sincer să-ți spun, dacă îmi scuzi insulta pentru profesia ta, rar vei întâlni un doctor – dacă el poate lipsi de acolo.

— Păi, răspunse el, în timp ce admirația pentru ea creştea cu fiecare secundă ce trecea, sunt tot felul de doctori, cum sunt şi tot felul de asistente.

„La naiba“, se certă el, „o să creadă că sunt un tip cu inima împietrită”.

— Este patologia genul de medicină pe care vrei să-l practici în viitor? întrebă ea.

— Nu sunt sigur – dacă vrei să-ți spun adevărul. La început a fost doar o practică de vară ca să mă ajute să intru la medicină, apoi mi s-a părut că o să mă ajute la cursul de anatomie şi am învățat foarte bine în ultimul an.

Timiditatea îl împiedică să spună că profesorul Lubar îi dăduse la examen un A plus – singura dată în ultima vreme, după cum se amintea în facultate – când o astfel de onoare se acordase.

— Doctorul Matthews crede că lucrul nostru poate fi de folos în prevenirea unor cauze care provoacă moartea.

— O, admir asta, comentă Judy, dar nu crezi că omiți ceva, ştii, aspectul emoțional care ne-a adus la medicină în primul rând? Ea suspină. Cred că nimic pe lume nu poate să te răsplătească mai deplin decât un mulțumesc spus de un om în suferință cu care te-ai purtat frumos.

„Asta“, îşi spuse el, „este o totală denigrare a muncii mele, dar voi îndrăzni să mă apăr?“

Şi, pentru a doua oară în aceste zile, se trezi spunând ceva care pornea dintr-o parte a lui pe care în mod evident nu o putea controla.

— Poate pentru că mi-e frică.

„De ce naiba am spus asta?”

— Adică să pierzi un bolnav? întrebă ea. Cunosc mulți medici care simt asta. Este doar omeneşte, Seth.

— Nu de asta sunt speriat, mărturisi el din nou. Este suferința. Cred că-mi place patologia pentru că agonia prin care a trecui persoana s-a sfârşit. Chiar dacă au avut carcinoame, ei nu le mai simt. Nu cred că pot să suport să privesc un bolnav chinuindu-se sau cuplat la o maşină care îi menține respirația în timp ce restul este mort. Cred că nu am curajul să fiu un doctor adevărat.

Când Judy îl conducea acasă, Seth devenea din ce în ce mai convins că suferă de o aberație psihică rară (cum ar fi o variantă a sindromului Gilles de la Tourette) care îl forța să spună lucruri pe care mintea sa conştientă nu le putea opri. Lucruri cinstite. Dar când oare cinstea a impresionat o fată?

Când se apropiau de capătul autobuzului, el se gândi că ar fi bine să o elibereze de tovărăşia lui de om timorat.

— E foarte bine, Judy, de aici pot să merg pe jos.

— Nu, este în regulă; pentru mine nu e greu să te mai duc unul sau două blocuri.

El dădu din cap şi ea conduse pe distanța ce mai rămăsese de asemenea fără să vorbească. Se opri în fața băcăniei părinților lui cu vitrina iluminată doar de o reclamă cu neon pentru Schlitz, „berea care a făcu oraşul

Milwankee celebru”.

— Mulțumesc că m-ai condus, spuse el. Ne vedem la spital.

— Nu, Seth, zise ea. Nu te las să pleci chiar atât de uşor.

Seth fu surprins să afle că pasiunea poate compensa lipsa de experiență. Când ea îşi apropie buzele de ale lui, el îşi puse brațele în jurul ei şi o strânse tare când se sărutară.

După un moment, când amândoi avură nevoie de aer, el o întrebă:

— Putem să mai facem asta şi altă dată?

— Care parte, cina sau avansul meu fără ruşine?

— Se exclud reciproc? întrebă el. În orice caz te previn că data viitoare eu o să fiu acela care face prima mişcare.

— Perfect. Cine ştie unde poate duce asta? Noapte bună, Seth, şi mulțumesc.

Şi, daca părinții săi n-ar fi dormit, el ar fi dansat până la etaj într-o imitație pătimaşă a lui Fred Astaire.

Dacă s-ar face vreodată lista localităților în care să *nu* fii în S.U.A. în timpul lunii august, Boston s-ar situa în primele zece. Bineînțeles, laboratorul lui Pfeifer avea aer condiționat, pentru a menține un mediu ştiințific constant. Dar Vanderbilt Hall nu avea – şi asta era logic. Anumite specimene dacă sunt supraîncălzite nu pot fi recuperate, pe când asistenți de laborator se mai puteau găsi.

Pentru că lucra până noaptea târziu, Laura începu să aibă fantezia paranoică referitoare la Pfeifer cum că el ar conta pe vreme ca să-şi extindă cercetarea, reținându-şi supuşii în confortul răcoros al laboratorului cât putea mai mult.

La început, avu mustrări de conştiință în ceea ce-l privea pe Palmer, gândindu-se să şi le atenueze prin faptul că cel puțin nu este război. Totuşi ea ştia că el îşi va pierde câțiva din cei mai buni ani ai vieții lustruindu-şi

cizmele, curățind puşca şi poate chiar closetul, deşi nu era sigură că ofițerii trebuiau să facă aceste corvezi.

Apoi treptat începu să considere că ceea ce făcuse avea să se dovedească cu timpul a fi fost cel mai bun lucru pentru amândoi.

Începu să-şi fixeze din nou întâlniri. La început au fost doar bere şi pizza cu unul sau cu altul din colegii de laborator. (Exceptându-l pe Wyman, bineînțeles. Dar nici el nu fraterniza cu persoane neprotocolare.)

Se duse la un concert de muzică pop pe malul râului Charles, cu Gary Arnold, un elegant intern din primul an de la neurologie. Aşa cum făceau mii de alte perechi, stătură pe un pled, mâncând sandvişuri, bând vin din termos şi privindu-l pe legendarul Arthur Fiedler dirijând ultimele bucăți muzicale de pe Brodway şi câteva bucăți din clasici. Când se ridicară în picioare deodată cu toți ceilalți în marele final, bucata răscolitoare a lui Sousa, „Stars and Stripes Forever", Gary îşi trecu brațul în jurul mijlocului ei, trăgând-o aproape. Era fermecător, înalt şi cu simțul umorului. Şi poate cel mai important lucru era că se afla acolo, şi ea nu era singură. Aşa că seara se sfârşi în apartamentul lui de pe Fenway.

El vizită laboratorul în seara următoare, ca să fie sigur că Laura a înțeles că el nu are nicio intenție să înceapă o „legătură serioasă".

Ea îl asigură că nu avusese nici cea mai mică intenție că ar putea fi altceva decât prieteni. Ştia că el va pleca în Wisconsin la începutul lui septembrie.

— Ascultă, Gary, explică ea cu o sinceritate prietenească, eu eram dornică, tu erai dornic. Când ne-am trezit, niciunul nu mai eram. Asta a fost totul şi asta rămâne tot ce va fi. Îți doresc fericire în viață.

Furios în sinea lui că Laura îl depăşise la puncte, că tipa îi dăduse papucii, Gary ieşi din laborator mormăind ceva despre ea ca fiind o dură lipsită de sentimente.

Celelalte întâlniri ale ei din vara aceea nu au fost nici atât de pretențioase, nici atât de pasionate, ceea ce îi

convenea de minune.

Uneori, dacă lucra până târziu, primea un telefon de la Barney (la unsprezece, când tarifele scădeau). De obicei telefona dintr-o cabină publică din Canarsie sau din alt loc uitat de Dumnezeu şi întotdeauna cu o anecdotă relaxantă despre ultimii săi clienți, cum era cea cu prostituata care se oferise să-i plătească în natură cursa.

— Pare mai interesantă şoferia decât medicina. Ar trebui să consideri asta drept o carieră.

— Mulțumesc, Laura, să lucrez toată noaptea a fost idealul meu dintotdeauna. Apoi deveni patern. Ceea ce-mi aminteşte că şi tu lucrezi până la ora asta. Numai gangsterii au o meserie mai uşoară ca a ta. De ce nu te duci acasă să te culci?

— Mulțumesc, doctor Livingston, mă gândesc că sunt destul de antrenată ca să fac ceea ce fac. Noapte bună.

Închise telefonul, se duse şi-şi spălă mâinile şi chiar când pleca, o chemă vocea plictisită a lui Peter Wyman.

— Castellano, alt telefon pentru tine. Să ştii că nu sunt secretarul tău particular.

Laura ezită un moment; dacă era Palmer nu era deloc în formă să susțină o convorbire. Dar cine putea să fie la ora asta? Poate s-a întâmplat ceva rău acasă.

— Alo…

— Hei, Laura, sunt eu, Hank Dwyer.

— Hank, spuse ea cu un suspin de uşurare, ce naiba faci?

— Am încercat să te sun în cameră la Vanderbilt; mi-au spus că s-ar putea să te găsesc aici…

— S-a-ntâmplat ceva rău?

— Nu, nu, dimpotrivă. Simt nevoia să vorbesc neapărat cu cineva. Apoi Hank anunță: Sunt tată şi Cheryl este mamă.

— Hei, dar asta-i grozav. Toată lumea-i sănătoasă?

— Da, *Deo gratias,* dar, Laura, sunt şocat: sunt *doi.* Sunt tată de gemene. Vreau să spun că nu ştiu ce să fac.

Laura nu înțelegea ce voia el de la *ea.*

— Îți spun eu, Hank, o să tragem un chef nebun pentru voi toți patru.

— Asta ar fi frumos, răspunse el pe un ton deosebit de solemn. Dar mai este ceva, mai important. Adică te întreb, eşti catolică Laura?

— Aşa m-am născut. Dar dacă-mi ierți impietatea, am chemat mai des taxiul decât ajutorul lui Dumnezeu.

Hank perseveră încăpățânat:

— Laura poți să vii cu mine la biserică?

— În noaptea asta? întrebă ea.

— Bineînțeles. Dumnezeu a făcut o minune în noaptea asta şi nu pot să întârzii până mâine ca să-i mulțumesc.

— Bine Hank, spuse ea blând. Aş fi bucuroasă.

— O, e grozav, e chiar grozav. Uite mama lui Cheryl este aici şi pot lua maşina ei. Vin să te iau imediat.

Stăteau în interiorul imens al catedralei Sfintei Cruci. Adică, Laura stătea în picioare în timp ce Hank era îngenunchiat şi se ruga. El era pierdut în rugăciune. Ea era pierdută în gânduri.

„Aş vrea să fiu credincioasă“, se văită ea în sinea ei. „Nu o religioasă care merge la biserică. Doar aş vrea să pot crede într-o Inteligență Supremă, să mă ajute să conduc barca, să mă-nvețe ce e rău şi ce e bine. Aşa cum sunt, mă înec într-o mare de îndoieli. Oh, Dumnezeule, cât de mult aş vrea să cred ca Dwyer“.

Când el îi spunea noapte bună în fata căminului Vanderbilt, Hank deborda de atâta bucurie încât o îmbrățişă.

Laura era sigură că, doar din întâmplare, când se despărțeau, una din mâinile lui o mângâie pe piept.

NOUĂSPREZECE

Cel de-al doilea an de studiu începu cu apă şi se termină cu sânge.

Primul eveniment (netrecut în Catalogul Facultății) fu botezul celor două fete ale lui Hank şi Cheryl Dwyer: Marie şi Michelle. Barney şi Laura stăteau în strana din față şi preotul stropea cu apă sfințită capul fetițelor intonând de fiecare dată în latină că le boteza „În numele tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin".

Era la sfârşitul lui septembrie. Studiaseră medicina mai mult de un an fără să vadă un bolnav viu. Şi mai erau încă opt luni de trecut prin ştiința de bază, omorâtoare, înainte să intre în primăvară în materia adevărată – Introducerea în diagnoza clinică şi medicală. Găseau o oarecare consolare în faptul că era ultima iarnă a nemulțumirii lor. Primăvara îi va aduce în prezența bolnavilor. Dar acum ei nu aveau încă nicio idee despre ce este medicina în fond.

Deşi Laura primea zilnic o scrisoare de la credinciosul Palmer, care acum depăşise faza de instrucție (cu mai mulți muşchi decât Tarzan), scrisorile nu-i uşurau starea de singurătate. „Viața socială" pe care o ducea ea consta în fentarea unui şir întreg de interni şi asistenți excitați şi uneori chiar a unui doctor căsătorit în căutare de divertisment. Se întreba cum face față senzuala domnişoară Andersen unei presiuni priapice ca aceasta.

Barney, în această privință, nu era de niciun ajutor, ba chiar trecuse în rândurile inamicului. De necrezut, dar erau acum *şase* fete în primul an, una din ele fiind o chinezoaică strălucitoare numită Susan Hsiang.

Barney ştia una şi bună când a văzut-o. Căci Susan avea un comportament față de bărbați care te ducea cu gândul la tradițiile Estului. Ce diferență față de toate figurile ambițioase şi fără milă din Facultatea de Medicină! A spune că el era topit, înseamnă a nu înțelege.

Plutea în nori de parfum de lotus şi iasomie.

Laura, deşi cu un echivoc pe care ea însăşi nu-l intuia, fu de acord că prietenul ei îşi găsise „partenera perfectă".

Barney însuşi i-a spus primul:

— Ea e altfel, Castellano, se uită spre mine…

— Bineînțeles, are doar un metru şi cincizeci…

— Nu râde, nu am cunoscut niciodată o fată atât de… nu ştiu… atât de feminină. Ştii cum se spune „te iubesc" în chinezeşte?

— Nu, Barney, dar sunt sigură că tu ştii.

— Ai al naibii de multă dreptate. *Wo ai ni!* Susan spune asta de cel puțin treizeci de ori pe zi. Mă face să mă simt Adonis, Jonny Weissmuller şi Einstein, toți într-un singur om.

— Ăsta-i chiar un grup să-l porți peste tot împreună cu imaginea ta, Barney. Dar atunci presupun că, ori de câte ori eul tău oboseşte, ea îi face masaje în locul tău.

Laura simțea un fel de invidie, nu atât pentru că domnişoara Hsiang îl stăpânea total pe Barney din punct de vedere psihic, ci îndeosebi pentru că Susan avusese talentul să găsească un bărbat pe care să-l poată adora.

Prin contrast, Laura crescuse cu ambiția să-şi depăşească sexul, să-şi îmbunătățească statutul ei, sa fie admirată pentru *ea însăşi.*

Aceasta nu o ajuta să iasă din singurătate.

Drăgălaşa domnişoară Hsiang cumpără un reşou, astfel ca după ce ea şi Barney îşi terminau lungile zile de laborator şi curs, să-i poată găti ceva.

Şi totuşi conversația cu ea rareori se concentra pe mâncărurile din bambus şi conținutul nutritiv al păstăilor de soia. Susan putea să vorbească ore întregi despre medicina lor tradițională, care începuse cu mai mult de două mii de ani înainte de Hipocrat cu cartea *Nei Ching,* o lucrare clasică de medicină internă.

Îi explică de asemenea lui Barney principiul *I – Ching.* „Orice natură", spunea ea, „este din două forțe cosmice

opuse: Yin – feminină, moale, receptivă, întunecoasă, vidă; Yang – masculină, luminoasă, tare, creatoare, constructivă. Yin este pământul, Yang este cerul. Yin este frigul, întunericul, boala, moartea; Yang este căldura, lumina, puterea, sănătatea şi viața. Dacă aceste forțe sunt în armonie în trupurile noastre, atunci domneşte sănătatea. Dezechilibrul aduce tristețea, boala şi moartea".

Susan îi povesti despre cel mai misterios aspect din toate, fenomenul numit *Qi,* care diferențiază viața de moarte.

Barney mai trase o gură de vin de orez, privind-o cu dragoste, şi spuse:

— Ştii atât de multă medicină, încât ai putea să şi practici.

Susan zâmbi timid.

— În China, poate. Dar acum sunt aici şi trebuie să învăț metodele voastre, care sunt foarte stranii. Azi i-am vorbit profesorului Lubar despre acupunctură şi mi-a spus să „uit totul despre această prostie care nu are nicio bază anatomică". Cum poate el explica vindecarea a milioane de oameni în fiecare an?

— Nu ştiu, admise Barney. Poate pentru că nu se predă *Qi* la Harvard.

Familia ei sosise în San Francisco din Shanghai, prin Hong Kong, în 1950. Aproape imediat, tatăl ei deschise un cabinet prosper în comunitatea chineză, care-i respecta înțelepciunea şi nu cerea să-i vadă diploma. Deoarece medicamentele lui erau flori şi ierburi, el nu avu nevoie de o licență pentru a le prescrie.

Susan, cea mai mare din trei fete, moştenise dorința tatălui ei de a vindeca. Dar voia să-şi extindă orizontul dincolo de Grant Avenue, centrul cartierului chinezesc din San Francisco. Fusese întâi la Berkeley unde absolvise cu *summa* în biochimie şi apoi la Harvard, adică în regatul al cărui monarh autonumit era Barney Livingston.

Trebuia să mulțumească reflexelor lui de sportiv pentru că pusese mâna pe ea, înainte ca alți rivali potențiali să poată reacționa. Era împreună cu Bennett Landsmann care îi vorbea despre scufundătorii căutători de comori pierdute, amândoi în holul de la Vanderbilt; el privea spre grupul de studenți din anul întâi care cântau, când prinse privirea micuței domnişoare Hsiang ce se lupta cu o valiză mare. Fără nicio vorbă se roti pe călcâie şi țâşni spre ea, oferindu-i ajutorul ca hamal. Două ore mai târziu, îl prezenta lui Susan pe cel mai bun bucătar chinez din Boston, anume Joise Chen care îşi avea localul de cealaltă parte a râului Charles, alături de institutul de Tehnologie din Massachusetts.

În momentul în care se întorceau la Vanderbilt, el era hotărât să fie Yang şi ea Yin; va încerca cu prețul vieții.

Anul acesta avea să fie în felul lui un an fatal, pentru că toți studenții facultății aveau să contracteze o boală gravă. Lance Mortimer a fost primul care a cedat.

— Barney, pot să-ți vorbesc?

— Abia am început cina, Lance.

Şi făcu un gest care trebuia să-i atragă vecinului său atenția că în cameră se găsea colega lor orientală care servea dintr-un bol aburind de pe birou:

— O, spuse Lance, îmi pare rău că te întrerup Suzie, dar te rog să mă laşi să vorbesc o clipă cu Barney. E foarte important.

Ea dădu din cap şi Barney, cu un suspin de exasperare, ieşi pe culoar unde Lance îi dezvălui problema lui înfiorătoare.

— Am făcut-o Barney, ce mă fac?

— Ce-ai făcut, vorbeşte-mi ca să înțeleg.

— Cum pot vorbi pe înțeles, când sunt gata să mor?

— Pari destul de sănătos, răspunse Barney, crezând că aşa îl va linişti şi va scăpa de el.

— Dar nu sunt, nu sunt, protestă Lance. Am un teratom testicular.

— Te-a văzut un doctor?

— Nu trebuie. Ştiu toate simptoamele din manualul ăla blestemat. Şi se potriveşte, fiindcă chestia asta are incidența maximă la băieții de douăzeci şi patru de ani. Ziua mea de naştere a fost exact săptămâna trecută şi am simțit primul junghi când tăiam tortul. Am verificat. Treaba dracului! Va trebui să sufăr o orchidectomie sau chiar o scrotectomie – dacă nu va fi prea târziu. Livingston, *trebuie să* mă ajuți.

— Lance dacă vrei ca să-ți tai eu gonadele, să ştii că nu pot, aşa că va trebui să alegi altceva. Te-ai gândit să te duci la policlinica studenților?

— Doamne, nu! E prea jenant. Dacă tot trebuia să am cancer, nu putea să fie unul fără legătură cu sexul? Aşa, până mâine seară, tot Bostonul va afla că eu voi deveni soprană, asta dacă voi trăi.

Deşi Barney nu avea licența de practicare a medicinii, se simți competent să abordeze această maladie.

— Bine, Lance, du-te în camera ta, ia două buferine şi ține o compresă rece pe scrotul tău tot timpul.

— N-am buferină, e bună excedrina?

— Nu, nu. Trebuie să fie buferină. Vezi că farmacia din strada Charles e deschisă până târziu. Îți propun să faci un drum repede şi să-ti iei o cantitate serioasă. Vin la tine să te văd pe la unsprezece. E bine?

Lance era copleşit de recunoştință.

— Livingston, dacă mor îți las tot ce am, şi dacă trăiesc îți dau una din maşinile mele.

Colegul său o zbughi pe coridor, iar Barney se întoarse în cameră şi închise uşa.

— Îmi pare rău, Suzie, se scuză el, dar Lance are o mică problemă medicală pe care trebuie să o tratez.

— Şi vine aici? întrebă ea puțin speriată. Trebuie să fii foarte atent. Şi tatăl meu…

— Apreciez complimentul, o întrerupse Barney, dar adevărul e că am citit despre boala lui Lance în timpul verii. Se numeşte nosophobia!

— Nu am auzit de aşa ceva, spuse Susan, în plină admiraţie pentru înţelepciunea lui Barney.

— Este foarte obişnuită printre studenţii la medicină. Nosofobia înseamnă teama de boli. Este produsă de obligaţia de a memora „Manualul Merck", care conţine toate bolile ciudate din lume. De fapt toţi facem câte o „noso" în timpul anului. Uite felul în care mă simt cu pieptul mă face să mă gândesc că am silicotuberculoză.

El dădu din umeri. Este contaminat tot anul nostru şi ce este mai curios este că fiecare se plânge de altceva. De exemplu, Laura crede că suferă de endometriom, ceea ce e mai normal decât Lance, deoarece este benign şi se vindecă prin operaţie. De fapt, această nosonebunie a făcut din fiecare coleg din an un ipohondric. În realitate, singurul om care prezintă o patologie verosimilă este Bennett. El crede că are boala lui Albert, care este o inflamaţie a ţesutului care leagă tendonul lui Ahile de călcâi. Luând în consideraţie faptul că el mai şchioapătă uşor de pe urma meciului amical de anul trecut cu avocaţii, s-ar putea să aibă asta într-adevăr. Oricum, dacă nu scap de tusea asta într-o săptămână, eu mă duc să-mi fac o radiografie la plămâni.

Susan zâmbi doar.

— Laura, trebuie să mă ajuţi, eşti singura mea prietenă.

Ea îşi ridică ochii de la birou ca s-o vadă în pragul camerei pe Grete, neobişnuit de despletită şi cu spaima în ochi.

— Ce este, ce s-a întâmplat?

— Laura, spuse ea disperată, trebuie să-mi fac o mastectomie.

— Dar Grete, asta-i îngrozitor, când ţi-au găsit tumora?

— Am descoperit-o chiar acum, sub duş. Dumnezeule, Laura, este un coşmar care se adevereşte.

— Nu te repezi la concluzii, Grete. Vreau să spun că toţi găsim gâlme din astea, şi de obicei sunt benigne.

Dar Grete se instalase pe pat şi continua să se vaite.

— O, Dumnezeule, Doamne, Doamne, ce bărbat se va mai uita la o fată cu un singur sân? Adică înțelege, Laura, ce altceva sunt eu dacă nu am trup?

— Uite, Grete, de ce nu te duci să vezi un doctor mâine dimineață. Dacă vrei, vin cu tine!

— Nu pot pentru că am un laborator foarte important.

— Mai important decât o tumoră malignă?

— Păi, după cum spui tu, s-ar putea să fie benignă. Poate că trebuie să aştept o vreme, să văd cum evoluează.

Laura era furioasă. „Javra asta egoistă şi alintată nu putea să înțeleagă că vorbea cu cineva care are o boală ovariană gravă. Cel puțin eu nu-i înnebunesc pe toți de pe sală şi singura persoană căreia i-am spus este Barney. Asta ca să ştie ce să facă dacă nu supraviețuiesc operației.“

Fantezia morbidă nu s-a oprit la uşa clădirii Vanderbilt. Dimpotrivă.

Maladia era foarte severă în casa Dwyer, unde boala lui Hank, combinată cu neliniştea lui de părinte, făcea ca nopțile să treacă într-o adevărată nebunie.

În orice moment ar fi auzit una din gemene plângând, tuşind sau strănutând, el sărea din pat cu lanterna şi manualul de pediatrie, presimțind tot ce putea fi mai rău. În rarele ocazii când nu se auzea niciun zgomot, lucrurile erau şi mai tragice, pentru că el era sigur că fetițele au sucombat, înăbuşindu-se cu perna în leagăn şi se repezea în odaia lor cu un mic tub de oxigen în mâini. Între cursuri suna acasă să se asigure că Cheryl verificase dacă gemenele prezintă toate semnele vitale.

Când isteria colectivă începu să scadă, studenții învățară o lecție bună din această experiență, care din nefericire avea să le dăuneze în tot cursul vieții. Aceasta deoarece ei, a căror menire era să detecteze semnele şi simptomele bolilor la alții, îşi subminaseră propriile lor puteri de a detecta boala în ei înşişi.

Pe lângă aceasta, un adevărat medic aproape niciodată nu cere ajutorul altui medic. Pentru că sunt dureros de conştienți de cât de puțin ştie cineva să vindece bolnavii.

Primul lor bolnav fu o portocală din Florida (California produce mai puțini înlocuitori potriviți pentru țesuturi umane). Dar asta durând numai o zi.

După a doua şedință dedicată deprinderii artei de a folosi seringa, ei ar fi vrut ca acest meşteşug să-l exercite numai pe produse citrice. Cât de îndrăzneți deveniră după prima oră când au introdus acele seringelor în pacienții auriți de razele soarelui şi mirosind atât de frumos. Nu aveau emoții, sau ezitare, trăgeau suc, sau inoculau cu zel stoicele fructe cu apă de la robinet.

În a doua şedință – luarea sângelui din venă – trebuiau să aleagă un partener dintre ei cu care să schimbe pe rând rolurile de victimă şi torționar. În acea după amiază se vedea clar că bravada lipsea cu desăvârşire. Puțini erau cei masochişti sau sadici, pentru că niciunul nu dorea să chinuie şi nici apoi să fie chinuit cu un ac.

Deşi seria lor mai avea o sută douăzeci de studenți, ajunseseră, dacă nu să se cunoască bine unul pe altul, cel puțin să ştie care erau cei cu adevărat talentați. Seth Lazarus ar fi putut să se scoată la licitație. Fiecare dorea să facă echipa cu el.

În al doilea rând, veneau femeile, pentru că în realitate bărbații viitori medici nu le priveau altfel decât ca pe nişte surori de caritate apreciate. Şi de fapt acest exercițiu cu seringa era o probă care se dădea la şcoala de asistente medicale.

Laura refuză toate invitațiile şi nu fu de acord să schimbe înțepături decât cu Barney. Dar ea nu-l putu convinge să-i accepte generozitatea.

— Nu pot, Castellano, spuse el cu regret. Vreau să zic că nu suport ideea să te rănesc.

— Nu mi-e frică să o înțep pe Laura, se oferi Bennett. Apoi, galant, o întrebă: îmi acordați brațul

dumneavoastră, Miss Castellano?

Laura zâmbi:

— Categoric. Este singura mea ocazie să verific zvonul că ai avea sânge albastru.

Vioiul Barney îşi găsi partenerul în persoana lui Hank Dwyer, glumind:

— De ce să nu ne luptăm noi doi?

Deci, al doilea exercițiu – înțeparea venei – era mai important pentru ei toți, pentru că o mare parte din instruirea medicală implică problema luării sângelui pentru probele de laborator.

Barney aborda totul ca în sport: uită-te cu ochi de vultur şi când vezi prada, în acest caz vena, aruncă-te hotărât. Fu de mare ajutor faptul că Dwyer avea o piele albă şi transparentă iar antebrațul era străbătut de linioare albastre ca o brânză Roquefort. Altfel spus, era o adevărată hartă turistică hipodermică. Dar bietul Hank, suflet duios, nu putea să facă altora ceea ce sprintenul său coleg îi făcuse lui.

— Îmi pare rău că te doare, începu el să-l pregătească, vreau să zic, nu o lua ca pe o chestiune personală.

Barney nemaiputând de nerăbdare ca să se termine o dată, strigă la el:

— Haide, Hank, termină odată. Bagă acul ăla!

Cuvinte pe care imediat le regretă.

Când chinul luă sfârşit, instructorul lor de medicină internă spuse:

— Cu toții veți avea ocazii să vă perfecționați aceste deprinderi, aşa că nu fiți supărați dacă nu ați reuşit să învățați meşteşugul de prima dată.

Într-adevăr, aşa cum experiența lor avea s-o dovedească în curând, viitorii doctori ajunseră să ia atât de mult sânge în timpul antrenamentului, încât, dacă ar fi ştiut, contele Dracula şi-ar fi vândut castelul şi ar fi vrut să fie admis în anul lor.

Era noaptea de Crăciun

Studenții pe coridoare
Se-ndopau cu ce-i mai bun
În scandalul tot mai mare.

Mai puțin de jumătate din an plecară acasă în această vacantă de Crăciun care-i despărțea de începerea clinicii. Dacă bunătățile pe care le mâncau cu această ocazie ar fi fost doar dulciuri, ei ar fi devenit diabetici cu siguranță.

Pentru mulți din ei, steaua de la Betleem nu era o strălucire divină pe cer, ea era lumina lumânărilor aprinse la miezul nopții. Încă o dată Bennett își sacrifică timpul său de studiu pentru a merge în vacanță la Cleveland.

El își amintea de prima lui seară de Crăciun la ei, când Hannah pregătise o masă pentru seara de Crăciun numai pentru el. Ea se pierduse cu firea, neștiind ce feluri să gătească şi cum anume să le servească.

— E ciudat şi trist, Linc, observă Herschel față de fiul său adoptiv de unsprezece ani, chiar dinainte de Hitler, Crăciunul şi Paştele erau ocazii de program împotriva noastră. Şi tatăl meu întotdeauna spunea ce ironie a sorții era în toate astea, căci pentru noi Iisus era un băiețel evreu cumsecade care ar fi respins categoric toate aceste lucruri făcute în numele Său.

— Toată lumea ştie lucrurile astea? întrebase Lincoln, nefiind sigur dacă este vorba de ceva secret.

— Fiecare trebuie să ştie, replică Herschel – dar mulți preferă să nu ştie şi asta încurcă lucrurile.

— Asta mă încurcă şi pe mine, mărturisi băiatul. De fapt eu nu înțeleg care este diferența între evrei şi creştini.

— Aceasta se întâmplă pentru că au foarte multe lucruri comune, exclamă Hannah. În definitiv, Vechiul Testament ne porunceşte „Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți".

— Asta este chiar un citat exact, adăugă Herschel.

În tinerețe el fusese un dreptcredincios şi cunoştea

Biblia practic pe dinafară.

— Este „Leviticul”, capitolul 19, versetul 18.

Dar, cu vremea, întrebările băiatului ce se apropia de adolescență deveniră mai subtile.

— Tati, dacă Dumnezeu este drept şi-i pedepseşte pe cei răi, aşa cum spune domnişoara Hays care este instructoarea mea la Şcoala de duminică, cum a lăsat El să moară atâția oameni din poporul tău? Cum a permis ca tatăl meu…

— Asta, mărturisi Herschel, este un lucru la care m-am gândit eu însumi în timpul pe care l-am trăit în lagăr. Când mi-am văzut toate rudele ucise, dar *mai ales* când am supraviețuit. M-am întrebat dacă Dumnezeu este un părinte care are preferați.

— Şi ai găsit răspunsul?

— Răspunsul, băiatul meu, este: cine sunt *eu* să pun întrebarea? Nu îndrăznesc să caut să-l întreb pe Dumnezeu de ce au pierit frații mei. Trebuie doar să-mi trăiesc viața mea, încercând să merit faptul că m-a cruțat *pe mine.*

Restul pietății sale care altădată era atât de profundă, era o simplă ceremonie pe care o îndeplinea în ajunul zilei de Yom Kippur. El aprindea o lumânare, doar una, în memoria celor care pieriseră dintr-un motiv care depăşea cu mult înțelegerea sa.

Îi spunea lui Linc:

— Această flacără arde şi pentru tatăl tău.

Aceasta îl impresionă pe tânărul băiat foarte tare.

În finalul ceremoniei, Hershel trebuia să intoneze bocetul Kaddish.

Băiatul era fascinat de cât de stranie şi tristă era limba şi de pasiunea pe care tatăl său adoptiv o punea în versurile recitate.

— Ce este asta?

— Este rugăciunea evreiască tradițională pentru morți, explică Hannah.

Linc se gândi un moment şi apoi se întoarse spre

Herschel:

— Vrei să mă înveți să pot să spun şi eu asta?

— Nu trebuie să te învăț. Este chiar aici pe pagina cealaltă, în engleză. Uite: „Preamărit şi slăvit fie numele Domnului”.

— Nu, insistă Linc, vreau să spun asta în limba sfântă.

— Este destul de greu, spuse Hannah impresionată de simțămintele băiatului.

— Draga mea, asta este o rugăciune care este scrisă fonetic în litere latine. Astfel că cel ce nu ştie să citească ebraica poate totuşi s-o spună.

Dădu pagina la sfârşitul cărții de rugăciuni şi i-o întinse lui Linc.

— Hai, spune-o pentru tatăl tău. O să te ajut puțin dacă o să te poticneşti.

Dar Linc citea perfect. *„Yisgadal ve yiskadosh shmei raboh…”* Apoi el dori să afle semnificația acelor cuvinte. După ce citise traducerea, mai avu o întrebare pentru Herschel.

— Cum se face că în rugăciune nu e niciun loc în care să se spună numele celor morți. Tot ce ea face este spre slava lui Dumnezeu.

— Ah, răspunse Herschel, asta este pentru că dacă ne amintim numele Lui, *El* îşi va aminti toate celelalte nume.

Crescând în împrejurări atât de ciudate, iubind şi în acelaşi timp simțindu-se străin, Linc trăia într-o stare de nedumerire, îndeosebi după ce băiatul insistase să-şi schimbe numele ca să reflecte afilierea lui dublă. „Ben” era compromis perfect, nu numai pentru că era mai scurt decât Bennett dar pentru că în ebraică însemna „fiu“.

— Tati, îl întrebă el pe Herschel într-o zi, ce sunt eu, de fapt?

— Nu-nțeleg, Ben.

— Oh, uneori băieții la şcoală mă întreabă dacă sunt evreu, asta pentru că voi sunteți. Apoi altul se bagă în vorbă şi spune că asta este imposibil şi că eu nu pot să

fiu altceva decât ceea ce sunt, adică „de culoare”. Asta mă zăpăceşte. Uneori sunt aşa de nelămurit încât vreau să mă urc în camera mea şi să încui uşa.

Herschel se gândi la întrebarea asta şi nu putu să găsească un răspuns clar. În cele din urmă, dădu un răspuns simplu.

— Asta este America. Poți să fii ce vrei.

— Ce-a vrut să spună prin asta? o întrebă Herschel pe Hannah, când se culcară în seara aceea. Au fost oare incidente?

Ea ridică din umeri.

— Hannah, când te uiți în felul ăsta la mine, ştiu că-mi ascunzi ceva.

Atunci ea îi spuse, prevenindu-l că totul era dedus din purtarea lui Ben şi din unele observații întâmplătoare. Simțea că au fost cuvinte de ocară, poate chiar şi pumni. În astfel de împrejurări deosebite, fiul lor întâlnea bigotismul. Din *două* motive.

— Vezi, nu sunt *goyim* (neevreii) de la şcoală de vină; frumosul tău frate şi ai lui nu au fost mai buni. Ben nu este invitat de colegii lui în seara de Crăciun şi *nici* la dansuri la templul fratelui tău. Când l-ai luat vara trecută să joace tenis la clubul lui Steve, cei de acolo aproape că au făcut atacuri de isterie. Nu are o casă a lui.

— Dar noi ce suntem? Te întreb, ce suntem?

— Doi oameni în vârstă, devenind tot mai bătrâni. Ce se va întâmpla cu el când vom pleca noi?

— Propui să-l trimitem înapoi în Georgia? glumi Herschel.

— Nu, doar îți expun situația. Fiul nostru este minunat. Este cel mai apropiat şi mai iubitor copil pe care l-am cunoscut.

— Dar noi trebuie să-l pregătim, să-l facem puternic.

— Pentru ce? întrebă ea.

— Ca să fie nu numai negru, să fie şi un fel de evreu. Lumea ne va pretinde un preț înfricoşător pentru asta.

Era inevitabil. Viața lui Ben în casa Landsmann era o permanentă retrăire a holocaustului. Era în aer; în cuvinte fie spuse, fie nespuse.

Odată, Ben o ajuta pe Hannah să strângă masa după ce mâncaseră în bucătărie.

Când ea îşi suflecă mânecile ca să spele tacâmurile, el băgă de seamă tatuajul pe care-l avea ea pe antebraț.

— Ce-i asta? întrebă el nevinovat.

— Este numărul meu doar, răspunse Hannah, încercând să nu acorde atenție subiectului.

— Număr, pentru ce? insistă tânărul Ben.

— Ca să spunem aşa, acesta era modul naziştilor de a nu ne pierde.

— Asta-i îngrozitor, de ce nu chemi un doctor să-l scoată?

— Nu, dragule. Hannah încercă să zâmbească. Am supraviețuit şi o să-l păstrez totdeauna. A fost numărul meu norocos.

Seth Lazarus îşi luă trei zile libere şi se duse direct la Chicago.

El considera că se descurcă destul de bine la cursuri ca să poată sacrifica câteva puncte la notele sale pentru a o vedea pe Judy. Ei se înțeleseră să-şi petreacă maximul de timp posibil împreună mergând totuşi seara la cină în familiile lor.

Domnul şi doamna Lazarus nu ajungeau în această privință la aceeaşi concluzie.

— Este o frumoasă, într-adevăr, se pronunță Nat, cine ar fi crezut că micul nostru Seth va veni acasă cu Rită Hayworth?

Rosie era mai puțin entuziastă.

— Crezi cu adevărat că este potrivită pentru el, Nat? În fond, el este un băiat aşa de timid şi ea este… cum să spun… aşa de îndrăzneață. Ai văzut cum îi ținea mâna lui Seth? Chiar în fața mamei lui, îi ținea mâna. Cred că această fată e cam… prea grăbită în legătură cu el.

— A trecut de douăzeci şi unu de ani, Rosie. O să fie doctor. Lasă-l să-şi folosească stetoscopul să-şi asculte propria inimă.

— Atunci înseamnă că nu eşti de acord cu mine?

— Când am fost eu în dezacord față de tine?

— Niciodată.

— Atunci asta e o mare ocazie, pentru că acum sunt cu totul de altă părere față de tine.

Familia lui Judy era mai puțin împărțită. Înregistrându-l pe iubitul fiicei sale, Simon Gordon se pronunțase cu o metaforă din meseria sa.

— E de douăzeci şi patru de carate! Categoric.

— Judy spune că toți de la spital cred că este strălucit, se pronunță mândră doamna Gordon. Ce ginere minunat.

— Hei, potoleşte-te un pic, încă n-a cerut-o.

— Ascultă, în chestia asta nu e nicio problemă. Dacă el n-o cere, o s-o facă *ea.*

Plecând din casa familiei Lazarus, Seth şi Judy petrecură o bună bucată de timp cu pasiune, fiecare în brațele celuilalt.

— Am rezervat o cameră la hotelul Sonesta pentru mâine. Tot mai vrei să mergem până la capăt? şopti el.

Judy ciripi:

— Aş fi vrut să fie chiar în seara asta. De ce nu mergem acolo de dimineață, asta ca să profităm de timp?

— Perfect. Am să le spun alor mei că trebuie să iau o cursă la avion mai de dimineață.

— Foarte devreme, Seth, te rog.

Fata ajunse acolo la nouă a doua zi, cu un zâmbet strălucitor pe fața ei. Seth îşi puse mica valiză în portbagajul maşinii ei. Amândoi îşi luară rămas bun de la părinții lui… Şi porniră în direcția aeroportului O'Hare.

Era o oră nepotrivită chiar şi pentru obiceiurile hotelurilor pentru călători. Recepționerul îşi ceru scuze.

— Doctor şi doamna A. Schweitzer – da, avem rezervarea, dar nu vă aşteptam până la amiază.

— Avionul lui a venit devreme, explică Judy repede. Bătea vântul din spate.

— O, spuse funcționarul, antrenat de ani de experiență să-şi controleze muşchii faciali. Să ştiți, fetele fac curat acum în camera 209; dacă nu vă supărați trebuie să aşteptați puțin.

— Perfect, spuse Seth cu o voce adâncă baritonală. (El simțea că un medic cu premiul Nobel trebuie să aibă o voce mai sonoră). Şi dacă se poate, ne ducem bagajele chiar acum.

Stăteau în fața uşii deschise a camerei, privind nerăbdători cum două cameriste apatice schimbau aşternuturile paturilor.

— Încă un minut, oameni buni, spuse una din ele cu un rânjet cunoscător. Sunteți proaspăt căsătoriți sau ceva în genul ăsta?

— Ăăă, se vede? întrebă Seth, roşind.

— Pot deduce de fiecare dată, răspunse ea cu o aluzie nedeghizată. Când oamenii ajung aici fără să pară obosiți de avion, sunt de obicei în luna de miere. Oricum, mai avem doar o secundă. Simțiți-vă bine şi puneți tăblița NU DERANJAȚI pe uşă.

Seth era puțin nervos, dar nu speriat. Recunoscuse în fața lui Judy că era virgin. Şi ea fusese la fel de sinceră în legătură cu „experiența” ei. Un tânăr intern cu care se întâlnea în anul precedent a convins-o de dragostea lui veşnică. Aventura a durat tot atât cât şi detaşarea lui la spital. Când a plecat în Texas, i-a trimis o scrisoare de adio.

— Nu te îngrijora, şopti ea. Totul va veni în mod natural.

— Nu sunt îngrijorat, răspunse el. Oricum eu am studiat cartea „Dragostea fără teamă”.

— Sincer, nicio carte nu-ți poate spune cât de minunat este.

— Vrei să spui că a fost atât de bine cu băiatul ăla?

Ea clătină din cap:

— Nu, dragule. Dar ştiu că va fi minunat cu tine.

Îşi luau micul dejun în cafeneaua de la parter. Seth devora sandvişurile mari şi o porție de budincă cu mereng de lămâie. La jumătatea mesei, începu să arate gânditor.

— Te supără ceva? întrebă ea.

El aprobă.

— Putem să facem o mică plimbare cu maşina, Judy?

— Sigur, unde?

— Ai să înțelegi când ajungem acolo.

Se urcară în maşina ei şi Seth, scoțând o hartă din buzunarul jachetei, începu s-o îndrume spre vest. După aproximativ jumătate de oră, intrară într-o intersecție de drumuri de țară.

— Seth, aici nu suntem nicăieri. De ce eşti atât de misterios?

— Vreau să-ți arăt pe cineva, Judy, răspunse el cu o voce tristă. Pe fratele meu.

— N-am ştiut niciodată că ai un…

— Mda, o întrerupse el. Încerc să nu mă gândesc la el.

Ea conducea după indicațiile lui, devenind tot mai încurcată, începând să simtă un fel de teamă.

În cele din urmă, el arătă un drum spre dreapta şi spuse simplu.

— Dacă vom fi împreună, trebuie să ştii totul despre familia mea.

Parcară în curtea căminului de copii Sf. Iosif, unde o călugăriță cu obrajii rumeni, trecută de şaizeci de ani, îi salută.

— Sărbători fericite de Crăciun, Seth, spuse ea, ştiu că vrei să-l vizitezi pe Howie, aşa că vino cu mine.

Cei doi o urmară la câțiva paşi distanță. Când începură să urce o scară largă de piatră Judy deveni şi mai neliniştită.

— Seth, şopti ea, ce-a pățit?

— O să vezi, răspunse el liniştit.

Sora arătă spre o uşă.

— Sunt sigură că va fi fericit să te vadă. Şi, plecând, adăugă: O să fiu jos în sala de jocuri, dacă aveți nevoie de mine.

Seth aşteptă până ce rămaseră singuri şi atunci îi spuse lui Judy:

— Sper că asta nu te va tulbura peste măsură. Dar fără să-l cunoşti pe Howie, niciodată nu ai fi putut să mă cunoşti pe mine.

În mica odăiță ce trecea drept cameră, culcat în pat era un bărbat – sau mai degrabă un băiat foarte mare, şi pentru Judy ar fi fost greu să spună ce anume era – îmbrăcat în ceva ce arăta ca o salopetă de copil mic. A spune că era slab, era puțin spus. Era piele şi os, coastele i se vedeau prin pielea palidă şi transparentă. Dădea impresia că este un cadavru viu. Stătea pe spate, cu capul mişcându-se dintr-o parte în alta, ochii îndreptați în gol, scuipatul scurgându-i-se pe barbă.

În ciuda experienței sale de spital, Judy se înfioră.

— Salut, Howie, spuse Seth blând.

Băiatul nici nu se întoarse să-l privească.

— Aude? întrebă Judy pe un ton cât putu mai calm.

— Cred că da, oarecum, dar nu înțelege cuvintele.

Se lăsă tăcerea, cu excepția sunetelor ce semănau a gângurit pe care le scotea Howie.

— De ce-i aşa de slab? întrebă Judy. Vreau să spun, dacă nu poate înghiți, de ce nu-l hrănesc intravenos?

— Nu, este intenționat, explică Seth, încercând să-şi stăpânească emoția şi să vorbească cu obiectivitate clinică. Trebuie să-i mențină greutatea atât de scăzută încât două asistente să-l poată ridica când trebuie să-i facă... tot felul de lucruri, cum ar fi schimbarea aşternutului, bărbieritul...

— Şi costumaşul de copil?

— Are douăzeci şi cinci de ani, dar încă are nevoie de el. Seth dădu din cap. Şi aşa este de douăzeci de ani

încoace. Ai mei s-au luptat să-l poată ține într-un internat particular. Într-un cămin de stat probabil că ar fi murit până acum... ceea ce ar fi fost poate o binecuvântare.

Liniştea se aşternu iarăşi, cu excepția zgomotelor lui Howie. Stătură încă un timp, Seth privind la fratele său mai mare cu o expresie pe care ea nu putu s-o descifreze. În cele din urmă, el spuse:

— A fost bine că te-am văzut, Howie. Ai grijă de tine.

În timp ce ea conducea pe drumul înapoi, ei rămaseră tăcuți. El se gândea la ce putea ea să creadă. Ea se străduia să înțeleagă de ce el voise ca ea să ştie.

În cele din urmă, ea întrebă:

— Te temi că este ceva ereditar?

El clătină din cap.

— Nu e cazul. El a suferit un accident de maşină când avea patru ani. A fost ciocnit de bordul metalic.

Ea se întrerupse o vreme ca să asimileze această informație.

— Unde erai tu în momentul acela?

— La adăpost, în pântecul mamei mele.

— Oh, spuse ea, arătând prin această monosilabă că acum înțelegea. Deci te simți vinovat?

Urmă o pauză, după care el spuse foarte liniştit:

— Da. Este anormal, dar nu mă pot împiedica. Am sentimentul acesta nerațional de vinovăție pentru că eu îmi duc viața în lumea reală şi el este condamnai să stea în acea cameră totdeauna. Şi părinții mei par să-mi întărească sentimentul prin felul în care mă tratează. Crede-mă, au fost momente în care aş fi vrut să schimb locul cu Howie.

Îşi îngropă capul în mâini ca să facă să-i dispară imaginea din minte.

El continuă, evitând privirea ei:

— Şi ştii care este partea ironică? Tipul e mai puternic ca mine. De exemplu, eu am avut astm când eram copil, dar Howie are o constituție de taur. Va trăi mai mult

decât mine.

— Cu greu aş putea spune că acum el trăieşte. Suferă vreo durere?

— Ăsta este un mister, într-adevăr, răspunse Seth. Doctorii i-au convins pe părinții mei că nu poate simți nimic. Dar nu înțeleg cum pot fi ei atât de siguri, deoarece el nu are niciun mijloc ca să ne *spună* asta. Eu nu pot suporta noțiunea aceasta rigidă despre umanitate. Înțelegi, a avut pneumonie acum doi ani când tetraciclina abia apăruse pe piață. De ce *trebuiau* să se omoare atât ca să facă rost de cel mai nou medicament minune doar ca să-i prelungească lui... existența?

— Greşeşti, fu Judy de acord. Să ştii că genul ăsta de lucruri se întâmplă şi în secția mea tot timpul... Acolo ştim că bolnavii de cancer suferă. Totuşi doctorii continuă să încerce cutare sau cutare nou medicament. Folosesc bolnavii drept cobai.

— Deci îmi închipui că ai văzut cazuri ca Howie, nu-i aşa?

Ea ezită un minut şi apoi răspunse îndurerată, cu sinceritate:

— Nu. N-am văzut niciodată ceva mai rău... pentru că pare să nu existe un sfârşit în cazul ăsta.

Seth aprobă din cap cu tristețe, întrebându-se dacă el va îndrăzni să-i încredințeze ei secretul care-i chinuia mintea.

Că într-o zi el va pune capăt suferinței lui Howie...

DOUĂZECI

În anul 1959, studenții care plecau în vacanța de Crăciun nu aveau nici cea mai vagă idee că anul ce urma să vină avea să fie foarte important pentru ei.

Ei ştiau doar că sunt istoviți de munca lor în laboratoare.

Nu aveau de unde să ştie că 1960 va fi anul în care Sudul va forța din nou desegragarea rasială, că „twistul“ lui Chubby Checker va captiva întreaga națiune şi că Israelul îl va răpi pe Adolf Eichmann.

Tot în acest an profesorul Theodore Maiman a perfecționat primul amplificator de lumină prin emisia stimulată a radiației, cunoscut sub numele de LASER *(Light Amplification by Stimulated Emission).*

În noiembrie vor fi martorii alegerii ca preşedinte a tânărului John Fitzgerald Kennedy.

Dar probabil, cel mai important pentru ei şi viața lor era faptul că se puseseră în vânzare primele pilule anticoncepționale.

Cursul denumit „Diagnosticarea medicală“ îşi propunea să instruiască cum să procedeze cu pacienții, pe studenții care până atunci lucraseră numai pe cadavre, eprubete şi câini fixați pe mesele de lucru.

Îndrumătorul lor, profesorul Derek Shaw, îşi purta stetoscopul cum îşi poartă marii preoți patrafirul, iar atitudinea lui era tot atât de scrobită ca şi halatul alb de pe el.

Îşi începu descrierea procedurii sale de lucru prin definirea noului subiect cu care vor avea de-a face, denumit A. S. (Analiza Sistemului). El precizează că în maladii, mai mult decât în oricare alt domeniu, trecutul este de fapt un prolog – bolile copilăriei fiind indicații importante ale suferințelor de la maturitate.

Îi avertiză să nu le scape niciun domeniu al activității

fiziologice – niciun sistem, vas, glandă sau organ. Apoi dădu medicilor începători un sfat deosebit de important:

— Cei mai mulți bolnavi nu vor fi capabili să înțeleagă termenii medicali folosiți pentru funcții ca urinarea, defecația şi relațiile sexuale. Astfel încât pot apărea dificultăți la înțelegerea întrebărilor voastre, dacă le puneți într-o manieră strict ştiințifică; cred că sunt bine înțeles. Poate că e mult mai bine să folosiți termenii vulgari.

„Da, da, profesore Shaw“, gândi întreaga sală la unison, „ştim ce vrei să spui“.

— Aşa că, după ce ascultăm respirația şi determinăm dacă există vreo anomalie cardiacă sau circulatorie, problemele importante cu stomacul, ficatul, rinichii, glandele, sistemul nervos, antecedentele psihicului, îi vom întreba dacă au probleme în privința urinatului şi a scaunului.

Amintiți-vă, accentuă Shaw, în investigarea medicală nu există nici o tehnologie, fie fluoroscop, raze X sau chiar microscop – capabilă să înlocuiască simțurile umane. Instrumentele fundamentale de diagnosticare vor fi întotdeauna ochii, urechile, nasul (pentru că sunt bacterii care miros) şi mâinile. Şi amintiți-vă că în momentul în care vă palpați pacientul, îi dați deja acestuia impresia că ați şi început să-l vindecați. Organismul este o simfonie a sunetelor care, dacă este armonios, cântă o melodie plăcută şi dacă apare o discordanță, aceasta arată că undeva în orchestra corpului există un instrument care cântă fals. Astfel, primul nostru exercițiu de diagnosticare este actul de ascultare, de diferențiere între varietățile sunetelor ce până la urmă pot fi distinse doar de o ureche bine antrenată. Un *zgomot* auzit la o arteră importantă indică o îngustare a vasului sau chiar o obstrucție parțială. În torace, pe care-l putem numi Carnegie Hall-ul pulmonar, cu coastele lui care realizează o superbă cutie acustică, behăitul ca de oboi denumit *egofonie,* ne va indica o

efluziune a membranelor ce înconjoară plămânii. *Ralurile* emise de secțiunea de acces a aerului pot fi, desemnate prin cuvinte ca „fâşâit“, „şuierat“, „fluierat“, „vibrație“. În orice registru s-ar găsi acestea, ele arată o disfuncție a bronhiilor. Apoi este vorba de rezonanță timpanică, un sunet jos ca de tobă, atunci când ciocănim pieptul pacientului cu degetele – sunet care pune în evidență prezenta unui lichid sau o infecție în cavitate. Şi apoi desigur este *suflul,* un murmur al inimii care urcă şi coboară şi care ne arată că o valvă este deteriorată.

Shaw întrerupse metaforele sale muzicale şi trecu la palparea celor patru cadrane ale abdomenului.

Profesorul sugeră că cea mai bună soluție ar fi ca ei să se examineze unul pe altul.

Dar imediat se iscă o revoltă. Oricum, nu din partea fetelor. Ele erau patru şi se împărțeau în două grupe clare, făcând fiecare la rândul ei când pe doctorul, când pe pacientul. Şi din respect pentru principii, recurseră la o cameră unde puteau să realizeze examinarea corporală fără să provoace o gâdilare a majorității masculine.

Din motive uşor de înțeles, bărbații erau la început refractari la palpare, chiar şi când erau palpați de către colegii lor. Ca să fii injectat de altcineva fusese o treabă. Cu toate că era dureros, era doar o înțepătură a pielii, însă examinarea corporală era cu totul altceva.

Care dracu’ ar fi fost în stare să-i permită lui Peter Wyman să-i scotocească prostata sau să-i manipuleze scrotul?

Profesorul Shaw era obişnuit să întâmpine o rezistență din partea studenților, dar niciodată nu s-a aşteptat la una atât de mare.

A început ca un fel de murmur bronhial, care rapid crescu în forma unor icnituri spasmodice. „Ia laba. Nimeni să nu pună mâna pe fundul meu“, apoi destul de perceptibil – „Băga-l-aş în… pe Shaw“. Dar când privi cu coada ochiului, profesorul observă că mai mulți studenți

începeau să se îndrepte spre ieşire, deci devenea clar că avea de-a face cu o adevărată revoltă în faţa lui.

Profesorul trebuia să aleagă, ori să-i trântească pe toţi la examen, ori să se facă a nu vedea şi să treacă mai departe la prezentarea altor parametri pentru prima lor şedinţă de lucrări practice.

— Acum, desigur, nu putem să facem totul într-o singură oră, anunţă el, în speranţa că vocea lui nu le va arăta că a capitulat, aşa că eu consider că e momentul să ne oprim în prima noastră oră asupra familiarizării cu ascultarea inimii: zgomotele, freamătul, suflul şi fibrilaţiile.

Şi ca să fie sigur că le-a recâştigat bunăvoinţa, el le întinse o momeală drept stimulent pentru orele următoare.

— Deoarece acestea pot să însemne uneori viaţă sau moarte, începu el cu o faţă lipsită de expresie, niciun curs de acest fel nu poate neglija predarea corectă a unui examen genital total. În mod natural pentru acest procedeu noi vom apela la paciente cu mai multă... experienţă în domeniu. Dar pentru moment să trecem să ne ascultăm inimile şi să învăţăm ceva din muzica lor.

Sala se linişti în timp ce cincizeci şi opt de stetoscoape se mişcară pentru a studia cincizeci şi opt de piepturi.

Ca de obicei, îndelung răbdătorul Dwyer se jertfi ca miel pe altarul diagnosticării. Fu de acord să-i servească drept pacient lui Peter Wyman. Şi virtutea lui fu răsplătită. Cu toate că Peter era ca un os în gâtul întregului colectiv al anului, totuşi el avea un neobişnuit spirit de observaţie.

— Cred că ai o tahicardie, Hank, zise el, după ce ascultă pieptul partenerului său un timp ce păru anormal de lung.

— Hai, Peter, insistă Hank, am douăzeci şi trei de ani şi sunt sănătos tun.

— Regret, Hank, dar îmi menţin diagnosticul. Dacă nu

vrei ca fetițele tale să devină orfane ai face bine să mergi la policlinică. De altfel, sincer vorbind, cred că ei nu vor fi în stare să spună mai mult decât am spus eu.

— Bine, Peter, spune-mi atunci ce urmează să fac.

— Deci, zise Wyman, primul lucru pe care te sfătuiesc să-l faci este să te laşi de fumat.

— O, haida-de, fumez doar o jumătate de pachet pe zi. Sunt într-o continuă tensiune şi mă ajută. Vreau să spun că atunci când după cursuri tu te întorci într-o cameră liniştită, eu mă duc acasă într-un balamuc de țipete de copii, de hârtii împrăştiate peste tot, rețete, sticluțe – şi o soție care peste toate se vaită întotdeauna că nu o ajut destul.

— Ascultă, Hank, există suficiente lucrări care arată legătura dintre fumat şi bolile vasculare, dar în fond, este viața ta în joc şi nu a mea. Apropo, aş mai vrea să adaug că eşti mult prea gras.

Hank Dwyer avea de felul lui o fire bună. Îi trebui însă toată stăpânirea de sine ca să nu explodeze.

— Vrei să ştii părerea mea despre tine, Wyman?

— Aş fi interesat să-ți aud speculațiile.

— Ai o inimă de piatră şi o față care cere palme.

Hank îşi strânse în grabă notițele, ieşi ca o furtună din clasă şi-şi aprinse imediat o țigară ca sa-şi calmeze nervii.

În timpul vacanței de Crăciun, Warren îşi însoți mama la Miami Beach să vadă trei sau patru apartamente pe care mătuşa Ceil le indicase drept „chilipiruri“.

În cele din urmă, găsiră unul în apropierea complexului Carlton Towers. De fapt, apartamentul lui Estelle era în aer, pentru că etajul doisprezece nu fusese încă ridicat. Puteau însă să-şi imagineze cât de frumoasă va fi vederea ce o vor avea spre ocean. Şi ceea ce era mai important, după estimarea lui Warren, era o proprietate comună, indivizibilă.

— E un lucru de viitor, mamă, o asigură avocatul în devenire. Este o investiție bună.

— Dar nu costă prea mult? Ratele nu sunt puțin cam mari? Nu depăşesc posibilitățile mele?

— Nu fi îngrijorată. M-am gândit la toate. Cu pensia pe care o ai poți duce o viață omenească, până ce eu voi ajunge să câştig un ban ca avocat. Mai devreme sau mai târziu, bătrânul Barn îşi va termina totuşi facultatea lui fără sfârşit şi va ajunge un doctor foarte bogat. În afară de asta, Carlton Towers mai are şi această micuță cameră de oaspeți pe care Barney sau eu o vom putea folosi în zilele de weekend, când vom veni aici cu soțiile noastre.

Estelle zâmbi.

— Pot să te întreb cu cine intenționezi să te căsătoreşti?

— Desigur. O fată grozavă – fantastic de frumoasă – care are diplomă AB de la Barnard, o licență în drept de la Yale şi găteşte precum Julia Child.

— Minunat. Eu o cunosc?

— Nu, răspunse Warren. Şi nici eu. Dar nu admit să fie mai puțin de atât.

— Ascultă, zise Estelle cu umor, important este să te căsătoreşti cu cineva cu care să poți sta de vorbă, care să-ți fie ca un prieten. Aşa am fost noi, tatăl tău şi cu mine. Nu-ți trebuie o zână din poveşti cu un creier ca al lui Einstein şi cu picioare ca ale lui Betty Grable.

— Hai, mami, răspunse Warren fără să aprobe. Oare Laura nu e frumoasă, deşteaptă şi simpatică?

Estelle aprobă din cap.

— Da, dar uneori mă întreb dacă ea…

— Dacă ea, ce, mami?

— Din nenorocire cred că în adâncul sufletului ei, ea nu este fericită.

— De ce? întrebă Warren, sincer tulburat.

— Poate, pentru că ea este *prea* frumoasă, *prea* deşteaptă şi *prea* simpatică.

Laura totuşi nu avu puterea să rămână singură de Crăciun. Trei ore mai devreme ea îşi luase la revedere de

la Barney şi Suzie, care plecau cu una din maşinile lui Lance la o cabană în Vermont unde voiau să-şi petreacă toată săptămâna în viscol şi zăpadă.

Stând în cantina goală, încercând să mănânce curcanul ce avea gustul de plastic al podoabelor de Crăciun care atârnau peste tot, fu cuprinsă la un moment dat de atâta tristeţe încât, în cele din urmă, se hotărî să meargă acasă; cu toate că ultimul ei Crăciun acolo fusese catastrofal.

În timp ce înota prin mocirla drumului din Lincoln Place, îşi dădu seama că locurile copilăriei îi deveniseră complet străine.

Chiar şi casa familiei Livingston stătea cu ferestrele goale, arătând deprimant de părăsită cu afişul verde şi roşu pe care scrie cu litere mari DE VÂNZARE şi care era agăţat la intrarea principală. Asta era tot ce putuseră vecinii ei să ofere casei, ca podoabă de Crăciun.

Ea urcă scările cu teamă. Fu surprinsă însă de primirea şi îmbrăţişările pline de afecţiune. Mama zâmbi. Zâmbi şi Luis. Erau – nu există un cuvânt mai potrivit – senini.

Dar la cină descoperi motivul.

Familia Castellano avea un invitat special de Crăciun – pe chipeşul preot cubanez Francisco Xavier. El mulţumi în limba latină şi binecuvântă pe cei prezenţi.

Preotul întreţinu aproape întreaga conversaţie sau mai bine zis ceea ce ar fi trebuit să fie considerat drept conversaţie.

Era de fapt o linişte punctată de „Te rog, dă-mi salata“, „Mai doriţi friptură, părinte?“, „Mulţumesc, a fost minunat“.

Dar când ajunseră la cafea, el o privi pe Laura şi remarcă:

— Aşa deci, o să fii o femeie doctor, după câte înţeleg.

— Voi fi doctor, răspunse ea apăsat.

— Este o chemare nobilă, binecuvântată de către sfinţii

Cosma şi Damian. Probabil că nu ai auzit de ei.

— De fapt, am auzit. Ei au fost martiri creştini care au practicat un fel de medicină socială, adică au fost „doctori fără de arginți“ şi sunt recunoscuți mai mult sau mai puțin drept sfinții patroni ai doctorilor.

— Sunt fericit că ştii atât de multe lucruri despre religia noastră.

— Se mai întâmplă: am învățat despre ei la cursul de istoria medicinii. De asemenea, ştiu despre Benedict şi despre Cavalerii Ospitalieri ai sfântului Ioan din Ierusalim. Au fost oameni foarte milostivi. În special admir crezul lor monastic „Slăviți-i pe stăpânii noştri – bolnavii“.

— Asta este foarte bine. Îmi place asta la tine, zise Luis cu vădită mândrie. Noi trebuie întotdeauna să-i respectăm pe pacienții noştri în suferință.

Laura observă că tatăl ei deschisese gura doar a patra oară în seara aceea.

— De fapt, continuă Luis, fixându-şi privirea direct pe fața părintelui Francisco Xavier, consider că aceasta este cea mai de preț noțiune a Bisericii catolice. Mult prea des oamenii îşi venerează *doctorii,* fac din noi sfinți pentru că introducem puțină penicilină în ei. Ar trebui să fie invers.

— Acesta e un punct de vedere interesant, replică preotul, politicos. Poate îl voi prinde într-o predică de-a mea.

— Intenționați să rămâneți mai mult timp în această parohie? întrebă Laura.

— Atât timp cât vrea Domnul, replică el cu o voce încetă. De ce întrebi?

— O, mă întrebam dacă nu ați dori să vă întoarceți în Cuba, acum când lucrurile se prezintă acolo mult mai bine.

— Mai bine în ce sens? întrebă clericul.

— Vreau să spun, pentru oameni, spuse ea. Batista era un dictator fascist.

— Şi acest Castro este comunist, reproşă preotul.

— El crede în idealurile pentru care eu am luptat, interveni Luis, cu mult mai multă ardoare decât manifestase toată seara. În Cuba lui Castro fiecare primeşte ce i se cuvine.

Laura îşi privi tatăl, mirată. Acesta era punctul de vedere pe care el îl avusese înainte. Era surprinsă să i-l regăsească.

Zâmbi către Luis:

— Sună ca şi cum ai vrea să te duci acolo.

Părintele Francisco Xavier tuşi stingherit în acel moment şi pe neaşteptate totul deveni limpede.

Laura îşi privi tatăl şi i se adresă deschis:

— Papa, doar nu te gândeşti serios *să pleci* în Cuba?

Luis aprobă dând din cap cu gravitate.

— Mulți medici din regimul lui Batista au dat bir cu fugiții şi este nevoie de mine acolo.

— Dar nu eşti puțin – cum să spun – puțin cam bătrân ca să te joci de-a Che Guevara?

— Revoluția s-a terminat, răspunse Luis cu entuziasm. Acum a sosit timpul să-i ajutăm să construiască o nouă societate.

Părintele Francisco Xavier îşi lăsă capul în jos ca pentru rugăciune, iar fața mamei ei avea expresia unei măşti.

Laura puse o întrebare care nu se adresa nimănui îndeosebi.

— Este treaba asta adevărată? Să cred că vorbeşte serios?

— Da, plec, *querida,* spuse Luis cu un calm tranşant.

— Şi mama?

Părintele spiritual crezu de cuviință să răspundă în locul lui Inez:

— Mama ta are alte planuri. Ea doreşte, ca să spunem aşa, să ni se alăture nouă.

De data aceasta, total nedumerită, Laura se întoarse spre mama ei.

— Intenționezi să te *călugăreşti?*

— Nu, Laurita, replică ea încet. Voi fi în viața monahală ceea ce se înțelege prin soră posluşnică – *una lega.*

— Un fel de soră mireană, adăugă preotul.

— Mulțumesc, ştiu spaniola, se răsti la el Laura.

— Liniştește-te, o dojeni Inez. Părintele este cel ce a găsit această mănăstire în New York care are nevoie de oameni de limbă spaniolă care să-i ajute la vizitarea bolnavilor şi la acordarea de sfaturi familiilor nevoiaşe la casele lor.

Laura abia se ținea să nu urle. „Şi cu familia *noastră* ce se va întâmpla?"

— Voi face voia Domnului, explică în continuare Inez. Asta o să mă ajute să-mi ispăşesc păcatele.

Pentru moment Laura nu putu obține alte informații. Îi aruncă o căutătură tatălui ei care avea o privire de om înfrânt. Deodată i se făcu frică şi se simți îngrozitor de singură.

Către cine să se îndrepte acum? Se pare că Luis şi Inez renunțaseră la rolul lor de părinți.

În momentul acela preotul se ridică şi dădu să plece; a doua zi trebuia să slujească liturghia dimineața devreme. Inez se ridică să-l conducă.

— *Buenas noches,* spuse el ca rămas bun.

— Aveți grijă cum mergeți, îl atenționă Inez.

— Domnul este cu mine şi nu mi-e teamă, răspunse preotul în timp ce pleca în noapte.

Luis nu se putu abține şi-i şopti sardonic Laurei:

— Să sperăm că are dreptate. Pentru că, acum trei luni când a fost atacat, cu siguranță că Domnul nu a fost cu el şi a trebuit să-i fac cinci suturi pe obraz.

Acum când clericul plecase, Laura voia să-i reproşeze mamei sale faptul că o abandonează.

Dar Inez dispăruse. Oare chiar nici nu vrea să stea de vorbă cu mine?

— Mama urcă sus devreme, explică Luis. Se roagă un timp şi pe urmă se culcă. Hai să mergem în biroul meu să bem ceva, *niña,* apoi adăugă grăbit: Adică un Coca-Cola

sau ceva asemănător.

Laura aprobă din cap şi-şi urmă tatăl în domeniul său. Nu putu să nu remarce ordinea care domnea aici. Jurnalele, care altădată erau răspândite ca frunzele pomilor toamna, erau acum aranjate în rafturi.

Văzând reacția fiicei sale, Luis explică:

— Estelle mi-a arătat cum să cataloghez cărțile şi revistele. În acest fel ele pot fi mai uşor păstrate. Ce doreşti, Coca, un suc sau doar sifon?

— Indiferent, răspunse ea preocupată de altceva.

Luis desfăcu o sticlă de Canada Dry, turnă într-un pahar şi i-l întinse Laurei.

— Stai jos. Te porți de parcă-ai fi străină aici.

— Chiar aşa mă şi simt, confirmă ea cu amărăciune. Mă întreb ce dracu' se întâmplă cu familia asta?

Luis în spatele biroului său se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi aprinse o țigară.

— La masa de seară ai aflat de fapt. Intenționez să plec în Cuba…

— Pentru câtă vreme?

— Mă duc *să trăiesc* în Cuba, explică el. Tu ştii că visul meu este să mă întorc în Spania liberă, dar cine ştie dacă o să apuc să trăiesc să-l văd pe Franco mort? Îl admir pe Fidel, iar Guevara este un intelectual cu idealuri frumoase…

Laura asculta în tăcere.

— Printre altele, ca doctor astăzi pierzi mult mai mult timp cu documentele de asigurare decât cu bolnavii. În Cuba, medicina este liberă şi pot trata pe oricine are nevoie de mine.

El ezită un moment şi ea îl întrerupse:

— Chiar o părăseşti pe mama în mănăstirea aia de maici?

Îşi îndreptă mâinile spre cer într-un gest de neajutorat şi răspunse:

— Asta e hotărârea ei, Laurita.

Se aplecă, întinzându-şi corpul său masiv peste masă

şi începu:

— Odată, de mult, mama ta şi cu mine ne-am căsătorit. Ne-am unit în toate – aceleaşi idealuri, aceleaşi speranțe, aceleaşi preocupări, aceleaşi concepții despre felul cum să ne creştem copiii. Nu poți să-ți închipui prin ce iad am trecut la începutul căsătoriei noastre. Ea abia îşi revenise în urma rănilor provocate de gloanțe şi tu ai şi venit pe lume, aducându-ne atâta bucurie – erai ca o compensație la faptul că plecaserăm în exil, părăsindu-ne țara pe care am iubit-o atâta. Apoi Isobel…

Făcu o pauză şi trase adânc aer în piept.

— Asta a fost lovitura care a dat-o gata şi a îngenunchiat-o pe mama ta. Da, nu este nicio metaforă. Aşa s-a petrecut la propriu. Tot timpul şi l-a petrecut în biserică, rugându-se. Noi de atunci nu ne-am mai vorbit. Mă refer la o discuție serioasă. Nu a existat nici ură, nici disensiune, ci ceva ce era cu mult mai rău – un zid de tăcere. Dintr-odată o căsătorie care avea totul, nu mai rămăsese cu nimic…

Aşa am trăit ca doi străini. Ea conversa doar cu Dumnezeu. Era ca şi cum m-ar fi părăsit şi am rămas singur. Am început să beau mult. Ştiu că ai observat acest lucru. Dar, *niña,* nu-mi mai rămăsese nimic în ce aş fi putut crede…

Laura simți un junghi dureros. „Oare eu nu am putut constitui niciun fel de consolare – pentru niciunul din voi?“

— Apoi a apărut Fidel. Pentru mine el constituie şansa cea din urmă să-mi trăiesc viața ca un *verdadero hombre.* Să fiu de folos. Poți înțelege asta?

Ea aprobă doar din cap.

— Când Ministerul Sănătății din Cuba mi-a acceptat cererea, am aruncat blestematele de sticle la gunoi şi de atunci nu am pus strop de băutură în gură. Din nou aveam un țel…

Laura şedea cu privirea pierdută în gol, mintea încercând să lege toate acestea.

— Deci voi doi… vă despărțiți?

— Îmi pare rău, *querida.* Am ajuns aici după mulți ani. Şi apoi, eu credeam că-ți dădeai seama spre ce merg lucrurile.

— Şi cum intenționai să-mi spui toate astea, în mod original, printr-o mică ilustrată din Havana?

Vocea ei rezona atât de furie cât şi de durere.

— Nu a fost nimic sigur până acum câteva zile, spuse Luis, în chip de scuză. Printre altele fie spus, singurul lucru asupra căruia am căzut amândoi de acord este că tu eşti suficient de mare ca să-ți porți singură de grijă. Întotdeauna ai reuşit să faci asta.

Laura nu ştia cum să reacționeze. „Oare în meditațiile şi planurile lui mărețe, tatăl ei s-a gândit când şi în ce fel se vor mai revedea împreună?“ Ea nu ştiu dacă să urle de furie sau să se prăbuşească de durere, dar se trezi doar gemând.

Într-o clipă, Luis fu în preajma ei, înconjurându-i umerii cu brațele:

— Iartă-mă, te rog Laurita. Recunosc a fost greşeala mea. Înțelege, mi-a fost frică să-ți spun.

— De ce faceți asta? Credeți că dacă am crescut nu mai am nevoie de părinți? îngăimă ea printre lacrimi.

— *Querida,* şopti el cu gingăşie. Curând te vei căsători. Va fi rândul vostru *să fiți* părinți. Şi veți putea veni să-l vedeți pe *papacito* al tău pe plaja Veradero.

— Ce te face să fii aşa de al dracului de sigur că mă voi căsători vreodată? sări ea în picioare strigând.

— Acest Palmer este un tânăr minunat.

— Căsătoreşte-te atunci tu cu el! țipă ea. Doctore Castellano, sunt al dracului de sigură că nu mi-ai fi făcut aşa dacă eu aş fi fost *fiul* tău.

— Nu-i frumos să spui aşa, se-mpotrivi el.

— Ai dreptate, nu-i frumos. Bine, poți să-ți citeşti pe Marx şi Engels ai tăi, eu mă duc să mă culc. Mâine plec cu primul tren, aşa că nu mă aştepta la micul dejun. Şi spune-i mamei să nu aştepte scrisori de la mine.

Laura se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă, dar înainte de a ieşi se întoarse să spună:

— Poți să-mi faci favoarea să-mi trimiți hainele şi lucrurile mele la Vanderbilt Hall.

Se întoarse iar şi trânti uşa.

Luis Castellano rămase trăsnit. Oare pierduse şi *ultima* din cele două fiice?

Când, în sfârşit, Laura se apropia cu un mers şovăielnic de Vanderbilt Hall, acesta i se părea rece şi pustiu ca un mormânt. Fu salutată de singura persoană destul de ciudată ca să se afle într-o noapte ca aceea acolo.

— Salut, Laura, sunt uluit să te văd aici.

— Să-ți spun sincer, şi eu sunt uluită că sunt aici.

— Nu vrei să luăm masa de Crăciun împreună?

— Desigur, ai ceva în gând?

— Mergem la o pizza?

— Da, orice. Aşteaptă să-mi las doar lucrurile în cămin.

Un sfert de oră mai târziu îşi croia drum prin zăpadă spre pizzeria lui Jacopo, alături de cel mai fermecător băiat din anul lor… Peter Wyman.

Pace pe pământ şi între oameni bună-nvoire!

Barney îşi prelungi vacanța de iarnă cât putu mai mult. Împreună cu Suzie, părăsiseră New Hampshire abia în ultima zi după cină, aşa că sosiseră la Vanderbilt cu puțin înainte de miezul nopții.

Se sărutară şi se despărțiră, trebuind să doarmă fiecare în camera lui pentru prima oară după o săptămână petrecută împreună. În drum spre culcare, Barney îşi goli cutia poştală care gemea de plină ce era. Erau facturile obişnuite şi câteva ilustrate de Crăciun. Nimic deosebit de important. Privirea, însă, îi căzu pe un plic cu aspect oficial, de la un oarecare „Esterhazy“, de la… Morga oraşului New York.

„Ia te uită porcărie“, gândi el, „cineva doreşte să identific un cadavru. Ce altceva poate însemna asta?“

Cum intră în cameră rupse plicul şi începu să citească scrisoarea bătută cu grijă la maşină.

Dragă Barney,

Am învățat toate şmecheriile. Ceea ce se face într-un spital de nebuni nu poate fi numit vindecare (cuvântul acesta nici chiar psihiatrii nu-l pronunță niciodată) ci, asemănător unui actor care-şi studiază rolul, îți însuşeşti caracteristicile unei persoane „normale“. La sfârşitul piesei toți sunt foarte mulțumiți că te pot trimite în lume şi mai înscriu o bifă în răbojul lor.

După un timp, doctorul Cunningham a devenit un tip foarte cumsecade – mai cu seamă din clipa în care a încetat să mai recepționeze telefoanele tatălui meu. El m-a ajutat să descopăr o mulțime de lucruri utile pentru mine.

Mai intenționez încă să mă fac doctor – nu la Harvard – ci undeva unde şobolanii seamănă mai mult a şoareci. Distanța nu mai contează, căci nu am cunoscut niciun pacient care să fi întrebat doctorul ce fel de studii are la bază.

Mă întreb, oare Sigmund Freud ştia biochimie?

Oricum, aşa cum ai putut să constați de la începutul acestei scrisori, am reuşit să-mi înving teama de viscerele cadavrelor, tocmai făcând lucrurile de care mi-a fost îngrozitor de frică. Undeva, în adâncul meu, încă mi-e teamă, dar cel puțin sunt capabil să mă controlez, aşa cum m-a învățat doctorul Cunningham.

Pe de altă parte, am încetat să mă simt vinovat de făptul că-l urăsc pe tatăl meu. El merită acest lucru.

Acum el nu ştie unde mă aflu şi nici nu ştie măcar cine sunt, pentru că mi-am schimbat numele de familie cu cel avut de mult, Esterhazy. Sunt convins că l-a scos total din minte.

Dacă totuşi ai ajuns până aici citind această plictisitoare scrisoare, închei spunându-ți că întotdeauna mă voi gândi

la tine cu dragoste, ca la un prieten adevărat şi cu recunoştinţă pentru mărinimia pe care mi-ai arătat-o atunci când am avut atât de multă nevoie de asta.

Îţi urez sărbători fericite de Crăciun şi sper că te vei căsători cu această fată grozavă, Laura Castellano.

Al tău,
Maury Esterhazy (născut Eastman)

„O“, gândi Barney, „Binecuvântarea Domnului să fie cu noi toţi“. „Bravo, Maury. Nu au reuşit să-i prăjească de tot creierul“.

I se părea că noul an va avea un început promiţător, mai cu seamă dacă scrisoarea pe care urma s-o scrie *el* va avea şi ea un răspuns favorabil.

Tocmai îşi pregătise stiloul şi hârtia şi începuse să scrie, când i se păru că aude telefonul zbârnâind jos în hol. Poate să sune, nu este pentru mine. Apoi auzi o ciocănitură în uşă şi vocea adormită şi uşor supărată a lui Lance Mortimer îl anunţa:

— Telefonul, Livingston. Admiratoarele tale nu au somn niciodată?

Barney puse stiloul jos şi alergă la telefon. Draga de Suzie, i s-a şi făcut dor de mine. Receptorul, în câteva secunde se şi găsea în mâna lui şi cu sufletul la gură reuşi să spună:

— Salut, baby.

De la capătul firului, vocea era timidă şi plină de scuze.

— Barney, sincer îmi pare rău că te deranjez atât de târziu…

Era Laura.

— De fapt de o oră şi jumătate încerc să te prind, continuă ea. Sper că nu te-am trezit.

— Nu-ţi face probleme, Castellano. Ce s-a întâmplat?

— Nimic monumental. Doar că lumea se întoarce pe dos. Mai bine aştept până mâine dimineaţă.

— Lasă astea. Te aştept, în hol, chiar acum.

— Eşti sigur că aşa e bine? întrebă ea pierdută.

— Nu fi proastă. Sunt acolo într-o secundă.

Barney agăță receptorul şi se întoarse în cameră.

Se aplecă şi-şi încălță bascheții. O secundă mai târziu, gata să plece, îşi aminti de cea mai importantă scrisoare, pe care începuse s-o scrie.

Se întoarse la masa lui de lucru şi o privi.

Draga mea Susan,

Am două întrebări să-ți pun:

1. Vrei să fii iubita mea pentru totdeauna?

2. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Totul era acolo, pus pe hârtie, în afară de semnătură.

S-o semneze şi în drum s-o pună în cutia ei poştală?

Nu, nu mai considera că este timpul potrivit. Luă hârtia, o mototoli, făcând din ea un ghemotoc şi, ca un aruncător de mare clasă, o aruncă la coş.

Şi coborî s-o întâlnească pe Laura.

DOUĂZECI ŞI UNU

— Castellano, eşti sigură că nu ai luat LSD?

Erau doar ei amândoi în marele hol la ora aceea şi şoaptele lor se auzeau în toată clădirea.

— Crede-mă, Barn, aş vrea să fi luat. Nu-mi doresc, nimic mai mult decât să uit din realitate ceea ce ți-am povestit. Cine a auzit vreodată ca o mamă să vrea să ajungă călugăriță?

— Bine dar nu va intra în Sfântul Ordin. Nu ai spus tu că ea o să fie doar o soră laică?

— Şi care naiba-i diferența? Problema este că toată familia mea se spulberă. Voi fi singurul orfan din lume cu părinții în viață.

Se putea simți cât e de disperată. Barney înțelegea destul de bine lucrul acesta. Şi el suferea de iminenta pierdere a casei atât de dragi lui în care crescuse. Dar el avea cel puțin mângâierea că-şi ştia familia în apropiere. Ea, însă, nu avea încotro să se îndrepte decât în camera mizerabilă de ia cămin.

— Laura, zise el încet, ascultă-mă. Mănăstirea mamei tale înainte de toate se află doar la câteva ore de mers cu maşina față de oraş. Şi chiar şi Cuba, nu e decât la nouăzeci de mile marine depărtare de coasta Floridei. Dacă eşti în formă poți practic să înoți până acolo…

Imaginea absurdă de a se vedea zbătându-se singură în valurile oceanului o făcu să zâmbească, dar numai pentru o clipă.

— Oricum, continuă cu zel Barney, aminteşte-ți că mă ai încă pe mine. Şi întotdeauna vei avea o casă unde să mergi. Mă refer la faptul că Estelle tocmai a cumpărat acel apartament mare şi frumos în Miami.

Ea îşi lăsă capul în jos şi începu să scâncească.

— Ascultă, fetițo, e timpul să-mi iau rolul de tătic în serios şi să-ți spun categoric. Vreau să mergi în camera ta, să bei un pahar cu lapte cald şi să te vâri direct în pat.

Acum, faci ce ți-am spus?

Ea aprobă din cap şi se ridică. Barney se ridică şi el. Pentru un moment stătură amândoi nemişcați, doar la câțiva centimetri unul de altul.

— O, Doamne, Barney, murmură ea din suflet, ce m-aş fi făcut fără tine?

— Castellano, aceasta este o întrebare pe care să nu o mai pui niciodată.

— Cheryl, ce dracu', nu poți să liniştești o dată copiii ăştia?

— Sunt gemene dar totuşi sunt diferite, Hank. Se trezesc la ore diferite, mănâncă la ore diferite, se udă…

— Nu-i nevoie să-mi spui *mie* astea, pentru numele lui Dumnezeu. Cum dracu' pot să învăț în infernul ăsta?

— Dar nu trebuie să țipi, Hank.

— O, minunat, replică el sardonic, văd că mie îmi spui să tac, dar pe pacostele astea mici nu eşti în stare să le faci să tacă.

— Este acesta un mod de a te referi la copiii tăi?

— O, lasă-mă-n pace!

Se ridică, închise cu zgomot cartea, îşi adună notițele şi-şi luă haina.

— Unde te duci? se lamentă Cheryl.

— Într-un loc liniştit… La bibliotecă. Trebuie să învăț toate amănuntele privind consultul medical.

— Încearcă să-ți consulți capul tău în timp ce eşti acolo, mai apucă ea să strige după el, dar cuvintele îi fură acoperite de zgomotul uşii trântite.

Nu se putea spune că la Facultatea de Medicină Harvard era numai muncă fără niciun fel de distracție. De fapt muncă multă era, cu un singur amuzament: un spectacol tradițional dat de anul doi. Era vorba de o realizare necenzurată realizată de către autori obosiți şi răzbunători, o capodoperă de vulgaritate. Spectacolul dat era unic de la Aristofan încoace. Studenții ştiau că țintele

spiritului lor (dacă se putea numi aşa) le constituiau cei aşezaţi în sala de teatru.

În acest an piesa era intitulată „Relaţii publice“ şi marca un maxim al loviturilor sub centură. Aşa cum era şi imnul către profesorul de Anatomie:

Luber este un necrofil.
Lui îi place să bage morţii-n sac.
Îi întrebăm de ce-i place să trăiască aşa
Iar el ne răspunde „Asta îmi aduce aminte de nevastă-mea“.

Succesul se datoră în mare măsură talentului creator al lui Lance Mortimer. De îndată ce cortina se lăsă, decanul Holmes se grăbi să-i adreseze felicitări autorului.

— Mortimer, ai un dar nemaipomenit pentru lucrurile murdare. Ar fi trebuit să te faci pornograf, cred, nu doctor.

— S-ar putea chiar aşa să fac, domnule, dacă nu iau examenul la biochimie.

În timp ce ieşea, Lance se felicită pentru instinctul său. În noaptea aceasta, extravaganţa scatologică le cucerise inimile şi minţile murdare ale celor care aveau influenţă…

Pentru a-i ajuta pe studenţi să-şi încadreze studiile într-un context potrivit, li se ofereau acestora serii scurte de conferinţe sub titlul generic de Medicină Socială. Aceia care se aşteptau la un înalt nivel fură dezamăgiţi atunci când primul vorbitor, un reprezentant al Asociaţiei Medicilor din America, începu să critice medicina socializată.

— Să nu uităm că Lenin a declarat că „medicina socializată este cheia de boltă a statului socialist“.

Şi el continuă să denunţe incapacitatea asigurării pentru boli drept „un alt pas îndreptat spre naţionalizarea totală a asistenţei medicale“.

— Ce părere ai? îl întrebă Barney pe Lance, în timp ce

părăseau sala după cuvântarea pasionată pe care o ascultaseră.

— Nu ştiu, spunea totuşi lucruri interesante.

Laura sosi la timp ca să audă comentariul lui Lance.

— Lance, este un adevăr că oamenii săraci sunt mai bolnavi şi au o durată medie de viață mai mică decât a celor bogați. Crezi că asta e drept? Acest tip predica un fel de medicină pentru elite: plăteşte acum, ca să trăieşti mai târziu. Aş fi dorit să fi avut nişte ouă la mine ca să i le arunc în cap acestui ticălos.

Barney zâmbi la explozia ei, în timp ce Lance contraatacă blând:

— Fiecare om cu norocul lui.

— Nu, Lance, *acelaşi* noroc pentru *toți* oamenii. Şi apoi sper că ai observat că nu ai auzit nimic din partea opoziției. Vreau să spun că ar fi trebuit să fi fost aici cineva din partea Comitetului Național al Sănătății. Sunt nişte băieți buni... doar că sunt la fel de săraci ca şi oamenii pentru care luptă. Asociația Medicilor Americani cheltuieşte milioane de dolari în fiecare an numai ca să taie orice fel de asigurări pentru sănătatea națională.

— Bine, îşi permite Lance, suntem o țară liberă, Laura.

— Nu este aşa Lance, în domeniul protecției sănătății suntem o țară extrem de scumpă.

— O, haide, descalecă de pe calul de bătaie, vrei?

Laura nu catadicsi să răspundă. Ea se întoarse doar şi se îndepărtă.

— Este cumva un fel de comunistă? îl întrebă Lance pe Barney.

— Nu, bătrâne, este doar o ființă omenească sensibilă, cu o conştiință socială adevărată.

— Bine, dacă aceasta este situația, ricană Mortimer, în mod sigur ea şi-a greşit locul venind aici.

Niciunul din ei nu putu să doarmă în noaptea dinaintea examenului practic. „Ce anume îi făcea să le fie atât de frică“, se întrebau singuri sau unul pe altul.

— De fapt, trase concluzia Barney, ne purtăm ca şi cum ar trebui să mergem într-un teritoriu neexplorat. Dar vaginul este o parte a corpului cu care am avut de a face de *ambele* lui părți. Într-un anumit fel, deci, putem considera asta un fel de întoarcere acasă.

— Asta e un rahat de prima categorie, contraatacă Bennett în timp ce distribuia sticlele cu Heineken tuturor celor din gaşcă ce se adunase în camera lui ca să-şi împărtăşească – cu speranța de a împrăştia – îngrijorarea lor cu privire la primul lor examen pelvian de a doua zi.

— Da, interveni Lance, de ce, Livingston, nu admiți că eşti speriat. Toți suntem.

— Nu am spus că sunt speriat, am încercat doar să fac ceva ca să ne liniştim. De fapt, de ce nu ascultăm pe unul cu experiență?

El arătă spre Skip Elsas, coechipierul lui de la baschet, student în anul patru şi prin urmare unul care trecuse prin acest chin.

— Hai, Elsas, spune, îl îndemnă Bennett.

— Ca să fiu sincer în mod absolut, începu Skip, acest prim examen pelvian este unul dintre cele mai dificile lucruri pe care a trebuit să-l facem. Nu mă interesează ce experiență aveți, dar niciodată nu ați avut o lampă aprinsă la câțiva centimetri de borcanul cu miere, pe care să-l examinați clinic. În afară de asta, dacă nu ştii ce ai de făcut poți să-i produci multă durere femeii. În primul rând să nu uitați să încălziți speculumul. V-aş întreba cum v-ați simți *voi* dacă cineva ar pune o pereche de cleşti metalici reci într-unul din orificiile voastre?

O mână se ridică în semn că proprietarul ei cere voie să ia cuvântul.

— Nu putem să folosim un unguent? întrebă Hank Dwyer.

— Nu; nu. Prima voastră sarcină este să luați mostre curate de celule – secreție, lucruri de-astea, şi de asemenea o cultură pentru examenul de gonoree.

— Vrei să spui că noi trebuie să ne proptim nasurile

într-un teren bolnav? se plânse jignit Lance.

— Nimeni nu spune că trebuie să vă folosiți nasurile, răspunse Skip cu un zâmbet subțire.

Urmă un râs nervos ici colo în cameră.

— Biine, continuă el. În momentul în care introduceți speculumul, îl deschideți şi – dacă vă găsiți într-o poziție corectă – veți reuşi să aveți o perspectivă asupra colului uterin care se află în partea de jos şi posterior. Îl veți recunoaşte când îl veți găsi pentru că are aspectul unui ochi mare roz. Apoi vă realizați recoltarea şi delicat ieşiți afară.

Se auzi un oftat colectiv de uşurare.

— Aşteptați, protestă Skip. Îşi ridică brațele ca un polițist care opreşte traficul. Până aici este numai o jumătate din treabă. Acum puteți să puneți puțină vaselină pe cel de-al doilea şi al treilea deget al mâinii cu care faceți examinarea (el le demonstră). Şi apoi executați examenul bimanual. Cu aceste două degete în interiorul vaginului – ceea ce poate fi o procedură mai familiară pentru unii din voi.

Se aştepta la chicote de apreciere, dar acestea nu veniră.

— Puneți cealaltă mână pe abdomen şi încercați să stabiliți mărimea şi starea uterului, care în mod normal se simte ca un fel de lămâie. Secretul este să încercați să dați impresia că ştiți ceea ce faceți. Toată treaba nu trebuie să țină decât cinci minute. Ah – şi încă un lucru – trebuie să aveți grijă să vă controlați bine simțurile, pentru că, credeți sau nu, dar la primele dăți poate apărea un fel de… excitație sexuală.

Făcu o pauză şi pe urmă zise:

— Sunt întrebări?

Mâna lui Hank Dwyer se agită în aer.

— Da? întrebă Skip.

— Ai zis… colul este *roz,* nu-i aşa?

El aprobă din cap.

— Bine, confirmă Hank, eu am un pic de experiență,

ştii – cu soția mea…

— Şi? îl îndemnă Skip. Şi care e problema?

— Uite, aş vrea să zic că… la soția mea pare *albastru* deschis. Crezi că e ceva în neregulă?

— Bine, replică expertul lor. Văd că nu ai citit atent cursul, bătrâne. Acesta este cunoscut ca „semnul lui Chadwick“.

Hank, din palid cum era de obicei, deveni livid.

— E ceva grav?

— Nu, spuse Elsas, asta depinde doar de tine şi de soția ta. Culoarea albăstruie a colului arată că ea este însărcinată chiar în momentul ăsta.

La aceasta, preotul de odinioară, zise:

— Doamne sfinte!

Criminalul lovi din nou. La un an după prima sa vizită (el sau ea) intră în laboratorul cu câini în mijlocul nopții şi omorî la întâmplare şase exemplare.

Facultatea fu tentată să cheme poliția, dar decanul Holmes se împotrivi grijuliu. Societatea de protecție a animalelor se agitase întotdeauna împotriva folosirii animalelor vii în laboratoarele de experiență, iar acest incident i-ar fi adunat pe toți sub arme.

— Cred că cea mai bună soluție este, dacă asta putea fi o soluție, să lăsăm câinii adormiți să zacă întinşi, sugeră el într-o reuniune secretă pe care o avu cu profesorul Lloyd Cruikshank şi asistenții lui de laborator. Trebuie să rezolvăm acest mister noi singuri.

Decanul insistă.

— Aveți unul din voi vreun indiciu? Ştim că a folosit supradoze din obişnuitul analgezic, dar s-ar putea să existe ceva particular în comportarea acestuia. Mă refer la faptul că a omorât aceeaşi rasă, unii mai mari, alții mai mici.

Mike, unul dintre asistenți, ridică mâna.

— Dar câinii erau foarte rău mutilați.

— Nu înțeleg.

— După cum ştiți, o parte din studenți manevrează mult mai bine bisturiele față de alții. Unii mai ageamii produc adevărate ravagii în interiorul câinilor.

— Şi le provoacă dureri… sugeră decanul.

— Da, ei sunt anesteziați, dar unii dintre câini suferă în timpul ultimelor proceduri.

— Înțeleg ce vrei să spui, Courtney, spuse profesorul Cruikshank, adresându-se apoi decanului. Credeți că avem de-a face cu un criminal milos?

Holmes aprobă din cap.

— Toate dovezile conduc în această direcție.

Profesorul Cruikshank continuă:

— Această treabă a început anul trecut, aşa că nu ar fi posibil ca persoana respectivă să fie acum în anul doi?

— Cunoaşte cineva din voi vreun trăsnit sau vreun supraaltruist nebun de anul trecut? De obicei aceştia se fac cunoscuți prin predici referitoare la cruzimea împotriva animalelor.

Cruikshank şi asistenții săi căzură din nou pe gânduri. Într-un târziu, Mike îşi aminti:

— În ziua de după incidentul de anul trecut, negrul acela a obiectat profesorului că nu e nevoie să aducă alți câini pentru continuarea experimentului.

— Trebuie să fi fost Bennett Landsmann, spuse decanul.

— Da, domnule, cred că aşa îl cheamă.

— Dacă el este făptaşul, mi-e teamă că va trebui să păstrăm tăcerea, comentă decanul.

— Hai, Courtney, se oțărî Cruikshank, numai pentru că băiatul acela e negru…?

— Nu am auzit ce-ai spus, replică Holmes scurt. Doctore Cruikshank, pot să-ti vorbesc între patru ochi?

Profesorul le făcu semn tinerilor săi colaboratori şi aceştia se făcură nevăzuți. Apoi întrebă:

— Ce atâta secret?

— Îmi dau seama că numele de Landsmann nu-ți spune nimic, Lloyd. Tu nu citeşti *The Wall Street Journal?*

— Ba da.

— În cazul ăsta poate că ai citit că firma Clothing Federated tocmai a cumpărat Royal Leathercraft – proprietatea domnului Herschel Landsmann pentru douăzeci şi opt de milioane de dolari…

— Şi?

— Pentru a marca această ocazie şi a-şi exprima recunoştința față de facultatea în care fiul său îşi desăvârşeşte educația, domnul Landsmann a făcut o donație de un milion de dolari asupra căreia insistă să rămână anonimă.

Cruikshank fluieră…

— Dumnezeule, îl cunoşti pe tânăr?

— Da, puțin – este un cetățean serios şi nu pare a fi tipul de criminal, deci nu cred că ar fi posibil să-l acuzăm că-i vinovat.

— Am impresia că avem de a face cu un somnambul care hoinăreşte noaptea pe holuri.

— Hai s-o lăsăm baltă, Lloyd, e vorba doar de câțiva câini care au fost omorâți.

— Până acum, Courtney, atenționă Cruikshank.

În fata sălii de consultații ginecologice, studenții strânşi în grup, în halate albe care nu erau pe măsurile lor, aşteptau stingheriți. Într-un fel se simțeau vinovați că trebuiau să se pretindă nişte experți, ei fiind de fapt doar nişte turişti într-o țară necunoscută pentru care nu aveau nici măcar viza.

Grete Andersen ieşi şi fața ei reflecta o mare satisfacție şi mulțumire.

— Cum a mers? întrebă nervos un coleg.

— Fără probleme. Pacienta a fost de fapt fericită să fie consultată de o femeie, care *ştie* cum te simți în situația asta. Şi ea plecă legănându-şi trupul, în timp ce câțiva dintre ei se întrebau cum ar fi dacă ar trebui s-o consulte pe ea.

Barney îşi auzi numele strigat. Intră în cabinet cu curaj

şi rămase surprins de ceea ce văzu. Pacienta lui era deja întinsă pe spate pe masă, în poziție „litotomică“, cu călcâiele prinse în nişte curele şi cu un cearşaf de hârtie care-i acoperea corpul de la talie în jos – astfel încât *ea* să nu-l poată vedea în timp ce el o consulta. O lumină alb-albăstruie ilumina exact regiunea pe care el trebuia s-o consulte.

În vederea realizării unei proceduri medicale corecte, lângă masă era prezentă o soră care-i servea de consultant şi asistent. Aceasta îl ajută să-şi pună mănuşile chirurgicale, după care se dădu la o parte ca să-i facă loc să poată începe consultația.

Barney privi pacienta. Era cu părul blond artificial, aproape de patruzeci de ani, puțin cam corpolentă.

— Bună, spuse el pe un ton pe care-l voia încurajator. Sunt doctor Livingston şi voi face un control vaginal de rutină, pentru a vedea dacă totul este normal. Te rog să stai relaxată şi să-mi spui imediat cum simți dureri. Vreau să spun că de fapt nu o să doară… am făcut acest lucru de mii de ori. (Aceasta era o şmecherie pe care i-o încredințase Skip, în particular.)

Pacienta îi răspunse cu un singur cuvânt: „Rahat“.

Barney, refuzând să-şi creadă urechilor, începu să facă examenul genital extern pentru a vedea dacă existau inflamații, atrofieri sau altceva.

Cu blândețe, el despărți labiile şi începu să dicteze surorii:

— Nicio scurgere vaginală, nicio anomalie de clitoris.

O cercetare rapidă îl convinse că atât coapsele, cât şi muntele lui Venus şi regiunea perianală erau normale.

Veni clipa când trebui să folosească speculumul.

Îl luă de pe tavă – era unul model Pedersen, care avea forma unui cioc de rață. Îl simți rece şi-i ceru surorii să-l țină în apa caldă a jetului robinetului că să-l încălzească.

Încă o dată îi ceru pacientei să se relaxeze. Apoi, respirând adânc, despărți labiile cu degetele înmănuşate ale mâinii stângi şi introduse speculumul în vagin în jos

(pentru a evita uretra).

Găsi apoi uterul, după părerea lui cu foarte puțin disconfort pentru pacientă. Cel puțin tot ce auzi fusese doar în şoaptă „O la dracu'!“. Ajunsese acolo. Acum trebuia să fixeze lamele despărțitoare în poziție deschisă, strângând şurubelul de la capăt. Luă apoi spatula vaginală şi, cu multă atenție, începu să curețe interiorul vaginului de mucus, pe care-l luă şi-l puse pe lamela special pregătită. Înmână apoi surorii secreția ca şi cum – cel puțin teoretic – trebuia dusă la laborator pentru a fi analizată.

Trebuia apoi să acopere lamela cu un spray fixativ. Încercând să-şi îngroaşe vocea cu jumătate de octavă – pentru a părea mai în vârstă şi mai important, el ordonă:

— Soră, te rog, spray.

Fără să spună un cuvânt, aceasta îi înmână un flacon de… nu, nu se poate aşa ceva… lac pentru păr Revlon. El se uită la ea derutat.

Sora zâmbi şi spuse nevinovat:

— Asta folosesc *toți* doctorii, domnule.

— O, da, desigur, mulțumesc, îşi reveni Barney.

Jumătate din treabă era făcută. Urma controlul manual. În timp ce întinse mâna şi sora îi puse vasilină pe degete, se gândi că ar fi bine să vină la marginea mesei şi să-şi încurajeze încă o dată pacienta. Dar cum pătrunsese în părțile ei intime, în mod paradoxal, acum nu mai îndrăznea s-o privească în față.

— Foarte bine, zise el plin de încredere, dar cu privirile într-o parte, dacă vom sta relaxat, următoarea parte nu va fi câtuşi de puțin dureroasă.

La care, pacienta răspunse:

— *Sunt* relaxată, ceea ce îi mări lui Barney încrederea în sine.

Punând palma stângă pe abdomenul ei, el începu să introducă degetele unse în vagin, când auzi că pacienta respiră cu mişcări joase şi rapide…

— Vă simțiți bine, doamnă? întrebă el îngrijorat.

— Doctore, ai uitat să-mi spui să fac asta. Respirațiile scurte mențin relaxat, fără încordare, peretele abdominal.

— O, da. Desigur. Mulțumesc.

Mişcând uşor, cu multă grijă mâna stângă, reuşi să localizeze uterul şi să-i precizeze poziția, mărimea, consistența, conturul şi mobilitatea.

Apoi, palpă în grabă ovarele şi se conformă celor spuse de marele doctor în devenire Elsas: „Ieşi dracului afară“.

Încheie vizita în mod galant:

— Mulțumesc, doamnă, ați colaborat foarte bine.

— Mulțumesc, puiule, nici tu nu ai fost prea nepriceput.

La bufet, în timp ce serveau mesele, era împământenit obiceiul să se discute în exclusivitate probleme ce priveau bărbații. Laura, deşi făcea mereu excepție de la regulă, în seara aceasta merse să se alăture colegelor ei la aceeaşi masă.

Era o reacție naturală. Şi asta pentru că studentele, prin natura lor, se simțeau mai aproape de ființele care stăteau cu picioarele fixate în curele, de acord să le pătrundă cineva în părțile lor intime. De fapt asta era o reacție naturală față de sexul opus.

Dar bărbații nu erau insensibili la faptul că unii dintre ei provocaseră pacientelor lor disconfort, anxietate şi chiar dureri.

Bennett era unul dintre cei mai pocăiți:

— Ştiu că i-am produs dureri femeii aceleia, repeta el mereu. Scotea un fel de gemete înfundate. Nu am reuşit să-i localizez uterul. Mi s-a părut că au trecut ore întregi până ce am reuşit totuşi.

— Sunt fericit că nu am avut asemenea surprize, Landsmann, remarcă Barney cu sinceritate. Vreau să spun că pacienta mea avea mult mai mult umor ca mine. În clipele în care nu reuşea să mă facă cnocaut, începea să râdă de mine. Cine naiba doreşte să se facă ginecolog?

— Ei, hai, Livingston, protestă Lance. Astea nu sunt

nişte tipe de genul Mary Poppins. Sunt doar nişte pros.

— Ce vrei să spui prin pros?

— Eşti naiv, Liyingston, lasă-mă să-ti explic în termeni sportivi. Ce este Bill Russell în baschet, la fel şi fetele alea sunt pentru sexul feminin.

Lui Barney îi căzu falca.

— Degeaba… îți bați joc de noi.

— Să ştii că-i adevărat, replică Lance, pe onoarea mea de cercetaş. Data viitoare, dacă mai vrei să faci un control pelvian la una din ele, te va costa douăzeci şi cinci de dolari la Hotelul Berkeley.

— Cheryl, de ce dracu' nu mi-ai spus că eşti însărcinată?

— Nu eram sigură, Hank. Mă întreb cum de ai aflat?

— Se mai întâmplă. Am dedus după culoarea colului tău.

— Bine. Dar nu înțeleg. Eşti supărat pentru că sunt însărcinată sau doar pentru că nu ți-am spus?

El se opri un timp înainte de a răspunde.

— Puțin din amândouă, cred. Nu ne ajung problemele ce le avem deja cu cele două gemene? Cum vom reuşi să ne descurcăm cu banii?

— Asigurarea ta Harvard va acoperi toate cheltuielile pentru maternitate. Ce alte sacrificii mai sunt necesare?

— Bine… poate că tu nu te gândeşti, dar eu găsesc că şi privarea de relații sexuale care urmează, este tot un sacrificiu.

— Nu *tot* timpul, Hank. Obstetricienii de azi spun…

— La naiba, să nu-mi spui mie ce spun doctorii… *Eu* sunt cel care am dreptul să-ți spun *ție*… Şi să nu-mi declari că erai plină de entuziasm după naşterea gemenelor. Practic a trebuit să te violez.

— Vrei să spui că ar fi fost bine să folosim anticoncepționale?

— Da. Există pe piață nişte pastile – Enovid, Ovral.

— Bine, dar suntem catolici, nu-ți dai seama?

— Draga mea, dar suntem în secolul douăzeci. Pariez că şi soția lui John F. Kennedy foloseşte pastilele.

— Dar ea este chiar acum însărcinată, să ştii, Hank.

— Doamne, tu ai răspunsuri pregătite pentru toate, nu-i aşa?

Într-o clipă obrajii lui Cheryl se umplură de lacrimi.

— Nu te mai înțeleg deloc, Hank. Ocărăşti tot timpul. Țipi întruna la mine. La început am crezut că m-am măritat cu un sfânt, dar tu te-ai prefăcut într-un monstru.

Nu suporta s-o vadă plângând. O cuprinse în brațe şi şopti.

— Iartă-mă, cred că sunt cam obosit. De fapt vestea este grozavă. Poate că acum o să fie băiat.

Barney era absorbit în studiu, când auzi iarăşi o serie de ciocănituri în uşa lui.

— Hei, răspunse el ursuz, nu se vede pe uşă afişul „NU DERANJAȚI“?

— Barney, fii băiat de treabă, se auzi o voce de partea cealaltă a uşii. Aici este distinsul tău coleg, doctor Landsmann.

„Bine“, se gândi Barney, „cel puțin Ben nu vine să-mi ceară sfaturi psihiatrice. (Aşa cred cel puțin. Până în prezent este singurul care n-a făcut-o.) “

Deschise uşa.

— Repede, Landsmann, învăț ca să devin doctor. Ce s-a întâmplat?

— Aduc noutăți cutremurătoare din „Olympus“.

— Ce anume?

— Cupa Durilor…

— Degeaba, spuse Barney, vânturându-şi brațul ca şi cum ar fi evitat o rachetă. Nu există nicio putere pe pământul ăsta care să mă facă să mă întorc pe teren.

— Calmează-te, Livingston, spuse jovial Bennett. Ascultă ce am aflat. Se căută în buzunar, apoi scoase o bucată de hârtie pe care i-o întinse agitatului său prieten.

Presupun că ai şi tu una la fel în cutia ta poştală... Pe anul acesta meciul s-a anulat.

— Cum? Acum pe faţa lui Barney se putea citi dezamăgirea. De ce?

— Versiunea oficială, lansată de decanul Holmes, este că studenţii de la medicină sunt prea ocupaţi cu studiile lor şi că nu le mai rămâne timp pentru astfel de ocupaţii mondene.

— La dracu, şi adevărul de fapt care-i?

— După cum sunt informat, adevărul este că avocaţii au reuşit să racoleze, pe lângă Mack „Camionul“, încă doi în anul întâi care au jucat în echipa naţională de baschet, şi atunci decanul Holmes a luat-o pe drumul lui Falstaff.

Barney aprobă din cap.

— Discreţia este lucrul cel mai important. Fără îndoială că aceste concursuri vor fi reluate imediat ce „Camionul“ şi „Camionetele“ vor absolvi facultatea.

Bennett zâmbi.

— Cred că merită să bem pentru asta. Am ascuns două sticle cu apă minerală afară lângă uşa ta.

„Bun băiat, Bennett. Aş dori să am cât mai mulţi vizitatori ca tine“.

Barney căută să scurteze cheful, pentru că o aştepta pe Suzie. La o jumătate de oră după plecarea lui Bennett, se auzi din nou o bătaie în uşă, care nu era însoţită de glasul dulce al lui Suzie.

— Livingston nu este aici, strigă el.

— Te rog, Barney, am venit să te văd.

Era Laura. Expresia feţei ei reflecta tonul vocii.

Era gata să plângă.

— Îmi pare rău, Barn. Ştiu că sunt ca un ghimpe pentru tine. Dar este ceva care nu suferă amânare.

Intră trăgând după ea geanta pentru cărţi de culoare verde.

— Ia loc, oferi ospitalier Barney, arătând spre scaunul său de doisprezece dolari luat la mâna a paişpea.

Ea îşi scutură capul.

— Prefer să rămân în picioare. Am lucrat cam mult în laborator şi nu m-am uitat în cutia poştală până acum. Acest nobil Francisco Xavier, în timp ce o ajuta pe mama să elibereze casa, a găsit ceea ce el numeşte o comoară printre scrierile tatălui meu. Una din ele m-a lăsat perplexă.

— Pot s-o văd?

— E în spaniolă. Scotoci în geantă printre cărți, după o carte legată în piele. Citeşte mai întâi astea. O să-ți traduc dacă ai probleme.

Îi înmână lui Barney un teanc de hârtii îngălbenite. El parcurse în grabă prima pagină şi citi: *„Llanto para un hijo nunca nacido“.* Se uită în sus spre ea.

— Cântec de jale pentru un fiu nenăscut, traduse ea.

— Am înțeles asta, spuse Barney încet. Dar mă surprinde cât de departe îi poate merge imaginația.

— Nu este fantezie. Este vorba despre un băiat pe care a trebuit să-l avorteze la o femeie…

— Mama ta?

Ea dădu din cap.

— Se pare că ea era însărcinată când a fost împuşcată – deşi niciunul din ei nu mi-a spus niciodată nimic. Şi Luis a fost nevoit să sacrifice copilul – pe *fiul* său – ca să-i salveze viața.

Făcând o încercare inutilă de a arunca povara de pe umerii săi, ea comentă:

— Sună aproape poetic!

Barney se ridică, îi luă mâinile şi o conduse la scaun.

— Vrei să stai jos, pentru numele lui Dumnezeu?

Ea se supuse tăcută. El încercă să-i mai potolească agitația.

— Aceasta explică o mulțime de lucruri, Castellano. Cred că nu este vorba doar de obsesia lui de a avea un fiu, ci şi de faptul că mama ta era supărată pe el pentru un motiv ascuns, aşa am simțit eu. Acum îl ştim.

Ea îl privi cu ochii ei albaştri cu cearcăne negre.

— Şi ce mă ajută faptul că ştiu? Luis a regretat că eu trăiesc, iar fiul său nu, şi *ea* regretă că eu trăiesc şi sora mea nu. Mă simt acum vinovată de două ori şi îmi vine să mă arunc pe fereastră.

— Degeaba, Castellano, pot să-ți spun din experiența proprie că o cădere de la această înălțime îți provoacă doar o rupere a oaselor şi-ți rezervă un loc la balamuc. Sfatul meu profesional este să rămâi vie.

— Şi ce să fac?

— Stai aici şi povesteşte-mi, răspunse el cu calm.

Se duse la uşă să-şi fixeze micul afiş cu NU DERANJAȚI şi se întoarse spre Laura ca s-o asculte în următoarele trei ore.

DOUĂZECI ŞI DOI

— Suzie, ce dracu' s-a întâmplat cu tine aseară?

Era ora micului dejun. Suzie stătea într-un colț ciugulind din când în când din brioşa cu stafide şi luând câte o înghițitură de cafea. Nu se uita la Barney.

— Suzie, te rog.

Continuând să-i evite privirea, ea-i spuse:

— Ți-ai bătut joc de mine.

— Poftim?

— Ştiu că atunci când am venit la tine, fusese deja cineva acolo. Acest lucru nu e cinstit din partea ta, Barney. Măcar să fi făcut o pauză, cum fac luptătorii între runde.

El se aşeză în fața ei şi începu să-i argumenteze.

— Dar tu nu poți să înțelegi, a fost doar Laura.

— Ce înțelegi tu prin „doar"? În camera ta se afla o fată frumoasă, în timp ce ştiai că trebuie să vin eu.

— Te rog, Suzie, de câte ori trebuie să-ți spun că ea îmi este numai prietenă?

— Atunci cum se face că nu mi-ai răspuns când am ciocănit în uşă?

— Nu te-am auzit. Poate nu a fost destul de tare.

— Ascultă, nu am vrut să fac o farsă franțuzească aşa că am ciocănit uşurel. A fost umilitor pentru mine să procedez aşa.

Barney se plesni cu palma peste frunte, enervat.

— Doamne, Suzie, ştii bine că nu te-aş minți. O privi rugător peste masă drept în ochi: Suzie, te iubesc. Nu ți-am spus acest lucru de un milion de ori?

— Da, răspunse ea sfios, aş vrea să te cred.

— Adică, vreau să mă căsătoresc cu tine, trânti el.

În atitudinea ei impasibilă se simți o undă de surpriză.

— Vrei cu adevărat? întrebă ea pe un ton scăzut.

— Da, Suzie, adevărat. Adevărat, adevărat.

— Aş vrea să te cred, spuse ea cu un dor reținut.

— Şi ce te face să nu mă crezi?

— Ai spus „adevărat“ de prea multe ori. Ca şi când ai încerca să te convingi pe tine însuți – şi nu pe mine.

Apoi ea se ridică şi cu o grație desăvârşită părăsi cantina.

Barney rămase singur cu capul în mâini. Şi exact ca un copil liniştit, termină fără să-şi dea seama brioşa şi cafeaua lui Suzie.

„El o iubea“, căută el să se asigure. Dar apoi fu forțat să admită că de fapt el nu o iubea cu adevărat, cu adevărat, *cu adevărat.*

Începură stagiile la clinică şi doctorii în devenire erau foarte fericiți de perspectiva de a lucra cu bolnavii la mai multe spitale universitare din Harvard. Cu toate acestea ei nu înțelegeau că îndatoririle lor vor include ceea ce se putea numi o „corvoadă“. Nefiind calificați ca doctori sau ca surori, formau cea mai de jos castă şi de aceea erau însărcinați cu nenumărate munci mărunte. Astfel, trebuiau să facă un du-te vino între paturile pacienților şi laborator, cu sânge, urină şi alte probe. Când nu erau ocupați cu astfel de treburi, scriau foile de observație şi, ceea ce era mai rău, completau nesfârşitele formulare de asigurare. Nu le trebui mult până să-şi dea seama că plăteau taxe şcolare de mii de dolari pentru privilegiul de a aduce Facultății de Medicină economii prin executarea unor munci necalificate de laborator, fără plată.

Începură să considere recoltarea sângelui drept un privilegiu rar. Câteodată erau treziți în mijlocul nopții pentru onoarea de a interveni să facă o injecție intravenoasă. Şi aceasta numai pentru că medicii de clasă mare erau prea gomoşi să coboare din paturile lor pentru o treabă atât de banală.

Stagiile la clinici urmăreau să-i obişnuiască la toate specialitățile cu ştiința medicală, astfel ca ei în final să-şi poată alege una din aceste specialități.

Chirurgia şi medicina internă erau obligatorii. Era apoi

un spectru larg de specialități şi subspecialități ca obstetrică, pediatrie, psihiatrie, neurologie, oftalmologiei urologie – şi, pentru cei care aveau înclinație specială, proctologie.

Un an care odinioară fusese cât de cât unit, acum se fragmentă în mici grupuri. Deşi fuseseră obişnuiți să se consoleze până atunci că făceau față împreună toți o sută douăzeci de studenți (câți erau în anul lor), unor tirani cum era profesorul Pfeifer, acum fiecare grup, compus din câte doar doi până la zece studenți, trebuia să țină piept celebrităților medicale.

Barney şi Bennett se socotiseră norocoşi că nimeriseră împreună la clinica Brigham. Cu toate că de cele mai multe ori trebuiau să meargă la diferite secții fiecare în parte cu instructorii lor de clinică, ei măcar se găseau în aceeaşi clădire şi puteau să discute împreună despre calvarul lor. Barney născoci un joc pe care îl denumi „concursurile olimpice“. Acesta cuprindea mai multe discipline neobişnuite, toate interzicând utilizarea liftului din spital.

Mai întâi era alergarea pe scară, patru etaje cu mâinile goale, apoi sprintul cu diferite instrumente, cutii cu recoltări etc. Şi Bennett inventă un concurs de minisuliță. Proba consta în cât de multe vene de pacienți pot fi străpunse de la prima încercare ca să se recolteze sânge. Cel ce pierdea plătea masa de seară, în timpul căreia discutau între ei despre „recordurile“ săptămânii.

Cu toate că făceau acelaşi stagiu de medicină internă era imposibil să crezi că reuşeau să facă toți aceleaşi treburi. Existau păreri diametral opuse în această privință.

— Nu au nicio activitate Barn, se plânse Bennett, nu e de mirare că interniştii erau numiți „purici“. Ei se plimbă numai pe afară, aciuindu-se prin colțuri. Vreau să spun că nu poți să-ți petreci o viață întreagă făcând ipoteze asupra a ceea ce se poate întâmpla şi ceea ce nu se poate întâmpla în interiorul unui corp omenesc.

— Cred că este ceva fascinant, reacționă Barney, pentru că munca de detectiv înseamnă să aduni la un loc mici amănunte cu ajutorul cărora să rezolvi misterul. De ce nu te duci tu la radiologie, Landsmann? În acest fel îți petreci toată ziua pe întuneric împreună cu razele X.

— Nu, mulțumesc, doctore Livingston, eu sunt făcut pentru chirurgie, adevărata *vita activa.*

— Bine, remarcă Barney, cunoşti vechiul banc despre specialitățile doctorilor: „puricii“ ştiu tot şi nu fac nimic, chirurgii nu ştiu nimic dar fac tot.

— Da – şi psihiatrii nu ştiu nimic şi nu fac nimic.

Barney râse. Bennett îşi continuă gândul.

— De ce eşti tu înclinat să-ți petreci tot restul vieții tale într-un scaun uşor, acumulând țesuturi adipoase pe fund şi spunându-le oamenilor să nu-şi iubească mamele?

— Hai, Ben, există milioane de indivizi bolnavi care se plimbă pe afară şi care au nevoie de ajutor. Sunt clipe în care cred că noi toți ar trebui să fim internați.

— Şi într-adevăr suntem, doctore, chicoti Bennett. Deja, iată, toți suntem în spital.

Amândoi ieşiseră din gardă la cinci şi jumătate după amiază, urmând să revină la spital abia la şapte în dimineața următoare. În timp ce se îndreptau încet spre Vanderbilt Hall, Barney îndrăzni să-l întrebe:

— Ben, tu niciodată nu mi-ai povestit ce anume te-a făcut să urmezi medicina. Îmi amintesc că odată mi-ai spus că tatăl tău a fost cizmar. A fost un fel de dorință a părinților tăi ca tu să faci aceasta profesie?

— Nu, răspunse Bennett. Ei nu m-au silit în niciun fel, singur am hotărât să urmez ceva prin care să pot să fac ca lumea să fie puțin mai bună.

— Haide, Landsmann, nu-ți iau un interviu pentru admitere, sunt doar prietenul tău; nu poți să-mi prezinți o motivație mai plauzibilă? Ştie numai Dumnezeu cât de mult te-am plictisit cu amănunte din copilăria mea petrecută la Brooklyn. Pariez că ai avut o copilărie mult mai interesantă.

— De acord, Livingston, zâmbi Bennett, ca o favoare specială pentru tine o să-mi deşert tot sufletul chiar acum, aici în mijlocul străzii. Cred că motivul pentru care am venit la medicină îl constituie faptul că un tânăr doctor – de fapt era doar student la medicină – i-a salvat viața mamei mele.

— Acum devine ceva mai clar, replică Barney cu pasiune. Cum s-a întâmplat? A avut un accident?

— Nu, spuse calm Bennett, numai în cazul în care poți considera că Hitler a fost un accident. Unul din apostolii medicali ai führerului a folosit-o drept cobai uman.

— Doamne, Dumnezeule, şopti Barney ținându-şi respirația.

— Când aliații au eliberat lagărul, mama mea se găsea în stare critică de infecție acută a endometrului. Acest student la medicină a executat operația chirurgicală în cele mai primitive condiții şi i-a salvat viața.

— Iisuse! exclamă Barney. Dar stai, nu am ştiut niciodată că în lagărele de concentrare au existat şi negri.

— Mama mea este evreică, replică Bennett.

— Ah, spuse Barney zâmbind, acum totul devine clar. Lasă-mă să continui eu singur povestea romantică. Tatăl tău – desigur în armata a treia a lui Patton, de la care tu ai tabachera aceea cu monogramă – a eliberat lagărul şi s-au îndrăgostit unul de altul. Adevărat?

— Jumătate adevărat.

— Care jumătate?

— Asta o să te încurce Barney. *Tatăl* meu i-a eliberat pe *părinții* mei.

— Hei, aşteaptă puțin, Ben, m-ai zăpăcit. Poți să începi cu începutul. De la naştere? Cine dracu-i tatăl tău?

— Tatăl meu a fost colonelul Lincoln Bennett, ofițer superior în armata Statelor Unite care a decedat în 1945. Părinții mei sunt Herschel şi Hannah Landsmann din Berlin, lagărul de concentrare Nordhausen, iar acum la Cleveland Ohio. Vezi, Hannah se găsea în stare critică şi tatăl meu natural i-a terorizat pe doctori, încercând să-i

salveze viața. Dar, după aceea, ironia sorții făcu ca *el să* moară de tifos. Când familia Landsmann a venit în America, m-au căutat şi, ca să scurtez povestea, m-au adoptat şi am primit numele de Bennett ca prenume.

— Aşa, acum lucrurile încep să se clarifice. Înțeleg că domnul Landsmann e cel care a fost cizmar?

Bennett dădu din cap.

— Apropo, tu te-mbraci destul de elegant, cred că-i merge bine cu magazinul.

— Bine, de fapt pantofii sunt făcuți în fabricile lui. Magazinul său se cheamă Royal Leathercraft.

— Ce poveste! murmură Barney, apoi îl trăsni un gând. Dar mama ta, cea adevărată, ce este cu ea? Unde-i acum?

Fața lui Bennett se încordă.

— Nu ştiu, Barn, nu am nici cea mai vagă idee despre această femeie.

— Ei bine, tu eşti cu mult mai norocos decât mulți. De fapt ai trei părinți cu care te poți mândri. Sunt foarte mulți care nu au niciunul.

Bennett râse şi îşi luă colegul de după mijloc.

Barney fu mişcat de demonstrația de afecțiune fără precedent a prietenului său.

Laura îşi efectua stagiul de medicină internă la spitalul de urgență Massachusetts, alergând între pacienți şi laborator, învățând cum să ia pulsul şi tensiunea arterială şi să palpeze organele importante ca să constate anomaliile şi să întocmească anamnezele medicale fără sfârşit ale noilor pacienți.

Deja întâmpina dificultăți ca femeie, într-o profesie considerată a fi pentru bărbați. Când încerca să înregistreze amănuntele medicale de la un muncitor constructor cu pietre la rinichi, ea îl găsi pe acesta necooperant privind orice aluzie ce se referea la părțile situate mai jos de buricul său.

— Dar, domnule, protestă ea, trebuie să scriu toate lucrurile astea pentru că altfel nu veți putea fi operat.

Doriți ca rinichii ăştia să vă chinuie mai departe?

— Ascultă, doamnă, eu nu am de ascuns nimic, dar dacă trebuie să vorbesc despre lucruri personale, cum sunt trecerea apei şi părțile intime le voi spune unui doctor şi nu unei surori blonde.

— Pardon, domnule, se răsti ea, mă jigniți.

— N-ai decât, răspunse el. Singurul lucru pe care ți-i permit este să-mi iei pulsul.

Nici Grete n-o ducea mai bine. Întâmplarea ei cea mai neplăcută veni din partea unui doctor, nu a unui pacient.

Ea alesese chirurgia ca prim stagiu şi îndeplinea corvoada obişnuită acolo: să țină depărtătorul pentru a menține desfăcută incizia în timp ce Marele Cuțit pătrundea în corp şi, cum obişnuiau ei să spună, „tăia pentru a vindeca".

Rareori se întâmpla ca celor mai avansați dintre studenți să li se permită să execute suturile finale. Grete avu şansa ca doctorul Malcolm McBride s-o invite să-l ajute la suturare. În mod pedagogic îi luă mâinile în mâinile sale, o ajută să fixeze acul în mâna dreaptă şi să-l mişte în sus şi în jos cu scopul de a închide incizia.

Grete imediat începu să simtă că ceva nu era în regulă, deoarece nu numai că simți trupul chirurgului lipit de spatele ei, dar cu fiecare mişcare a mâinilor sale acesta îi atingea sânii.

„Nimeni nu a observat oare ce-i făcea el? Nu au observat ceilalți că respirația profesorului a devenit mai rapidă? Sau erau cu toții hipnotizați de mâinile care suturau?"

— Nu pot să mă întorc în salonul acela. Chiar nu pot.

Îndată ce se întoarse la Vanderbilt Hall, alergă direct să-i povestească Laurei.

— Ce aş putea să fac? întrebă ea cu lacrimi în ochi. În afară de faptul că-mi freca sânii cu brațele, îşi împingea… partea inghinală în fundul meu. Îmi venea să-l înțep cu

acul.

— Trebuia s-o faci, replică Laura.

— Uşor de spus, protestă Grete. Dar *tu* ai fi riscat să pici la chirurgie, pentru ceva ce nimeni nu putea să vadă?

Întrebarea o determină pe Laura să facă o pauză. Nu, probabil că ea nu ar fi făcut nimic, atâta vreme cât tipul nu încerca s-o violeze.

— Uite ce zic eu, Grete, spuse sigură pe ea. Este o porcărie dacă tipul ăsta se mulţumeşte în locul dragostei cu un astfel de gest josnic; ar trebui să-ți stârnească doar mila. Vreau să spun că ne putem socoti norocoase dacă vom reuşi să terminăm următorii doi ani fără să se întâmple mai mult decât atât.

— Binecuvântează-mă, părinte, pentru că am păcătuit. De la ultima mea spovedanie am păcătuit.

— Da, fiule.

— Şi în continuare după aceea.

Pauză.

— Prima dată au fost acele fete de la Facultatea de Medicină, Grete şi apoi Laura. Mă simt vinovat, părinte, pentru că şi ea este catolică. Chiar ne-am rugat împreună în această biserică. Ce trebuie să fac, părinte?

— Fiule, trebuie toți să avem grijă să evităm ocaziile de a păcătui şi în mod special păcatele cărnii. Dar, mai presus de toate, trebuie să te străduieşti să sprijini învățătura credinței catolice. Roagă-te pentru întărire, fiule, şi eu mă voi ruga pentru tine.

— Da, părinte.

— Pentru pocăința ta să spui „Stațiunile crucii“ de trei ori. Acum fă un act de pocăință… *Absolvo te in nomine patris et filii et spiritus sandi.*

— Dar, părinte, sunt încă înfricoşat.

— De ce, fiule?

— Acestea au fost gânduri păcătoase în mintea mea. Mi-e teamă că aş putea să le înfăptuiesc şi în realitate.

Nu se auzi nicio replică de partea cealaltă, de la

confesorul său.

Hank Dwyer părăsi catedrala cu sufletul curățat şi cu spiritul refăcut.

Laura ura chirurgia.

Aceasta nu numai pentru că trebuia să aibă de-a face cu sânge şi măruntaie, ci şi pentru că era silită să stea în picioare câte două-trei ore obositoare de gardă la un depărtător – până ce vasele sau viscerele erau detaşate, rezecate, legate sau scoase. De asemenea, văzuse destul din „munca grea“: oase rupte de la picioare care erau reparate (cum repară un tâmplar piesele de lemn), apoi totul era însăilat cu diferite materiale ca nailon catgut, sau mătase. Într-un fel totul semăna destul de mult cu o linie de asamblare de automobile din Detroit.

Se simțea mai la largul ei în pre-operatoriu, vorbind bolnavilor, încercând să le reducă spaima şi veghindu-i când îi toropea anestezicul, cu ajutorul vorbelor ei liniştitoare.

Salonul postoperatoriu era chinuitor. Din când în când avea bucuria de a vedea câte un pacient cu care stătuse de vorbă, revenindu-şi, zâmbind fericit şi mergând spre însănătoşire. Dar de obicei, chiar în condițiile în care totul mersese foarte bine, ei totuşi aveau dureri mari şi nimic din ceea ce spunea ea nu era în stare să le uşureze suferința.

Şi pe urmă, mai erau şi aceia care nu se mai trezeau deloc…

Ea se întorcea în fiecare seară de la spital mult după cină şi rareori mai avea tăria să coboare la automat pentru un sandviş.

Aproape în fiecare zi o aştepta o scrisoare de la Palmer sau „locotenentul secund Talbot“, cum obişnuia el să-şi spună.

„Doamne“, gândea ea, „de ce l-am respins oare pe acest băiat? Iată, el se plimbă prin locuri exotice în Pacific, întâlnind probabil zeci de fecioare docile, bune de

măritat“. Deşi în scrisorile sale jura fidelitate şi făcea aluzie la abstinență, ea era convinsă că în realitate îşi petrecea timpul în mod agreabil.

În ceea ce o privea, ea îşi păstra independența vieții sexuale şi avea câteva legături nestatornice cu nişte interni care nu însemnau cine ştie ce. În urma a nenumărate presiuni, ea cedă lui Gary Arnold, neurochirurgul încrezut care se întorsese în Boston pentru un interviu.

Dar şi cea de a doua lor întâlnire fu de scurtă durată. Gary avea o tendință agasantă de a face pe stăpânul.

Târziu, într-o duminică seară, în timp ce stăteau întinşi în pat, el îşi fixă privirea în tavan şi şopti:

— Ție nu-ți place să faci dragoste, nu-i aşa Laura?

— Poftim? mormăi ea pe jumătate adormită.

— Am observat că tu nu pari să te amuzi făcând dragoste.

— Faci vreo aluzie că aş avea vreo problemă, Gary?

— Uite, ca să fiu sincer până la capăt, cred că ar trebui să discuți cu cineva într-o zi despre asta.

— Ştii, replică Laura, trezindu-se din ce în ce mai mult. S-ar putea să ai dreptate. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât am mai mult impresia că sexul nu este cine ştie ce…

— Aha, zise doctorul, cu tonul cu care Arhimede, cu mulți ani înainte strigase *Evrica.*

— Nu, Gary, ceea ce vreau să spun, este că nu mă atrage sexul *la tine.*

În timp ce neurologul bâjbâia după un răspuns potrivit, Laura se îmbrăcă, îşi puse haina şi se îndreptă spre uşă, aruncându-i doctorului un cadou de adio:

— Ştii care este problema *ta,* Gary? Tu confunzi mintea ta cu penisul tău, şi asta este foarte explicabil, deoarece amândouă sunt patetice!

Ea zâmbi cu modestie prefăcută şi păşi, în vârful picioarelor, afară din viața lui.

Seth Lazarus, ca un fiu conştiincios, la fiecare sfârşit de săptămână suna acasă. Mama sa întreba întotdeauna: „Ce mai e nou?“. El le întorcea răspunsul obositor, ca într-un scenariu de operetă: „Nimic deosebit, mă ocup cu vindecarea cancerului, atacurilor de inimă, durerilor de măsele şi înțepăturilor de țânțari“. Atunci ea îi oferea obişnuitul comentariu: „Ce *alte* noutăți mai poți să-mi spui?“

După aceasta, tatăl său urma să țină un monolog cu privire la diverse echipe din Chicago şi perspectivele acestora.

Formula, monotonă şi descurajantă nu varia niciodată. Seth se întreba ce rost mai avea să-şi cheltuie banii. Când sună de data aceasta nu primi niciun răspuns. Nici acasă, nici jos în magazin nu răspundea nimeni. Ei nu puteau să fie plecați într-o vacanță, pentru că niciodată nu făcuseră acest lucru. Într-adevăr, probabil că ei vor fi făcut un jurământ tacit în această privință, după ce Howie fusese internat în spital. Probabil că ajunseseră la concluzia că ei nu merită niciun fel de bucurie în viață. Dar unde puteau *să fie?*

O sună pe Judy, aşa cum obişnuia să procedeze în nopțile din cursul săptămânii după ora unsprezece. Ea ştiu de îndată de ce o sună.

— Îmi pare rău, Seth, dar părinții tăi mi-au cerut să le promit să nu spun nimic. Howie este…

Ea făcu o pauză, iar Seth cedă dorinței sale secrete că avea să afle vestea mult aşteptată şi că fratele său… scăpase de chinuri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el repede.

— A avut un fel de hemoragie cerebrală. Practic el este mort.

Seth îşi pierdu complet controlul.

— Vrei să spui că *încă* este în viață?

— Încă respiră, l-au montat un aparat de respirație. Părinții tăi au stat lângă el toată săptămâna.

Seth explodă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce fac asta? De douăzeci de ani el practic nu mai este în viață. Ce fel de spital este acesta?

Judy oftă.

— Nu ştiu, Seth, spuse ea încet. Dar ştiu că mama ta stă în camera aceea tot timpul pentru a fi sigură că Howie este bine îngrijit.

— Voi căuta pe cineva care să mă înlocuiască şi voi lua primul avion de mâine, o anunță Seth cu hotărâre. Cred că este o cursă American Airways la şapte şi jumătate.

— Am să te aştept, îi răspunse Judy cu afecțiune. Este îngrozitor lucrul pentru care vii aici, dar sunt foarte bucuroasă să te văd.

— Şi eu la fel, răspunse Seth.

Imediat ce puse receptorul în furcă, Seth îşi aruncă pe el bluza, coborî, ieşi din Vanderbilt, traversă Longwood Avenue spre Facultatea de Medicină şi intră în corpul de clădire D.

Peste o jumătate de oră se găsea din nou în camera sa, umplând o valiză cu cele necesare pentru călătoria de mâine: cămaşă, cravată, chiloți, şosete, perie de dinți, trusa de toaletă.

Şi, în final, o seringă.

DOUĂZECI ŞI TREI

— Seth dragă, arăți extenuat.

— Nu am putut dormi toată noaptea. Este un lucru îngrozitor ceea ce trebuie să fac eu.

— *Noi,* dragă, îl corectă Judy, în timp ce mergeau braț la braț, de-a lungul sălilor aeroportului O'Hare din Chicago. Suntem amândoi împreună în asta.

Mulțimi de oameni de afaceri se grăbeau, izbindu-se de ei, alergând la diferite zboruri. Ei ajunseră la nivelul trei al garajului unde era parcat automobilul lui Judy, şi glasurile lor răsunau în labirintul de beton. În timp ce Judy dădu înapoi şi începu să coboare rampa, Seth rămase tăcut.

— Ai în cap un plan, nu-i aşa?

— Nu l-aş numi plan. Să-ți spun drept, sunt înnebunit de spaimă.

Pe autostradă ea încercă să-l încurajeze.

— Seth, *este* o idee bună.

— Unii oameni ar putea spune că mă pun în locul lui Dumnezeu.

— Nu cred că Dumnezeu doreşte ca o ființă umană să sufere inutil, în special când persoana bolnavă nici măcar nu este conştientă că trăieşte. Îmi amintesc că şi tu ai afirmat asta de zeci de ori.

— Ştiu, recunoscu el, dar ce se întâmplă dacă voi fi prins?

Ea nu găsi niciun răspuns. Într-adevăr, ideea o urmărise din clipa în care descoperise că amândoi gândeau la fel în ce priveşte necesitatea de a se pune capăt unei vieți de netrăit, plină de chin.

El mersese şi mai departe, mărturisind că dacă vreodată ar întâlni astfel de bolnavi – şi dacă ei ar dori să moară – el îi va ajutau

— Încă ceva, se alarmă Seth, cu voce tare. Nu pot să intru acolo cu valiza. Ar fi bătător la ochi.

— M-am gândit la asta, replică ea. Este suficient loc în poşeta mea.

El aprobă dând din cap:

— Aş putea doar să smulg din priză acel nenorocit aparat de respirat. Dacă ar avea un pic de simț uman în ei, chiar doctorii *de acolo* ar face-o. Când caii suferă sunt împuşcați pentru a li se scurta suferința. De ce nu fac la fel şi cu o ființa omenească?

— Bănuiesc că foarte mulți cred că Dumnezeu iubeşte oamenii mai mult decât caii.

— Nu, o corectă Seth, din contră, el iubeşte mai mult caii… pentru că el ne lasă să le scurtăm suferința.

Traseră în parcajul de la Sf. Iosif şi opriră într-un colț mai îndepărtat. Seth îşi deschise mica valijoară şi scoase seringa. Aceasta părea enormă. Apoi din buzunar scoase două fiole cu un lichid.

— Ce este asta? întrebă Judy.

— Clorură de potasiu, răspunse el. Este un mineral foarte obişnuit pe care-l avem cu toții în organismele noastre. Este solicitat de către electroliții din creier. Introdus intravenos, într-o cantitate mai mare, produce stop cardiac. Nu provoacă niciodată suspiciuni, întrucât nimeni nu se sesizează de prezența lui.

El deschise o fiolă şi începu să tragă lichidul.

— Cel puțin acum va fi pentru ultima oară când îl voi mai vedea pe Howie suferind.

Howie. Îi pronunțase numele pentru prima dată în această zi. De-a lungul nopții nedormite şi în avion, încercase încontinuu să-l depersonalizeze pe „pacient“. „Acesta nu este fratele tău mai mare“, îşi spunea el: „acesta este doar o masă suferindă de organe fără niciun rost şi fără nicio identitate reală“.

Goli apoi conținutul şi din cea de-a doua fiolă şi-i dădu seringa lui Judy. Grijulie, ea o înfăşură în batista ei şi cu atenție o introduse în poşetă.

— S-ar putea să se piardă din lichid pe drum.

— Nu te îngrijora, răspunse Seth fără intonație. Este…

mai mult decât suficient.

Ea îşi închise poşeta cu grijă. Ieşiră din maşină şi porniră unul lângă altul, paşii lor zdrobind pietrişul din curte.

Tocmai când erau să intre pe uşa principală, Nat Lazarus extenuat şi nebărbierit, ieşea din lift.

— Seth, exclamă el cu o voce răguşită, ce surpriză… mama ta se va bucura să te vadă. Apoi se întoarse spre Judy şi, fără răutate, adăugă: Parcă ai promis că nu vei…

— Eu sunt de vină, tată, se interpuse Seth. Când am văzut că nu reuşesc să vă prind la telefon, am chemat-o pe Judy şi am forțat-o să-mi spună ce s-a întâmplat. Cum se simte?

Tatăl ridică din umeri.

— Cum să se simtă? Cu un băiat ca Howie, aceasta nu este o întrebare la care se poate răspunde. În alte circumstanțe, aş fi putut spune că se simte mai rău… Dar deja era atât de rău cât se poate imagina.

— Ce face mama?

— Încă o întrebare la care ai putea să-ți răspunzi singur, oftă Nat. Ce crezi că poate face? Stă toată ziua şi toată noaptea, vorbindu-i şi vorbindu-i despre evenimentele curente, despre diete stupide pe care le țin stelele de la Hollywood… despre ce scrie în reviste. Nu-mi dau seama cum de nu şi-a pierdut glasul.

— Nu a dormit deloc? întrebă Seth.

— A cerut să-i aşeze un pat ca să fie lângă el, „în caz că ar avea nevoie“, spunea ea. Eu nu pot să respir în camera aia, aşa că mă duc la motel să mă întind puțin.

— Foarte bine, tată. O să-ți facă bine. Ne vedem pe la prânz.

— Da, da, sigur, apoi obosit Nat adăugă: Sunt bucuros că te văd, Judy.

Seth o ținea pe Judy de mână în timp ce se îndrepta spre salon. Pe măsură ce se apropiau se auzea, tot mai distinct, zgomotul produs de aparatul de respirat.

Uşa era întredeschisă şi se putea vedea capul cărunt al

lui Rosie Lazarus pe fondul fotoliului tapisat cu stofă verde. Stătea la capul patului, cu fața îndreptată spre perna pe care putea să privească la fața fiului ei mai mare. De unde erau ei, Seth şi Judy vedeau enormul aparat de respirat care domina toată încăperea.

— Sărut mâna, mamă, spuse Seth încet.

Nu primi însă niciun răspuns.

— Sunt eu, mamă, strigă el mai tare, gândind că acea invenție diabolică produce atâta zgomot încât ea nu putea să audă glasul lui, fiul ei cel viu.

Intră în salon, iar Judy rămase în spatele lui.

Mama tresări surprinsă, când el o atinse pe umăr.

În timp ce el o îmbrățișa, ea începu să plângă:

— O, Seth, Howie este tare bolnav. Doctorii de aici nu-i pot face nimic. Poate, acolo, la tine la spital, cunoşti tu un specialist ca să-l aducem aici.

El dădu din cap:

— Nu cunosc pe nimeni, mamă.

— Atunci nu avem nimic altceva de făcut decât să stăm şi să aşteptăm. Apoi ea îl observă pe cel de al doilea vizitator. Bună, Judy, dragă. Ce drăguț din partea ta că ai venit.

De când intrase, Seth privi acum pentru prima oară la fața fratelui său. Părea mai mică din cauza prezenței aparatului. Ochii îi erau închişi şi sprâncenele îi asudau. „Trebuie că suferă cumplit“, gândi Seth în sinea lui. „Ştiu precis că, dacă Howie şi-ar fi dorit ceva acum, acel ceva ar fi să *se termine* cu toate astea“.

Se întoarse din nou către mama sa:

— Cum te simți, mamă? Ai grijă de tine? Mănânci?

— Nu despre mine este vorba. Eu mă simt foarte bine.

— Ați luat micul dejun, doamnă Lazarus? întrebă Judy cu solicitudine.

— Este deja timpul pentru micul dejun? Credeam că mai suntem în ziua de ieri.

— Am zărit jos la intrare un bufet Howard Johnson, se oferi Judy. Vă conduc cu plăcere…

— Nu, nu, nu, protestă Roşie repede, nu-l pot părăsi pe Howie atâta timp. Fii drăguță şi adu-mi ceva, vrei?

— Ce să vă aduc? întrebă Judy.

— Nimic. Orice. De fapt, nu mi-e foame. Sinceră să fiu, tot ce aş dori ar fi o ceaşcă cu cafea tare.

— Bine, în acest caz, cred că există un automat în hol, replică Judy. De ce nu veniți cu mine să vă mai dezmorțiți puțin picioarele?

Rosie oftă:

— Poate că mi-ar face bine puțină mişcare.

Împinse pe brațele fotoliului ca să se poată ridica în picioare.

— Să mergem dragă, îi spuse ea lui Judy. Apoi se adresă celuilalt fiu: Seth, tu rămâi cu Howie şi dacă se întâmplă ceva, sun-o imediat pe soră.

— Bine, mamă, replică el, cuvintele ieşindu-i din gură doar pe jumătate. Apoi scoase din buzunar un pumn de mărunțiş. Puse monedele în mâna lui Judy, adăugând: Dacă se întâmplă să găseşti un automat, adu-mi un sandviş sau altceva.

— Adevărat, fu de acord Rosie, şi tu trebuie să mănânci ceva. Eşti slab ca un băț.

În momentul în care cele două femei părăseau camera, Seth se grăbi să închidă uşa şi alergă la locul unde Judy îşi lăsase poşeta.

Începu să facă ceea ce repetase de atâtea ori înainte, în visuri şi în imaginație. Mai cu seamă în noaptea precedentă.

Se deplasă la capătul patului unde putea să-şi ascundă mâinile după aparatul de respirat, pentru cazul în care vreo soră sau vreun doctor ar fi intrat înăuntru.

Deschise poşeta, scotoci şi ezită un moment, neîndrăznind nici măcar să respire. Ascultă dacă nu venea cineva pe coridor.

Nu se auzea decât zgomotul aparatului de respirat.

În perfuzorul intravenos legat de brațul lui Howie se afla o biuretă, un tub de sticlă pentru indicarea cantității

de medicament ce se administra.

Seth deşurubă repede tubul îngust şi introduse acul seringii în biuretă, golind întreaga doză pe care aceasta o conținea. Apoi, cu mâinile tremurânde, se grăbi să fixeze la loc perfuzorul în poziția sa normală de funcționare, introduse seringa în poşeta lui Judy şi se aşează din nou lângă fratele său.

Ştia că inima fratelui său se va opri imediat. Dar ventilatorul mecanic va continua totuşi să pompeze aer în plămânii săi. Cum Howie fusese inconştient, oricum surorile nu vor putea să-i stabilească decesul decât după cel puțin cinci minute. Sau poate chiar o oră.

Seth nu-şi dădea seama dacă ar fi dorit ca mama să fie prezentă acolo pentru a-şi lua iraționalul adio sau să nu se afle acolo în clipa în care agonia lui Howie se va fi sfârşit.

Nici el însuşi nu putea să-şi dezlipească privirea de pe fața fratelui său cu care niciodată nu a putut sta de vorbă.

„Adio, Howie“, îşi spuse el. „Dacă există cumva o cale supranaturală prin care să mă poți cunoaşte, atunci vei înțelege că am făcut asta pentru că… te iubesc“.

Funeraliile lui Howie, aşa cum i-a fost şi viața, s-au desfăşurat în cerc restrâns, fiind de față doar ei patru. Nici chiar Judy nu lua parte. Fusese dorința lui Rosie ca „familia să fie împreună doar ea pentru cea din urmă clipă“.

Seth stătea impasibil pe marginea gropii în timp ce asculta psalmodia preotului cimitirului unitarian despre bunătatea fratelui său. Singurul lucru care-l mai reconfortă puțin fu referirea rapidă la ființa lui Howie:… „odihneşte acum în pace!“

La plecarea de la cimitir, în limuzină, Roşie se consola repetând la nesfârşit că doctorii au spus că au încercat în zadar să-l reanimeze pe Howie al ei.

„Cel puțin mulțumesc lui Dumnezeu că nu a suferit.

Nu a avut dureri. Pur şi simplu i s-a oprit inima. Nimeni nu ar mai fi putut să-l ajute cu nimic“.

Judy îi aştepta în fata magazinului Lazarus. Ea prezentă condoleanțe lui Rosie şi Nat, care dădură din cap în semn de apreciere fără să spună niciun cuvânt, şi amândoi de braț se îndreptară spre uşa din spate.

Seth şi Judy rămaseră singuri.

— Cum te simți? întrebă ea.

Avu tendința să-i spună mecanic că se simte bine. Dar brusc un val de vinovăție îl copleşi şi murmură:

— O, Judy, ce-am făcut? Ce-am făcut?

Lucrau în spitale diferite pentru stagiul următor, aşa că Barney şi Bennett nu se vedeau între ei decât în scurtele concursuri de trageri la coş de la miezul nopții, la care scorul ajunsese de 2 568 la 2 560 pentru Barney.

Dimineața devreme când Barney tocmai îşi termina cele trei mile de jogging îl zări pe Bennett plin de entuziasm, precum Gene Kelly în *„Cântând în ploaie“,* țopăind ca un nebun prin spațiul de parcare de-a lungul lui Avenue Louis Pasteur. Barney sprintă ca să-l ajungă.

— Hei, Landsmann, ai luat-o razna? gâfâi el.

Ignorând întrebarea, Bennett explodă plin de bucurie:

— Am reuşit, Livingston, tocmai am moşit la naşterea unui copilaş.

— Hei, grozav, zâmbi Barney şi-i întinse mâna. Felicitări! Încă unsprezece din astea şi devii doctor.

— Chiar şi de un milion de ori, dacă aş face asta şi tot aş face-o cu plăcere. Îți poți imagina, ce înseamnă, Barn, să pătrunzi în acea carne însângerată şi să extragi o micuță ființă umană!

— Vrei să spui că ai moşit în realitate o naştere, chiar o naştere adevărată?

— Chiar aşa. Era ora cinci dimineață. Medicul de gardă executa o operație urgentă, internul fusese ocupat toată noaptea cu transfuzia uneia care sângera şi mi-a spus să mă ocup eu de naştere.

— Grozav.

— Sigur, continuă Bennett. Tipul cred că a fost puțin influențat de faptul că gravida era o pacientă bogată provenind din Roxbury. Dar oricum, am reuşit. Deşi trebuie să admit că surorile mi-au dat un mic ajutor. Chiar însăşi femeia m-a ajutat tot timpul. Dar nu o să-ți vină să crezi ce a făcut după aceea.

— Landsmann, eu te cred orice-ai spune, rânji Barney.

— Bine, fii atent, femeia s-a uitat la mine şi a zis că deşi acesta era cel de al nouălea copil al ei, era pentru prima oară când năştea asistată de un „a-de-vă-rat doctor mamoş“. A insistat să-i dea fetiței numele meu.

— Este o fată?

Bennett ridică din umeri vesel.

— Ce pot să fac dacă în maternitatea Beth Israel se află o micuță lady de trei kilograme şase sute de grame cu numele de Bennetta Landsmann Jackson?

— Chiar i-ai dat şi numele de Landsmann? Bine că n-ai pus şi Abraham Lincoln.

— Ba să-ți spun drept, aşa am vrut. Dar ea, adică mama, nu a putut face asta pentru că mai are încă unul cu numele ăsta.

— Cum stăm cu travaliul, Laura?

Obstetricianul Walter Hewlett care era de gardă, intră în sala de travaliu ca să vadă cum se descurca Laura cu pacienta ei, Marion Fels, o gravidă primipară de treizeci şi şase de ani.

— Contracții de la patru la cinci minute, col aproximativ şase centimetri dilatație, optzeci la sută şters.

— Speriată?

— Nu, mă simt bine.

Dar ea mințea, desigur.

Laura era sigură în ceea ce priveşte informația pe care o transmisese şi care explica exact poziția fătului în uterul lui Marion. Dar era departe de a se simți bine.

Deja se determinase că urma sa fie o prezentare cu capul, ceea ce se întâmplă la nouăzeci şi cinci de procente din naşteri, deci şi copilul lui Marion va veni cu capul înainte. Dar informația pe care tocmai i-o dăduse lui Hewlett sugera că nu vor putea vedea capul copilului mai devreme de două ore.

Ea era îngrozită că Hewlett ar putea să plece să caute undeva un pat pe care să tragă un pui de somn.

— Ascultă, Laura, zise el, este evident că avem destul timp. Eu ies puțin…

„E bine“, gândi Laura în sinea ei, „tu întotdeauna obişnuieşti să te duci în parcare să-ți aprinzi o țigară“.

Dar apoi auzi şi sfârşitul frazei.

— … să mănânc ceva. Voi merge la Blue Hill Avenue şi voi lua o friptură de vacă cu sos.

„Blue Hill Avenue?” se gândi ea. „Sunt *kilometri* până acolo! Pentru numele lui Dumnezeu, Walter, nu mă poți lăsa singură aici. Ştiu că există şi moaşe, dar eu sunt singurul doctor – şi de fapt nu sunt chiar doctor“.

— Crezi că poți să te descurci? zâmbi Hewlett.

Ea se hotărî să nu-şi arate frica.

— Sigur, sigur, doctore, zise ea, întrebându-se de unde primise puterea să spună o astfel de minciună

— Perfect, admise Hewlett. Vrei să-ți aduc ceva?

Ea îşi scutură capul.

— Mulțumesc.

Dar continuă în gând: „Ai putea să-mi aduci un obstetrician calificat“.

— Cum vă simțiți, întrebă sora şefă.

— Perfect, mulțumesc, răspunse Laura.

— Am întrebat-o pe domnişoara Fels, doctor Castellano, replică ea.

— O, zise Laura, încercând să-şi ascundă încurcătura.

— Mă simt bine, spuse pacienta.

Sora şefă zâmbi:

— Dacă ai nevoie de ceva, strigă.

— Nu puteți face ceva în legătură cu aceste contracții groaznice?

— Stai liniştită, Marion, interveni Laura. O să ne îngrijim să-ți dăm îndată nişte medicamente.

— Da, confirmă sora şefă. Ați fost programată pentru anestezie periduralĕ.

Florence Nightingale îşi retrase fața încrezută din uşa camerei. Laura gândi în sinea ei: „Nu e chiar atât de plăcut să primeşti ajutor din partea colegelor de sexul meu care se simt ofensate pentru că port halat alb în locul unei pălării albe. Te rog, dragă Walter, termină-ți friptura înainte ca femeia asta să se dilate complet!“

Ea încercă să recâştige încrederea pacientei, luându-i tensiunea arterială şi apoi examinându-i colul care – spre groaza ei – se dilatase aproape opt centimetri. Travaliul progresa mult mai rapid decât s-ar fi aşteptat cineva.

De îndată ce contracțiile pacientei se opriră, Laura o întrebă blând:

— Oare am auzit bine, sunteți domnişoară?

Marion zâmbi larg şi răspunse puțin jenată.

— Da. Nu-am vrut să mă căsătoresc cu el – pentru că de fapt era căsătorit cu altcineva. Apoi, pentru că timpul trece şi eu nu întineresc, am dorit să am un copil înainte de a fi prea târziu.

— Cu ce te ocupi? întrebă Laura.

— Lucrez pentru *The Globe.* Am fost atât de ocupată, încât nu am mai fost atentă la ceasul biologic. Sunteți măritată, doamnă doctor?

— Te rog, spune-mi Laura, iar răspunsul meu este „nu încă“.

Brusc, Marion strigă:

— Repede, Laura, dă-mi mâna!

În timp ce Marion gemea şi îi strângea puternic mâna, Laura şopti:

— Relaxează-te. Încearcă să respiri normal. Îndată o să fie bine.

Când îşi recăpătă respirația, Marion întrebă:

— Cât mai durează chinul ăsta până să nasc bebeluşul meu?

— Nu mai e mult, răspunse Laura căutând să pară sigură, dar în sinea ei rugându-se ca Walter să se întoarcă mai repede. Te voi examina din nou.

Spre consternarea ei descoperi că dilatația colului era completă şi bebeluşul se apropia!

„Doamne, era pentru prima oară în situația aceasta“! Sună după soră.

— Se apropie, îi şopti Laura lui Marion.

— Doamne sfinte, contracțiile acestea mă ucid.

Un pluton de surori năvăliră înăuntru şi începură să o transporte pe viitoarea mamă în sala de naşteri. Într-o fracțiune de secundă Marion fu scoasă.

Deodată o voce din spatele Laurei şopti mieros:

— Nu ar fi bine să vă spălați pe mâini?

„La dracu, era sora şefă cea prietenoasă“.

— Da, sigur, răspunse ea în stare de panică crescândă. A… când va veni doctorul Hewlett să-i spui unde mă aflu.

— Bineînțeles, doamnă doctor.

Laura coborî jos în hol, se opri lângă chiuveta din afara sălii de naşteri şi începu să se frece pe mâini.

Tot timpul se strădui să-şi controleze bătăile rapide ale inimii. Împinse uşa şi intră în sală unde o a doua soră o aştepta să-i pună mănuşile sterile.

De la distanță o auzea pe Marion gemând de durere.

— Unde este anestezistul? întrebă ea, trebuia să-i facă un anestezic.

— Nico tocmai a fost chemat prin semnal urgent. S-ar putea să vină imediat.

„O, Doamne“, gândi Laura, „cred că pentru mine trebuie să-l chem, pentru că am impresia că nici eu nu sunt în stare să respir. Şi ştiu că nu pot să fac eu singură anestezia“.

Stătu nemişcată, încercând să-şi amintească ce trebuie să facă un obstetrician în situația asta. El desigur va executa o anestezie locală. Ea observase câte ceva din

procedurile acestea, dar nu executase niciodată vreuna.

Acum nu mai avea nimic altceva de ales. Laura trase puternic aer în piept şi se îndreptă spre lumina orbitoare ce inunda sala de naşteri.

Apoi deodată miracolul se petrecu. Spre uimirea ei, încetă să mai tremure. Simți că se îndreaptă cu calm spre masă unde picioarele lui Marion fuseseră prinse în curele pentru naştere, având abdomenul acoperit cu prosoape sterile. Sora şefă stătea alături la o măsuță mică pe care aranjase cu grijă instrumentele chirurgicale.

Laura repetă rapid toate instrucțiunile pe care le memorase. Înainte de orice, nu forța naşterea pentru a nu provoca riscuri serioase atât mamei cât şi copilului.

Ridică presiunea care se face asupra perineului, ca să facă capul copilului să iasă din vagin.

Dincolo de câmpul ei vizual, auzi o soră strigând:

— Priviți, vine copilul.

Cu un calm glacial o instrui pe sora şefă să umple o seringă cu zece centimetri de xilină.

În timp ce aştepta, îşi introduse mâna stângă pe sub capul fătului şi simți spina ischiatică a lui Marion. Apoi cu degetul apăsat pe nervul pudendal, ceru o „trompetă“, un tub de metal pe care îl introduse ca să-i ghideze acul lung de 20 de centimetri. Luând seringa cu cealaltă mână, o introduse prin trompetă până ce simți țesuturile peretelui lateral al vaginului. Apoi scoase uşor acul asigurându-se că nu era niciun pic de sânge pe el. În sfârşit, injectă analgezicul.

În acest moment, Marion avu din nou contracții puternice.

„La dracu“, răsuflă ea. „Afurisitul de medicament nu-şi face efectul!“

Laura îi răspunse pe un ton ce-l voia plin de siguranță:

— Xilinei îi trebuie în jur de două, trei minute ca să-şi facă efectul, Marion.

Într-adevăr, în mai puțin de cinci minute, totul era bine, pentru Marion cel puțin. Laura se pregăti să

realizeze o episiotomie. Cu o pereche de foarfece drepte tip Mayo făcu o tăietură de 7,5 cm începând de la baza vaginului spre rect pentru a uşura ieşirea fătului.

Marion nu simți nici cea mai mică durere.

Încă lucrurile nu păreau suficient de clare. Un torent de sânge şi mucus curgea de pretutindeni. Mâinile Laurei apucară copilul şi cu mişcări gingaşe îl ajută să iasă. Îi apăru fața, bărbia şi apoi gâtul.

Funcționând ca un avion condus de un pilot automat, Laura roti fătul cu multă atenție şi îi degajă umerii de ieşirea pelviană a mamei.

Încet *(„fiecare mişcare trebuie să fie lentă“,* îşi amintea ea) întoarse copilul în aşa fel ca fața lui să privească în jos. Acum fu eliberat al doilea umăr. Restul va fi simplu. „Dar *nu te grăbi, Laura.* Inima poate să-ți bată cât vrea ea de tare, dar scoate copilul treptat şi uşor“.

Un pic mai târziu ea avea în mâinile sale un nounăscut. Cel puțin părea să fie asta după ce a fost curățat de sânge, mucus şi altele. „Doamne, era alunecos. Ce-ar fi să-l scap? Nu, am să-l țin corect – de partea din spate a călcâielor“. Apoi cineva începu să țipe. Sau era doar un vaiet. În orice caz era prima exprimare a celui mai nou sosit pe lume.

Laura privi la această bucățică de carne vie pe care o ținea ca pe un pui de găină şi strigă:

— Este o fată, Marion, ai o fată!

Puse copilul pe stomacul mamei în timp ce surorile îl înveleau în prosoape calde. Îndată ce cordonul încetă să mai pulseze, Laura îl prinse cu o clemă, îl tăie şi-l legă.

Tocmai atunci intră în sală un doctor înalt cu umerii căzuți, îmbrăcat într-un halat care nu era pe măsura lui. Era Nico, anestezistul de gardă.

— Îmi pare rău, Laura, dar ştii cum e cu semnalul. Să începem să pregătim spectacolul?

— Scuze, Nico, spuse Laura, cu voioşia produsă de uşurare. De fapt, cred că spectacolul s-a terminat.

— Ce ai folosit pentru anestezie?

— Am făcut o anestezie locală.

— Singură, tu?

— Nu, m-a ajutat ursitoarea mea cea dragă.

Nico privi mama care gângurea cu bebeluşul ei, apoi se uită ia Laura.

— Hei, Castellano, nu e rău deloc.

Mai aruncă o ultimă privire spre pacienta ei şi plecă.

Laura se îndreptă ca o somnambulă spre ieşire.

— Aşteaptă, doctore, o auzi pe sora şefă strigând. Nu uita placenta.

Laura se întoarse la masă şi ca un automat aşteptă să iasă placenta şi să sutureze episiotomia cu catgut cromic.

La sfârşit făcu un control general al lăuzei. Hemoragia era foarte slabă. Nu exista niciun fel de ruptură sau leziune pe colul uterin.

— Eşti în regulă, Marion, murmură ea.

La acestea, mama răspunse:

— Eşti grozavă, Laura, mulțumesc.

Chiar şi după ce o transportară pe pacientă afară, Laura rămase singură în sala de operație, starea ei de relaxare transformându-se în mândrie. Pe urmă într-o gelozie, pentru că Marion în fond avea toate motivele să se bucure de perspectiva viitorului.

Deodată, Laura îşi dădu seama că pentru o femeie cea mai mare bucurie era să țină în brațe un copil.

Acum realiză că pe lângă orice dorise să realizeze mai mult, voia şi *acest lucru.*

Barney fu mândru să opereze împreună cu echipa de elită, deşi ştia foarte bine că singurul lucru ce i se putea cere să facă era să țină o clemă. Dar cel puțin avea ocazia să-i vadă la treabă pe Thomas Aubrey („chirurgul chirurgilor“) şi pe anestezistul Conrad Nagy („cel mai bun anestezist din Christendom“).

Pentru astăzi era programată o colecistectomie. Scoaterea vezicii biliare, considerată în mod obişnuit, o treabă de rutină, acum era ceva „mult mai interesant“,

după cum afirma Aubrey, „pentru că pacientul nostru – domnul Abrahamian, după cum ați citit în fişa lui – a avut o copilărie cu antecedente complexe, cu febră reumatică şi toate genurile de alergie. Trebuie să fim atenți la surprize. Doctorul Nagy a administrat atropină preoperator, a indus anestezia cu şaizeci de miligrame methohexitonă şi a folosit salcuronium pentru o bună funcționare neuro-musculară. Pentru ținerea pacientului în stare de hipnoză a folosit protoxid de azot şi oxigen în raportul de şaptezeci la treizeci“.

— Atât pentru prolog, acum ridicăm cortina.

Ținând bisturiul ca pe un arcuş de violoncel, Aubrey făcu o incizie Kocher apoi făcu semn surorii din dreapta şi din stânga lui să vină în față şi să țină drenele abdominale. Aubrey introduse mâna dreaptă în plagă pentru a deplasa ficatul ca să scoată la iveală vezica biliară. Prinse organul cu o clemă inelară şi îl ridică la suprafață.

Primul său asistent, doctor Lipson, ținea deschiderea largă cu ajutorul unui depărtător cu lamă lată tip Deever. Apoi îi făcu semn lui Barney să ia unul cu lamă îngustă şi să-l plaseze la marginea coastei, în capătul de jos al cutiei toracice.

— Acum domnilor, anunță Aubrey, avem o vedere perfectă. Un chirurg atent trebuie să-şi rezerve timp să controleze întreaga suprafață pe care a expus-o.

Le arătă apoi sistemul venos şi cel arterial, înainte să scoată vezica. După care, el îi sfătui pe cei de față să cerceteze orice sângerare posibilă care ar fi putut să scape. În acest moment, se îndreptă şi-i făcu semn doctorului Lipson să închidă plaga în timp ce el continua să relateze.

— Vă rog să observați că doctorul Lipson este atent să evite capsula ficatului, deoarece în timpul suturării, străpungerea ficatului ar provoca hemoragie. Când totul va fi gata, vom introduce drenul…

Deodată anestezistul strică farmecul expunerii

pedagogice.

— Avem probleme Tom, zise el cu o vizibilă alarmă în voce.

— Ce este? întrebă calm chirurgul.

— Tipul sfârâie. Tensiunea este îngrozitor de mare. Pulsul este de o sută optzeci.

Doctorul Aubrey, cu calm, ordonă:

— Cineva să ia temperatura rectal.

Barney rămase hipnotizat în timp ce una din surori introducea un termometru. El începu să transpire, dar nu îndrăzni să-şi şteargă fruntea de broboane, de teamă să nu-şi piardă concentrarea cu care strângea depărtătorul. Se uită la Nagy. Fruntea anestezistului era încruntată, iar ochii exprimau neliniște. Privirea lui Aubrey rămase țintuită pe plaga deschisă ca şi când era cu totul disociat de panica din jurul său.

După un timp ce păru o eternitate, sora scoase termometrul.

— Dumnezeule, bolborosi ea.

— Citeşte odată, Helen, ordonă Aubrey pe un ton calm.

— E aproape 42°C.

— La dracu', strigă Nagy. Hipertermie malignă. Aduceți nişte gheață, repede.

Barney auzi paşi alergând spre uşă. Simți că şi el ar trebui să reacționeze la această urgență, dar cum? Speriat şi nedumerit, se întoarse spre chirurgul şef.

— Să-i ajut să aducă gheața, doctore?

— Ți-am dat vreun ordin, tinere? explodă Aubrey, dându-şi drumul la emoție pentru prima oară. Continuă să ții acest depărtător şi nu te băga.

În acel moment, anestezistul spuse tare:

— Tom, ECG-ul a luat-o razna.

Aubrey îşi scoase o mănuşă şi căută inghinal să simtă pulsul femural; Barney putu să-şi dea seama după expresia ce o văzu deasupra măştii, că acesta încetase să mai existe.

— Puls zero, anunță tare o voce.

— ECG-ul plat, anunță Nagy. E mort.

Se lăsă o liniște profundă. Nimeni *nu îndrăzni* să vorbească până ce doctorul Aubrey nu decise o linie de atac. În cele din urmă, el ordonă:

— Doctor Nagy, continuă să introduci aer în plămâni.

Anestezistul dădu din cap şi se supuse.

„De ce dracu' face asta", se întrebă Barney. „Acest om nenorocit este mort".

Chirurgul îl bătu pe umăr pe asistent. Lipson înțelese şi se dădu de-o parte, cedând sarcina suturării domnului Abrahamian mâinilor pricepute ale chirurgului şef.

Barney privea, necrezându-şi ochilor. „La ce dracu' îl coase cu atâta grijă, îl coase chiar complet? La autopsie o să-l deschidă din nou".

Barney scoase depărtătorul şi acum stătea încurcat alături, în timp ce oxigenul continua să ventileze plămânii omului mort.

Aubrey făcu un ochi pe care îl strânse ca un ultim nod.

— Perfect, zise el cu calm. Luați-l şi duceți-l la reanimare. Vin şi eu acolo imediat.

În timp ce răposatul domn Abrahamian era scos din sală, Aubrey se întoarse şi păşi rece, cu un pas mare spre ceea ce părea vestiarul şefului.

Lipson se întoarse din postoperator şi-l găsi pe Barney înțepenit pe locul lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu înțeleg ce am văzut acum, răspunse el.

— Care parte?

— Tipul era mort şi ei continuau…

— O, asta e, răspunse Lipson. Câtă practică ai în chirurgie până acum?

— Este prima săptămână din stagiul meu. Apoi întrebă: Vreți să-mi explicați şi mie, la ce dracu' a mai folosit să pompați aer într-un om mort care nu mai avea niciun puls şi inima nu-i bătea?

— Calmează-te, amigo, spuse tânărul doctor. Acum ai putut să înveți de ce niciodată niciun pacient nu moare

pe masa de operație a doctorului Aubrey. Mulțumită balonului de aer al anestezistului său, pacientul Abrahamian va fi declarat „decedat *după* operație“ de către cineva de la reanimare.

— Vreți să spuneți că asta este doar pentru mândria lui Aubrey? întrebă Barney uluit.

— Nu, protestă Lipson. Tom este deasupra lucrurilor acestora. Dar îți poți imagina câtă birocrație reuşeşte el să evite, chiar dacă asta este de obicei treaba mea. Toate acele certificate, hârtii de spital, forme de asigurare… toate formele acestea birocratice iau ore întregi. Acum toate cad în capul băieților de la postoperator. Ei, ai învățat ceva azi, amigo?

— Da, zise Barney, am învățat că nu vreau să devin chirurg.

Înainte de a se termina cel de-al patrulea şi ultimul lor an de studiu, locotenentul secund Palmer Talbot zbură din California spre Boston – o cursă militară pe liniile aeriene ale Statelor Unite. O săptămână mai târziu ar fi utilizat numai aripile fericirii şi nu un avion special, atât de copleşit a fost de noua comportare plină de afecțiune a Laurei.

În ce o privea pe Laura, aceasta era încântată să aibă la ieşirea din teatrul ei chirurgical un uşier devotat, un bărbat ale cărui calități ea le respecta deoarece nu o trata ca pe o simplă amuletă sexuală a caruselului medical.

Palmer se hotărâse ca în anii de armată să realizeze o experiență în învățământ. Fusese acceptat la şcoala de limbi străine a armatei din Monterey şi începuse să studieze limba chineză. Din acest motiv mai trebuia să mai rămână încă un an în armată. I se păru că acest lucru merită să fie făcut şi asta din momentul în care Laura devenise atât de rece şi indiferentă cu el.

Dar acum, Laura lui prefera să stea lângă foc în sufrageria lui din Beacon Street şi să vorbească despre orice altceva în afară de medicină.

Ea îşi reproşă că uitase cât de cult era, cât de atent o asculta şi cât de mult o iubea. Ea se convinsese că nu era nimeni pe lume care să aibă mai multă grijă de ea decât Palmer Talbot. Ce proastă fusese să rişte să-l piardă tot umblând să-l întâlnească pe „domnul perfect“. Acum decisese că acesta nu va fi niciodată *doctor.*

Încercă să nu-l tulbure cu problemele familiei ei care se dezintegrase. Separarea devenise totală mai ales în anul 1961, mai exact în ianuarie, când guvernul Statelor Unite a rupt total relațiile diplomatice cu guvernul Castro. A urmat apoi invazia de la Bay of Pigs, făcută de cubanezii exilați care porniseră din Miami cu intenția de a-şi elibera țara, şi toate acestea au făcut ca între cele două țări să se instaleze o ostilitate declarată.

— Acum nu mai pot să-l văd pe Luis, chiar dacă aş vrea, comentă Laura crispată.

— Bine, de fapt tu *ai putea,* se gândi Palmer. Există posibilitatea să mergi în Mexico şi să zbori de acolo.

Laura se uită la el şi încercă să pară hotărâtă când zise:

— Nu am niciun chef să văd Cuba, pe Fidel sau pe tata.

— Ai pierdut orice contact de când a plecat?

— Câteva scrisori apetisante. Nici nu m-am învrednicit să-i răspund. Mă gândesc că tipul este mai mult decât *un poco loco,* ca să facă pe revoluționarul la vârsta lui. El pretinde că idealul vieții sale este să mă aibă lângă el în Cuba şi să practic medicina acolo.

Palmer scutură din cap.

— Am citit undeva că bărbații de vârsta lui sunt capabili de lucruri stranii. Un fel de nebunie a andropauzei. Chiar dacă ai vrea, eu nu te voi lăsa să te duci la el.

— Nu te alarma, nu există niciun risc. Şi nici să mă alătur mamei în chemarea ei religioasă.

— Apropo, ea ce face?

— Am vorbit la telefon de câteva ori. Pretinde că este

mai fericită ca oricând până acum şi asta din clipa în care şi-a găsit chemarea, după cum o spune ea pios. Cred că ar vrea să o vizitez, dar eu nu am niciun chef să văd o mamă care urmează să devină „soră“.

El o bătu pe umăr.

— Îmi dau seama prin ce treci.

— Nu cred că poți să-ți dai seama. Cu ambii părinți aproape nebuni, mă tem că o s-o iau şi eu razna.

Palmer zâmbi.

— Ce-ai zice s-o luăm razna amândoi?

— Cred că deja am luat-o, şi-şi puse brațele în jurul gâtului lui.

Se ivea ocazia ca armata să-l trimită înapoi la Boston. Sponsorizat de National Defense Education Act putea să-şi facă ultimul an de serviciu participând la cursurile avansate de limbi ale Orientului Îndepărtat, la o universitate „recunoscută“. Deoarece armata „recunoştea“ Universitatea Harvard, el venise să discute programul cu directorul Simon Rybarchyk.

Şi să vadă cum se descurcă Laura.

În noaptea dinaintea plecării lui, în timp ce ei stăteau lungiți şi îmbrățişați în fața focului, el zise:

— Ascultă, Laura, într-adevăr îmi place să mă întorc aici la studii, dar nu sunt de acord cu Shakespeare, când spune „să trăiesc la periferia afecțiunii tale“. Ştiu că nu eşti pregătită să te căsătoreşti cu mine. Aşa că nu am decât să fiu de acord să faci cum crezi tu, atât timp cât vom fi împreună… vreau să spun *vom trăi* împreună.

Laura îl privi un moment, apoi spuse.

— Palmer, fata care nu a crezut în căsătorie nu se mai află aici. Cu adevărat, cred că „Laura Talbot“ sună foarte bine.

— Nu-mi vine să cred ce aud. Vrei să spui că eşti de acord să devii Doctor Laura Talbot?

— Nu, zise ea zâmbind a joacă: voi fi doamna Talbot, dar voi rămâne *Doctor* Castellano.

— Vrei să te căsătoreşti într-adevăr cu acest fraier?

— Am crezut că-ți place de Palmer, protestă ea.

— Mie-mi place Elvis, dar asta nu înseamnă să te măriți cu *el*. Tu faci asta numai pentru că ai deodată impresia că eşti singură, iar Palmer este calea de minimă rezistență.

— Barney, dar mă iubeşte.

— Ştiu, Laura, şi nu voi pune aceasta la îndoială niciodată. Ceea ce mă întreb este dacă şi tu, în sinea ta, îl iubeşti cu adevărat?

DOUĂZECI ŞI PATRU

Există o perioadă de mare criză în viața oricărui student din anul patru la medicină.

În timp ce completează ultimele stagii suplimentare, făcând ceva mai multă chirurgie sau medicină internă în funcție de intențiile de a deveni „măcelar“ sau „purice“, el deodată se uită la calendar şi observă că în iunie *al aceluiaşi an* va fi onorat cu titlul de diplomat în medicină. În acel moment de acut sentiment dureros, el îşi dă seama că nu este nici pe departe pregătit să devină doctor. „Rahat“, îşi spune el (sau „la naiba“, cum ar spune Seth Lazarus), „oamenii cred că eu sunt expert. Ei aşteaptă de la mine să descopăr ce se întâmplă rău cu ei şi să-i vindec. Cum mă voi descurca?“

Acum, retrospectiv, zilele de corvoadă plictisitoare par să fie Paradisul pierdut. Era infinit mai bine să alergi în sus şi în jos pe scări şi să ții clemele în timp ce alții operează. Cel mai rău lucru pe care-l puteai păți era să te întorci acasă şi să ai o noapte cu dureri în picioare. Dar conştiința nu te durea niciodată. Făcând corvoadă, el făcea de toate, dar răspundere nu avea. El nu era încă obligat să fie infailibil.

Unii care depăşesc această criză recunosc sincer că ei vor rămâne întotdeauna studenți şi că niciodată nu au terminat de învățat. Dar această candoare nu-i apără de durerea pacienților lor. Şi în cele din urmă fie în zece sau douăzeci de ani, această încordare face ca unora din ei să le cedeze inima, metaforic şi chiar fizic.

Şi ei ajung membri ai acelei categorii cunoscute sub denumirea „medici distruşi“, un eufemism pentru un doctor cu sufletul rănit.

Altă cale – cu mult mai frecventă – este ca medicul începător să recurgă în acest moment apocaliptic la *autonegare.* El se iluzionează că depunerea jurământului lui Hipocrat este echivalentă cu un botez. Că primind

diploma îi vin puteri supraomeneşti care, ca şi microbii, sunt invizibile, exceptând observatorul inițiat.

Silogismul care decurge din cel al lui Descartes „Gândesc, deci exist“, pentru medicină devine formula „Am o diplomă, deci sunt medic“.

Cei care reuşesc să realizeze mulțumitoarea autohipnoză vor câştiga prieteni, distincții, avansări şi cu perseverență, chiar un Mercedes ultimul tip.

Pentru Barney, sosise timpul să hotărască ce specialitate va urma.

Ca de obicei, şi de data asta avu loc un dialog cu el însuşi, „Întrebare: Livingston, ce te face pe tine fericit? Răspuns: Să-i fac pe alții fericiți.

Bine, asta nu e mare lucru – să cânți Moş Crăciun cu plete dalbe într-un magazin universal. Poți să-ți limpezeşti aceste gânduri?

Da, dacă mă gândesc, aş putea explica ambiția mea ca fiind aceea de a trata oamenii nefericiți pe care să-i fac să-şi găsească fericirea în viață“.

Cu cât se analiza mai mult, cu atât se convingea că este făcut pentru psihiatrie. De când se ştia, diferiți oameni care îşi pierdeau liniştea apelaseră la el.

Laura nu a plâns de atâtea ori pe umărul lui? Oare nu a avut o satisfacție deosebită când a reuşit să facă ceva pentru micul Marvin Amsterdam, atunci în tabăra de vară? („Unde eşti Marvin? Eşti fericit?“). Apropo a uitat numărul colegilor din liceu şi din facultate care i-au cerut sfatul în momente de disperare. „Da, parcă aş fi un magnet pentru melancolici“.

Şi totuşi un psihiatru trebuie să fie în primul rând sincer cu sine însuşi… „Deci, Livingston, încearcă să-ți analizezi decizia. Tu deja îți dai seama ce poți face pentru alții, dar ştii ce ar putea face psihiatria pentru *tine?*

Haide, deci aceasta este partea cea mai grea.

„Echilibrul“ pe care oamenii îl văd la mine este în realitate o iluzie. Sunt la fel de vulnerabil ca oricare altul.

Numai că eu reuşesc să ascund acest lucru. Psihiatria mă va ajuta în primul rând să mă vindec singur. Trebuie să recunoşti, Livingston, că ai aproape douăzeci şi cinci de ani şi legăturile tale cu femeile nu depăşesc superficialitatea. Există ceva rău în asta.

Printre altele, simplul fapt că doreşti să ajungi omul care împarte înțelepciunea este un mod de auto protecție. Fii cinstit, ți-e frică sa priveşti în sufletul tău şi să vezi ce se întâmplă acolo.

Mda, alegerea specialității reflectă adesea o necesitate proprie a doctorului. Eu vreau să mă înțeleg pe mine însumi. Vreau să înțeleg din ce cauză mă port ca un tată al tuturor. Poate că acesta este un mod de a ascunde ceva mai profund… cum ar fi faptul că eu în fond îmi doresc să fiu tată?“

Hotărându-se pentru psihiatrie, Barney se gândi că ar fi foarte potrivit să facă un stagiu suplimentar de neurologie pentru a înțelege mai bine cum funcționează organic creierul.

Îşi dădu seama mai mult ca oricând că îşi va petrece viața făcând exact ce ar fi dorit mai mult să facă, şi anume sa cerceteze creierul uman.

Bennett Landsmann, ai cărui ochi erau fixați pe strălucirea bisturiului, obținu să facă un stagiu suplimentar la chirurgie şi completă cereri ca să prindă un post de intern la chirurgie în zona Boston.

— Ascultă, Ben, încercă să-i spună Barney, într-un mod diplomatic, fii sincer cu tine însuți. Chiar dacă te-ar chema Bennett al zecelea, sau dacă ai avea toate organizațiile negrilor din lume de partea ta, nu ți-ar fi de folos. Niciodată nu a existat un intern la chirurgie negru printre prinții din Boston.

— Dar nici femeie nu a existat vreodată, trecu la contraatac Bennett, şi Grete Andersen a completat o cerere.

— Ascultă, prietene, poți să fii tot atât de frumos ca Sidney Poitier, la fel de celebru ca Jackie Robinson şi chiar mai evreu decât Sammy Davis – în fața tipilor ălora tu rămâi doar un cal de altă culoare. Iar în ceea ce o priveşte pe Grete ar trebui să înțeleagă odată pentru totdeauna că ea nu are ce căuta într-un club rezervat bărbaților. Dar, oricum, asta-i treaba ei. De ce nu eşti băiat deştept şi nu faci o cerere pentru un post de intern să fii împreună cu mine la New York.

— Mă simt legat sentimental de Boston, Barney. Simfoniile cântă în jurul Filarmonicii din New York. Chiar şi muzeul…

— Nu-mi vinde tu aceste gogoşi culturale, în timp ce mă străduiesc să-ți spun lucruri serioase, Ben. Aceste secții de chirurgie nu au de gând să rupă tradiția – mai degrabă îți frâng ție inima.

— Dar tu, Barn? ripostă Bennett. Ce atracție mai poate prezenta New York-ul pentru tine, acum când mama ta a vândut locuința cea veche şi s-a mutat în Florida, patria soarelui, a veseliei şi a cancerului pielii?

— O, dar fratele meu Warren este la Facultatea de Drept Columbia…

— Dar el trăieşte cu o fată acolo. Nu te-a chemat să joci cu el piesa *Jules şi Jim,* nu-i aşa?

— Haide Ben, New York este capitala lumii. Şi este pentru psihiatrie la fel ca şi Bostonul, şi apoi…

— Apoi – este la o distanță de peste patru sute de kilometri de Laura Castellano.

— Ce legătură are cu asta?

— Haide, Barn. De când s-a logodit, eşti încontinuu prost dispus.

— El nu o *merită,* la naiba!

— Toți au aceeaşi reacție, când este vorba de surorile lor – şi cred că la un moment dat şi când este vorba de fetele lor. Nimeni nu este suficient de bun pentru ele. Aud din toate părțile că domnul Talbot este foarte şlefuit.

— Este, recunoscu Barney. Nu pot să-i reproşez nimic

decât că este nepotrivit cu Laura.

— Şi tu te simți aşa de puternic încât nu vrei să stai pe aproape şi să o vezi cum suferă.

Barney se pregăti să dea o replică, dar se opri. Un zâmbet istovit i se întipări pe față.

— Doamne, Landsmann, mă doare să recunosc, dar ai un deosebit talent de a înfige cuțitul în rană.

— Da, recunosc Bennett, am fost cam egoist. Mă gândeam că dacă am fi amândoi în Boston am fi putut împărți împreună un apartament şi să înlocuim competițiile noastre sportive cu ceva mai elevat – cum ar fi de exemplu scorul domnişoarelor seduse. La dracu', nu vreau să te pierd în New York.

Barney îl privi şi zâmbi.

— Atunci căsătoreşte-te cu mine, Bennett.

— Nu pot, Barney, pentru că nu eşti evreu.

Barney era convins că va avea un atac de inimă. Dar psihiatrul din el îl făcu să înțeleagă că moartea este doar un joc al fanteziei doritoare de împlinire.

Adevărul este că se simțea, într-un fel, pietrificat. Şi asta pentru că în dimineața asta urma să facă prima sa prezentare neurologică.

Aceasta urma să se petreacă în fața unui întreg auditoriu şi mai ales a profesorului Clifford Marks, un neurolog de renume mondial şi cadru didactic foarte pretențios.

Barney era convins, după simptomele pe care le analizase cu atenție, că pacientul pe care-l avea de prezentat, va supraviețui. „Şi totuşi va supraviețui?“ se întreba în sinea lui.

Ajunse la etajul patru, tocmai în clipa în care Marks, profesorul corpolent cu tâmple cărunte, ieşea din lift însoțit de un grup de studenți şi interni.

Schimbară saluturile de rigoare, în timp ce asistentul îl conducea în secția de neurologie. Nu era un loc plăcut. Bolnavii întinşi în paturi păreau să aparțină la două

grupe distincte extreme: sau tresăreau şi aveau convulsii sau erau paralizați.

În cele din urmă se opriră în fața patului domnului Aldo Moretti, un om chel, de vârstă mijlocie, care de la început credea că locul lui nu este în acest spital. Deşi avea mâinile şi picioarele bandajate, el aparent şi le putea mişca fără semne de paralizie sau spasme.

Lui Moretti îi făcea plăcere să vadă că îi acordă atenție atât de mulți doctori şi-i primi cu căldură pe aceşti noi pelerini.

Când fură toți adunați, profesorul Marks se adresă lui Barney:

— Bine, Livingston, hai să auzim despre ce este vorba.

Barney se întoarse spre grup şi-şi scoase din mapă dosarele de spital, precum şi mulțimea de note pe care el le întocmise.

În timp ce se pregătea să înceapă, pacientul său se interpuse.

— Bună, Barney. Cum te simți în dimineața asta?

— Bine, bine, mulțumesc, domnule Moretti, murmură el.

Apoi reveni la notițele sale.

Moretti întrerupse din nou, adresându-se de data aceasta celorlalți purtători de halate albe:

— Flăcăul ăsta era atât de obosit noaptea trecută când m-am internat, că abia reuşea să-şi țină ochii deschişi. Dacă nu mi-ar fi fost atât de rău mă întorceam acasă ca să-l las să doarmă.

— Hm, da, remarcă profesorul. Apoi adăugă: Începe Livingston.

Barney tuşi ca să-şi dreagă glasul, apoi începu:

— Pacientul este un bărbat de patruzeci de ani, om de afaceri…

— Acum mă ocup de transporturi, interveni Moretti. Sunt proprietarul unui mare număr de camioane. Apoi se întoarse spre Barney să-l încurajeze. Continuă, flăcăule, continuă.

Barney continuă:

— Duminica trecută, în timp ce discuta cu socrii săi şi pregătea o oală mare cu spaghetti pentru cină…

— De câte ori vrei să-ți spun, Barney, că erau *vermicelli?*

În sfârşit Barney găsi curajul necesar să-i vorbească autoritar unui bărbat care avea dublul vârstei sale:

— V-aş fi recunoscător dacă mi-ați permite să termin, domnule Moretti. Dacă o să aveți ceva de adăugat, vă rog s-o faceți după aceea.

Hotărât să nu-i mai permită lui Moretti altă intervenție, Barney continuă imediat.

— În timp ce ducea oala fierbinte spre chiuvetă a scăpat-o, provocându-şi arsuri întinse de gradul doi pe mâini şi pe extremitățile membrelor inferioare.

— Nu pot să înțeleg, aşa ceva nu mi s-a întâmplat niciodată. Se scuză domnul Moretti. Şi nici nu ştiu ce dracu' făceam cu atâtea paste?

Barney respiră adânc şi continuă:

— Când a fost internat în spital, pacientul se afla într-o stare de confuzie şi nu-şi amintea să fi vărsat apă fierbinte pe el.

— Da, mă găseam într-o adevărată ceață, comentă Moretti.

— A fost internat datorită arsurilor sale şi a fost pus pe hidratare intravenoasă. În acel moment nu prezenta niciun semn de deteriorare neurologică. Azi dimineață a început să facă febră – probabil ca efect secundar al arsurilor – şi-a pierdut temporar cunoştința, îşi plescăia buzele şi-ți ținea capul întors spre dreapta. Timp mai scurt de un minut a avut un acces puternic tonicoclonic. După ce a venit neurologul a stat amețit mai mult de o jumătate de oră.

— Flăcăului nu i-a scăpat nimic, trase concluzia vocea de pe pernă, dar Barney se făcu că nu aude.

— Care a fost impresia inițială a dumitale? întrebă profesorul.

— Da, sugeră Barney – încercând să dea impresia că i-a venit pe moment şi nu este rezultatul unei cercetări laborioase – este posibil ca febra ridicată să fi determinat accesul. Există de asemenea posibilitatea unei infecții produse de microbi ce au invadat prin arsuri.

Urmărind protocolul, Barney îşi prezentă „diagnosticul diferențial“, pe baza simptomelor prezentate de domnul Moretti, în comparație cu cele ale altor bolnavi cu care s-ar putea confunda. Exista evident şi posibilitatea unei tumori sau a unei malformații circulatorii care ar fi putut provoca urmări asemănătoare. Mai exista şi probabilitatea unei scleroze în plăci. Doar o puncție lombară ar putea exclude riscul unei encefalite…

Deodată se auzi un muget.

— *Nu!* Nimeni nu-mi va atinge coloana cu acul. Un prieten al meu a pățit aşa ceva şi a suferit îngrozitor.

Barney depăşise pragul furiei; păstrându-şi un calm transcendental reuşi să răspundă ultimei explozii:

— Vom ține seama de aceasta, domnule Moretti.

Apoi se adresă celor în halate albe:

— Oricum, domnule profesor, aşa după cum ne-ați precizat întotdeauna, accesele sunt doar semne şi nu boli în adevăratul sens al cuvântului. După cum am constatat, în istoricul familiei pacientului nu au existat cazuri ce au prezentat asemenea situații, cu excepția doar a unui incident pe care l-a menționat în conversație: bunicul său a căzut de pe cal şi după acea întâmplare ar fi avut crize posttraumatice. Examenul neurologic a fost normal, inclusiv starea celor doisprezece nervi cranieni. Examinarea nervilor senzoriali şi motori nu a putut să scoată în evidență nicio anomalie. Reflexele sunt normale şi nu există nici semnul lui Babinski. Starea mentală se află în limite normale.

În acest moment, comentatorul țintuit în pat strigă:

— Pariez pe ce aveți mai scump, că nu sunt nebun.

— În concluzie, domnule, zise Barney; simțind o uşurare în cele câteva silabe ce urma să le spună, criza

pacientului pare să fie… idiopatică.

Idiopatic este cel mai folosit termen în vocabularul medical. Orice doctor care nu reuşeşte să precizeze boala unui pacient poate oricând să folosească acest valoros adjectiv „idiopatic” provenind din limba greacă (înrudit cu „idiot”), care înseamnă cauză necunoscută. Cu alte cuvinte, medicul spune adevărul, dar nu permite pacientului să înțeleagă că este vorba de mărturisirea ignoranței sale.

Profesorul aprobă din cap.

— Excelentă prezentare, Livingston; istoricul familiei, diagnosticul diferențial au fost relevante şi prezentarea neurologică foarte completă! Te felicit.

— Şi cu mine cum rămâne? urlă pacientul indignat. Acordați-mi un credit, nu? Eu sunt de fapt cel care i-a procurat toate amănuntele lui Barney. El n-a făcut decât să le noteze.

Netulburat, Marks continuă, adresându-se studentului său:

— Poți să-mi explici pentru ce ai exclus epilepsia temporală?

— Da, domnule, începu Barney, storcându-şi înnebunit creierul; ar fi fost posibilă epilepsia lobului temporal în condițiile în care ar fi prezentat fenomenul „déjà vu” ori micropsie, pe care le asociem cu epilepsia temporală.

La acestea, eminentul neurolog replică:

— Hm…

Marks se aplecă pentru a studia fața lui Moretti. În cele din urmă, se întoarse pentru a se adresa celor din jur:

— Domnilor, dacă priviți cu atenție fața pacientului, veți constata o uşoară asimetrie. De asemenea veți constata că ochiul său stâng este puțin mai sus decât cel drept. Noi considerăm asta un semn neurologie „slab”.

Studenții fură impresionați, dar nu putură să-şi dea seama unde vrea să ajungă Marks.

— Acum vreau să-i pun domnului Moretti câteva întrebări.

— Mie? zise pacientul flatat. Întrebați-mă orice.

— Poți să-ți aminteşti datele naşterii? întrebă profesorul.

— Desigur, doisprezece februarie.

— Nu, întrerupse Marks. Vreau să spun circumstanțele naşterii dumitale. Îți aminteşti dacă mama dumitale a menționat unele dificultăți în legătură cu naşterea dumitale?

Moretti se gândi un moment, după care spuse:

— Chiar spunea că m-au scos afară, trăgându-mă cu acei cleşti.

— Am presupus asta, zise Marks cu un mic zâmbet de satisfacție. Apoi, către studenți: Forcepsul la naştere, asimetria facială… Arătă spre partea stângă a capului pacientului. Cum în acces el a întors capul spre dreapta, leziunea creierului poate fi aici. Cred că în ciuda concluziei lui Livingston, avem de-a face, totuşi, cu epilepsia lobului temporal care se poate confirma printr-o electroencefalogramă.

Apoi se adresă secundarului său.

— George, ia bolnavul de aici. Dacă este nevoie, îl vom pune pe Moretti pe dilantin.

În timp ce Marks şi grupul său se deplasau la următorul caz neurologic, acesta i se adresă lui Barney:

— Ai făcut o treabă bună. Păcat că optezi pentru psihiatrie. Ar trebui să devii doctor adevărat.

Farmacologia, deşi figurează printre cele din urmă cursuri preclinice, reprezintă de fapt o disciplină ce poate asigura succesul sau poate provoca eşecul unei cariere medicale.

Nu este vorba numai de faptul că studenții trebuie să învețe compoziția nenumăratelor medicamente, acțiunea lor, utilizarea şi contraindicațiile. Despre toate acestea se putea citi în diferite cărți costisitoare, ascunse în sertarele unui doctor. Mai degrabă este vorba de abilitatea medicului de a scrie o bună rețetă cu care să cucerească

inimile şi să influenţeze gândurile. Niciun pacient nu se va simți împăcat, dacă nu va primi o rețetă – acel micuț document plin de mâzgăleli de necitit – care dovedeşte că medicul său are într-adevăr *grijă* de el.

Destul de imprudent, Barney îşi susținu părerea sa în fața profesorului Morris Cohen:

— Rețeta parcă e un premiu de consolare, nu-i aşa? Pacientul nu se simte bine, dacă nu i se oferă ceva palpabil. O amintire sau un breloc.

— Iartă-mă, Livingston, ar trebui să manifeşti ceva mai mult respect față de cercetarea ştiințifică. Oare vaccinul polio sau succesul penicilinei reprezintă pentru tine doar nişte… brelocuri…?

— Vă rog, domnule, spuse Barney bătând în retragere, nu am intenționat deloc să fiu nerespectuos. Dar nu este adevărat că uneori chiar o aspirină obişnuită îmbrăcată într-o terminologie sofisticată poate face minuni? Mă refer la rețeta care îl face pe bolnav să se simtă deja refăcut din clipa în care o are în mână. Cred că acest aspect este menționat şi în literatură.

— Dar, răspunse Cohen în apărarea importanței disciplinei sale, un doctor bun trebuie să fie în stare să descopere dacă boala pacientului său este psihosomatică.

O voce din interiorul său îl avertiză pe Barney: „Ține-ți gura idiotule – ai nevoie de acest curs ca să-ți iei examenul“. Aşa că tăcu.

Profesorul Cohen deja sesizase că Barney mai avea ceva de spus.

— Te rog, te rog, oferi el sarcastic, continuă dialogul. Spune tot ce ai de spus.

— O, da, zise Barney cu o sfială exagerată, chiar însăşi simptomele psihofiziologice necesită un tratament.

Apoi repede adăugă puțină miere:

— Aşa cum deseori ați menționat dumneavoastră, domnule, există „o anume doză pentru fiecare diagnoză“.

Profesorul deveni ca o pisică pe care tocmai ai mângâiat-o.

— Bine spus, Livingston. Şi acum să revenim la problemele noastre, continuă el. Perfect domnilor, să ne aruncăm puțin privirile pe aceste abrevieri.

Cohen începu să explice de ce doctorii prescriu rețetele utilizând încă abrevieri latine.

— Pentru că de secole aceasta a fost limba oficială în medicină. Tot limba latină a fost folosită şi în educație şi instruire.

De data aceasta fără să mai spună nimic, Barney gândi: „Eşti un rahat! Ne învățați să scriem în latină numai pentru a adăuga ceva neînțeles, mistic. Pacientul nu va putea să traducă q.i.d. *(quater in die),* adică de fapt „de patru ori pe zi“ sau p.c. *(post cibum),* care înseamnă „după mese“, aşa că el va avea impresia că se află în mâinile unui vindecător. Un doctor trebuie să fie atent ca să nu folosească niciodată o frază pe care pacientul său s-o poată înțelege. De exemplu, el nu va scrie niciodată *per rectum,* ci va folosi abrevierea „p.r.“ atunci când prescrie un supozitor ce trebuie administrat prin anus.“

După acest curs, Bennett alergă să-şi întrebe prietenul.

— Ce dracu’ se întâmplă cu tine? Ai ajuns să discuți psihiatrie cu un farmacolog pentru ca să te pice la sigur?

— Nu te necăji, Landsmann. Nu-i aşa că m-am retras într-un mod delicat?

— Nu prea am observat, Barn.

— Hei, ascultă. Nu am făcut deloc aluzie la faptul că niciun doctor distins din Park Avenue nu va scrie vreo rețetă într-un mod *lizibil* pentru că atunci şi-ar pierde aureola.

— Livingston, încep să cred că ai devenit cinic.

— La dracu’, Landsmann, dar nu acesta este scopul ce se urmăreşte în Facultatea de Medicină?

Laura nu-şi putea scoate din minte gândul la copii. De-a lungul stagiilor sale clinice, ea simțise o mare atracție față de pediatrie. Probabil că era vorba şi despre un instinct matern latent atunci când acorda atenție oricărui

pacient pe care-l întâlnea, fie că prezenta o tăietură periculoasă lângă ochi, fie că avea pneumonie, ori fusese desfigurat oribil într-un accident de automobil – cu toți se purta ca şi cum ar fi fost copiii ei.

Orice secție din spitalul de copii prezenta deseori cazuri ce o mişcau până la lacrimi. Erau cazurile terminale, fără speranță, cei cu chisturi, hemofilie, talasemie, distrofie musculară şi alte boli chiar *mai grave* ca acestea. Viața unora se măsura în zile, poate luni – în cazurile cele mai fericite în ani. Dar toate erau incurabile.

La început s-a simțit atrasă de munca de laborator, unde ar fi putut să-şi consacre viața în căutarea unor soluții împotriva acestor ucigaşi de copii. Dar în cele din urmă îşi dădu seama că de fapt ea dorea să stea *cu* copiii, să le aline pe cât posibil suferința şi să-i ajute măcar să aibă o moarte mai uşoară.

Dar lupta nu era întotdeauna unilaterală. Existaseră şi clipe fericite, când se puneau în evidentă boli aproape de nesesizat cum era galactozemia, o boală fatală, dar care poate fi tratată dacă este descoperită *la timp.*

Dar ataşamentul cel mai profund îl avea pentru cei născuți prematur, cu douăsprezece până la paisprezece săptămâni înainte de termen, incapabili să respire neajutați, şi atât de uşori şi de fragili (unii cântăreau chiar mai puțin de un kilogram) încât se învinețeau doar la atingerea cu stetoscopul.

Se ducea o luptă susținută pentru menținerea în viață a acestor copii din incubator, pentru fiecare respirație a lor, lupta aceasta durând zile sau chiar săptămâni la rând. Erau fericiți când reuşeau să salveze unul din patru.

Barney ar fi putut spune că ea făcea asta pentru că se simțea în continuare vinovată de moartea lui Isobel, dar ea nu dădea doi bani pe acest raționament. Ea ştia un singur lucru, că dorea ca toată viața ei să se ocupe de vindecarea copiilor. Aşa că făcu o cerere către Spitalul de copii în care solicita să fie admisă ca intern. Cererea i-a

fost aprobată.

— Laura, deschide.

— Pleacă, tocmai am ieşit din gardă şi vreau să mă culc.

Ciocăniturile deveniră mai puternice şi mai insistente.

— Te rog, trebuie să-ți vorbesc, striga o voce feminină.

— Pe dracu', mormăi Laura.

Se ridică, dădu la o parte pătura şi sări în picioare, îndreptându-se spre uşă. „Uneori, mă gândesc că ar fi bine să nu mi se cunoască numărul camerei".

Deschise şi o văzu pe Grete în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat, Andersen? murmură ea.

— Laura, am fost respinsă de toate secțiile spitalului Harvard… Îmi vine să mă sinucid.

Laura o băgă pe Grete în cameră şi o făcu să se aşeze pe un scaun ca să se liniştească. Mai întâi, o lăsă să plângă după cum îi era obiceiul. Apoi încercă să-i refacă încrederea, făcând apel la mândria ei.

— Priveşte lucrurile aşa cum sunt. Harvard-ul pierde din asta şi nu tu. Vreau să spun că ai fost acceptată în alte zece locuri – şi pe urmă ei nu dețin monopolul pentru chirurgii buni de aici. Trebuie să-ți alegi un loc unde *te vor.*

— Am oferte de la Johns Hopkins şi Georgetown. Cred că-mi voi petrece următorii ani undeva în apropierea Washingtonului. Apoi adăugă zâmbind. Poate voi ajunge să cer o întâlnire chiar preşedintelui Kennedy.

— Sigur, sigur, replică Laura. J.F.K. va avea grijă să rețină o oră din programul său încărcat pentru o persoană atât de importantă ca tine…

Grete chicoti. Era din nou ea însăşi, împărăteasa pisicilor.

Şi Bennett Landsmann fusese refuzat ca intern la chirurgie de către trei spitale din Boston la care trimisese cereri.

Asta nu din vina lui, desigur. De fapt era printre primii la Harvard, un student eminent, cu rezultate remarcabile obținute la toate stagiile clinice. Cum îi explicase de atâtea ori, Barney îi mai explică o dată:

— Îți spun, Landsmann, este din cauza prea marii cantități de melanină. Culoarea neagră *nu* e considerată frumoasă în chirurgie.

— Vrei să-ți spun adevărul, Barn? M-am înşelat crezând că sunt deosebit. Cineva trebuie să fie Jackie Robinson în chirurgie şi am crezut că pot fi eu acela. Oricum, asta mă doare teribil.

Barney îşi îmbrățişă prietenul.

— Bagă-i în… pe toți. Ai fost acceptat într-un milion de locuri. Du-te la Philadelphia, Chicago, Baltimore – vei ajunge un mare chirurg şi vor veni la tine în genunchi să te roage să te întorci ca profesor plin.

Bennett îl privi uşurat.

— Eşti un tip grozav, Livingston.

— Mă simt flatat, Landsmann şi dacă asta îți spune ceva, să ştii că şi tu eşti unul la fel.

— Ah, da, doctore Livingston, zâmbi Bennett, mai reținut ca de obicei, doar că sunt un tip grozav *negru.*

Cazurile lui Grete şi Bennett erau nişte excepții. Cea mai mare parte a promoției 1962 a Facultății de Medicină Harvard intraseră interni la spitalele la care solicitaseră.

Chiar şi Lance Mortimer, ultimul din an, fusese acceptat la Mount Hebron în Los Angeles.

De altfel – aşa cum îi mărturisi lui Barney – tatăl său, scenaristul Terence Mortimer, apelase la însuşi John Wayne ca să-i dea telefon preşedintelui de consiliu şi să-l amenințe că va veni cu un batalion de cavalerie împotriva spitalului în cazul în care vor îndrăzni să nu-l accepte pe „băiatul prietenului meu Terry“.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Consacrarea lor ca medici plini avu loc în iunie 1962, în cadrul unei ceremonii în careul Facultății de Medicină. Podiumul ridicat în fața corpului de clădire A era înconjurat de un semicerc de spectatori aşezați pe scaune de lemn.

În după amiaza aceea călduroasă şi umedă, ei urmau să-şi primească diplomele în prezența senatului medical format din profesorii lor şi a părinților ale căror visuri începeau să se împlinească. Important însă era faptul că urmau să fie acceptați în profesarea artei de a vindeca prin pronunțarea jurământului lui Hipocrat.

Estelle şi Warren erau prezenți, Warren încercând să imortalizeze pe peliculă, pentru posteritate, acel moment deosebit.

Dar pentru Laura cine venise? Erau prezenți Palmer Talbot şi părinții săi. Din familia ei – nimeni. Nu venise nimeni din Lincoln Place. Laura de fapt o sunase pe mama ei să-i spună să nu vină la ceremonie.

— Dar de ce, *querida?*

— Cunoşti povestea cu „Fata Moşului"? Nu m-ai ajutat să coc pâinea, nu are rost să vii s-o mănânci.

Acționase sub impulsul revoltei, dar la sfârşit se simțea vinovată.

Cu puțin înainte de începerea ritualului, în timp ce Laura îşi aranja bereta şi mantia, se apropiară de ea doi preoți catolici. Unul dintre ei, cu o față de heruvim era tânăr – poate era doar novice – celălalt, mai bătrân, purta ochelari cu lentile negre, semn că era orb.

— Senorita Castellano? întrebă cel mai tânăr.

— Da?

— Domnişoară Castellano, dânsul este părintele Juan Diaz-Pelayo.

Înainte ca ea să poată da un răspuns, bătrânul începu să i se adreseze într-o castiliană pură, limba mamei sale.

— Am venit să te binecuvântez, anunță el cu o voce tremurătoare, trădându-i vârsta. Am fost împreună cu respectatul dumitale tată în războiul civil – nu eram mulți acolo proveniți din Biserică. Apoi eu am avut neşansa să ajung într-o companie, să-i spunem, „neprietenoasă“. Tatăl tău mi-a salvat viața. Sunt convins că mama şi tatăl dumitale se simt mândri astăzi. Mâinile sale paralitice făcură apoi semnul în timp ce el zicea: *benedicat te omnipotens deus, pater et filius et spiritus sanctus.*

— Amin, sfârşi heruvimul.

Dispărură pe cât de repede apăruseră.

„Cine i-a trimis? Mama ei, călugărița? Tatăl ei a transmis un mesaj din Cuba printr-o rețea secretă?”

Barney observase întâlnirea de la depărtare şi ajunse lângă ea tocmai când cei doi dispăruseră deja.

— Te simți bine, Castellano? Arăți cam palidă.

— Să spun drept, mă simt de parcă aş fi luat LSD în cafeaua de dimineață. Cele două personaje au venit să mă binecuvânteze. Îşi clatină capul cu neîncredere. Nu m-aş mira deloc, dacă ar apărea acum un car de foc. Să nu-i laşi să mă răpească.

— O să am grijă, Castellano, fii pe pace.

Familia Dwyer era reprezentată de părinții lui Hank şi ai lui Cheryl. Fiecare bunică avea în grijă câte o geamănă, iar băiatul cel mic stătea în poalele mamei sale. Erau toți în extaz, aşteptând „încoronarea“ băiatului din Pittsburgh.

Curioşi, unii din viitorii doctori căutau prin adunarea pestriță să vadă cine sunt părinții lui Bennett. Dar nu văzură niciun negru printre ei.

Barney cinase cu o seară înainte cu Bennett şi familia Landsmann la „Maître Jacques”. Afecțiunea care se putea citi pe chipurile celor trei i se păru lui Barney mai puternică decât văzuse vreodată între „adevărații părinți” şi copiii lor.

Se afla însă şi un grup redus de negri ce aşteptaseră să-şi manifeste entuziasmul pentru clipa în care Bennett

se urcă pe podium şi dădu mâna cu decanul care-i înmână diploma. Negrii, bineînțeles, nu se găseau în semicercul oficial, ci stăteau la ferestrele unei alte clădiri. Personalul de serviciu şi portarii se convinseseră că în întreaga facultate nu aveau decât un frate de suflet şi *nici* o soră.

Ritualul începu cu obişnuitele discursuri de felicitare, urmate de înmânarea unor premii.

Profesorul Georges de la Forêt, laureat al premiului Nobel pentru lucrările sale în domeniul biologiei moleculare, ieşea din laboratorul său doar o dată pe an – pentru această ceremonie. El ieşi în fața adunării ca să anunțe decernarea premiului John Winthrop, pentru cea mai originală lucrare în cercetarea medicală, unuia dintre absolvenții acestei serii.

După ce mormăi câteva remarci de neînțeles într-un amestec de franceză, engleză şi esperanto, el se uită pe un petec de hârtie mototolită şi anunță „Câştigătorul din acest an…“

Apoi renunță la textul ce-l avea pregătit şi-şi exprimă părerea personală: „Şi din punctul meu de vedere cea mai originală minte care a venit aici, după mine“ – şi în cele din urmă strigă numele lui Peter Wyman.

Laureatul se ridică de la locul său pentru a fi întâmpinat de o explozie de ovații din partea asistenței. Dar nu se auzi nimic. Doar câteva aplauze politicoase din partea ocupată de părinți şi câteva huiduieli din zona ocupată de colegii de an. În timp ce Peter Wyman urca pe podium şi primea felicitările profesorului de la Foret, tot colectivul îşi exprimă dezaprobarea prin strigăte în cor, care se auziră până la cer.

Dimpotrivă, când veni rândul lui Seth Lazarus să fie felicitat ca şef de promoție, acesta fu întâmpinat cu urale aşa cum se aud numai pe un stadion de fotbal.

Nat şi Rosie stăteau împreună cu Judy Gordon în rândul trei. Deşi era plină de mândrie, Rosie se

sancționă: „Cum pot să fiu fericită când băiatul meu este mort?“ În acelaşi timp, soțul ei se bucura în sinea lui: „Mulțumescu-Ți, Doamne, că am un fiu viu şi strălucit“.

Deodată, ca la un semnal, întreaga adunare tăcu. Decanul Holmes, semănând mai mult ca oricând cu un mare preot, îmbrăcat în roba sa stacojie, făcu semn absolvenților să se ridice şi să repete după el crezul sacru al medicului –Jurământul lui Hipocrat.

„Jur pe Apollo Medicul… “

„Jur pe Apollo medicul…“

„Să-l respect pe cel ce mă inițiază în această artă, întocmai ca pe cei ce mi-au dat viață…“

„Să-l respect pe cel ce mă inițiază în această artă, întocmai ca pe cei ce mi-au dat viață…“

„Să consider familia lui ca pe frații mei şi să-i învăț această artă… fără plată…“

În timp ce repeta aceste ultime cuvinte, Barney reflectă la situația caraghioasă pentru cea mai mare parte dintre colegi care nu intenționau deloc să facă o muncă de misionari.

„Voi folosi întreaga mea pricepere pentru a ajuta bolnavul şi a nu-i provoca nicio suferință… “

Aici Bennett Landsmann se gândi: „Oare medicii naziști au depus şi ei acest jurământ? Cum de au putut să facă ce i-au făcut lui Hannah?“

„Nu voi da nimănui medicamente care să provoace moartea, chiar dacă mi se va cere. Nici nu-mi voi permite să sugerez un astfel de lucru… “

Seth Lazarus îşi mişcă buzele, dar nu scoase niciun sunet. Erau totuşi lucruri pentru care nu putea jura.

„Nu voi da nici unei femei medicamente care să-i provoace avortul…“

Laura Castellano fu surprinsă că gândurile i se întoarseră la timpul când ea, împreună cu Barney, căutau un doctor care să facă abstracție de acest punct din jurământ.

„Voi fi sincer şi religios în viața mea şi în munca mea… “

Hank Dwyer care deja transpirase, începu să asude şi mai tare. „Oare şi acest jurământ va avea soarta jurământului pe care l-am făcut în faţa preotului la căsătorie şi pe care nu l-am putut păstra? Mă aflu aici din nou încercat de ispitele trupului?“

„Nu voi folosi cuţitul, tăiatul îl las celor care taie…“

Viitorii chirurgi se mirară de această frază. Îşi dădeau seama că timp de secole tăierea cărnii umane era considerată o faptă degradantă care era lăsată în seama bărbierilor. Se făcea doar o mică diferenţă între tăierea părului şi amputarea picioarelor.

Exista probabil o motivaţie a acestei interdicţii. Din punctul de vedere al religiei corpul omenesc era considerat un templu sacru, în care nu se intră. Accesul interzis.

„În orice casă voi intra, o voi face în folosul bolnavilor şi nu-mi voi folosi autoritatea pentru a corupe sau a seduce femeile sau tinerii, fie liberi, fie sclavi… “

Aflat pe podium lângă distinşii săi colegi, chirurgul care îndrăznise mai mult la Grete Andersen se făcu a nu auzi această severă poruncă a jurământului pe care îl făcuse şi el cu mulţi ani în urmă.

În cele din urmă, jurământul se încheie cu concluzia:

„Nu voi divulga niciodată secretele pacienţilor mei pe care le voi păstra ca sfinte…”

„Nu voi divulga niciodată secretele pacienţilor mei pe care le voi păstra ca sfinte…“

Apoi decanul Holmes anunţă:

— Acum sunteţi medici, mergeţi şi daţi cinstire profesiunii voastre.

Nimic pe lumea asta nu se compară cu acest moment. S-ar putea spune că seamănă cu jurământul căsătoriei sau cu cel la intrarea în ordinile călugăreşti – deşi pentru acestea existau posibilităţi de divorţ sau de renunţare la angajamentul luat. Dar jurământul lui Hiprocrat nu poate fi niciodată abjurat.

În după amiaza aceea ei făcuseră un legământ

ireversibil ca să servească umanitatea, să aline şi să vindece suferinţele semenilor lor.

În plus, spre deosebire de jurământul religios sau cel al căsătoriei, legământul lor nu era faţă de Dumnezeu, ci faţă de *Om.*

Dacă renunţarea la Dumnezeu aduce pieirea îşi vor da seama doar pe lumea cealaltă, dar dacă nu vor reuşi să servească omenirea ei vor afla-o în lumea aceasta.

Şi astfel porniră să se lupte cu bolile şi cu moartea. Şi unul contra altuia.

III.
DOCTORI ÎNTR-ADEVĂR

„Cel ce păcătuieşte împotriva ziditorului său,
Să cadă pe mâinile doctorului”.
Înțelepciunea lui ISUS SIRAH 38,15

DOUĂZECI ŞI ŞASE

În 1962 progresele în medicină şi în mecanica automobilelor păreau să meargă paralel. Un nou dispozitiv de şoc electric putea să reînvie un bolnav aparent fără viaţă, în acelaşi fel în care un redresor poate revitaliza o baterie descărcată.

În cazurile în care însăşi inima pacientului se îmbolnăvea, medicii puteau acum schimba valvele uzate cu unele artificiale, făcute din diferite substanţe ca cele plastice, dacron şi altele.

Singura diferenţă era că piesele de rezervă pentru maşini beneficiază de o garanţie, iar cele medicale – nu.

Aceşti medici nu-L imitau oare pe Dumnezeu? Într-un fel nu-şi atribuiau puterea Lui? Dacă da, nu aveau să fie pedepsiţi ca Prometeu?

Unii interpretau un anumit eveniment ca reprezentând mânia divină împotriva profesiunii medicale. Acesta a fost tranchilizantul „fără reacţii secundare“ numit talidomidă, pe care doctorii l-au dat cu încredere femeilor însărcinate şi administrarea lui a generat malformaţii congenitale grave.

După aceasta s-au tras unele concluzii de morală: Oare femeile asigurate de medicii lor care luaseră acest drog perfid, nu erau îndreptăţite să-şi întrerupă sarcina? Sau etica medicală le forţa să-şi asume riscul de a aduce pe lume copii malformaţi ce vor duce o viaţă chinuitoare?

O nouă direcţie în medicină s-a afirmat prin atribuirea premiului Nobel lui James Watson şi Francis Crick pentru descoperirea ADN-ului, însăşi cărămida vieţii. În ciuda denumirii sale complicate, acidul dezoxiribonucleic are o structură surprinzător de simplă. Având o formă helicoidală dublă, conţinând printre altele tiamină şi zahăr, ADN-ul ar putea să ofere oamenilor de ştiinţă posibilitatea să fabrice fiinţe umane în laborator.

Nu era oare asta o blasfemie adusă Celui Prea Înalt?

În momentul în care această „nouă lume minunată“ apărea la orizont, omenirea căpăta ceea ce în curând va fi numit medicamentul cel mai des prescris din toată istoria ei.

Salvatorul de suflete şi liniştitorul psihicului, indispensabilul paliativ pentru evul anxietății, miracolul tuturor medicamentelor, pe nume – valium.

Orchestra atacă măsurile marşului nupțial. Laura luă brațul lui Barney şi toată lumea remarcă frumusețea ei şi eleganța cavalerului său.

Era la trei zile după absolvirea facultății. Soarele strălucea pe un cer albastru. Şi totuşi, această sărbătoare luminoasă era oarecum umbrită. Rudele şi prietenii remarcaseră cu tristețe cine era absent, deoarece lipsind Luis, lui Barney îi revenise onoarea de a conduce mireasa.

Barney se întreba ce simte Laura. Înaintau încet, de-a lungul aripii clădirii construite în grădina familiei Talbot. Ea părea liniştită, demnă şi calmă, cea mai frumoasă dintre mirese.

Era oare şi fericită?

După câteva măsuri ale marşului ajunseră la destinație: reverendul Lloyd, pastorul local şi, la stânga sa, Palmer triumfător, având lângă el pe blondul Tim, cunoscutul cow-boy.

Când toți îşi ocupară locurile lor, slujba începu.

— Iubiți frați, ne-am adunat aici în fața lui Dumnezeu şi acestei comunități să unim acest bărbat şi această femeie prin sfânta taină a cununiei.

După ce puse accentul asupra solemnității momentului, el întrebă dacă din cei prezenți are cineva de obiectat ceva împotriva căsătoriei Laurei cu Palmer. Barney care considera că avea, se hotărî totuşi să se abțină de a spune ceva. Când pastorul a cerut să afle cine oferă această femeie spre căsătorie, Barney răspunse spunând că el este acela. I-o încredință pe Laura lui

Palmer care promise, aşa cum cerea obiceiul, să o ia de soție legitimă. La rândul său, ea promise să-l „iubească, să-l onoreze şi să-l asculte până când moartea îi va despărți".

Tim le înmânã inelul pe care Palmer îl puse în degetul Laurei. După câteva cuvinte obişnuite, perechea se sărută pentru prima oară ca soț şi soție.

Într-o clipă, acordurile marşului nupțial al lui Mendelssohn îi anunță pe cei prezenți că pot merge să-şi refacă puterile la bufet.

Nelămurit de rolul său în continuare, Barney stătea şi privea perechea nou-căsătorită înecată în valul celor care prezentau felicitări.

— Frumoasă pereche, nu-i aşa, întrebă pastorul Lloyd.

— Mda, răspunse Barney, simțind o tristețe ciudată, fratele meu Warren este acolo şi face poze.

— Dumneata eşti căsătorit? întrebă preotul.

— Ăăă, nu, domnule.

— Atunci, domnule doctor, spuse binevoitor pastorul Lloyd, cu puțin noroc poți să fii următorul.

Cam în acel timp, Bennett Landsmann începu să aibă o criză de identitate.

Deşi prejudecățile rasiale nu-i erau necunoscute, începând de la segregația totală din Millersburg până la cea mai puțin vizibilă (şi deci mai insidioasă) sub forma excluderii sociale de la Cleveland, şi fusese întotdeauna capabil să se ferească de lovituri, acum crezuse în mod naiv că statutul său de diplomat în medicină la Harvard va face ca lumea să se uite la el în sus şi nu în jos.

Dar greşea. Înțelese repede că cei din jurul său vedeau numai pielea neagră sub halatul alb.

Locuind în New Haven, unde-şi făcea internatul în chirurgie, spera să se şi stabilească aici pentru a lucra la celebrul spital Yale New Haven; el devenea însă tot mai neliniştit de ce vedea.

Spitalul era în inima ghetoului şi deşi el îşi parca

Jaguarul cu ecusonul de medic, pe care Herschel i-l dăruise, în parcarea spitalului, şi locuia într-un apartament modern cu aer condiționat în apropiere de vechiul campus universitar, el îşi petrecea aproape toate orele zilei înconjurat de mânia negrilor din New Haven.

Universitatea şi studenții ei albi ca zăpada erau cei bogați şi privilegiați; negrii erau cei umiliți, neglijați, condamnați la sărăcie. Drumul construit pe lângă autostrada 95 între facultate şi ghetou era considerat drept o invenție machiavelică, o metodă de a ține deoparte populația neagră şi de a-i lăsa liniştiți pe patricieni în citadela lor.

Spitalul nu era segregat, căci atât negrii cât şi albii se îngrămădeau la uşa spitalului în mod egal. Singura diferență între rase care exista era că chirurgii erau albi, iar echipa care ştergea sângele de pe jos, după operație, era formată din urmaşii sclavilor eliberați de Lincoln.

Bennett încercă să-şi păstreze echilibrul şi simțul umorului. Dar era pierdut în țara nimănui, la hotarul dintre două societăți separate şi distincte. În niciuna din ele nu se simțea acasă şi, mai rău, *niciuna* nu-l accepta.

Nu trecea o zi fără să nu se întâmple ceva ca să-i amintească izolarea lui.

Odată, când era de gardă, primi o familie de negri care suferiseră un accident de automobil. Soția, care fusese cel mai puțin lovită, avea doar o stare de şoc şi o injecție de epinefrin ar fi fost indicată. Pentru a câştiga timp, Ben se hotărî să scoată el însuşi medicamentul de la farmacia dispensarului.

Farmacistul se uită mai întâi la hârtie şi apoi la el.

— Doctorul Landsmann? întrebă el. Trebuie că e nou.

— Vă rog? spune Bennett politicos.

— Băiete, trebuie să ştii regula, nu avem voie să dăm aceste medicamente infirmierilor, numai doctorului sau asistentei în mână. Spune-i leneşului de Landsmann să vină singur.

— *Eu* sunt doctorul Landsmann, răspunse Bennett,

sperând că vocea sa sună calm şi demn. Era prea încurcat ca să se necăjească şi prea jignit ca să se înfurie.

Privirile lor se întâlniră.

— O, îmi pare rău doctore, spuse farmacistul cu respect. Nu am ştiut, ştiți… majoritatea personalului…

— Înțeleg, zise Bennett încet, faceți rețeta, am un bolnav la urgență.

— Sigur, sigur.

Farmacistul se întoarse şi aduse imediat medicamentul.

În următoarea sâmbătă seară, un război de delimitare a teritoriului între bandele italiene şi negre furniză vreo zece răniți, printre care un tânăr negru împuşcat în piept.

Lui Bennett îi reveni să se ocupe de împuşcat. Împreună cu asistenta îl introduseră în sala de operație. Asistenta plecă să aducă o fiolă şi Bennett privi mai atent la rana făcută de glonț. Dar când se apropie să-i taie pacientului cămaşa, acesta gâfâi cu greu:

— Rahat, nu mă atinge omule, vreau un doctor.

— Sunt doctor, spuse Bennett cât putu de calm.

— Nu mă prosti. Aici nu sunt doctori negri. Adă-l pe patron.

Bennett era pe punctul să explice că era calificat pentru această profesie, când Herb Glass, un intern, intră să ceară un sfat asupra modului în care trebuie să trateze rănile de cuțit pe care le îngrijea. În timp ce Bennett vorbea în şoaptă cu Herb, propriul său pacient țipă:

— Pe *ăsta*-l vreau. Mă doare pieptul de mor. Spuneți-i că am nevoie de el. Am nevoie de doctorul ăsta.

Bennett explică liniştit situația.

— Să-l ia dracu', şopti Herb indignat. Ar trebui să fie fericit că a nimerit un doctor cu mâini ca ale tale.

Dar respectul de sine al lui Bennett fusese atât de rănit încât îl convinse pe Herb să schimbe pacienții.

Fără alt cuvânt, merse să sutureze rănile de cuțit ale unui pacient pe care spera să-l găsească mai tolerant sau, şi mai bine, fără cunoştință.

— Pentru Dumnezeu, nu poți să încerci să judeci?

Henry Dwyer, diplomat în medicină (aşa voia Hank să i se spună acum) încerca să se înțeleagă cu Cheryl în timp ce ea alăpta cel de-al patrulea copil, Rose Marie. De abia răsărise soarele şi el venise de la o gardă zdrobitoare de treizeci şi şase de ore de la spitalul Boston Memorial.

— Hank, vrei să încetezi să mai strigi? O să trezeşti copiii.

— Ce-mi pasă? Ei niciodată nu mă lasă să dorm, după ce că eu trudesc de-mi ies ochii pentru pâinea lor.

— Hank, sunt doar nişte copii mici, cum vrei să le explic ce este un intern?

— Asta e problema *ta,* Cheryl. Tu eşti mama. În casa mea părintească, tata era întotdeauna tratat ca un rege.

— O, iertați-mă, majestatea voastră. Când te-ai născut ştiai să faci la oliță?

— Nu de asta este vorba. Ocoleşti problema importantă.

— Dragule, *nu* există nicio problemă. Biserica noastră interzice explicit controlul naşterilor. Sau ți-ai pierdut complet credința?

— Ascultă, nu încerca să-mi aminteşti că am fost preot. Nu mă mai simt vinovat. Şi apoi dacă vrei să arunci cu Cartea Sfântă în mine, ce zici de Epistola către Corintieni a Sfântului Pavel: „e mai bine să se căsătorească decât să ardă“?

— Unde vrei să ajungi, Hank?

Gestul ei de disperare fu atât de puternic încât sânul scăpă din gura fragedă a lui Rose Marie.

Hank simțea că este la capătul răbdării. „Cum putea o femeie atrăgătoare – sau care cel puțin fusese atrăgătoare – ca Cheryl să nu înțeleagă că bărbații în tinerețea lor au nevoie de contact sexual, chiar dacă anumite fețe puritane catolice ar gândi că asta este o chestiune murdară?“’

Se lăsă lângă ea cu picioarele dureroase de cât de mult

urcase şi coborâse scările spitalului.

— Dragă, eu ard: îi dau acelui blestemat de spital şi inima şi sufletul, dar o parte din mine o păstrez doar pentru tine. Am fost destul de clar?

Mica Rose Marie scoase un scâncet. Hank se încruntă ca şi cum ar fi fost o mustrare adresată lui. Cheryl aşează căpşorul copilului din nou la sân.

— Hank, înțeleg că tu ai nevoie, dar eşti doctor. Nu înțelegi că o femeie care abia a născut…

— Moşesc copii de dimineață până seara, aşa că nu-mi vorbi mie despre depresiunea de după naştere. Asta-i doar o scuză ca să mă ții la distanță.

— Ştii, asta nu-i frumos. Nu am spus că sunt deprimată. Sunt doar obosită. O să-mi recapăt entuziasmul de înainte.

— Da, bineînțeles, şi atunci o să rămâi însărcinată imediat.

— Nu, asta nu se întâmplă câtă vreme alăptez.

— Ascultă, ştiu că o femeie care alăptează nu rămâne însărcinată. Vreau doar să spun că patru copii sunt destui pentru familia unui doctor care luptă pentru existență.

— Dar, Hank, lupta este aproape terminată. De îndată ce te stabileşti, nu vom mai avea probleme. Şi pe lângă asta ştii că părinții mei vor să ne ajute acum.

— Am mândria mea, se opuse el cu demnitate. Nu primesc ajutoare de la socrii mei. Tot ce vreau este respectul. Orice soț are nevoie de respect.

— Bine, dar eu, dragule, ştii că te ador.

— Atunci, de ce nu-mi respecți nevoile?

Cheryl plângea, lacrimile curgând de pe obrazul ei, pe sân şi apoi udând sprâncenele copilului.

— Hank, o să fac tot ce pot. La noapte, când toată lumea doarme.

— Slabă speranță, rânji el, sarcastic. În orice moment există cineva care să plângă în casa asta.

Căuta cu disperare să-l liniştească.

— Şi o să folosim un control... Nu putea rosti cuvântul „anticoncepțional”.

Hank zâmbi victorios.

— Bravo, aşa te vreau. Am citit în literatură că au perfecționat pilula...

— Nu am spus pilula, întrerupse ea, ezitând. Familiile catolice pot folosi doar metoda calendarului.

— Metoda calendarului? explodă el. Îndrăzneşti să spui asta, când ceea ce suge la pieptul tău acum a fost conceput în felul acesta? Asta-i doar o scuză ca să opreşti lucrurile la o dată sau la de două ori pe lună.

Încetă, înțelegând că mersese prea departe. Cheryl plângea acum fără să se mai poată controla, aplecându-se peste Rose Marie ca şi cum ar fi vrut să o ferească de mânia tatălui ei.

El îngenunche şi murmură din nou.

— Ei, îmi pare rău. Dar încearcă să stai şi tu fără somn două zile la rând şi ai să înțelegi cât de tensionat mă simt. Îmi pare sincer rău.

— O, Hank, te iubesc. Te rog să nu ne mai certăm aşa din nou.

Tată, mamă, copil rămaseră îmbrățişați câteva minute balansându-se uşor.

Cheryl se linişti.

— Vrei să iei micul dejun, dragă? O să-ți fac nişte sandvişuri cum adoarme Rose Marie.

— E în regulă. Am mâncat nişte porcării la spital. Noi internii suntem ca nişte țapi, mâncăm orice.

Se ridică şi se duse în dormitor, când îi veni în minte un gând. „Noi internii semănăm şi în alt mod cu țapii: suntem întotdeauna excitați“.

Sâmbătă seara camera de gardă a spitalului Bellevue părea o unitate militară în stare de alarmă. Lui Barney care trebuia să stea treizeci şi şase de ore aici i se părea că pe străzile Manhattanului are loc un război mondial. Paradoxal, rănile de cuțit şi de armă de foc erau cele mai

uşoare în ce priveşte tratamentul. La sfârşitul câtorva săptămâni cususe kilometri întregi, aşa i se părea, de țesuturi sfâşiate. Îi veni în minte descrierea războiului civil din Spania, făcută de Luis Castellano: „Am fost mai mult croitoreasă decât doctor“.

Treptat, Barney învăța să sutureze pielea aproape adormit, aşa că-şi putea odihni mintea ori de câte ori avea de-a face cu victimele violenței urbane.

Nu avea nicio şansă să prindă un moment de somn, pentru că New York-ul nu-şi dezmințea reputația de „oraş care nu doarme niciodată“. Încercă să se consoleze, amintindu-şi că fusese avertizat asupra durităților regimului de intern. „Dar de ce“, se întreba el, şi aşa o făcuseră mii înaintea lui, „de ce aceste gărzi sunt inuman de lungi?“

Cu siguranță, nicio linie aeriană nu ar fi lăsat un pilot să zboare în şir nici jumătate din timpul pe care-l lucra Barney. Cum ajunseseră internii să fie supuşi unei astfel de pedepse?

În mod ironic, doctorii – oameni care ştiau cel mai bine fiziologia umană – păreau să ignore faptul că ființele umane nu pot să funcționeze normal când sunt obosite, că internii erau aduşi la limita prăbuşirii.

El avusese îndrăzneala să întrebe un membru mai important al echipei care era logica că tinerii medici sunt lăsați să-şi chinuiască trupurile de o manieră care ar fi considerata patologică la pacienții lor. Distinsul personaj răspunse simplu:

— Aşa am făcut şi *noi* şi nu am murit.

— Nu, nu, nu, domnule, replică Barney somnoros, chiar dacă ignorați starea sănătății noastre, ce părere aveți de pacientul consultat de un doctor care abia poate sta în picioare? Are *el* interesul să fie consultat de un zombi? Oamenii obosiți pot să greşească.

Doctorul privi la Barney în bătaie de joc.

— Livingston, asta face parte din instruirea ta şi ştii ce se spune: dacă nu-ți place căldura nu sta în bucătărie.

Astfel, Barney tropăi înainte, deşi simţea cum i se transformă sângele în cafea şi creierul în pâine veche cu puţină brânză pe ea. Exista o consolare. Era prea obosit ca să se preocupe de cât de puţin ştia, prea epuizat ca să-şi dea seama că dacă pierde prețiosul *Manual Merck* nu va putea pune niciun diagnostic şi nici nu va şti ce să facă mai departe.

Într-o seară relativ liniştită din săptămână, un bărbat anunță asistenta de la internări că el „murea de cancer“, dar când i s-a cerut să precizeze, a răspuns:

— Pot să-i spun doar unui doctor.

Asistenta repartiză cazul lui Barney.

El introduse omul într-un cabinet, îi ceru să stea jos, aduse câte o ceaşcă de cafea pentru fiecare, se aşeză de cealaltă parte a mesei şi-i ceru informațiile obişnuite – numele, ocupația şi, ce era mai important pentru spital – ce fel de asigurare are!

Pacientul era un oarecare Milton Adler, contabil în vârstă de treizeci şi cinci de ani, care avea asigurările „Blue Cross“ şi „Blue Shield“.

— Bine, spuse Barney, punând jos stiloul şi încercând să nu se înece din cauza fumului scos de țigara tare pe care o fuma Adler. Doriți zahăr în cafea?

Omul începu să se agite.

— Iisuse, ce fel de doctor eşti dumneata? Stau aici gata să mor şi mă întrebi dacă vreau zahăr în cafea. Mi-au dat un student? Adică nu aveți un superior cu care să pot vorbi?

— Domnule Adler, răspunse Barney ferm, sunt doctor calificat. Ştiu totul despre carcinoame, neoplasme şi orice altă problemă oncologică pe care ați putea-o avea. Sincer, bazat pe experiența mea, cred că mai aveți destul timp de trăit ca să-mi puteți răspunde cincisprezece minute.

— Asta-i tot? întrebă pacientul, neliniştit. Vrei să spui că am mai puțin de o oră de trăit?

— Nu am spus asta, domnule Adler, răspunse Barney cât putu de blând. Dar avem şansa ca *amândoi* să murim

de bătrânețe dacă nu-mi dați mai multe detalii.

Ceva în comportamentul lui Barney (poate uşurința cu care pronunțase cuvântul carcinom) îl convinse pe Adler de competența tânărului medic.

— Foarte bine, întreabă-mă.

— Unde este situat exact cancerul dumneavoastră, domnule Adler?

Omul se gândi un moment şi apoi răspunse:

— Nu ştiu, nu sunt sigur. La naiba, eşti doctor! Ar trebui să fii în stare să-l găseşti.

Barney începu să-şi facă o idee despre situație.

— Domnule Adler, totul, în afara cancerului de piele, este invizibil pentru ochi.

— Atunci, pentru Dumnezeu, faceți-mi o radiografie, ce aşteptați?

Barney luă bucata de hârtie albă şi încercă să pară preocupat.

— E o idee bună, domnule Adler. Dar întâi trebuie să le spun ce parte din dumneavoastră să fotografieze. Vă doare ceva în mod deosebit?

— Inima, doctore. Cred că am cancer la inimă. Este vindecabil?

— Nu pot să vă spun decât dacă îmi dați mai multe informații, răspunse Barney. Dacă o să-mi povestiți ce simptome aveți şi când au început.

— Aş putea spune că de duminica trecută. Apoi observă că stiloul lui Barney nu intră în mişcare. Nu vă notați ce spun eu?

— Nu-ți fă probleme, Milton, povesteşte-mi înainte.

— Da, aşa este, durerile au început duminică.

— S-a mai întâmplat ceva în weekend? Sau a fost fără evenimente?

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Nu e destul cancerul? Şi din nou deveni bănuitor: Eşti sigur că nu eşti student?

Barney ignoră întrebarea şi întrebă el la rândul său:

— Eşti însurat Milton, e adevărat?

Adler era acum furios:

— M-ai întrebat asta deja pentru formularele alea. Dumă la superiorul dumitale, sau, dacă nu, chem avocatul.

Timp de o secundă niciunul din ei nu se mişcă. Şi acea secundă se întinse pe mai multe minute când nici pacientul, nici doctorul nu scoaseră o vorbă în micul cabinet.

Apoi Barney reveni cu multă delicatețe.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la avocatul dumitale, Milton?

— Ce vrei cu asta? replică pacientul cu necaz.

— Ai spus că vrei să vezi un alt doctor. De ce ți-ar trebui un avocat pentru asta?

Adler nu putu răspunde, dar se ridică în picioare în semn de protest.

— Stai jos, Milton, ordonă Barney blând, dar ferm.

Omul ascultă ca un copil.

Barney îşi sprijini coatele de masă.

— Milton, ai vreun necaz?

— Nu, absolut niciunul.

— Stai bine cu banii?

— Da, da. El făcu un gest de respingere. Încetează să pui întrebări stupide.

Apoi Barney întreabă.

— Cum este cu căsătoria?

— Ce căsătorie? explodă celălalt. Dacă aş mai avea o căsătorie, de ce mi-aş chema avocatul? Ea şi-a angajat cel mai mare rechin din New York. Şi prostul meu de avocat e aşa de slab că îmi va rata şi dreptul de a-mi vizita copiii. Hristoase, pot să mor.

Îşi îngropă capul în mâini şi începu să plângă.

După un moment, Barney spuse încet:

— Spui că vrei să mori. Chiar aşa ai spus, Milton?

— Da, da. Dădu din cap în timp ce mâinile îi mai acopereau fața. O iubesc. Îi iubesc şi pe copii. Ce-mi rămâne, un apartament gol? Îți dai seama ce groaznic mă simt?

— Cred că da, spune Barney cu compasiune. Aş spune

că te simți tot aşa de rău ca un om cu cancer la inimă.

A fost primul diagnostic psihiatric reuşit al lui Barney şi primul său eşec.

Deşi i-a prescris imediat o medicație ca să-i schimbe dispoziția, simțea că Adler este prea aproape de prăbuşire ca să-l lase să plece acasă.

Sună în Secția de psihiatrie şi explică situația. Şeful de acolo, un tip foarte obosit, numit Barton, era înnebunit.

— Ascultă, băiete, dacă ar fi să oploşim toate persoanele deprimate care păşesc în urgență ne-ar trebui tot Parcul Central pentru ele. Află că aici este plin. Se stă şi în picioare. Dă-i nişte librium şi trimite-l acasă.

— Dar, doctore Barton, reveni politicos Barney, cred că acest om ar putea încerca să se omoare.

— Bine, asta este altceva, se auzi vocea din telefon. Dacă chiar încearcă, sună-mă din nou.

Barney se întoarse în cabinet. Îi dădu lui Adler două capsule negru cu verde şi un pahar cu apă.

— La una din astea acum, Milt, şi cealaltă mâine, după micul dejun. Trebuie să te calmeze şi să te lase să dormi. Dar mâine dimineață vreau să te văd aici. Da?

Pacientul dădu ascultător din cap şi luă capsula.

Barney îşi conduse pacientul spre uşa de ieşire şi-i chemă un taxi.

Adler apăru a doua zi dimineața. Pe prima pagină din „Daily Mirror“. Sărise de la etajul paisprezece al reşedinței sale luxoase din East Side. Întrebată, soția lui, în doliu, care fusese plecată în weekend cu copiii, suspină: „Ar fi trebuit să-mi dau seama. Bietul Milton era atât de deprimat. Ar fi trebuit să ştiu“.

Încercând să mai fure câteva clipe prețioase de somn, doctorul Ivan Barton dormita la o masă în camera asistentelor, cu bărbia nerasă sprijinită în mâini, când fu trezit de ceea ce i se păru o lovitură de ciocan. Tresări şi zări o figură necunoscută într-un halat alb boțit.

— Tu eşti Barton? mormăi un doctor tânăr, răvăşit.

Fiind treaz de treizeci şi şase de ore, era puțin dezorientat. Răspunse confuz.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Barney îi puse sub ochi un exemplar din „Mirror“.

— Uită-te la ăsta. Este tipul pe care ai refuzat să-l „oploşeşti“ seara trecută pentru că nu m-ai luat în serios.

— Hei, hei, linişteşte-te bătrâne, îi răspunse doctorul care era mai în vârstă decât el, recăpătându-şi controlul facultăților şi de asemenea, credea el, al abilității clinice. Trebuie că eşti nou pe aici.

— Nu văd diferența. Poate dacă-ți dădeai osteneala să vorbeşti cu Adler seara trecută, ai fi văzut ce am văzut şi eu. Tipul era disperat.

— Haide, băiete, nu erai sigur sau te-ai rezemat pe mine prea mult. Am dreptate?

— Nu, strigă Barney şi imediat se gândi: „Este probabil greşeala *mea.* Sunt răspunzător de moartea bietului om“.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă Barton cu solicitudine.

Barney scutură din cap şi se aşează.

— Îmi pare rău că mi-am ieşit din fire. E prima oară când…

— Pierzi un pacient…? îi sfârşi Barton gândul.

Barney îl aprobă din cap.

— E groaznic, dacă cel puțin aş fi fost pe față. Aş fi salvat viața omului. Apoi privi în sus şi întrebă. Ai pierdut vreodată un pacient?

— Da, mărturisi Barton, şi dacă asta te consolează, e din ce în ce mai rău de fiecare dată.

— Vrei să spui că ai pierdut mai mulți pacienți? întrebă Barney mirat.

— Ascultă băiete, este un fapt constatat statistic că un student la medicină „omoară“ în medie trei pacienți înainte de a se califica, şi după aceea *nimeni* nu mai face statistici.

Barney smuci capul de necaz.

— Nu cred că o să rezist dacă se mai întâmplă încă o dată.

— Atunci nu te face psihiatru, îl sfătui Barton sincer. Ia ceva liniştit, ca dermatologia. Făcu o pauză şi apoi continuă. Aşa cum un chirurg ortoped are nevoie de forță fizică, un psihiatru are nevoie de rezistență interioară. Este un lucru trist că lumea e plină de nefericiți în care sunt incluşi şi psihiatrii. De fapt ştii care este rata noastră de sinucideri?

— Am auzit că este destul de mare, murmură Barney.

— De *nouă* ori mai mare decât a restului populației. Ți-ai ales o meserie foarte periculoasă, prietene.

Barney ştia că doctorii nu pot salva toți pacienții. Era un fapt pe care el era pregătit să-l accepte. Nu avusese el în tratament o victimă a unei agresiuni care murise pe masă în timpul transfuziei?

Dar acum, deodată înțelegea diferența. Cuțitul este rapid; sângele se scurge repede din corp. Psihiatrul se ocupă cu un fenomen asemănător, dar în *mişcare încetă.* Lucrul său trebuie să nu se reducă la coaserea unei răni, ci la devierea cuțitului care loveşte.

— Hei, când ieşi din gardă? îl întrebă psihiatrul.

— Am ieşit de jumătate de oră, răspunse Barney.

— Plec imediat ce vine Sarah Field, ceea ce se poate întâmpla în orice moment. Vrei să luăm micul dejun împreună?

— Nu, mulțumesc, spuse Barney, încă afectat. Vreau doar să dorm. Vreau să intru în pat şi să uit de toate astea. Se întoarse şi porni.

— Nu te baza pe asta, strigă Barton după el. Cei mai mulți interni nu pot despărți durerea din somn de cea în starea de trezie. Este acelaşi coşmar.

— Mulțumesc, răspunse Barney, m-ai ajutat cu adevărat.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Seth Lazarus a fost copilul minune al seriei sale de la medicină.

Chiar şi Peter Wyman accepta situația, deşi ar fi putut pretinde această onoare neoficială pentru el, dacă Harvard nu i-ar fi făcut o ofertă cu prioritate. Profesorul Pfeifer îl voia, deoarece Peter îi devenise indispensabil în munca de cercetare. După părerea lui Peter, Mike (acum ajunseseră să-şi spună pe numele mic, bineînțeles) dorea „să călărească pe coada cometei". Astfel că Peter depusese cereri numai la spitalele la care se putea ajunge pe jos de la laboratorul de biochimie. În mod natural a fost acceptat de toate.

Mentorul său avusese grijă ca salariul slăbuț de intern să fie suplimentat pentru Peter prin fonduri de la instituțiile naționale de sănătate. În felul acesta, pentru Peter nimic nu se schimba cu excepția cărții sale de vizită, care acum suna: „Peter Wyman, diplomat în medicină, doctor în ştiințe".

Seth atinsese un record fără precedent în istoria Harvardului. Luase A-plus la toate cursurile clinice. La absolvire toate spitalele l-ar fi luat; mai mult decât atât, din cauza talentelor sale multiple i se oferiseră stagii speciale în orice disciplină în care şi-ar fi dorit specializarea.

— Gândeşte-te la prestigiul chirurgiei, spuneau câțiva şefi de secții. Ai mâini de virtuos. Tai cum manevrează arcuşul Jascha Heifetz, cu finețe, dexteritate şi precizie absolută. Poți fi un alt Harvey Cushing.

Inutil de spus, Seth era profund flatat de comparația cu legendarul neurochirurg de la Harvard. Dar el refuza cu mulțumiri.

Cum îi mărturisi lui Judy, el nu voia să-şi consacre viața tratării unor ființe umane pasive sau inconştiente. El chiar argumenta că aceasta ar fi o posibilă explicație a

poruncii din jurământul lui Hipocrat care interzice tăierea corpului omenesc.

Pentru aproape acelaşi motiv, el refuză o invitaţie din partea vechiului său şef, Tom Matthews, de a veni în echipa de la patologie. Matthews îi garanta lui Seth succesiunea la conducerea secţiei. Dar Seth văzuse în patologie doar un mijloc pentru atingerea unui scop – calea de a cunoaşte ce anume provoacă moartea unui corp omenesc. În această secţie pacienţii ajungeau la doctor mult prea târziu.

Nu, dacă chirurgia era prea asemănătoare muncii instalatorilor sau tâmplarilor, patologia semăna cu arheologia. Pentru o văduvă aflarea cauzei morţii soţului nu reprezintă o consolare. Dar ce fericire poţi să dai unei soţii dacă poţi să descifrezi toate simptomele bolii soţului. În acest caz, dacă ai timp şi mijloace suficiente, poţi să salvezi o viaţă. Astfel, Seth alese calea de mijloc: medicina internă, în care un diagnostic inteligent poate chiar să-l şi scutească pe pacient de o intervenţie chirurgicală. Ce dacă chirurgii râdeau de internişti şi le spuneau „purici“?

În ciuda curţii pe care i-o făcuseră San Francisco, Houston şi Miami, fără să mai menţionăm Boston şi New York, el voia să meargă acasă, la Chicago. Simţea un ataşament deosebit faţă de vechiul său spital. Inima lui era acolo, viitoarea lui soţie era acolo.

Din nefericire, el nu luase în calcul faptul că mama şi tatăl său de asemenea se găseau tot acolo.

Pentru că, în timpul care trecuse de la moartea lui Howie, mama lui se schimbase. Deşi mergea la cimitir tot atât de des pe cât mersese la sanatoriu, ea acum începu să fie obsedată de celălalt fiu.

Seth, în naivitatea lui, făcu o eroare strategică omenească. Împreună cu Judy hotărâse ca în iunie, când stagiul de intern va fi terminat, să se căsătorească. Ei căzură de acord să nu comunice încă nimic părinţilor, astfel că atunci când se întoarse la Chicago după absolvire, alesese calea celei mai mici rezistenţe,

continuând să locuiască acasă.

Rosie, care înainte nici nu băga de seamă când el întârzia la masa de seară pentru a studia în biblioteca liceului, acum se agita dacă nu venea la masă în fiecare seară. Deşi el îi telefona întotdeauna de la spital ca să-i comunice, ea începu să vadă în absența lui o lipsă de recunoştință filială.

Mai mult, pe măsură ce creştea noua obsesie, nu mai adormea seara până nu se întorcea el. Când târziu la televiziune se dădea filmul „Epoca de piatră“, ea nu voia să închidă televizorul aşa cum i-o cerea Nat, care la ora aceea dorea să doarmă.

— Ce crezi că face la ora asta? întreba ea.

La început soțul ei nu-i răspundea. Găsise o metodă să doarmă cu perne peste urechi. Într-o seară Rosie strigă în acelaşi fel:

— Ce crezi că face, Nat?

În acelaşi moment Seth intră şi începu să urce scara tiptil. Şi astfel, fără să vrea, auzi conversația ce se desfăşura atât de des între părinți. Tatăl său spuse:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rosie, băiatul are aproape douăzeci şi cinci de ani.

— Şi dacă îl atrage într-o capcană? Fetele cam fac chestii din astea. Deodată, tronc, rămâne însărcinată.

— Foarte bine, spuse Nat, o să fii o bunică tânără.

Seth rămase pe scări, uimit de ceea ce auzea.

— Judy nu e potrivită, spuse Rosie cu regret, el ar putea găsi ceva mai bun.

Nat se ridică în coate şi-i răspunse:

— Ea este drăguță şi se iubesc amândoi. Ce, vrei o regină?

— Aş vrea pe cineva mai potrivit.

— Ascultă Rosie, Seth este un băiat drăguț şi are un cap bun, fata îl face fericit, ce vrei mai mult?

În timpul pauzei care urmă, Seth se gândi să urce pe scări ca să nu-i mai audă. Era prea tulburat.

Atunci o auzi pe mama lui spunând cu o voce lugubră:

— Nu vreau să-l pierd, Nat, destul că l-am pierdut pe Howie. Nu vreau să-mi pierd şi celălalt băiat.

— Cine vorbeşte despre pierdere? Băiatul este perfect sănătos. El doar o să se-nsoare. O să-şi ia o nevastă.

— S-o ia, unde? Asta-i întrebarea. Nu-l las pe Seth al meu să se-nsoare cu ea. Ăsta-i ultimul meu cuvânt.

La care soțul ei răspunse:

— Sincer, sper să fie aşa, Rosie. Noapte bună.

În sâmbăta următoare, Seth Lazarus şi Judy Gordon merseră cu maşina la Evanston şi în fața lui Dumnezeu şi a unei adunări compusă din Daniel Carroll, judecător de pace, soția acestuia şi un al doilea martor (care a costat cinci dolari) se uniră prin sfânta cununie. Părinții lor, vai, nu au fost de față.

Pe aceia pe care Dumnezeu i-a unit, nicio soacră să nu-i despartă.

Pentru prima oară Laura avu de-a face cu un copil cu malformații.

Cu douăsprezece ore mai devreme, doamna Kathleen Paley dăduse naştere unui băiat de trei kilograme. Pediatrul de serviciu, doctorul Paul Fedorko, îşi adusese internul favorit ca acesta să poată învăța cum să manipuleze un nou-născut în primele lui clipe de viață.

Tânăra mamă era în stare de panică atunci când ajunsese la spital. Obstetricianul ei, doctor Jack Lesley, gândindu-se că e mai uşor pentru pacientă şi pentru el dacă ea ar fi puternic sedată, îi administră o sută de miligrame de nembutal şi apoi o sută de mililitri de scopolamină. Era o doză suficientă ca să țină adormit un elefant câteva zile. Doamna Paley rămăsese practic fără stratul exterior al creierului. Laura (internul favorit) era uimită că femeia mai respira.

A fost o prezentare pelviană, asistată de Lesley cu mare artă, ceea ce a amânat descoperirea malformației până în ultimul minut.

Mama dormea fără să-şi dea seama de şocul care o aştepta. Pentru că băiatul născut de ea avea gură de lup, ceea ce îl făcea să arate ca şi cum ar fi fost muşcat de câine.

Fedorko o avertizase pe Laura să se pregătească pentru o astfel de posibilitate pentru că în familia lui Kathleen existau astfel de antecedente.

Laura văzuse fotografii de nou-născuți cu gură de lup, dar acum, deşi încerca să rămână detaşată profesional, ea se înfioră când văzu copilul.

Doctor Lesley făcu semn ca pediatrii să scoată copilul de acolo. Laura şi Fedorko înfăşurară copilul în prosoape şi asistentele îl duseră într-o mică rezervă de la terapie intensivă. Mama fu transportată cu căruciorul în camera ei, unde avea să rămână inconştientă încă o jumătate de zi, ceea ce le va da celorlalți timpul să se pregătească pentru confruntarea cu părinții.

Laura învață în ziua aceea o lecție importantă. Când un doctor are o veste bună pentru pacient, se prezintă singur. El este ca o stea de operă, stă în mijlocul scenei şi cântă solo. Dimpotrivă, când lucrurile *nu* au mers bine, se cântă o melodie diferită, pe cât mai multe voci posibile – ca un oratoriu.

Pentru a o spune pe şleau, în momente de criză, doctorii cred că trebuie să se apere printr-un număr cât mai mare.

Laura era cooptată în echipa ce-l cuprindea pe Lesley, ajutorul său şi Fedorko, care era acum medicul oficial al copilului. Ei se reuniră douăsprezece ore mai târziu în fața salonului 653.

— Sunteți gata, Paul? se interesă Lesley.

Fedorko dădu din cap.

— Am cartea, spuse el şi întorcându-se spre Laura: Cum te simți?

— Nu prea bine, ca să fiu cinstită, zise ea. Vreau să spun că în primul rând nu ştiu ce caut aici.

— Păi dacă vrei să intri în pediatrie, trebuie să ştii şi

lucrul acesta, că există situații în care este mai uşor dacă se află şi o femeie de față, răspunse Paul.

„Porcărie“, se gândi Laura. „Este treaba mea să opresc mama să «se poarte ca o femeie», adică s-o împiedic să facă o criză de isterie. Ce trebuie să spun, că am trecut şi eu prin asta? Sau există un şablon special «între noi femeile»?“.

Ea se întoarse spre superiorul ei.

— Ce e în carte, Paul?

— Ai să vezi, spuse el. Şi apoi zâmbi. Nu-ți face gânduri, Laura, asta este o situație care, îți promit, se va termina cu bine.

Lesley bătu la uşă.

O voce de bărbat le spuse să intre. Intrară, numărul lor făcând mica încăpere să pară aglomerată. Mortimer Paley era aşezat lângă perna soției sale ținându-i strâns mâna. Ea era încă destul de somnoroasă, dar soțul ei sări în picioare în clipa în care intrară doctorii.

— Bună, Mortimer, spuse mamoşul, folosind înadins numele mic, pentru a întări relația părinți-copil care întotdeauna îl aşază pe doctor ceva mai sus. Felicitări.

— Dar este ceva în neregulă, ştiu, spuse Kathleen. Am întrebat toate asistentele din secție şi ele o țin întruna: „Aşteptați până vine doctorul Lesley“. E ceva, se vede pe fețele voastre.

Obstetricianul reluă.

— Dați-mi voie să vă prezint colegii mei.

Mortimer ascultă nerăbdător prezentarea fiecărui membru al echipei pe nume şi funcții. Era mai mult decât evident că ei nu veneau să anunțe bucurii.

Laura simpatiza cu el. „De ce dracu’ o lungesc atâta“, se întreba ea. „Nu pot să le comunice adevărul şi după aceea să-i liniştească pe oamenii ăştia nenorociți? Hristoase, probabil că ei cred acum că le-a murit copilul“.

— Este o mică problemă, spuse în sfârşit Lesley, fără emoție.

— Care, ce s-a întâmplat? se rugă Mortimer. Sper… E

bolnav? Are ceva?

În acest moment, Lesley cedă cuvântul pediatrului.

— Doctor Fedorko o să vă explice. Face parte din atribuțiile sale.

Paul tuşi şi începu pe un ton tonic.

— Uite, Mortimer, cred că ştiți că aveți în familie pe partea maternă a lui Kathleen cazuri de gură de lup…

— O, nu, gemu tatăl. Vrei să spui că băiatul o să arate ca unchiul lui Kathleen? Individul este o catastrofă, nu poate nici să vorbească normal.

— Ce se întâmplă, Mortimer? Copilul nostru este ca unchiul Joe?

El îi luă mâna ca s-o liniştească, pentru că ea începu să geamă:

— Nu, nu, spuneți-mi că nu-i adevărat.

— Mortimer şi Kathleen, îi întrerupse mamoşul, suntem în 1962. Avem tehnica necesară să corectăm aceste malformații. Să vă arate doctor Fedorko, ce minunat lucrează chirurgii noştri pediatri în ziua de astăzi.

Încă o dată apelă la colegul său. Laurei i se păru că-i pasează găina moartă.

— Priviți aceste fotografii, spuse Paul liniştitor, deschizând albumul.

— Dumnezeule, se chirci Mortimer.

— Dar astea sunt fotografiile înainte, insistă Fedorko. Priviți aceşti copii după ce au fost operați. Nu sunt minunați?

Mortimer nu era consolat. Felul în care arăta copilul *acum* îl îmbolnăvea.

El se uită la medici şi-i imploră.

— Vă rog, nu-i arătați astea acum. Nu puteți să aşteptați măcar o zi?

— Nu, Mortimer, răspunse categoric Lesley. Acesta este un lucru la care voi doi reuniți trebuie să vă obişnuiți să-i faceți față chiar de acum.

„De ce?“ se întrebă Laura. „Ce Dumnezeu se poate

obține dându-i o veste proastă acestei femei chiar acum? Biata femeie a fost în travaliu jumătate din noapte. Pe copil n-o să-l opereze decât peste câteva săptămâni. Oare de ce nu o lăsă să se odihnească încă puțin?“

Dar în momentul acela, când pediatrul şef continua să arate fotografii de copii malformați înainte şi după operație, Laura înțelese deodată graba lui Paul: el nu putea suporta durerea. Compătimea prea mult şi avea nevoie să se descarce cât mai repede posibil.

Pentru prima oară Laura înțelese de ce se spunea că a fi doctor sau cel puțin a supraviețui ca medic necesită construirea unei fortărețe în jurul sentimentelor cu scopul de a rezista atacului emoțiilor.

Poți încerca să le uşurezi suferința şi să le micşorezi durerea, dar nu trebuie să o *simți.*

Ea se întreba dacă va putea fi vreodată atât de tare.

Peste o oră, Fedorko îi spuse:

— Laura, du-te s-o ajuți pe asistenta Walker să ducă bebeluşul Paley la mama lui. Ea trebuie să-l hrănească la sân.

— Poate să facă asta, Paul?

— Fizic, da; copilul poate să sugă. Psihologic, nu ştiu, nu ştiu. Aici intră în joc comportarea ta la patul pacientului. Aş prefera să nu folosim un biberon. De ce să-l folosim dacă pentru copil cel mai bun lucru e sânul mamei?

— Dar, Paul, sunt atât de nouă, încât nu ştiu ce să-i spun.

— Spune-i că malformația va fi total corectată în şase luni. Oricum dacă reuşeşti să-i pui copilul în brațe, natura va face restul.

Răsuflă adânc în fața camerei 653 şi-i spuse asistentei:

— Aşteaptă-mă aici, să văd ce pot face ca s-o pregătesc psihologic.

— Dar, doctor Castellano, nu e în obiceiul nostru. Intrăm direct cu copilul.

— Bine, dacă nu te superi, lasă-mă să încerc în felul meu.

— Bine, doamnă doctor.

Prima reacție a lui Kathleen a fost exact aceea la care se aştepta Laura:

— Nu, nu, Dumnezeule, nu vreau să văd aşa ceva. Luați-l de aici.

Soțul ei era încă acolo şi făcu un gest tăcut spre Laura, gest care spunea: „Nu puteți să n-o mai torturați?“.

Puțin înfricoşată de sarcina ce-i revenea, Laura insistă:

— Te rog, Kathleen, el este un băiețel drăguț cu nişte… malformații care se pot repara uşor.

— Este ca unchiul Joe. Este greşeala mea; când Mortimer îl va vedea, n-o să mă mai iubească.

— Te rog, dragă. Nu e din vina ta şi sunt sigur că nu o să încetez să te iubesc.

Pentru a uşura tensiunea, Laura schimbă puțin subiectul:

— I-ați ales un nume?

— O să-l numim Mortimer Junior, spuse Kathleen, dar acum…

— O să-l botezăm totuşi Mortimer, o întrerupse liniştitor soțul ei.

Laura privi la el ca şi cum ar fi vrut să-i spună: „Eşti un băiat bun. Ea a avut noroc că este cu tine“.

— O să-l aduc pe micuțul Mortimer acum, spuse Laura. Este ora la care trebuie să-l hrănim şi aş vrea cel puțin să încerci.

Kathleen nu putu răspunde. În locul ei, Mortimer, punând o mână pe umărul soției, privi spre Laura şi spuse:

— Dați-i drumul. Aduceți copilul.

Există o regulă de fier: câtă vreme doctorul ține copilul, este al lui. Din momentul în care o mamă îşi atinge copilul, el este al ei pentru totdeauna. Oricum ar arăta, el este frumos.

Aşa se întâmplă şi cu Kathleen Paley.

Laura puse nou-născutul în brațele lui Kathleen. Mama îl ridică la sân şi suspină.

— Uite Mortimer, murmură ea drăgăstos, suge. Cu mâna ei liberă îi mângâia capul cârlionțat. E drăguț, nu-i aşa Mortimer?

— Cel mai drăguț copil din lume, răspunse el *convins.*

Laura se gândea: „Bine că nu v-ați uitat în gura lui, ați fi putut vedea direct nasul".

— Mulțumesc, doamnă doctor, spuse Mortimer emoționat. Mulțumim foarte mult, sper să ne mai vedem.

— Sper şi eu, răspunse sincer Laura şi-şi notă în cap să urmărească evoluția copilului şi să fie de față când îl vor face cu adevărat frumos.

Facultatea de Medicină John Hopkins
Baltimore, Maryland

Dragă Laura,

Mi-a părut tare bine să primesc scrisoarea ta şi am fost foarte impresionată de povestea micuțului cu malformație. Dacă personalul pediatric ar fi peste tot aşa de bun cum este aici, atunci băiețelul se va vindeca perfect.

Singura mea experiență chirurgicală, dacă o poți numi aşa, a constat aproape în întregime în ținerea depărtătorului, în vreme ce alții taie. Un intern în al doilea an a promis că mă învață figura cu ținerea clemei şi dormitul de-a-n picioarelea în acelaşi timp. Spune că este singurul mijloc de a traversa acest chin.

Pe plan mai personal, s-a produs un fel de schimbare în viața mea. Într-o noapte, luna trecută am fost de gardă cu acest intern excelent care e însurat şi are doi copii.

Ştii cum este când e foarte târziu şi tot restul lumii doarme: te trezeşti spunând lucruri pe care altfel nu le-ai fi spus. Am ajuns să vorbim despre carieră şi căsătorie şi băiatul ăsta a spus că, în mod absolut dacă ar fi să aleagă între a fi chirurg şef fără viață de familie sau medic de policlinică în Groenlanda cu nevasta şi copii, ar alege viața

de familie fără discuție. În momentul în care mă întreba de ce nu sunt soție şi mamă, m-a determinat să mă întreb pe mine însămi aceleaşi lucruri. Şi nu am putut să dau răspunsuri bune la aceste întrebări. M-am gândit că este poate vremea să nu mai fiu o adolescentă şi să vorbesc cu cineva care ar putea să mă ajute în problema asta.

Lovitura este că am început să merg la acest psihiatru cu adevărat bun, de care trebuie să fi auzit, Andrew Himmermann. Este un bărbat foarte inteligent care a scris câteva cărți şi un milion de articole ştiințifice. Partea proastă este că el consultă în Washington D. C. şi drumul până acolo din Baltimore de trei ori pe săptămână la 5 dimineața m-ar băga repede în mormânt. Dar cel puțin pot să mă mut acolo cu meseria. Acum tatonez zona Washington ca să-mi găsesc o clinică chirurgicală, astfel ca să nu-mi schimb locul consultațiilor.

Scrisoarea ta nu mi-a pomenit nimic despre viața de familie. Dar înțeleg că, dacă l-ai cunoscut pe Palmer atâta timp, nu este pentru tine o mare schimbare. Pe de altă parte, văzând ce pagube au adus, în căsnicia unor interni, lungile zile (şi nopți) petrecute în spital, mă gândesc că ai probleme. Dar ar însemna atunci să uit că tu eşti femeia miraculoasă.

Trebuie să alerg să mă spăl.

Te rog scrie urgent,

Cu dragoste,
Grete

Laura îndoi scrisoarea chiar în momentul în care Palmer apărea în bucătărie, căscând şi neras. Ea se repezi la el să-l sărute.

— La naiba, arăți de parcă n-ai fi dormit toată noaptea.

— Şi tu.

— Aşa e, răspunse ea cu un zâmbet obosit. Am salvat două vieți. Nu ştii ce bine te simți. Dar tu, ce scuză ai?

— Am aşteptat să vii tu acasă.

— Ai uitat că eram de gardă? Pentru că am notat toate

gărzile.

Ea arătă spre calendarul lor „Harvard de-a lungul anului“, pe care scrisese cu cerneală verde întregul orar al deplasărilor sale la spital.

— Pot să citesc, Laura, zise Palmer, descurcându-se greu cu pregătitul cafelei. Dar fiind un soldat bătrân, am înțeles că ora 23 înseamnă ora 11 seara şi mi-am închipuit că o să ajungi acasă pe la miezul nopții.

— La naiba, răspunse Laura, bătându-se peste frunte. Am primit un apel de urgență de la Manchester să luăm o pereche de gemeni prematuri şi să-i aducem la terapie intensivă. Am plecat cu unul din interni şi, n-ai să crezi, am avut un cauciuc dezumflat pe drum la întoarcere.

— Nu, chiar nu cred, răspunse el rece.

— Din fericire aparatul de respirat era pus pe generator, căci altfel am fi pierdut copiii… Ea se opri brusc, căci cuvintele lui Palmer ajunseră să-şi facă efectul. Vrei să spui că sunt o mincinoasă?

El încercă să pară nepăsător.

— Laura, Manchester se găseşte în statul suveran New Hampshire şi sunt sigur că au proprii lor pediatri…

— Bineînțeles că au. Şi ştii de ce atâta lume se mută în New Hampshire – pentru că nu există impozite de stat acolo. Dar asta înseamnă că spitalele lor nu pot să-şi permită achiziționarea unui echipament de urgență. Nu era alt mod de a salva acei gemeni decât punându-i pe agregatul nostru.

Îi aruncă lui Palmer o privire rugătoare.

— Oricum, ştiu că trebuia să dau telefon, dar a fost totul într-o grabă. Îmi pare rău, dragule.

Se duse să-şi sărute soțul, dar el se mişcă uşor, ca să-i evite îmbrățişarea.

— Acum te joci de-a şoarecele şi pisica?

Ea zâmbi afectuos.

— Aş spune că tu faci asta, replică el.

— Palmer, ce naiba vrei să insinuezi?

— *Primo* – deşi vreau să accept că au condiții spartane

în Manchester, n-o să mă faci să cred că acolo nu au o ambulanță care putea să-i transporte pe bieții copii. *Secundo* – nu am auzit niciodată de o ambulanță cu doi şoferi medici şi nici de vreuna căreia să-i crape anvelopa. *Tertio* – văzând modul în care le ridici osanale colegilor tăi medici, mi-am spus că nu e decât o chestiune de timp până când, după cum spune marele poet în Othello, ai să ajungi „animalul cu două funduri".

Centrul furiei din creierul Laurei trimitea semnalul „atenție urmează explozie", dar ea era prea obosită.

— *Primo* – dragul meu soț, începu ea, trebuie să-ți reaminteşti că Othello *s-a înşelat* în privința soției lui. *Secundo* – Manchester nu are incubatoare portabile şi noi eram într-un break, nu într-o ambulanță. *Tertio* – cred că eşti un măgar de paranoic dacă nu mă crezi. La drept vorbind, cum dracu' pot să ştiu că n-ai fost cu o târfă în noaptea trecută? Acum, piei din calea mea, nu am decât patru ore de somn înainte de a porni din nou la serviciu.

Când ea dispărea din bucătărie, Palmer strigă:

— Mi-ai dat o idee bună, doctor Castellano; am să-mi constitui propria mea unitate de terapie intensivă. Ca să-mi facă *mie* terapia.

Miezul problemei era că Laura şi Palmer aşteptau fiecare lucruri diferite de la căsătorie. Ea nu putuse totuşi avea niciodată curajul să discute totul deschis cu Palmer.

El era încă destul de ataşat tradiției şi credea că soția lui trebuie să fie o camaradă, un ajutor, o mamă de copii şi, bineînțeles, o gazdă fermecătoare. În definitiv, mama lui fusese o astfel de soție model pentru tatăl lui. Laura răspundea tuturor acestor condiții.

Ea, pe de altă parte, nu avea idei preconcepute despre căsătorie. Ştia doar că nu dorea o relație ca aceea a părinților săi. Faptul că Luis şi Inez au trăit împreună douăzeci de ani înainte de a se despărți nu dovedea totuşi că ar fi fost o pereche sudată.

Mai mult, în perioada studiilor la Facultatea de

Medicină, un timp îndelungat s-a îndoit că era făcută pentru căsătorie, căci singurul lucru pe care părinții ei reuşiseră să-l transmită era dorința de a se baza pe propriile ei forțe. Nu era căsătoria o relație de dependență reciprocă? Nu din slăbiciune, ci o legătură a două puteri ce se unesc ca să devină o forță mai mare, două bârne care se sprijină una pe alta ca să susțină o greutate mai mare.

În toată perioada dinaintea căsătoriei, la Palmer o atrăsese felul în care el o proteja. El părea patern, deşi ea nu-şi dăduse seama de aceasta. În acest fel ea a crezut că prin căsătorie îşi va schimba doar numele, nu şi felul de viață.

Îşi făcuseră luna de miere la exoticul hotel Byblos din Saint- Tropez. În fiecare dimineață se plimbau pe malul apei de la plaja Pampelune până la plaja Tahiti, încercând să nu fie atenți (sau cel puțin să nu pară) când traversau colonia nudiştilor.

Palmer nu ascundea faptul că-i plăcea acest gen de peisaj şi începea s-o tachineze pentru că nu-şi scoate sutienul. Dar spre amuzamentul lui, el descoperea că ea nu era atât de libertină pe cât credeau ei doi.

După prânz mergeau să se culce şi apoi să-şi facă siesta. Beau Pernod, în vreme ce la câteva sute de metri mai departe pescarii descărcau peştele care avea să le fie servit la cină.

Voiajul lor de nuntă fusese un vis, dar întoarcerea lor la Boston a reprezentat o trezire neplăcută la realitate. Pentru că Laura, a cărei senzualitate, chiar cu sutien, o distanța, lăsând în umbră celelalte femei de pe plajă, acum îmbrăca un halat alb fără formă şi pleca la răsăritul soarelui spre Spitalul de Copii.

Palmer s-a găsit în fața lui cu jumătatea de vară ce-i mai rămăsese până la începerea cursurilor, fără să ştie ce să facă cu timpul său. La început a încercat să învețe limba chineză, dar devenea furios când îşi auzea vocea încercând să imite tonurile care dădeau alte înțelesuri

aceluiaşi cuvânt.

Uneori îşi lua o carte şi se plimba de-a lungul râului Charles ca să găsească un loc umbrit şi să citească. Când obosea, se uita la ambarcațiunile care treceau ca nişte fluturi pe apă în sus şi în jos. Când se lăsa seara se întorcea acasă, mânca ceva, asculta muzică şi-şi imagina că avea o întâlnire cu Laura.

Era un bărbat răbdător şi Laura – rămasă încă radioasă şi energică din luna de miere – făcea ca nopțile în care nu era de gardă să le compenseze pe cele în care lipsea.

Dar munca de intern apăsa greu pe umerii ei şi oboseala îşi spuse cuvântul. Astfel, ea venea acasă, îl săruta, făcea un duş, mânca ceva frugal şi apoi se arunca într-un somn adânc ca un scufundător în apele oceanului.

Treptat a început să renunțe la mâncare. După alte câteva săptămâni făcea duş numai dimineața şi, când venea seara, îl săruta pe Palmer, îşi arunca pantofii şi se culca fără să se mai dezbrace.

Dar ca să fim drepți, primul lucru pe care-l făcea era să-l sărute pe el.

O dată, minunea minunilor, ea căpătă o „permisie" de două zile.

Palmer era încântat şi propuse o călătorie până la Vermont ca să vadă opera toamnei asupra pădurii, să ia masa într-un han intim şi apoi, aşa cum spusese Edgar Allan Poe, „să se iubească cu o dragoste care era mai mult decât dragostea".

— Sunt de acord cu ultima parte, spuse Laura, zâmbind obosită, dar nu putem face asta mai aproape de casă, în patul nostru, de exemplu?

— Haide, Laura, unde este spiritul tău de aventură?

— Cred că l-am pierdut după prima mea noapte de chirurgie.

— Laura dragă, chiar merită toate astea atâta bătaie de cap?

Ea văzu tristețea din ochii lui, înțelese cât de singur se simțea, dar răspunse:

— Da, Palmer, din punctul meu de vedere, merită.

Telefonul sună. Bennett Landsmann deschise un ochi, încercând să-şi țină restul corpului adormit. Era două noaptea şi el de abia se culcase după treizeci de ore petrecute la urgență. Dar sunetul persista şi în cele din urmă, cu un oftat, ridică receptorul.

— Aici e doctor Landsmann, spuse el posomorât.

— Aici e doctor Livingston, dar poți să-mi spui Barney.

Bennett îşi deschise şi celălalt ochi şi se aşează în pat.

— Hei, nu ştii că e miezul nopții?

— Nu. Dar tu de unde ştii?

— Ai dat vreo lovitură?

— Nu, doar dacă te referi la cafeaua Ness şi la ciocolate. Nu, Landsmann, asta-i prima oară când m-am aşezat să stau jos într-o lună. Am discutat cu milioane de pacienți şi am scris anamneze pentru toți. Am uitat socoteala rănilor şi tăieturilor pe care le-am cusut. Am ajuns atât de năuc încât chiar şeful mi-a spus să mă culc. Oricum, având o pauză de un sfert de oră, am vrut să văd cum te tratează ăia la Yale. Chiar *dormeai,* Landsmann?

— Nu, bineînțeles că nu. Lucram la o cercetare suplimentară în timpul meu liber. Încercam să găsesc un leac pentru dobitocie. Oricum, ce-ți mai face fundul?

— Mă doare ca tot restul corpului. Dar tu bătrâne, ai făcut vreo cucerire?

— Una sau două asistente mi-au făcut cu ochiul. Dar în secție există un clasament care începe cu şeful. Oricum, o să supraviețuiesc. Ce ştii de Castellano?

— Nimic, ce te aştepți? Lucrează din greu ca noi toți. Şi când telefonez, bătrânul Palmer spune că e plecată. Parțial sunt convins că-mi dă cu tifla.

Prietenii îşi mai povestiră câteva întâmplări de la urgență care rivalizau cu umorul negru, când Barney fără

să-şi dea seama atinse o coardă sensibilă.

— Deci, cu alte cuvinte, în afară de oboseală şi singurătate eşti fericit în New Haven.

Urmă o tăcere.

— Hei, Landsmann, mai eşti acolo?

Bennett ezită.

— Bine… E o poveste lungă. Şi-i povesti o serie de întâmplări urâte.

Când termină, Barney spuse:

— Îmi închipui cum te simți.

— Chiar poți?

— Aş spune că eşti într-o dispoziție neagră.

— Exact, Livingston. Şi devine din ce în ce mai neagră.

DOUĂZECI ŞI OPT

Observatorii informați ai scenei americane preziseseră că 1963 va fi cunoscut drept anul deşteptării conştiinței negrilor. Aceasta, până la crima din douăzeci şi doi noiembrie. Acum, acest an intra în istorie ca anul asasinării lui John F. Kennedy.

Nu numai lumea politică era în efervescență, dar şi cea medicală apărea în prima pagină a ziarelor. Era începutul unei noi ere. Din toată țara veneau veşti despre înlocuirea cu succes a organelor bolnave ale corpului omenesc. Mulți oameni primeau darul vieții când le erau transplantați rinichii altor oameni.

La Universitatea Mississippi se realiză primul transplant de plămân. Iar în Houston, doctorul Michael De Backey folosi o inimă artificială pentru a menține circulația sângelui pacientului în timpul intervenției chirurgicale pe inimă. Când lipsea un donator uman, laboratoarele săreau în ajutor. Datorită corneei artificiale, unor orbi li se reda vederea.

Dar nu toate ştirile din lumea medicală erau bune. Asociația Spitalelor Americane raporta că cheltuielile zilnice pe cap de bolnav se dublaseră în ultimii cinci ani. De la optsprezece la treizeci şi şase de dolari pe zi.

Şi, înainte de Jack, un alt Kennedy muri în acel an. În şapte august, al doilea fiu al lui J.F. Kennedy se născu cu cinci săptămâni şi jumătate înainte de termen, cântărind două kilograme şi cu plămânii insuficient dezvoltați.

Învelit într-un prosop albastru, aşezat într-o cutie de plastic, nou-născutul fu transportat de la Hyannis Port la Spitalul de Copii din Boston, unde întreaga echipă fu mobilizată ca să-l salveze. Spitalul avea un aparat unic în lume, o cameră uriaşă de oxigen măsurând zece metri lungime şi doi metri şi jumătate lățime. Doi specialişti lucrară înăuntru încercând să bage oxigen în plămânii copilului. Dar fără succes; după treizeci şi nouă de ore

micuțul muri.

Ca o ironie a sorții, peste un an o nouă tehnică medicală la spitalul din Louisville Kentucky rezolva maladia aceasta.

La sfârşitul anului 1963, seria Facultății de Medicină Harvard care-şi primise diplomele cu un an în urmă, îndeplinise toate condițiile pentru a practica medicina în America. Cei mai mulți dintre ei aveau între douăzeci şi patru şi douăzeci şi nouă de ani.

Majoritatea erau însă departe de a fi pregătiți pentru că sfârşitul internatului nu reprezintă decât un alt început.

Adevărata specializare cere o concentrare deosebită pe un anumit aspect al medicinii. Cum este anestezia sau farmacologia. Sau studiul unui țesut ca pielea sau sângele. Sau o zonă – pieptul sau abdomenul. Sau un organ: ochiul sau inima. Sau o tehnică medicală cum ar fi, de exemplu, arta chirurgiei. Sau un mister (deşi mulți spun că aceasta nu e ştiință), activitatea minții – psihiatria.

Astfel, Barney Livingston, diplomat în medicină, îndeplinindu-şi îndatoririle de intern şi dorind să devină psihiatru, avea nevoie de trei ani de secundariat şi apoi de încă un an opțional.

Şi dacă dorea să devină un membru plin al Institutului de Psihiatrie trebuia să fie examinat de un profesor psihiatru. Aceasta cu scopul de a-l pune într-un contact mai bun cu propriul său subconştient şi deci să-şi poată ajuta pacienții să facă şi ei acelaşi lucru.

Presupunând că nu se poticnea pe drum, Barney va scăpa de toate testele şi examenele abia după şase sau şapte ani. Aceasta îl va pune pe picioarele lui abia în 1970, la vârsta de treizeci şi trei de ani. Cu alte cuvinte, el de abia *va începe* când specialiştii din alte domenii, ca fratele lui mai mic Warren care va primi diploma anul acesta, vor fi de mult pe picioarele lor (fără să mai vorbim de situația materială), deci cam cu zece ani înaintea lui.

Şi acestea presupuneau îndeplinirea stagiului militar pe parcurs.

Drumul lui Barney nu era cel mai lung. Absolvenții care urmau cariere chirurgicale ca Bennett, care fusese invitat să rămână la Yale şi Grete care trecuse la Spitalul Georgetown din Washington, aveau de efectuat încă cinci ani, unul ca interni, doi ca secundari, unul ca prim-asistenți, şi dacă între timp nu au eşuat, un an final ca şef de echipă. Desigur dacă ar fi mers spre o *sub*specialitate cum ar fi chirurgia pediatrică, mai era nevoie de alți ani în plus de pregătire.

Doctorii sunt adesea acuzați că sunt insensibili, interesați şi infatuați. Să ne amintim că ei şi-au sacrificat primăvara vieții lor, şi-au pierdut anii prețioşi dintre douăzeci şi treizeci însuşindu-şi profesiunea în beneficiul fraților lor – oamenii.

În plus, au suferit lipsuri. Cei mai mulți nu au dormit nopți de-a rândul. Mulți şi-au sacrificat căsătoriile, pierzându-şi ocazia de a-şi vedea copiii mari. Aşa că, atunci când pretind că lumea le datorează o compensație sub forma bogăției, respectului sau poziției sociale, cererea lor nu este cu totul nefondată.

Pe lângă acestea, statistica nemiloasă arată că adesea ei suferă mai rău decât pacienții lor. Pentru că nimeni nu poate repara o căsătorie distrusă, nici să pună pe picioare copiii neglijați de tatăl lor.

Laura era în spital în ziua când fu adus nou-născutul Kennedy; deşi nu avea legătură directă cu cazul, ea rămase acolo într-un fel de veghe, împreună cu cei mai mulți din echipă.

Rămăsese trează timp de patruzeci şi opt de ore, până când Pierre Salinger, purtătorul de cuvânt al Casei Albe anunță că Patrick Bouvier Kennedy murise la ora patru dimineața.

Cu toate că nu era implicată în acest caz, ea împărtăşi tristețea generală, alăturată sentimentului de eşec care

plana în atmosfera întregului spital.

Când auzi pe unul din noii interni spunând: „cel puțin familia Kennedy mai are doi copii, deci nu este atât de îngrozitor“, ea se întoarse către el:

— Ce fel de atitudine este asta? Nu e vorba de ce are, ci de ce *a pierdut.*

Internul, astfel certat, bătu în retragere.

În primul an de secundariat în pediatrie, Laura avea cel puțin câteva răspunderi serioase.

De exemplu, când veni timpul ca familia Paley să aducă băiatul de şase luni pentru a i se coase buza (cerul gurii urmând să-i fie operat ulterior), Laura îl asistă pe chirurg. Ea urmări cum Fedorko închidea crăpătura urâtă din buza copilului, suturând-o cu ajutorul unui fir de nailon aproape microscopic. Malformația practic dispăru de la vedere. Părinții erau fericiți. Trei zile mai târziu, când mama îşi îmbrăca băiatul, tatăl îi spuse Laurei:

— S-a întâmplat aşa cum ai promis, doctor Castellano, rămânem toți trei extrem de recunoscători.

„Pentru a auzi vorbe ca acestea, mulți dintre noi s-au făcut medici“, se gândi Laura.

Laura era ca o somnambulă când ajunse acasă după garda de douăzeci şi patru de ore. Ştia doar că trebuie să mănânce ceva ca să poată rămâne în viață.

Deschise frigiderul, scoase două iaurturi şi se aşeză la masa din bucătărie, prea obosită ca să mai citească ziarul. Luă un teanc de scrisori din care cele mai multe erau facturi, se uită prin ele şi se opri la singura care i se părea mai importantă. Avea antetul „Centrul Medical Georgetown, Washington D.C.“ Luă un cuțit şi deschise plicul cu precizie de chirurg.

Dragă Laura,

Mari noutăți. Ieri am făcut prima mea incizie. De fapt, a

fost doar o operație obișnuită de apendicită. Pacienta era o fată de optsprezece ani a cărei grijă era dacă va mai putea să poarte bikini. Oricum eram pregătită (pe piersici și portocale pe care-mi exersasem tehnica de chirurg) așa că, atunci când șeful s-a întors brusc și mi-a dat scalpelul în mână, eu eram gata.

Am luat instrumentul și am făcut o incizie transversală foarte clară. M-a lăsat să tai și peritoneul. Am fost fericită, în sfârșit sunt inițiată.

Se pare că fac progrese și în terapia mea. Andy spune că într-un anume moment din viață, un student la medicină trebuie să apeleze la un psihiatru. Mi-a vorbit de un studiu făcut de fundația Markle cu mai mulți ani în urmă. Știai că din 219.000 de medici din țara asta numai 11.000 sunt femei?

Ceea ce m-a șocat cel mai tare este că asupra medicilor femei planează pericolul divorțului de cinci ori mai mult decât asupra bărbaților doctori. Dumnezeu știe că nici ei *n-o duc prea bine. Chiar un tip formidabil ca Andy e potcovit cu o creatură antipatică în chip de consoartă.*

Trebuie să intru în gardă peste trei minute și scrisoarea asta am scris-o așa cum m-a făcut mama, așa că trebuie să mă grăbesc să mă îmbrac.

Te rog scrie-mi și spune-mi ce faci tu.

Te îmbrățișez,
Grete.

Laura surâse. Asta-i Grete, întotdeauna se preocupă de corpul ei. Mă întreb când se va ocupa de el și psihiatrul ei… Apoi își dădu seama. „Andy?“ Îi spune psihiatrului pe numele mic? Și de unde știe despre căsătoria lui? Despre asta vorbesc ei în ședințele de terapie? Dar era prea obosită ca să se mai gândească la asta.

Își scoase pantofii în living și urcă scările în vârful picioarelor. Lumina era aprinsă, patul gol.

Nimeni nu dormise în el.

Laura simți că ar trebui să fie tulburată, dar era atât

de epuizată încât nici chiar dispariția soțului ei n-o putea opri din dorința de a dormi.

De-abia la ora opt în dimineața următoare își dădu seama că Palmer dispăruse. Nici o notă. Nici un mesaj. Nimic.

Imaginația ei trecu în revistă toate posibilitățile. Poate a avut un accident, poate a fost agresat şi dus inconştient la vreun spital. Se gândi să sune la părinții lui, dar nu vru să-i alarmeze.

După ce-şi făcu o ceaşcă de cafea, studie orarul afişat în bucătărie în care figurau programele lor de lucru. Ochii ei căzură pe pagina din agendă pentru ziua precedentă. În seara aceea de la şapte la nouă, Palmer avusese un seminar de istorie a relațiilor anglo-chineze. Îşi puse în gând să sune la profesorul respectiv ca să afle dacă Palmer participase la seminar, când subiectul anchetei apăru în uşă.

— Bună dimineața Laura, spuse el vesel.

— Palmer, m-ai speriat de moarte.

— Serios, sunt bucuros să aflu că-ți pasă.

Ea înțelese că remarca încerca sa provoace o ceartă, aşa că o trecu cu vederea.

— Unde naiba ai fost toată noaptea?

— Cu nişte amici, răspunse el, ca s-o enerveze.

— Asta-i tot? Asta-i explicația ta?

— Ți-am cerut vreodată o dare de seamă completă asupra activităților *tale* în afara casei? Tu-mi spui numai că ai fost la spital şi atât.

— Ai avut un seminar aseară.

— Într-adevăr.

— Şi?

— Şi atât.

— Nu o să mă faci să cred că discuția a fost atât de interesantă că a durat toată noaptea.

Palmer rânji.

— Laura dragă, ăsta este genul de raport pe care-l capăt de la tine. Îmi laşi note scrise de mâna ta proprie că

ieşi din spital la ora unsprezece, dar tu apari la răsăritul soarelui şi apoi îmi spui că ați avut o urgență. Ce-ar fi dacă ți-aş spune că profesorului Fairbank i-a căzut apendicele din carte şi că am făcut eforturi eroice să-l suturăm.

— Dacă asta vrea să fie o glumă, să ştii că nu mă amuză.

— Laura, să ştii că nici eu nu am râs începând din a doua săptămână a internatului tău. Sunt de felul meu o ființă sociabilă. Bineînțeles că tu eşti persoana cu care mi-ar plăcea să fiu cel mai mult împreună, dar se întâmplă că nu eşti la îndemână decât în cantități foarte mici. Aşa că atunci când unii colegi de seminar au sugerat să ne ducem la o bere, am mers cu ei.

— Nici măcar nu ai încercat să suni?

— Da, dragă, am încercat. Am încercat. La fiecare jumătate de oră, începând cu unsprezece şi jumătate. Acasă nu răspundea nimeni şi la spital nu te puteau găsi. În cele din urmă am renunțat şi am primit invitația unui coleg să dorm pe canapeaua lui.

— Eşti foarte vag în legătură cu sexul acestui coleg, Palmer.

— Te întreb eu despre sexul colegilor tăi?

— Încetează cu vorbăria asta, pentru Dumnezeu, explodă ea. Ştii că meseria mea cere să stau acolo toată noaptea. Nu-i acelaşi lucru.

— Scuză-mă, dar din punctul meu de vedere este. Ți-a plăcut să dormi singură noaptea trecută?

— Bineînțeles că nu, am fost…

— Te-ai simțit cum mă simt eu în fiecare noapte, întrerupse el.

— Sfârşeşte, Palmer, nu-mi spune că n-ai ştiut cum trăiesc secundarii şi internii, dacă asta se poate numi trăit. Crezi că îmi place să fiu atât de amețită de lipsa de somn încât să nu văd în fața ochilor? Nu sunt masochistă.

— Atunci suntem de acord, replică el. Ție nu-ți plac

nopțile de gardă la spital şi nici mie. Făcu o pauză, apoi adăugă. Colegii mei sunt toți căsătoriți, au copii şi se simt bine. În timpul acesta, eu trăiesc ca un pustnic, într-o cochilie. Laura, eu nu pot continua aşa.

Stăteau ca doi oameni pe malurile opuse ale unui râu care se făcea din ce în ce mai lat.

În sfârşit ea vorbi. Vocea ei era obosită.

— E de la sine înțeles că nu renunț la spital.

— Evident.

— Atunci ce alternativă propui?

— Dacă vrem să rămânem împreună va trebui să hotărâm asupra unui compromis, un *modus vivendi.*

— Dimpotrivă, Palmer. Cred că tu ai luat deja hotărârea pentru amândoi. Ea trase aer în piept şi întrebă: Deci, exact unde ai fost în noaptea trecută?

El răspunse fără niciun fel de emoție vizibilă:

— La femei.

Cuvântul „incurabil“ este un cuvânt tabu în vocabularul medical. Deşi cei mai mulți doctori pot pronunța cuvântul „terminal“, ei par a fi alergici la înțelesul cuvântului „incurabil“. Acest cuvânt le dă impresia că se reflectă negativ asupra lor. E de asemenea periculos. Rudele nefericitului pacient pot avea îndrăzneala să întrebe: „*De ce* nu puteți să-l tratați?“

Altădată nenorociții care contractau lepra erau exilați, izolați de restul omenirii. Şi asta nu numai din cauza aspectului lor îngrozitor, ci şi pentru că societatea preferă să ascundă nenorocirile care nu pot fi remediate.

Lepra poate fi astăzi vindecată cu dapson, dar echivalentul ei modern este boala mintală. Deşi psihiatria este mai miloasă în această privință. Secțiile sale sunt cu grijă împărțite între bolnavi „curabili“ şi „cronici“ – aceia pentru care singura terapie este medicația adormitoare ca thorazinul – şi alții, care ar putea fi într-un fel eliberați din caverna întunecoasă a iluziei.

Barney îşi începu specializarea sa psihiatrică fiind

repartizat în secția de bolnavi psihici (citeşte „incurabili“) a spitalului Bellevue. Ca orice neofit, el spera să-i ajute pe cei cu sufletul bolnav, aşa că atunci când intră pe uşa secției nu văzu acolo un muzeu aglomerat de figuri de ceară şi nici nu consideră că fiecare din cei şaizeci de oameni trăia închis în lumea sa. El îi privi aşa cum Dante se uita la sufletele din purgatoriu, hotărât să le ajute să evadeze.

Un lucru îl frapă imediat. Deşi în acel moment străzile Manhattanului erau destul de încinse, încât, asfaltul da să se topească, cei mai mulți dintre pacienții de acolo erau îmbrăcați ca regele Lear împotriva furtunilor landei.

Îşi reaminti că schizofrenicii cronici, adesea, poartă hainele de iarnă tot anul, de frică să nu li se fure sau să le piardă prin cameră.

Psihiatria este adesea denumită arta „tratamentului prin cuvânt“, dar Barney înțelese de ce *acest* grup de persoane fuseseră adunate împreună.

Ele nu vorbeau. Din când în când se auzea zgomotul picioarelor târşite, o tuse, un strănut, dar şi acestea erau rare. Locatarii păreau muți. Sau că îşi recitau mantre din alte lumi.

Era bizar că niciun pacient nu accepta să țină cont de prezența celorlalți. Sosirea lui nu fu băgată în seamă. „Dumnezeule“, gândi Barney, „cum pot oamenii să ajungă aşa?“

Un negru solid şi înalt, purtând o cămaşă cu gulerul deschis se apropie de el.

— Aveți un aer rătăcit, domnule doctor, spuse el amabil.

— Salut, sunt doctorul Livingston, îi spuse el interlocutorului, de bună seamă supraveghetorul sălii.

— Da, doctore, ne aşteptam să veniți, lăsați-mă să vă conduc în biroul surorilor.

— Mulțumesc, spuse Barney privind mereu împrejur.

Trecând printr-o serie de coridoare văzură un om cărunt, cu capul aplecat spre stânga, cu degetele mâinii

stângi dansând şi cu mâna dreaptă mişcându-se încolo şi încoace peste mâna stângă.

— Acesta este Ignatz, lămuri negrul. Exersează.

— O, spuse Barney şi, prinzând curaj, întrebă:

— Ce exersează?

— Cum, doctore, nu-i vedeți Stradivarius-ul?

— O, da, desigur. În momentul acesta tocmai a început să mă deranjeze că nu-l aud prea bine.

— Ah, dar, doctore, „melodiile ce pot fi auzite sunt armonioase, dar cele neauzite sunt cu mult mai armonioase“…

Barney zâmbi, în semn de apreciere.

— Foarte bine spus, zise el, admirativ. John Keats – medic. Dar, printre altele, adăugă el întinzându-i mâna, nu ştiu încă ce nume ai.

— O, spuse negrul. Credeam că ți l-au spus deja la palat.

— Cum adică?

— Nu ştiți că Pontius Pilat a hotărât să fiu crucificat?

— Iisuse Hristoase! exclamă Barney, care până atunci nu-şi dăduse seama exact unde se găseşte.

— Da, fiule, şi când o să-mi văd Tatăl, vineri seară, o să pun o vorbă bună şi pentru tine.

— Domnule Johnson, ce-i povesteşti acestui tânăr doctor?

Colosul se întoarse spre ceea ce spera Barney să fie sora şefă a secției, care se apropia de ei făcând mustrător cu degetul spre ghidul pe care-l avusese.

Acesta-i şopti lui Barney:

— Păzeşte-te, fiule, este un diavol în haină femeiască.

În acest moment, sora îi ajunse.

— Bună dimineața, spuse ea. Sunt Jane Herridge. Trebuie că sunteți doctorul Livingston.

— Dr. Livingston? spuse negrul fascinat. Atunci *eu* trebuie să fiu Henry Stanley[5].

— Hei, domnule Johnson, mergi şi spune-ți poveştile în altă parte şi lasă-mă să vorbesc cu doctorul. O să vină să

te vadă din nou, sunt sigură.

Sora îl conduse pe Barney, asigurându-l tot timpul că maniile lui Johnson sunt inofensive.

— De fapt, el nu este de aici, este din salonul celor acuți, dar ne ajută ca infirmier în mod neoficial. Nu prea avem personal şi el este atât de priceput cu bolnavii şi ştie cum să-i ia.

„Probabil pentru că el *întruneşte* atâtea persoane în el“, gândi Barney. Privi peste umăr spre Johnson care se depărtă şi care acum îşi ridica mâna făcând un semn de adio.

— Şi acum adio, spirit blând.

— Asta e din Shakespeare, dar să fiu al naibii dacă ştiu din ce piesă e, îi mărturisi Barney asistentei.

Omul cel înalt din cealaltă parte a culoarului strigă:

— „Othello”, actul trei, scena a treia, versul trei sute cincizeci şi unu!

Un moment mai târziu se aflau în biroul surorilor, în fața unei cafele.

— Tipul este un fel de geniu, remarcă Barney.

Sora răspunse:

— Doctore, cred că cel mai trist lucru în această secție este să vezi talentul irosit, talentul închis aici. Şi nu mă refer la lacăte şi zăbrele, ci la faptul că este pecetluit în ființa lor şi că nu se poate face nimic.

— Sunteți sigură…

Doamna Herridge îl întrerupse.

— Vă rog, doctore Livingston, nu vreau să vă ofensez, în fiecare an vine aici un nou intern şi crede că va putea să transforme secția într-un institut de învățământ superior. Dar adevărul este că aici este doar o casă de nebuni şi că ei sunt atât de atinşi încât nu pot avea grijă singuri de ei înşişi.

Ea îl duse ca să facă o vizită în secție. Ferestrele zăbrelite ca la închisoare nu erau noi pentru el. Mici camerele cu pereții capitonați (nu putea să accepte să le numească celule), dar ceea ce-i mira era dormitorul care

părea o baracă într-o colonie de vacanță. Doar că în loc de câteva paturi avea…

— Câte sunt soră?

— Şaizeci, răspunse ea, spațiul a fost construit pentru patruzeci, dar cunoaşteți problemele noastre…

Barney se întrebă dacă ştia. „Era o epidemie de nebunie în lume?"

— Cum îi tratați? întrebă el.

— Nu e vorba de un tratament propriu-zis, doctore, încercăm să-i facem să le treacă ziua. Credeți-mă, este destul de greu să scoli şaizeci de pacienți din şaizeci de planete, să-i faci să mărşăluiască la masă.

— Să mărşăluiască?

— Nu chiar, încercăm să-i facem să meargă doi câte doi. Aşa se pot manevra mai uşor.

— Ca în arca lui Noe. Apoi el întreabă: După aceasta ce mai vine?

— Pentru cei care pot comunica *într-o oarecare măsură,* avem arte şi meşteşuguri. Am încercat din când în când să-i învățăm să danseze. Dar mulți din ei se învârtesc de colo, colo şi fac ceea ce ați văzut, până când vine ora mesei. Apoi îşi capătă medicația şi asta e tot.

— Asta-i tot?

O undă de nerăbdare coloră fața surorii şefe.

— Doctore Livingston, ei sunt şaizeci şi noi suntem opt, asta incluzându-l şi pe Johnson. Trebuie să-i ținem sedați, căci altfel ar fi un haos absolut.

Barney dădu din cap.

— Dacă nu vă deranjează, aş putea să mă uit prin foile lor de observație?

— Bineînțeles, răspunse ea şi-l conduse înapoi în biroul ei.

„Dumnezeule!" Aruncând o scurtă privire asupra fişelor, Barney fu uimit de cantitatea de medicamente pe care aceşti bolnavi o primeau.

— Chiar Superman ar adormi la dozele pe care le

primesc aceşti nenorociți, spuse el către sora şefă.

Doamna Herridge nu răspunse, doar se uită la el dintr-o parte. El începu să creadă că ea îl examinează, căutându-i lui urme de psihoză.

— S-a-ntâmplat ceva, doamnă Herridge?

— Nu, doctore, sunt doar surprinsă că vreți să vă pierdeți atâta timp citind aceste cazuri.

— Păi, asta este munca mea pe care trebuie s-o fac. Nu-i aşa?

— Bine, dacă vreți să citiți într-adevăr toate fişele din secție nu cred că vă ajunge stagiul dumneavoastră. Cei mai mulți sunt aici de când mă ştiu eu. S-o luăm pe doamna Ridley care şi-ar sărbători aniversarea a douăzeci şi cincea de când este aici, dacă cineva ar putea-o face să înțeleagă asta.

Barney se gândi că probabil, la venire, oamenii aceştia nu erau atât de bolnavi ca acum.

— Doamnă Herridge, puteți să-mi spuneți dacă a plecat cineva din cei internați în secție?

— Nu, în sensul folosit de obicei în spital... Cei mai mulți, ştiți, sunt în vârstă şi...

— Şi ar muri dacă li s-ar da drumul? Nu-i aşa?

Lui i se păru că vede un început de zâmbet pe fața ei. Dar ea se uită nerăbdătoare la ceas:

— Scuzați-mă, doctore, dar trebuie să văd dacă totul este în ordine.

Barney dădu din cap: „ca să vadă dacă toți internații sunt drogați până peste urechi“. Se ridică politicos.

— Cred că trebuie să plec şi eu. Am să vin aici mâine dimineață devreme.

Dar el ascundea adevărul: era de-a dreptul speriat să rămână singur printre stafiile unor ființe umane. O urmă la câțiva paşi pe sora şefă, încercând să-şi țină privirea pe spatele ei.

Când ajunseră la capătul coridorului auzi ceva ca un scâncet care, deşi fără cuvinte, părea că cere ajutor. El se opri şi privi. Era un bărbat tânăr care stătea nemişcat şi

scotea aceste sunete, privind în gol.

Atunci se întâmplă ceva.

Ochii lor se întâlniră. Cel puțin Barney avu impresia că fuseseră în contact şi că pentru o clipă omul dăduse un semn de recunoaştere.

„Îl cunoştea omul acesta? Se întâlniseră vreodată în afara acestor ziduri, în lume?"

Barney se opri un moment, dar sora şefă îi spuse tare ca şi cum pacienții, chiar dacă nu erau surzi, tot nu ar fi priceput nimic:

— Nu-i dați atenție, doctore. E un caz tragic, a încercat să-şi ucidă soția şi copiii. O poveste îngrozitoare. Mergem?

Barney îşi reluă drumul, dar înainte de a ieşi mai aruncă o privire pe furiş omului care gemea şi-şi repetă: „Jur în fața lui Dumnezeu că-l cunosc de undeva".

Teoretic, Bennett Landsmann avea un mic concediu în ultimele două săptămâni din august. Ca să-şi revină, să prindă puțin somn sau chiar un peşte sau doi.

Cu câțiva ani în urmă, Herschel şi Hannah cumpăraseră o vilă în Truro, la Cape Cod. Sperând că îl vor face pe fiul lor să se simtă mai în largul lui dacă vine cu o prietenă, ei aleseseră o clădire cu un bungalow în curte, pentru oaspeți.

Acolo îşi petrecuse Bennett sfârşitul lunii august 1958 la întoarcerea de la Oxford, înainte de a intra la medicină.

Părinții fuseseră foarte încântați că o adusese cu el pe Robin Winslow, despre care le scrisese până atunci adesea. Ei crezuseră că Ben se va căsători cu această fată.

Robin era o studentă de la Oxford cu părul negru ca pana corbului. Ea obținuse o bursă pentru a se specializa în fiziologie. Era din Africa de Sud şi în ochii lui Bennett avea ceva deosebit: nu era nici neagră nici albă, fiind născută în zona rezervată metişilor.

Landsmannii o adorau: era veşnic cu zâmbetul pe buze

şi deşi trecuse prin atâtea greutăţi, nu se lăsase copleşită. Pentru ei era limpede că Ben o iubea foarte mult. Cu câteva zile înainte de Ziua Muncii (prima zi de luni din septembrie), când merseră s-o conducă pe Robin la aeroport, cei doi tineri şi-au promis să petreacă Crăciunul împreună. Părinţii presupuseseră că tot atunci urmau să se logodească. Dar spre mirarea şi tristeţea lor, după o săptămână de la începerea facultăţii, Bennett îi anunţă fără emoţie că el şi Robin rupseseră legătura. Nu dădu niciun amănunt şi nimeni nu-i ceru.

„Este un om în toată firea şi nu ne datorează nicio explicaţie“, trase concluzia Herschel.

Deşi el continua să vină la Cape Cod în fiecare august, după vara aceea venea singur. Părinţii nu l-au întrebat de ce. Dar în vara lui 1963, Bennett nu veni deloc.

— Merg la Washington să particip la marşul doctorului King, le spuse la telefon.

Convorbirea trenă cu o tăcere, niciunul din părinţi neştiind ce să spună. Ziarele anunţaseră ameninţări de violenţă din partea rasiştilor albi. Ei ştiau că Bennett nu va arunca primul piatra, totuşi erau la fel de siguri că va riposta oricărui atac.

În sfârşit, Herschel răspunse:

— Îl admir pe doctorul King şi sunt mândru că te duci dar, Bennett, promite-mi că o să fii atent.

— O să fiu, nu te nelinişti, răspunse Ben.

— La revedere, dar te rog să ne suni ca să ne spui că eşti bine.

— Da, vă iubesc pe amândoi.

Când încetă convorbirea şi merseră în bucătărie, Herschel îi propuse lui Hannah:

— Ce-ar fi să facem o plimbare?

— La ora asta, pe întuneric?

— Hai, că este lună, şi când străluceşte, pe malul mării ai tot atâta lumină ca în oraşul Cleveland iarna.

Îşi puseră puloverele şi, ţinându-se de mână, păşiră pe

plaja pustie.

— Ei bine, Herschel, ce te frământă?

El privea linia apei înaintând şi retrăgându-se de pe nisip.

— Eh, trebuia să se întâmple într-o zi.

— Ce?

— Ne-am pierdut băiatul, şopti el.

— Pierdut? Pentru că un băiat de douăzeci şi cinci de ani nu vine să facă plajă cu părinții?

— Părinți adoptivi, Hannah. Ben se întoarce la casa lui.

— Casa lui este aici cu noi, spuse ea.

— Nu, draga mea, trebuie să numărăm doar ce ne-a fost dat. El ne-a fost împrumutat. Casa lui este alături de ai săi.

DOUĂZECI Şi NOUĂ

„O, cred din adâncul inimii mele
Că vom învinge până într-un sfârşit”

În douăzeci şi opt august 1963, mulțimea adunată în fața monumentului lui Lincoln, sub soarele arzător şi nemilos, număra aproape un sfert de milion. Toți cei şase mii de polițişti ai oraşului fuseseră mobilizați. Patru mii de soldați din infanteria marină erau pregătiți pentru intervenție. Dar marşul se desfăşurase fără niciun incident. Pentru că această lume nu era o mulțime răsculată, ci o comunitate răspunzând lui Martin Luther King, „care apelase la conştiința națiunii“.

Fură ținute discursuri în apărarea drepturilor civile, de către reprezentanții mai multor asociații, începând cu respectabila Asociație Națională pentru Progresul Oamenilor de Culoare, Congresul pentru Egalitatea Rasială şi sfârşind cu Comitetul Studențesc pentru Nonviolență. Oricare ar fi fost convingerea lor, toate acestea erau electrizate de pasiunea doctorului King.

„Am visat că într-o zi această națiune se va ridica şi va trăi adevăratul sens al credinței sale: Considerăm evident că toți oamenii au fost creați egali…“

„Visez că într-o zi fiecare negru din această țară, fiecare om de culoare din lumea întreagă va fi considerat după valoarea lui reală şi nu după culoarea pielii şi că toți oamenii vor fi respectați“.

Cuvintele lui ridicară imensa adunare în picioare vibrând de entuziasm. Mulți, copleşiți de emoție, începură să plângă.

La douăzeci de metri de Bennett, o tânără femeie leşină din cauza soarelui şi a agitației. Ben îşi făcu drum prin mulțimea adunată în jurul ei, strigând:

— Sunt doctor, sunt doctor. Îngenunche lângă fată şi le

spuse celor din jur – Trebuie să o ducem la o stație de prim ajutor.

— Este una lângă monument, spuse un tânăr, arătând spre scaunul de marmoră al preşedintelui Lincoln.

Ținându-i capul în sus, Bennett luă în brațe fata, strigându-le celorlalți să se dea la o parte.

În câteva clipe ajunse la umbra unui cort pe care flutura steagul Crucii Roşii.

— Hei, am un caz de insolație. Trebuie să-i facem o injecție intravenoasă şi să-i punem pe cap nişte prosoape reci. Să-i luăm tensiunea arterială.

— Stai liniştit frate, spuse fata de acolo. Aşaz-o pe targă şi chemăm doctorul.

— Sunt doctor, aşa că ajută-mă.

Pe când voluntarul îl ajuta pe Bennett să o întindă pe femeia fără cunoştință pe un pat de campanie, nu putu să nu se gândească: „Iisuse, chiar aici, în umbra lui Abe Lincoln, cu cuvintele lui Martin Luther King încă reverberând în aer, această soră nu m-a considerat un medic adevărat“.

Chiar în momentul acela un doctor răspunse la apel şi, apropiindu-se, începu să râdă.

— Landsmann, unde naiba ai fost toată ziua, ai fi putut să mă ajuți.

Era Laura. El zâmbi larg.

— Castellano, ce caută o fată drăguță ca tine, într-un loc ca acesta.

— Las impresia că prepar biscuiți?

Una din studentele ei veni repede cu tot ce trebuia pentru o injecție. Bennett introduse acul în vena pacientului.

— Ca în vremurile de altădată, nu-i aşa? întreabă el.

Ea zâmbi.

— Parcă au trecut un milion de ani din vremea când injectam portocale.

Laura începu să-i ia tensiunea fetei.

— Dumnezeule, exclamă ea. Tensiunea este foarte

mare. Trebuie s-o înfăşurăm în cearşafuri ude şi reci. Tu dezbrac-o şi eu le aduc imediat.

Bennett îi scoase bluza şi văzu cu jenă că fata nu avea sutien.

Laura se-ntoarse cu brațele pline de cearşafuri ude.

— Dar pantalonii? Trebuie să-i înfăşurăm şi picioarele, grăbeşte-te şi scoate-i blugii.

— Da, bineînțeles, spuse el, încercând să-şi recâştige detaşarea clinică.

— Hai, odată, Landsmann, sunt leoarcă de la cearşafuri.

Bennett trase fermoarul pantalonilor şi începu să-i scoată.

Erau atât de strânşi încât luau şi chiloții cu ei. O clipă mai târziu, fata era complet goală. Pielea de culoarea cafelei era întinsă peste şoldurile frumoase.

Înainte ca el să-şi poată reproşa gânduri neprofesionale, Laura spuse:

— Hai, Ben, termină cu admiratul, ia cearşafurile astea şi acoper-o. Mai am încă câteva cazuri de insolație de care trebuie să mă ocup. Termină.

Înainte ca Bennett să poată răspunde Laura îi trânti în brațe cearşafurile şi dispăru. El se lăsă lângă frumoasa din pădurea adormită şi revăzu în gând procedurile pe care le învățase în facultate.

Măsurile importante fuseseră luate dar, depinzând de gravitatea stării ei, ar fi putut face şi convulsii. Începu să-i maseze picioarele şi mâinile.

După câteva minute primul ajutor începu să-şi facă efectul. Tânăra începu să-şi scuture capul, ca şi cum încerca să-l elibereze de negura inconştienței. Apoi se trezi.

— Unde sunt? şopti ea. Ce sunt astea de pe mine? Mi-e frig!

— E bine, ăsta-i un semn bun.

— Cine eşti?

— Nu te speria, eşti într-un cort al Crucii Roşii. Care

este ultimul lucru de care-ți amintești?

— Doctorul King... „Am visat că...“ Ce s-a întâmplat apoi? întrebă ea.

— Cred că ai visat şi tu ceva, spuse Bennett zâmbind.

— Cu alte cuvinte am leşinat. Nu?

— Da, ai avut o insolație puternică. Încă mai ai, aşa că stai întinsă. Crezi că poți să iei lichide pe gură?

— Cum s-ar putea altfel? replică ea cu un zâmbet.

— Ah, răspunse Bennett, priveşte-ți brațul, de jumătate de oră bei prin perfuzie. Dar văd că începi să te trezeşti, aşa că o să-ți revii complet repede. Cum te cheamă?

— Anita, şi aş vrea un pahar cu apă. Dar *pe tine* cum te cheamă?

— Pentru moment mă cheamă Gunga Din. Stai liniştită până îți aduc apa.

El se reîntoarse imediat cu o cană.

— Bea asta, spuse el ridicându-i capul. Are electroliți.

— Are ce?

— Tot felul de ioni ca să-ți înlocuiască mineralele pierdute.

— Vorbeşti ca un doctor, remarcă ea.

— De, poate că sunt.

— Cât mai trebuie să stau aşa ca o mumie?

— Până când o să te simți perfect. Între timp mă duc să-ți caut nişte haine.

— Haine? O, ce s-a-ntâmplat cu ale mele?

— Îmi pare rău, bluza s-a rupt în exercițiul datoriei mele medicale.

— Haida-de, spuse ea tachinând. Pariez că ți-ai aruncat o privire...

— Ia-o cum vrei, surâse el. Am reuşit să-ți salvez blugii totuşi. Mai eşti cu altcineva aici?

Ea aprobă din cap.

— Am venit cu un grup de la colegiul Spelman din Atlanta.

— Bine, cred că e pe aproape. Am văzut nişte fete

agitând un drapel şcolar. Mă duc să văd dacă o să găsesc una să-ți dea o bluză.

Afară, căldura amiezii părea că începuse să scadă. Bennett găsi grupul prietenelor Anitei din care una avea rucsacul ei pe care-l păstrase când ea leşinase şi acum i-l dădu în mână.

— Aha, spuse el apropiindu-se de targa ei. Ai venit pregătită. Credeai că te invită la Casa Albă?

— Nu râde, frate, când Mişcarea se va întări va fi şi cineva cu suflet, acolo, în biroul oval, unul de-al nostru. Şi nu ca să curăţe cu aspiratorul.

— Crezi chiar că o să trăim să vedem asta? întrebă el sincer.

— Frate, nu vreau să mor până atunci, chiar dacă trebuie să mai trăiesc o sută de ani. Dar visul *tău* care este?

— În momentul ăsta din cariera mea medicală, aş spune că visez să dorm o noapte întreagă.

— Asta-i tot, doctore?

— Numele meu este Bennett şi în cazul că vreau să ajung până la capăt în chirurgie, o să fiu fericit dacă o să dorm douăzeci de ore pe săptămână în următorii cinci ani. De fapt ar fi trebuit să fiu acum în spital la datorie, dar m-am înțeles cu unul din ceilalți ca să schimbăm garda, ceea ce înseamnă că la noapte va trebui să lucrez cincizeci de ore fără pauză. Asta-mi aminteşte că trebuie să dau bătaie să ajung la avion. Pot să te las undeva, Anita?

— Vrei să zici din avion?

— Aşa eşti întotdeauna? Aşa şmecheră?

— Când nu fac insolație nimeni nu se plictiseşte cu mine.

Bennett privi la ceas, apoi din nou la Anita şi cântări posibilitățile. Dacă prindea zborul pierdea fata, dacă stătea s-ar putea ca spitalul să-l „piardă“ *pe el.*

Se uita cum două colege o ajutau pe Anita să-şi pună altă bluză. Era bine ca femeie.

„Ce naiba“, gândi el. „S-ar putea să nu am altă şansă ca asta“.

— Anita, pot avea plăcerea să te invit, împreună cu colegele bineînțeles, la o masă de adio? O să te supraveghez să mai bei nişte lichide.

— Da.

Colegele ei erau şi mai entuziaste.

— Minunat, aşteaptă o clipă să-mi iau la revedere de la o colegă.

Bennett o găsi pe Laura. Începea tratamentul altui caz de insolație.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că soarele apune, spuse ea. Poți să stai puțin ca să bem şi noi ceva, Ben?

— Îmi pare chiar rău, am făcut o promisiune altcuiva.

— Bine, şi Laura avu un surâs atotştiutor. Înțeleg cât de serios este să promiți. Altădată, nu?

— Sigur, sigur. Apropo, ce face Palmer?

Ea simți că el se grăbea să plece, aşa că spuse simplu:

— Foarte bine, o să-i transmit complimentele tale.

Când el ieşea, Laura îşi spuse: „Palmer *e* bine, eu *sunt* bine, împreună o ducem prost“.

În timp ce luau masa de seară la un bufet din apropiere, Bennett se întreba de ce Anita insistase ca prietenele ei să-l încadreze la masă iar ea se aşezase vizavi.

Cu excepția acestui mister toți se simțeau bine. Adunarea din acea după amiază fusese puternică şi erau mândri de ea. Bennett se uită la ceas din nou. Trebuia să-şi petreacă noaptea în Washington. Singur?

Celelalte fete de la Spelman făceau aluzii grațioase din care el deducea că ele ar fi dispuse să-i îndulcească singurătatea. Dar Anita rămase distantă.

El se hotărî să mai încerce o dată în timp ce se duceau spre autobuz. Se aranjă să rămână în urmă cu câțiva paşi, împreună cu Anita.

— Hei, o mustră el, nu vrei să-ți aduci aminte de mine?

Ți-am salvat viața în după amiaza aceasta. Nu-mi dai în semn de recunoştinţă nici măcar numărul de telefon?

Pentru prima oară nu se simțea la largul ei.

— Ei, Bennett, eşti un băiat drăguț şi sunt recunoscătoare. Dar am un logodnic.

— O, făcu Bennett încercând să-şi mascheze decepția. Şi cu ce se ocupă fericitul?

— E în Marină şi începe Şcoala de ofițeri. Ne căsătorim când o termină.

— Atunci este perfect. Poate mă invitați la nunta voastră.

— Bineînțeles, zâmbi ea.

Amândoi ştiau că vorbeau în zadar.

Imediat ce fetele plecară cu autobuzul, Bennett merse la Union Station şi-şi cumpără un bilet pentru trenul de noapte spre New Haven. În timpul călătoriei lungi, el încearcă să adoarmă pentru a-şi recupera puțin din odihna care-i lipsea atât de mult. Dar nu fu în stare să ațipească.

Barney nu putuse să doarmă toată noaptea. Îl urmărise imaginea ultimului bolnav pe care-l văzuse în secție.

Mâine la unsprezece va fi o întâlnire a personalului secției sub conducerea directorului general.

Stătu în pat cât putu de mult, dar la cinci şi treizeci dimineața, trebui să se hotărască. Se sculă, îşi trase hainele pe el şi plecă în dezordine şi căscând spre „Țara celor incurabili“.

Omul de pază îl privi curios. Barney îşi dădu seama că nici nu se pieptănase şi avea cămaşa pe afară. Cum o să-l convingă pe portar că avea dreptul să intre?

— Bună dimineața, doctore, spuse omul prietenos.

Barney nu se putu abține şi-l întrebă:

— De unde ai ştiut ca sunt doctor, când arăt în halul ăsta?

În timp ce vorbea, îşi vâra cămaşa în pantaloni.

— Aveți grijă de prohab, interveni portarul amabil. *Toți* doctorii arata la fel după serviciul de noapte. Numai pacienții primesc medicamente ca să arate bine.

Barney intră în secție şi merse cât putu de silențios prin hol către biroul surorilor, unde stătea o tânără şi drăguță portoricană pe ecusonul căreia scria N. Valdez. Deşi Barney ciocăni la uşă politicos, ea tresări. *Nimeni* nu venea vreodată la ora aceea, când se întâlneşte noaptea cu dimineața, decât vreo urgență anunțată de sirene.

— Cu ce vă pot fi de folos, doctore?

— Aş vrea să văd fişa unui pacient.

— Acum? întrebă ea privind la ceas. Cred că ar trebui comitetul…

— Sunt noul intern. Vreau să fiu la curent mai repede.

— Bineînțeles, domnule, răspunse ea, deşi nu era sigură de motivele invocate de Barney. La care pacient vă referiți?

— Hm! Nu ştiu exact. Dar dacă putem merge în dormitor, vi-l pot arăta.

Asistenta Valdez se înduplecă. După şapte ani în secție, niciun fel de comportare nu o mai surprindea, fie că venea din partea bolnavilor, fie a personalului.

Bolnavii dormeau cu toții când Barney şi sora intrară în dormitorul în care sforăiturile şi gemetele alcătuiau o compoziție simfonică de coşmar. Ea începu să lumineze cu o lanternă fețele de pe perne. Barney îi atinse deodată brațul.

— El este! Cum se numeşte?

Ea îndreptă fasciculul de lumină spre piciorul patului unde se putea vedea plăcuța cu numele bolnavului. Barney se aplecă şi citi „CASSIDY, Kenneth, data naşterii 17 iulie 1932”. Barney avu un şoc. „Spectrul ăsta poate fi *Ken* Cassidy, antrenorul de baschet de la Columbia?”

El ştia că el trebuie să fie.

— Mulțumesc, şopti el, încercând să pară indiferent. Aş vrea să-i văd fişa, vă rog.

Aşezat în biroul surorilor şi trăgând din cafeaua slabă

şi prea îndulcită, Barney citea fişa lui Ken Cassidy.

Pacientul fusese admis în spital cu doi ani în urmă când devenise deodată nebun violent. Deşi nu prezentase simptome anterioare de boală psihică, începuse deodată să-şi distrugă lucrurile din casă cu un topor, în vreme ce soţia şi fiicele se închiseseră de spaimă în bucătărie. Dacă poliţia chemată de vecini nu ar fi ajuns la timp, el le-ar fi omorît, cu siguranţă. Fusese examinat la început de un intern, ale cărui iniţiale, V.M., Barney nu le recunoscu, şi a fost repartizat la secţie de profesorul Stanley Avery, directorul general.

— Bună dimineaţa, doctore Livingston, sunteţi foarte matinal.

Era sora Herridge care venea să înceapă împreună cu Valdez trezirea pacienţilor, doi câte doi.

Câteva secunde mai târziu apăru infirmierul cu multe feţe.

— Bună dimineaţa, domnule Johnson, spuse Barney.

O mare tristeţe se citea pe faţa uriaşului.

— Domnule preşedinte, mă simt groaznic că nu am putut să vă sprijin.

— Cum aşa?

— În calitate de comandant suprem al armatei americane din Pacific, ar fi trebuit să rezist la Okinawa. Dar credeţi-mă, domnule, am să revin.

— Sunt sigur că o s-o faci, generale Mac Arthur, răspunse Barney. Ce-ai spune să trezim trupele?

Johnson în poziţie de drepţi îşi salută comandantul:

— Da, domnule, imediat domnule!

Barney urmări ritualul sculării, ajutând cum putea (de fapt nu prea ştia ce trebuie să facă). De îndată ce Cassidy fu convins să-şi spele faţa şi dinţii (astăzi nu era zi de ras: Johnson făcea asta prin rotaţie), Barney îl luă de braţ şi-l conduse într-un colţ liniştit.

— Domnule Cassidy, mi s-a părut că mă recunoşti. Îţi aminteşti de mine. Nu-i aşa? Eu eram jucătorul care-ţi făcea numai dificultăţi în echipa de baschet a Columbiei.

Îți mai place baschetul, nu-i aşa Ken?

Cassidy rămase ca o statuie de granit cu ochii pierduți, din expresia lui neputându-se trage concluzia dacă înțelesese ceva. Barney îl luă de umeri ca şi când ar fi vrut să-l trezească.

— Baschet, Ken, repetă el. Mingea la coş, hop!

Nu obținea nimic. Îşi ridică vocea ca şi când simpla creştere a decibelilor ar fi pătruns mai uşor în capul omului bolnav. „Rage, leule, rage! Hai, Columbia“.

Tot zguduindu-l Barney obținu un efect. Cassidy punându-şi amândouă mâinile pe pieptul lui Barney îl zvârli pe acesta până la jumătatea coridorului.

Mereu atent, Johnson veni să protejeze un membru al personalului. El îl apucă pe Cassidy, care se clătina, într-o îmbrățişare de urs, certându-l în acelaşi timp.

— Ai grijă de ce faci, domnule Cassidy, m-am retras eu din ring, dar bătrânul Joe Louis tot mai are forță. Adu-ți aminte câte meciuri am câştigat.

Cassidy continua să dea pumni, deşi Joe Louis îl strângea din ce în ce mai tare. Johnson privi protector la Barney care se aduna de pe jos.

— Sunteți bine, doctore? întrebă el.

— Mda, mulțumesc, răspunse Barney. Mulțumesc că m-ai salvat, domnule Louis.

— E bine, răspunse Johnson. Doar nu e Max Schmeling. Să chem asistenta să-i facă o injecție?

— Da, cred că da, admise Barney, simțindu-se răspunzător de accesul de furie al nenorocitului.

Douăzeci de minute mai târziu, Ken Cassidy zăcea puternic sedat în patul său.

— A pierdut micul dejun, constată Barney vinovat.

— Nu vă faceți probleme doctore, îl asigură asistenta, o să am grijă să fie hrănit imediat ce se trezeşte.

— Când credeți că o să-şi revină?

— Aş spune ca o să fie conştient, dar liniştit, în mai puțin de o oră.

— Mă duc jos la bufet şi mă întorc imediat.

— Să vă amintiți, doctore, că la unsprezece avem o întâlnire cu toții, spuse sora Herridge.

— Din cauza asta o să fiu aici înainte de zece.

Se întoarse peste o oră bărbierit, pieptănat, apt pentru întâlnirea cu colegii. Dar între timp avea de făcut o cercetare profesională. Cu sora şefă lângă el merse la patul lui Cassidy.

Aşa cum prevăzuse ea, pacientul era doar pe jumătate treaz. Barney scoase oftalmoscopul şi începu să examineze ochii lui Cassidy. Privi în ochiul său stâng. Dar când se uită în dreptul rămase nemişcat câteva minute.

— Pot să vă întreb ce faceți, domnule doctor? zise cam nerăbdătoare sora şefă. Acest om a fost examinat medical.

— Acum câtă vreme? întreabă Barney.

Ea îi întinse un dosar.

— Vedeți şi dumneavoastră.

Barney răsfoi paginile în căutarea datei şi o găsi.

— Acum optsprezece luni. Hristoase, nicio mirare!

— Ce este doctore?

El se ridică.

— Mulțumesc, doamnă, ați fost foarte drăguță. Ne vedem la şedința cu personalul secției.

Erau şapte: Barney; Joseph Leder, intern în al doilea an; Vera Mihalic, o femeie tânără, dreaptă şi cu ochelari cu lentile groase care era secundar; profesorul Avery; trei asistente. Johnson nu era calificat să ia parte la şedințe, deşi în anul trecut el fusese timp de o lună Sigmund Freud.

Avery îl prezentă pe Barney colegilor şi începură să discute noile internări, doi schizofrenici paranoizi care trebuiau admişi imediat şi pentru care mai erau necesare două paturi.

Sora Herridge obiectă:

— Cu tot respectul, domnule profesor, suntem deja

supraaglomerați. Dacă mai băgăm alte paturi ajungem ca în Black Hole din Calcutta[6].

— Ai dreptate, Jane, răspunse Avery. Putem transfera pe cineva?

Barney ridică mâna.

— Da, Barney?

— Cred că putem da patul domnului Cassidy altcuiva.

În cameră fu o oarecare consternare, deoarece toți ştiau ce se întâmplase dis-de-dimineață.

— Vorbeşti serios? profestă Avery. Comportarea lui de azi nu ți-a dovedit suficient gravitatea stării sale?

— Da, domnule, răspunse Barney. Dar nu este bolnav psihic.

— Adică? întreabă Avery, jignit profesional. Şi ce secție sugerezi că i s-ar potrivi acestui rezervor de violență fizică?

— La neurologie, domnule, răspunse Barney. Cred că comportarea lui antisocială este rezultatul presiunii intracraniene.

— Cu siguranță că asta ar fi fost detectată la examenul medical, doctor Livingston. Sau se întâmplă să ai raze X în ochi?

— Nu domnule, dar l-am controlat cu un oftalmoscop azi de dimineață.

— Bine, dar asta am făcut doctorul Mihalic şi cu mine când a fost internat şi cred că l-am mai examinat o dată acum mai bine de un an. Ce date noi ne poți oferi?

— Domnule, continuă Barney sigur pe sine, meningiomul din ochiul său drept poate să nu fi fost atât de evident atunci.

Vera Mihalic protestă.

— Am făcut şi eu un stagiu la neurologie şi dă-mi voie să te asigur, doctor Livingston, că dacă ar fi avut cele mai mici urme de presiune intracraniană, le-aş fi detectat. Omul este un schizofrenic paranoid cu tendințe homicide.

„Şi tu eşti o javră constipată şi înspăimântată că ai greşit“ gândi Barney.

Avery se întrerupse pentru a evita o ceartă între colegi.

— Nu ar fi bine să mai facem un examen?

— Evident, răspunseră Vera şi Barney, într-un glas.

La unsprezece şi jumătate, Ken Cassidy, transpirat şi ciufulit, cu mâinile legate la spate, era adus de Johnson. Întâi profesorul Avery, apoi doctor Mihalic, apoi doctor Leder şi, în sfârşit, Barney priviră la creierul pacientului prin ochiul său drept. Niciunul nu putu nega prezența unei tumori.

La amiază, Ken Cassidy era transferat la neurologie şi programat pentru operație în dimineața următoare.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, tumoarea fu îndepărtată din lobul său frontal şi peste câteva zile neuropatologii o declarară benignă.

Barney învăță repede o lecție importantă asupra privilegiilor din ierarhia medicală. Vestea cea bună îi fu dată lui Ken Cassidy, care zăcea în pat ținându-şi de mână soția, de către Avery, care „se oferise“ să-i comunice bolnavului vestea cea bună.

Barney trebui să se strecoare în camera lui Ken la sfârşitul orelor de vizită din seara aceea. Înainte de a încerca să se prezinte, Cassidy zâmbi slab şi şopti:

— Livingston, ticălosule, ce dracu' cauți aici?

— E ultima cucerire a medicinii. Toate spitalele recrutează jucători de baschet pentru liga purtătorilor de ploscă. Eşti interesat să ne autorizezi, Ken?

— Sigur, şopti el şi rânji ca un om căruia i se luase o piatră de pe cap – în cazul lui o tumoare din creier.

Barney merse să-şi înceapă noaptea de gardă, atât de plin de adrenalină că putu să stea treaz fără pic de cafea până a doua zi la prânz.

Înainte de a-l condamna la uitare veşnică, Vera Mihalic îl ocărî în toate felurile posibile şi imaginabile.

— De ce eşti aşa de furioasă? întreabă el. Nu cer să-mi dați premiul Nobel, dar cel puțin merit să mă bată cineva amical pe umăr pentru că am salvat o viață. Ce rău am

făcut? La naiba!

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Ar fi trebuit să vii la mine întâi.

— O, pentru Dumnezeu, am descoperit asta la zece şi şedinţa era la unsprezece. În plus diagnosticul era corect. Nu asta contează până la urmă?

— Cum de au lăsat un astfel de fraier să intre în program? râse ea. Băieţelule, ar fi bine să-nveţi că aici este o ordine ierarhică. Daca vrei să rămâi în acest joc.

Se învârti pe călcâie şi plecă înainte ca Barney să-i poată răspunde.

„Băieţel? Ierarhie? *Joc?*"

Apoi la toate şedinţele de joia, cu un talent aproape genial, ea reuşi să ignore total prezenţa lui. Maximul de ce putea el să spere era o menţionare la persoana a treia de felul: „Poate doctor Livingston nu-şi dă seama că…".

Veni anul 1964, un an de controverse medicale în lumea întreagă.

Doctorii care-şi serviseră ţara în cursul celui de al doilea război mondial se întorseseră acasă ca să descopere că trebuie să mai dea o bătălie. De data aceasta inamicul nu era Hitler sau Tojo, ci Harry S. Truman, preşedintele Statelor Unite. El era hotărât să instituie un program care să ofere îngrijire medicală *gratuită* tuturor membrilor societăţii. Asociaţia Medicilor Americani (AMA) se înarmă până în dinţi. Socialismul începea să se infiltreze şi ei trebuiau să lupte până la sfârşit.

Bătălia dură aproape douăzeci de ani. În 1964 preşedintele Lyndon Johnson făcu presiuni asupra Congresului să aprobe proiectul său de lege privind îngrijirea medicală care prevedea asistenţă medicală gratuită cetăţenilor în vârstă de peste şaizeci şi cinci de ani şi handicapaţilor de orice vârstă.

Victoria lui Johnson fu cu atât mai eroică cu cât AMA cheltuise multe milioane de dolari şi avea la Washinton

cel puțin douăzeci şi trei de reprezentanți pentru a împiedica ceea ce membrii ei considerau că este o lovitură dată împotriva vieții şi a mijloacelor lor de existență.

Tot 1964 preşedintele AMA publică un raport mult aşteptat despre efectele fumatului asupra sănătății, prezentând date care leagă fumatul de cancerul pulmonar, bolile cardiace şi diferite alte boli pulmonare, după cum este de aşteptat de la un produs care umple plămânii cu acelaşi fel de otravă ca aceea emisă de eşapamentele automobilelor.

Dar industria tutunului avea şi ea echipele ei ştiințifice, care au contraatacat cu dovezi tot atât de „concludente“ că fumatul poate fi util ca „relaxant“ pentru oamenii care lucrează încordați. Pe alt front, Serviciul de Sănătate Publică al Statelor Unite aduse acuzația că insecticidele omorau mii de peşti în fluviul Mississippi şi vor distruge mediul dacă nu se iau măsuri imediate pentru a opri poluarea.

Pe un front mic dar nu mai puțin important, o lungă dispută a fost rezolvată printr-un armistițiu delicat între doctorul diplomat Henry Dwyer şi soția sa, Cheryl. Pe bază de date ştiințifice, argumentație şi cicăleală permanentă, el a convins-o pe soția lui să folosească pilula.

Cheryl dorea numai să urmeze învățătura religiei sale, dar în cele din urmă ea s-a convins că ultimul medicament pe care-l propunea Hank, conținând estrogen şi progesteron, ambele reprezentând hormoni *naturali* ce se găsesc în sistemul endocrin al femeii, se apropie mai mult de acest ideal decât oricare alt mijloc existent.

Hank era secundar în primul an la ginecologie la spitalul St. Damian din Pittsburgh, unde avea prieteni buni şi două bunici iubitoare foarte dornice să-i îngrijească copiii.

Nu mai este nevoie să spunem că-şi petrecea mai mult

de jumătate din nopți în gardă la spital. Se bucura de emoția aducerii pe lume de noi vieți. Ținând un nou-născut în mână în fața luminii puternice, festive a mesei de operație, anunța măreț ca un maestru de ceremonii: „Doamnă Johns aveți un băiat /fată/ pereche de…"

Mulți din medici erau căsătoriți şi detestau gărzile de noapte care îi țineau departe de soțiile şi copiii lor. Dar ei întotdeauna găseau în Hank un coleg care-i înlocuia cu plăcere. Pentru că erau atât de recunoscători, el nu se simțea obligat să le spună că plăcerea era de partea lui. Căci garda îi dădea dreptul la o cameră liniştită cu un pat de campanie unde putea să doarmă mai mult ca acasă. (Copiii, spre deosebire de ceasurile deşteptătoare, nu puteau fi puşi să sune doar la o anumită oră.)

Mai mult, el descoperise că legenda care spune că naşterea copiilor se produce mai ales dimineața era de fapt adevărată. (Nimeni nu ştia de fapt de ce, dar probabil că era în relație cu nivelurile de cortizon care cresc la ora aceea.) Astfel, el putea să-şi fixeze o întâlnire cu barza sau chiar cu mai multe berze la miezul nopții şi apoi să se bage în pat în odăița lui solitară pentru câteva ore netulburate.

El mai descoperise că dacă te adresezi cu un ton potrivit al vocii la o oră potrivită din noapte asistentei potrivite, cu fraza: „Domnişoară, aveți un drăguț fund / piept/ picior…", aceasta îi putea uşura ascetismul.

Mulți medici erau constrânşi de programul lor să considere spitalul drept un al doilea cămin. Dimpotrivă, Hank Dwyer începu să-şi vadă căminul conjugal ca pe un simplu antract în spectacolul vieții sale.

După cum argumenta fostul preot, „este mai bine să te dezmierzi decât să arzi".

TREIZECI

Martin Luther King primise premiul Nobel pentru pace în 1964. Dar această recunoaştere internațională a filosofiei sale nu a mulțumit pe noii militanți ai Mişcării pentru Drepturi Civile a negrilor.

În 1965 se înființează Partidul Extremist Național al Negrilor. Malcom X, fondatorul acestui partid, declara că „zilele rezistenței nonviolente s-au terminat". Ca o ironie, după câteva luni, chiar Malcom muri împuşcat de un revoluționar negru care nu-l socotea pe Malcom *suficient* de violent.

James Baldwin avusese dreptate când anunțase că „data viitoare va veni focul".

Relația dintre Laura şi Palmer ajunsese în stadiul ostilităților declarate. Că erau ostilități, ea era sigură. În plus, pentru prima oară de când îl trimisese armata la facultate, Palmer purta uniforma. Aşa îl găsi când se întoarse de la o gardă chinuitoare de treizeci şi şase de ore.

— O Palmer, te duci la un bal mascat sau te întâlneşti cu o caporală?

— Poate îți aduci aminte, Laura, de pe vremea când eram în relații bune, că rezerviştii trebuie să meargă la convocări o noapte pe săptămână şi un weekend pe lună. Când am semnat prima oară am crezut că va fi un lucru neplăcut, un sacrificiu, dar acum a devenit o mare uşurare.

— Du-te, poate găseşti cu cine să te culci.

— Dacă tu nu vrei să faci asta, poate se iveşte altcineva cu care s-o fac.

Laura suspină adânc. Îi era silă de lupta asta.

— Palmer, ştiu că eşti prea ocupat cu perfecționarea limbii chineze ca să citeşti ziarele, dar a apărut un lucru nou, „divorțul din vina nimănui". Şi pentru că noi aveam

ceea ce s-ar putea diagnostica drept o căsătorie pe cale de deces, cred că trebuie să mergem pe calea asta.

— Nu fi stupidă, răspunse el. Suntem doi parteneri care se iubesc în ciuda bifurcării temporare a drumurilor noastre. Vreau să aştept, pentru că eu consider că noi aparţinem unul altuia.

— Şi de aia umbli creanga cu altele?

— Tu *nu* faci la fel? Ce e cu toţi internii şi secundarii ăia depravaţi?

Ea începu să plângă, mai mult de frustrare decât de tristeţe.

— O, Dumnezeule, Palmer, nu poţi să înţelegi că ne omorâm ca să salvăm vieţi de copii? Că dacă avem cinci minute libere să zăcem pe un pat de campanie le folosim pentru somn? Creierul tău lasciv nu poate înţelege ce înseamnă jurământul lui Hipocrat?

— Păi, Laura nu sunt eu în măsură să-ţi ţin o lecţie despre activitatea hormonilor, vorbi el de sus. Dar, te-aş respecta mai puţin dacă aş afla că *nu* profiţi de ocazii.

El o jignea şi amândoi ştiau asta.

Ea se întreba cum poate răbda toate astea.

Vera Mihalic îi făcu lui Barney o propunere surprinzătoare. Ea care în ultimele două luni îl evitase cu grijă, în mod inexplicabil veni la el după vizita de dimineaţă şi-l chemă la o ceaşcă de cafea.

Doritor de împăcare, Barney acceptă imediat. Îi propuse chiar un corn, dar ea i-o luă înainte şi insistă să plătească ea consumaţia. (—În definitiv, râse ea, eu am un salariu mai mare ca al tău.)

Barney îi mulţumi politicos: stăteau la o masă de la bufetul spitalului şi el îşi luă inima în dinţi:

— Am crezut că nu poţi să mă suferi, Vera.

— Nu fi prost. Sunt în analiză. Învăţ să-mi lămuresc nişte lucruri.

— Mă bucur, spuse el. Şi eu mă pregătesc pentru analiza mea pregătitoare.

Ea adaugă repede:

— Asta nu înseamnă că-mi placi. Dar ştiu *de ce* nu te plac. Pentru că eşti mai deştept decât mine, explică ea cu candoare. Şi nu numai asta; tu reuşeşti să intri în legătură cu pacienţii mult mai bine. Ar trebui să fii mândru de progresul pe care l-ai făcut cu unii din ei. În special că noi aruncăm în spinarea tinerilor cazurile fără speranţă. Ştii, toţi ne-am omorât în primul an, aşa că de ce să nu te omori şi tu.

Barney zâmbi.

— Ştiu că într-un anumit fel, trebuie să-ţi mulţumesc, dar nu prea văd ce ar putea urma. Ai un motiv ca să mă flatezi? Cum ar fi, de exemplu, să-mi spuneţi că nu aveţi nevoie de mine?

— Bineînţeles că nu.

— O, făcu Barney, acum cu totul nedumerit asupra motivului invitaţiei la cafea. Iar următoarea întrebare a Verei nu-l ajută în acest sens.

— Unde dormi când nu eşti de gardă?

„Nevrotica asta îi pregătea o capcană?“ se întrebă în sinea lui.

— Am o cameră în căminul studenţesc. De abia am loc să-mi schimb cămaşa.

— Te-ai gândit la un apartament?

— Bineînţeles. M-am gândit şi la hotelul Waldorf-Astoria. Dar, după cum a calculat cineva, internii sunt plătiţi cam treizeci şi patru de cenţi pe oră.

— Mă refer la folosirea în comun a unui apartament.

— Cu dumneata?

— De fapt am fost patru. Doi bărbaţi şi două femei. Un intern neurochirurg, un altul pediatru şi o prietenă de a mea care lucrează pe Wall Street. Chirurgul a plecat şi avem un loc liber.

— În mijlocul semestrului? De ce?

— A sărit pe fereastră.

— Dumnezeule, exclamă Barney, s-a omorât?

— Stăm la etajul paisprezece. Aşa că poţi să-ţi

imaginezi. Oricum partea ta de chirie ar fi două sute şaptezeci şi cinci pe lună şi îți revine să faci curat în bucătărie o dată pe săptămână. Ce spui?

— Grozav, Vera. Sunt flatat.

— Asta înseamnă da sau nu?

— Dorm în patul chirurgului?

— Numai dacă nu vrei să dormi pe jos?

— Bine e în regulă, îmi convine, acceptă Barney, câtă vreme schimbi tu cearşafurile. Dar tot nu înțeleg de ce m-ai ales pe mine?

— Nici eu. Dar psihiatrul meu o să mă ajute să înțeleg.

În cadrul specializării de medicină internă, Seth trebuia să facă obligatoriu un stagiu la secția de oncologie.

Deşi statisticile publicate arată că aproape o treime din victimele cancerului sunt salvate, prin această salvare înțelegându-se continuarea vieții încă cinci sau chiar mai mulți ani, secția părea o cameră de tortură. Cei care nu aveau în față o moarte dureroasă, sufereau de urmările grele ale „leacurilor“. Iradierea sau chimioterapia îi făcea să se simtă adesea foarte rău, ca şi când ar fi trebuit să îndure o pedeapsă mai grea decât moartea.

Ceea ce îi făcea viața tolerabilă lui Seth, era că Judy ajunsese adjunctă în echipa asistentelor şi astfel puteau să fure un moment pentru prânz, cafea sau măcar un sărut.

Doamna Alpert, o bolnavă cu cancer incurabil la oase, îi văzu pe doctor şi asistentă sărutându-se. Seth şi Judy, încurcați, îşi cerură scuze. Dar pacienta îi surprinse prin felul ei de a gândi:

— Nu-i nimic, copii, spuse ea zâmbind, îmi face plăcere să ştiu că viața merge înainte.

Dar pentru unii viața mergea înainte prea mult.

Mel Gatkowicz, oțelar, trăia sau mai degrabă murea ca dovadă a raporturilor statistice ale serviciilor sanitare. Cele două pachete de țigări pe zi reuşiseră să-i dea cancer

la plămâni, angină pectorală şi boala Raynaud, o tulburare circulatorie care scade progresiv fluxul de sânge în extremități. Aceasta însemna că degetele lui de la mâini şi picioare deveniseră gangrenoase şi necesitau amputarea.

Era acum prea bolnav ca să fumeze, prea bolnav ca să mănânce, şi devenea tot mai incoerent. Singurul lucru pe care-l transmitea era suferința că niciun medicament nu-l mai uşura. Un experiment aprobat de Ministerul Sănătății dădea posibilitatea folosirii heroinei în astfel de cazuri, dar nici *aceasta* nu putu să-i uşureze durerile.

Seth îl asista pe doctorul Bart Nelson. Soția lui Mel, Doris, se apropie de ei.

— Nu suport să-l văd aşa, doctore, gemu ea. Suferă atât de mult. De ce nu *faceți* ceva?

În spatele ei stăteau cei trei fii cu soțiile lor, ca într-un fel de cor antic intonând bocete.

— Mi-e teamă că am făcut tot ce se putea, spuse doctorul Nelson, compătimitor. Trebuie să aşteptăm ca natura să-şi spună cuvântul.

— Cât mai durează, doctore? întrebă fiul cel mare.

Nelson ridică din umeri.

— Sincer, nu ştiu. Poate să plece oricând. Pe de altă parte este foarte rezistent, aşa că poate să mai trăiască zile întregi sau chiar o săptămână.

Doris se întoarse rugătoare către Seth:

— Nu vă gândiți că este inuman să lăsăm un om puternic să se sfârşească aşa? Cel care zace acolo în pat nu este omul cu care am fost căsătorită treizeci şi cinci de ani. Nici el nu ar vrea să sfârşească în felul acesta. Niciun câine nu trebuie lăsat să sufere aşa.

Seth dădu din cap în semn de aprobare. Doris se întoarse spre doctorul Nelson.

— Ştiți, când plec de la spital mă duc în fiecare seară la biserică. Îngenunchez şi mă rog: Doamne, ia acest om la tine. El vrea să meargă în brațele tale. Nu a făcut niciodată rău nimănui. Doamne, ia-i răsuflarea vieții.

Doctorii erau mişcaţi, dar Nelson mai văzuse multe alte tragedii asemănătoare şi îşi construise un sistem de imunitate emoţională.

— Toţi ne rugăm pentru asta, spuse el încet. Bătu pe umăr femeia îndurerată, salută din cap fiii şi plecă lăsând ochii în pământ.

Seth nu putu să plece de lângă grupul îndurerat.

Fiul cel mare al lui Doris încerca s-o mângâie.

— Asta e, mamă, n-o să mai dureze mult.

— Nu, nu, orice minut este prea mult. De ce Dumnezeu nu-mi răspunde? De ce nu-l salvează, de ce nu-l ajută să moară? Simt că-mi vine să mă duc acolo, să-i smulg toate tuburile alea înfipte în braţe.

— Uşor, mamă, linişteşte-te, spuse fiul ei.

— Nu-mi pasă. Nu-mi pasă, vreau să nu mai sufere.

Familia Gatkowicz se adună în jurul mesei ca s-o izoleze parcă de durerea pe care o emana patul suferinţei tatălui lor.

Ei nu băgau de seamă prezenţa tânărului medic, martor tăcut al durerii lor.

Seth îşi potrivise programul de noapte cu cel al lui Judy. Stătea în sala de gardă, certându-l pe un coleg, Joel Fischer, pentru că fuma.

— De ce faci asta, Joel, când în fiecare salon de la acest etaj găseşti dovada răului pe care-l faci sănătăţii tale?

— Nu pot să mă abţin Seth, crede-mă, protestă el. Oricât de stupid ţi se pare, dar singurul lucru care îmi dă uşurarea de a nu le simţi suferinţa este să trag câteva fumuri.

— Te înţeleg, spuse Seth plecând afară la aer curat. Dar nu pot să stau aici ca să mă tragi tu în mormânt mai devreme.

Mergând pe coridor, se apropie de el Judy şi-i şopti:

— Francine s-a dus la masă. Suntem singuri.

— Dar cu Joel ce facem? zise el făcând semn spre

tânărul doctor care-şi trăgea din țigară doza de nicotină.

— Am să-l țin de vorbă, spuse ea. Despre ce-i place să discute?

— Despre sex, rânji Seth. El acum este în curs de divorț. Spune-i că-i vei prezenta fete bune care să-l poată consola.

— Dar nu cunosc niciuna.

— Inventează ceva. Am nevoie de cinci minute.

Judy dădu din cap dar, înainte de a pleca, Seth o apucă de braț şi-i şopti:

— E bine, e bine ce fac? Mi-e frică.

— Ştiu, răspunse ea, dar bietul om nu mai trebuie să sufere aşa.

— Jur că dacă nu este destul de conştient să-şi dea consimțământul, nu voi face asta. Trebuie să-şi dea consimțământul.

Se despărțiră plecând în direcții diferite.

În camera asistentelor, Seth luă medicația pregătită pentru Gatkowicz care trebuia injectată la miezul nopții *şi* la ora trei. Avea încă o fiolă în buzunarul jachetei.

Intră în rezerva bolnavului. Era greu de spus dacă acesta dormea sau era treaz. Pentru că trăia drogat în permanență, ceea ce nu-i permitea să se afle în nicio stare, nu era nici treaz, nici adormit.

Seth se apropie de pat, avea perfuzoare la ambele brațe, dar mâna sa dreaptă era deasupra păturii. Seth îi luă mâna şi şopti:

— Domnule Gatkowicz, dacă mă auzi te rog să-mi strângi mâna.

Seth simți degetele lui strângându-i mâna tare.

— Acum Mel, o să-ți pun câteva întrebări simple. Dacă răspunsul e da, strânge-mă o dată, dacă e nu, strânge-mă de două ori. Înțelegi, Mel?

Degetele îl strânseră o dată.

— Mel, continuă Seth. Ți-au spus doctorii că o să mori?

O strângere.

— Ți-e frică?

Două strângeri. Era deci pregătit pentru moarte.

— Ai dureri mari?

Bolnavul îi strânse mâna şi mai puternic o singură dată.

— Eşti de acord să te ajut să intri în somnul veşnic să nu mai simți nicio durere?

Bolnavul îi strânse mâna lui Seth şi n-o mai lăsă. Părea să spună „Scoate-mă din aceasta. În numele lui Dumnezeu, lasă-mă să plec“.

— Înțeleg Mel, şopti Seth. Fii fără grijă, o să te ajut.

Era uşor de găsit un ac de seringă. Seth nu avea de făcut altceva decât să scoată un moment perfuzia şi să introducă morfina de noapte.

Imediat, pacientul deveni inconştient. Seth administră doza de morfină de la ora trei şi apoi conținutul fiolei pe care o adusese. Băgă în buzunar cele trei fiole goale, privi la fața liniştită a pacientului şi şopti:

— Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule Gatkowicz, şi ieşi în vârful picioarelor.

Târziu, în acea noapte, Mel Gatkowicz fu găsit mort.

Certificatul de deces avea trecut la cauza morții carcinom şi stop respirator şi fu semnat de Joel Fischer şi Seth Lazarus, doctori în medicină.

Informată prin telefon, văduva izbucni în lacrimi strigând: „Mulțumesc lui Dumnezeu“.

După ce locatarii secției de cronici îşi primeau somniferele, Barney Livingston nu mai avea multe probleme în garda de noapte. Mai erau bineînțeles cazuri de urgență, dar acestea erau mai degrabă sâmbătă, ca rezultat al beților. Nu era în stare să doarmă în apropierea pacienților care aveau probabil coşmaruri oribile. Noaptea citea şi adesea o umplea cu alte activități.

Întâi începu să telefoneze diferiților colegi pe care îi ştia tot în gardă. (Laura încerca să-şi sincronizeze nopțile ei cu ale lui.) Putea de asemenea să cheme Coasta de Vest,

din cauza diferenței de fus orar, oamenii ieşeau din serviciul de zi.

În timpul unei conversații de acest fel, Lance Mortimer spuse:

— Apropo, i-am dat numele tău lui Lindsay Hudson.

— Cine dracu' este ăsta sau asta?

— O, în cazul lui Lindsay, nu ştiu dacă a luat o decizie. Dar oricum el a fost coleg de liceu cu mine şi acum este editor la „Vocea Satului". M-a întrebat dacă ştiu vreun medic care poate scrie. Se pare că sunt mai rari decât tumorile benigne. Aşa că i-am dat numele tău.

— Hei, mulțumesc, Lance, spuse Barney flatat. Apoi glumi. De ce nu i-ai dat două nume?

— Doctor Livingston, crede-mă, nu am găsit un alt nume.

După cum anunțase Lance, Hudson i-a telefonat peste două zile lui Barney şi l-a întrebat dacă poate să scrie ceva scurt despre psihodinamica piesei lui Albee; „Cui îi este frică de Virgina Woolf?".

Barney s-a bucurat foarte mult de această colaborare, dând să se înțeleagă că va răspunde întotdeauna unor invitații de acest gen. El se considera foarte potrivit să scrie despre filmul tratând biografia lui Freud pe care-l realizase John Huston.

Modul în care a tratat Barney piesa lui Albee a atras atenția editorului unei reviste literare recent înființate, „New York Review of Books", care l-a invitat pe Barney sa ia prânzul cu el la restaurantul „Patru Anotimpuri", onoare atât de amețitoare încât Vera fu de acord să-l suplinească la spital.

A doua zi primi un exemplar al romanului „Doctor Jivago" de Pasternak, cu solicitarea de a face o trecere în revistă a portretelor de medici din literatură, pornind de la Jivago.

— Am fost nebun că am acceptat angajamentul, Castellano, raportă el în aceeaşi seară la telefon.

Echivalează cu a face o lucrare de prețiozitate intelectuală.

— Haide, Barn, din puținul pe care l-am citit, pe aşa ceva se bazează întreaga revistă. Pe lângă asta, ştiu că tu poți să faci o treabă formidabilă.

Când conversația se apropia de sfârşit, Laura adăugă:

— E o premieră, Livingston.

— Ce înțelegi prin asta?

— E prima oară când *eu* a trebuit să-ți întăresc încrederea în *tine.*

Vera Mihalic devenea din ce în ce mai puțin capabilă să mențină distanța platonică, sau chiar profesională, față de colegul său literat, cu care împărțea lavoarul şi duşul şi uneori chiar şi pasta de dinți.

A spune că problema sexului avea un rol preponderent în viața Verei este ca şi cum ai spune că o balenă constituie subiectul cărții „Moby Dick". Pentru că Verei de fapt îi era frică de bărbați. După cum ea însăşi se exprima pentru a face impresia asupra psihiatrului ei: „Bărbații sunt fie prea falici, fie prea encefalici", adică sau nici nu sunt demni de dispreț sau sunt deasupra oricărui reproş. Aceasta era versiunea feminină a aşa-numitului complex „al imaginii duale", care împarte părerile bărbaților despre femei în două categorii cu totul opuse.

Doctorul arătase un interes deosebit acestui concept şi atunci când Vera îl definise şi atunci când ea îl întrebă dacă ar fi meritat să se scrie despre aceasta într-o revistă. Ea se simți destul de îndrăzneață ca să propună un tip de normalitate bazat pe calitățile pe care le vedea la Barney Livingston.

De dragul cercetării ştiințifice, din curiozitate şi, de asemenea, cu speranța de a nu rămâne virgină dincolo de vârsta de treizeci de ani, ea se hotărî să se dăruiască lui Barney trup şi suflet (rezervându-i psihiatrului psihicul său).

Neputând să încalce înțelegerea cordială ce domnea în

apartament, se hotărî să se ofere lui Barney când acesta era de gardă.

Colega ei de cameră, Peggy, fu intrigată când o văzu pe Vera pregătindu-se să plece la unsprezece seara.

— Am crezut că eşti liberă în noaptea asta, Vera, spuse ea.

— E un nebun în secție, răspunse ea, parfumându-se pe după urechi cu „Joy“.

— Nu sunt toți nebuni? Altfel de ce-i țineți acolo?

— E un caz special, răspunse Vera.

— Dar ce are? întrebă Peggy cu interes.

— Imagine dual㠖

— Nu am auzit niciodată de asta.

— E ceva foarte nou, explică ea. Mă gândesc chiar să scriu un articol despre asta.

— O Doamne, Mihalic, nu poți să te gândeşti decât la muncă? De ce nu seduci şi tu un doctor tânăr şi bine ca tip? Se pare că aceştia suferă din cauza unui apetit sexual deosebit.

— De unde ştii?

— Barney mi-a spus.

— El? se miră Vera bănuitoare. Când asta?

— Azi dimineață, la micul dejun, în timp ce mâncam fulgi de cereale, răspunse Peggy.

— O, fulgi? E grozav. Pe curând.

— Lipseşti mult?

— Nu ştiu, e prima mea experiență cu un astfel de caz.

Barney era sfârşit. Unul din bolnavi făcuse o reacție paradoxală la sedativ şi devenise atât de violent încât i se legaseră mâinile şi picioarele pentru a i se administra o doză masivă de thorazin.

Fiind singur, Barney trebui să se lupte cu individul până la venirea pazei. Când ajunse înapoi în camera de gardă era prea obosit ca să mai bată la maşină. Aşa că se lungi pe pat, luă telefonul şi-i ceru operatoarei să-l pună în legătură cu spitalul de copii din Boston.

La drept vorbind, era cu totul necinstit că făcea apeluri telefonice personale. Dar oare acestea nu erau conversații de la medic la medic?

— Aici e doctor Castellano, se auzi o voce obosită.

— Hei, făcu Barney, pari tot atât de obosită ca şi mine.

— O, Barney, n-o să-ți vină să crezi ce noapte am avut. De ce oare aceşti copii aşteaptă miezul nopții ca să facă accese de febră?

— Cine ştie? remarcă el. Poate că profită de tarife reduse ca la telefon?

— Nu, răspunse ea. Profită de mine. Şi mă tem că sunt cel mai bun intern din echipa mea. Nu glumesc, ceilalți sunt abrutizați.

Laura tocmai povestea cum a crescut el în ochii lui Palmer de vreme ce publica în reviste literare, când Vera Mihalic ieşi din ascensor la etajul lui Barney.

— E tipic pentru fraierul ăsta pe care-l impresionează numai faptele exterioare. De ce nu te întorci la New York, unde eşti apreciată? Chiar, de ce nu vii aici în weekendul tău liber? Pot să te cazez.

Vera se oprise în întuneric, dar auzea tot.

— Am înțeles că locuieşti cu cineva, spuse Laura.

— Nu, este o înțelegere strict comercială, răspunse el. Vreau să spun că Vera Mihalic față de sex e ca o furnică la un picnic.

Ochii Verei erau umezi când o luă la goană spre lift. Asta o făcu să nu audă şi complimentele lui Barney.

— Dar este o persoană foarte bine. Vreau să spun aspectul nu este singurul lucru demn de reținut la ea.

— Asta este o afirmație revoluționară din partea ta, Barney.

— Ascultă, Castellano, am să-ncep analiza pregătirii curând şi vreau să fiu curat. Mă forțez să-mi temperez libidoul.

Laura râdea.

— Ce găseşti caraghios, Castellano?

— Libidoul tău o să dispară când o face plopul pere.

— E un compliment sau o critică?

— E un fapt, Barney. Ascultă, becul meu de alarmă s-a aprins. Mă cheamă la reanimare. Sună-mă joi după miezul nopții.

— Bine, transmite-i dragostea mea lui Palmer.

— De ce nu? replică ea tristă. Se pare că pe a mea nu o mai vrea.

Barney închise telefonul şi dădu din cap consternat. „De ce oare mai stă cu acel snob lipsit de sentimente?“

După ce îşi termină garda la ora şapte, Barney merse pe jos aproape un kilometru până acasă pentru a respira aer proaspăt şi a-şi dezmorți picioarele.

Apartamentul era gol şi el se duse în baie să se spele pe dinți înainte de a se culca.

Peste tot era sticlă spartă. Toate sticluțele sale de toaletă, deodorantul, loțiunea de ras... erau sau sparte sau împrăştiate pe jos. Cu crema lui de ras pe oglindă era scris: „Lua-te-ar dracu’“. El înțelese că era o expresie de duşmănie neprovocată, din partea Verei.

În momentul în care spera să fie adunat ultimul ciob de sticlă şi să fi pus ordine în haosul din baie, sună telefonul.

„Hristoase“, se gândi, „ar fi bine să-mi telefoneze de la secția de bolnavi violenți că au pus-o pe Mihalic în cămaşă de forță“.

— Alo, se răsti, aici e doctorul Livingston.

— Barney, poți să-mi spui de ce toți psihiatrii sunt nebuni?

Era Laura. Din vocea ei se simțea enervarea.

— Castellano, ai putea să-mi spui cine dracu’ mi-a spart toate sticluțele?

— Despre ce vorbeşti? Acum îmi dau seama că eşti la fel de nebun ca şi ceilalți.

— Hei, Laura, am stat în picioare aproape două zile la rând. În baia mea a explodat o bombă atomică şi sunt aşa

de năucit încât o să-mi iau lucrurile şi am să plec la hotelul cel mai apropiat.

— Livingston, înainte de a te muta, aş vrea să-ți citesc scrisoarea pe care am primit-o chiar acum de la Grete Andersen.

— Nu poți să renunți? N-am în momentul ăsta niciun chef.

— Nu, răspunse ea înțepată. Taci şi ascultă aici.

Dragă Laura,

Sper că eşti bine. Mă simt ca un drapel de 4 iulie pentru că mi-am învins fobiile şi am intrat în rândul omenirii ca o femeie în adevăratul sens al cuvântului…

— Laura, pentru Dumnezeu, protestă Barney, trebuie să ascult prostiile ei despre cum se mişcă planeta?

— Ascultă în continuare.

Ea continuă.

Mai mult, am un mare noroc. Este iubirea adevărată. Andy spune că nu a cunoscut nicio fată atât de minunată ca mine…

— Cine naiba e Andy? întreabă Barney.

— Andrew Himmerman, răspunse Laura incolor.

— *Chiar* Andrew Himmerman? Adică tipul care a scris celebra carte despre dezvoltarea personalității la adolescenți?

— Chiar el. Se pare că a lucrat asupra personalității lui Grete… de la genunchi în sus.

— Ce? făcu Barney, indignat. Este absolut neprofesional şi exact la ce te puteai aştepta de la o isterică ca Grete Andersen. Laura, ai avut un psihiatru la facultate. Ai auzit vreodată de transfer?

— Iartă-mă, Barney, aici e ceva mai mult decât transfer. Este mai degrabă transport. Au petrecut împreună un weekend în South Carolina.

— Ai ajuns să crezi astfel de scorneli?

— Mi-a scris de la Capul Hilton.

— S-a dus acolo de una singură ca să te facă să crezi.

— Atunci poza lor în culori, lângă piscină, este tot invenție?

— O fi fost la vreo conferință acolo.

— Atunci de ce sunt încolăciți ca două liane?

— Doamne, e înfiorător. Am auzit că se întâmplă uneori astfel de lucruri. Nu e primul care violează jurământul lui Hipocrat.

— Nu, dar e primul care o violează pe Grete şi asta e mult mai rău.

— Castellano, dacă e adevărat, Himmerman merită o bătaie zdravănă. Dar tu strigi la mine pentru că voiai să găseşti un motiv să cerți pe cineva pentru că s-a atentat la o altă femeie.

Laura se gândi îndelung.

— Cred că ai dreptate, Barn, răspunse ea încet.

— Palmer îşi dă în petic?

— Mda, să spunem că pentru moment se scaldă în promiscuitate.

— Nu meriți asta, Laura, spuse el blând.

— Să lăsăm asta, Barney. Am sunat să-ți spun despre Grete.

— Îmi pare rău, Andersen poate să-şi poarte singură de grijă. E o fată în toată firea.

— Şi eu sunt în toată firea, Barn.

— Nu, tu nu eşti, spuse el cu afecțiune. Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine.

La capătul firului se lăsă o tăcere.

— E-n regulă, Laura. E foarte bine să plângi. Prietenii pentru asta sunt făcuți.

— Dumnezeule, Barney, spuse ea. Ce-am făcut eu ca să merit un prieten ca tine?

— O mutare la Brooklyn, răspunse el voios. Acum culcă-te şi o să mai vorbim mâine noapte.

TREIZECI ŞI UNU

Psihanaliza diferă esențial de alte discipline medicale. Dacă viitorul cardiolog, de exemplu, nu trebuie să zacă pe masă ca să i se taie pieptul pentru a se specializa, un psihiatru trebuie să învețe cum te simți în fiecare tabără, atât ca pacient, cât şi ca doctor. Spre deosebire de chirurg, el nu are de lucru cu un pacient pasiv, anesteziat pe masă, ci cu un individ activ, care suferă.

Psihanaliza poate fi cea mai umană şi cea mai interesantă specialitate a medicinii, dar poate fi şi cea mai distrugătoare.

Barney a fost acceptat la Institutul de psihiatrie drept candidat şi trebuia să facă în primul rând un examen psihiatric cu preşedintele institutului, Fritz Baumann, renumit pe plan internațional pentru scrierile lui şi foarte respectat de pacienții săi ca medic înțelept şi conştiincios.

Dar Barney descoperi repede că munca psihiatrului – psihanaliza – este departe de a fi o plăcere.

Psihanaliza freudiană, explica doctorul Baumann, e ca o piesă cu doi actori, în care pacientul joacă propriul său rol la diferite vârste, iar analistul joacă toate celelalte personaje care au contribuit la dezvoltarea psihologică a pacientului. Analizând scenele retrăite, pacientul devine capabil să înțeleagă cum întâmplările mai vechi i-au influențat comportările din restul vieții.

În principiu, acestea îi păreau lui Barney foarte interesante şi plăcute. Dar el descoperi repede că gândurile reprimate sunt dureroase şi că analiza chiar a unui „pacient echilibrat“, cum se considera el, nu poate fi altceva decât o chirurgie a creierului fără cuțit.

El sosi la prima şedință foarte bine dispus, sigur că o să-l impresioneze pe doctorul Baumann prin psihicul său robust. Era hotărât să transforme ceea ce de obicei era un maraton într-o cursă de o sută de metri.

Se pregătise în acest sens încă din momentul în care

luase în mână cartea lui Freud, „Interpretarea visurilor“, ca s-o citească atunci în nopțile de vară în tabăra Hiawatha. Din acel moment a încercat să-şi analizeze motivul oricărei acțiuni din viața sa. Acum era hotărât să-i arate cât de bine cunoştea *el* mecanismul creierului său.

Intră în biroul elegant, mobilat cu paneluri de lemn şi cu mochetă pe jos. Dorea să sară peste introduceri şi să meargă direct la explorarea internă.

Doctorul Baumann îi puse întrebările obişnuite – istoricul familiei, rudele, boli din copilărie etc. Doctorul continuă explicându-i că plata pentru psihanaliză se face în rate lunare, la un tarif special pentru candidați. În cele din urmă, îl întrebă pe Barney dacă îi era cunoscută procedura.

— Da, domnule. Trebuie să spun orice şi tot ce îmi vine în minte, să nu omit nimic şi să ajung la esențial.

Apoi se duse să se întindă pe canapeaua de piele, perfect pregătit să dezvăluie toate secretele ascunse, lucrurile sexuale „ruşinoase“ pe care le făcuse ca adolescent. Chiar închipuirile erotice despre profesoara de la grădiniță. Acesta era materialul pe care un analist îl extrăgea cu greu de la un pacient recalcitrant, care avea psihicul rezistent ca un ciment. Astfel, el umplu prima şedință de patruzeci şi cinci de minute cu ceea ce el considera cu mândrie a fi activitățile carnale cele mai pe larg expuse.

Îi trebuiră unsprezece şedințe şi una sau două sugestii din partea doctorului Baumann, ca să-şi dea seama că producea destăinuiri picante doar ca să arate că era un bun psihanalist şi să intre în grația celui ce-l examina.

— De ce-mi dau atâta osteneală ca să devin simpatic? Asta nu e perfect normal? întrebă el în cele din urmă.

Barney îşi simți deodată fruntea udă de transpirație, în ciuda aerului condiționat din cameră.

— Puteți explica asta, doctor Baumann? repetă el întrebarea.

Nu se auzea niciun răspuns din partea maestrului

psihiatru şi de aceea ucenicul înțelesese că atinseseră un filon prețios. El însuşi trebuia să ia târnăcopul şi să sape.

Treptat şi cu o dificultate care-l mira, în tăcerea totală a lui Baumann, ajunse să înțeleagă că el recrease cea mai frământată legătură din viața sa.

Era o descoperire care-l revoltă.

— De ce dracu nu spui nimic? repeta el din ce în ce mai necăjit. Adică plătesc bani buni şi nu-mi adresezi niciun cuvânt? Să nu crezi că nu am observat că nu-mi spui bună dimineața. Dumnezeule, singurul lucru pe care mi-l spui este: „şedința s-a terminat". Şi acum ce mai pot să fac?

Doctorul Baumann nu răspunse.

— Bine, acum înțeleg, Fritz, spuse Barney cu duşmănie nedeghizată, scoasă în evidență de folosirea nerespectuoasă a numelui mic a distinsului profesor. Vrei să mă vezi pus la zid. Bine, ai reuşit, sunt la zid.

Doctorul Baumann nu răspunse.

— Bine, bine. Am citit toată literatura şi ştiu ce urmează; se aşteaptă să spun că nu pe dumneata sunt furios ci pe persoana dumitale aşa cum mi-o reprezint eu în capul meu. Ştii bine că este aşa, Fritz. Ar trebui să-mi dai o notă bună măcar numai pentru că am înțeles asta.

Doctor Baumann nu răspunse.

— Bineînțeles, se răsti Barney, continuându-şi tirada. Vrei de ia mine să spun că…

El se opri, incapabil să-şi termine fraza. Nu era în stare să spună cine în viața lui s-a purtat cu el aşa cum se purta doctorul Baumann acum.

„La naiba", se gândi el, „mai bine mă apuc de dermatologie. Nici nu ar fi aşa de greu. De ce mă supun acestui exercițiu stupid? Ce-mi pasă dacă Baumann mă place sau nu? Este doar un bătrân gras şi chel".

— La ce te gândeşti? întrebă Baumann.

La început Barney fu surprins de sunetul vocii doctorului. Apoi răspunse cu un sentiment de uşurare a furiei.

— Tocmai mă gândeam că eşti un bătrân gras şi chel.

Urmă o pauză. Apoi Baumann întrebă încet:

— Cu ce faci legătura?

— Cu nimic, nu am nicio asociere.

Barney nu putu să-i spună legătura jenantă pe care o făcuse.

În cele din urmă observă.

— Cred că nu ajungem nicăieri, Fritz.

O altă pauză. Doctorul spuse:

— Şedința s-a terminat.

Avu nevoie de peste o lună de şedințe zilnice ca să-şi asume curajul să-i mărturisească lui Baumann că vocabularul pe care l-a folosit pentru a-şi denigra psihanalistul dezvăluia o asociere.

— Da, da, spuse el, ştiu că te gândeşti că mă gândesc că ceea ce înțeleg prin „bătrân“ este doar o denumire pentru „tată“, dar greşeşti. E o idee stupidă.

Încă o dată nu putu să stăpânească situația:

— Doamne, se lamenta el, nu am câştigat mare lucru pentru aceşti trei sute de dolari. Şi se gândi: „De ce mă comport exact ca un pacient din manual? De ce mă scumpesc la bani? De ce nu pot să fiu altfel?“

Deodată, îi veni o idee nouă. „Poate că Fritz mă va iubi mai mult dacă mă voi încadra în modelul clasic“.

În 1965, furtuna care tot amenința Asia de Sud-Est izbucni. Primele serii de bombardamente ordonate de preşedintele Lyndon Johnson erau denumite „Tunetul“.

În iunie, Casa Albă anunță că generalul Westmoreland avea dreptul să intervină cu trupele Statelor Unite unde considera necesar.

A spune că dintr-o flacără mică se va declanşa un incendiu nu ar fi doar o metaforă. Pentru că acesta a fost anul în care primul demonstrant împotriva războiului băgă mâna în buzunar, scoase o bucată de hârtie şi o aprinse cu chibritul. Era prima distrugere a unui ordin de mobilizare şi departe de a fi ultima.

Deşi generația lor ajunsese prea bătrână ca să fie chemată să lupte, cei care erau medici rămăseseră datori cu ceva armatei. Aceasta îi chema în număr din ce în ce mai mare să ia parte la războiul din Vietnam.

La început nu şi-au manifestat opoziția. Asta poate şi pentru că guvernul încerca să ascundă implicarea sa tot mai mare în mica țară asiatică.

În mod curios, cel mai puțin supus mobilizării a fost şi cel mai dispus s-o facă. Hank Dwyer se înscrise voluntar. Situația lui de acasă devenise de nesuportat. Pentru că acasă nu era pace, se hotărî să meargă la război. Cheryl la început nu obiectă, căci ea, ca şi toată familia, admira patriotismul lui Hank. Pe lângă aceasta, era sigură că un ginecolog va fi repartizat la un spital în spatele frontului, ca să îngrijească soțiile ofițerilor. Nimeni nu-şi închipuise că devotamentul lui Hank mersese până la semnarea unui angajament de instruire în tratamentul rănilor căpătate în luptă.

Pentru pregătirea acestor medici se trăgea în oi parțial anesteziate şi doctorii încercau apoi să le salveze. La început a fost foarte greu, mai ales pentru cei crescuți în spiritul dragostei pentru animale.

După cum a reieşit mai târziu, Hank era animat nu numai de patriotism fervent; în clubul ofițerilor el auzise poveşti fascinante despre plăcerile exotice din Saigon. Un căpitan activ care deja fusese pe acolo le rezumă situația.

— Voi, băieți, vă reamintiți ce era Havana înainte să vină bărbosul ăla să desființeze plăcerea. Ceva fantastic, nu? Ca o petrecere fără sfârşit. Sursele lor de câştig erau romul şi casele de toleranță. Aveau cele mai frumoase fete pe care le-ați văzut vreodată. M-am întrebat întotdeauna ce s-a întâmplat cu ele când rahatul de Fidel a luat puterea. Acum ştiu. Ele şi-au transferat afacerile, cu arme şi bagaje la Saigon.

— Este chiar aşa de grozav? întrebă un coleg care făcuse ochii mari.

— Nu, insistă căpitanul. E de zece ori mai grozav. Mă

apucă scărpinatul numai când vorbesc despre ele. Hai să mai luăm o bere.

— E rândul meu, se oferi locotenentul Hank Dwyer, medic diplomat, din serviciul medical al armatei. În timp ce barmanul umplea încă trei halbe, apăru un căpitan înalt şi făcu semn barmanului.

— De două ori gin şi tonic, Horatio, să fii atent la tonic.

— Se face, căpitane, răspunse barmanul politicos.

Hank se întoarse şi văzu o față cunoscută, fără să-şi dea seama cine e.

— Scuză-mă, te cunosc de undeva?

Căpitanul îl privi şi observă:

— Eşti în serviciul medical?

— Aşa e.

— Atunci ai cunoscut-o pe soția mea la Harvard.

Hank îşi reaminti.

— Eşti soțul Laurei Castellano, nu-i aşa?

— E un fel de a spune, răspunse Palmer.

Cei doi se prezentară şi-şi strânseseră mâinile.

— Ce te aduce aici, Palmer? O convocare de o lună?

— Nu, am reintrat în serviciul activ.

— Na, observă Hank. Nu cred că Laura s-a bucurat.

— De fapt, răspunse Palmer, ea este atât de ocupată cu vindecarea copiilor încât nu cred că o să-mi bage de seamă lipsa.

— Mda. Soția mea se plângea că îmi petrec atâta timp la spital încât copiii or să uite cum arăt.

— Cunosc treaba asta, comentă Palmer.

— Ai copii? întrebă Hank.

— Nu.

— Ai fost deştept, conveni Hank. Noi avem o menajerie acasă. Este imposibil să faci ceva. Sincer, te invidiez. Ar fi fost grozav să petrec cu Cheryl câțiva ani, numai noi doi. Ştii, exact ca în nopțile de sâmbătă. Dacă mă-nțelegi…

— Te înțeleg, răspunse Palmer scurt.

— Laura este o fată superbă, continuă Hank netulburat. E frumoasă ca un manechin.

— Mulțumesc, o să-i transmit.

În acel moment, Palmer fu salvat de Horatio care le adusese băuturile comandate.

Trecură aproape două luni de când Barney se mutase şi încă nu avea nicio idee care să-i explice accesul de furie al Verei Mihalic

Când a întrebat-o supărat, a doua zi după ce-i spărsese sticlele, Vera îi spusese că se răzbunase pe lucrurile sale de toaletă „pentru că nu putuse să-i taie capul“. Asta era comportare de psihiatru? El începu să se întrebe dacă ea nu testa creierul pacienților cu ciocanul şi dalta.

Mulțumită lui Dumnezeu, ea avea să plece peste câteva luni, aşa că el nu o să-i mai vadă privirile ucigătoare prin spital.

Între timp, simțea o plăcere de copil în faptul că progresa în afirmarea lui în lumea banchetelor literare. Maximul îl atinse când fu invitat să ia masa la Lutece (unde costul vinului depăşea salariul lui pe o lună). Amfitrionul era Bill Chaplin, editor şef la Berkeley House, om cu greutate în lumea literelor.

Barney descoperi în Chaplin un cititor rafinat, discutând la fel de bine despre Platon şi despre *romanul modern,* dar admiră şi mai mult la el, calitatea şi perspectivitatea asistentei cu care venise Chaplin – o nimfă unduioasă cu păr blond natural.

Erau deja aşezați la masă, când sosi Barney.

— Sally o să ne țină de unt în timp ce vorbim, dacă nu te deranjează, spuse Bill prevenitor.

Barney *ştia* că Sally Sheffield avea picioare fantastice, chiar dacă erau ascunse de fustă şi stăteau sub masă.

Deşi fără experiență, Barney nu era naiv. Ştia că Chaplin nu l-a invitat să discute despre Flaubert, Proust şi Faulkner, cu toate că aceştia nu au fost omişi din conversație. Avea să aştepte până după desert, coniac şi havană (de contrabandă) ca să ajungă la afaceri. Când domnişoara Sheffield se scuză că pleacă mai devreme,

abia atunci veni momentul. Ea spuse cu un zâmbet fermecător:

— Patronul meu este un exploatator şi mi-a dat foarte mult de lucru. Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc, doctor Livingston.

Ochii lui Barney erau fixați pe părul de aur care dispărea din câmpul lor vizual. „E chiar mai blondă decât Laura“, se trezi el gândindu-se. Chaplin îl readuse la realitate.

— Sper că ți-am dat de înțeles cât de plăcut impresionat am fost de lucrarea dumitale. Are prospețime. Se citeşte uşor pentru că nu foloseşti termeni bombastici din psihiatrie.

— Mă flatezi, Bill, răspunse Barney sincer.

Editorul zâmbi.

— Mi-ar face plăcere Barney, să te public.

— Şi eu aş fi fericit să mă publice editura *voastră.*

— Ai idei noi?

— Aş putea spune că am. De când eram copil mi-a plăcut sportul. Cred că sunt puțini oameni care să nu fi visat să devină campioni.

Bill aprobă:

— Aş fi vrut să devin un fundaş în echipa națională. Din păcate nu am crescut decât un metru şaptezeci.

— Am visat întotdeauna să joc baschet în echipa Knicks, continuă Barney. Dar de fapt există oameni care *îşi trăiesc* visul. De exemplu, un alergător ca cehul Emil Zatopek, supranumit omul de fier, are ceva special în capul lui care îl împinge dincolo de limitele omeneşti; dar mai sunt multe exemple.

— Mitraliera Neagră ar fi o altă afacere bună, propuse Bill.

— Categoric, Joe Louis e un caz extraordinar. Nici nu a putut vorbi până la şapte ani, dar a sfârşit fiind campion al lumii la categoria grea… şi există o întreagă categorie de atleți care au pornit cu handicapuri fizice. Hal Connolly, născut cu un braț lipsă şi care alege azvârlirea

ciocanului, ceea ce îi sporeşte infirmitatea; el ajunge să câştige aurul olimpic în 1956 şi să depăşească recordul lumii de şapte ori.

— Ar fi grozav, spuse Bill entuziasmat.

Patronul restaurantului sosi cu cecul, pe care Bill îl semnă repede.

— Mulțumesc, domnule Chaplin, spuse patronul cu deferență în voce. Rămaseră din nou singuri.

— Deci, rezumă Bill cred că ai avut o idee minunată. Sunt sigur că vom aranja ceva care să satisfacă şi oamenii dumitale.

„Oamenii“, îşi spuse Barney. „Oare ce vrea să spună?“ Se lămuri din ceea ce spunea Chaplin în continuare.

— Spune-le să mă sune mâine dimineață. Îmi pare rău că te las aşa, dar am un manuscris voluminos pe care trebuie să-l citesc astă seară. Te rog să mai stai şi să te serveşti cu un coniac sau cu ce vrei. Şi spune-mi cine te reprezintă.

Barney îşi chinui memoria amorțită de Bordeux şi, după un timp care îi păru o eternitate, răspunse:

— Aăă... Chapman, Rutledge şi Strauss...

— Ah, avocați, spuse Bill aprobator. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu trebuie să tratăm cu indivizi care cer zece la sută. Ciao.

Patronul se ivi din nou.

— Pot să vă servesc cu ceva, doctor Livingston?

— Da, de fapt mi-ar plăcea un pahar cu apă minerală. Aveți un telefon?

— Imediat, domnule.

Tipul dispăru.

„O să-mi aducă un telefon? Mie, Barney Livingston, odinioară domiciliat în Brooklyn, New York, care am telefonat cu fisă toată viața, acum mi se aduce un telefon pe tavă de argint? Dumnezeule, o să-i spun şi lui Fritz chestia asta“.

Dar era un lucru mai urgent acum. Făcu numărul.

— Cine-i? spuse o voce somnoroasă.

— Warren sunt eu, îmi pare rău că te trezesc.

— Barn? Ai pățit ceva?

— Oarecum. Numai că am pățit ceva bun. Am nevoie de „oameni“.

— Eşti sigur că n-ai luat-o razna din lipsă de somn?

— Nu, nu, dar cred că am uitat numele firmei la care lucrezi.

— Chapman, Rutledge şi…

— Bun, bun, întrerupse Barney; creierul meu este încă intact. Ascultă Warren, găseşte tipul cel mai priceput în contracte din biroul tău şi cere-i să mă sune la spital. Chiar acum am angajat o carte.

— Hei, bravo, felicitări, Barn. Când o afla mama! Trebuie că eşti în al nouălea cer.

— De fapt sunt în Lutece. Dar asta este destul de aproape de cer. Noapte bună, dragul meu. Mulțumesc.

Fusese o noapte relativ liniştită în abataj, după cum denumeau doctorii camera de gardă – obişnuitele fracturi, copii cu febră, accidentați – până când poliția anunță asistenta de la internări că vor sosi două victime ale unei agresiuni brutale; amândouă primiseră lovituri de cuțit şi sângerau puternic.

În câteva minute, Seth auzi ambulanțele şi maşinile poliției, apoi după o secundă fu nebunia de pe lume. Erau doar doi răniți, dar brancardierii şi polițiştii erau stropiți cu sânge.

— Cine e mai mare aici?

— Eu, spuse Seth. Spune-mi repede. Nu este timp de pierdut.

— Îmi pare rău, din câte se vede, doctore, femeia cred că a încasat mai multe răni şi cred că a fost şi violată.

— Mulțumesc, spuse Seth, am să mă îngrijesc de ea chiar eu.

Făcu semn unor asistente şi internului Țim Bluestone să ducă bărbatul într-una din săli. Între timp el, cu un alt intern şi o asistentă aveau să aibă grijă de femeie în

prima sală.

Înainte ca rotilele căruciorului cu brancarda să se fi oprit, asistenta punea deja o perfuzie într-un braț, în timp ce Seth făcea acelaşi lucru la celălalt braț.

Asistenta scoase ceea ce mai rămăsese din hainele femeii. Deşi sângele țâşnea din răni, pacienta era atât de şocată, încât părea dincolo de durere.

Seth aprecie mărimea şi gravitatea rănilor, apoi se întoarse în vreme ce auzea în jurul lui voci, spunând:

— Animale, absolut animale. Cum poate *cineva* să facă aşa ceva?

— Cred că a opus o rezistență înverşunată, remarcă Seth încet, I-au tăiat mai ales brațele şi umerii. Sunt şi două tăieturi pe abdomen, dar departe de inimă şi nu prea adânci, aşa că nu au atins organele vitale. Privi la internul mai tânăr: Verifică dacă are hemoragii interioare şi începe să coşi. Vin imediat după ce văd celălalt rănit.

Alergă în lungul coridorului şi deschise uşa sălii în care echipa stătea ciudat de nemişcată.

— Ce se-ntâmplă? întreabă Seth.

Tim Bluestone răspunse răguşit:

— A fost înjunghiat în inimă, e mort.

Seth privi la monitorul cardiac: afişajul indica o linie dreaptă. Victima zăcea imobilă pe masă cu o tăietură în partea stângă a pieptului din care se scurgea lent un şuvoi de sânge.

— Măsurați-i tensiunea arterială din nou, zise Seth, scoțând din buzunar o lanternă subțire pentru a examina ochii bărbatului.

— I-am controlat deja, zise Bluestone. Avea pupila dilatată şi nu reacționa deloc.

Ca şi cum nu ar fi auzit, Seth întrebă:

— Ce tensiune are?

— Zero, răspunse Bluestone, ți-am spus, e mort.

Din nou Seth ignoră verdictul colegului său.

— Dă-mi un ac şi o seringă.

— Cu ce doctore? întreabă sora şefă.

— Doar o seringă, se răsti el.

I se dădu o seringă şi spre mirarea celor prezenți, în special a tânărului doctor Bluestone, Seth înfipse rapid acul în pieptul omului tot atât de aproape de inimă ca şi rana. Încet, lăsă seringa să se umple de sânge, uşurând presiunea din jurul inimii.

— Începe să văd o contracție, spuse sora de la monitor, fără să-şi creadă ochilor.

Seth dădu din cap, semn că a auzit şi, întorcându-se către cealaltă soră, strigă:

— Dă-i doctorului Bluestone zece mililitri de epinefrină. Privi la tânărul doctor şi-i spuse: Pune-o chiar în inimă, Tim.

Fără niciun cuvânt, Seth luă din tava cu instrumente un scalpel, tăie pieptul bărbatului şi cu un depărtător mare îndepărtă două coaste. Acum se vedea inima bătând.

Seth acoperi rana de cuțit cu o mână şi strânse inima cu cealaltă. Sora şefă țâşni afară să vadă dacă au venit chirurgii care trebuiau să continue ceea ce începuse Seth.

Bluestone rămăsese fără glas. Putu doar să îngaime:

— Iisuse, ştiu că ai fost rapid. Apoi îşi aminti. Dar este împotriva regulilor spitalului ca altcineva în afara unui chirurg să deschidă pieptul unui pacient.

— Ştiu, răspunse Seth, plictisit. Încearcă să-i spui asta văduvei lui.

Mâinile lui Seth continuau să maseze inima omului, cu ochii fixați pe fața lui.

După câteva minute, pacientul începu să geamă:

— Ellen, Ellen, unde e Ellen a mea?

— E bine, şopti Seth. Sunt doctor Lazarus şi soția dumitale e în sala cealaltă. O să vă faceți bine amândoi.

O oră mai târziu, cei doi medici reuşiră să se spele de sângele de pe mâini, deşi hainele erau roşii, şi avură un moment de pauză ca să poată reflecta la ce se întâmplase.

— Nu ştiu ce să spun Seth, mă simt foarte vinovat.

Dacă nu ai fi venit…

— Las-o baltă, Tim, toți greşim câteodată.

— Nu tu, te-am urmărit un an şi nu te-am văzut niciodată greşind ceva.

Seth zâmbi.

— Asta e o procedură pe care nu ți-o predă nimeni la facultate, Tim. Se chemă S.Ş.I.

— Adică?

— Suflă şi-n iaurt.

TREIZECI ŞI DOI

A fost un an de mari mişcări. În 1966, America a fost bântuită de patruzeci şi trei de înfruntări sociale.

Comunitatea neagră din New Haven se pregătea să-şi afirme identitatea şi să-şi ceară drepturile inalienabile. Din păcate, Martin Luther King era un oaspete nedorit la aceste adunări. Pentru că lupta, aici ca şi în alte oraşe din nord, era plină de pasiune şi însângerată.

Bennett Landsmann inevitabil avea să fie prins de vârtej.

Ca secundar în al doilea an, avea acum răspunderi sporite şi chiar un birou – dacă putem numi în acest fel cămăruța ce i se atribuise. Tocmai înscria un pacient care suferea de hernie inghinală, când cineva bătu la uşă. Vizitatorul său era un infirmier negru, atletic, cunoscut sub numele de Jack.

— Vă deranjez, doctore?

— Nu, deloc, intră şi aşază-te.

Jack intră, dar nu se aşeză. Bennett se întoarse la biroul său şi examină atent expresia tânărului negru:

— E ceva în neregulă?

— Într-adevăr, cam aşa stă treaba, doctore.

— Te rog, spune-mi Ben. Ei, ce este?

— Este vorba de problema noastră, a tuturor, spuse infirmierul prudent. Am fost într-un fel desemnat să sondez frații şi surorile din spital. Adică pe toți, în afară de portari şi personalul de serviciu.

— E o însărcinare grea.

— Nu chiar atât de grea, Ben. Vrei să ştii câți doctori şi interni negri sunt?

Bennett zâmbi.

— Am impresia că-mi ajung degetele ca să-i număr.

— Chiar aşa. Ascultă Ben, unii din noi ne-am săturat să tot scriem cereri către membrii Congresului sau să marşăluim în jurul primăriei din New Haven. Există un

grup care vrea să acționeze mai puternic. Vrem o schimbare şi o vrem imediat, înțelegi?

— Înțeleg.

— Avem un fel de adunare joi seara. Poți să vii la şapte şi jumătate?

— Cred că da. La ce adresă?

Jack scoase o bucățică de hârtie şi i-o înmână lui Bennett.

— Sper că la şedința asta te vei lămuri. Se întoarse să plece.

— Apropo, grupul ăsta are un nume?

— Da, răspunse Jack. Numele nostru este Panterele Negre.

Îşi ridică brațul drept cu pumnul strâns, în semn de salut şi părăsi cămăruța.

— M-am gândit, Fritz, explică Barney psihiatrului, în speranța că acesta era treaz şi-l ascultă. Tatăl meu a fost plecat în război. Şi uneori mi-am închipuit că din cauza mea plecase.

Doctorul nu aprobă şi nici nu neagă.

— Ştii, Fritz, continui să-ți spun toate astea, pentru că mi-ar fi de mare ajutor dacă mi-ai spune că am dreptate sau nu. Se opri. Îmi pare rău, doctore, n-ar trebui să revărs toate problemele mele asupra dumitale. Înțeleg că ceea ce spun este adevărat pentru că este ceea ce gândesc în mod cinstit. E corect?

Doctorul nu răspunse nimic acum.

— Bineînțeles că în toată copilăria mea am căutat un tată. Şi Luis Castellano era la îndemână, la douăzeci de metri. Mare, mare ca un urs, patern. Cred că partea din mine care a devenit doctor a vrut să semene cu el, deşi el nu acorda încredere psihanalizei. Râdea şi spunea că ea este o spovedanie fără izbăvire de păcat.

— Asta este din G.K. Chesterton, interveni doctorul Baumann.

— Poate, răspunse Barney, dar a spus-o Castellano.

Sunt sigur că nu l-a citit pe Chesterton, care era un catolic frecvent conservator, ceea ce Luis nu era nici pe departe.

Încă aproape o lună, Barney continuă cu elucubrațiile sale despre înlocuitorul de tată, până când doctorul Baumann găsi că era necesar să intervină.

— Dar bineînțeles că aveai şi un tată adevărat, observă analistul.

— Da, da, crezi că am încercat să evit să vorbesc despre el? Haide, Fritz nu-s chiar atât de fixat. Se gândi şi adăugă încet. Sau nu cumva…?

El interpretă tăcerea doctorului ca o afirmație.

— Îl visam când era plecat, doar că după un timp am uitat cum arăta. Vedeam soldați viteji în filmele de război şi-mi închipuiam că tatăl meu era la fel.

Barney se opri o clipă, aducându-şi aminte de ziua când îl aşteptau pe Harold la gară, şi deodată din nou îşi retrăi decepția.

— Îmi imaginasem că este mare şi înalt, dar acel om care venea şchiopătând către noi părea atât de mic şi de vulnerabil…

Se opri deodată, deoarece îi veneau lacrimi în ochi. Trase de câteva ori aer în piept înainte de a continua.

— Totuşi era tatăl meu şi eram înnebunit ca să-i plac. Poți să crezi că am început să studiez latina numai ca să-i arăt că eram interesat de ce făcea el? Pentru mine cred că nu a fost un câştig grozav…

Din nou, Barney se întrerupse, gândindu-se cu amărăciune:

— Da, ştiu că pentru *el* nu a însemnat mare lucru.

Barney devenea tot mai revoltat.

— Cred că ți-am mai spus asta de un milion de ori. În liceu eram un jucător de baschet foarte bun. Îi înnebuneam pe spectatori când reuşeam o pătrundere sau altă figură. Aş fi vrut ca tata să mă vadă, ştii, atunci când mă aplauda toată lumea… Dar n-a venit niciodată. Se opri, încercând să-şi controleze emoția, apoi spuse:

Uneori îl urăsc. Şi continuă cu amar: Îl urăsc pentru că a murit înainte ca să mă vadă adult.

Barney nu mai putu vorbi. Plângea.

Barney consulta gratuit la spital în anumite zile, uneori săptămânal, uneori de două ori pe săptămână, convingându-se de afirmația lui Thoreau cum că majoritatea bărbaților trăiesc într-o disperare liniştită.

Din manuale ştia că douăzeci la sută din oameni suferă de simptoame depresive. Dar desperarea pe care Barney o vedea oră de oră îl făcea să creadă că această estimare era prea optimistă. O epidemie de descurajare bântuie cel puțin New Yorkul. Câțiva aveau sindrom bipolar – aceştia măcar oscilau între un maxim de euforie inexplicabilă şi un minim de desperare nemotivată.

Pe de altă parte, manualul lui avea dreptate când spunea că această boală era mai frecventă la femei. Ele aveau mai mulți factori de vulnerabilitate. Pentru multe din ele, căminul, chiar fără copii, era o izolare în singurătate, necompensată de suportul unei „relații bazate pe încredere".

Uneori, după o lungă zi de coşmaruri, Barney ajungea la concluzia că nu există căsătorie fericită. Dar apoi se gândea că cele fericite n-au de ce să vină la consult.

Barney considera că în cartea lui Freud „Melancolie şi jale" se găsea cea mai profundă explicație a depresiei. Cei care sufereau de această boală într-un anumit sens deplângeau pierderea respectului de sine, a rațiunii lor de a trăi. El îi explică doctorului Baumann că era preocupat de această problemă în legătură cu Laura.

— Fata asta are totul, e frumoasă, deşteaptă, generoasă şi are simțul umorului. Şi totuşi îl lasă pe ticălosul ei de bărbat s-o calce în picioare pentru că ea se consideră fără merite deosebite. Aş vrea să meargă la un doctor.

De fapt, Laura *mergea* la un doctor. Adică avea întâlniri

cu Robbie Walt, un psiholog pe care îl găsise la spitalul de copii. I se părea că are ceva din farmecul şi optimismul lui Barney, la care se adăugau şi talente proprii. Era un pianist bun, care preda la Conservatorul din New England.

De câte ori mergeau la cluburi de jazz, lua locul pianistului şi cânta împreună cu orchestra.

Robbie era cald şi atent, adesea apărând la ore surprinzătoare în gărzile de noapte ale Laurei cu cornuri şi înghețată.

Legătura aceasta o tulbura. Nu suferise de remuşcări niciodată când se întâlnea cu alți bărbați în timpul lungii sale logodne cu Palmer. Acum însă, fiind căsătorită, se simțea vinovată. Credea sau voia să creadă în caracterul sacru al legământului pe care-l făcuse.

Totuşi, insistențele lui Robbie o câştigară până în cele din urmă. Şi pe lângă toate acestea, ea se simțea singură. Cu excepția conversațiilor la telefon cu Barney, n-avea de fapt pe nimeni cu care sa vorbească. Chiar corespondența ei era formată doar din facturi, ilustrate ocazionale de la Palmer şi uneori scrisori de la Grete.

Simțindu-se din ce în ce mai bine cu Robbie, ea începu să-i povestească despre problema lui Grete.

— Atenție, răspunse Robbie, problema ei este doctorul ei. O fi Andy Himermann cel mai mare expert din lume în terapia adolescenților, *şi* o fi având profilul lui Cary Grant, dar este un individ dezechilibrat el însuşi.

— Ce vrei să spui?

— Am impresia că se îndoieşte de virilitatea lui. Dar să abuzeze de poziția lui, seducând o pacientă, asta e altceva şi mă depăşeşte.

Laura fu surprinsă.

— De unde ştii atât de multe despre el?

— Nu pot încălca etica profesională. Să spunem doar că am tratat o pacientă cu care el s-a amuzat şi pe care apoi a abandonat-o.

— Dar Grete jură că el vrea să se însoare cu ea.

Robbie chicoti.

— Nu m-ar surprinde ca Andy să fi promis tuturor femeilor de care a profitat că le ia de nevastă.

— Robbie, asta nu este treabă de râs. Grete nu ştie nimic despre bărbați. De asta se întâlneşte cu Himermann.

„Dumnezeule“, se gândi Robbie şi nu mai spuse nimic.

Laura se simți datoare să întrebe:

— Ai adus-o la linia de plutire pe pacienta aceea? Acum e bine?

Robbie se chirci.

— Era foarte bolnavă.

Laura remarcă timpul trecut al verbului.

— Era?

Robbie dădu din cap serios.

— Aproape că era să scriu la „cauza morții“: Andy Himermann, diplomat în medicină.

— Iisuse, de ce nu l-ai reclamat? exclamă Laura.

— Am încercat, răspunse Robbie fără intonație. Dar singurul martor n-a putut depune.

Bennett adormea greu chiar după două miligrame de valium. Ştia totuşi că odihna îi era absolut necesară pentru a putea face față la chirurgie.

În sfârşit, îşi învinse rezistența şi formă un număr de telefon.

— Doctorul Livingston nu este aici, spuse o voce care suna exact ca cea a lui Barney Livingston.

— Hei, omule, sunt eu, Bennett. Te-am sculat?

— A, doctor Landsmann? spuse Barney pe un ton profesional exagerat, pot să te sun eu, tocmai văd un pacient.

— Acasă, la miezul nopții? Am întrebat la spital şi mi-au spus că nu eşti de gardă.

— Doctor Landsmann, mi-e teamă că trebuie să mă chemi în orele mele de serviciu mâine dimineață.

În sfârşit, Bennett pricepu.

— Eşti cu o puicuță, doctore? întrebă el liniştit.

— Da, doctore, răspunse Barney semnificativ: Pacientul are nevoie serioasă de prezența mea.

— Îmi pare rău, nu vreau să întrerup progresul medicinii.

Barney aşează receptorul şi se întoarse în camera lui, bombănind ipocrit.

— Nu se mai termină cu doctorii ăştia care mă cheamă să se consulte cu mine zi şi noapte. Nu înseamnă că dacă e dimineață în Europa pot să mă deranjeze la ora asta. Apoi, către pacient. Deci, unde eram?

— Chiar aici, răspunse Sally Sheffield.

Bennett nu-şi credea ochilor. Într-o cameră mică, decorată cu afişe țipătoare, se găseau mai mult de douăzeci de negri, jumătate fiind femei pieptănate în stil african. Cei mai mulți din bărbați erau îmbrăcați ca nişte fetişişti ai hainelor de piele sau ca nişte trupe de asalt. Aceasta pentru că uniforma oficială a Panterelor era vestă, beretă, pantaloni şi bluză de piele neagră. Şi bineînțeles, ghete negre.

Pe pereții camerei erau expuse, într-o adevărată furie, fotografii ale lui Malcom X, Che Guevara, Stokely Carmichael şi Ron Karenga – cel mai înverşunat dintre toți naționaliştii negri. Posterele păreau că strigă în cor: „Ardeți-i pe ştabi“ şi altă lozincă scrisă cu litere mari: „Moarte albilor“.

Bennett intră jenat şi fu bucuros să-l vadă pe Jack.

Infirmierul îl salută, apoi îl conduse în mijlocul camerei, prezentându-l adunării drept „fratele Bennett“.

În bluza sa universitară, cu cămaşă deschisă şi blugi, Bennett se simțea străin.

Încercă cu desperare să fie la unison cu aceşti oameni care, în ciuda violenței intențiilor lor, încercau să corecteze o nedreptate flagrantă. Îşi aminti un eseu pe care Barney i-l dăduse cândva pentru Herschel. Era de Bruno Bettelheim şi trata despre comportarea umană în

„situații extreme“. În cazul acela, era vorba de lagărele de concentrare, dar principiile erau aceleaşi. Presiunea extremă producea reacții surprinzătoare la cei oprimați.

Jack se ridică să vorbească, dar nu mai fu numit cu „numele său de sclav“, ci fu denumit fratele Jamal.

— Avem „frați“ care au fost în armată şi pot să ne învețe cum să luptăm într-un război de guerilă. Avem copii instruiți în karate care sunt prea mici ca să lupte cu arma. Organizăm un curs pentru lupta din casă în casă. Dacă albii sunt pregătiți pentru război, atunci să fie război!

Aici fură aplauze şi murmure entuziaste de adeziune.

Fratele Jamal se interesă dacă sunt întrebări.

Bennett ezită, apoi ridică mâna.

— Pot să vă întreb ce fel de dovezi aveți că albii se pregătesc de război?

Jamal-Jack răspunse:

— Am dovadă scrisă că armata Statelor Unite antrenează şapte unități – eşti atent? — *şapte* unități pentru a face față comportărilor „arogante“ pe care le aşteaptă din partea noastră. Numai că noi avem de gând să-i *strivim.*

Această declarație stârni un nou val de entuziasm în rândul participanților la adunare.

— De fapt, continuă vorbitorul privind spre Bennett, vreau să ne înveți primul ajutor şi, pentru că eşti chirurg, să pregăteşti un corp medical ca să trateze rănile de gloanțe. Frate, eşti cu noi?

Bennett fu uluit.

Jamal-Jack îşi reluă atacul:

— Haide, omule, ştii ce a spus Eldridge: „dacă nu faci parte din soluție, faci parte din problemă“. În concluzie, frate Bennett, de ce parte *eşti?*

Se auziră murmure în adunare.

Bennett se scuală şi răspunse cât putu de calm.

— Sunt probabil cel mai în vârstă de aici şi pot să văd lupta pentru egalitate, lupta noastră într-un fel de

perspectivă. Micul oraş din Georgia unde am crescut avea un liceu pentru albi şi o magherniță pentru „negras“. De atunci, şcolile şi chiar universitățile din Sud au fost integrate. Şi azi, avem un senator negru din Massachusetts…

— Opreşte-te aici, Unchiule Tom, lătră o voce supărată.

Era Jomo Simba, ceea ce în swahili înseamnă „leul“.

— Ştim la ce-ți stă capul, domnule. Lângă fundul omului alb.

Se auziră râsete batjocoritoare din rândul Panterelor şi Simba continuă.

— Suntem aici pentru că ne-am săturat de tot rahatul ăsta cu „uite ce departe am ajuns“. Ar fi mai bine să te corectezi şi să mergi drept, omule. Altfel, după bătălie, n-ai să fii decât o grămăjoară de praf negru.

Se auziră aprobări puternice.

— Foarte bine, înțeleptule, replică Bennett, să vedem dacă puteți răspunde la nişte întrebări grele. Întâi, la ce bun să ardem ghetourile, când cu asta ne dăm foc şi caselor şi locurilor noastre de muncă? A fost vreunul din voi tratat la Spitalul Yale din New Haven? Unde dracu' o să apelați dacă vreți să-l ardeți?

— Nu sunt decât doi doctori şi jumătate negri în tot spitalul, zbieră ascuțit o femeie.

— Aşa e, aşa e, răspunse Bennett. Totuşi spitalul îi *tratează* pe toți negrii din New Haven când vin la urgență.

— Şi ce fel de progres este ăsta? țipă femeia.

Bennett continuă cu vocea coborâtă înadins:

— Dați-mi o secundă să vă spun o mică poveste. Cel care a pus la punct tehnica transfuziei sanguine a fost un medic negru, numit Charlie Drew, unul din cei mai străluciți oameni care au trăit vreodată. În 1950 a fost rănit într-un accident de maşină în Alabama. Dar, pentru că era negru nu a fost admis într-un nenorocit de spital pentru *singurul lucru* care i-ar fi salvat viața, *o transfuzie de sânge.* Pricepeți? S-a lovit unul din voi de problema asta?

Nu răspunseră.

— Ce încerc să vă spun este că pot să înțeleg dorința voastră de a arde punțile din spate. Dar de ce dracu' ar vrea cineva să ardă punțile din fața lui?

Tăceau toți. Una din Pantere interveni.

— Nu ne interesează părerea ta. De fundul tău avem nevoie în linia-ntâi.

Bennett încercă să părăsească scena pe cât se putea de liniştit.

— Hei, oameni buni, spuse el încet, mi-ați dat o problemă grea şi-mi trebuie timp să mă gândesc. Aş fi fericit să predau noțiuni de prim ajutor în ghettou – ar fi foarte folositor. Dar nu sunt pregătit să pun o bombă sub scaunul lui Lyndon Johnson.

Apoi scuzându-se că are de lucru la spital, se îndreptă spre uşă. Jamal-Jack îl prinse pe coridor.

— Ascultă, Bennett, şopti el jenat, munca mea îmi aduce şaizeci şi nouă de dolari săptămânal şi am nevastă şi copii de întreținut. Nu o să vorbeşti nicăieri de această adunare…

— Bineînțeles că nu, Jack, nu-ți fă gânduri.

Bennett se grăbi pe scări pentru că îi era ruşine să fie văzut în Jaguarul său de nouă mii de dolari.

TREIZECI ŞI TREI

Momentul era rău ales pentru a intra în viața activă. Totuşi, în anii 1967 şi 1968 cei mai mulți din doctorii care absolviseră Facultatea de Medicină acum cinci ani scăpau în cele din urmă de servituțile specializărilor şi ajungeau în sfârşit pe picioarele lor, onorați cu coroana omniştiinței, dar blestemați de conştiința limitelor puterilor lor.

Confuzia era atât de mare în această perioadă, încât conducătorii militari ajunseseră să se pronunțe asupra valorii vieții, iar medicii să redefinească momentul morții. Schizofrenia morală era contagioasă.

Generalul Westmoreland declara presei că orientalii, cum erau aceia pe care trupele lui încercau să-i omoare în Vietnam, acordau vieții mai puțină importanță decât oamenii din Vestul civilizat.

Negrii din oraşe participau la mişcări, spre mânia omului alb; totuşi, în mod paradoxal, când aceiaşi oameni îmbrăcau uniforma kaki şi-i mitraliau pe cei din Vietcong, generalii albi le atârnau medalii pe piepturi.

Nimeni n-a concretizat mai mult această contradicție, această atitudine schizofrenică în fața violenței decât Cassius Clay (cum îl numeau oamenii albi) sau Muhammad Ali (cum îl numeau frații săi şi o mână de liberali stângişti). Marele luptător, stând pe treptele centrului de încorporare, declară că nu-şi va folosi talentul de boxeur, pe care Dumnezeu i-l dăruise, în războiul împotriva vietnamezilor. Acela care intra cu plăcere în ring pentru a-şi anihila adversarii, refuza să participe la distrugerea unui popor, a unor oameni care nu puteau să-şi permită nici prețul unor mănuşi de box.

Lui Ali medicii i-au pus diagnosticul de inapt din punct de vedere mintal pentru serviciul militar. („Am spus că sunt cel mai tare, nu cel mai deştept“). Vremurile se schimbau.

Între timp, doctorii se întrebau „ce este moartea?“ Cu alte cuvinte, când se puteau preleva organele unui om decedat, în aşa fel încât să poată fi folosite în transplant la un om bolnav?

Într-o țară atât de aproape de Polul Sud, încât era luminată uneori de aurora australă, doctorul Christian Barnard aştepta ca undeva să fie declarată o moarte pentru ca imediat să grefeze inima cadavrului într-un alt corp. La spitalul Groote Schuur, lângă Capetown, chirurgii au adăugat o nouă dimensiune dezbaterii: a cui viață este mai importantă? Al treilea pacient al doctorului Barnard, un dentist alb din Capetown, a fost salvat de la moarte prin darul inimii din partea unui om „de culoare“. Cum îl puteau acum clasifica pe acest pacient înțelepții aparhaidului? Ce parte din autobuz, ce toaletă, ce zonă din oraş putea fi folosită de Philip Blaiberg, pacientul cel mai celebru şi cel mai controversat al lui Barnard?

Pentru omenire, totuşi, prognoza era în general bună. În vreme ce transplantul inimii dintr-un piept în altul ocupa primele pagini ale ziarelor din 1967, în acelaşi an într-un laborator liniştit din Cleveland Ohio, doctorul Robert White, luând în întregime un creier de maimuță, îl transferă în cutia craniană a alteia.

Perspectivele desfideau orice aşteptare.

Nu există pentru psihiatru zi în care să-şi fi terminat pregătirea, pentru că, într-un anumit sens, ea nu se termină niciodată. Într-adevăr, partea cea mai semnificativă a terapiei începe doar când pacientul se ridică din cenuşa inhibițiilor sale ca pasărea Phoenix, stă vertical şi umblă prin labirintul vieții zilnice cu psihicul devenit acum o busolă care îl va conduce în luarea hotărârilor corecte.

Barney era cu inima îndoită, mândria şi uşurarea alternând cu tristețea şi neliniştea, înaintea şedinței finale cu doctorul Baumann.

Deşi analizarea sa ajunsese oficial la sfârşit, era conştient că va purta în el întotdeauna emoţii nerezolvate.

În cursul odiseei sale interioare de la o amintire la alta, Barney descoperise că boala şi moartea timpurie a lui Harold îl lipsiseră de tatăl de care avea atâta nevoie. Nu se mai putea schimba nimic.

Ajutorul doctorului Baumann îl adusese în situaţia de a înţelege ce făcea sau cel puţin *de ce făcea* un anumit lucru. Se putea baza în viitor pe cel mai mare dar al psihanalizei – rara capacitate de a reacţiona ca un adult.

Aceasta era partea bună; dar mai rămânea un colţ în afara limitelor, un personaj în drama vieţii sale care părea să fie prezent în aproape orice scenă şi a cărui funcţie nu fusese explorată. Doctorul Baumann ştia foarte bine că Laura Castellano era departe de a fi fost un figurant. Pacientul său o descrisese atât de viu pe această fată – nu numai calităţile ei şi sufletul ei frământat – încât Baumann se întreba adesea cum era ea în realitate. Ştia că nu reuşise să-l ajute pe tânărul psihiatru să dezvăluie exact ce însemna pentru el această figură mitică.

Mai aveau câteva minute de şedinţă şi Barney, asociind intrarea lui în al treizecilea an remarcă:

— Dar şi Castellano face treizeci de ani. Mă simt atât de vinovat că sunt optimist, când ştiu că ea este atât de nefericită.

Fritz interveni:

— Despre Laura…

Barney îl întrerupse.

— Presupun că gândeşti că mă feresc de dumneata şi că poate nutresc, nu ştiu cum, sentimente romantice în privinţa Laurei. Dar nu este cazul.

Analistul nu răspunse.

— Adică am fost cinstit pe de-a-ntregul cu dumneata, doctore. Nu neg că o dată sau de două ori în toţi aceşti ani în care am cunoscut-o să fi avut gânduri, hai sa le spunem sexuale, în legătură cu ea.

Se lăsă o tăcere.

— Eşti sigur că nu acoperi ceva? întrebă direct Baumann.

— Sigur că sunt sigur. Dar, cu tot respectul, domnule, este vorba de o lume nouă. Astăzi, este posibil ca un bărbat şi o femeie să fie doar prieteni.

— Întotdeauna a fost posibil. Mă întreb doar dacă eşti sigur că aceasta este situația ta față de Laura.

— Aşa simte ea față de mine. Sunt sigur de asta.

— Dar dumneata?

— Nu ştiu. Într-adevăr, jur în fața lui Dumnezeu, că nu ştiu.

— Poate că ăsta este un lucru pe care rămâne să-l abordezi în viitor.

Deşi nu efectuase cele două psihanalize necesare admiterii sale la Institut, Barney avea totuşi dreptul să practice psihiatria generală, putând consulta pacienți în afara spitalului, într-un cabinet privat.

Datorită relațiilor pe care şi le făcuse printre colegii mai în vârstă, el a aflat că unuia din ei, Brice Wiseman, îi plecase în armată un tânăr psihiatru împreună cu care lucra.

Barney era frământat. Se aşeză într-un scaun nou-nouț, închise ochii şi încercă să privească în sinea lui, pentru a afla ce-l preocupă.

Poate pentru că locul în care se găsea cabinetul lui Brice Wiseman era East Side, atât de aproape de Park Avenue, faimoasa stradă din New York pe care locuiesc privilegiații oraşului. Da, şi ăsta era un motiv.

Şi pe urmă, era mobilierul. Predecesorul lui adunase obiecte de artă exotice şi de artizanat şi transformase biroul într-un fel de muzeu al omului sărac.

„Dar asta era problema? Niciun om sărac nu se va trata într-o astfel de splendoare. Dacă aş fi simțit nevoia de ajutor când eram copil în Brooklyn, aş fi avut oare ocazia să nimeresc la capabilul doctor Livingston în cabinetul său situat între străzile Madison şi Park?“ Apoi

se gândi imediat în apărarea lui că el consulta la spital fără bani. Medită în continuare la cauzele posibile ale nemulțumirii sale.

Şi, în sfârşit ştiu.

Nu era nici adresa, nici decorul, ci *tariful.* Neliniştea sa venea din faptul că trebuia să-şi aprecieze valoarea de medic şi s-o exprime în bani el *însuşi.*

Îi părea într-un fel ridicol că niciodată nu se gândise la aceasta. Până acum, tot ce-şi dorise ca răsplată era o noapte de somn bun. Spitalul îi plătea un salariu, dacă se putea numi astfel, şi scrierile sale îi mai adăugau ceva. Cel puțin era vorba de o muncă ce se putea măsura.

Dar cum putea să se estimeze el însuşi? Cum putea să pună un preț creierului său? Dacă oamenii pe care îi consultă un psihiatru sunt într-o stare grea, cum ar putea oare să le impună încă o povară? Este adevărat că Freud consideră că sacrificiul financiar este un stimulent pentru reuşita tratamentului. Dar nu *tot* ce a spus maestrul era valabil. Pentru că dacă şi-ar fi făcut propriul său examen, nu-şi trimitea o factură lui însuşi.

Barney îşi dădu seama că se refugiază în amintiri din copilărie. Îi reveni în minte conversația lui Luis Castellano cu mama unui copil căruia îi pusese la loc brațul rupt.

— Cât vă datorez, doctore? spunea ea.

— Cinci dolari este prea mult pentru dumneata? întrebase el.

— Nu, nu, răspunsese femeia, ezitând. Este bine dacă vă dau o parte acum şi o parte altădată?

Şi Luis, liniştind-o:

— Cincizeci de cenți pe săptămână este foarte bine, dar nu mă grăbesc. Mai vorbim despre asta când o să-i scot ghipsul copilului.

Dar Luis nu avea de plătit o chirie mare pentru cabinet şi jumătate din salariul secretarei.

— Înțeleg cum te simți, spuse Brice a doua zi. Dar chiar dacă ai fi Rockefeller şi ai avea toată bunăvoința din

lume şi tot va trebui să fixezi un tarif. Asta îi face pe bolnavi să te ia în serios. Este demonstrat în literatura medicală, nu numai de Freud, ci şi de Ferenczi şi mulţi alţii. Bineînţeles, vei face excepţii pentru cei săraci. În locul tău, mi-aş pune un tarif între douăzeci şi treizeci de dolari pe şedinţă.

Conştiinţa lui Barney nu era încă pe deplin împăcată.

— În Babilon doctorul era plătit numai după ce-şi vindeca pacientul.

Wiseman râse:

— Hammurabi a făcut această lege în anul 1800 înainte de Hristos. Astăzi cred că Asociaţia Medicilor Americani ar considera-o puţin cam demodată.

Brice reveni asupra subiectului.

— Gândeşte-te că efectuezi un serviciu. Consideră-te, dacă vrei, ca un şofer de taxi transportând un pacient de la boală spre sănătate. Aparatul de kilometraj trebuie să marcheze.

Fără să vrea, Wiseman nimerise peste experienţa de taximetrist a lui Barney. Acesta zâmbi larg.

— Singura diferenţă este că noi nu luăm bacşişuri, nu-i aşa Brice?

Wiseman surâse şi adăugă:

— Numai dacă pacientul ne dă un pont la bursă sau la curse.

În primăvara anului 1967, erau aproape jumătate de milion de soldaţi ai Statelor Unite în Vietnam, puţini din ei înţelegând pentru ce luptă. Între timp, pe întinsul Statelor Unite existau tot atâţia protestatari care manifestau împotriva intervenţiei în Asia de Sud-Est. Generalul Lewis B. Hershey, şeful centrului de recrutare, anunţă că aceia care primiseră scutire de serviciu militar pentru studii îşi vor pierde acest avantaj dacă vor fi descoperiţi ca participanţi la mişcarea împotriva războiului. Mulţi medici care trebuiau să-şi îndeplinească îndatoririle militare erau puşi în faţa unei hotărâri cu

caracter moral când erau solicitați să meargă în Vietnam. Mulți tineri americani care primiseră ordin de chemare se constituiau în refugiați şi plecau din țară. Canada şi Suedia deveniră deodată țările preferate de aceşti dezertori.

Dar erau şi alte căi de a scăpa de armată. O adeverință medicală prin care un tânăr era declarat inapt pentru serviciul militar, de exemplu. Pentru că certificatele de instabilitate mintală erau cele mai convingătoare, Barney se găsi deodată presat din toate părțile.

Ce fel de doctor mai era el dacă declara că un om sănătos era bolnav. Cu Laura discuta la nesfârşit asupra acestui subiect în „consultațiile“ lor de după miezul nopții.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că băieții cu care am de-a face au vârsta de numai câteva zile, comentă ea, aşa că nu-mi bat capul cu asta.

— Nu fi atât de sigură, Castellano; după cum merg lucrurile războiul ăsta poate să țină până se fac mari.

— Oricum, tu eşti în focuri *acum,* ce ai de gând să faci?

— Îl declar pe generalul Westmoreland bolnav mintal şi atunci întregul război devine o nebunie.

— Sunt de acord cu tine şi te înțeleg în ce situație te afli. Nu a pomenit nicăieri în jurământul lui Hipocrat că un doctor poate minți ca să-i scutească pe pacienți de a lupta. Nu există nici precedent moral.

— Ba *există,* răspunse Barney. Procesul de la Nürnberg a arătat că morala depăşeşte conceptul de națiune. Şi nu uita că dacă aceşti oameni îşi dau foc la ordinul de mobilizare, vor fi aruncați în închisoare. *Asta* nu este imoral? Doctorii trebuie să salveze vieți şi pe cine îl declar inapt nu va merge acolo să omoare sau să fie omorât.

— Barn, îți asumi un mare risc. Te admir. Ce boli ai de gând să le treci pe certificate?

— Am să le trec orice cred că li se potriveşte: schizofrenie, tendințe homicide…

— Cred că inşii cu tendințe homicide o să fie pe *placul*

lor.

— Pentru că veni vorba de ucigaşi, întrerupse Barney, ce mai face jigodia de bărbatul tău?

— Nu ştiu ce face la Washington.

— Nu asta vreau să ştiu. Ce mai faceți voi doi?

— Nu ştiu, răspunse ea, suntem la un punct mort. Oricum se întoarce acasă astă seară.

— Nu crezi că te-a aruncat de colo-colo ca pe o păpuşă stricată? Felul tău de a reacționa la asta este auto-destructiv. De ce nu-i dai un fel de ultimatum?

— Uite, Barn, i-am expus condițiile mele foarte amicale de divorț şi nu le-a acceptat. Spune că-i convine aşa cum stau lucrurile. Sincer, în ce mă priveşte, sunt prea obosită să-mi mai pese.

Laura era aşa de atentă la conversație încât nu băgă de seamă intrarea lui Palmer în odaie.

— Cred că eu sunt de vină pentru depravarea lui. Cred că intenția lui este să se răzbune pentru viața mea „liberă“ de până la căsătorie.

— Doamne, Castellano, ai un talent de a da vina întotdeauna pe tine.

În acest moment Laura țipă.

— Hei, ce dracu' se întâmplă? întrebă Barney.

Ea se întoarse şi se simți uşurată, văzându-l pe Palmer care tocmai o ciupise de ceafă. O ținea cu brațul pe după mijloc. Ea îl asigură pe Barney.

— Este doar năbădăiosul meu de bărbat, care face pe Dracula. Cred că trebuie să întrerupem.

— Bine, Castellano. Adună-ți curajul ca să pui lucrurile la locul lor.

Ea închise telefonul.

Deodată, Palmer începu să-i descheie nasturii de la bluză, murmurând pe un ton pe care ea nu-l mai auzise de ani de zile.

— Chiar mi-ai lipsit, Laura.

După treizeci de minute, stând în fața focului, Laura îl sărută:

— Aceasta este cea mai mare convertire de la cea a apostolului Pavel întâmplată pe drumul Damascului.

— Laura, ştii că te-am iubit întotdeauna. Am fost ca un adolescent întârziat. Nu pretind că ți-am fost credincios la Washington. Acolo e un fel de carnaval sexual. Sper că nu ai văzut în ziare relatarea aceea urâtă despre mine şi Jessica Forbes. S-a întâmplat doar că am stat lângă ea la o masă. Dar fiind fiică de senator, este o pradă pentru bârfă.

Laura se întreba dacă această „mărturisire“ nu era şi un mod ieftin de a se lăuda. Ea dorea însă atât de mult să creadă în dovada dragostei sale reînnoite.

— Ascultă, Palmer, răspunse ea, nu trebuie să-mi dai nume, funcții şi măsuri de sutien. Să spunem doar că noi doi ne-am luat vacanță de la monogamia noastră.

El încercă o întrebare.

— A fost cineva… mai deosebit în viața ta?

— De ce să nu schimbăm subiectul? spuse ea amabilă, ştiind că dacă ar fi fost sinceră în privința lui Robbie i-ar fi jignit lui Palmer amorul propriu. Cât stai?

— Am o permisie de două săptămâni. El adăugă dulce: Dacă poți să-ți faci şi tu un timp liber mi-ar plăcea să stau cu tine cât mai mult.

— Aş putea să-mi aranjez o zi sau două.

Chiar atunci sună telefonul. Nici unui din ei nu mişcă.

— E probabil pentru tine, şopti el.

— Lasă-l, nu vreau să destram vraja.

Telefonul continua să sune.

— Du-te, Laura, eşti medic şi poate fi o urgență importantă.

În vreme ce se îndrepta încet spre telefon, Laura simțea privirea lui care o urmărea.

— Alo, aici este doctor Castellano.

— Salut Laura, este iubitul tău Robbie, pot să te ispitesc cu un pahar şi cu nişte muzică?

— Îmi pare rău, sunt prinsă, te văd mâine după vizita de dimineață.

— S-a-ntâmplat ceva, sau te deranjez?

— Mulțumesc. Ai înțeles. Mulțumesc.

— Da, da, spuse el neconsolat, te văd mâine de dimineață.

Ea putu auzi dezamăgirea din vocea lui.

— Cine era? întrebă Palmer când ea reveni lângă foc.

— Nimic important.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Iei pilula?

Laura zâmbi forțat.

— Nu-mi spune că vrei să mă fereşti. Oricum să ştii ca să te linişteşti, o iau cu regularitate.

O expresie fugară trecu peste fața lui Palmer, voind să spună: în favoarea cui foloseşti anticoncepționale de câteva luni încoace?

— Dacă te opreşti, cât durează până să poți rămâne însărcinată?

Laura rămase fără glas. Răspunse ca din carte.

— Sistemul endocrin este greu de planificat. Uneori dacă se întrerupe pilula durează şase sau şapte cicluri – sau chiar un an. Sunt cazuri când întreruperea stimulează fertilitatea imediată.

— Să sperăm că faci parte din a doua categorie, zise el.

Ea nu-şi revenea din surpriză.

— De ce o dorință subită şi atât de mare de a deveni tată?

— Vezi, nici unul din noi nu întinerim; femeile trebuie să aibă primii copii până la treizeci şi ceva de ani. Şi dacă secundariatul tău se încheie anul acesta şi nu o să ai un program atât de îngrozitor, ai putea să te gândeşti la asta.

— Dar care este motivul tău real, Palmer?

— Aş vrea un moştenitor care să-mi ducă numele mai departe.

— Nu, vreau motivul adevărat, ceru Laura. Vreau întregul adevăr.

O privi drept în ochi şi mărturisi cu un pic de neliniște:

— Voi fi transferat... Nu ştiu când... Voi merge în Vietnam.

— Laura, cred că-ți baţi joc de mine.

— Îmi pare rău, dar trebuie să fac asta.

— Bine, dar te-a tratat ca pe un gunoi; acum îl laşi să intre din nou în viaţa ta şi să te înnebunească din nou?

Robbie era scos din sărite. Laura, la cafea, tocmai îi spusese că ei nu mai trebuie să se vadă decât ca prieteni. Robbie putea să facă faţă acestei perspective. Era adult şi în diferite perioade ale vieţii sale câştigase şi pierduse. Divorţase şi avea doi copii rămaşi în aer, ceea ce dovedea că trecuse prin multe.

Dar ideea ca o femeie ca Laura să se gândească să se întoarcă la Palmer, după felul mizerabil în care o tratase, îl depăşea cu totul. Mai ales că ştia din experienţa lui, că adesea ceea ce ţinea împreună un bărbat şi o femeie erau sentimentele de inferioritate, chiar dacă ambii erau conştienţi că aceasta îi distruge pe amândoi.

Robbie considera că el este mai bun pentru ea decât soţul ei. El văzuse o fetiţă în această femeie, ceea ce îi trezise instinctul de protecţie. Acum vine acest ticălos de Palmer, îi face doar un semn şi ea se întoarce la el ca s-o mai chinuie. Judecând atent, poate că Laura vrea să fie nenorocită. „Hai, Robbie“, îşi spuse el, „las-o să plece. S-ar putea să te scuteşti de un necaz“.

Toate astea îi trecură prin minte în camera asistentelor. El era mulţumit că a rezistat primului lui impuls de a o certa. Era mai calm acum, mai raţional.

— Eşti sigură că ai luat hotărârea cea mai bună? întrebă el.

— Nu am luat nicio decizie, Rob.

— Vrei să spui că alegerea dintre mine şi el nu ţi-a creat nicio problemă?

— Nu, nu a fost *alegere,* Rob. Palmer este soţul meu. M-am gândit mult înainte de a mă căsători cu el.

— *Ai* de ales, ştii bine că m-aş căsători cu tine.

Laura îi luă mâna cu tandrețe.

— Robbie, ascultă. Ceea ce am trăit noi împreună a fost frumos şi țin foarte mult la tine. Dar, pe cinstite, îți este mai bine fără mine. Sunt bună pentru un amor, dar nu sunt prea bună ca soție.

Robbie suferea atât pentru ea cât şi pentru el.

— Laura, te rog să mă asculți atent. Acesta este discursul meu de închidere. Tăcu, trase aer în piept şi spuse încetişor: Dumnezeu ți-a jucat o festă urâtă. Ți-a dat totul. Şi a fost atât de surprins de ce-a făcut, încât a uitat să-ți dea şi încrederea în tine. În regulă, nu am fost eu omul potrivit. Nu-mi va fi uşor, dar o să fac față. Sper doar, că, într-o zi, cineva va turna puțină înțelepciune în capul acela atât de frumos al tău, ca să te facă sa te *iubeşti* pe tine însăți.

Se întoarse ruşinat ca i se văd lacrimile şi plecă.

TREIZECI ŞI PATRU

În prima parte a toamnei anului 1968, mişcarea Puterea Neagră realiză la propriu o victorie olimpică.

La campionatele desfăşurate în oraşul Mexico la înălțimea de aproape două mii de metri, atleții americani Tommie Smith şi John Carlos câştigară medaliile de aur şi de argint în cursa de două sute de metri. Sus pe podium, în momentul în care orchestra executa imnul Statelor Unite, cei doi atleți ridicară pumnii în mănuşi negre în semn de protest față de modul în care America îi trata pe frații lor.

Această nouă furie pornise încă din anul precedent când Rap Brown devenise preşedintele Comitetului de Coordonare al Mişcării Nonviolente a Studenților. În discursul său de învestire el propuse să fie asasinată doamna Bird Johnson, soția preşedintelui S.U.A., ceea ce arăta cât de puțin mai rămăsese adevărat din denumirea grupului său...

El introduse de asemenea o nouă temă în dogma militanților: antisemitismul. Deodată evreii americani erau priviți ca primul factor al oprimării omului negru.

Era o tactică stranie pentru organizații ca acestea care fuseseră în mare măsură sprijinite de rezidenții vechilor ghetouri din Germania.

Pentru Herschel Landsmann acest fapt era ca o sabie înfiptă în inimă. El fusese până acum un susținător pasionat şi generos al cauzei negrilor. El şi Hannah se simțeau trădați, dar marea lor neliniște, atât de tulburătoare încât nu încercau nici să şi-o destăinuie, era legată de spaima că relația lor cu Bennett va avea de suferit.

Barney scrise deja două sute de pagini din cartea lui „Sufletul unui campion“ – şi nu mai putu să reziste cererii insistente a lui Bill Chaplin de a vedea manuscrisul. Şi cu

mare emoție, i-l înmânã.

În seara aceea, el îl sunã pe Bill Chaplin la fiecare jumãtate de orã ca sã-i afle pãrerea.

— E bun, Bill, adicã merge? Sau e prost? E pretenţios, e superficial?

Editorul îi replicã:

— Ascultã, nu pot sã citesc dacã nu mã laşi. De ce nu iei o pastilã ca sã dormi?

— Nu vreau pastilã, vreau sã ştiu ce crezi.

Paginile pe care i le dãduse lui Bill conţineau observaţii analitice asupra diferiţilor campioni cum erau alergãtorul Jesse Owens, boxerul Joe Louis şi Roger Bannister, primul om care alergase o milã în mai puţin de patru minute. Ele includeau un interviu luat cu câteva zile înainte de moarte lui Donald Campbell, cel care stabilise recorduri de vitezã atât pe uscat (64 km/orã), cât şi pe apã (276 mile/orã). Acesta era un caz interesant deoarece tatãl lui Campbell fusese un alergãtor, primul care trecuse de 480 km/orã pe uscat. Era ceva în genele lor? Ceva în psihic? Cum se simţea el când îl „învingea“ pe tatãl sãu?

Dar Barney bãnuia cã cel mai bun capitol era cel despre eroul sãu din copilãrie, Jackie Robinson, nepotul unui sclav şi primul care a depãşit bariera de culoare în baseball.

La unsprezece şi jumãtate, Bill îl sunã la telefon.

— Manuscrisul e formidabil, exclamã Bill.

— Vrei sã spui cã-ţi place? întrebã Barney cu neîncredere.

— Nu, îl *iubesc.* Cât de repede crezi cã poţi termina şi restul?

— Ascultã, replicã Barney, uneori uiţi cã sunt doctor în activitate.

— Ştiu, ştiu, admise Chaplin, dar trebuie sã-l avem pe lista apariţiilor din primãvarã. Dacã este vorba de bani, pot sã-ţi dau un alt avans aşa ca sã-ţi poţi lua un an de vacanţã şi sã te concentrezi pe scris.

Fu o pauză. Lui Bill i se păru că se întrerupse convorbirea.

— Barney, eşti pe fir?

Barney răspunse cu o voce care nu reuşea să ascundă resentimentul.

— Dragă Bill, dă-mi voie să-ți spun pentru a milioana oară că un psihiatru este un fel de tată pentru o familie mare. Pacienții noştri nu sunt ca aceia care intră la o operație şi pe urmă pleacă după o săptămână. Când ei intră în legătură cu mine, eu mă angajez față de ei să fiu cu ei când au nevoie de mine, chiar dacă asta durează *ani* de zile. Ți-ar plăcea ca un pilot să-şi înceapă vacanța în timp ce tu eşti în mijlocul Atlanticului?

Bill simțea că merită mustrarea.

— Îmi pare rău, Barn, îmi pare rău că m-am ambalat, înțeleg prioritățile tale. Pot să-mi retrag oferta fără alte gânduri?

— Sigur, nicio problemă

— Bine, Barn, spuse editorul, atent să nu supere, dar nu înainte de a adăuga: Totuşi dacă ai putea să termini până în august…

— Noapte bună, Bill.

— Acum câteva clipe am omorât un om – ce dracu' pot să mai fac?

Era ora două după amiază. Tim Bluestone, intern la secția de medicină internă, era distrus. Superiorul său, Seth Lazarus, încercă să-l calmeze.

— Hei, uşurel Tim, încearcă să te stăpâneşti. Stai jos şi spune-mi ce s-a întâmplat.

Tânărul medic se supuse ca un automat. Apoi îşi îngropă capul în mâini.

— Hristoase, sunt un ucigaş, gemu el.

Tim îşi ridică fața şi-şi şterse ochii cu mâneca.

— Este doamna McNaughton. Ea era…

— Ştiu, îl întrerupse Seth. Era programată pentru un examen mâine. Continuă…

— Asistenta îi făcea un examen de rutină şi a observat că tensiunea arterială scade foarte mult, atunci m-a chemat din camera de gardă. Am alergat şi am văzut cu ochii mei că avea o stare hipotensivă gravă. Avea fața albastră…

Se întrerupse şi spuse:

— Mă simt groaznic, ştiu că trebuia să te chem, Seth, nu m-ai fi lăsat să greşesc.

Privi pierdut spre şeful său. Seth spuse simplu:

— Continuă…

— Am crezut că ştiu ce am de făcut. De fapt, chiar ştiam, doar că…

Se opri din nou la jumătatea frazei, căci trebuia să recunoască o greşeală fatală.

— I-am cerut asistentei să-mi aducă aramină care ştiam că o să-i mărească tensiunea.

— Corect, un agent vasopresor era indicat. Până aici nu văd nicio eroare.

— Asistenta mi-a adus şase fiole, le-a lăsat şi a fugit pe hol pentru că cineva avea hemoragie. Cred că o parte din greşeală este şi a ei pentru că trebuia să-mi aducă aramină mai diluată. Nu, *eu* trebuia să mă uit mai atent la fiole. Dar eram aşa de obosit încât nu mai ştiam ce fac. I-am introdus bolnavei intravenos conținutul unei fiole şi am aşteptat un răspuns. Nu a venit. Apoi deodată tensiunea i-a crescut foarte tare şi am intrat în panică. Putea să facă un infarct sau o hemoragie cerebrală.

— Aşa că ți-ai pierdut cumpătul şi i-ai mai dat o fiolă, anticipă Seth.

Tim dădu din cap.

— Apoi deodată a cedat. Se opri. Apoi murmură: Era moartă. În cele din urmă am făcut ce trebuia să fac la început. I-am scos fişa. De abia atunci am văzut că era o diabetică avansată…

— Mişcare greşită, comentă Seth obiectiv. Aramina este contraindicată la diabet pentru că vasele bolnave deja se contractă şi atunci se întrerupe circulația.

Tim începu să lovească masa cu pumnii.

Seth se sculă şi spuse încet.

— Ai mai spus cuiva?

Tânărul neagă din cap.

Fără alt cuvânt, Seth se duse la patul doamnei McNaughton, cu Tim în spatele lui. Ceilalți pacienți dormeau. Seth examină atent semnele vitale, inclusiv ochii cu ajutorul unui fascicul luminos. Se uită spre Tim şi spuse:

— Ai dreptate, aş spune că a avut un infarct cerebral masiv.

Tim stătea nemişcat, paralizat de sentimentul vinovăției.

— Du-te în birou şi aşteaptă-mă. Eu mă duc să-i spun asistentei de serviciu să aibă grijă de toate. Apoi vom scrie împreună certificatul de deces.

Pentru un moment, niciunul nu spuse nimic.

Apoi Tim repetă cu o voce slabă şi speriată:

— Am omorât-o, Seth. Nu-i aşa?

La care Seth spuse simplu:

— Ne vedem în birou.

Şi plecă.

În camera de gardă Seth găsi peste un sfert de oră un aer gros ca ceața londoneză. „Cred că Bluestone a fumat câte două țigări deodată“, îşi spuse el. Îi întinse lui Tim un stilou şi certificatul.

Tim privi fără să spună o vorbă.

— Hei, semnează-l, Bluestone, îl grăbi Seth.

— Tu, dai cauza morții infarctul cerebral masiv?

— Da, aşa este corect.

Tim îl privi cu muşchii feței contractați şi spuse:

— Ştii al dracului de bine că *eu* am fost cauza morții.

— Ascultă, Bluestone, nu există doctor pe lume care să nu fi pierdut un pacient prin eroare umană. Mai ales dacă a stat nedormit atâtea nopți, ca tine. Certificatul nu minte. Seth se opri, apoi preciză: Doar ca nu spune tot

adevărul.

Tim îşi privi şeful cu recunoştinţă.

— Mulţumesc, Seth, n-o să uit niciodată asta.

Se aşternu liniştea între ei câteva momente. Apoi Tim întrebă, şovăielnic

— Spune-mi Seth, tu ai omorât vreun pacient vreodată, vreau să zic din greşeală?

Seth îşi cântări cu grijă răspunsul şi replică:

— Ţi-am spus că toţi păţim asta.

Cariera lui Barney, odată cu buna sa dispoziţie era în progres evident. El folosi ceea ce fusese un avans de-a dreptul princiar din partea lui Bill Chaplin ca să-şi plătească prima rată pentru un apartament în Gainsborough House. De la fereastra salonului său putea admira o pajişte întinsă, cu gazon îngrijit, care era chiar la intrarea în Central Park.

Mai mult chiar, de câte ori urca în ascensor era în compania sau a unui scriitor, unui muzician sau a unui actor celebru. Nu-i venea să creadă că a atins în cariera lui această înălţime şi micul băiat din el era adesea ispitit să-i ceară vecinei sale de la etajul nouă să fredoneze câteva măsuri din ceea ce cânta ea la Metropolitan Opera.

— Am veşti grozave!

— Ar merita să fie, dacă te gândeşti că-i miezul nopţii.

Barney, care lucrase până târziu la fişele pacienţilor tocmai adormise, când telefonul lui Bill Chaplin îl trezi.

— Ascultă, reluă Bill entuziasmat, am luat masa în seara asta cu un ştab de la „Sports Illustrated“. Săptămâna trecută le-am trimis capitolul tău despre Jackie Robinson şi vor să-l publice în ediţia lor suplimentară pentru baseball din aprilie. Asta ca să arate cât de mult a evoluat publicaţia lor. Barney, nu-ţi dai seama ce-ar putea asta să însemne!

— Dar, Bill capitolul meu este mult prea lung.

— Bineînţeles că mai taie din el, băiatule. Şi nu te

îngrijora, m-am asigurat că tu vei fi acela care va avea dreptul să aprobe versiunea finală.

— Grozav, Bill, răspunse Barney. Dar, nu te supăra, dar acum vreau să dorm. Mâine dimineață la şapte fără un sfert îmi vine primul pacient.

— Aşa e la New York, Barney, continuă Bill. Oamenii înnebunesc la orice oră din zi. Uite, îți dau o idee pentru noaptea asta. Când va apărea cartea, viața ta va deveni un adevărat *scenariu...*

Barney era prea obosit ca să-i mai pese de scenariu.

— Noapte bună, Bill şi vise plăcute.

— Nu visez niciodată. Iau pilulele acelea straşnice de culoare roşie, care îmi fac vid total în creier.

— Minunat, spuse Barney în loc de rămas bun.

Dar când aşeză receptorul se gândi: „Noroc, Chaplin! Când creierul tău se va transforma într-o gelatină, o să fii fericit că ai folosit seconal“.

Lance Mortimer era probabil singurul om din Los Angeles care putea face o adunare întreagă să se prăpădească de râs fără să spună niciun banc.

El descoperise că unul din avantajele de a deveni anestezist era că ajungeai să fii invitat la seratele high-life-ului din Beverly Hills, unde altfel nu ai fi putut ajunge. Chiar tatăl său, un scenarist plin de succes, nu fusese niciodată onorat de clasele înalte ale societății Hollywoodului. Ca musafir, Lance avea o calitate deosebită, aceea de a se prezenta nu numai cu două fete frumoase, dar şi cu un tub.

Un tub de gaz anesteziant, protoxidul de azot, cunoscut sub numele de gaz ilariant.

Lance îşi alesese specializarea numai după o îndelungă cercetare şi intensă deliberare.

În primul rând, a eliminat specialitățile dificile. Ca obstetrica, de exemplu. Cine vrea să se scoale în mijlocul nopții? Şi, de fapt, cine vrea să meargă în casele altora altfel decât la o serată? Acest mod de a judeca scotea de

pe listă şi medicina internă.

Iar chirurgia – prea multă muncă de salahor, fără să mai vorbim că responsabilitățile erau prea mari.

La un moment dat îi surâdea dermatologia. În primul rând nu eşti chemat la toate orele din zi şi din noapte, nu-ți mor pacienții. Nu ai nevoie să ții minte o listă întreagă de medicamente. Lance ştia că pacientului îi dai fie cortizon, fie penicilină. Dacă nu ai imaginație şi nici nu eşti ahtiat după câştig, îi spui simplu pacientului că boala de piele se va vindeca probabil de la sine.

Se făceau bani frumoşi în dermatologie – un tip pe care-l cunoştea îşi transformase cabinetul din Beverly Hills în cinci mini-cabinete separate, fiecare cât un dulap de ținut mătura. El trecea de la cutie la cutie, aruncându-şi ochii uneori prin lupa din mână asupra unei erupții, unei veruci sau altui simptom. Apoi punea un diagnostic instantaneu şi-i spunea pacientului ceva scurt şi amabil. După care o soră le înmâna toate rețetele şi formularele de asigurare, precum şi programările pentru săptămâna următoare.

Singura problemă care-l decise pe Lance fu faptul că dermatologia era plicticoasă. Să vezi – cu_mici variații – de o sută de ori pe săptămână aceeaşi erupție e ca şi cum ar fi trebuit să te uiți la acelaşi tablou tot timpul. Dacă ai fi nevoit să-l priveşti ore întregi zi după zi, chiar şi zâmbetul Monei Lisa te va scoate din sărite.

Următoarea specialitate – urologia. Studii recente publicate în „Medical Economics“ arătau că specialiştii în aparatul genito-urinar erau cotați pe locul întâi în arta de a se îmbogăți. Nici aici nu era nevoie să vizitezi bolnavul acasă. Numărul de pacienți pe oră era de asemenea bun ca şi în dermatologie, nu pierdeai pacienții pentru că dacă depistai un caz de cancer îl trimiteai direct la chirurg sau la oncolog. Dar munca era grea şi răspunderea destul de mare. Trebuia să fii la curent cu literatura, să stăpâneşti noile tehnici şi să iei lucrurile în serios. Mai mult, unii pacienți s-ar putea să fie chiar bolnavi, uneori să şi

moară (deşi pe masa de operație a altuia). Şi ideea de a-şi petrece ziua privind în fundul acestora cu cistoscopul nu-l entuziasma.

Sarcina anestezistului îi părea lui Lance mult mai atrăgătoare: să-l aduci pe pacient într-o stare comodă de relaxare a muşchilor, să-l faci să adoarmă liniştit şi să-i ții respirația stabilă. Între timp, la celălalt capăt al mesei, chirurgul în permanentă încordare se sforțează să taie, să grefeze şi să coasă mereu, riscând. Dacă operația nu reuşeşte, aproape totdeauna vina cade pe chirurg.

Tot timpul, prietenosul anestezist nu face altceva decât controlează respirația şi tensiunea arterială. Când operația este încununată de succes, pacientul se trezeşte plin de recunoştință în fața darului vieții. Mai mult, anesteziologia este bine recompensată. Programul este flexibil. Pacienții nu sunt capabili să se plângă, să te contrazică şi nici cel puțin să te întrebe. Poți să-ți aranjezi un program în aşa fel încât sa ai timp liber ca sa trăieşti o viață normală, agreabilă.

Şi să fii invitat la seratele de vârf, datorită farmecului personal şi al protoxidului de azot.

Zilele lui Barney erau acum atât de pline încât uitase că revista „Sports Illustrated“ avea să-i publice articolul despre Jackie Robinson. Într-o sâmbătă dimineață, spre sfârşitul lui februarie, la întoarcerea de la o consultație de două ore cu un pacient care-l chemase în noaptea trecută înnebunit de spaimă, tocmai îşi punea costumul pentru jogging, când sună telefonul.

— Alo, doctorul Livingston? Îmi pare rău că vă deranjez sâmbăta, numele meu este Emily Greenwood. Sunt de la „Sports Illustrated“. Cred că ştiți de ce vă sun.

— Sigur. Revista dumneavoastră amputează, mă rog, să zicem aşa, „editează“ un capitol din cartea mea.

— Să spunem mai bine aşa: trebuie să tăiem, dar nu să mutilăm. Vă convine să aduc textul propus la dumneavoastră acasă, astăzi? Lucrăm contra

cronometru.

— Cât timp am la dispoziție?

Ea ezită şi răspunse ca şi cum s-ar fi scuzat:

— Pentru că e vorba de lucruri care pot aştepta, credem că o să intre la tipar luni.

— Cum? Este ridicol.

— Vă rog, doctore Livingston, suntem o revistă de ştiri şi articolul dumneavoastră va apărea când va fi elaborat. Cred că vă va plăcea cum a fost scurtat.

— Bine, în cazul acesta, trimiteți-l prin cineva.

— Foarte bine. Va fi la dumneavoastră în jumătate de oră.

Barney se duse la birou, scoase exemplarul său şi începu să recitească ceea ce scrisese cu luni înainte.

După douăzeci şi cinci de minute auzi clopoțelul de la intrare. În uşă se găsea o tânără mignonă cu ochi mari căprui şi păr roşcat.

— Salut, sunt Emily Greenwood, sunteți doctorul pe care-l caut?

— Exact, răspunse Barney, încercând să-şi ascundă decepția că este privit ca un scriitor de mâna a doua care poate avea de-a face doar cu ajutorul de editor.

— Am manuscrisul, spuse ea veselă, întinzându-i un plic din hârtie pânzată.

— Grozav, nu vrei să bei o ceaşcă de cafea?

— Cred că trebuie s-o fac, răspunse ea zâmbind, pentru că nu putem să vedem textul pe care l-am scris, aici în vestibul.

— *Dumneavoastră* sunteți editorul meu? exclamă el.

— N-ai să crezi. Nu mi-aş fi lăsat unul din asistenți să facă asta. E o proză foarte bună

Lauda, dacă era, netezi penele lui Barney.

— Intrați… intrați, spuse el cu o curtoazie exagerată. Ia loc la ceea ce numesc eu masă, în timp ce eu o să fierb nişte apă.

— Perfect, răspunse Emily, intrând în salonul lui Barney.

Grămezi de haine erau împrăştiate peste tot, fiecare sugerând sfârşitul unei activități – şort şi pantofi de jogging, ciorapi asortați şi o rachetă etc.

— Sper că-ți place ness-ul, strigă el din bucătărie.

— Tu eşti doctorul şi ştii ce e mai bun.

El apăru imediat cu două ceşti cu cafea şi punându-le pe masă zise:

— Cred că trebuie să-mi cer scuze.

— Nu-ți face griji, mi se întâmplă mereu. Toată lumea mă confundă cu propria mea secretară. Probabil din cauza entuziasmului meu copilăresc pentru sport. Dar de ce să nu existe şi o femeie mare jurnalist sportiv, aşa cum a fost Grantland Rice? Eu cred în ce a spus Virginia Woolf despre „spiritul androgin".

Barney gândi: „iată o aluzie abilă" şi răspunse arătând că ştie sursa:

— „Camera pentru sine", care a fost un eseu important pentru femeile scriitoare. Există multe date clinice care arată că fiecare din noi are nevoie de calitățile sexului opus, pentru a putea desfăşura o activitate de creație.

— Bine, spuse Emily, eu nu sunt chiar Virginia Woolf.

— Foarte bine, nici eu nu sunt Sigmund Freud.

— Perfect. Ea surâse. Acum, că am schimbat între noi saluturi de umilință, să ne punem mănuşile şi să ne luptăm pentru forma articolului tău.

Şi se luptară; lui Barney fiecare tăietură îi părea o amputare.

— Emily, nu, nu. Aceasta este cea mai perfidă lovitură.

— Hai, Barney, trebuie să scoatem în evidență sentimentele profunde ale lui Robinson pe care le-a avut în prima zi când a intrat în divizia A. Nu eşti de acord?

Ea îl fixă cu ochii aceia mari, căprui.

— Sincer, Emily, dacă te mai uiți aşa la mine, am să sfârşesc prin a te lăsa să tai tot, în schimbul numărului tău de telefon.

— Ei, haida de, îl certă ea ca un antrenor de fotbal. Hai să terminăm partea asta odată.

— Ascultă, Em… Nu te superi dacă îți spun aşa.

— Deloc, e prima literă din cuvântul mamă, aşa că îmi dau seama că pentru tine are o semnificație psihologică. Dar nu-mi spune până nu terminăm treaba. Propun să începem cu scena în care Robinson intră prima oară în biroul lui Branch Rickey. Este o parte impresionantă.

— Cum aşa?

— Vreau să spun că nu ştiu ce crezi tu, dar toți care-şi aduc aminte de Jackie din anul acela nemaipomenit – când era insultat din tribune şi i se arunca în cap cu mingi – ştiu că el era mai presus de orice. Părea atât de nobil pentru că niciodată nu s-a înfuriat şi nici nu a simțit nevoia de a răspunde cu aceeaşi monedă.

— Asta este şi impresia mea. M-a făcut praf când am aflat că Rickey făcuse un jurământ să nu-şi arate emoția timp de trei campionate. Numai un sfânt ar fi putut rămâne calm atâta timp.

În mai puțin de o oră, rămase din articol ceva despre care Barney trebuia să admită că arăta mai bine ca originalul „Doamne, era o fată isteață şi drăguță foc".

„Nu, nu, încetează sa te mai păcăleşti, este drăguță, de fapt e foarte drăguță, dar o fată ca ea are sigur un prieten. Mai bine să nu risc, invitând-o la masă căci aş putea strica relația noastră de afaceri".

— Acum, spuse Emily închizând caietul cu zgomot, cred că o să-mi acorzi plăcerea de a mă însoți la masă în orice restaurant doreşti.

— *Mă inviți dumneata?*

— Da, să spunem că te invit şi că revista plăteşte. Aşa că poți să-ți faci cheful.

— Perfect. Ce zici de „Clubul 21"?

— Douăş'unu să fie. Cunosc patronul, îi dau telefon să ne rezerve o masă.

Era târziu chiar pentru o după amiază de sâmbătă şi restaurantul era gol, numai cu chelnerii care curățau mesele.

Aşezaţi la o masă retrasă într-un colţ, fără să bage de seamă ce se petrece în jur, era o pereche de microbişti încercând să se întreacă unul pe altul în amintiri despre „Brooklyn Dodgers“. Emily acceptă provocarea lui Barney de a-şi arăta cunoştinţele încercând să identifice jucătorii după numerele de pe tricou.

Jocul lor sfârşi la egalitate.

— Emily, îţi dai seama că toţi primii eroi de la „Dodgers“ aveau o singură cifră pe tricou. Apoi apare Jackie Robinson şi-i dau numărul patruzeci şi doi. Este doar o coincidenţă?

— Nu, ai pierdut un punct, răspunse ea. Pentru că celui de-al doilea Dodgers negru care era Campy, i-au dat numărul treizeci şi nouă. Ca doctor ce părere ai?

— Cred că nu înseamnă nimic. Eu întotdeauna ceream numărul zece, bineînţeles nu la marile campionate.

— Ştiu, spuse Emily Greenwood bine dispusă.

— Ştii? Ce anume?

— Ştiu că înainte de a fi atât de intelectual ai fost jucător de baschet. De fapt, trebuie să-ţi mărturisesc – şi sper că n-o să psihanalizezi prea mult – că-mi plăceau picioarele tale.

Barney nu ştiu cum să reacţioneze. Răspunse pe un ton tot atât de lejer:

— Este foarte măgulitor, Em. Nu cred că cineva a spus un lucru mai drăguţ despre mine.

— Nu te ambala, nu sunt o idolatră. Eram cu doi ani în urma ta la Midwood.

— Erai la Midwood? Cum de nu te-am remarcat?

— Cred că aveai prea multă treabă făcând curte suporterelor. Oricum, eu fotografiam fazele pentru revista „Argus“. De fapt întotdeauna m-am întrebat de ce nu ai jucat în ultimul an de şcoală. Ai fi ajuns mare. Nu erai grozav la atac, dar erai ca un tigru în apărare. Ce s-a întâmplat?

Flatat de admiraţia ei pentru primele sale succese sportive, Barney îi răspunse în maniera laconică a lui

Gary Cooper:

— Este o poveste lungă şi tristă, Emily. Nu cred că o să vrei s-o auzi.

— Am tot timpul, spuse ea, zâmbind.

Remarca ei inocentă îl făcu să se uite la ceas. Era patru şi un sfert.

— Hei, Em, patronul ne priveşte cu ochi criminali. Cred că ne omoară dacă nu plecăm de aici.

— Nu fi paranoic, Barney. Dimitri mă lasă să stau cât vreau. Eu sunt cea care-i face rost de bilete la meciuri.

— N-ai vreo întâlnire sau ceva de terminat?

— Nu – la prima întrebare, da – la a doua. Dar tu?

— La fel. Dar hai să uităm de paginile nescrise. Cum spune poetul latin – „Bucură-te de ziua de azi…“

— Ai dreptate – *Carpe diem* – răspunse ea

Şi când ieşiră, Barney îşi spuse în gând: „Într-adevăr, mi-ar plăcea să mă bucur de tine“.

După alte câteva replici inteligente, Barney îşi dădu seama ce se înțelege prin a fi euforic.

TREIZECI ŞI CINCI

Era o sâmbătă dimineață de noiembrie, proaspătă ca un măr de toamnă. În campusul de la Yale atât de cenuşiu de obicei, acum era o adevărată explozie de culori atât în obrajii înroşiți de frig şi entuziasm, cât şi datorită tricourilor colorate ale jucătorilor de fotbal şi ale suporterelor blonde din anii mai mici.

Bennett ieşise din gardă la ora zece dimineața. După ce-l asistase pe Rick Zeltman timp de opt ore la o muncă de „instalator“ (cum denumea chirurgul şef procedura complexă genito-urinară), era epuizat şi de încordarea nervoasă şi de efortul fizic. Era însă prea agitat ca să se poată culca.

Traversa campusul cu gândul de a trece pe la librărie să-şi ia o carte care să-i schimbe gândurile.

Vânzătorii străzii erau la tarabele lor. Studenții îi păreau nişte copii. „Doamne“, se gândi „oare am îmbătrânit atât de repede? Ce s-a întâmplat de atunci de când am stat încuiat în acea închisoare din beton şi linoleum unde nu exista noțiunea de zi, noapte şi odihnă? Acum zece ani mergeam ca un leu tânăr, iar acum mă simt deodată ca un țap bătrân“.

Când traversa strada Chapel spre Broadway, un negru tânăr care vindea ziare se apropie de el.

— Hei, frate, cunoşti ultimele ştiri? Dacă nu, cumpără acest ziar. Costă doar douăzeci de cenți.

Bennett îi dădu un sfert de dolar, puse ziarul sub braț şi continuă să meargă.

Peste o jumătate de oră ajunsese acasă cu cărți în valoare de cincisprezece dolari, pe care dacă era norocos ar fi putut să le termine până în iulie anul viitor. Dădu drumul la radio, îşi azvârli pantofii şi se aşeză să citească. Era atât de abrutizat de munca de chirurg, de sânge, de suturat, încât nu putea urmări frazele cărții pe care o avea în mână. Exasperat, luă ziarul şi-şi aruncă privirea

pe noutățile despre „Panterele Negre“.

Ziarul era strident şi violent anti-alb. „La naiba“, se gândi Bennett, „să trecem la pagina sportivă“. Căută pe ultimele pagini şi fu fericit când găsi benzile desenate. „A“, se gândi el, „acesta este nivelul de literatură care-mi este accesibil acum“.

Dar când începu să citească, de la prima caricatură obscenă, despre „porcii de evrei murdari, care îi jupoaie pe negri“, aruncă ziarul pe jos şi ieşi ca o vijelie în vântul rece de afară.

Îl găsi pe Jack în camera infirmierilor.

— Salut Ben, băiatule, îl întâmpină Jack, uitând rigorile spitalului, căci infirmierii îl considerau pe Bennett ca pe „unul de-ai lor“.

— Vreau să-ți vorbesc, îi spuse Bennett sec.

— Sigur, doctore.

Cei doi bărbați ieşiră pe culoarul gol. Bennett era gata să dea drumul la tirada pe care o pregătise în drum spre spital. (Asta-i tot ce ştiți să scrieți în fițuica asta murdară a voastră?)

Dar înțelese că dacă-şi descarcă mânia pe bietul Jack, n-ar servi la nimic; el nu era editor, nici lider, era un simplu soldat luptând pentru cauză pe un tărâm străin ca America. Aşa că îşi reținu furia şi spuse simplu:

— Aş vrea să vin la şedința viitoare, Jack.

— Ți-ai schimbat părerea, doc?

— S-ar putea.

— Foarte bine. Te anunț eu.

Medicul şef era în camera de gardă a Spitalului de copii din Boston completând foaia de internare pentru o fetiță de nouă ani care avea o febră foarte ridicată de origine necunoscută, bănuită a fi provocată de o endocardită.

Când Laura termină de scris totul, era după miezul nopții. Tocmai se îndrepta spre cuşeta camerei de gardă, când observă că din camera asistentelor, de obicei

liniştită, se auzeau glasuri ridicate şi agitate.

Una din femei o strigă din uşă:

— Laura, ai văzut actualitățile de la unsprezece astă seară?

— Nu, spuse ea, prea obosită pentru a fi impresionată de altceva decât de al patrulea război mondial (era sigură că va dormi pe toată durata celui de al treilea). Ce-am pierdut?

— E o demență, nebunie curată, Laura, spuse cea mai tânără soră dintre ele, care în mod normal era rezervată. Este un scandal murdar la Washington cu doi medici, din care femeia este chirurg cam de-o seamă cu tine şi a fost la Harvard.

Laura ştiu instantaneu despre cine era vorba. Inima începu să-i bată puternic.

— S-a sinucis unul din ei?

— A încercat cu aproape trei sute de miligrame de valium. Dar s-a rezolvat prin spălături stomacale. Doctorița era grozav de frumoasă.

Laura, şocată, murmură:

— Grete Andersen?

— Da, răspunse o asistentă. Acesta este numele ei. O cunoaşteți?

Laura întrebă neliniştită:

— Suferă de vreo leziune la creier? Ce-a făcut ticălosul ăla de psihiatru?

Asistentele erau surprinse.

— Dar *el* a fost cel care a luat pilulele, răspunse una din ele.

Laura îşi luă capul în mâini pentru că simțea că ameţeşte.

O asistentă numită Nida se apropie de ea şi o întrebă cu solicitudine:

— Laura, te simți bine? Şi doctorul Himmerman îți era prieten?

— Nu, nu, spuse ea năucită încă, lăsându-se condusă spre fotoliu. V-aş fi recunoscătoare dacă mi-ați povesti ce

s-a spus la ştiri.

— Doctorul acesta, începu Nida se pare că este un tip mare în psihiatrie.

— Să lăsăm titlurile. Ce-a făcut?

— Ca să spunem blând, ceea ce nu trebuia făcut cu o pacientă. Prietena ta era foarte sigură pe ea şi…

— … Şi curajoasă, spuse o altă asistentă.

— A convocat o conferință de presă la spitalul Georgetown.

— Ce-a făcut? întrebă Laura, necrezându-şi urechilor. Ce să spună presei o internă de la chirurgie?

— În primul rând, este fermecătoare, răspunse Nida, şi presa moare după astfel de scandaluri. Oricum a spus că s-a dus la Himmerman pentru tratament şi că el a sfârşit în pat cu ea.

— Dar cum poate ea să dovedească?

— O, asta-i partea interesantă. La început acest doctor Himmerman, care fie vorba între noi, este foarte prezentabil, le-a spus ziariştilor că nu este adevărat. A spus că este vorba de un delir paranoic şi că „biata fată“ ar trebui să fie internată într-un sanatoriu de boli psihice. Era foarte convingător.

— Sunt sigură de asta, mormăi Laura.

Următoarele cuvinte ale Nidei fură uluitoare:

— După asta s-a întors şi s-a urcat pe scările vilei lui de lux, a intrat şi a înghițit pilulele.

— O, strigă Laura uşurată. Iată că ticălosul era cel mai mare duşman al lui însuşi. Ura, pentru Andersen!

— Grete, eşti bine? De două săptămâni te caut.

— Îmi pare rău, Laura, a trebuit să mă mut la o prietenă pentru că telefonul meu suna încontinuu. Trebuia să te sun mai de mult, scuză-mă.

— Hei, cum ai avut curaj să-l demaşti pe nenorocitul ăla lipsit de etică profesională? Ce te-a determinat?

— Trebuia s-o facă cineva. Ştii că Andy a jurat că-şi lasă nevasta şi se-nsoară cu mine. Apoi am aflat că a mai

făcut figura asta de un milion de ori.

— Cum ai aflat asta?

— De la nimeni alta decât de la nevastă-sa. Ne-am întâlnit când ieşeam de la şedinţa de psihanaliză. M-a privit de sus până jos şi deodată s-a-nfuriat şi a spus: „Trebuie că eşti ultima păpuşică a lui Andy“. Pe urmă a dat buzna în cabinetul lui şi a început să ţipe. Ce s-a întâmplat apoi va apărea în revista „National Enquirer“.

— Vai, Grete, îmi pare rău pentru tine. Sper că experienţa asta dureroasă nu te-a făcut să urăşti toţi bărbaţii.

— Ca să-ţi spun adevărul, acum ei nu constituie sexul meu preferat. Cât despre bărbaţii *doctori,* sunt cea mai joasă speţă umană. Ghiceşte cine trebuie să plece din oraş ca rezultat al acestui scandal?

— Ce vrei să spui?

— Că la secţia de chirurgie se consideră că nu sunt potrivită, ca să ne exprimăm blând. Astfel că au dat postul altcuiva şi m-au informat că sunt binevenită fără plată, ca voluntar.

— Cu alte cuvinte, te-au dat afară.

— Da, răspunse Grete sarcastic. Se poate spune aşa. De fapt „afară“ este singurul cuvânt pe care *nu* l-au folosit. Aceşti doctori alcătuiesc o fraternitate, un fel de societate secretă. Păcatul meu nu era că m-am lăsat sedusă, ci că am spus asta presei.

— Grete, mi-ai luat piuitul. Vrei să spui că ticălosul iese basma curată?

— Probabil. Normal că va trece prin toate formalităţile. Va trebui să dea declaraţie în faţa unui comitet în şedinţă închisă. El tot mai susţine ca sunt o isterică şi că am înscenat totul. Oricum sunt resemnată să plec, aşa că scriu la toate spitalele de aici până în Honolulu. Şi, dacă nu reuşesc, mă angajez în armată.

— Ce? spuse Laura fără să creadă.

— Sunt serioasă, nu glumesc. Au mare nevoie de chirurgi. Probabil mă trimit chiar în Vietnam. În vocea ei

se simțea durerea. Sincer, Laura, dacă mi-ar tăia capul, nu m-ar durea atât de mult cum mă doare acum.

Pentru prima oară în căsnicia, lor, Laura şi Palmer aveau amândoi programe la fel de istovitoare. El nu se mai văita când ea sosea la patru dimineața, pentru că şi el era treaz la ora aceea, căci studia toată noaptea limba vietnameză.

Când ea intră în cameră, el îşi scoase ochelarii de citit, o privi şi-i zâmbi.

— Ştii dragă, încep să am respect pentru viața pe care o duci; adică, această lipsă de somn mă omoară total.

— De fapt, Palmer, este o tehnică experimentată pe prizonierii de război pentru a-i extermina. Am auzit că este foarte practicată în Asia de Sud-Est.

— Cum? Cine ți-a spus asta?

— Ziarul „The New York Times“.

— Şi tu crezi ce se spune în fițuica aia roşie?

— Doamne, Palmer, tu încerci să faci din Barry Goldwater un simplu anarhist din Berkeley.

Laura îşi turnă într-un pahar suc de portocale, se aşează cu greu şi-şi lăsă gândurile s-o ia razna:

— Aş vrea să ştiu ce dracu aveți voi bărbații că vă place să mergeți la război, să vă omorâți unii pe alții. Poate este din cauza testosteronului. Ştii, hormonii androgeni sunt stimulenți puternici.

— Credeam că stimulează sexul, spuse Palmer zâmbind.

— Vezi, întotdeauna a fost o oarecare legătură între dragoste şi război. Nu-i aşa? Ia-o pe Elena din Troia…

— În momentul ăsta te iau mai degrabă pe tine, spuse Palmer, ridicându-se de la birou.

— Crezi că noaptea asta a fost cea bună? întrebă el.

Stăteau în pat unul lângă altui aproape ațipiți.

— Palmer, răspunse ea somnoroasă, daca ştiința medicală ar fi inventat o maşină ca să semnaleze ovulația,

aş fi adus-o acasă de la spital sub haina de ploaie.

— Oricum, nu este necesar, observă Palmer. Dacă facem asta în fiecare noapte, până la urmă o să iasă bine.

— Vorbind profesional, Palmer, unui cuplu mediu îi trebuie patru până la şase luni ca să conceapă un copil, şi uneori mai mult dacă femeia a luat pilula.

— Cred că este ceva psihologic în asta, comentă el. Dacă vrei cu adevărat, sunt sigur că reuşeşti dintr-o dată. Uite, părinții mei, de care mă îndoiesc că au făcut dragoste mai mult de câteva ore în toată căsătoria lor, dar care m-au avut pe mine şi pe sora mea ca s-o dovedească. Dar spune, cum o să-l numim?

— Pe cine?

— Pe copilul nostru, fiul meu. Acela pe care ne trudim să-l concepem.

— Ce-ar fi să-i spunem Miracol? Ar fi foarte potrivit. Apoi ea mai adăugă repede: Mira, dacă e fată.

— Nu o să fie fată, o asigură Palmer.

— Poate să nu fie deloc, zise Laura.

— Bine, o să constatăm asta când va trebui. Între timp, sper că nu ai nimic împotriva exercițiilor de procreare. Nu-i aşa?

— Nu, dar prefer să cred că le facem din dragoste.

— Bineînțeles, asta este frumusețea întregului exercițiu.

Laura tăcu o vreme, era fericită după atâta timp şi nu voia să se destrame vraja. Şi totuşi, nu putu să se oprească şi-l întrebă:

— Palmer, de ce urgenta dorință de a avea un copil? La drept vorbind, este prea târziu ca să împiedice plecarea ta în Vietnam.

— Ai pus degetul pe rană, dragă, răspunse el, ca să ți-o spun pe şleau mi-e teamă că n-o să mă mai întorc.

Peste două săptămâni, Laura îl conducea la aeroport.

— Ştii, nu mi-ai explicat exact ce-o să faci acolo.

— Pentru că, sincer, nu ştiu, Laura. Pentru asta merg

la un instructaj de o săptămână la Washington. Mai exact lângă Washington, pe faimoasele domenii ale senatorului Sam Forbes. Acolo… nu aveam voie să-ți spun nici atât.

— Forbes este un personaj dur, comentă ea.

— Ştiam c-o să spui asta. În orice caz păstrează toate astea pentru tine. N-o să avem voie nici să dăm telefon.

— Oh, şi drăguța lui fiică Jessica, debutanta, va fi şi ea acolo?

— Ea este un fluturaş monden fără nimic în cap.

— Mda, dar cum sunt celelalte atuuri ale ei?

— Nu mă înjosesc să-ți răspund, Laura.

Continuau să ruleze pe şosea până când la trecerea printr-un tunel, el reveni la cea mai importantă problemă a zilei.

— Putem să-i spunem Palmer?

Laura încuviință din cap.

— Doar dacă este băiat, spuse ea cu o voce mată.

Cursa 261 către Washington începuse să-şi primească pasagerii. Nu mai avură timp decât pentru o despărțire rapidă, un schimb grăbit de gânduri.

— Laura, spune-mi din nou, chiar ai întrerupt pilula?

— Da, jur.

El zâmbi, se întoarse şi se îndreptă spre avion.

Micul apartament era mai aglomerat ca oricând. Nu numai că „Panterele“ primiseră noi membri, ci se adunaseră şi alții, aflând că principalul vorbitor va fi chirurgul negru de la Yale.

Inima lui Bennett bătea cu putere. Nu era încă sigur de cum va începe până când se va găsi în fața lor. Dar o voce aproape supranaturală îi inspira cuvintele.

— Cred că fiecare negru din Statele Unite trebuie să se bucure de dreptate şi echitate. După cum spune Constituția *„toți* oamenii au fost creați egali…“ Acum se apropie de terenul minat. Dar *egali,* nu înseamnă superiori. Nu suntem mai răi decât alții, dar nici mai buni.

— Ce naiba zici acolo? strigă o voce.

— Fițuica aceea pe care o numiți ziarul nostru aruncă vina necazurilor negrilor pe așa-numiții „porci de sioniști fasciști“…

Fură strigăte de aprobare.

— Așa e, frate!

— Moarte evreilor!

Bennett încercă să rămână calm.

— De ce ați pus ochii tocmai pe acest grup etnic ca să-l distrugeți?

— Hei, omule, nu pricepi? strigă o altă voce furioasă. Porcul de evreu este proprietarul magherniților noastre, cămătarul, omul care-ți ia automobilul cum întârzii să plăteşti ratele.

Bennett își pierdu controlul.

— O clipă, să ne oprim aici, frate, strigă el mânios.

Ieşirea sa făcu liniște dintr-o dată în cameră, o tăcere încărcată de electricitate.

— Să punem lucrurile la punct, începu Bennett. Unii evrei or fi proprietarii magherniților. Dar, la naiba, sunt şi negri proprietari. Şi pe urmă sunt şi mulți evrei care *sprijină* cauza noastră. Ce spuneți despre Goodman şi Schwerner, cei doi tineri care au fost omorâți de Ku-Klux-KIan în Mississippi?

Agitația ajunsese la maximum.

— Doctore Landsmann, spuse preşedintele Simba cu un ton foarte oficial, nu cred că frații ştiu cine eşti de fapt.

Bennett era ud de sudoare.

— Tatăl meu a luptat şi a murit în războiul mondial pentru că respecta cauza acestei țări. Şi a trebuit să îndure mai mult decât puteți voi să vă imaginați. Nu numai unitățile militare erau segregate, dar existau şi toalete numai pentru negri. Şi dacă unul din soldați era rănit, Crucea Roşie trebuia să-i facă transfuzie cu *sângele* altui negru. Cu o zi înainte de a muri, mi-a scris că a văzut atrocități mai groaznice decât orice a cunoscut

poporul nostru. El a văzut lagărele naziste ale morții…

Fu întrerupt de o ploaie de injurii:

— Lasă rahatul ăsta!

Şi chiar:

— Hitler nu a omorât destui.

Bennett îşi pierdu cumpătul, dar trebuia să termine.

— După ce tata a murit am fost adoptat de o pereche de evrei care ambii erau supraviețuitori ai acelor lagăre. Cu proprii lor ochi îşi văzuseră fetița luată să fie dusă la gazare şi restul familiei arsă în cuptoare. A trecut cineva din *voi* prin aşa ceva?

Cu gura uscată şi lacrimi în ochi făcu un efort ca să ajungă la concluzie.

— Am venit aici să vă spun că noi, negrii, nu avem monopolul pe suferință şi că nu *orice* evreu este duşmanul nostru. Pentru că, daca vom crede aşa, vom deveni cel mai rău duşman *al nostru.*

Se opri şi apoi spuse încet:

— Gândiți-vă la asta, fraților.

Bennett îşi concentră privirea în jur să vadă reacția spectatorilor. Erau nemişcați. Singura mişcare din cameră era a mâinilor sale care tremurau de emoție.

Preşedintele cu o voce inexpresivă, întrebă:

— Sunt comentarii, întrebări?

Un om din spate ridică mâna.

— Aş vrea să-i spun distinsului nostru oaspete: Du-te dracului cu evreii tăi cu tot.

Deşi adunarea rămase nemişcată, Bennett se simți dintr-o dată cuprins de frică. Avu un sentiment ciudat că este străin şi că ceea ce vedea era parcă o reflexie în oglinzi deformate.

Mergând spre uşă, ceilalți îi lăsară un drum, dându-se la o parte cum făcuse odinioară Marea Roşie în fața lui Moise.

Barney află vestea abia când ajunse la spital. John Warner, unul dintre noii lui interni veni spre el agitat,

țipând:

— Livingston, ai văzut ce scrie în „Times“?

— Nu, răspunse Barney sec. Am înregistrat un nou record privind numărul de copii arşi cu napalm?

John, un republican fervent, ignoră sarcasmul lui Barney.

— Peter Wyman ți-a fost coleg?

— Mda, răspunse Barney, dar asta nu e un lucru cu care să mă laud.

— Acum poți s-o faci, afirmă internul. Priveşte.

Şi-i întinse ziarul lui Barney.

În colțul de jos stânga era o fotografie a lui Peter în halat alb. Avea întipărit pe față același zâmbet încrezut, pe același păr rar.

Titlul articolului anunța: „Noi descoperiri privind elucidarea structurii cancerului“ şi, în subtitlu: „Un tânăr cercetător de la Harvard pune la punct o tehnică de pionierat în ingineria genetică“.

Barney studie articolul şi gândi: „a reuşit să ne spună cât era de deştept. Poate că trebuia să-l credem. După toate cele, aici stă scris că el a comunicat deja şaisprezece articole cu milioane de referiri”.

Îi plăcea desigur publicitatea. Descoperirile lui nu vor apărea mai devreme de şase luni. Deci această conferință de presă are menirea de a familiariza oamenii de la Comitetul Nobel cu numele lui?

„Oricum“, judecă Barney mai departe, „Peter nu a obținut totul de la viață. Nu se spune niciun cuvânt despre soția sau copiii lui.“

Dar, apoi superegoul lui Barney îl sfidă pe el *însuşi.* „Cine eşti dumneata, doctore Livingston, ca să ridici piatra şi s-o arunci? Unde sunt nevasta şi copilaşii tăi minunați din castelul *tău* de cristal?“ La care eul său răspunse: „dă-mi timp, voi termina secundariatul ăsta şi voi începe să practic. Şi, de fapt, sunt aproape însurat“.

Barney intenționa să abordeze acest subiect cu Emily chiar în seara aceea.

În vâltoarea curții pe care i-o făcuse traversară împreună întregul diapazon al vieții sportive americane: fotbal, baschet, box, baseball, hochei, tenis şi atletism (în vederea scrierii ultimului capitol al cărții, în august anul acesta, în timpul întrunirii de la Malmo din Suedia, el fusese în stare chiar să irosească două zile pentru a lua interviuri „Omului de fier“, Emil Zatopek, retras acum din sport).

Ei erau sincronizați acum, erau în simbioză, mergeau împreună în acelaşi pas.

Dacă legătura lor nu era întru totul cerească, ea putea totuşi să fie durabilă ca şi roca lunară.

Barney care ajutase pe atâția alții să-şi găsească fericirea, decise că sosise momentul să încerce să şi-o caute pe-a lui. După toate cele, acum un an el fusese tachinat cu ocazia căsătoriei fratelui său Warren cu Bernice („Bunny“) Lipton, studentă la drept.

În timpul ceremoniei, un unchi din Houston pe un ton de mustrare chiar, îl întrebă:

— Pe când ne putem aştepta la aceeaşi plăcere şi din partea *ta,* Barney?

În acel moment, fusese pe punctul să spună că dacă toate căsătoriile ar fi atât de idilice pe cât le zugrăvea unchiul său, cabinetul lui de psihiatru ar fi gol, cu excepția unor ocazionali schizofrenici.

Într-adevăr, aşa cum scrisele el însuşi în „Journal of Modern Psychiatry“, în aceste vremuri frământate, relația căsătoriei ajunsese să reflecte starea generală rea a lumii exterioare. Dar aceea ce nu aparținea profesiunii de medic din sufletul lui simțea că cea mai bună descriere a căsătoriei a fost dată de Dr. Johnson ca fiind „triumful speranței asupra experienței“.

În orice caz, el cu Emily vor fi diferiți. Relația lor era minunată, sinceră şi deschisă. Şi deşi se simțeau fericiți unul în compania celuilalt, fiecare din ei avea o viață dincolo de cămin. Este ceea ce le va da acel echilibru pe care căsătoria îl caută, dar îl găseşte rar.

El atinse subiectul cu ocazia cinei târzii pe care o luau la ea acasă, după ce văzuseră la televizor meciul echipelor „Lakers“ şi „Knicks”. Mâncaseră feluri aduse de la restaurant. Tot ce avusese Barney de făcut era să răcească vinul şi să deschidă sticla. După ce turnă vinul, ridică paharul pentru o urare.

— …După aceea să trăim fericiți până la adânci bătrânețe…

— După ce anume? zâmbi ea.

— După căsătorie, răspunse el.

Paharul ei se opri în aer. Deşi ea încerca să o ascundă, Barney prinse o umbră de tristețe în expresia ei.

— Ce este, Em, am spus ceva rău?

Ea încuviință din cap.

— Căsătoria…

— …este cuvântul rău, îi sfârşi el gândul.

— Este pentru mine. Cred că ai fi un soț minunat.

— Şi atunci de ce să nu fiu soțul *tău* minunat?

Ochii ei priveau în jos şi ea îşi clătina capul.

— Nu, Barney, nu. Nu o să meargă.

— Există altcineva? întrebă el, speriat de acest gând.

— Nu, nu, protestă ea.

— Dar, cel puțin, ții la mine?

— Bineînțeles. Trebuie să întrebi? Nu-ți dai seama?

— Atunci, de ce, Emily, *de ce?*

Ea sorbi din vin şi răspunse:

— Nu pot să fiu soție. Sunt egoistă, ambițioasă şi lipsită de milă.

Acum, fata care tocmai se descrisese a fi dură şi lipsită de sensibilitate plângea în hohote. Meriți mai mult, Barney.

— Astea-s prostii.

— Nu, ăsta e adevărul.

Barney se simțea ca un om care a plecat să planteze un trandafir. A început să sape într-un pământ roditor şi deodată a lovit cu hârlețul în stâncă.

Dar nu există nicio îndoială. Răspunsul ei era un „nu“

definitiv.

— Hei, ascultă, uită totul, eu îmi retrag propunerea. Dar pot să-ți cer altceva, pe o bază mai puțin contractuală?

— Ce anume?

— Mută-te la mine. O să-ți fac o cameră de lucru în dormitorul pentru oaspeți. Vom trăi la singular ziua şi la plural noaptea. Şi dacă nu vrei să vii acasă dintr-o cauză oarecare, nu trebuie să-ți motivezi absența cu un bilet de la părinți. Este corect, păsărică mea dragă, care nu vrei să intri în colivie?

Emily nu răspunse, ci doar sări şi-l înconjură strâns cu brațele, suspinând.

Strângând-o cu afecțiune egală, mintea lui evadă prin ieşirea de serviciu. Pentru că o voce din el îi spunea: „Ceva nu este în regulă. Doctore, îți imaginezi ce poate fi?“

— Am să vin mâine să te ajut să împachetezi, spuse el.

— Mulțumesc pentru înțelegere, spuse ea şoptit, cu recunoştința în glas.

Cum stăteau unul în brațele celuilalt, Barney se întreba: „Oare pentru ce trebuie să am înțelegere?”

Peter Wyman era o persoană controversată. Fusese primul om care luase o diplomă a Facultății de Medicină Harvard care-şi manifesta antipatia față de bolnavi.

În timpul primului an de cercetător stagiar, el fusese arogant cu colegii de laborator şi arătase simțăminte mai civilizate doar profesorului Pfeifer, şeful şi patronul său. Pfeifer nu-l angajase pe Peter ca asistent pentru ochii lui frumoşi. El vedea în Peter o prețioasă acumulare de resurse pe care dorea să o păstreze pentru el şi să n-o cedeze duşmanului.

Dar Pfeifer crezuse că un tip deştept ca Peter ştia regulile jocului: tu mă ajuți pe mine ca să ajung pe podium şi, când vine timpul tău eu te trag după mine. Între timp o să am grijă să trăieşti confortabil din fonduri

federale ca lector şi să lucrezi într-unul din cele mai bune laboratoare din lume.

Peter era prin natura lui neîncrezător. Conştient de lipsa lui de scrupule, el presupunea că toți sunt la fel ca el. Cu alte cuvinte, era cel mai bun prieten al lui însuşi, şi cel mai rău duşman.

El descoperise factorul Victoral, în cercetările făcute pentru a verifica una din ipotezele lui Pfeifer. Deci el a considerat că descoperirea îi aparține în exclusivitate. De-abia începură să apară rezultate promițătoare la experiențele ce le făcea, că se şi repezi la oficiul de presă, care era trompeta Facultății de Medicină.

Directorul Nicholas Kazan fu încântat. Mai degrabă decât să facă o conferință de presă, el recomandă invitarea reporterului medical al lui „New York Times“ pentru un prânz la Ritz, ca să preia exclusivitatea ştirilor despre descoperire.

— Dacă îl asigur că este singurul care beneficiază de aceste ştiri, pot să-ți garantez că vei apărea pe prima pagină. Ce urmează e un joc de copii.

Peter avu de pus o singură întrebare importantă.

— Crezi că trebuie să-mi pun lentile de contact?

Kazan se dovedi un bun scenarist. După ce primul articol apăru în „Times“, el puse la cale o apariție exclusivă la televiziune. NBC a trimis-o pe Barbara Walters la Boston ca să ia interviul.

Peter realizase un lucru strălucit. Se făcuse un pas important în lupta împotriva cancerului, deşi nu se găsise un remediu. Rezultatele lui puteau fi asemănate cu o hartă care duce spre comoara îngropată; deşi calea era trasată, rămânea ca alți oameni de ştiința s-o parcurgă.

Timp de o săptămână, Facultatea de Medicină fu asaltată de apeluri insistente prin care oameni îngrijorați pentru un membru al familiei lor cereau să beneficieze de descoperirea lui Wyman.

În timpul emisiunii televizate, domnişoara Walters îl

aduse în mod natural pe profesorul Pfeifer, pentru comentarii. Acesta spuse spre camerele de luat vederi că „Peter este un tânăr foarte remarcabil“.

De îndată ce luminile studioului se stinseră, Pfeifer îşi invită colaboratorul să ia împreună micul dejun la Club. Pfeifer aşteptă până la a doua ceaşcă de cafea pentru a începe dialogul.

— Spune-mi, Peter, întrebă el oficial, bănuieşti de ce ți-am spus să vii în dimineața asta aici?

— Să sărbătorim evenimentul, probabil.

— Şi care ar fi acest eveniment fericit pentru noi?

— Ei bine, realizarea întregului proiect. Publicitatea pe care o capătă Harvardul…

Vocea sa se stinse.

— Părerea mea este că tu ai avut mai multă publicitate decât facultatea.

— Vreți să spuneți că am depăşit limitele, domnule? întrebă Peter candid. Am respectat protocolul şi am inclus numele dumneavoastră în articolul care merge la revistă. Eu respect ierarhia, domnule.

— Sunt extrem de flatat, răspunse Pfeifer. Sunt bucuros că am parte de recunoaştere, măcar în calitate de director de laborator.

— O, domnule, insistă Peter, linguşitor, ați făcut mai mult decât atât. M-ați învățat tot ce ştiu.

În acest moment, Pfeifer schimbă tonul.

— Încetează cu umilința, Wyman, pentru că nu o faci bine. Ştiu că m-ai pus coautor, dar eu sunt editorul revistei şi mi-aş fi pus numele chiar dacă mă uitai. Ceea ce mă uimeşte, Peter, sunt ceilalți doi oameni de ştiință pe care îi citezi în lucrare.

Peter păli. Pfeifer continuă.

— Credeam că-i ştiu pe toți cei care lucrează în domeniul nostru şi că uneori am colaborat cu câțiva dintre ei. Dar niciodată nu l-am întâlnit pe acel Charpentier de la Institutul Francez de Cercetări Medicale din Lyon sau pe Van Steen din Amsterdam, ceea ce este

chiar curios pentru că văd că ambii au colaborat cu noi la această realizare.

— Aăă… ştiți sunt două elemente care promit, sunt foarte tineri şi nu au publicat mult.

— Deci ai fost fericit să iei contactul cu ei ca să-şi execute propriile lor experiențe şi să vă verificați datele în mod independent.

— Da, este adevărat.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Se auzeau doar discuțiile în surdină ale unor distinşi domni din Boston, care hotărau soarta națiunii şi a economiei mondiale şi apreciau şansele echipei Harvard împotriva celei de la Yale.

Între timp, Pfeifer privea fix la Peter.

Omul în vârstă avea timp. Putea să aştepte. Wyman, şi el, avea o rezistență remarcabilă, aşa că în cele din urmă Pfeifer capitulă şi rupse tăcerea.

— Numai dacă nu s-o fi înființat în ultimele două săptămâni, Peter, Institutul Francez de Cercetări Medicale din Lyon *nu există,* ceea ce face imposibil ca „Charpentier“ să lucreze acolo. Bineînțeles, Universitatea din Amsterdam există, de aceea am putut să-l chem la telefon pe bunul meu prieten Harry Joost şi să-l întreb despre miticul Van Steen…

Privea la Peter, mirat de capacitatea tânărului de a face față imposturii fără să clintească.

— Doctore Wyman, făcând abstracție de rezultatele studiilor presupuse a fi executate la Amsterdam şi Lyon, concluziile dumitale, ca să spunem doar atât, sunt premature şi uşor de atacat.

— Teoria mea este corectă, spuse Peter încet. Puteți repeta de nenumărate ori testele şi rezultatele vor fi aceleaşi.

— Dar, Peter, dacă erai atât de sigur de ce nu ai apelat la nişte cercetări autentice, cu care să te verifici? De ce atâta grabă?

— Presiunea. Nu am vrut să vină altul să ne-o ia

înainte. Aşa că am acceptat un risc calculat.

Mentorul său nu reacționă. Peter continuă să-şi apere punctul de vedere.

— Nu ştiți cum este astăzi în lumea cercetării. De ce m-ar ajuta un alt doctor, doar pentru un mulțumesc în josul paginii?

Pfeifer se gândi un moment.

— Peter, ştiu că cercetarea medicală poate căpăta aspectul unei lupte de stradă. Pentru că miza este foarte mare. Dar nu sunt decât două căi în această privință. Fie să demonstrezi integritatea deasupra oricărui reproş şi să nu-ți pese de impostori, fie să trişezi şi să te descurci aşa. Mi-e teamă că nu ai făcut niciuna, nici alta.

Peter stătea înghețat, aşteptând ca Pfeifer să pronunțe sentința. El o făcu pe un ton scăzut ca să nu-i tulbure pe distinşii vecini din Club.

— Peter, ascultă-mă atent. Vreau să te întorci în laborator, să-ți iei tot ce-ți aparține şi să te asiguri că ce iei îți *aparține* într-adevăr. Să dispari din fața mea înainte de sfârşitul zilei. Ai o oră ca să-ți scrii demisia pe care decanul o va accepta cu mult regret în această după-amiază. Nu pot să te dau afară din oraş, dar sfatul meu este să te ții departe de comunitatea medicală din Boston, să spunem, pentru tot restul vieții dumitale.

Peter se simțea ca un lemn uscat. Mort.

Trebui să facă un efort ca să respire.

— Se… va da un anunț în presă? întrebă el în cele din urmă.

Pfeifer zâmbi şi răspunse cu un dispreț nedisimulat:

— S-ar reflecta în mod nedorit asupra Facultății. Noi, la Harvard, preferăm să nu ne spălăm eprubetele murdare în public.

— Şi articolul?

— Va fi publicat cum trebuie. În definitiv, în ciuda unor lipsuri este o lucrare importantă. Te asigur că o să figurezi ca autor. Am să găsesc uşor doi colegi în locul miticilor Charpentier şi Van Steen.

Se ridică, Peter rămânând lipit de scaun.

— La revedere, Wyman, şi noroc în profesia pe care ți-ai ales-o.

TREIZECI ŞI ŞASE

Simplul fapt că în 1969 Grete Andersen şi Peter Wyman îşi pierdură posturile din cauze diametral opuse confirmă natura paradoxală a practicării medicinii. Pe când femeia chirurg încercase să invoce regulile eticii medicale, Peter le călcase. Totuşi ambii suportau aceleaşi consecințe.

Desigur, Grete avea avantajul categoric considerabil de a fi fost parte lezată şi de aceea a apelat la acei medici din America care credeau că diploma facultății de medicină nu reprezintă un drept de a călca morala.

Comunitatea medicilor din Washington putuse s-o declare „persona non Grete“ (aşa ajunsese prin telefon la Laura), dar nu reuşise să rescrie istoria. Ei nu au putut să-i schimbe calificativele atât de frumoase pe care le obținuse la cursurile şi stagiile de clinică de la Facultatea de Medicină sau pentru „al şaselea an“ evaluarea pe care ei înşişi i-o acordaseră pentru munca depusă în spital. Ca atare, fu bine primită la secția de chirurgie a Spitalului Universitar din Houston, în cadrul celui mai interesant program de chirurgie, aşa cum era apreciat curent, constând din repararea şi înlocuirea inimilor umane.

Peter, în opinia sa nu fusese necinstit, ci doar eficient, crezând că istoria este de partea lui şi-i va da dreptate. Nenorocita maşinărie birocratică pentru stabilirea adevărului ştiințific era o pură pierdere de timp.

Deşi avea un dosar în care figurau douăzeci de articole publicate, scrisori de la profesorii săi şi chiar o notă a profesorului Pfeifer, care arăta că are o minte dotată pentru cercetare, Peter găsi foarte greu un alt post universitar. Aceasta nu era nicio surpriză pentru că el ştia că ceea ce spune o referință scrisă poate fi infirmat printr-un telefon.

Astfel că Peter prospecta sectorul privat pentru a putea găsi un laborator care să-l accepte. Dale Woodburn şi Art

Nagra, doi absolvenți de la Stanford deschiseseră un laborator particular de biochimie în Palo Alto, destinat cercetării şi aplicațiilor. Ei apreciau ideile lui Peter, titlurile lui, diplomele de la dosar şi, chiar dacă nu le era simpatic, puteau deosebi un recordman de la prima vedere.

Woodburn şi Nagra erau la curent cu evenimentele noi neliniştitoare din lumea medicală. Studiu după studiu, revistă după revistă, confirmau faptul alarmant exprimat prin sentința „dacă penicilina încă nu a decedat, ea va muri în următorul deceniu".

Incidența bolilor venerice crescuse de patru ori în zece ani. Alte bacterii începeau să fie rezistente la antibioticele miraculoase ale generației precedente. Numai în anul precedent muriseră şaptezeci şi cinci de mii de pacienți în urma infecțiilor *contractate ca urmare a şederii lor în spital.*

Aceasta este puterea duşmanului nostru – Boala.

— Laura, mă auzi?

— Legătura este perfectă, Palmer. Parcă ai fi în cealaltă cameră. Unde eşti?

— Undeva unde nu ți-ar plăcea să fii, răspunse Palmer, evaziv. Te-am chemat să ştiu ce mai e nou?

— Totul e bine. Ți-am scris o scrisoare.

— Bine, îmi pare rău că nu am dat semne, dar am fost destul de ocupat. Crede-mă. Eşti sigură că nu ai o ştire pentru mine?

Deşi ştia la ce face aluzie, ea ocoli întrebarea.

— Palmer, mă scol ia cinci, plec la spital, văd pacienți bolnavi, văd convalescenți, vin acasă şi mă prăbuşesc. Singurul lucru important ar fi că s-a înființat un secundariat special în neonatologie, adică tratarea copiilor din momentul naşterii lor. Şi am fost acceptată în program.

— O, asta-i minunat. Te vei ocupa mai departe de îngrijirea bebeluşilor.

— Da, este foarte interesant – altfel spus, voi putea să-ți frâng inima.

— Înțeleg... fiindcă suntem la subiectul ăsta... mă întreb...

— Nu, Palmer, nu sunt, spuse ea încet.

— Of.

— Ți-am spus că nu lucrează automat din primul moment. Şansele erau împotriva noastră.

Vocea lui Palmer părea deodată mai detaşată.

— Cred că am ținut prea mult convorbirea. Nu sunt multe linii şi aşteaptă şi alții...

— Palmer, promite-mi că-mi scrii chiar dacă n-ai să-mi spui altceva decât că eşti sănătos. Altfel, simt că sunt căsătorită cu o cutie poştală cu un singur sens.

— Laura, eşti totdeauna în gândurile mele. Sper că mă crezi.

— Şi tu în ale mele.

Laura era mai nelămurită ca oricând. Îşi făcea chiar mustrări că nu a rămas însărcinată de dragul lui. Poate că dorința sinceră a lui Palmer era să consolideze căsnicia. Ea voia să fie iubită de el aşa cum fusese cu ani în urmă.

— Păi, cred că e timpul să ne spunem la revedere.

— Da, sigur. La revedere.

Din NONFICTION FORECASTS, Publishers Weekly, 6 martie, 1970.

SUFLET DE CAMPION. Un psihiatru examinează aşii sporturilor, Barney Livingston, doctor în medicină, Berkeley House, $ 7,95.

Un psihiatru practician examinează psihicul campionilor diferitelor discipline sportive, de la jocurile olimpice la box şi baseball. Cercetarea extinsă şi interviuri în adâncime în această încercare care separă extraordinarul de ceea ce numeşte Livingston „atletul obişnuit“.

Fiecare din cele douăsprezece capitole este dedicat

unui singur mare campion, de exemplu, Jesse Owens („Ce-l face pe Jesse să alerge?“), Sandy Koufax („Proiectilul stângaci”), dr. Roger Bannister („Patru minute de fiziologie“).

Livingston prezintă observații incitante, cum ar fi aceea că anumiți alergători consideră cursa un mod sublimat de a obține o compensație pentru că părinții i-au neglijat în favoarea altui frate.

Un studiu lucid, scris într-un limbaj accesibil, care va atrage atenția unor mulțimi de fani şi a celor interesați să afle ce îi face pe oameni să alerge.

Primul episod în „Sports Illustrated“ (aprilie 1920).

Bill Chaplin era atât de entuziasmat de reclama făcută încât îşi convinse colegii să crească tirajul cărții lui Barney de la zece mii la cincisprezece mii de exemplare. Ei hotărâră de asemenea să finanțeze un turneu al autorului şi să aranjeze o serată de lansare a lucrării ce se anunța ca best-sellerul anului.

Dar fu decepționat că Barney nu sărea într-un picior de bucurie.

— De câte ori vrei să-ți spun, dragă Bill, că eu lucrez pentru Sigmund Freud, nu pentru circul Barnum. Nu vreau să fiu comercializat ca un detergent. Am scris o carte serioasă şi vreau să fie luată în serios.

— Barney, tu vrei ca ea să se *citească.* Pentru asta trebuie să se audă de ea. Propunem doar ca să ai una sau două apariții la televiziune, să mergi la Washington şi la Boston…

Barney îl întrerupse:

— Bill, eu sunt doctor psihiatru, pentru numele lui Dumnezeu. Pacienții mei au destul de furcă cu mine ca să mai mă vadă şi acasă când îşi mănâncă omleta.

Chaplin suspină neconsolat.

— Vrei cel puțin să debutezi cu o recepție onorabilă la hotelul St. Regis şi câteva interviuri – mă asculți? — cu

câțiva gazetari importanți?

— De ce ar dori vreunul să întâlnească un necunoscut ca mine?

— Ei, vezi, spuse Bill, acum vine rândul ideii mele de geniu. Vom face o serată nu pentru cartea ta, ci pentru personajele din ea. N-ar fi minunat să-i avem printre noi laolaltă într-o cameră pe toți acești eroi de legendă?

Barney fu încântat de idee, dar se temea să nu fie antrenat într-un spectacol de circ. Acoperi microfonul cu mâna şi se întoarse spre Emily:

— Bill vrea să…

— Ştiu, vorbea aşa de tare că am auzit tot.

— Ce părere ai?

— Cred că are dreptate în privința unei apariții în presă, dar trebuie să te asiguri că vei avea dreptul să controlezi articolele respective.

Barney reluă convorbirea.

— Perfect Bill, sfătuitorul meu mă convinge că tu ştii mai bine ce trebuie făcut. Numai să ai grijă să nu apară nimic fără să văd şi eu înainte. Nu vreau sub niciun motiv să am de-a face cu reviste porno.

— Las' pe mine, spuse Bill mulțumit.

Barney închise telefonul şi privi spre Emily:

— Veşti bune, nu-i aşa?

— Aş zice că sunt formidabile, dar cum se face că nu eşti entuziasmat?

Şi Barney se gândi. „Sunt încântat, dar ştiu şi ce mă opreşte să fiu fericit întru totul".

Deşi promisese să nu atingă subiectul, de când ea se mutase la el nu se putea reține să nu facă aluzii. Când îşi făceau alergarea prin parc, el arăta spre copiii care se jucau cu baloane şi spre mamele cu cărucioare, spunând:

— Vom avea şi noi unul într-o zi şi atunci o să te măriți cu mine.

Dar Emily răspundea întotdeauna la fel:

— Suntem fericiți aşa cum suntem. Hai să ne bucurăm de partea bună cât mai mult timp.

Pentru că ea repeta mereu acest răspuns ca pe o dogmă, Barney începu să se întrebe ce înțelege ea prin „cât mai mult timp“. „Asta înseamnă să ne bucurăm de viață, fără să ne asumăm răspunderea aducerii pe lume a unor copii? Sau poate a vrut să spună că nu vom fi împreună mult timp?“

Strada Tu-doh din Saigon era cunoscută soldaților americani sub numele de Strada Plăcerii. Gangurile luminate în roz țipător şi albastru de neon satisfăceau prin faptul că prezentau cele mai senzuale visuri interzise monahilor.

Căpitanul Hank Dwyer, doctor în medicină, se simțea aici ca într-un Disneyland al plăcerilor senzuale cu minunații fără sfârşit. În acest paradis carnal revenea de câte ori avea ocazia.

Fetele erau aşa de frumoase – delicate, zvelte ca nişte statui de fildeş – încât mâinile lor fine provocau dorința printr-o singură atingere.

Este adevărat că ele primeau bani pentru a-şi oferi compania, dar în schimb, dăruiau mai mult decât plăceri fizice. Ele ştiau că bărbații caută să uite singurătatea, în egală măsură cu satisfacția sexuală. Ele aduceau alinare, ştiau să fie apropiate şi chiar să adore.

Asta pentru că bărbații au puternice dorințe psihice şi jinduiesc să fie flatați că ei sunt sexul tare. Fie că luptă în jungla din Wallstreet, fie în orezăriile din Vietnam, ei vin acasă flămânzi în fiecare seară şi au nevoie să stea adulați pe piedestalul lor.

Dar americanii din sudul Asiei erau tulburați de cele ce auzeau că se întâmplă în Statele Unite.

Se zvonea că acasă piedestalurile lor se clatină.

Pe când ei luptau în Vietnam, în America era un altfel de război. Numai că în loc să ardă sate, combatantele îşi dădeau foc la sutiene.

Ştirile privind eliberarea de prejudecăți a femeilor din Statele Unite erau primite cu nelinişte de soldații din

Vietnam. Cum puteau ei lupta pentru eliberarea unei țări, dacă la întoarcerea acasă îi aştepta prizonieratul!

De aceea, aici, pe Strada Plăcerii, ei îşi căutau refugiul în brațele celor mai atrăgătoare femei pe care le văzuseră vreodată. Părul şi ochii lor negri ca smoala, surâsurile provocatoare şi mai ales senzualitatea de copil pentru că multe dintre ele aveau sânii abia mijiți, toate acestea le dădeau aspectul unor adolescente la prima lor dragoste.

Nectar şi ambrozie: Cum îşi făcea rost o țară ca asta, care dincolo de capitală era bântuită de lupte sângeroase şi atroce, de vinurile şi mâncărurile cele mai fine franțuzeşti? Deşi țăranii mureau de foame în sate, în Saigon nu se ducea lipsă de *pâté de foie gras* şi şampanie. Nimic din ce se găsea la Paris nu lipsea în Saigon; cu excepția păcii.

La câteva zeci de kilometri de Strada Plăcerii, soldați de optsprezece ani – băieți de fermieri din Dakota, negri din ghetourile din Chicago şi Detroit – erau omorâți şi sfârtecați fără să fi înțeles cu adevărat pentru ce se luptaseră.

Şi totuşi, mulți din concetățenii lor de acasă îi blestemau pentru că urmau steagul țării lor şi mureau pentru ea.

Pentru un doctor existau doar două căi ca să reziste spectacolului îngrozitoarelor răni de război: prin împietrirea simțurilor sau prin alimentarea lor.

Hank Dwyer alese ultima cale. Lupta devenea tot mai fioroasă. Astfel că ajungea să vadă zilnic zece soldați cu picioarele smulse de mine şi era atât de năclăit cu sânge încât se abrutizase. Singurul moment când simțea că trăieşte era în brațele lui Mai-ling.

Se întâlniseră pe Strada Plăcerii în circumstanțe comerciale. Dar el îşi dădu repede seama că aceste zeițe de porțelan veneau din familii educate care se împrăştiaseră sau chiar dispăruseră. Şi ele veneau în Strada Plăcerii în căutarea unui partener. După o săptămână de vizite nocturne, Hank o convinse pe Mai-

ling să vină şi să locuiască alături de el, în vila cu aer condiționat pe care o împărțea cu alți doi ofițeri care achiziționaseră şi ei „soții“ orientale.

Aveau într-adevăr totul pentru a deveni o comunitate mai mică. Una din celelalte femei avea deja un copil. Alta era însărcinată şi Mai-ling, noua sosită, află imediat de la ele că legăturile ei cu America se vor consolida puternic dacă devenea mama unui copil al cărui tată era un ofițer american.

Hank primi vestea fără emoție. Dacă Cheryl i-ar fi adus-o, şi-ar fi pierdut cumpătul şi ar fi insistat să se pună capăt sarcinii.

Dar aici, în Asia de Sud-Est, lucrurile erau cu totul diferite, îngrijirea copiilor cădea exclusiv în sarcina femeilor; pe lângă aceasta Mai-ling înțelegea că orice bărbat este prin natura sa poligam şi îl aştepta cu răbdare toată noaptea până venea înapoi la ea... din Strada Plăcerii.

Barney Livingston, medic, s-a născut la 16 iunie 1937, la spitalul Kings County, Brooklyn şi a fost „lansat“ în lumea literară în salonul Versailles al hotelului St. Regis, New York.

Până una alta, între apariția reclamei din „Publishers Weekly“ şi data publicării, editura aranjase vânzarea către o casă editorială a unei ediții broşate, contra cincisprezece mii de dolari, un preț pe care Bill Chaplin îl considera modest, dar care pe Barney îl uimi într-atât încât îşi petrecu jumătate de zi scriind mereu suma în carnetul său de note.

Într-o dispoziție festivă, ieşi în oraş să-şi comande un costum la un croitor.

„Doamne“, se gândea el în timp ce croitorul îi lua măsurile din toate unghiurile posibile, „omul ăsta este mai minuțios decât un doctor“.

Nimic nu era lăsat la întâmplare. Croitorul îl întrebă chiar şi amănunte privind purtatul pantalonilor, care

pentru Barney, care-şi comanda prima oară un costum, păreau stranii. Barney plecă de la atelierul de croitorie cu o senzație de ușurare că operația luării măsurilor se terminase.

— Doamne, arăți măreț, spuse Emily cu entuziasm. Cred că o să te păzesc la serată casă nu te fure vreo femeie.

El o luă în brațe şi spuse:

— Ascultă, copilule, când eşti cu mine în cameră nici pe Raquel Welch nu aş băga-o în seamă.

— Oare vine şi invitata extraordinară a lui Bill?

— Da, răspunse Barney cu un zâmbet forțat. Asistentul său a făcut toate aranjamentele.

— Fac prinsoare că arată extraordinar.

Barney oftă.

— Em, ştii că eu vreau să fiu monogam. Vreau să te prind cu stânga şi să te țin bine ca să-ți pun cu dreapta un inel în deget.

— Dar mai este şi zeița blondă a medicinii.

— Vrei să spui Laura?

— O s-o întâlnesc în sfârşit sau este doar un vis al tău ca să mă faci geloasă?

— Sunt sigur că este prea ocupată ca să vină, răspunse Barney fără să comenteze tonul ei. I-am cerut lui Bill să-i trimită o invitație, doar ca să înțeleagă că mi-ar fi plăcut să vină.

Douăzeci de minute mai târziu, se aflau în holul hotelului. Estelle, Warren şi soția lui, Bunny (cu o sarcină foarte evidentă) aşteptau cu nervozitate.

— De ce nu mergeți sus, întrebă Barney vesel. Primii sosiți au partea cea mai bună la bufet.

Îşi îmbrățişă mama, care venise special din Florida în dimineața aceea.

— Mulțumesc mamă că ai venit.

— Vai, Barney, crezi că aş fi lipsit de la un astfel de eveniment? Ai uitat că am fost bibliotecară? Pentru mine

cel mai mare lucru pe care poate să-l facă un om este să scrie o carte.

Warren făcea eforturi să-şi învingă invidia.

— Hai să vedem ce bunătăți ne serveşte editura Berkeley în onoarea autorului. Dacă nu sunt bune, le intentez proces.

Nu erau primii sosiți. Cei mai mulți din campioni erau deja acolo. Cu răsuflarea tăiată de emoție, Barney îşi prezentă familia şi pe Emily nemuritorilor sportului.

Estelle îi şopti lui Barney:

— Rafer Johnson ăsta este cel mai frumos om pe care l-am văzut.

Recepția era în toi când îşi făcu apariția un oaspete neaşteptat.

Emily îşi dădu seama pe loc că era Laura Castellano.

Deşi îmbrăcată simplu într-un taior bleumarin, fără nicio podoabă în afară de părul ei auriu, când o priveai, frumusețea ei îți tăia respirația.

Barney se repezi s-o întâmpine, se sărutară şi imediat o prezentă.

— Em, ea este Laura, cel mai bun prieten al meu încă de când eram la grădiniță.

Ambele femei răspunseră într-un glas:

— Am auzit multe despre tine.

— Sunt bucuroasă că ai venit, spuse Emily, mai cu seamă, că eşti atât de ocupată.

— Nu aş fi scăpat ocazia asta pentru nimic în lume. Barney este prietenul meu cel mai bun. Şi cred că această carte a lui – „Suflet de campion“ – este extraordinară.

— Şi eu, spuse Emily. Şi dacă-ți place fragmentul pe care l-a dat „Sports Illustrated“, o să fii încântată când o să citeşti toată cartea.

— Dar am şi citit-o. Barney mi-a trimis-o în şpalt.

Deci temerile lui Emily se confirmau. Simțise de la început că cele mai adânci sentimente ale lui Barney erau rezervate acestei semilegendare Laura – oricât de mult ar fi afirmat el că prietenia lor era platonică.

Nu se mai simți în stare să continue conversația. Se scuză şi plecă spre un coleg de la editură:

— Nu este formidabil? se auzi un glas din spatele Laurei.

Ea se întoarse şi, în spatele ei, frumos şi elegant ca totdeauna, se găsea Bennett Landsmann.

— Ben, strigă ea şi se îmbrățişară cu căldură. Ce mai faci?

— Ştii răspunsul dinainte, rânji el. Ce face orice secundar? Când e pe jumătate viu, când pe jumătate mort. De data asta e mai bine – sunt pe jumătate beat.

— Ce crezi despre succesul prietenului nostru?

— Şi tu şi eu ştim că este cel mai potrivit să-l aibă. Îți place Emily? Este şi ea sortită succesului.

— E drăguță, răspunse Laura. Nu am avut timp să vorbim prea mult, dar îmi pare că este foarte dinamică. Sunt fericiți?

— Barney o iubeşte, asta o ştiu, spuse Bennett. Vrea să se însoare cu ea, dar din motive pe care eu le consider necunoscute, ea continuă să spună nu. Dar Barney crede că până la urmă ea va ceda, dacă vor continuă ca până acum.

— Ascultă, Landsmann, totuşi nu am zburat de la Boston până aici numai pentru o întâlnire între colegi. Vreau să văd stelele. Unde este Jackie Robinson?

Bennett arătă cu degetul.

— Vezi îngrămădeala aia din colțul salonului? În mijlocul ei se găseşte campionul. Nu l-am cunoscut până acum, aşa că să rugăm gazda să fim prezentați.

— Foarte bine, fă-ți loc prin mulțime şi eu mă țin după tine.

Bill Chaplin era în al şaptelea cer. Serata reuşise peste aşteptări.

Era nemaipomenit să-l vezi pe Jesse Owens discutând despre alergări cu Roger Bannister (venit cu avionul special pentru seratã) şi să-i vezi pe Joe Louis şi Muhammad Ali pozând în fața oamenilor în atitudini de

box. „Ce luptă ar fi fost între mitraliera neagră, atunci în floarea tinereții sale, împotriva marelui campion actual?“

Bill îl rugase pe Bannister, care acum era neurolog la Londra, să țină un toast. El făcu unul scurt şi la subiect.

— Fiindcă am ambele experiențe, vă spun cu convingere că patru ore de conversație cu doctorul Livingston sunt mai prețioase decât patru minute pe pistă. Cred că Barney trebuie felicitat pentru imaginație şi pentru ideile lui care demonstrează că un atlet, pe lângă trup, are şi un suflet.

Aplauzele aprobară toastul şi, în momentul în care cei doi medici dădeau mâna în fața fotografilor, Muhammad Ali strigă:

— Hei, doctore, ai uitat să spui de mine că am cel mai mare suflet din toți cei prezenți aici.

Barney privi spre Estelle şi Warren. Fratele său plesnea de mândrie. Mama îşi ştergea ochii. Şi el se gândi: „Doamne, de ce nu e şi tata aici?“

— Am autografele tuturor.

— Vai, Bunny, doar nu mai eşti copil? o certă Warren, Este demodat să aduni autografe.

— Nu păreau să fie de părerea asta. Ali mi-a scris chiar o poezie pe un şervețel.

Barney aranjase ca un mic grup, pe care-l numea „echipa casei“, să vină în apartamentul lui pentru o mică gustare cu sandvişuri şi şampanie.

— Hei, Bun, e minunat, spuse Laura când Warren îi turna în pahar. Hai, citeşte-ne şi nouă poezia.

Bunny scoase şervețelul din buzunar.

— E cam scurtă, dar este în stilul lui Ali.

„Livingston e-o stea acum
Dar tot eu sunt cel mai bun.“

Urmă un hohot general de râs.

— Păstreaz-o, Bunny, s-ar putea să fie prețioasă într-o zi, o sfătui Barney.

— O să fac mai mult decât atât. O s-o înrămez.

Emily aduse un platou mare cu cele mai rare delicatese şi ei continuară să mănânce, bând şampanie ca şi cum ar fi fost apă minerală.

— Hei, Barney, i se adresă Laura cam ameţită: Dintre campioni care crezi că era cel mai interesant?

— Să fiu cinstit, nu ştiu răspunse el şi mai ameţit decât ea. Dar un lucru ştiu să-ţi spun, că dacă ar fi să aleg o singură persoană din lume cu care să iau masa, aceasta ar fi… ar fi Emily.

Micul grup plin de şampanie aplaudă.

— Pe când nunta, Barn? întrebă Bunny.

Mintea lui Barney era prea grea de băutură ca să poată răspunde imediat. Dar Emily preluă conducerea.

— Bunny, o să afli prima, îşi promit, răspunse ea, afişând bucuria.

— Nu, nu, protestă Barney. *Eu* vreau să fiu primul.

Imediat după zece, Laura se ridică.

— Nu-mi place să plec pe furiş, dar trebuie să prind ultimul avion de Boston.

Bennett se ridică şi el.

— Cred că e timpul să plece şi chirurgul de faţă. Laura, pot să te las în drum. Aeroportul La Guardia este chiar în direcţia spre Yale.

— Perfect, şi pe drum îmi povesteşti ce-ai mai ciopârţit în ultimul timp, Ben.

Cei doi îşi luară rămas bun de la fiecare. Lui Barney, Laura îi şopti la ureche:

— Emily este formidabilă. Pe asta n-o scăpa.

— N-am s-o scap, îi şopti el.

Îi conduse pe Laura şi Bennett până la uşă. Când se întoarse, Warren îşi punea haina.

— Nu ştiu ce faceţi voi, dar eu muncesc ca să pot trăi, Bunny trebuie să ducă la şcoală copiii şi mama e obosită. Aşa că noi plecăm şi te lăsăm să te încălzeşti în soarele gloriei. Apoi se întoarse către Emily şi-i spuse: Ia-l pe fratele meu mai mare într-o duminică şi veniţi la noi la

prânz. Pe el nu mă pot baza.

În sfârşit, populaţia scăzu la două persoane.

— Ei? spuse Barney privind-o cu afecţiune pe Emily. Cum ţi-a plăcut seara asta?

— Ea e cu desăvârşire superbă.

— Ce?

— De ce nu mi-ai spus niciodată că Laura este atât de frumoasă?

— Pentru că nu este, spuse el direct. Cel puţin, faţă de tine…

— Hai, măi, în comparaţie cu ea eu nu reprezint nimic. Să fiu sinceră cu tine, în momentul în care îi vorbesc mă simt complexată.

— Dar de ce? Ea este doamna Palmer Talbot şi între noi…

— Nu-mi mai spune povestea aia cu relaţia platonică. De ce nu admiteţi că între voi este o legătură deosebită? De exemplu i-ai trimis şpaltul cărţii.

— E doctor *şi* o iubitoare a sportului; ce trebuie să mai spun ca să te liniştesc, Em?

— Nu ai putea.

— Ce-ar fi să-ti spun: mărită-te cu mine şi n-o să mai vorbesc niciodată cu Laura Castellano? Nici la nuntă n-am s-o chem.

— Oh, Barn, gemu ea obosită. Să nu mai reluăm asta.

— Perfect, spuse el hotărât. Atunci hai s-o lămurim o dată pentru totdeauna: de ce nu poţi să te măriţi cu mine? Ce naiba te opreşte?

Emily începu să plângă:

— Am ştiut, am ştiut că o să ajungem aici.

— Unde? Pentru Dumnezeu, la ce am ajuns?

De data asta el nu era dispus s-o lase să-i scape.

— Eu te cunosc, Barney, poate mai bine decât tu însuţi. Nu vrei doar o soţie, vrei o familie.

— Şi? Ce-i rău în asta? Nu e natural, când un bărbat şi o femeie se iubesc?

Vocea ei veni dintr-o dată ca o rafală de automat în

întuneric.

— Barney, eu nu pot avea copii.

Liniştea deveni apăsătoare.

— De unde ştii? întrebă el încet.

— Când eram studentă, mi-am făcut o laparoscopie. Mi-au spus că trompele sunt total blocate şi că nu sunt operabilă.

Barney nu ştia ce să simtă, dar ştia ce să spună.

El îngenunche lângă scaunul ei şi şopti:

— Emily, eu pe tine te iubesc. Nu pe un copil care încă nu a venit pe lume.

— Ascultă, Barn, am trăit cu tine şi ştiu că lucrul pe care ți-l dorești cel mai mult în viață este să fii tată.

Plângea şi ultimele ei cuvinte abia se auziră.

— Şi eu nu pot să te fac.

— Em, crede-mă, argumentă Barney, n-o să conteze. Dacă vrem, putem să adoptăm.

— Ai să mă urăşti într-o zi pentru asta, reveni ea cu o nuanță de necaz, chiar dacă te vei purta nobil. Te vei ataşa de mine şi vei trăi veşnic cu durerea ta *în tine* că nu ai avut copiii tăi.

Tăcură amândoi.

Într-un anumit sens, Emily avea dreptate. Barney deja începu să sufere.

— N-o să mă părăseşti, Em? se rugă el.

— Nu, Barn, stau aici până o să mă arunci afară.

Barney se gândi în sine: „cel puțin o să mai am o şansă să vorbesc cu ea şi cu mine însumi“.

Ca de obicei, adunarea anuală a „societății Americane de Psihiatrie“ a fost un potpuriu haotic de dispute, accese de furie, şi o groază de comportări antisociale. (La urma urmelor acesta era domeniul expertizei lor.)

Barney a susținut în sesiunea consacrată psihanalizei literare un studiu despre „Moby-Dick şi psihicul american“, care s-a bucurat nu numai de o primire călduroasă, dar şi de o invitație susținută de a vizita

comitetul de redacție al revistei Societății.

Bucuria sa fu dezamăgită. Spre consternarea lui, în şedința plenară de încheiere, premiul pentru cea mai bună lucrare fu decernat celebrului Andrew Himmerman pentru studiul „Psihiatria adolescentului“. Oare monografia aceasta era chiar atât de genială? Cum a putut „Societatea Americană de Psihiatrie“, ale cărei principii de bază erau să readucă pe drumul cel bun sufletele, să acorde un premiu unuia care a încălcat codul eticii?

„Probabil că acesta are dedesubturi politice“, se gândi Barney, „dar dacă vreodată voi da ochii cu desfrânatul ăsta o să-i trântesc în față ce gândesc despre el“.

Şi ironia sorții, ei se întâlniră la toaleta hotelului în care puteau intra deodată mai mult de cincizeci de bărbați.

La ora patru şi treizeci şi opt după amiază, Barney intră acolo şi se găsi alături de Andrew Himmerman, singur.

— Mi-a plăcut foarte mult lucrarea dumitale, doctore Livingston, remarcă psihiatrul mai în vârstă.

Barney se făcu că nu-l aude.

— Ai nimerit drept la țintă, continuă Himmerman, afabil. Presupun că ți-o publică în revistă.

Barney termină ce avea de făcut în încăperea aceea şi îşi controlă ținuta, gata să se retragă din acea situație jenantă.

Himmerman era mirat.

— V-am ofensat cu ceva, doctore? reveni el politicos.

— Nu, i-o întoarse în sfârşit Barney. Dar ați făcut-o unei prietene la care țin.

— O, spuse psihiatrul calm, şi cine este aceasta?

— Îmi pare rău, răspunse Barney sarcastic, am uitat că au fost atâtea în viața dumitale încât nu le mai ții socoteala. Mă refer în mod special la Grete Andersen.

— O, doamne, gemu Himmerman.

Îşi spălau mâinile acum, la distanță unul de altul.

— Mi-ar plăcea să punem lucrurile la punct, doctore Livingston.

Barney nu binevoi să răspundă.

— S-ar putea să nu crezi, insistă Himmerman, dar nu m-am atins niciodată de fata aceasta. Nu neg că m-am purtat nepotrivit acum câțiva ani, dar…

Barney i-o tăie cu un vers din Marlowe:

— „Dar asta era în altă țară şi, în plus, târfa e moartă".

Himmerman se făcu alb la față. Când în sfârşit putu să vorbească, era evident că îşi găsea greu cuvintele.

— Nu pot să-ți spun cât de mult mă apasă moartea acelei fete. Căsătoria mea e distrusă, soția mea devine paranoică de câte ori vorbesc cu o femeie frumoasă. Crede-mă, somnul meu nu este tocmai liniştit.

— Cu Grete se pare că ai dormit destul de liniştit.

— Nu, nu! Nu am avut nicio legătură cu fata asta. Era total isterică. Totul a fost imaginat.

— Doctore Himmerman, spuse Barney, căutând să-şi stăpânească nervii ca să-şi demonstreze propria stabilitate psihică, am văzut o fotografie cu amândoi. Purtai şort de tenis şi ea avea un bikini sumar, cu brațele unul în jurul altuia. Eastman Kodak nu scoate filme după lucruri imaginate.

— Vai, nu, mormăi Himmerman, apoi întrebă supărat: Ai studiat atent fotografia?

— Nu cu microscopul, dar am privit-o bine.

— Atunci trebuie că ai băgat de seamă că ea avea brațele în jurul meu şi nu invers.

— Negi că ai luat-o pe Grete la Hilton Head pentru o săptămână în doi?

— Doctore Livingston, dacă ți-aş spune că nu era vorba de o legătură, că ea s-a dus *independent* de mine acolo şi că, după câte ştiu, mai este încă virgină, o să mă crezi?

— Ar fi greu, răspunse Barney.

— Atunci să-ți dau câteva fapte incontestabile, insistă el, cu vocea din ce în ce mai nestăpânită. „Societatea Americană de Psihiatrie din statele sudice" şi-a ținut

adunarea anuală la Hilton Head, în weekendul din 17-18 aprilie 1966. Eram preşedinte pe atunci. Crezi că aş fi atât de nebun să iau cu mine un pacient la o *astfel* de ocazie?

Barney încă nu era convins.

Himmerman continuă.

— Am ieşit la piscină în timpul pauzei de prânz şi deodată fiinţa asta isterică ţâşneşte din boschet şi mă îmbrăţişează. Plătise pe unul din paznici să ne facă o fotografie. I-am spus pe loc că relaţia noastră profesională este terminată şi să nu mai vină la ora din lunea următoare.

Se opri, oftând la aducerea aminte a incidentului nefericit, şi întrebă:

— Îţi pare plauzibil ce ţi-am spus, doctore Livingston?

— Da, acceptă Barney. Dar de ce ai luat pilulele?

Himmerman lăsă capul în jos.

— Încerc să fiu brutal de cinstit şi asta nu este uşor, doctore.

— Ştiu, spuse Barney, compătimitor.

— Problema fetei acesteia, şi acum vorbesc confidenţial ca doctor către doctor, este o frică morbidă de bărbaţi. E o isterică clasică, se înspăimântă când excită un bărbat şi apoi fuge…

Se opri un timp, apoi continuă.

— Cred, şi asta nu mă avantajează, că transferul s-a operat şi că ea era paralizată de sentimentul faţă de mine. Singura ei scăpare era să mă discrediteze ca obiect al dragostei ei. Cum a reuşit, nu ştiu încă, dar şi-a aruncat o privire în dosarul meu de la Societate. Până atunci nimic nu scăpase în presă. Jurasem în faţa Comitetului de Etică să intru în tratament eu însumi. Era singura condiţie pe care mi-a impus-o soţia mea ca să rămână cu mine. Şi iată că această bolnavă, căci este o femeie bolnavă, ameninţa să convoace o conferinţă de presă şi să se prezinte ca ultima dintr-un lung şir de victime sexuale.

Îl privi pe Barney în ochi şi-l întrebă:

— Dacă ți s-ar fi întâmplat dumitale ca întreaga carieră, căsătoria, totul să piară ca un fum din cauza unei minciuni, nu crezi că ai pierde pentru moment controlul...?

Vocea sa se stinse.

— Da, spuse Barney blând, pentru că acum îl credea. Cred că da. Îmi pare rău, doctore Himmerman, te rog să mă ierți.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

În 1972, moartea se manifestă groaznic.

Au murit prinți, preşedinți şi poeți. Coasa ei a atins ce era mai bun, lăsând Pământul mai sărac.

Ezra Pound, poet genial şi straniu, lăsă în urma lui o „podoabă minunată, un nume pe care anii nu-l vor şterge".

Charles Atlas, dintr-o făptură plăpândă de patruzeci şi cinci de kilograme, devenise un model sculptural atletic pentru toți adolescenții, dar nu a putut să învingă moartea.

Harry Truman, preşedintele care amenințase că va pocni un critic care atacase maniera de a cânta a fiicei sale, pierdu repriza finală. Îl învinse moartea.

Maurice Chevalier, fermecătorul francez, deşi poate mai puțin cavaler decât s-ar crede după nume (a cântat în fața trupelor naziste ocupante) a plecat spre... Dumnezeu ştie ce direcție.

Ducele de Windsor, care-şi pierduse dreptul de a fi rege, pentru a putea iubi pe aleasa inimii sale, acum abdicase de la viață.

Edgar Hoover, şeful F.B.I. a fost anunțat prin toate codurile secrete că pleacă definitiv pe tărâmuri total neinvestigate.

Howard Johnson, inventatorul înghețatei cu fructe, plecă spre ceruri înconjurat de un cor de îngeri.

Jackie Robinson, la numai cincizeci şi trei de ani, fu secerat.

Mult mai tineri erau însă toți soldații din Vietnam morți până atunci, în număr de aproape cincizeci de mii.

Şi poate nu a fost întâmplător că revista „Life{7}" a dat faliment.

Insuccesul cărții sale la marele public i-a provocat lui Barney o adevărată rană sufletească.

Pronosticul făcut de „Publishers Weekly“ privind succesul cărții „Suflet de campion“ nu se adeverise câtuşi de puțin. Nu mai apăruseră aprecieri pozitive. Criticii îl ignoraseră, cartea lui avu cea mai rea soartă posibilă – fu uitată.

— Bill, spune-mi adevărul, îl întrebă el, după trei luni de la publicare, cartea mea a murit de tot?

Bill răspunse:

— Mai degrabă putem spune că vânzările au fost mai slabe decât mă aşteptam, dar cred că o ediție de buzunar poate să intereseze un public mai larg.

Chaplin ezită, încercând să găsească nişte fraze mai inspirate ca să-l consoleze. Dar îşi dădu seama cu părere de rău că nu putea evita răspunsul.

— Da, spuse el, aş spune că s-a instalat rigiditatea cadaverică – rigor mortis.

Dacă experții de la ghidul Michelin ar fi luat masa la restaurantul La Renaissance, în inima Saigonului lângă Spitalul Francez, i-ar fi atribuit cu siguranță trei stele.

Aceasta era cel puțin părerea maiorului Palmer Talbot, care mergea adesea acolo, mai ales când voia să impresioneze un delegat guvernamental sau un gazetar la modă.

— E o ironie, domnule maior, să găsim cel mai bun restaurant francez din lume la antipodul Parisului. Ai fi crezut că războiul va altera stilul acesta.

— Cred că presa de stânga exagerează situația de aici ca să facă vânzare ziarelor sale. Vedeți, aici lucrurile nu sunt scăpate din mână şi sper că v-ați convins că în câteva luni vom aduce pacea în această binecuvântată parte a lumii.

S-a spus adesea că războiul este iadul pe pământ, arareori însă se admite că, pentru câțiva privilegiați, războiul poate fi destul de agreabil..

Într-adevăr, turneul lui Palmer Talbot în Vietnam fusese până acum extrem de plăcut. El învățase

vietnameza nu în scopul de a merge în satele îndepărtate după partizanii lui Ho Si Min, ci mai degrabă ca să uşureze coordonarea trupelor sud-vietnameze cu a celor americane, în calitate de ofițer de legătură între comandamentele lor.

El mai avea sarcina demnă de invidiat de a câştiga inimile şi minţile unui nesfârşit şir de vizitatori distinşi, care veneau şi plecau în aşa-zise misiuni de colectare de date. Palmer avea întotdeauna grijă ca orice ar fi văzut aceştia, ei să constate că un loc ca Renaissance era încă prosper şi că deci războiul nu era *chiar atât* de rău.

De aceea, el nu a fost surprins când, ajungând la comandant într-o dimineață, găsi un mesaj din partea preşedintelui Comitetului de Apărare al Senatului care-i cerea să-l sune.

— Vrei să-mi faci legătura cu senatorul Forbes, îi ceru el secretarei, euroasiana Marie-Claire. Preiau apelul din biroul meu.

— Nu, domnule maior, a cerut să-l sunați pe firul special. Este poate ceva secret, ținând de planurile de apărare.

Aşa că el se duse în camera cu izolare fonică specială în care era ținut telefonul „secret“. Palmer făcu cifrul care era înscris în mesajul care îi fusese înmânat – era al casei senatorului şi nu al biroului lui – şi Palmer fu imediat în legătură cu acesta.

— Alo, domnule senator, aici e Palmer Talbot din Saigon.

— Salut, Palmer, mulțumesc că m-ai chemat, presupun că la voi acolo este dimineață.

— Da, domnule, vă pot fi de folos cu ceva?

— De fapt, poți, maiorule. Poți să-mi faci o mare favoare.

— Ce anume, domnule?

Senatorul făcu o mică pauză, şi apoi răspunse laconic:

— Să te-nsori cu Jessica.

— Jessica? întrebă Palmer uimit.

— Exact, maior Talbot. Cu fiica mea, Jessica, pe care ai lăsat-o însărcinată, când făceai cursurile de instructaj în casa mea. Dacă nu te deranjează aş anunța şi presa imediat.

— Dar este imposibil, domnule, se bâlbâi Palmer. Sunt deja însurat şi nu pot să-mi abandonez soția.

— Este frumos din partea dumitale să-ți protejezi soția. Dar şi eu simt nevoia să-mi protejez fata. Te sfătuiesc în mod categoric să adopți punctul meu de vedere.

Mesajul subînțeles era limpede. Forbes avea destulă putere ca să-l trimită pe Palmer în prima linie unde durata de supraviețuire a ofițerilor era măsurată în minute.

— Nu-ți face gânduri, maior Talbot, continuă senatorul, înțeleg că vor fi unele obstacole în drumul către altar. Dar dacă actuala doamnă Talbot este o persoană generoasă, aşa cum sunt sigur că este, va fi de acord cu un divorț mexican rapid şi totul va fi perfect.

Palmer era zguduit. Nu ar fi vrut s-o rănească pe Laura. Şi în mod deosebit nu ar fi dorit să se confrunte cu temperamentul ei spaniol impetuos.

— Ăăă, domnule senator, cu tot respectul, izbuti el să articuleze, îmi cereți să fac un lucru scandalos.

— Şi nu consideri că ce i-ai făcut Jessicăi este scandalos?

Palmer era pierdut:

— Domnule, aş vrea puțin timp să-mi adun gândurile, înainte ca…

— Sunt cu totul de acord, răspunse omul care făcea legi. De aceea vei primi zece zile permisie, începând cu ora nouă astăzi. Dacă te grăbeşti, şi sper că o vei face, eşti la San Francisco mâine şi în Boston poimâine. Între timp, pentru a grăbi lucrurile, voi vorbi cu un avocat, fost asociat al meu, să redacteze documentele necesare. E bine aşa, maiorule?

— Ăăă, da, sigur, domnule.

Dar când conversația se sfârşi, Palmer rămase pe loc

într-o stare de şoc, cu capul îngropat în mâini, murmurând din când în când: Laura, vai Laura, ce să fac?

Contrar părerii obişnuite, e posibil ca o ființă umană să trăiască normal noaptea în New York.

Pe măsură ce se întunecă cerul, ritmul nebunesc al vieții oraşului din timpul zilei scade, devenind aproape normal noaptea.

Barney ieşi pe terasă şi privi în jos oraşul care părea un roi de licurici.

Emily era în Elveția ca reporteră la campionatele europene de schi. Ca să-şi umple orele de singurătate, se gândise să termine un articol despre tulburările de gândire la schizofrenici. Dar chiar atunci sunase Laura şi asta îl făcu agitat şi incapabil să se concentreze.

Ea fusese prea incoerentă pentru ca el să poată pricepe mare lucru. Tot ce el dedusese era că se întâmplase ceva rău între ea şi Palmer şi că nu mai suporta să rămână singură în Boston.

Natural Barney insistase ca ea să ia avionul spre New York cât de repede posibil. Ea protestase spunând că Emily se va supăra. Dar aflând că era la campionate în Europa, spusese că va încerca să prindă ultima cursă de la Boston.

La ora unsprezece, portarul îl anunță că „Miss Castellano urcă spre apartament".

Ochii ei.

Fură primul lucru care-l izbi când deschise uşa. Erau ca nişte cercuri roşii mari, ca şi cum ar fi fost lovită într-o luptă. Era vizibil că plânsese ore în şir. Vocea îi era răguşită ca a unui om la capătul puterilor.

— Salut, articulă ea slab.

El îi luă valiza şi-i spuse:

— Intră, stai jos. Hai să bei o băutură tare.

Ea aprobă din cap.

— Pentru Dumnezeu, Laura, ce s-a întâmplat?

— A apărut Palmer… începu ea. Apoi izbucni în lacrimi. Nu pot să vorbesc, Barn, e de necrezut!

— Am crezut că este în Vietnam. Cum a venit aşa de repede acasă? Era rănit? Ce avea?

— Nu, Barney, *eu* sunt rănită, vrea să divorţeze.

— La dracu', ştiam că o să vină şi clipa asta. Cred că şi tu ţi-ai dat seama.

Ea scutură din cap.

— Nu, nu, am avut un fel de împăcare. Totul era bine şi iată că vine şi-mi aruncă o bucată de hârtie în faţă…

— Ce fel de hârtie?

— Consimţământul la un divorţ mexican *rapido*.

— Hei, asta-i nebunie, Castellano. De ce dracu' se grăbeşte aşa?

Laura îi expuse situaţia, cu o voce tremurătoare.

Barney era prea furios ca să-şi păstreze calmul profesional.

— Ştii ceva, Castellano? Bine că scapi de ticălosul ăsta. Cine nu-ţi este credincios, nu este demn să-ţi fie soţ.

Ea îşi ridică umerii a nedumerire.

— Oare eu am fost destul de bună să merit să-i fiu soţie?

Barney nu putea suporta această autoumilire a ei.

— Laura, pentru numele lui Dumnezeu, numai pentru că el te-a tratat ca pe un rahat, nu trebuie să te consideri chiar *tu* aşa. Fă-i vânt, Castellano. Dă-l dracului, într-o zi vei găsi pe cineva vrednic de tine.

Ea clătină din cap:

— Nu-i aşa, Barney. Sunt convinsă că în ceea ce priveşte norocul la bărbaţi m-am născut într-o zodie proastă.

El o conduse să se culce în camera de oaspeţi. Îi dădu un pahar cu apă şi două pastile şi se aşează lângă ea.

— Ştiu că nu mă crezi, dar îţi promit că mâine dimineaţă va răsări soarele. Asta înseamnă ca va începe o zi nouă pentru tine, zise Barney.

Ea luă pastilele şi, epuizată, se lăsă pe pernă.

— Mulțumesc, Barn.

El aşteptă până când fu sigur că ea a adormit, apoi ieşi în vârful picioarelor.

Se duse la maşina de scris, scoase articolul început despre schizofrenici, băgă o nouă foaie şi începu să bată.

MEMORANDUM

În atenția: doctorului L. Castellano

Din partea: doctorului B.Livingston

Subiectul: O sută unu de motive pentru care viața totuşi merită să fie trăită.

A doua zi duse ceaşca de cafea şi foaia.

Barney era la telefon, când Laura intră în salon. El închise şi zâmbi:

— Deja arăți mai bine, Castellano.

— Ce să spun… zise ea amărâtă. M-am uitat şi eu în oglindă. Arăt ca şi cum aş fi făcut zece reprize cu Muhammad Ali.

— Nu, nu-i adevărat, corectă el, Ali este un luptător *corect,* şi apoi îi făcu semn poruncitor spre canapea. Aşază-te.

El continuă:

— Am vorbit la telefon cu şeful tău şi i-am explicat fără amănunte că eşti bolnavă şi ai nevoie de o săptămână ca să te refaci. A fost foarte înțelegător.

— Şi ce trebuie să fac eu în timpul acesta?

— Să te plimbi, să te gândeşti la lucruri plăcute. În fond, de ce să nu-ți cumperi o întreagă garderobă?

— Nu prea seamănă a sfat profesional, Barney.

— Ascultă, Castellano, măcar în dimineața asta o să-mi schimb rolul. Priveşte-mă nu ca pe un doctor, nu ca pe un prieten ci ca pe un părinte. Ai să asculți ce-ți spun eu şi o să faci ce e mai bine pentru tine.

— Da, domnule, spuse ea cu un zâmbet abia schițat.

Dar te-ai retras din profesiunea medicală? Azi nu ai pacienți?

— I-am spus secretarei să anuleze vizitele din cursul dimineții şi dacă eşti în ordine, o să-mi văd pacienții de după amiază.

— Sunt bine, Barn. Nu trebuie să-ți strici şi tu viața pentru că eu mi-am stricat-o pe a mea.

— Nu-mi întoarce vorba. Adu-ți aminte că astăzi sunt pe post de tată.

O lăsă după prânz, sigur că ea va fi în stare să meargă la Muzeul de Artă Modernă, de exemplu, sau oriunde în altă parte.

Când se întoarse la şapte şi jumătate, el fu surprins să constate că Laura pregătise cina.

— Ştii, nu am făcut altceva decât să încălzesc mâncăruri gata preparate. E uimitor ce bunătăți poți cumpăra pe Strada Cincizeci şi şapte. Aşa că stai jos şi povesteşte-mi ce-ai făcut azi.

Barney îi dădu raportul pe scurt asupra celor patru cazuri pe care le tratase în acea după amiază, ca şi despre şedința la care participase în spital.

— Vreau să spun, Castellano, că dacă un specialist psihiatru ar intra în spital când se adună echipa noastră, nu ar fi în stare să deosebească doctorii de nebuni.

— Unele din şedințele noastre de la Boston sunt aşa. Apropo, cred că articolul pe care-l scrii este grozav.

— Adică povestea cu schizofrenia?

— Prezintă multe idei noi. Când îl termini?

— Păi, este deja întârziat atât de mult încât mai pot să-l las câteva zile.

— Nu, Barn, spuse ea ferm. Lasă-mă *pe mine* să fiu acum părinte. Când terminăm acest banchet, vreau să te duci la maşina de scris să-ți termini articolul. E un ordin.

Barney zâmbi.

— Da, mamă.

După trei ore, Laura citi ultimele pagini şi-şi exprimă aprobarea.

— Bine făcut, Livingston, cred că ai viitor în medicină.

— Şi tu, micuțo. Eu acum corectez articolul, iar tu te duci, căci vreau să mai ai o noapte de somn bun.

Ea se ridică, îl sărută pe frunte şi merse la culcare ca un copil ascultător.

A doua zi dimineață luară un mic dejun în viteză, pentru că Barney avea o zi încărcată.

Abia atunci Laura îi spuse:

— Nu mă mai întorc la Boston.

— Ce?

— Pur şi simplu, nu pot. Îmi dau seama că nu pot să intru în casa aceea. Mă întreb chiar dacă pot sa mai intru în Spitalul de copii fără să mă simt într-un fel umilită. Înțelegi?

— Da, în privința casei. Dar ce o să faci?

— Imediat cum pleci, mă aşez la biroul tău şi încep să dau telefoane ca să văd dacă există o unitate pentru nou-născuți care să aibă nevoie de mine.

— Nu în mijlocul anului Castellano, locurile sunt ocupate.

— Ah, Barney, încercă ea să zâmbească, se vede că nu ştii mare lucru despre lumea spitalelor. Chiar în momentul în care vorbim, undeva un doctor îşi taie venele… sau face o criză nervoasă. Uită-te la mine.

Barney o sună pe Laura din cabinet la prânz. Vocea ei era veselă.

— N-ai să crezi dar am găsit un post.

— Ai reuşit repede. Cum?

— Să vezi, de fapt fostul meu profesor de pediatrie a vorbit cu un prieten de la Queen's Hospital din Toronto. Şi chiar dacă ei nu încep programul până la anul, au deja fondurile. Aşa că pot să încep oricând.

— E fantastic.

— Îmi vine şi mie greu să cred. Dar ca să fiu sigură că nu dispare postul, plec diseară la Toronto.

— Ei, Castellano, nici chiar aşa, e prea repede, o

avertiză el. După ce ai fost lovită de o bombă atomică îți trebuie cel puțin douăzeci şi patru de ore ca să-ți recapeți echilibrul. Pe lângă asta am rezervat locuri la un restaurant indian.

— Nu mă gândesc să…

— Exact, Laura. Nu te gândi. O să fac eu asta în locul tău până când ieşi de sub paza mea. Aşa că pregăteşte-te pentru şapte jumătate.

Ea înțelese că el avea dreptate. Avea nevoie de cel puțin o zi ca să-şi adune gândurile şi să-şi cumpere haine pentru clima aspră de la Toronto.

Peste un sfert de oră, în momentul în care-şi completa lista de cumpărături, se deschise uşa de la intrare.

Emily intră, luptându-se cu o valiză mare.

O văzu pe Laura stând confortabil la biroul lui Barney şi rămase fără glas.

Niciuna nu găsi cuvintele potrivite. În cele din urmă Laura spuse simplu:

— Îmi dai voie să te ajut la geamantan?

— Nu, mulțumesc, răspunse Emily cu fața crispată.

În timp ce ea îşi ducea valiza spre dormitor, Laura remarcă:

— Barney te aştepta abia mâine.

— Constat, zise Emily. Am prins un avion mai devreme. Nu am ştiut că dacă vin acasă cu o zi mai devreme voi fi inoportună.

— Emily, nu înțelegi.

— Mi-e teamă că înțeleg.

— Vreau să spun că Palmer şi cu mine divorțăm. Datorită guvernului mexican, de fapt, am şi divorțat.

— Şi asta este de înțeles, răspunse Emily foarte rece.

— Trebuie să plec mâine, Laura continuă încercând să dărâme ideile fixe ale lui Emily.

— Nu te grăbi din cauza mea. Eu plec acum.

Încercând să evite o catastrofă pentru Barney, Laura îşi adună toate puterile şi strigă:

— Ascultă, Dumnezeule, Emily, lasă-mă să-ți spun

adevărul.

Din uşa deschisă, ea se întoarse spre Laura.

— Bine, spune!

— Eram necăjită, începu Laura încet. Necăjită foarte tare. Şi nu am pe nimeni în lume să-i spun, decât pe Barney. M-a lăsat să stau aici din milă. Asta e tot. Am dormit în camera de oaspeți. Crede-mă, Emily. Te rog. El este singura persoană la care puteam apela.

Laura rămase deodată fără cuvinte. Îşi dădu seama că în această situație adevărul părea cea mai straşnică născocire. Ce bine ar fi fost dacă ar fi inventat o minciună verosimilă!

— Hei, Laura, spuse Emily liniştită, dă-mi voie să fiu foarte sinceră cu tine. Erau două motive pentru care nu mă mărit cu Barney. Şi unul din ele eşti tu.

După care ea închise uşa.

— Castellano, nu e vina ta. I-am spus lui Emily în ce constă legătura noastră. Şi dacă nu vrea să mă creadă, foarte rău.

— Şi acum uite cine suferă, Barney.

— Nu sufăr, legătura mea cu Emily nu avea niciun viitor. Niciodată nu s-ar fi măritat cu mine.

— Ei! Erați o pereche perfectă. O iubeai, nu-i aşa?

— Da.

— Şi o mai iubeşti?

— Da, dar asta nu schimbă nimic. Mai bine acum decât mai târziu.

— A spus că eu sunt unul din motivele pentru care ea nu se mărită cu tine. Dar celălalt, care e?

— Este un lucru intim, Laura.

— Barn, în orice alte împrejurări nu te-aş fi întrebat. Dar dacă vrei să mă ajuți să-mi uşurezi conştiința, trebuie să mă convingi că într-adevăr mai era şi un alt motiv.

Barney tăcu un moment, apoi spuse:

— Nu poate avea copii. I-am spus că asta nu contează,

că tot ce-mi doresc este căsătoria.

— Şi?

— Nu m-a crezut. Rămase un timp dus pe gânduri. Apoi adaugă: Ştii ceva, sunt ruşinat s-o spun, dar într-un fel ea avea dreptate.

Seth rămase uimit când asistenta îi introduse ultimul pacient al zilei. De fapt erau un trio, un bărbat trecut de şaizeci de ani şi probabil fiul şi fiica sa.

Intraseră în birou fără o vorbă stând în picioare respectuos. Seth le făcu semn să se aşeze.

— Sunteți doctorul Lazarus? întrebă bărbatul în vârstă.

— Da, cine sunteți? De ce nu v-ați dat numele secretarei?

Cei trei se uitau unul la altul, apoi tatăl spuse ezitând:

— Nu am vrut să mai ştie nimeni despre asta. Vrem să rămână confidențial.

— Toți medicii au depus jurământul lui Hipocrat şi au promis păstrarea secretului.

— Nu este întotdeauna adevărat, spuse fiica.

— Sunt convins că există doctori indiscreți, dar te asigur că eu nu fac parte dintre ei. Pot acum să ştiu cum vă numiți?

— Carson, spuse cel mai în vârstă, Irwin Carson; el este Chuck şi ea este Pam, fiica mea.

— Cine are probleme?

Spre surprinderea lui Seth, tatăl răspunse:

— Toți.

Bătrânul Carson îşi trase scaunul mai aproape şi vorbi pe un ton coborât:

— Este vorba de fapt de soția mea, mama lor. Este foarte bolnavă.

— Unde este?

— Acasă, este prea bolnavă ca să poată fi adusă.

— Unde locuiți?

— În Hammond.

— Ai venit aici din Indiana? Ce are doamna Carson? Ce boală?

Omul îşi muşcă buzele, privi la fiica sa, apoi la fiul său care dădură din cap în semn de încuviințare.

— Acum un an i-au găsit o tumoră malignă la stomac. Au operat-o. I-au scos-o.

— Şi? întrebă Seth.

— I-a fost greu la început, dar am ajutat-o să se refacă. Pentru o vreme, lucrurile păreau să meargă bine. Am luat-o chiar la o plimbare în insulele Caraibe.

Se opri, trase adânc aer şi continuă.

— Boala s-a declanşat din nou, aşa că am mers din nou la doctor şi acesta i-a făcut nişte radiografii. Vreți să le vedeți?

— Da, bineînțeles.

Seth luă un plic mare, scoase filmele şi le privi spre lumină. Văzu imediat care era situația.

— Ca să fiu sincer, nu arată prea bine.

— Ştim, spuse tânărul.

Tatăl său începu din nou să povestească.

— I-am cerut doctorului să ne spună dacă o va opera din nou. Şi el ne-a spus… Omul izbucni în lacrimi. Îmi pare rău, doctore Lazarus, rosti el printre suspine. Mi-a răspuns într-un fel foarte brutal. Mi-a spus direct – „nu, nu merită osteneala… “

— Nu era un mod prea blând de exprimare, remarcă Seth. Dar aceste imagini arată o mare excrescență la tăietura veche de pe tubul digestiv, unde a fost operată.

Omul continua să plângă.

— Când am vrut să mai discut cu el, m-a abandonat.

— Nu a propus alte remedii pentru tratarea neoplasmului?

— Da, există tratamentul cu raze X, dar chiar medicul nostru curant ne-a spus că la cancerul de stomac sunt inutile.

— Mi-e teamă că medicul v-a spus adevărul, a spus Seth.

Domnul Carson îşi grăbi relatarea.

— Aşa că a propus chimioterapia. Un alt tratament inutil. Singurul efect cunoscut este căderea părului şi transformarea omului într-un schelet. Atunci ce mai rămânea? Nimic, zero. Şi au trimis-o să moară acasă.

Pe măsură ce povestea, vocea lui Carson devenea tot mai rugătoare.

— Doctore, abia mai poate înghiți. O hrănim cu alimente ca pentru copii mici, cum ar fi compotul de mere.

— Şi chiar pe ăsta nu mai poate să-l înghită, adăugă fiica.

— Acum, zise fiul, ea are nevoie de medicamente antispastice şi de tranchilizante numai ca să poată înghiți apă îndulcită.

— Aşa că am fost la doctor din nou, spuse bătrânul Carson reluând povestea. Acum, deodată i-a venit din nou ideea de a-i face operație. Gastro…

— O gastrostomie, explică Seth. Este ceea ce ai putea să numeşti o reconstruire a întregului traiect digestiv prin introducerea unui tub în peretele abdominal care să aducă hrana direct în intestin.

Seth se opri ca să afle alte amănunte.

— Doctore, nu trebuie să-ți spun, reluă Carson cu tristețe, că este o operație îngrozitoare care, după cum a admis chirurgul, nu va opri creşterea tumorii. Nu era sigur că va pune capăt durerilor. Ne-a spus că doar va supraviețui un timp.

Seth vru să meargă la esența situației.

— Îmi pare rău că vă spun, dar din ce mi-ați povestit nu văd să fie o cale de salvare pentru ea. Cel puțin eu nu cunosc niciuna.

— Ştim asta, spuse tatăl.

Copiii lui confirmară la unison.

— Da, ştim.

— De aceea vă rugăm s-o *ajutați,* domnule doctor, zise bătrânul Carson.

— Nu înțeleg, răspunse Seth, tulburat de sentimentul că de fapt înțelesese.

— Doctore, nu o lăsați să zacă acolo şi să devină o grămadă informă, neomenească plină de tuburi de plastic în ea. Nu o lăsați să sufere în halul ăsta. Ajutați-o să plece acum, câtă vreme viața ei mai are o umbră de demnitate. Vrea să moară.

Carson spuse încă o dată.

— Vă rog, ajutați-ne, domnule doctor. Vreau să spun, ajutați-o pe *ea.*

Restul fu tăcere. Ei îşi spuseseră partea lor.

Seth rămase mut. Era împietrit la ideea că gestul său de compasiune pentru Mel Gatkowicz trecuse dincolo de pereții spitalului şi chiar de frontierele statului.

— De unde ştiți numele meu?

— De la un intern care a venit în spitalul nostru, doctorul Bluestone.

Bătrânul rupse tăcerea:

— Ne ajutați, doctore? întrebă el din nou. În numele dragostei pentru Dumnezeu…

„Nu“, îşi spuse Seth, „în numele dragostei pentru om“.

— Spuneți-i doctorului Bluestone să mă sune astă-seară acasă.

Se ridica în picioare.

Familia se sculă în picioare deodată ca şi cum ar fi trecut pe lângă ei un înalt prelat. Plecară în întunericul de afară.

Seth stinse luminile, ieşi şi încuie uşa. Se îndreptă spre automobilul său, gândindu-se la consecințele actului pe care se şi angajase să-l execute.

Acum moartea va veni la domiciliu.

TREIZECI ŞI OPT

Când sosi acasă, Seth îi povesti întreaga întâmplare lui Judy, care îi împărtăşi temerile.

— Dacă a vrut Tim asta, de ce nu a făcut-o el? spuse ea supărată. Ne pune pe *toți* în pericol.

Seth o aprobă din privire. Era prea conştient că ceea ce ei considerau milă, va fi socotit de alții drept crimă.

— Tim trebuie să sune în seara asta, îi reaminti el. Nu ştiu de fapt ce să spun.

— Spune-i să se ducă dracului.

Seth rămase adâncit în gânduri. În cele din urmă, spuse încet:

— Şi cu Carsonii ce facem?

— Dumnezeule, răspunse Judy disperată. Nu te gândeşti sper, să faci ce ți-a cerut Tim.

— Nu dau doi bani pe Bluestone, răspunse el cu ochii ațintiți în gol. Dar îmi pasă de oamenii aceia. Întreaga familie este chinuită şi asta va continua încă multă vreme.

— Nu, Seth, nu-ți mai asuma riscul…

Vocea ei tremura pentru că simțea că el se implicase în cazul doamnei Carson şi luase deja o hotărâre.

Puțin după ora nouă seara sună telefonul. Era Tim Bluestone. Suna din Indiana.

— Seth, cred că trebuie să-ți explic… începu el.

— Sigur că trebuie, întrerupse Seth. Aş vrea să ştiu ce i-ai spus lui Carson şi de ce?

— Le-am spus că ştiu un doctor foarte milos care ar putea să-i, ajute. Nu am curajul să fac eu asta, Seth. Pe lângă aceasta, te-am văzut părăsind salonul lui Mel Gatkowicz în noaptea în care a murit. Şi apoi mi-am pus întrebări.

Seth nu putu să-i răspundă şi mai ales să-l întrebe la cine a mai povestit asta.

— Sunt împrejurări speciale, Seth, argumentă Tim.

Carsonii sunt oameni buni, cinstiți. Marge – acesta este numele soției – este doar o bucățică de om. Suferă groaznic. Am scris datele clinice într-o scrisoare pe care o vei primi probabil mâine. Ascultă, familia lor este atât de chinuită încât mi-au cerut să fac ceva. Dar la început am rezistat, am îndepărtat din minte ideea asta. Dar în ultimele zile, văzând-o pe Marge prăbuşindu-se, mă gândesc că ei au dreptate. Dacă am putea să facem asta împreună, Seth, ar fi un mod de a împărți povara.

„Tim, dobitocule“, se gândi Seth, „nu înțelegi că este un lucru care nu se poate împărți? Chiar dacă vei colabora, tot vei purta întreaga greutate pe umeri.“

— Bine, aşteaptă-mă să citesc datele cazului şi am să-ți dau un răspuns.

— Acasă, nu la serviciu, te rog.

— Evident, răspunse Seth, fără să-şi ascundă iritarea.

După ce consultă dosarul venit prin poştă, Seth îl chemă pe Tim puțin înainte de ora zece.

— Ai dreptate, nimeni nu merită să sufere aşa. Trebuie să mergem înainte cu… propunerea ta. Dar va fi la sfârşitul săptămânii.

— Da, bineînțeles.

— Spune-mi acum, cum ajung la ei acasă?

După ce-i explică, Tim adăugă.

— Mulțumesc Seth… Doamne, întreaga poveste este îngrozitoare.

— Ascultă Tim, dar fiul şi fiica unde locuiesc?

— Băiatul este student la politehnică la Northwestern, fata este măritată cu un proprietar de restaurant. Uneori îl ajută la încasări.

— Asigură-te să nu fie niciunul pe acolo duminică. Poți să faci asta?

— Sigur, sigur.

— Acum te mai întreb ceva. Femeia este conştientă?

— În cea mai mare parte a timpului. De aceea, ca să-i uşurăm durerea, îi dăm doze foarte mari.

— Trebuie să vorbesc cu ea. Aşa că fă în aşa fel încât duminică seara să fie conştientă. Ajung acolo la ora nouă.

Era o casă tip, cum sunt cele identice din suburbiile în care locuiesc oamenii din clasa mijlocie. Casa era pentru două familii, fiecare cu câte un tufiş, şi câte un pom în față. Era ora nouă seara. Drumul nu era luminat. Tim Bluestone făcea paşi nervoşi în fata casei lui Carson; în acel moment îşi făcu apariția Seth.

— Bluestone? făcu el încet.

— Salut, Seth, unde e maşina ta?

— Nu contează, am parcat într-un loc potrivit.

— Să intrăm.

Seth nu mai adăugă că luase maşina lui Judy care nu avea placă de număr cu inițiale de doctor.

Din fața uşii se auzeau zgomotele unui meci de baseball transmis la televiziune. Seth bănui că bărbatul dăduse la maximum pentru a acoperi gemetele soției sale.

— Bună, doctore, spuse Irwin Carson emoționat. Mulțumesc că ai venit.

— Unde este doamna Carson?

— Dormitorul ei este la etaj. Aăă…vă aşteaptă.

Seth făcu o mişcare cu capul.

— Ai vrea să urci să vorbeşti cu ea?

Soțul se gândi un moment şi spuse:

— N-am făcut nimic altceva toată după amiaza decât să vorbim. Ne-am luat rămas bun. Nu cred că pot… vocea lui se stinse.

Cei doi medici se priviră şi urcară încet scările.

— Bună seara, Marge, spuse Tim. Dânsul este doctorul Lazarus.

Femeia era un spectru, fața îi era ca aceea a unui craniu. Un perfuzor la mâna dreaptă îi menținea viața, picătură cu picătură. Îşi scoase mâna osoasă către doctorul Seth şi cu efort şopti:

— Mulțumesc, că ați venit, doctore.

Seth se apropie pentru a schimba câteva cuvinte cu femeia sfâşiată de dureri.

— Doamnă Carson, ştiu că vă e greu să vorbiți, dar sunt lucruri pe care trebuie să le ştiu. Vă dați seama de ce suntem aici în seara aceasta?

— Da, doctore.

— Erați absolut hotărâtă pentru ce i-ați cerut doctorului Bluestone? Vreau să spun, v-ați răzgândit de atunci?

— Nu. Vreau să mor. Apoi adăugă, aproape gemând: *Vă rog,* doctore.

În acest moment, ochii lui Seth se fixară pe un crucifix aşezat pe noptiera ei. „Era catolică şi deci, chemându-l în această seară, nu comitea un fel de sinucidere, un păcat de moarte?“ Marge răspunse întrebării înainte ca el s-o pună.

— Nu vă faceți griji, doctore, murmură ea, faceți ce trebuie faceți. Restul mi-l iau asupra mea. M-am rugat atât de des lui Dumnezeu şi ştiu că va înțelege.

În acest moment, Seth se uită la Tim ca să vadă dacă el, ca doctor al familiei, voia să spună ceva. Dar el lăsa impresia că nu poate vorbi. Seth se întoarse spre doamna Carson.

— O să introduc un medicament în perfuzie, doamnă Carson, în câteva minute veți adormi…

— Şi nu o să mai sufăr?

— Nu, doamnă Carson, răspunse Seth cu blândețe. N-o să mai suferiți.

Femeia începu să plângă, lacrimile scurgându-se pe ridurile feței.

— O, Doamne, murmură ea, mulțumesc că mi-ai trimis pe îngerul Tău.

Seth continua să vorbească liniştit, ştiind că vorbele lui o întăreau. Când introduse conținutul micii fiole în acul din brațul ei drept, văzu că Tim Bluestone stătea cu spatele. *Nu putea nici să privească.* Seth ținu mâna doamnei Carson şi o strânse până când viața şi suferința

se scurseră din ea.

Cei doi doctori părăsiră camera şi îl regăsiră pe Irwin Carson privind în gol la figurile de pe ecran. El se ridică în picioare.

— Şi-a găsit pacea, răspunse Seth întrebării nearticulate.

Carson se închină şi începu să plângă, poate de durere, poate de uşurare. Poate din amândouă motivele.

— Nu… Nu ştiu ce să spun, suspină el.

Tânărul doctor nu ştiu ce să-i răspundă.

Când îşi puse haina, Seth zise:

— Domnule Carson, vreau să ştiți că ultimul lucru pe care l-a spus Marge a fost că a vrut asta din dragoste pentru familie.

Încă plângând, Carson dădu din cap semn că înțelege.

— Doctorul Bluestone va veni mâine dimineață să vadă cum merg lucrurile. Noapte bună.

Irwin Carson rămase în picioare în fața uşii care se închidea.

Cei doi medici se găsiră din nou în întunericul de afară:

— Cum pot să-ți mulțumesc, Seth? şopti Tim emoționat.

Seth îi puse brațul pe umeri şi-i spuse:

— Să nu mă mai chemi niciodată.

Şi dispăru în noapte.

— Nu cred că am fost atât de deprimat în toată viața mea.

— Afirmații ca aceasta ar putea să facă oamenii să-şi piardă încrederea în psihiatri, zise Bill Chaplin.

El încerca să-l bine dispună pe Barney printr-un prânz oferit la restaurantul Elaine.

Barney se strădui să zâmbească, dar fără succes.

— Bill, sunt doar un om, atât, şi apoi nu este necesar să fii fericit pentru a putea ajuta pe alții, căci dacă ar fi aşa, nu ar mai fi niciun doctor în New York. Am multe lucruri care mă fac nefericit. Ca să încep, Emily m-a

părăsit, nu vrea nici măcar să-mi răspundă la telefon. De fapt, unul din aşa-zişii mei prieteni binevoitori m-a informat de legătura ei cu un reporter de la emisiunea de sport a televiziunii. Prietena mea, Laura, e pe undeva pe la Toronto, la un pas de o prăbuşire nervoasă. Nimeni nu vrea să citească ce am scris eu. Nici măcar într-o ediție ieftină.

— Hai, Barney, îl somă Bill, lasă bocitul, a ținut destul. Hai să vorbim despre următoarea ta carte.

— Nu am niciuna, răspunse Barney neconsolat. Sertarul meu este gol. Am crezut că ideea mea era grozavă, să faci o carte în domeniul sportului. Am crezut sincer în oamenii sportului. Am crezut sincer că oamenii vor să ştie ce se petrece în mintea şi sufletul marilor campioni.

Bill îl fixă puternic pe Barney.

— Ai dreptate, oamenii sunt interesați. Şi nici nu cred că trebuie să-ți schimbi felul de a gândi, câtuşi de puțin. Dar de ce să nu te gândeşti la un alt tip de personalitate eroica?

— Nicio şansă, Bill. Ahile e mort, Cavalerul Lancelot la fel, şi Beatles s-au despărțit. Nu poți să ai idoli într-o eră de cinism. Vreau să spun că…

Deodată Chaplin îl întrerupse:

— Barney, am găsit!

Bill într-adevăr găsise, ceea ce făcu întreg restaurantul să-şi întoarcă privirea spre el. Dar Bill era prea electrizat de ideea lui ca să-i pese.

— Barney, continuă el, sunt tot felul de religii în America. Dar toată lumea este de acord cu un lucru: Dumnezeu e doctor şi vice versa.

— Ce? Chaplin, continuă să vorbeşti aşa şi-ți fac imediat internarea. Din experiența mea, doctorii sunt departe de a fi eroi, cel puțin tot atât de departe ca şi alte categorii.

— Asta e ce ştii *tu,* spuse Bill, dar omul de pe stradă nu ştie. El crede că doctorul este un preot care are un fir

direct cu Dumnezeu. Îi venerăm pe medici, ne este frică de ei, şi dacă ai putea să explici exact ce se întâmplă în sufletul lor…

Barney începu să zâmbească.

— Bill, nu există un astfel de lucru, un suflet al tagmei medicale. Doctorii sunt tot de atâtea feluri ca şi brânza. Ştii câte sortimente sunt? E drept că cei mai mulți pe care-i cunosc sunt oameni devotați, care şi-au luat o sarcină de Sisif, sperând mereu că stânca la care împing nu se va rostogoli peste ei. Nu este atât de spectaculos ca în romane.

— *Tu* ştii asta, Barney. Tu judeci lucrurile din interior. Doctorii pe care i-am întâlnit sunt venali, indivizi nesiguri de ei, oameni în halate albe care-şi folosesc titlul ca să urce pe scara socială. Nu-i aşa că am dreptate?

— Nu, răspunse Barney calm şi apoi adăugă: Dar nu eşti nici total greşit. Am întâlnit şi din aceia care sunt interesați mai mult de probleme economice decât de probleme medicale şi care scad reputația întregii noastre profesii.

Bill aproape că sări peste masă ca să-l prindă pe Barney de rever.

— Haide, îi ceru el cu un ton de ordin milităresc, arată-mi ce zace în spatele acestor măşti, arată-mi gândurile din capetele acestea încrezute. Arată-i lumii ce sunt doctorii *în realitate.*

Barney se gândi un moment şi îl întrebă:

— Vrei să dezgropi securea războiului?

— Te întreb numai de dragul adevărului, Barn. Dacă imaginea publică despre doctori este distorsionată, trebuie îndreptată.

Vocea lui Bill coborî.

— Ascultă-mă, Livingston, am dat acum de un filon şi n-o să pleci din acest restaurant de lux fără o semnătură. Fie ea şi pe un şervețel.

Şi apoi Bill mârâi mai mult pentru sine:

— O, doctore Jorgensen, de ani de zile ți-am dorit să

mori. Şi acum sper să trăieşti destul ca să poți citi această carte.

— Cine-i doctorul Jorgensen?

Bill deodată se întunecă la față.

— Tipul care mi-a omorât ochiul, mormăi el. Aveam o cataractă obişnuită, tipul ăsta a stricat tot şi m-am ales cu un ochi compromis. L-am dat chiar şi în judecată şi ticălosul a câştigat.

— Haide, Bill, probabilitatea să se întâmple aşa ceva este de unu la milion.

— Nu, Barn, văd că nu sesizezi. Aproape oricine pe lumea asta a pățit ceva în genul ăsta. Acest subiect atinge *toată lumea.* Pun pariu că şi în viața *ta* ai avut o experiență proastă cu un medic.

Barney tresări în amintirea scenei pe care n-o uitase niciodată şi care îl urmărise în visele sale de groază: tatăl său zăcând cu fața în jos în grădină, în timp ce mama lui țipa şi Warren alerga…

Şi doctorul Freeman nu venea…

Nu-şi dădu seama cât de mult se scufundase în amintiri până când nu-l mai auzi pe Bill spunând:

— Aşadar, scrii cartea asta?

Barney negă din cap.

— Nu cred că o să vrei să citeşti textul meu, Bill. Majoritatea doctorilor sunt atât de prinşi şi implicați în munca lor că proporția de sinucideri la ei este de zece ori mai mare decât media.

— E chiar adevărat? exclamă Chaplin.

Barney confirmă cu capul.

— Sunt supuşi drogurilor şi alcoolului de *o sută* de ori mai mulți decât media oamenilor. Pentru că a avea grijă de alții costă.

— Vrei, aşadar să scrii o apologie, o apărare? se interesă Bill.

— Nu, răspunse Barney. Doar adevărul: că doctorii sunt la fel cu ceilalți oameni.

— Bine, perfect, încuviință Chaplin. Scri-o cum vrei,

dar promite-mi că o s-o faci.

Barney se uită la ceas şi se ridică.

— Ascultă, dacă nu plec acum am să-ntârzii la pacientul programat pentru ora trei. Mulțumesc pentru prânz, Bill. Numai că aş fi preferat să vorbim despre baseball.

— Cum aşa?

— Pentru că acum va trebui să scriu blestemata asta de carte.

Ca întotdeauna, Lance Mortimer se bucura de favorurile zeiței Fortuna. Şeful său la spitalul Mount Hebron era un om privit cu respect de colegi. Pentru că Patrick Knowles a fost primul în profesia lui care şi-a redus obligațiile de la spital la patruzeci şi opt de ore pe lună.

Mai mult, aceste patruzeci şi opt de ore le făcea în şir. Existau membri ai corpului medical care se întrebau cum reuşea Knowles să rămână treaz şi vioi de-a lungul celor două zile de serviciu intens. Dar specialitatea acestui englez de import era să-i deştepte pe oameni şi să-i şi adoarmă.

Era un mare profesor. El îşi dăduse osteneala să-l învețe pe Lance poate cea mai delicată manevră necesară la începutul unei operații şi anume aceea de a introduce un tub în traheea pacientului, astfel ca anestezistul să-l facă pe bolnavul inconştient să respire.

(„Aici e tot secretul, băiatule“, explicase Knowles. Fii atent, traheea este *în fața* esofagului. Asigură-te că *vezi* tubul trecând printre coardele vocale şi apoi că auzi sunetul respirației în partea anterioară a pieptului, ceea ce înseamnă că ai ajuns acolo unde trebuie“).

De asemenea Lance învățase repede să evite o eroare obişnuită a începătorilor şi anume să spargă dinții pacientului la introducerea tubului. Din fericire, singura dată când a făcut asta, Knowles se găsea lângă el şi preluă conducerea ca să aspire dinții înainte ca ei să se

oprească într-o bronhie sau în plămâni, unde pot produce o pneumonie urâtă sau chiar o moarte şi mai urâtă. Lance avusese noroc (zeița Fortuna demonstrându-i un ataşament neobişnuit) şi prin faptul că victima – ca să spunem aşa – beneficia de asigurare medicală şi s-a bucurai la ideea că va purta o proteză dentară care să-i facă surâsul perfect.

La succesul extraordinar al mentorului său mai contribuia încă un alt factor. Nu numai că Knowles era un bărbat bogat şi elegant dar arăta cu douăzeci de ani mai tânăr decât avea în realitate. Şi asta fără vreo intervenție chirurgicală.

Într-o noapte, adică în una din cele două din lună, el era de gardă cu Lance căruia îi destăinui şi acest secret. Nu era numai faptul că-şi masa fața cu pomada magică a doctorului Niehan, preparată din embrioni de miei la faimoasa clinică din Elveția, dar şi că ştia perfect cum să evite orice *tracasare.*

— Dacă chirurgii (dintre care cei mai mulți după cum ai remarcat sunt nişte prostănaci) cred că ei ştiu mai bine, nu-i contrazice. În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, ei sunt cei care încasează chelfăneala dacă bolnavul nu se mai scoală. În general ei trebuie să facă față ritualului de a le comunica rudelor.

Şi datorită acestor drăguțe şi eficiente asistente poți să lucrezi la trei cazuri deodată, umblând de la unul la altul ca să vezi cum se comportă pacienții. Şi, pentru că noi nu trebuie să ne dezinfectăm, mai putem să ne topim o secundă ca să vorbim la telefon unde ne place.

Lance îl venera pe acest om. Visul său fusese până atunci să lucreze doar la *două* operații deodată.

— Hei, Bennett, am un pacient peste nouăzeci de secunde. Spune-mi repede, ce-i nou?

— *Eu* sunt nou, Livingston, chiar acum am primit telegrama în care mi se spune că am fost acceptat în programul de transplant cardiac la Houston.

— E grozav, Landsmann. Ai să fii primul ins din istoria medicinii care, odată cu inima vei grefa şi puțin suflet!

— Hei, asta a fost o poantă bună.

— Pentru complimentul acesta Ben, te invit la o masă, la care oricum te-aş fi invitat, dar poți cere desertul de două ori.

— Când şi unde?

— De ce să nu ne întâlnim la jumătatea drumului. Există un restaurant chiar la ieşirea şoselei treisprezece din Connecticut. Vineri seara la opt treizeci e bine?

— Perfect, du-te la bolnavul tău, Barn.

Două seri mai târziu, Barney îşi parca noua sa maşină Ford Pinto la câteva maşini distanță de Jaguarul lui Bennett.

În restaurant era gălăgie şi lume multă. Nu era greu să-l găseşti pe Bennett care era mai înalt şi mai negru decât cea mai mare parte a consumatorilor.

După ce şi-au schimbat saluturile şi felicitările reciproce se aşezară şi-şi comunicară unul altuia cât de epuizați se simțeau. Calculară cam câți ani de program de acest fel vor fi necesari ca să-i extermine.

Comandară două cotlete şi o sticlă de Cabernet Sauvignon Mondavi, apoi merseră la bar să-şi încarce farfuriile cu salată.

Când reveniră la masă, Bennett încercă să-i împărtăşească celui mai bun prieten al lui bucuria de a fi reuşit să obțină noul post. Dar devenea din ce în ce mai greu să se audă unul pe altul. Alături de ei, o masă mare era ocupată de oameni gălăgioşi şi agitați, din ce în ce mai zgomotoşi. În cele din urmă, Barney şi Bennett fură reduşi la tăcere.

Era se pare vorba de o sărbătoare de familie şi şeful lor, un om grăsun şi chel, povestea bancuri cu o voce puternică, nazală.

Tipul merita să fie văzut. Efortul său de a atrage atenția nu numai la masa lui, ci a întregului restaurant îi

făcea pe cei doi doctori să-şi dea seama că el încerca să completeze un complex de inferioritate.

Acest lucru deveni mai evident când chelnerul cu o bonetă albă de bucătar sosi cu un cărucior pe care era o pulpă friptă de vită aşteptând să fie tăiată spre satisfacția mesenilor.

— Vivat, vacilor, ură bufonul.

Clanul său exclamă, aplaudă şi fluieră de plăcere.

În momentul acela, grăsanul făcu o propunere uluitoare.

— Cine pariază că pot să înghit toată friptura deodată?

— Imposibil, Carlo, spuse unul din comeseni. Niciun cal n-ar putea s-o facă!

Carlo afectă indignarea:

— Pui banii jos, Chet?

Băgă mâna în buzunar, scoase un teanc de bancnote şi extrase una de o sută de dolari.

— Pe o sută că pot să înghit friptura deodată. Plăteşti sau taci?

— Bine, râse Chet, niciodată nu am câştigat o sută mai uşor. Plătesc!

Tot restaurantul îl privea. Carlo îndepărtă cuțitul de lângă tavă şi dădu târcoale fripturii ca un matador. În cele din urmă păşi înainte, apucă friptura cu amândouă mâinile şi o ținu deasupra capului ca să o vadă toată lumea. Se aplaudă şi se auziră strigăte aprobatoare de la toate mesele cu excepția aceleia unde stăteau cei doi medici.

Barney auzi remarca unui participant de la masa lui Carlo:

— L-am văzut înghițind bucăți mari şi altă dată, dar acum o să intre în Cartea Guinness a recordurilor.

Deodată mulțimea tăcu şi încordarea crescu. Carlo începu să bage enorma friptură în gură şi s-o îndese. Sala se dezlănțui.

O secundă mâi târziu era gata să moară. Gâtul său era complet blocat şi nu mai putea să respire. Ținându-se de

gât se clătina încercând disperat să scoată afară friptura. Între timp, fața i se făcuse vânătă.

Soția lui țipa. Totuşi, toți cei din restaurant păreau paralizați.

Barney şi Bennett reacționară instinctiv:

— Manevra lui Heimlich, spuse Bennett.

Barney îşi făcu drum repede prin mulțime care se adunase şi se repezi către omul ce se sufoca.

Soția lui Carlo încerca disperată să-şi ajute soțul să scoată friptura, când veni Barney şi o îmbrânci la o parte.

— Ce dracu'? țipă ea.

— Faceți loc, dați-vă la o parte, sunt doctor, faceți loc, țipă el cu asprime.

Nu era momentul pentru politețe.

Barney începu să aplice tehnica standard de scoatere a unui corp străin din trahee când acesta împiedică intrarea aerului în plămân. El se aşeză în spatele lui Carlo, îşi aduse brațele în jurul toracelui său grăsuliu, strângându-şi pumnul mâinii drepte. Apoi începu să apese pe abdomen între buric şi coaste, cu mişcări puternice spre diafragmă.

Nu reuşi, trecerea aerului era complet blocată. Bennett venise lângă el.

— Heimlich nu merge, Ben, ce facem acum? O să moară într-un minut.

Bennett ştia mişcarea următoare.

— Traheotomie; aşază-l jos imediat.

Omul îşi pierduse cunoştința şi când îl aşeză pe podea era moale în brațele lui Barney. Spectatorii erau prea uimiți ca să poată vorbi. Bennett apucă un cuțit de friptură de la o masă, îngenunche şi băgă vârful cuțitului la baza gâtului victimei. Sângele țâşni din rană.

Rudele lui Carlo se treziră deodată urlând. Țipau isteric.

— L-a înjunghiat!

— Negrul vrea să-l omoare. Ajutor, poliția, criminalul!

Barney încerca vitejeşte să-l țină pe Carlo întins în

timp ce un barman atletic încercă să-l îndepărteze pe Bennett.

— Stop, dobitocule, prietenul meu e chirurg. Îi salvează viața ăstuia.

Barmanul fie că nu auzi, fie că nu vru să audă, pentru că îl ridică pe Bennett în picioare. Nu mai era timp de explicații. Bennett îl pocni cu pumnul stâng pe barman în plexul solar şi-l trimise la podea.

Mulțimea se dădu înapoi speriată.

— Sunt doctor, ce Dumnezeu? strigă Bennett abia reuşind să se controleze.

Între timp, Barney îl chemă de jos:

— Haide, Ben, caută ceva drept trocar şi să-i dăm tipului aer.

Ochii lui Bennett priviră în jur rapid şi nu văzu nimic, apoi zări un chelner cu un pix în buzunarul de la piept. Dintr-o mişcare, înşfăcă pixul de plastic, îl rupse în două, aruncă rezerva şi dădu cilindrul gol lui Barney, care imediat îl introduse în incizie pentru a deschide trecerea aerului.

— Ce fac cu sângerarea? Putem pune nişte agrafe?

— Nu, Barn, stai acolo şi vezi ca deschiderea să fie…

Restul frazei fu înecat în sunetul sirenelor. Barmanul dăduse alarma la poliție prin sonerie şi deodată polițiştii invadară încăperea.

Ei apreciară rapid situația: un negru cu un cuțit stătea deasupra unui alb, căruia îi curgea sânge din gât. Ei trecură la o acțiune hotărâtă, instantanee.

Trei din ei săriră pe Bennett, doi ținându-i mâinile şi al doilea lovindu-l sălbatec, în față şi în trup până căzu pe jos, unde continuau să-l lovească puternic cu picioarele.

Barney ştia să *trebuie* să țină trecerea aerului deschisă şi nu-şi putea ajuta prietenul. În loc, zbiera ca un taur rănit:

— E doctor, nenorociților. I-a salvat viața omului. Lăsați-l în pace!

Acesta fu ultimul lucru de care-şi amintea.

Vântul rece îl trezi.

La început, Barney luptă să-şi revină, dar tot ce vedea erau stele verzi. Ceafa parcă i-ar fi fost lovită cu un ciocan. Un personaj de pe ambulanță sparse o capsulă de amoniac şi i-o puse la nas ca să-l trezească.

— Eşti bine? întrebă omul.

— Nu, se gândi Barney. Mă simt ca şi cum aş fi sărit cu capul înainte într-un bazin gol.

Dar altceva durea mai tare decât capul.

— Ben… unde e Ben?

— Vrei să spui, celălalt doctor?

— E chirurg, protestă Barney ameţit.

— O să fie bine, spuse medicul.

— Bine? tresări Barney. Unde e?

— Pe drum spre spitalul Ridgetown.

— Vrei să spui că îngrijeşte de pacient?

— Nu chiar, e într-o ambulanță separată.

Barney începu să vadă. Se uită cu mânie la omul care vorbise.

— A fost bătut rău, explică omul jenat. Cred că polițiştii nu au ştiut cine era. Au crezut…

— A făcut o traheotomie de urgență, deşteptule. I-a salvat viața idiotului ăluia gras.

Omul nu ştiu ce să răspundă şi spuse adevărul:

— Da, a fost ceva fantastic. Amândoi ați fost extraordinari.

— Du-mă la el, ordonă Barney, vorbind încă greu. Vreau să-mi văd prietenul.

— Îmi pare rău, dar avem ordin să vă facem radiografii. Şi pe urmă să vă ducem la stație.

— Nu-mi trebuie stație, articulă Barney. Am maşină.

— Nu, spuse medicul cu părere de rău: la stația de poliție. Familia a depus plângere.

Încă o dată, Barney trebui să-l scoale din somn pe fratele lui în mijlocul nopții.

— Hei, Barn, gemu Warren cu mintea încă prinsă în cețurile somnului, nu-mi spune că ai mai vândut o carte.

— Te rog, trezeşte-te şi ascultă. Polițaii nu-mi permit decât un apel telefonic.

— Polițaii? Ce s-a întâmplat?

— Păi, nu prea ştiu, dar cred că va fi o acuzație de încercare de omor.

— Ce porcărie! tresări Warren, de astă dată treaz de-a binelea.

Barney îi explică rapid şi precis, în vreme ce polițistul plictisit țopăia din picioare lângă el.

Pe loc Warren îşi aminti de un caz similar, citit într-o revistă juridică.

— Barney, ştiu că eşti obosit dar vreau să te întreb câteva lucruri foarte importante şi vreau să te gândeşti atent.

Țopăitul polițistului devenea tot mai tare. Barney îl imploră cu privirea şi spuse cu toată politețea de care fu capabil:

— Este avocatul meu, cred că am dreptul să vorbesc cu el cât este necesar.

Polițistul tuşi ca şi cum ar fi vrut să arate că el este singurul care judecă timpul necesar pentru aşa ceva.

— Acum, începu Warren, ai spus clar că eşti doctor?

— Am strigat asta din toți rărunchii.

— Pacientul a cerut sau a refuzat tratamentul?

— Warren, spuse Barney, a cărui epuizare era întrecută numai de exasperare, tipul era aproape mort. Dacă nu am fi…

— Te rog, răspunde-mi doar la întrebări. Era acolo cineva din familia lui?

— Da, da, cred că da, unde naiba bați?

— Este ceva numit „Legea bunului samaritean“, răspunse fratele său. Din anii cincizeci au aprobat o legislație care permite doctorilor să intervină în cazuri de urgență fără să rişte darea în judecată pentru greşeli profesionale.

— Hei, era o chestiune de viață şi de moarte. Nu aveam timp să-mi arăt diploma.

— Deci, de fapt, spui că te-ai prezentat şi nici victima – care era medical şi legal fără cunoştință – nici familia nu au refuzat ajutorul medical.

— Cam aşa, spuse Barney moale.

— Ascultă, Barn, trebuie să dau nişte telefoane ca să aflu ce avocați foloseşte firma noastră în Connecticut. Apoi vin acolo cât de repede pot ca să aranjez o cauțiune.

— Şi ce fac între timp? întrebă Barney la capătul răbdării.

— Nu ştiu, răspunse fratele său încercând să-l calmeze. Citeşte ziarul, joacă cărți cu Bennett.

— Ben nu este aici, spuse Barney îngrijorat. E în spitalul Ridgetown.

— Bine, telefonează-i şi spune-i să stea liniştit. O să am grijă de toate cât de repede pot.

— Vorbeşti *tu* cu Ben? îl rugă Barney. Nu mă lasă să dau decât un telefon – şi ți l-am dat ție.

— Spui că şi-n Canada?

Barney ținea telefonul în mâna cea mai puțin bandajată.

— Da, Barn, răspunse Laura. Una din agențiile de presă a cules ştirea şi ziarele au făcut mare tapaj pe tema asta. A fost chiar şi un editorial.

— Pentru sau contra?

— Haide, nu fi paranoic. Bineînțeles că favorabil. S-au folosit de voi ca să susțină că e nevoie de o lege generală a „bunului samaritean“. Ați făcut ce trebuia să faceți. A fost minunat.

— Familia individului nu gândea aşa.

— Dar acum au retras acuzația. Nu-i aşa?

— Da, s-au liniştit destul de repede, deşi mai aştept încă o cutie de bomboane sau o scrisoare de mulțumire.

Laura rămase tăcută.

— Hei, Castellano, ce-i cu tine?

— Mă gândeam, doar, spuse ea cu o tristețe ciudată în voce. Probabil că acum ai reuşit să faci cel mai important lucru din cariera ta de doctor.

— Ce vrei să spui?

— O să aflu dacă ticălosul acela de doctor Freeman mai practică în Brooklyn şi o să-i trimit tăieturile din ziar. Poate că o să-şi aducă aminte că mâinile lui sunt pline de sângele tatălui tău.

Barney rămase pe gânduri. Ea are dreptate. „Poate că adrenalina care a năvălit în sângele meu atât de puternic, atunci în restaurant, s-a adunat din copilărie, aşteptând ocazia să-i arăt doctorului care refuzase să-i dea primul ajutor tatălui meu ce *ar fi trebuit* el să facă“.

Chiar în clipa în care Laura şi Barney îşi schimbaseră părerile, Herschel scos din fire, stătea la capul fiului său în spitalul Yale New Haven (unde el insistase ca Bennett să fie transferat cu ambulanța în ciuda opunerii ortopedistului local).

În cealaltă parte a rezervei, stăteau cu răbdare doi inşi de vârstă mijlocie unul în costum cu vestă, altul într-o scurtă de piele. Niciunul nu părea medic.

Bennett zăcea pe spate cu capul şi pieptul bandajate total, cu membrele puse în ghips, semănând cu o mumie modernă.

Barney sosi peste o oră şi el bandajat cu tifon şi mergând cu dificultate.

— Cum se simte? îl întrebă pe Herschel.

— Ca să spunem aşa, răspunse tatăl lui Bennett, trupele de poliție au lucrat eficient. Orice os care putea fi rupt, l-au rupt.

Bennett se mişcă şi reveni în lumea conştientă.

— Cum te simți, Ben? întrebă Herschel neliniştit.

— Bună, tată, răspunse el, pe jumătate inconştient. Nu simt nimic. Ce s-a întâmplat?

— Ca să schimbăm dictonul, Landsmann, spuse Barney, „Operația a reuşit, dar doctorul a decedat“.

— I-am salvat viața? întrebă Bennett cu gura uscată.

Barney se apropie şi-i picură puțină apă.

— Sigur. De acum o să operezi cu cuțite de masă şi o să exersezi chiar cu furculițe şi linguri.

Bennett zâmbi.

— Au, nu mă face să râd. Mă doare!

— Îmi pare rău, Ben, spuse Barney ducând ceaşca la buzele prietenului său. Voiam doar să te tachinez.

Bennett gemu din nou.

— Tată, te rog ia-l pe nebunul ăsta de aici. Se odihni, respiră de câteva ori şi întrebă: Cine m-a reparat?

— Cel mai bun de aici, băiete, spuse Herschel. Şeful secției tale.

— Sunt la Yale?

— Da, răspunse Barney. Am intenționat la început să te aducem aici să te operezi singur, dar şeful tău a protestat zicând că eşti prea tânăr.

Bennett încercă din nou să râdă.

— Cine te-a trimis, Livingston, Ku-Klux-Klanul? Fii serios. Citeşte-mi foaia de observație şi radiografiile.

— Ai răbdare, Ben. Cred că se vor face câteva volume, dar radiologul a promis să aducă toate filmele când o să te trezeşti.

— *Sunt* treaz, spuse Bennett rar. Adu pozele ca să-mi dau seama de ravagii.

— Le-am văzut deja, răspunse Barney pe un ton liniştitor. Au rupt oasele radius şi ulna la ambele brațe, un femur fisurat în lung şi patru fracturi craniene. Să spunem că au reuşit să-ți împrăştie oasele ca într-un joc de cuburi.

Bennett simțea că Barney îi ascunde ceva.

— Hai, ordonă el. Dacă asta este tot, pentru ce ai figura asta de câine bătut? Ce au mai găsit?

Barney ezită şi apoi spuse cât putu mai detaşat:

— Mai este o dizlocare prin fractură a coloanei cervicale. Şeful tău o să facă o reducție imediat ce vei fi în stare să suporți o anestezie. Şi, după aceea, o să fii ca şi

nou.

— Nu-ți bate joc de mine, Livingston. Asta mă scoate din circulație pentru cel puțin trei luni.

— Nu te alarma, Bennett, interveni Herschel, asta nu va afecta numirea ta în Texas. Şi, între timp, aş vrea să discuți câteva lucruri cu aceşti doi domni, dacă poți.

Cei doi inşi îmbrăcați modern se apropiară. Erau avocați atât de celebri încât Bennett imediat le recunoscu numele. Unul era renumitul campion al drepturilor civile, Mark Sylbert, „Apărătorul oprimaților". Celălalt era considerat cel mai elocvent orator de tribunal din țară.

— Nu putem să stăm aici şi să privim indiferenți cum această țară îşi abandonează principiile fundamentale, argumentă Sylbert. Acesta este un exemplu clar de halul în care a ajuns societatea noastră. Aş vrea să mă laşi să duc această luptă, doctore Landsmann.

— Tată, cred că nu e bine, spuse Bennett făcând o grimasă de durere.

— Nu, fiule, cel mai minunat lucru în America este faptul că omul poate să obțină dreptate.

— Asta daca poate să plătească avocați costisitori, tată.

— Scuză-mă Ben, spuse Herschel revoltat, ai cel puțin zece oase rupte şi o fractură de coloană ca răsplată pentru un gest nobil.

— E adevărat, întrerupse Sylbert. Ei cum ți-au văzut culoarea pielii au considerat vinovăție *dovedită.* Ăsta, după părerea mea, este cea mai virulentă formă de rasism. Avem ocazia să-i chemăm în justiție, să dea socoteală.

— Întâmplarea a ajuns deja în presă, spuse celălalt avocat.

— Bine, atunci, comentă Bennett, scopul este atins. Se uită la Herschel şi întrebă: Cât costă un proces ca acesta?

— Ben, banii nu contează aici. Am să plătesc cât va fi necesar.

— Bine, replică Bennett, pentru care fiecare vorbă era un prilej de suferință. Nu arunca banii de dragul rasei

negre. Mai bine trimite suma Organizației Creştine din Sud înființată de Martin Luther King, în memoria lui.

TREIZECI ŞI NOUĂ

Ca să se pregătească pentru investigarea fără precedent a sufletului medical, Barney elaboră un chestionar pe care-l trimise tuturor prietenilor săi şi colegilor de facultate. Era convins că ei fuseseră martori ai unor drame petrecute în zone ale vieții necunoscute lui. Natural că el promitea anonimatul total. Cei care răspundeau la chestionar puteau să nu-şi dea numele.

Lance Mortimer fu unul din primii care răspunseră şi o făcu pe larg, începând cu o scrisoare personală introductivă.

Dragă Barn,

Cred că ai o idee strălucită (mi-e necaz că nu am avut-o eu primul). De fapt am văzut atâtea lucruri de necrezut încât am început să țin un jurnal personal, cam de doi ani încoace. Am să-l parcurg atent ca să-ți trimit cele mai savuroase fragmente. (Nu pot să xeroxez tot caietul pentru că nici psihiatrului meu nu-i povestesc performanțele mele sexuale.)

Anexez relatarea unui incident petrecut în dimineața zilei de 6 iunie 1970. Evident, am schimbat numele, mai puțin pentru a proteja nevinovații, cât ca să-mi apăr propria piele.

Bineînțeles că tu ştii că aceste incidente s-au petrecut în Los Angeles, dar am inventat un spital privat numit Saint David la Newport Beach. Ți-aş fi recunoscător dacă mica mea poveste ai păstra-o pentru tine. Ai putea altfel să arunci în aer toată profesiunea de doctor, dacă nu cumva or să te distrugă mai întâi pe tine.

Cu toată dragostea,
Lance

P.S. *Cartea ta despre campioni a fost recenzată în „Los Angeles Times" de Vera Mihalic, acu vreo doi ani. Nu cred*

că ți-ar fi plăcut să vezi articolul, aşa că nu ți l-am trimis.

Când Barney începu să citească povestea lui Lance, îl amuză stilul cu clişee verbale de la Hollywood, dar când sfârşi, era profund tulburat. Nu avea nicio îndoială că deschisese cutia Pandorei.

După ce citi raportul pentru a treia oară, simți nevoia să-şi împărtăşească neliniştea cu cineva. Şi fiindcă profesorul Baumann nu ar fi privit cu ochi buni să fie trezit la miezul nopții, avea o singură alternativă.

— Bună, Castellano, te-am trezit?

— Nu chiar. Am renunțat la somn în timpul postului mare. Ce s-a întâmplat?

El îi citi documentul la telefon.

Nimeni nu va uita jocul extraordinar, care i-a adus Oscarul lui Luke Jamison (nume fictiv) în filmul lui Stanley Walters (nume fictive) denumit (să zicem) „Noaptea fără stele". Şi nici jocul lui June Sommerville (nume fictiv), în viața reală doamna Jamison, în rolul fetei surdomute.

Poți să-ți imaginezi agitația din spital la vestea că June era pe drum într-o ambulanță particulară, pentru a fi operată de o apendicită acută.

Chirurgul Steve Ross (nume fictiv) mă trezi dintr-un somn adânc în camera de gardă şi-mi spuse să fiu gata pentru operație. De abia am avut timp să mă rad şi să mă pieptăn înainte de a intra în sala de operație.

Pentru aceia care nu o văzuseră niciodată pe June Sommerville în carne şi oase, dă-mi voie să-ți spun că frumusețea ei nu era creată nici de machiaj, nici de fotografii trucate. Era splendidă.

Când intrau cu ea, am observat că însuşi directorul spitalului apăruse pentru a-l invita pe soțul ei, Luke, să aştepte împreună cu el în biroul său confortabil.

După ce am injectat-o pe June cu pentotal pentru relaxare, şi i-am introdus repede un tub în trahee şi i-am insuflat aer ca să-i umflu plămânii, am ajutat-o să intre

într-un somn confortabil cu amestecul obişnuit de halotan şi oxigen. I-am cerut să numească zece roluri favorite din filmele ei. De-abia ajunsese la Ben Hur, când trecu în al doilea stadiu al anesteziei – în ţara Nirvanei. I-am făcut semn doctorului Ross că pacientul era „pe cale".

El ceru să i se dea bisturiul şi făcu o incizie fără cusur în abdomenul ei de culoarea fildeşului. În câteva minute (Ross este un maestru formidabil), apendicele cu pricina fu scos şi începu paracenteza cavităţii abdominale (adică drenarea fluidului infectat).

Şi atunci s-a produs catastrofa. Atât de zăpăciţi fuseserăm, îndeosebi doctorul Ross de faptul că o stea de mărimea lui Miss Sommerville îşi făcea apariţia pe scena noastră de operaţie, că nimeni nu se îngrijise să examineze antecedentele ei medicale înainte de a se începe operaţia.

Astfel, nu s-a ştiut că era alergică la penicilină, până când nu a făcut brusc şocul anafilactic. Mă luptasem să-i menţin oxigenul, când se produse o altă catastrofă – stopul cardiac.

În momentul acela, Ross nu pierdu nicio clipă şi-i deschise superba zonă toracică ca să-i maseze inima. Clipele treceau, ea nu-şi revenea, trăsăturile ei perfect sculptate deveneau tot mai albăstrui.

După câteva minute, i-am atras atenţia lui Ross că trebuie să ne oprim, cauza fiind pierdută.

— Nu, dobitocule, ţipă el la mine. Nu putem s-o lăsăm pe nevasta lui Luke Jamison să moară pe masa noastră de operaţie. Reputaţia clinicii ar fi distrusă. Şi mie o să-mi sară tot oraşul în cap. Continuă să pompezi.

Am protestat, spunându-i că e inutil să mai reanimăm acum, că oricum va avea leziuni ireversibile pe creier. Mă înjură şi-mi spuse din nou să intensific ventilaţia.

După optsprezece minute şi treizeci şi trei de secunde, inima lui June Sommerville începu să bată din nou.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, îl auzi exclamând pe Ross pentru sine.

„Mişcare greşită în carieră", îi spusei şi eu

Atotputernicului.

De îndată ce respirația ei s-a stabilizat, Ross şi-a scos masca şi s-a dus într-o viteză să anunțe pe domnul Jamison că operația a reuşit.

Dar dacă cineva se miră de ce June Sommerville nu a mai jucat în filme în ultimul timp, motivul nu este cel arătat de agenții de presă – că preferă intimitatea grădinii sale de trandafiri de la Belle Air… Este pentru că ea se află într-un foarte exclusiv sanatoriul medical, unde este prea atinsă la creier ca să-şi mai recunoască cel puțin soțul câştigător de premii Oscar.

Afacerea m-a deranjat mai ales când Steve Ross mi-a cerut ca raportul meu să i-l înmânez lui. Nefiind cu totul idiot, am înțeles că Ross şi-a dat seama că şi un student din anul întâi de la medicină ştie că, după cinci minute de oprire a inimii, distrugerea creierului este inevitabilă. Şi nu avea rost să-l mai necăjim în plus pe domnul Jamison.

Ulterior am aflat că el se duce cu regularitate să adore statuia vie a soției sale, aducându-i de fiecare dată un buchet de trandafiri roşii.

Dintr-un motiv sau altul totuşi, Steve Ross nu mi-a mai cerut niciodată să fiu anestezistul lui.

După cum era Bennett înclinat să remarce în momentele în care se simțea mai bine (exceptând vizitele lui Barney), care deveneau din ce în ce mai rare, progresul său spre însănătoşire semăna cu descojirea unei cepe. De câte ori i se mai scotea un bandaj, dedesubt era un altul şi ghipsul acoperea alt ghips, încât nu se mai ştia ce o să rămână din Bennett în interiorul lor.

După a cincea săptămână, durerea deveni mai puțin fizică şi mai mult psihică. Era o tortură pentru el să fie inactiv şi să se gândească la ce se întâmpla cu muşchii săi sub carcasele de ghips.

— Mă atrofiez de tot, îi spuse lui Barney, când acesta îl vizită.

— Ascultă, Landsmann, glumi Barney, eşti invidiat de toți internii din lume. Pentru că ai petrecut mai mult timp în pat decât ei în zece ani.

— Aş schimba cu plăcere locul, ştii foarte bine, mormăi Bennett enervat şi plictisit. Din cauza asta mi-am folosit farmecul meu irezistibil pe lângă ortopezi ca să mă lase să încep fizioterapia chiar acum.

— Acum? Cu ghipsul ăsta? Ce sport ai de gând să faci? sărituri cu paraşuta?

— Nu, doctore Livingston. O să încep cu două mingi.

— Două mingi?

— Dacă nu te superi, o să încep cu două mingi pentru rachetă.

Într-o zi, Jeffrey Kirk, profesorul de chirurgie ortopedică, veni în vizită, aducând în loc de ciocolată un lucru pe care Bennett îl aştepta de mult, radiografiile. Le examinară împreuna.

— Jeff, spuse Bennett vesel, după părerea mea profesională, oasele acestui pacient se vindecă frumos.

Apoi ajunse la poza celor şapte vertebre cervicale.

— Aici, observă el, cred că a fost nasol, dar reducția pe care ai făcut-o arată bine. Când crezi că îmi dai drumul de aici, ca să încep să operez?

Răspunsul îl surprinse.

— Mâine dimineață, e bine?

Dacă picioarele nu i-ar fi fost bandajate, Bennett ar fi țopăit de bucurie. Kirk îl înştiință însă că pune o condiție.

— Nu vreau ca munca mea de reducție, care a ieşit atât de bine, să se ducă de râpă, Ben. Trebuie să porți un jug, un aparat numit halou.

— Nu, glumeşti, o să arăt ca un marțian.

— Nu contează, răspunse Kirk, colegii tăi şi aşa au impresia asta.

Arăta într-adevăr ca o ființă din altă planetă. Îi puseseră o bandă de metal în jurul capului şi o fixaseră

pe craniu. O altă bandă de metal mergea până la umerii săi. Toate acestea trebuiau să imobilizeze gâtul pentru a nu strica ceea ce Jeffrey Kirk reparase atât de bine.

Cât de ciudat ar fi părut, Bennett nu remarca privirile care-l fixau din cauza acestui aparat. Era obişnuit să vadă lumea uitându-se curios la un negru aflat pe domeniul omului alb.

Câtă vreme aparatul trebuia purtat se mulțumea cu o muncă de începător supradotat: făcea suturări, uneori simple incizii cu care începea operația de apendicită. Exercițiile sale cu mingiile dădeau rezultate cel puțin prin faptul că antebrațele lui păreau chiar mai musculoase ca înainte.

În cele din urmă, îşi ceru răsplata:

— Scoate-mi prostia asta de pe cap, că dacă nu, îl deşurubez eu, îi comunică el profesorului Kirk. Vreau să-mi recapăt mobilitatea ca să pot trece la operații mai serioase.

Kirk se încruntă.

— După câte am auzit, ai trecut deja pe roşu, Ben; pereții au urechi. Chiar în gălăgia sălii de urgență.

— Mda, mărturisi Bennett, prins cu ocaua mică. Fusese un accident de autobuz şi aveau nevoie de mine. Ei bine, pot acum să fac asta pe verde?

— Da, zâmbi Kirk, din punctul meu de vedere eşti perfect.

— Haide, doctore, replică Bennett, nimeni nu-i perfect. Apoi adăugă: Dar sunt sigur că ar trebui să încercăm să fim.

Bennett era aşa de încântat de starea sănătății sale că se surprinse fluierând o melodie veselă în timp ce-şi îmbrăca costumul de chirurg.

Prima operație adevărată trebuia să fie un şunt între vena portă din ficat şi vena cavă inferioară, cea care preia sângele din partea inferioară a corpului.

Când se apropie de masa de operație, remarcă un

număr neobişnuit de mare de chirurgi prezenți. Pe lângă prima sa asistentă, Terri Rodriguez, văzu doi chirurgi medici primari, din care unul era şeful de secție.

Înțelegea prea bine prezența lor acolo. Voiau să vadă dacă el mai făcea față, dacă traumele severe pe care le suferise produseseră vreo scădere a îndemânării sau a rezistenței nervoase. Bennett îşi spuse că totul seamănă cu un fel de provocare atletică în care jocul va fi câştigat de cei care îşi vor păstra sângele rece.

Era hotărât să nu ezite şi să nu facă greşeli.

Surâse către spectatori şi le spuse degajat:

— Bună dimineața, domnilor. Pentru că este vorba de o intervenție de durată, propun să începem imediat.

După prima jumătate de oră, marii profesori dădură din cap unui către altul şi, în mod discret, părăsiră sala. Văzuseră destul.

Triumfător, Bennett îi povesti lui Barney totul la telefon, în aceeaşi seară.

— Doamne, Landsmann, trebuie că ai nervi de oțel. În locul tău, muream de frică. Cum naiba spui că ți-a făcut chiar plăcere?

— Doctore Livingston, răspunse Bennett bine dispus, ține minte să scrii în cartea aceea a ta că cei mai mulți din nebunii de chirurgi ne *călim* sub presiune. Cu cât e mai greu, cu atât mai bine ne mobilizăm.

Această carte este una din cele mai importante contribuții la gândirea psihanalitică pentru cel puțin o generație. În mod sigur va ocupa un loc important în literatura întregii discipline.

Barney citi acest anunț în cel mai recent număr al „Revistei americane de psihiatrie“, o publicație care nu folosea de obicei superlative. Anunțul fusese reluat pe un poster la intrarea Institutului de Psihiatrie, care prezenta conferința distinsului autor Maurice Esterhazy care avea loc în sala institutului.

— Ai citit-o? întrebă Brice Wiseman, privind peste umărul colegului său.

— E aproape imposibil să găsesc un exemplar, răspunse Barney, şi mor de curiozitate. Tipul mi-a fost vecin în căminul Vanderbilt.

— Ei, gata, Livingston. Harvard nu poate să revendice *toate* geniile din domeniu. Anunțul arată clar că Esterhazy a urmat facultatea la Maudsley Hospital din Londra.

— Bine, nu o să mă mai laud cu asta. Dar îl cunosc pe individ. Oricum, i-ai citit cartea?

Wiseman aprobă din cap:

— M-a ținut treaz până la trei noaptea. Nu am putut s-o las din mână.

— Asta înseamnă că poți să mi-o împrumuți, ca să am şi eu insomnii la noapte.

— Bine, ți-o aduc la cabinet diseară.

— Mulțumesc, Brice. E uimitor pentru o carte medicală să fie atât de captivantă. Dar chiar titlul este frapant.

— „Fiica legitimă a lui Freud“ – sună ca un roman.

Cei doi se despărțiră.

Era o zi senină de iarnă şi Barney se hotărî să meargă la Bellevue. De fapt voia să fie singur cu gândurile lui. Să mediteze la formidabila metamorfoză a lui Maury Eastman pe care îl văzuse ultima oară cu cincisprezece ani în urmă, cu sufletul încarcerat de electroşocuri, după încercarea lui de sinucidere, în Maurice Esterhazy, distins absolvent al uneia din cele mai distinse clinici din lume.

Încercă să-şi limpezească gândurile şi sentimentele. Bucurie pentru Maury, bineînțeles, dar şi un sentiment mai puternic, la limita unei plăceri perverse, că un fiu călcat în picioare a putut să se răzbune într-un mod atât de strălucit pe tatăl care îl persecutase. Căci, în ciuda rangului pe care-l avea în Societatea Americană de Psihiatrie, bătrânul Eastman publicase multe articole, dar niciodată o carte întreagă. În orice caz, nimic din ce

scrisese nu a avut succesul spectaculos pe care-l avea Maury.

Era atât de curios să citească opera lui Maury, încât anulă o întâlnire în seara aceea cu o internă tinerică de la cardiologie, care venise de curând din Olanda. Îşi făcu un sandviş cu salam şi brânză, se aşeză în fotoliul favorit şi începu să citească.

Coperta spunea tot. Cartea avea un subtitlu: „Psihologia Melaniei Klein“. Controversata psihiatră din Anglia, care murise cu câțiva ani în urmă, îşi începuse cariera urmând cu strictețe doctrina lui Freud până când începu să facă investigații de pionierat în psihologia copiilor mult mai mici decât cei pe care Freud îi considera accesibili psihanalizei.

Spre marea ei dezamăgire, patriarhul psihanalizei i-a respins teoriile, fără să-şi dea seama că ele reprezentau pasul următor al lucrărilor sale.

Titlul dramatic dat de Maury cuprindea în el toată dilema subiectului – permanenta ostilitate dintre Klein şi fiica lui Freud, Anna, care bineînțeles se considera a fi adevărat continuatoare a teoriilor tatălui ei. Maury demonstra nu numai că Melanie Klein era o mai bună „freudiană“, dar şi prezenta o argumentare puternică a teoriei lui Klein cu ajutorul unor idei originale.

La două fără un sfert, Barney termină ultima pagină. Fusese atât de absorbit de cartea lui Maury încât nici nu băgase de seamă că acul picupului său zgâria eticheta din mijloc a ultimului disc din teancul pus.

Dimineața următoare îi adusese o altă surpriză. Un apel telefonic din partea lui Fritz Baumann, al cărui ton era colegial.

— Barney, presupun că ştii că acest Esterhazy ține joi o conferință la Institut. Elsa şi cu mine îl invităm la masă după aceea şi el, în mod deosebit, ne-a cerut să te invităm. Poți veni?

— Cu siguranță. De-abia aştept.

Închise telefonul şi se gândi: „Doamne, propriul meu

psihiatru mă invită la cină!“

Barney nu văzuse niciodată sala de conferințe de la Institut atât de plină. Mulți veniseră tocmai din Baltimore sau chiar de la Yale. Se stătea şi în picioare cu carnete de luat notițe în mână. Fritz Baumann îl prezentă pe Maury ca pe „probabil cel mai creator gânditor analitic al generației sale“.

Barney fu uimit de schimbarea survenită în aspectul şi accentul lui Maury. Maury Eastman arăta acum ca un profesor englez, cu păr lung, lentile rotunde, costum de catifea reiată care părea destul de purtat. Radia încrederea în sine. Se simțea că era cu totul degajat față de public şi față de sine însuşi.

Maury începu cu nişte sarcasme amabile în privința diferenței de orientare între psihiatrii englezi şi cei americani şi spuse că propria sa poziție se găseşte „undeva deasupra Groenlandei“. Auditoriul era captat.

Apoi începu să discute despre „atitudinea parano-schizoidă în prima copilărie“. Vorbind în general liber, se uita uneori pe un cartonaş, pe care-l adusese cu el, şi pe ceas ca să fie sigur că nu depăşeşte limita de timp. Spectacolul era extraordinar prin totala lui lipsă de patos. Cu un ton calm, ponderat, îşi prezentă propriile sale teorii asupra psihanalizei copilului, care îi impresionă chiar şi pe cei mai înfocați partizani ai lui Freud.

Timpul acordat întrebărilor se lungi suficient de mult ca să demonstreze întinderea cunoştințelor medicale ale lui Maury.

Dineul dat de Fritz Baumann era restrâns la eminențele cu păr cărunt ale Institutului, exceptând trei persoane: Maury şi Barney aveau sub patruzeci de ani şi soția lui Maury, Antonia, sub treizeci. Era extrem de frumoasă şi, ea însăşi, neurobiolog.

La cocteilul dinaintea cinei, Maury fu înconjurat de medicii care îl asaltau cu întrebări respectuoase. El nu se

despărți de calmul lui englezesc decât când îl văzu pe Barney. În acel moment, străpunse cercul de admiratori şi se repezi să-l îmbrățişeze, exclamând:

— Livingston, sunt fericit că te văd.

Încă îmbrățişați, Barney îi şopti:

— Maury, poți să-mi spui secretul tău? Mănânci cereale în fiecare dimineață?

— Nu, încearcă mai bine să fi analizat şapte ani şi să ai o soție bună, îi răspunse el cu afecțiune. Apoi se întoarse către gazdă: Doctore Baumann, cred că sunteți mândru să-l aveți pe băiatul acesta minunat în Institut.

Barney se uită la Baumann care părea satisfăcut.

Maury continua să se adreseze vechiului său prieten ca şi cum în încăpere nu mai era nimeni.

— *Trebuie* să iei masa cu noi mâine seară. Sau mă supăr foarte tare.

— Bineînțeles, Maur, răspunse Barney, şi am să-ți aduc un exemplar din cartea mea. Mai degrabă o să-ți dau zece pentru că nimeni nu vrea s-o cumpere.

— Am citit-o cu Antonia şi consider că este o lucrare cu idei originale. Poți să mai vii cu cineva. Eşti căsătorit?

— Doar cu profesia mea, răspunse Barney puțin încurcat.

— De fapt, eram sigur că o să sfârşeşti căsătorindu-te cu Laura cea magnifică. Ce s-a întâmplat cu ea?

— E o poveste lungă, Maur.

În acea clipă, *celălalt* doctor Esterhazy, Antonia, se apropie de Maury şi şopti:

— Dragă, prezența ta este reclamată. De ce nu te duci să străluceşti, în timp ce eu o să vorbesc cu Barney.

Maury o sărută pe obraz şi se duse să reintre în cercul veteranilor.

— Maurice mi-a vorbit foarte afectuos despre dumneata, spuse Antonia imediat ce rămaseră singuri. Ai fost singurul căruia i-a păsat de el când era în dificultate.

— Am fost doar uman, răspunse Barney timid.

Apoi deodată Antonia schimbă subiectul.

— Putem să schimbăm două vorbe între patru ochi? întrebă ea.

— Sigur, răspunse Barney.

Trecură în sufrageria încă goală.

— Te-ai întâlnit vreodată cu tatăl lui? şopti ea.

— Nu chiar, dar aş putea spune că am avut un contact. De ce mă întrebi?

— Maurice vorbeşte la San Francisco săptămâna viitoare. Sincer, mă tem că ticălosul ăla o să apară la conferință.

— Te înțeleg. De ce a acceptat Maury aşa ceva?

— Presupun că simte nevoia să-şi dovedească lui însuşi ceva, răspunse ea. Dar cred că se joacă cu focul. Ce părere ai?

— Nu, răspunse Barney, aş spune mai degrabă că joacă ruleta rusească cu cinci gloanțe în pistol.

„Nu sunt o ființă umană.“

Aceasta a fost concluzia la care ajunsese Barney stând pe pat, târziu în seara în care îl admirase pe Maurice Esterhazy, psihiatru strălucit, soț iubitor şi tată, cu alte cuvinte un om realizat în întregime.

Era greu de crezut că omul pe care-l văzuse în seara aceea fusese odinioară un maniac depresiv, tratat cu electroşocuri.

Barney înțelese din nou, în ceea ce-l privea, că realizările *lui* erau fără substanță în comparație cu ale lui Maurice.

„Mda“, îşi spuse, împrumutând cuvintele lui Robert Frost, „trebuie să merg mile întregi înainte de a dormi“.

Bennett lucrase ca un descreierat. Ca să compenseze ceea ce pierduse, atunci când, din cauza fracturilor, fusese scos din joc.

Pentru internii din gărzile de weekend era un adevărat Moş Crăciun care le oferea un cadou constând în timp de odihnă. Orele suplimentare îl făceau să se simtă mai

puțin obosit, pentru că astfel îşi repara pierderea de încredere în sine însuşi care nu-l lăsa să doarmă în nopțile convalescenței.

În sâmbetele violente din New Haven reuşise să execute intervenții de urgență pe inimă, pregătindu-se sufleteşte pentru marea cotitură care-l aştepta în anul următor.

— Nu poți s-o laşi mai moale, Ben? se plânse Terri.

— Vrei să-mi iau altă asistentă? răspunse el prietenos.

— În niciun caz. Cu tine învăț foarte multe. Aş vrea să încetineşti ritmul, să depui un efort mai mic, de dragul tău.

În aprilie, la patru luni după operație, Bennett îşi reluase ritmul „normal“ de viață de secundar şef de lucrări la chirurgie, efectuând numai gărzi de treizeci şi şase de ore.

Tocmai îşi scotea echipamentul de lucru după o gardă omorâtoare, când Terri îşi băgă capul pe uşa vestiarului pentru bărbați.

— Ben, profesorul Baye de la hematologie a sunat la noi. El solicită o splenectomie la un pacient cu leucemie. Ține în mod special să faci tu asta, dar agenda este completă începând cu ora opt şi jumătate. Ce să-i spun?

— Spune-i c-o s-o facem la *şase* şi jumătate dacă poate să se scoale atât de devreme.

— Doctor Landsmann, îl mustră ea cu umor, ține-o tot aşa şi o să mori tânăr.

— Prea târziu, Terri. Oricum, spune-i lui Baye să trimită jos fişele tipului ca să le studiez la noapte. Şi fă-le o copie pentru tine, ca să cunoşti cazul dacă mă senilizez în mijlocul operației.

Scoaterea splinei la bolnavii de leucemie limfocitară se execută fie în cazul în care organul este atât de umflat încât devine dureros, fie când produce o reducere simptomatică a plachetelor – aceste mici celule din sânge care ajută la oprirea hemoragiilor.

Bennett sosi la spital puțin înainte de ora şase. Ca să

se pună în formă, luă câteva ceşti de cafea cu biscuiți de ciocolată. Deşi reținuse datele bolnavului din seara precedentă, îşi mai aruncă încă o dată privirea pe antecedentele medicale ale lui Harry Scanlon, treizeci şi nouă de ani, rasă albă.

La şase treizeci fix se găsea lângă masa de operație.

Îi salută cu politețe pe cei doi profesori, apoi ca orice dirijor de orchestră privi la capelmaistru, în cazul acesta anestezistul. Acesta, după câteva momente, murmură:

— Pacientul este pregătit, doctore.

Bennett primi informația dând din cap şi imediat se puse pe lucru, făcând o incizie mediană lungă. Având lângă el un intern şi o asistentă care țineau depărtătoarele pentru a-i permite o mai bună vizibilitate, începu explorarea viscerelor.

Controlă ficatul dacă avea ciroză sau infiltrații de celule neoplazice, palpă vezica biliară căutând calculi posibili şi exploră totul până la marginea superioară a pancreasului, negăsind nicio anomalie. Deci putea începe.

Îşi introduse mâna dreaptă pe lângă suprafața roză a splinei, aşeză organul în mâna stângă şi-l trase spre incizia abdominală, îşi întinse gâtul să vadă mai bine ce trebuia să taie şi, în acel moment, simți o amorțeală inexplicabilă în degetele mici ale ambelor mâini. Merse mai departe gândindu-se că totuşi Terri avea dreptate: trăsese de el prea tare. Dar acum nu era momentul pentru astfel de gânduri.

Separă rapid artera şi vena splinei de țesuturile înconjurătoare, făcând semn lui Terri să pună cleme. Ridică mâna şi ceru „foarfece”, cu care degajă splina.

Etapa următoare era de rutină. Trebuia să lege artera şi vena. Bennett luă firul de mătase şi făcu ceea ce păreau a fi noduri solide.

— E bine, spuse el tare. Putem scoate clemele. Se aplecă să scoată instrumentul metalic care ținea vena.

Deodată țâşni sângele. Era peste tot.

Un suspin abia auzit veni dinspre asistență. Bennett fu zguduit. Nu văzuse pe nimeni făcând o astfel de gafă. Dar nu era timp să se blameze. Trebuia reparată greşeala rapid.

Utiliză aspirația pentru a recupera vena şi de data asta o sutură cu succes. Apoi îi ordonă lui Terri cu un aer detaşat să închidă operația şi se duse înapoi la vestiar, afişând o încredere pe care nu o avea.

Se aşeză şi încercă să înțeleagă ce se întâmplase. „Putea fi oare încordarea, ori slăbiciunea omenească…“ încerca el să se convingă. „Dar ce naiba fuseseră acele înțepături în degete?“

Cum stătea gânditor în vestiar, se auzi un ciocănit la uşă şi Terri Rodriguez întrebând:

— Eşti singur, Bennett?

— Da, răspunse el, poți să vii.

— Te simți bine?

— De ce nu m-aş simți bine?

— Nu ştiu, mă gândeam că poate eşti tulburat de acel mic accident. A fost o nimica toată.

— Lasă, Terri. A fost un spectacol de groază. Încetează să mă minți, atunci nici eu nu o să te mint.

Un moment ea tăcu, apoi spuse:

— Ai de făcut peste o jumătate de oră o mastectomie. Eşti în stare?

— De ce dracu să nu fiu în stare? lătră el furios.

Era pentru prima oară de un an de când lucra cu el, că Terri îl vedea pierzându-şi firea.

— Bine, Ben, bine. Mă duc după un corn şi cafea. Vrei să-ți aduc ceva?

— Nu, mulțumesc, Ter, sunt necăjit că m-am înfuriat.

— Nu face nimic, zise ea, şi se retrase din zona pe care o încălcase.

Pentru prima oară în viață, căută ajutor psihiatric. Sau cel puțin ajutorul unui psihiatru. Îl întrebă pe Barney dacă ştia cazuri în care chirurgii au trac sau ceva similar

care să explice stângăcia lui subită.

— Sunt o grămadă de chirurgi care intră în panică, răspunse Barney. Colegul meu vede din ăştia mereu. Dar e vorba de o prăbuşire totală. Nici nu se pot apropia de bolnavi. Nu, Ben. Nu cred că asta se petrece în capul tău. În locul tău aş vedea un neurolog cât se poate de repede.

— Poți să-mi faci o întâlnire cu unul din New York, Barn? Nu am chef deloc să se audă în Yale, mai ales acum la sfârşitul anului.

— Hei, Landsmann, fii serios, dacă nu e nimic, atunci cui ce-i pasă? Şi dacă *este* ceva, cu siguranță nu o să continui să operezi până nu se repară. E adevărat?

— Mi-e teamă că da, răspunse Bennett, încercând să-şi reprime propria sa teamă.

Ce naiba, el se mândrea că este întotdeauna cinstit cu pacienții. Acum ştia că le datora acestora să fie cinstit cu sine însuşi.

Neputând să se refugieze în domeniul psihosomatic, Bennett îşi luă inima în dinți şi se adresă profesorului Kirk.

Acum avea multe simptome: dureri în ceafă, amorțeli în brațe şi degete. El se diagnostică singur:

— Jeff, această funcționare proastă a muşchilor cred că porneşte de la a opta vertebră cervicală.

Ambii doctori ştiau că se impunea o radiografiere amănunțită a zonei cervicale. Şi ambii ştiau instinctiv ce o să arate aceasta. Fractura lui Bennett se deplasase şi presa nervul.

Mai mult, tulburarea neurologică urma să progreseze dacă nu i se făcea imediat o operație în scopul fuzionării vertebrelor.

— Nu vreau operație, urlă Bennett.

— Şi eu nu vreau să asurzesc, aşa că încetează să mai țipi în telefon, răspunse Barney. Pentru Dumnezeu, Landsmann, vrei să rişti să ajungi o epavă? Ştii că cel mai bun în materia asta este Kirk. De ce naiba ți-o fi frică?

Bennett se exprimă cu concizie:

— Nu ştiu dacă ai idee că şi eu sunt chirurg. Ştiu că operația aceasta nu reuşeşte... decât în *majoritatea* cazurilor.

PATRUZECI

Antonia Esterhazy, aşezată între auditori, simţea cum creşte încordarea sălii. De această dată, aglomeraţia amfiteatrului Institutului de Psihiatrie din San Francisco nu se datora numai celebrităţii lui Maury. Mulţi veniseră în speranţa că vor asista la o confruntare între eminentul lor coleg, Frederick Eastman, şi omul de care se auzise că ar fi fost fiul înstrăinat.

Maury se găsea deja pe podium şi unul din profesori începu să-l prezinte. Ochii lui căutau în mulţimea auditoriului ca să-şi zărească tatăl. Ştia că în calitate de fost preşedinte, Fred Eastman *trebuia* să fie prezent.

De fapt, doctorul Eastman se afla aşezat într-un loc ferit, în fundul sălii, în aşa fel ca puţini spectatori să poată savura reacţiile sale la vederea conferenţiarului.

Între timp, prezentarea continua.

— Suntem deosebit de onoraţi că doctorul Esterhazy s-a născut şi a crescut în oraşul nostru şi posedă de fapt legături de familie cu Institutul nostru.

Se auziră în sală râsete nervoase. Acum toate privirile erau fixate pe Maury ca să vadă cum va reacţiona. Dar faţa lui nu trăda nimic.

Antonia păli, agitându-se în scaunul ei, stăpânită de o presimţire rea.

Maury se ridică, mulţumi aplauzelor politicoase cu un zâmbet prietenos şi luă cuvântul.

— Sunt sigur că ştiţi cu toţii cântecul „Mi-am lăsat inima în San Francisco“. În ce mă priveşte pot să spun că aici mi-am lăsat tricicleta mea de copil. Colegii mei psihiatri pot gândi orice, dar am venit s-o recuperez pentru copiii mei.

Zâmbetul său încurajator convinse auditoriul care se simţi uşurat. Conferenţiarul nu avea de gând să-şi denigreze tatăl. Nici să-l laude. Nici măcar să-l pomenească.

Doctorul Frederick Eastman stătea ca o stană de piatră şi faţa lui nu avea nicio expresie.

Conferinţa lui Maury suscită acelaşi interes plin de căldură ca şi la New York, Philadelphia şi Boston. În plus, dialogul iscat de întrebările de la sfârşitul conferinţei fu mai respectuos faţă de el decât pe Coasta de Est.

În sfârşit, auditoriul începu să se împrăştie cu murmure admirative care răzbăteau din toate direcţiile.

Şi acum apăru dilema. Decanii aranjaseră un dineu în onoarea conferenţiarului invitat. Doctorul Eastman fusese bineînţeles invitat şi i se confirmă spre surpriza sa că Maury nu avea nicio obiecţie. Răspunsul fiului său, aşa cum i s-a transmis, fusese monosilabic: „Da”.

Dineul se dădea într-o vilă enormă, construită pe o colină înaltă din San Francisco, încât gazda obişnuia să spună: „Pe o zi senină, de aici de sus, poţi vedea şi Insula Alcatraz”.

Frederick Eastman intra în cameră şi privi jenat mulţimea de admiratori care-l înconjurau pe fiul său.

— Doctor Eastman? îl întrebă o voce cu accent englezesc.

Se întoarse şi văzu o tânără fermecătoare.

— Sunt Antonia Esterhazy, spuse ea întinzându-i mâna. Sunt sigură că sunteţi nerăbdător să-l vedeţi pe Maurice. Aşa că o să-l aduc.

— Eu… ăăă… sunteţi foarte amabilă.

Mai devreme, Antonia ceruse permisiunea gazdei de a folosi un colţ mai ferit al casei pentru convorbiri discrete şi gazda îi oferise propriul său birou.

Aici se întâlniră, sub o fotografie a lui Sigmund Freud, Maury şi tatăl său după ce nu se văzuseră mai mult de zece ani.

Maury simţea că tatăl lui nu este în apele sale. Dar nu era capabil de compasiune. Anii de psihanaliză îi vindecaseră ura, dar nu o putuseră înlocui cu iertarea. Aceasta era calitatea sfinţilor.

Era hotărât să-l lase pe tatăl său să vorbească primul. Nu mai era important ce avea să-i spună el tatălui său, ci mai degrabă ce avea tatăl să-i spună *lui.*

Fred Eastman înțelese repede că acesta era scenariul ce fusese programat. Singurul lucru care-i rămăsese de făcut era să înceapă el dialogul. În cele din urmă spuse.

— Am cunoscut-o pe Melanie Klein. Era o femeie foarte inteligentă.

— O psihiatră formidabilă, adăugă Maury. Păcat că nu este apreciată cum se cuvine.

Se aşternu tăcerea. Eastman însuşi era hotărât să *nu* spună mai mult. Când încercase să-şi sondeze sufletul, ca să găsească acolo o afecțiune îngropată sau refulată pentru eminentul său fiu, nu descoperise decât porniri de rivalitate şi resentiment.

Argumenta că această respingere era inevitabilă, pentru că însăşi existența lui Maury era o veşnică reamintire a morții mamei băiatului.

Maury ştiuse întotdeauna asta, bineînțeles. Tot timpul i s-a dat să înțeleagă că datorează tatălui său scuze numai pentru faptul că trăieşte.

— Soția ta este foarte frumoasă, binevoi să spună Fred Eastman.

— Mulțumesc.

Altă tăcere.

— În conferință… ai menționat copiii. Gluma despre tricicletă…

— Da, avem doi băieți.

— Ah.

Încă o tăcere, până când Maury spuse:

— Nu cred că avem ce să ne spunem unul altuia.

Avu grijă să evite cuvântul „tată“.

— În felul acesta vrei să rămână lucrurile, Maury? Asta-i tot ce ai venit să-mi spui?

— Am venit aici pentru că am fost invitat să țin o conferință. Ai făcut parte din auditoriu.

În acel moment, Antonia băgă capul înăuntru.

— Nu uita, Maurice, trebuie să prindem avionul de unsprezece şi jumătate pentru Los Angeles.

Se întoarse spre tatăl său care-l întrebă:

— Bine, Maury, ți-ai luat revanşa?

— Da.

— Te simți mai bine acum?

Maury făcu o pauză. Apoi răspunse încet:

— Nu.

Laurei îi plăcea cel mai mult Toronto când era învelit sub zăpadă. Atunci, ritmul oraşului aluneca spre o imobilitate paşnică. Mai mult, spre deosebire de Brooklyn unde fulgii deveneau cenuşii de îndată ce atingeau pământul, aici darul alb al cerului îşi păstra puritatea, împrumutând oraşului liniştea şi neclintirea patriarhală.

De fapt, nu făcea altceva decât să tropăie prin zăpada din spatele spitalului. Pentru că nu mai avea nicio atracție spre viața socială şi lucra zi şi noapte la Queen's Hospital, era natural să locuiască chiar în spital.

Când ajunsese prima oară acolo, produsese obişnuita înflăcărare a inimilor masculine. Dar tahicardia romantică se vindecă repede prin indiferența ei; cum îi spunea lui Barney la telefon, ultimul lucru pe care şi-l dorea era o „legătură".

— Am un fel de reacție pavloviană la invitațiile diferiților inşi. Cu cât sunt mai atrăgători, cu atât mai mult mă gândesc ca o să sfârşesc prin a-i face să sufere. Aşa că acum reprezint încununarea viselor ambilor mei părinți, doctor *şi călugăriță.*

Nu se gândea decât la bebeluşi. Pentru ea fiecare internare în spital era un eveniment de familie. Oricare ar fi fost problema – rană, febră, fractură, pneumonie – era totdeauna la post, gata să intervină.

Şi toate acestea pe lângă pregătirea ei oficială în cadrul programului neonatal, care consta într-un mare efort de tratare a copiilor care avuseseră neşansa de a intra în viață bolnavi sau muribunzi.

Ca niciodată în istoria medicinii, doctorii erau influențați de progresul tehnologiei. Şi nicăieri acest lucru nu era mai evident ca în tratamentul noilor născuți. Definiția prematurității şi viabilității se modifica într-un ritm amețitor. Până recent, un copil născut cu câteva săptămâni mai devreme de gestația normală de patruzeci de săptămâni era considerat un prematur a cărui viață era în pericol. Acum doctorii îşi dădeau seama că nu numai aceştia, dar şi unii mult mai imaturi puteau fi salvați. Posibilitatea de a detecta anomalii la copiii nenăscuți dădea experților în neonatologie o şansă de a corecta situația de îndată ce copilul vedea lumina zilei.

Neonatologii în sala de naşteri constituiau o nouă prezență care dezlănțuia un fel de bătălie pentru salvarea nou-născuților. Prin tradiție, atât mama cât şi copilul cădeau în sarcina obstetricianului. Dar acum pediatrii dovedeau că în împrejurări critice copilul avea nevoie de specialistul său propriu.

Evaluarea pe baza unui punctaj denumit Apgar devenise obişnuită (numele Apgar era al doctoriței Virginia Apgar care inițiase acest sistem de evaluare). Era vorba de cinci elemente importante care caracterizau starea copilului care primea note la un minut şi apoi la cinci minute după naştere. Se dădeau puncte pentru ritmul inimii, culoarea pielii, respirație, tonus muscular şi capacitatea de a suge.

Un copil însumând peste şapte puncte era considerat normal, deci putea începe antrenamentele pentru Jocurile Olimpice, pe când cei care nu realizau patru puncte aveau nevoie de tot sprijinul corpului medical.

Laura câştiga mult în ce priveşte specializarea ei la spitalul Queen, dar nu-şi făcuse prieteni. Avea câteva cunoştințe cu care schimba impresii ia cafea în camera asistentelor, dar era considerată severă şi distantă.

Se plângea mereu de birocrația din spital, de cantitatea de hârtii ce trebuiau completate ca să poți introduce un

copil în Secția de pediatrie. Avea obiceiul să critice pe față greşelile colegilor mai tineri sau mai bătrâni.

— Suntem şi noi oameni, îndrăzni o dată o asistentă să-i amintească. A greşi e omeneşte…

— Nu, replică Laura, a greşi este fatal.

Îşi cam pierduse abilitatea de a prinde scurte perioade de somn în timpul gărzilor de noapte, dar îşi folosea insomniile citind literatură de specialitate şi scriind articole de medicină. Începuseră s-o intereseze problemele hemoragiilor la nou-născuți, situație care era de obicei detectată prea târziu. Dacă s-ar fi găsit o tehnică de semnalare din timp, mulți ar fi fost salvați.

La trei dimineața, când era în camera de gardă şi citea, sună telefonul. Era Christian Lemaistre, şeful Secției de obstetrică.

— Pot să vorbesc cu pediatrul de gardă, vă rog?

— Eu sunt – doctor Castellano.

— Ah!

Se aşteptase la o voce de bariton şi nu la una de soprană.

— Cu ce vă pot ajuta, doctore Lemaistre?

— Am o femeie cu o naştere cu probleme. Trebuie să-i fac o cezariană. Eşti gata într-un sfert de oră?

— Bineînțeles, doctore.

Îşi puse pantofii, termină cafeaua rece din ceaşcă şi alergă la ascensor. Obstetricianul era gata pentru intervenție, spălat şi echipat. În drum spre sala de operație, deşi mergeau în viteză, ea observă, cu toate că avea masca pusă, că era vorba de un bărbat foarte frumos.

După douăzeci şi cinci de minute, obstetricianul scoase un băiat delicat. Laura apăsă pe butonul cronometrului, băgă copilul sub un radiator şi, în timp ce sora îl usca prin tamponare cu un prosop cald, începu testele de evaluare. Respira rău, şi ea anunță după câteva secunde:

— Respirație zero.

Copilul era în mare pericol, ceea ce era evident şi din

nota pe care i-o atribuise. La un minut, Apgar zero.

— Aş spune unul sau doi, doctore Castellano, accentuă Lemaistre.

— Oricum, este mai cianotic decât un pled bleumarin. Trebuie să-l intubăm şi să-i băgăm oxigen. Ea chemă o soră şi comandă: Adu-mi un tub trei-0.

El interveni şi spuse:

— Nu, cred că ar fi de-ajuns doi şi cinci.

Laura repetă:

— Trei-0 Acest copil este destul de mare pentru stadiul lui de gestație. Are şanse.

Tubul nosotraheal fu fixat într-o valvă şi Laura întoarse copilul pe spate şi îi fixă capul ca să micşoreze leziunea la nas. Unse vârful nasului pentru a uşura trecerea tubului.

— Dă-mi să fac eu asta, doctore Castellano, se oferi Lemaistre pe un ton care suna a comandă. Este o manevră foarte delicată. Dacă tubul nu este plasat perfect în trahee poți să mergi prea departe şi să intri în bronhii.

— Ştiu asta, doctor Lemaistre. Se gândi în sinea ei – „cred că am făcut-o mai des ca tine, la naiba. Dar dacă insişti ca şef…“

Ea se dădu la o parte şi asistenta îi dădu lui aparatul pe care începu să-l introducă în nara copilului. Asistenta veni imediat cu un tub de oxigen şi Lemaistre începu să administreze oxigen copilului. După cinci minute, copilul avea culoarea roz şi atât Laura cât şi Lemaistre fură de acord că merita Apgar peste şapte.

Doctorul zâmbi:

— E bine când se termină cu bine. Se întoarse către ea: Preiei de aici, Laura. Dacă ai nevoie de ajutor, mă găseşti în cabinetul meu.

Îi dădu oxigenul, făcu un semn către asistente, amândouă răspunzându-i la unison:

— Noapte bună, doctor Lemaistre şi părăsi sala.

Asistentele se pregăteau şi ele să plece, când Laura strigă deodată:

— La naiba, tubul e gol, dă-mi rezerva.

Una din asistente se repezi la perete luă tubul de rezervă din cleme şi-l dădu Laurei care-l luă şi după o secundă strigă:

— La dracu' şi ăsta e gol! Ce fel de spital e aici?

Se-ntoarse către cealaltă asistentă şi spuse:

— Încearcă să-l ventilezi cu aparatul de respirat. Mă întorc imediat.

În momentul în care țâşnea pe uşa sălii de operație se gândi că era mai bine să fi rămas ea cu aparatul de respirație şi altcineva să fi căutat oxigenul. Dar tot atunci îşi dădu seama că doar ea era conştientă de gravitatea situației şi deci tot ea s-ar fi mişcat cel mai repede.

Asistenta de la capătul coridorului se sperie când îi auzi vocea urlând:

— Oxigen! Oxigen, cineva să-mi dea oxigen!

O privi pe Laura în costumul ei de operație cu pungile sterile de plastic peste încălțăminte alergând către ea ca o nebună. Ea îşi scoase cheile de la boxă tocmai când Laura ajunse cu sufletul la gură, furioasă.

— Imediat vă dau, doamnă doctor, spuse asistenta nervoasă, încercând să deschidă uşa boxei.

În panica ei, nu nimerea cheia.

— Mai repede, ce naiba!

Mustrarea o făcu pe asistentă să se zăpăcească şi mai tare.

Laura îi smulse cheile din mână, luă un tub de oxigen şi-l duse cu toată viteza pe coridor. În prima secundă nu zări copilul, din cauza asistentelor ce se aplecau peste el.

— Lăsați-mă pe mine, porunci ea.

Asistentele se dădură la o parte şi ea văzu bebeluşul. Era foarte albastru şi nu mişca. Nicio cantitate de oxigen nu-l mai putea readuce la viață.

Laura stătea în mijlocul sălii ca o statuie de gheață strângând la piept tubul de oxigen acum inutil. Oamenii se mişcau în jurul ei. Urechile sale percepeau fragmente de cuvinte: „Cheamă-l pe doctorul Lemaistre…“, „Spuneți-i mamei…“, „Luați copilul…“, „Morgă…“

Ea reveni brusc la realitate când Lemaistre i se adresă ca un căpitan făcând observație unui soldat în ținută neglijentă.

— E prima oară când devii isterică în decursul unei operații, doctor Castellano?

Ea nu răspunse.

El adăugă cu indulgență ironică:

— Poate ar trebui să-ți aranjezi garda când nu ai ciclu.

Laura refuză să se lase provocată.

— Copilul acesta ar fi putut să trăiască, spuse ea calm şi categoric.

— Am fi putut obține sigur un rezultat mai bun, admise Lemaistre.

— Haide, doctore, răspunse Laura supărată. Ştii foarte bine că *ar fi trebuit* să trăiască. A fost un chix. O greşeală a spitalului. Negi asta, doctore?

— Poate că dumneata eşti perfectă, doctor Castellano, dar în experiența mea, care oarecum este puțin mai mare, am văzut că oameni normali, animați de cele mai bune intenții, pot face greşeli.

— Nu greşeli stupide de genul acesta, care pot fi total evitate. Aceasta a fost neglijență, o neglijență de neiertat.

El rămase foarte calm.

— Am văzut, de asemenea, doctor Castellano, că oamenilor normali nu le place să fie certați de copii. Dacă acorzi atâta importanță acestui incident, de ce nu te adresezi şefului secției dumitale. Sau şefului secției mele. Acum, scuză-mă, am altă pacientă în travaliu.

Se întoarse şi plecă liniştit. Laura făcu socoteala că un travaliu ține cel puțin cinci ore. Nu era o scuză ca s-o şteargă. Şi atunci, îl cheamă:

— Doctore Lemaistre.

El se opri.

— Da, doctore Castellano?

— Le-ai spus părinților?

— Da. Nu sunt genul de doctor care se teme să comunice veştile proaste. I-am şi dat mamei un sedativ.

— Pot să întreb cum ai formulat?

— Am spus că băieţelul s-a născut într-o stare foarte proastă şi că toate eforturile noastre n-au putut să-l salveze. Ai fi formulat altfel?

Înainte ca ea să răspundă, el ieşi din cameră.

Laura rămase în picioare prea obosită de munca ei, de moartea copilului şi de dialogul de după aceea pentru ca să-şi poată reveni. Una din asistentele de la sala de operaţie veni spre ea.

— Laura, nu te supăra că-ţi spun, doctorul Lemaistre este un om priceput şi bun. Sunt sigură că în sinea lui a fost tot atât de tulburat ca şi tine. Dar nimeni din noi nu poate munci aici şi să bocească pentru fiecare insucces. Am înnebuni.

Laura îi mulţumi printr-un gest. Când sora plecă îşi dădu seama că n-o înţelesese. Nu-şi pierduse minţile. Era doar furioasă.

Până atunci Laura avusese un fel de mândrie perversă că nu ştia să bată la maşină. Aceasta făcea parte din hotărârea ei de a nu intra în stereotipul femeii care le face pe toate. Ea trebui s-o roage pe o asistentă, care tocmai venise la serviciu, să stea cu ea în birou să-i bată o scrisoare în patru exemplare. Era adresată nu direct şefului ei de la pediatrie, nici celui de la obstetrică şi ginecologie (lor, bineînţeles, le va trimite copiile), ci lui Ivan Caldwell, directorul spitalului.

După relatarea întâmplării din cursul nopţii cât de concis posibil, ea ceru doctorului Caldwell să ia măsuri pentru a se evita o repetare a acestei „prostii tragice“.

Tânăra asistentă bătu ca o mitralieră ca să se ţină după ritmul furios al dictării. După ce fata reciti scrisoarea, ea făcu următoarea observaţie cu înţeles:

— Doamnă doctor, cred că aţi uitat ceva.

— Ce anume?

— Nu aţi dat numele rudei celei mai apropiate.

— Nu înţeleg. Nu sunt pe moarte.

— Nu sunt de acord. Asta este o scrisoare în care vă anunțați sinuciderea.

Laura întârziase de la vizite şi imediat ce scrise adresele pe plicuri pentru trei scrisori, le duse la secretariatul spitalului, apoi se grăbi să ajungă în Secția de pediatrie. În restul zilei se simți ca o somnambulă.

În sfârşit, termină serviciul la cinci şi jumătate şi se duse să ia un sandviş la bufet.

Apoi, în drum spre camera ei, se opri la cutia poştală ca să vadă dacă a primit un răspuns relativ la stagiul pe care-l ceruse la Institutul Național de Sănătate din Washington. Dar era numai corespondență fără importanță, mai mult reclame de la laboratoarele de medicamente, o factură telefonică şi un plic pe care scria de mână „Doctor Laura Castellano".

În timp ce deschidea scrisoarea căscă mai, mai să adoarmă, dar se trezi total la citirea ei.

Stimată Dr. Castellano,

Vă rămân îndatorat dacă veți trece la ora şapte, la biroul meu, în seara aceasta. Dacă aveți alt aranjament, vă rog să-l contramandați deoarece subiectul pe care vreau să-l discut este foarte urgent.

Cu considerație,
Ivan Caldwell, doctor în medicină
Director

Se uită la ceas – era şase şi un sfert. De-abia avea timp să urce în cameră, să facă un duş şi să înghită două aspirine.

Secretara directorului îi cunoştea numele, fără să trebuiască să o întrebe cine este, când ea se prezentă puțin înainte de ora şapte.

— Bună seara, doctor Castellano, puteți intra, îl anunț pe doctorul Caldwell.

Chiar înainte de a deschide uşa în întregime spre biroul directorului, îşi dădu seama că nu era vorba de o

discuție în doi. Dimpotrivă, ce era acolo arăta ca un consiliu al halatelor albe sau, mai degrabă, o poteră organizată împotriva ei.

— Intră, doctor Castellano, spuse directorul, singurul fără halat, ridicându-se politicos. E cineva aici pe care nu-l cunoşti?

Laura privi în jurul camerei, îl recunoscu pe şeful ei, pe Lemaistre şi pe şeful acestuia, dar nu cunoştea femeia osoasă cu păr cărunt şi ochelari care se ridică repede şi se prezentă.

— Sunt Muriel Conway, şefa asistentelor, zise aceasta zâmbind şi întinzându-i mâna.

— Vă rog, doctor Castellano, stați jos, spuse directorul arătându-i un scaun aşezat în mijlocul camerei.

Ea se aşează ascultătoare, prea epuizată de nesomn ca să fie nervoasă.

— Ei bine, începu Caldwell, presupun că ştiți motivul acestei convocări.

— Cred că da, dar sunt oarecum surprinsă că a devenit o problemă implicând un grup.

— Motivul este evident, răspunse directorul, nefericita dumneavoastră scrisoare îi implică pe toți cei prezenți.

— Cu tot respectul, aş aplica adjectivul „nefericită“ *situației* descrise în scrisoare.

Directorul lăsă comentariul ei să treacă nebăgat în seamă şi prezentă ce considera el a fi versiunea corectă a situației.

— De când am primit nota dumneavoastră, am investigat amănunțit incidentul din dimineața de azi şi pentru mine este limpede că ați dat dovadă de totala lipsă de profesionalism.

„Ce dracu vrea să spună’, se gândi ea. Se sforță să rămână calmă, pentru că intuiția o avertiza că el voia s-o provoace să acționeze necontrolat ca să poată s-o concedieze imediat.

Dar ea îl surprinse, cedând:

— M-am gândit şi eu, doctor Caldwell, şi recunosc că

am fost lipsită de stăpânire. Ar fi trebuit să nu fiu atât de emotivă în sala de operație. Asta nu a rezolvat nimic şi în orice caz nu a readus copilul la viață.

Ea se opri şi apoi adăugă sarcastic:

— Numai oxigenul ar fi putut s-o facă.

Observația provocă grupului o tuse jenată.

— Oricum, îmi pare foarte rău că mi-am ieşit din fire.

— Este înțelept din partea dumneavoastră, doctor Castellano şi vă mulțumesc. Dar, mi-e teamă că nu înțelegeți esențialul.

— Vă rog?

— Suntem cu toții medici conştiincioşi şi de asemenea, cum se spune, ne-am pierdut şi noi sângele rece uneori. Una din poverile inevitabile ale profesiei este că devenim adesea implicați emoțional în viața pacienților.

Doctor Caldwell se aplecă peste birou şi spuse:

— Dar este o regulă de bază că un doctor nu trebuie să pună la îndoială reputația altuia.

— Cu tot respectul, vă spun că nu am citit asta nicăieri, în niciun caz în jurământul lui Hipocrat.

— Doctor Castellano, nu-ți voi onora această remarcă răspunzând. Îți voi repeta doar că este universal acceptat ca medicii să plece de la principiul că toți colegii lor au cele mai bune intenții.

— Dar ce se poate face când vezi o greşeală atât de grosolană încât nu poți accepta acest articol de credință? Dacă cineva, de exemplu, vede un chirurg beat omorând un pacient sănătos?

— Nu fiți absurdă – atunci trebuie să raportați superiorului.

El se opri până putu să vadă pe fața ei o expresie de uşurare. Apoi adăugă:

— Dar niciodată în scris.

Se auzi o foială a celor prezenți care se mişcau pe scaune. Directorul se ridică.

— Cred că am fost clar, doctor Castellano. Mulțumesc că ați venit.

Când Laura se îndreptă spre ascensor, simți o mână pe umăr. Ea se opri. Era doctorul Lemaistre.

— Laura, spuse el zâmbind, eşti o femeie foarte frumoasă.

— Şi ce trebuie să înțeleg, doctore?

— Să înțelegi că nu vei avea nicio greutate să găseşti alt post anul viitor.

PATRUZECI ŞI UNU

Barney îl convinsese în cele din urmă pe Bennett să-l lase să fie de față la operație.

— Ce naiba poți să-mi faci când eu o să fiu adormit? întrebă Bennett.

— Dar tu uiți că specialitatea mea este inconştientul. Aş putea face un sondaj al creierului tău în timp ce ei or să lucreze la coloana ta vertebrală. Oricum, ştii bine că doctorii sunt foarte atenți când este cineva de față şi în orice caz eu îmi mai aduc aminte cunoştințele de neurologie din facultate.

— Îmi pare rău, Livingston, nu mi-ai dat niciun motiv care să mă convingă.

— Hei, Landsmann, o să-ți produc un şoc, pentru că nu ai auzit niciodată cuvântul, dar eu sunt *prietenul* tău.

Barney câştigase partida.

Barney deci fu de față, glumind cu Bennett în momentul administrării injecției preoperatorii şi de asemenea chipul său fu primul pe care-l văzu Bennett când se deşteptă.

— Cum a mers? întrebă Bennett somnoros.

— A mers, Landsmann, îl asigură Barney. Kirk mi-a spus că radiografiile sunt bune. Nimeni nu te va acuza că nu ai o coloană puternică.

Bennett rămase tăcut un moment şi apoi întrebă:

— Îmi dai voie să nu fiu vesel?

— Câtă vreme?

— Până când neurologul nu-mi confirmă că pot tăia şi altceva decât curcanul de Crăciun.

— Landsmann, spuse Barney cu afecțiune, tu *eşti* un curcan.

Bennett zâmbi.

În zilele următoare, Bennett într-adevăr nu fu vesel.

Ştia că întregul său viitor depindea de câteva teste dureroase de bază pe care avea să i le facă Laszlo Farkas, neurologul şef de la Yale.

Barney insistă din nou să fie prezent.

— Am auzit de Farkas, spuse el liniştitor. Are o mare reputație de diagnostician.

Bennett comentă:

— Care nu seamănă cu reputația lui de ființă umană.

— Cum aşa? întrebă Barney.

— Nu e om; ai auzit de doctori cu nervi de oțel. Se spune despre acest ins că are inima de piatră.

— Dă la o parte personalitatea lui, Bennett. Cel puțin nu o să ne servească minciuni însiropate.

— Nu sunt sigur că vreau să ştiu adevărul, spuse Bennett presimțind ceva.

La început, se părea că profesorul Farkas nu avea numai maniere de gheață, dar nu cunoştea decât un singur cuvânt şi chiar şi acela într-o limbă necunoscută. El îl pregăti pe Bennett pentru EMG (electromielogramă). Folosise doar gesturi însoțite de exclamația „Aha“, pe diferite tonuri. Acest test decisiv măsura alterarea (dacă exista) a transmisiei normale a impulsurilor nervoase de la creierul lui Bennett la prețioasele lui mâini.

Bennett îi ceru voie lui Farkas să se uite la osciloscop în timpul examinării.

Profesorul răspunse făcând un semn de negație cu degetele. Aceasta părea să spună „Cât ai fi dumneata de priceput în medicină, nu ai dreptul la un statut egal cu al meu“.

Dar de fapt nu era nevoie să vadă ecranul sau să converseze. Pentru că amândoi (toți trei, Barney aflându-se într-un colț al camerei), auzeau fâşâiturile difuzorului EMG care transforma în sunete impulsurile electrice transmise prin sistemul nervos periferic al lui Bennett.

Pentru Bennett era un fel de scaun electric.

Deşi nu arăta durerile pe care le simțea, sunetele pe care le auzea confirmau adevărul nemilos. Farkas deja

indicase că suspecta, chiar fără să fie nevoie de test, leziuni nervoase ale coloanei cervicale. Chiar mersese prin a spune că intuiția sa de diagnostician îi spunea că este un caz irecuperabil.

Dar aceasta fusese doar o ipoteză clinică rece a unui medic.

Acum sunetele pe care le auzeau cei trei doctori nu vesteau nimic bun.

Şi când Farkas, cu un zâmbet de satisfacție că diagnosticul său fusese corect, exclamând „Aha“, el semna de fapt verdictul de moarte al carierei de chirurg al lui Bennett Landsmann.

Barney insistă să-l conducă acasă cu maşina. De data aceasta nu mai întâmpină niciun protest. Bennett se prăbuşi pe locul din față şi îşi lăsă capul pe spate.

— Eşti amețit? întrebă Barney.

— Da, dar asta-i cea mai mică supărare. Spune-mi, doctore Livingston, ce poate face un chirurg când nu mai poate să fie chirurg?

Aceasta era întrebarea. Cum poți să-i spui unui om care se pregătise aproape douăzeci de ani şi era pe punctul de *a începe o* carieră chirurgicală, că toți acei ani de nopți nedormite, oboseală şi trudă au fost anihilați de cizma unui polițist? Şi toate acestea pentru că Bennett acționase după cele mai nobile principii ale unui doctor.

Herschel aştepta în apartament. Ştiuse că aceasta era ziua când fiul său va primi verdictul şi voia să fie perfect.

Bennett îi comunică ştirea în cuvinte disperate.

— Stai, nu e sfârşitul lumii, argumentă Herschel, fiule, eşti totuşi medic. Există şi alte specialități…

— Ca a mea de exemplu, propuse Barney, poți fi paralizat de la gât în jos şi totuşi să faci mult bine ca psihiatru.

— Nu, mulțumesc, glumi cu amărăciune Bennett. Aş face treaba ta dacă aş fi paralizat de la gât *în sus.*

Barney ieşi ca să aducă de la pizzeria grecească din apropiere trei porții pentru cină. Când se întoarse îşi dădu seama că Herschel îi propusese lui Bennett toate specialitățile medicale imaginabile în care brațul său suferind nu ar fi un inconvenient. Dar fiul său era de neclintit.

— Tată, ți-am spus că nu vreau să fiu psihiatru sau internist. Şi nu aş putea suporta să fac anestezii când altul operează. Înțelege că sunt lucruri diferite şi nu mă simt temperamental în stare să mă adaptez la altceva. Privi spre Barney.

— Livingston, crezi că ai fi fericit să faci transplanturi de rinichi?

— În niciun caz, răspunse Barney cu o sinceritate dureroasă. El se întoarse către domnul Landsmann: Mă tem că Bennett are dreptate. Înainte, chirurgii formau într-adevăr un grup aparte printre medici. Bennett era un chirurg înnăscut. Avea reflexele, starea de spirit necesară, curajul de a hotărî şi talentul.

— Încheie panegiricul ăsta odată, spuse Bennett, strâmbându-se. Păstrează-l pentru momentul când o să mă odihnesc în coşciug.

Îşi puse mâinile la tâmple şi se văită:

— Doamne, ce mă doare capul. Trebuie că e de la nenorocitul ăla de anestezic. Sau de la discursurile pe care mi le-ați ținut amândoi. Vreau să ies la aer.

Se duse la uşa balconului şi încercă clanța. Nu se deschidea; trase din nou. Apoi înțelese că Barney o blocase.

Se întoarse spre prietenul lui.

— Deşteaptă figură, Livingston, dar nu te gândeşti că dacă aş vrea să mă omor aş găsi alte metode mai bune? Pot încă să manevrez bisturiul. M-aş putea tăia în felii ca pe un salam.

Apoi murmură încet:

— De altfel sunt ca şi mort.

Barney se ridică şi-l luă de umeri pe prietenul lui cel

mai bun.

— Nu, nu eşti, Dumnezeule, Bennett, eşti viu. Nu te mai compătimi şi stai jos să vorbim. Hai să vedem, să ne gândim ce trebuie să facem.

— Pentru început dau în judecată întregul stat Connecticut.

— Şi după aceea?

Bennett se aşează şi începu să-şi clatine capul.

— Nu ştiu, Barn, răspunse el prăbuşindu-se neajutorat, chiar nu ştiu ce să fac. Ajută-mă. Privi la prietenul său. Te rog!

Barney se aşează în faţa lui Bennett.

— Ascultă, băiatule, doctorii n-ar trebui să-şi trateze familia. Te socot ca pe un frate. Deci tot ce-ți spun este neoficial.

— Bine, Barney, aprobă Bennett sec. S-auzim sfatul tău fratern.

— Păi, înainte de toate este clar că ştii medicină. Eşti *capabil* să practici aproape orice specialitate. Asta din punct de vedere intelectual, nu sentimental. Eşti prea supărat, Ben. Şi profesia noastră are un debuşeu pentru o mânie ca a ta.

— Mda? Care?

— Medicina legală sau, în latineşte, medicină forensică.

Faţa lui Bennett trăda că Barney atinsese o coardă sensibila. Herschel nu înțelegea.

— Scuză-mă, Barney, întrerupse Herschel politicos. Nu prea cunosc specialitatea aceasta.

— *Forensic,* domnule Landsmann, vine din latinescul *forum*, care înseamnă loc de dezbatere şi *ensis* care înseamnă sabie. Cu alte cuvinte, practica medicinii în tribunal, în curtea judiciară. E probabil cea mai pretențioasă disciplină din amândouă.

Se uită la amicul lui şi continuă.

— Ştiu că prietenul meu Bennett are nevoie de o provocare şi posedă tot echipamentul, cunoştințe, rapiditate şi mai ales curajul de a face faţă

necunoscutului. El se întoarse încă o dată spre Bennett. Vrei să te gândeşti la asta? O sabie este mai ascuțită decât un scalpel.

În cele câteva secunde în care Barney îi explicase sugestia sa lui Herschel, Bennett se înfruntase pe sine însuşi.

— Măi, oameni buni, aici e vorba de alți trei ani de şcoală.

— Poate patru, întări colegul său.

— Dar la sfârşit eşti şi doctorul doctorilor şi avocatul avocaților. Vei avea acel lucru de care sufletul tău are cea mai mare nevoie. Un câmp de *luptă.*

Bennett îşi lăsă capul în jos, iar Barney şi Herschel aşteptau răbdători reacția lui.

— Tată, ce crezi?

— Nu pot decide în locul tău, Ben. Pot cel mult să-ți ofer părerea mea şi să te las să hotărăşti. Dar presimt că ideea lui Barney este bună. Totul depinde dacă vei putea începe din nou studiile.

— Nu ar trebui s-o iau de la capăt, tată. Aş putea să-l consider un alt gen de internat.

— Deci ai să te gândeşti la asta? întrebă Herschel îngrijorat.

— Da, cred că da. Numai să mă pot convinge pe mine că am curaj.

— Culcă-te cu ideea asta, sugeră Barney. Peste noapte nu se va schimba nimic. Să sperăm că doar dispoziția ta. Rămâne aşa?

— Rămâne aşa.

Herschel îşi puse paltonul şi le spuse noapte bună amândurora.

— Am rezervat o cameră la Park Plaza. Mă duc să mă culc. Mâine dimineață vă aduc la micul dejun pateuri proaspete. Am văzut o plăcintărie pe drum.

Se întoarse spre Barney şi spuse:

— Eşti un băiat bun.

Apoi spre Bennett:

— Nici tu nu eşti rău.

Zâmbi şi îl ciupi pe fiul său de obraz.

Îl conduseră la ascensor şi el făcu un semn de rămas bun cu un zâmbet abia schițat.

Bennett se întoarse spre Barney şi spuse:

— În regulă, eşti liber, soldat!

— Pe dracu, mormăi Barney şi apoi glumi: Ți-am adus de mâncare, cel puțin lasă-mă peste noapte să dorm aici.

— Psihiatru trăsnit, tot mai crezi că o să-mi fac felul?

— Nu, protestă Barney. Doar că nu vreau să…

Se opri. Îi datora prietenului său adevărul:

— Da, Landsmann. Pentru că nu ai trecut încă partea cea mai grea.

— Adică?

— Ai să dormi liniştit; aceasta este partea bună.

— Şi?

— Când o să te trezeşti mâine dimineață în fața realității, atunci va fi cel mai greu.

— Prea bine, bătrâne, s-ar putea să ai dreptate.

Bennett puse mâna pe umărul prietenului său şi intrară în apartament.

Barney dormi pe apucate şi, în cele din urmă, renunță. La şase dimineață se dădu jos din pat şi se târî din camera de oaspeți până în bucătărie, ca să-şi prepare o cafea pentru limpezirea minții.

Privirea lui rătăci spre uşa de la terasă şi deodată îl observă pe Ben stând acolo nemişcat. Privea doar oraşul.

— Hei, Landsmann, vrei cafea?

Dar Bennett nu răspunse. Era într-un fel de transă.

— E ciudat… De la înălțimea asta pot vedea întregul spital. Mă uit la el de când a început să se lumineze. De aici îmi apare deodată ca un mormânt uriaş. Şi este… este locul în care mi-am îngropat cei mai buni zece ani din viață.

— Pisica are şapte vieți, replică Barney. Eşti o pisică foarte tare. Aşa că-ți mai rămân şase vieți.

Bennett rămase nemişcat, privind la maghernițele de dincolo de spital.

— Ai avut dreptate, spuse el încet.

— În legătură cu ce? întrebă Barney, întinzându-i o ceaşcă plină de cafea.

— Mă gândesc că ieri aş fi sărit, Barn. Cred că eşti un psihiatru adevărat… Mi-ai citit gândurile.

— Asta nu ține de formația mea profesională. Vine de la faptul de a fi prietenul cuiva, răspunse Barney cu blândețe.

— Mai ştii încă ceva? continuă Bennett, cu ochii în depărtare peste oraşul adormit. Sunt trei motive care m-au oprit să fac marele plonjon: mama şi tata şi cu tine.

Apoi se aşezară şi discutară la cafea ultimele ştiri din sport.

Herschel veni după şapte şi jumătate cu o cantitate impresionantă de plăcinte şi cornuri încă fierbinți.

— Hei, tată, glumi Bennett, sunt destule pentru toată universitatea şi noi suntem doar trei.

— Nu mă lua aşa. Se vede că nu eşti tată. Aşa că dați-i drumul, băieți.

Herschel nu greşise; după jumătate de oră nu mai rămăsese nicio firimitură.

Problema hotărârii lui Bennett fusese evitată delicat.

În cele din urmă, fostul secundar şef de la Chirurgia Spitalului Yale, anunță:

— O să fie o mizerie şi nu ştiu dacă un om spre patruzeci de ani mai are răbdare să parcurgă prăpăditele alea de cursuri.

Herschel şi Barney schimbară priviri de uşurare.

— În regulă, dragii mei, spuse Bennett, hai să spunem că o să-ncerc.

— Bravo! exclamă Barney. Ce facultate ai de gând să onorezi cu prezenta ta?

— Aceasta-i întrebarea.

— Nu înțeleg, spuse Herschel.

De când primise vestea cea rea, Bennett nu zâmbise.

— Crezi că lumea e gata să primească un evreu negricios cu *trei* diplome de la Harvard?

Barney îi întări buna dispoziție:

— Doamne, Landsmann, chiar te invidiez. Nu numai că te vei întoarce la matcă, dar o să poți ajunge pe jos la Radcliffe.

— Nu, Livingston, nu te-ai prins, remarcă Bennett strengărește, o să intru în istorie ca tipul care a jucat de *ambele* părți pentru Cupa Durilor.

— Să bem pentru asta, spuse Barney, ridicându-și paharul ca să ciocnească împreună cu Bennett.

— Pentru asta merită să bem, spuse și Herschel.

La care fiul său adoptiv adăugă:

— *L'chayim.*

În vremea în care Bennett plănuia împreună cu decanii să se întoarcă la Cambridge pentru Facultatea de Drept Harvard, de cealaltă parte a globului, un fost coleg de facultate era foarte preocupat să-și aranjeze un itinerar propriu. Hank Dwyer, împreună cu ceilalți doi ofițeri cu care împărțise plăcuta casă din Saigon, trebuia să ia hotărâri importante.

Nixon scotea ostașii din Vietnam tot atât de repede pe cât îi adusese mai înainte.

Astfel, cei trei se reuniră să discute ce trebuiau să facă în legătură cu „familiile" lor vietnameze. Unul din ei nu avea soție în țară, așa că situația lui era mai simplă. El își luă fermecătoarea nimfă-nevastă orientală care-i născuse deja un fiu și o fiică, o duse la Ambasada americană, unde o mare parte din personal lucra zi și noapte să înscrie noii americani, înregistrându-le nașterile și căsătoriile și programându-le călătoria spre casă.

Al doilea ofițer se hotărâse să plece acasă singur pentru a începe formalitățile de divorț ca să scape de soția lui americană, ambițioasă și agresivă, ca apoi s-o importe pe prietena docilă și adoratoare și pe copilul lor din această țară aliată. Pentru că, deși Statele Unite

pierduseră războiul, cel puțin el descoperise farmecul fericirii casnice.

În ce-l privea pe Hank, lucrurile nu erau atât de simple. Deşi el o prețuia pe Mai-ling şi se bucura de prezența lui Gregory, fiul său de doi ani (mai ales pentru că putea să-l vadă numai când *voia),* se punea deja problema contribuției sale substanțiale la creşterea populației acasă, la Boston.

Cât despre Cheryl, hotărârea lui era uşor de luat din punctul său de vedere, căci era un drum fără întoarcere.

Pentru că Hank se schimbase; ca să spunem aşa, cunoscuse viața de dincolo de marginile oraşului său. Lumea pentru el era acum mai mare şi orizontul mai larg. Cheryl nu mai întruchipa genul de femeie de care avea acum nevoie. Totuşi obținerea divorțului de o catolică credincioasă era o problemă dificilă. Adăugând pe Mai-ling şi pe tânărul Gregory, problema devenea imposibilă.

— N-am de ales, băieți, trase el concluzia în fata camarazilor. Dacă nu vă deranjează, aş lăsa-o pe Mai-ling în casă şi aş face formalitățile întâi dincolo.

Unul din ofițeri întrebă:

— Îi înregistrezi la ambasadă, nu-i aşa?

— Ăăă... sigur. Asta nu mă va obliga să-i import.

— Nu, dar copilul tău va fi un cetățean al Statelor Unite. Şi un paşaport american poate fi foarte util dacă pierdem... Adică, dacă ei pierd Saigonul.

Hank se găsea prins între ciocan şi nicovală.

Se trezi în mijlocul unei adevărate nebunii. Şirurile de soldați, împreună cu familiile lor, se întindeau dincolo de zidurile albe ale ambasadei. Erau copii de toate vârstele şi de toate culorile pământului. Unii din aceşti „amer-asiatici“ erau albi ca zăpada, moştenind de la mamele lor doar pometii obrajilor şi tăietura ochilor. Cei care aveau negri drept tați erau aurii ca polinezienii. Numărul lor era foarte mare, cu atât mai mult cu cât funcționarii ambasadei apreciau că doar un sfert din copiii soldaților

americani fuseseră înregistrați.

Hank şi colegii lui au trebuit să aştepte câteva ore în soarele arzător, ca să pună familiile lor ilegitime sub protecția steagului cu stele şi dungi.

Bineînțeles, Hank mințea. Devenise un adevărat maestru al acestui meşteşug. O convinsese în aşa fel încât Mai-ling nu avea nicio îndoială că va avea aceeaşi soartă cu celelalte femei din vilă. Ea trebuia să fie răbdătoare – aceasta fiind una din trăsăturile cele mai prețuite ale femeilor de aici. Dar va veni timpul şi Hank va trimite după ea şi ei vor fi din nou împreună.

Puțin după aceasta, Hank primi o notă oficială prin care era transferat în țară. Pentru că nu servise doar un stagiu ci două stagii militare el putea acum să fie demobilizat în mod onorabil.

Era însă prea mult patriot (şi încurcat) ca să facă o schimbare atât de radicală. Spre mirarea superiorilor săi, el ceru să fie transferat undeva, oriunde, dar pe Coasta de Vest. Asta îl dezangaja de legătura din Vietnam şi îi dădea posibilitatea să abordeze de la distanță „situația“ din Boston.

Cu o noapte înainte de a părăsi Saigonul, Hank făcu o vizită sentimentală în Strada Plăcerii. Luase cu el un aparat de fotografiat cu developare rapidă ca să-şi reamintească mai târziu că nu fusese un vis.

Câteva lumini de neon mai funcționau încă, dar chiar şi ele pâlpâiau. Locul şi activitățile de acolo erau în declin.

De dragul vremurilor de altă dată merse în localul lui Mikko, unde o întâlnise pe Mai-ling.

— Salut, căpitane, spuse proprietarul, rânjind. Singurul lucru aparent neatins în stabilimentul său era buna lui dispoziție. Îmi face plăcere să te văd. S-ar spune că toată lumea pleacă.

— Mda, admise Hank şi privi în jur la scaunele şi mesele goale, unele puse peste altele ca într-un depozit.

Luminile, care altă dată făceau ringul de dans mai luminos decât strălucirea zilei, erau stinse. Chiar tonomatul era întunecat.

— Ca de obicei? întrebă proprietarul (care acum era şi uşier şi barman şi ospătar şi şef).

— Mda, răspunse Hank distrat, regretând că venise şi că-şi umbrea astfel euforia pe care o cunoscuse aici, când Strada Plăcerii era în plinătatea splendorii ei.

Femei mai erau. Nu puteau lipsi într-o țară în care generația fraților lor fusese masacrată.

— Avem o fată nouă de tot, spuse Mikko, întinzându-i lui Hank o băutură. Proaspătă de la țară. Ca o floare. Virgină. Vrei să ți-o prezint?

Înainte de a putea să răspundă, entuziastul Mikko îi prezentă o membră a casei sale.

— Căpitane Dwyer, aceasta este… Dio-xi, dar mai simplu îi spunem Dixie.

— Salut, spuse Hank, văzând cât de fermecătoare era tânăra fată, ca un înger pictat pe un zid de capelă. Bei ceva, Dixie?

Ea aruncă o privire spre Mikko pentru a şti ce trebuie să facă.

— E în regulă, Dixie, căpitanul Dwyer este un prieten. O să-ți dau o băutură răcoritoare.

Se aşezară la o masă, încercând să converseze în vietnameza rudimentară a lui Hank şi în engleza săracă a lui Dixie. Bineînțeles că veni şi inevitabila întrebare: „Ce-caută-o-fată-drăguță-ca-tine-într-un-loc-ca-acesta?“.
Satul ei fusese distrus, nu o dată, ci de trei ori, întâi armata comunistă, apoi americanii, apoi după retragerea acestora din nou comuniştii, care s-au răzbunat sângeros pe cei care colaboraseră cu americanii.

Tatăl ei fusese împuşcat, mama ei fusese violată şi împuşcată, ea se urcase într-un copac şi scăpase cu viață dar şi cu cea mai groaznică experiență din toate: să trebuiască să vadă tot şi să se simtă neputincioasă. Fuga sfârşise inevitabil aici, pe Strada Plăcerii.

Hank asculta – şi de undeva din conştiința sa bine izolată – simți milă față de fată.

— Câți ani ai? întrebă el.

— Şaisprezece, răspunse ea.

— Câți ani ai cu adevărat, insistă el.

Ea lăsă capul în jos şi mărturisi:

— Doisprezece.

Fu o clipă de jenă, după care Hank murmură încurcat:

— Aş vrea să-ti dau nişte bani, Dixie.

— Trebuie să vorbeşti întâi cu Mikko, răspunse ea temătoare.

— Nu, nu, întrerupse el repede. Vreau să-ți dau bani să pleci de aici. Ca să poți găsi ceva de lucru. Ştiu că sunt nişte şcoli confesionale la mânăstiri unde nu trebuie să…

El nu putu să pronunțe cuvântul.

— Eşti foarte bun, dar nu pot.

— Nu, nu, insist, spuse Hank. Şi-i băgă două bilete de cincizeci de dolari în mâna subțire.

Se ridică.

— Trebuie să plec acum, Dixie. Ai grijă de tine, da?

Ea dădu din cap, negăsind cuvintele ca să-i mulțumească pentru bunătate.

Hank îi făcu semn cu mâna lui Mikko şi ieşi în stradă. De abia făcuse douăzeci de paşi, când descoperi că-şi uitase aparatul de fotografiat pe masa de la clubul de noapte. Se întoarse repede înapoi. Nu mai era nimeni în bar, dar ce plăcere, aparatul era acolo pe masă.

Auzi voci dintr-un colț şi privi. Era Dixie, care-i dădea lui Mikko banii primiți de la el.

Bijuteria coroanei Institutului Național de Sănătate se găseşte la douăzeci de minute de drum cu maşina de la Casa Albă spre Bethesda, în Maryland. Aici sunt şaizeci şi trei de clădiri, cele mai multe din cărămidă roşie. Aşezarea liniştită se aseamănă cu un campus universitar.

Spitalul, cu cei cincisprezece kilometri de coridoare este cea mai mare clădire de cărămidă roşie din lume.

Aici geniile sunt regulă.

Cel puțin optzeci şi opt de premiați Nobel au lucrat în clădirile situate în spatele acestui gigantic spital, care este dotat cu laboratoare de toate felurile. Aici trei sute şaizeci şi cinci de zile pe an se lucrează în cercetarea ştiințifică de vârf pentru punerea la punct a tehnicilor de luptă contră cancerului, bolilor de inimă, bolilor neurologice şi altor maladii necunoscute, dar tot atât de periculoase.

Eminenți profesori supraveghează lucrările acelora care au avut norocul să atingă baremurile impuse şi să fie acceptați pentru doi sau trei ani de stagiu de cercetare. Selecția depinde mai ales de importanța proiectului de cercetare propus şi de aprecierea comitetului în ce priveşte calitățile solicitantului.

Foarte puțini din bursieri lucrează în spital. Ei rămân în general îngropați în laboratoarele lor de cărămidă roşie, privind cu microscoapele electronice, aşteptând să apară un miracol în raza vederii lor. În cadrul profesiei lor, li se spune uneori în glumă: „şoareci de laborator“.

Dar este un fapt necontestat că un doctor de țară, care înoată zece kilometri prin zăpadă ca să trateze un bolnav aflat într-o cabană de bârne, este mult mai bine dotat dacă duce cu el ultimul medicament descoperit într-un laborator al Institutului Național de Sănătate.

Laura Castellano ştia că şansa de a fi acceptată ca cercetător ştiințific era foarte mică. Aceasta şi din motivul că pentru bărbați un astfel de serviciu ținea loc de stagiu militar. Şi cei mai mulți medici preferau să lucreze cu becul Bunsen decât să incendieze sate.

Dar proiectul Laurei impresionase comitetul de selecție din mai multe motive diferite.

În primul rând, aceia care erau pe punctul să-şi întemeieze o familie înțeleseseră că un sistem de avertizare timpurie pentru detectarea hemoragiilor iminente la copiii prematuri putea fi de o valoare practică şi pentru ei. Propunerea Laurei era bine consolidată:

Datorită ultimelor programe în scaningul cu ultrasunete putem astăzi să punem în evidență şi să apreciem momentul şi mărimea hemoragiilor şi să corelăm declanşarea unei sângerări cu alte fenomene importante la nou-născut.

De exemplu, se pot măsura cu regularitate presiunile de gaz din sânge (nivelul oxigenului, nivelul dioxidului de carbon, gradul de acidoză sanguină). Fluctuațiile tensiunii sanguine pot fi de asemenea înregistrate cu grijă. Şi se poate urmări viteza de coagulare la nou-născut cu scopul de a detecta orice semn de diateză sanguină…

Mai departe, proiectul Laurei avea calitatea de a da rezultate într-un timp relativ scurt şi ar fi fost util de menționat la acordarea de fonduri pentru cercetare.

Şi totuşi, nu a ştiut niciodată cărui motiv îi datora acceptarea cererii sale. Fusese foarte aproape de respingere şi ceea ce o salvase era noua lege a „şanselor egale“.

Înainte, cererea candidatului pentru a fi acceptat în şcoli, facultăți sau servicii administrative trebuia însoțită de o fotografie a candidatului, din care apartenența rasială reieşea cu evidență.

Dar, în această lume nouă, mai democratică şi mai dreaptă, creată de Congres, candidații erau judecați numai după merite. Era cu totul interzis acum ca referenții să facă vreo aluzie la rasa sau credința solicitantului.

Acest nobil comitet îşi dăduse seama clar că Laura Castellano era femeie, ceea ce era un atu în favoarea ei. Lipsa unei fotografii a scăpat-o de a fi respinsă din alt motiv: frumusețea ei nemaipomenită.

Pentru că, se ştie din timpuri imemoriale, frumusețea şi inteligența nu fac casă bună. Dacă membrii juriului ar fi ştiut cum arăta Laura de fapt, ei ar fi respins-o pe loc ca pe o gâsculiță blondă.

În ultimele săptămâni petrecute la spitalul Queen, Laura făcu nenumărate drumuri pe la garajele cu maşini vechi de vânzare pentru că ştia că în zona Washington nu se putea circula altfel. Depresiunea ei nervoasă făcuse minuni cu contul ei din bancă. Toată iarna, din cauza ataşării ei obsesive faţă de secţia neonatală, rareori ieşise din spital, necumpărând decât lapte şi pâine graham şi nici măcar ziare.

Fu astfel în stare să-şi permită să cumpere cu două mii de dolari un automobil Chevrolet Nova „uşor uzat“. Laura îl convinse pe patron să-i pună şi un set de cauciucuri noi.

În ultima zi din iunie îşi luă rămas bun de la puţinii prieteni pe care şi-i făcuse, două asistente şi casiera de la bufet. Îşi încărcă portbagajul cu geamantanul şi cu ceva pachete cu cărţi şi se îndreptă spre sud.

După două ore, traversase podul peste lacul Erie în Buffalo, New York, şi se îndrepta spre Pittsburgh. Doar *după* ce trecu de latitudinea Bostonului şi a New Yorkului se întoarse spre est, oprind pentru alimentarea şi a ei şi a maşinii.

Ajunse la Washington la răsăritul soarelui, ceea ce făcea ca oraşul încă adormit să arate ca o reclamă de turism. Îi veniră în minte câteva versuri de Wordsworth învăţate la ora de engleză la şcoală: „Oraşu-acesta poartă acum un veşmânt / E frumuseţea dimineţii pe pământ“.

După mai mult de un an de tristeţe neîntreruptă, se simţea plină de speranţă. Poate că Washingtonul nu o va mânji cu frumuseţea lui exterioară, poate îşi va găsi fericirea aici.

Îşi închirie un apartament în Bethesda, dar era prea agitată pentru a se duce „acasă“, sau pentru a face un duş. Conduse direct la Institutul Naţional de Sănătate, unde spre încântarea ei văzu că la şapte dimineaţa era departe de a fi primul venit. La amiază era deja intrată în laborator şi începea să arunce o privire asupra notelor

administrative.

Când îşi scotea halatul alb cu ecusonul Institutului, auzi o femeie întrebând de ea în uşa laboratorului.

— Doctor Castellano a sosit? Am un apel de lungă distanţă pentru doctor Castellano.

Mirată, Laura se prezentă şi se luă după secretară până în biroul directorului, unde ridică receptorul.

— Hei, Castellano, bun sosit înapoi în ţara celor liberi, în căminul celor bravi.

— Barney, hei, mi-ai pierdut interiorul sau ce-ai păţit?

— Nu, Laura, şopti el la celălalt capăt, asta este doar o şmecherie ca să te introduc în biroul directorului, ca să-l vezi ca din întâmplare sau cel puţin pe secretara lui. Fii *foarte* drăguţă cu ea. Ele sunt de obicei puterea din spatele tronului.

— Doctor Livingston, spuse ea încercând să pară cât mai importantă, mai bine să nu folosim linia aceasta. O să vă spun eu după amiază. E bine?

— Bineînţeles, dar fii atentă, asta o să dea roade. Pe curând.

Când Laura întrerupse, secretara întrebă:

— Prieten sau coleg?

Laura ştiu să dea răspunsul corect:

— Coleg, doctorul Livingston de la Universitatea New York.

— Ce fel de cercetare face? întrebă secretara politicos.

Pentru ea era de neconceput ca un medic să trateze bolnavii.

— Mi-e teamă că trebuie să păstrez secretul, răspunse Laura, scuzându-se.

— O, răspunse secretara cu admiraţie sinceră. Înţeleg, şi este întru totul corect să nu-mi spui. Numele meu este Florence şi pentru orice probleme te rog să vii la mine.

Laura îi mulţumi şi plecă, spunându-şi: „Florence, te-ai mira dacă ai şti că animalele din laboratorul de cercetare al lui Barney nu sunt şobolani, şoareci sau maimuţe, ci medici“.

Marile speranțe ale Laurei în privința Washingtonului nu fură dezamăgite. Se izbea în fiecare zi de oameni în halate albe, care erau cele mai mari somități ale lumii. Iar în ce priveşte resursele materiale nu există carte, revistă sau piesă de schimb, fie cât de rară sau de străină care să nu poată fi pusă la dispoziție. Atmosfera nu părea să fie aceea de rivalitate, caracteristică în campusurile universitare. Bursierii ştiau că se găseau acolo pentru un stagiu scurt şi voiau să realizeze cât mai mult, inclusiv rezultate publicabile, pentru a putea obține posturi bune la universitățile lor. Nu era ca în laboratorul de chimie al facultății, unde vecinul era în stare să-ți saboteze experiența, dacă îți aruncai ochii o clipă pe fereastră după o frunză de toamnă.

Cei doi tineri pediatri cu care împărțea laboratorul şi computerul erau amândoi prietenoşi şi aveau căsătorii fericite. Dovada se văzu în viteza cu care o invitară pe Laura la masă în casele lor. Ei doreau ca soțiile lor să aibă la dispoziție o seară întreagă ca să se liniştească totuşi că „Bomba de la Boston“ (cum i se zicea în ascuns) nu va exploda în căminul lor. Şi Laura înțelese că dacă spera să poată colabora în orele de seară, trebuia să asigure nevestele că orice activități nocturne desfăşurate cu soții lor vor fi strict intelectuale.

Ataşamentul Laurei pentru pediatrie era real. Această pasiune însă devenise atât de puternică încât nici în sinea ei nu mai era în stare să recunoască că trăda un instinct matern puternic. Avea treizeci şi şase de ani. Timpul biologic pe care-l avea la dispoziție pentru maternitate rămăsese puțin.

Începu să aibă coşmaruri groaznice. Deşi nu avea nicio idee de locul unde se găseau Palmer şi Jessica, era sigură că în anul în care divorțase de el, ei şi avuseseră un copil. Un mic prematur, cântărind în mod miraculos trei kilograme. În coşmar se repeta la infinit scena întâlnirii cu domnul şi doamna Talbot în care vedea copilul şi

striga: „Nu, nu, nu, copilul acela e al meu!“ În ciuda cicălelilor lui Barney, ea refuza ajutorul psihiatric. Îi era o frică teribilă de mai multe lucruri. Să nu se afle în Institut că ea nu este femeia minune sau *El Peñon* – stânca stâncilor – Gibraltar. Şi mai tare, era înfricoşată să-şi dezvăluie sieşi conflictele desperate din sufletul ei. Avea chiar vise bizare în care juca două roluri: era propria sa mamă, blestemând şi pedepsindu-se, ca fiind „mica Laura“ care nu merita să supraviețuiască unui înger, ca sora ei Isobel.

În viața ei adevărată era o singură Laura Castellano pentru care nu avea decât respect. Era acea Laura care, împreună cu conducătorul ei de proiect, Dain Oliver, avu un articol acceptat de „American Journal of Pediatrics“ înainte de primul ei Crăciun la Institut. (Chiar după părerea celor mai rapide supercreiere, acesta era un început promițător.) Mai mult, urma să-l prezinte la un congres internațional la Mexico City în a treia săptămână a lunii ianuarie. Aşa cum îi spuse lui Barney la telefon: „Simt că-mi iau zborul“.

Cel puțin ea îşi admiră propriile ei realizări ştiințifice.

PATRUZECI ŞI DOI

Prima Conferință Internațională de Neonatalogie trebuia să aibă loc la Mexico City între şaptesprezece şi douăzeci şi cinci ianuarie 1974. După toate aparențele se putea spune că era un eveniment. Pentru că atunci când era vorba să fie salvați nou-născuții nu mai existau disensiuni între Est şi Vest. Nu mai exista Lumea a treia, ci doar o singură familie unită. Nicio țară nu avea indicele mortalității infantile zero, aşa că mai era mult de cucerit în această bătălie.

Grupul de la Institutul de Sănătate constituia aproape întreaga „Delegație americană“ şi toți erau cazați la „Maria Izabel Sheraton“, unde se ținea şi adunarea generală. Cât a durat zborul, Laura stătu lângă doctorul Oliver, directorul ei binevoitor, şi-l convinse să citească împreună comunicarea ei care dura cincisprezece minute, şi să-i spună părerea lui.

— O să fie bine Laura, e bine, o asigură el. Nu trebuie să-l înveți pe de rost, textul o să-l ai în față.

— Ştiu, Dain, dar am mereu imaginea asta neplăcută că mă urc pe podium şi că nu o să fiu în stare să citesc.

Oliver râse.

— Nu prea cred că se va întâmpla aşa. Aminteşte-ti doar cât de departe ai ajuns de când ai absolvit facultatea. Înțeleg că ai trac, îmi amintesc cum eu n-am fost în stare să mănânc în dimineața în care mi-am ținut prima comunicare.

— Ah, nu mă gândesc la *asta,* răspunse Laura. Nici nu am de gând să mănânc.

În acel moment avionul cobora prin clopotul de smog care acoperea permanent La Ciudad de Mexico.

În holul aglomerat al hotelului era un zumzet poliglot. Deasupra elegantului birou de înregistrare în marmură se vedea o banderolă pe care era scris ¡BIENVENIDO A LOS

SALVADORES DE NI NOS! Acelaşi bun venit se adresa dedesubt şi îngerilor păzitori ai copiilor în limbile engleză, franceză şi rusă.

Ca şi ceilalți colegi de la Institutul Național de Sănătate, Laura fusese înregistrată dinainte, ceea ce se gândi ea că era unul din puținele privilegii pe care le aveau cei ce lucrau pentru guvern. Erau două mesaje lăsate pentru „la doctora Castellano". Unul era o telegramă al cărui conținut îl ghici înainte de a o deschide: urări de succes de la Barney, într-un amestec caraghios de spaniolă şi italiană.

Al doilea mesaj era într-un plic al hotelului cu adresa scrisă de mână. Ea se aşteptase să vadă aici vechi cunoştințe de la Boston, venite la reuniune şi presupuse că era vorba de aşa ceva. Dar dădu peste o comunicare care o ului.

¡Querida doctorcillita!

¿Porqué no presentas tu disertación en tu lengun materna?

No te olvida que todavía eres una verdarera castellana.

Besos y abrazos

Tu afectuoso papacito.

Dragă mică doctoriță!

De ce nu-ti prezinți expunerea în limba ta maternă?

Nu uita ca tu eşti o adevărată castiliană.

Sărutări şi îmbrățişări

Tăticul tău iubitor.

— Ce este, Laura? întrebă Dain, care stătea la rând în spatele ei. Eşti palidă. Ai primit veşti rele?

Ea dădu din cap, nefiind în stare să răspundă.

— Cred că e din cauza altitudinii, îşi dădu părerea Oliver. E nevoie de puțin timp să te obişnuieşti. De ce nu te duci să stai jos şi am eu grijă de înregistrarea ta.

Îi făcu semn din cap cu recunoştință şi căută cel mai apropiat scaun din hol. De îndată ce se aşeză, ea încercă

să-şi adune gândurile. „Ce căuta tatăl ei aici? Cum au să treacă orele de acum şi până mâine la unsprezece şi un sfert când era programată să vorbească?“

Cum ajunse în camera ei, încercă să vorbească la telefon cu Barney, dar nu reuşi. „De ce în noaptea asta din toate nopțile, prietenul maniac al muncii nu răspundea la telefonul de acasă?“ Ea îl sună la cabinet; poate că dintr-un motiv oarecare se găsea acolo.

Dar automatul o întreabă: „Este o urgență?“ „Nu“, se gândi ea. „Nu pot să-i oblig să-l caute. S-o las balta. Am să iau două tablete, ca de obicei, ca să dorm“.

A doua zi dimineața era mahmură. Poate că din cauza somniferului, a altitudinii sau chiar a cărnii pe care încercase s-o mănânce seara. Se puse pe picioare cu ajutorul cafelei şi-şi oferi un lux pe care, ca doctor, îl evita ştiind că e nesănătos – îşi puse o bucățică de zahăr.

„Unde va sta în sală tatăl ei?“ se întreba. Nu putea fi între reprezentanții Națiunilor Unite. Medicii din diferite țări erau grupați, dar țările nu erau dispuse în ordine alfabetică. Luis s-ar putea să fie departe sau să aştepte lângă uşa cea mai apropiată de podium, gata să sară spre ea cu o îmbrățişare paternă jenantă.

Iată, acum nu mai avea timp de speculații. Putea auzi ce se petrecea în sală; vorbitorul dinaintea ei terminase de răspuns la ultima întrebare.

Preşedintele sesiunii de dimineață era un român cu obrajii rumeni, care insistase ca să facă prezentările în franceză (una din limbile oficiale ale congresului). Era pentru prima oară când se auzi numită „Docteur Laura Castellano“.

Îşi adună tot curajul şi se îndreptă spre podium cu ochii în jos, neuitându-se nici în stânga, nici în dreapta. Cu toată repetiția de lungă durată pe care o făcuse cu Oliver şi din care reieşea necesitatea stabilirii unui contact vizual cu auditoriul, ea îşi citi articolul cu un ton grăbit şi monoton, neridicându-şi deloc ochii de pe text.

Preşedintele Ardeleanu îi mulțumi într-o franceză

înflorită şi se adresă publicului pentru a-i solicita participarea la discuții. El dădu cuvântul unui tânăr medic din America Latină care, potrivit protocolului, începu prin a se prezenta: „Jorge Navarro, Facultatea de Pediatrie, Universitatea Populară din Havana."

Laura fusese avertizată. Ministerul de Externe le spusese că se puteau aştepta la provocări ca de obicei din partea agenților comunişti. Nici într-un milion de ani nu şi-ar fi imaginat că acest maimuțoi îşi va îndrepta tirul spre *ea.*

— De ce, întrebă bunul doctor Navarro, într-o spaniolă rapidă, mortalitatea infantilă la negri şi hispanici în Statele Unite este mai mare decât la albi?

Se produse rumoare în sală, strigăte de încurajare, dar mai ales mormăieli de surprindere şi dezaprobare. Chiar printre susținătorii politici ai lui Navarro se manifesta un dezacord cu alegerea lipsită de cavalerism a unei tinere femei, evident naivă, ca țintă de tir propagandistic.

— Trebuie să răspund la aşa ceva? întrebă Laura pe preşedinte. Cred că nu are nicio legătură cu subiectul tratat de mine.

Românul, fie că nu ştia engleza, fie că se prefăcea că nu ştie, se înclină uşor şi spuse:

— *Madame peut répondre.*

„Perfect", se gândi Laura căreia furia de a fi fost vizată îi învinse pentru moment frica de public, „am să-i răspund acestui puțoi dogmatic, cu raționamentele mele".

Îi răspunse cubanezului în limba în care pusese întrebarea, în cea mai curată limbă castiliană. „Unde întâlnise el astfel de statistici? Ştia el că rata naşterilor la negri era mai mare de două ori ca la albi şi că hispanicii au cele mai numeroase familii din toate grupele etnice ale Statelor Unite?" (Ea evitase cu grijă folosirea cuvântului „America" atunci când se referea la țara ei, utilizare pe care *latino*-americanii o considerau arogantă). Cu o politețe cu totul ieşită din comun, ea întrebă umil dacă „distinsul coleg din Republica Cuba poate să explice

motivul, ca să nu spunem justificarea întrebării sale“.

Navarro nu era un simplu om de paie şi se ridică să răspundă.

— Într-o aşa-zisă țară dezvoltată, rata mortalității infantile reflectă direct atitudinea față de generația viitoare şi îndeosebi față de minoritățile etnice.

Adunarea începu să se încălzească în fața acestei dezbateri şi preşedintele nu găsi niciun motiv să o lipsească de această distracție neaşteptată, aşa că nu impuse limita de cinci minute rezervate discuțiilor.

— Consider că este un punct de vedere interesant, Doctor Navarro, spuse Laura ca să câştige timp pentru răspuns. Şi simpatizez cu mamele *cubaneze* care suportă o mortalitate infantilă exact *dublă* față de cea din Statele Unite. Dar bineînțeles că sunteți o națiune în evoluție (ea avu grijă să nu spună „subdezvoltată“) şi sperăm ca schimburile ştiințifice la congrese ca acesta vor ajuta ca situația să se îndrepte cât de repede este posibil.

Ea se opri să tragă aer în piept, în care timp nestăpânitul Navarro o întrerupse:

— Vă eschivați de la întrebare, doctore!

— Nicidecum, răspunse Laura calmă. Ați formulat părerea că rata mortalității infantile reflectă atitudinea majorității față de minorități. Aşa ați spus?

Navarro zâmbi şi-şi încrucişă brațele pe piept cu satisfacție.

— Aceasta este exact întrebarea pusă.

— Atunci, la rândul dumneavoastră cum puteți explica, doctor Navarro, că patronii dumneavoastră din Uniunea Sovietică – cred că sunteți de acord că Rusia este o țară dezvoltată cu numeroase grupuri etnice – au o rată a mortalității de *trei* ori mai mare ca în Statele Unite? De fapt este cu cincizeci la sută mai mare decât în Cuba.

Navarro se lăsă în scaun ca un taur rănit, într-o linişte totală în care se auzeau parcă strigăte de „Ole!“.

Deşi în acest moment puțini îşi mai aminteau conținutul comunicării Laurei, ea părăsi podiumul într-

un ropot de aplauze călduroase.

Dain Oliver se repezi să-i strângă din inimă mâna şi o bătu pe spate cu mândrie.

Când privi peste cercul de colegi care se adunase s-o felicite, ea îl văzu.

Sau cel puțin văzu un bărbat înalt şi osos, care îi amintea vag de Luis. Dar, de îndată ce el îi prinse privirea, nu mai fu nicio îndoială. Totuşi el nu se apropia şi aştepta momentul când ea va putea veni la el.

Câteva clipe mai târziu, Laura străbătea o mare de oameni, întrebându-se cum să se poarte față de tatăl ei de altă dată? Tatăl ei pierdut?

Dacă îşi deschidea el brațele cu afecțiune paternă, ea trebuia să răspundă? Dacă doar îi întindea mâna, trebuia să i-o întindă şi ea ca unui străin? În cele câteva secunde, ea îşi dădu seama că totul depinde de el.

Ca şi cum ar fi vrut să se protejeze, ea se opri brusc la câțiva paşi de el. El avu un zâmbet cald şi în privirea lui ea văzu fără îndoială că era mândru de ea.

Când el înțelese că ea nu se va apropia mai mult, Luis i se adresă încet în spaniolă.

— Doctor Castellano?

— Da, sunt doctor Castellano.

— Cum îți merge?

— Nu rău, răspunse ea. Ai slăbit, Luis.

— Da, recunoscu el. Asta-i singura mea critică împotriva democrației cubaneze. Nu poți să bei altceva decât rom şi asta devine plictisitor. Şi pe lângă aceasta, toți funcționarii trebuie să facă mobilizări obligatorii. Şi nu este în avantajul unui membru al Ministerului Sănătății să fie beat sau obez…

— Ministerul Sănătății?

— Nu te lua după titlu, Laura, nu sunt decât un funcționar. De obicei traduc articole de medicină. O să-l tipăresc şi pe al tău, dacă vrei.

Fură întrerupți de vocea preşedintelui Ardeleanu prin megafon, prezentând cu grandilocvență pe următorul

vorbitor, un profesor din Milano.

— Nu vrei să luăm o cafea, Laurita?

Folosea vechile diminutive de alintare.

— De ce nu? răspunse ea, fără expresie.

Ieşiră din sală împreună, ea încă necrezând că asta se întâmplă în realitate.

— Cofetăria este jos, spuse ea arătând calea.

— Nu ți-e bine? protestă Luis. Îți iau trei dolari pe ceaşcă aici. Să mergem în altă parte, să mai vedem lumea.

Merseră în lungul bulevardului Reformei şi după câteva minute cotiră pe o stradă care era singura din această zonă elegantă suficient de murdară ca proletarul său tată să se simtă bine. Ea ghicise, căci se aşezară pe nişte scaune prăpădite la una din mesele de pe trotuar.

Luis începu să facă nişte gesturi tainice către patronul cocoțat în spatele maşinii nichelate de contabilizat. Omul făcu un gest în care Laura descifră un mesaj de bun venit.

— Ăsta este prietenul meu, Jaime. E surd. Mă iubeşte pentru că îmi fac timp „să vorbesc“ cu el. E un simpatizant al Revoluției.

Luis o examina acum, parcă ar fi consultat-o.

— Şi tu ai slăbit, ții o cură?

— Nu. Ea surâse. Am descoperit o metodă fără greş ca să slăbeşti – se numeşte lipsa de somn.

Deodată Luis se aplecă peste masă, simțindu-se mai apropiat de ea ca oricând. Şopti:

— Laura, trebuie să ştiu... Se întrerupse şi întrebă: Sunt bunic?

— Nu mai sunt căsătorită, papacito.

— Ah, îmi pare rău.

— Era un om mic, răspunse Laura fără supărare.

— Atunci ai făcut bine să te desparți de el.

— El a divorțat de mine.

Asta îl amuți pe Luis un timp.

— Îmi pare rău pentru tine. Foarte rău. Dar adăugă

imediat: Astăzi, însă nu este nevoie să fii cununat la biserică pentru ca să ai un copil. Nu-i aşa?

Ea nu ştiu cum să reacționeze. Îşi dădu seama că nu era o întrebare, ci pregătirea pentru o declarație pe care voia el s-o facă.

— Laura, tu mai ai o soră şi un frate. Copii foarte drăguți, amândoi.

O spuse atât de normal ca şi cum oamenii ar spune astfel de lucruri în fiecare zi.

Laura se simți rănită şi trădată.

— Nu mai eşti căsătorit cu mama?

Luis dădu din umeri:

— Cred că un preot ar spune da, în Cuba însă Biserica este doar un decor tolerat.

Laura îi ceru, ca şi cum ar fi ştiut că el aşteaptă lucrul acesta:

— Ai o fotografie a copiilor?

— Chiar vrei să-i vezi?

Înainte ca ea să spună da, scoase portvizitul şi din el nişte fotografii mici pe care le aşeză pe masă cu viteza unui jucător de cărți. Una era a ei împreună cu Isobel, în alta era numai ea, deşi emoționată de asta, ochii se aruncară pe o a treia, reprezentând un băiat.

— Îl cheamă Ernesto, spuse Luis.

Ea ştiu aceasta oarecum înainte de a i se spune.

— Şi bineînțeles că-i spuneți Ché[8].

Luis încuviință din cap, zâmbind.

— Bineînțeles. Şi pe fetiță o cheamă… Isobel.

Până acum reacțiile Laurei la dezvăluirile tatălui fuseseră de uimire. Dar acum era de-a dreptul şocată.

— Ai numit-o după…

— Am făcut-o din dragoste, Laurita. Sper că într-o zi ai s-o întâlneşti.

„Unde, mă întreb?“ se gândi Laura. „În parcul Gorki?“

— Spune-mi despre tine, Laurita, spune-mi ce-ai făcut?

Ea îl fixă. Privirea lui era sincer afectuoasă,

înțelegătoare.

Şi pentru prima oară în viața ei, simți că o iubea şi că dorea cu adevărat să afle despre ea.

Începu să-i povestească totul.

Dar, înainte de toate, plânse.

Se-ntuneca când se-ntoarse la „Sheraton“. Sesiunea de după amiază tocmai se încheia. Dain Oliver o zări şi păru uşurat că o vede. Laura îi făcu semn, vrând să spună că e bine şi că speră că nu a provocat griji. Apoi se întoarse către Luis.

— Ăsta este patronul meu. Trebuie să mă întorc, altfel o să creadă că am dezertat.

— Sigur, sigur, încuviință tatăl ei. Şi *eu* sunt delegat la conferință. Dar, ştii, noi cubanezii nu stăm în hotelul acesta.

— Mi-am dat seama, spuse ea. Sunteți cazați probabil, într-un hotel cu purici. Nu-i aşa?

— Ei, puricii trăiesc şi ei pe lângă oameni. Poate că într-o zi se vor ridica şi ei şi-şi vor scutura lanțurile. Apoi adăugă repede: Laura, trebuie să plec. Am cam chiulit. Dar scrie-mi la adresa pe care ți-am dat-o. Promiți?

Laura aprobă din cap.

— Promit să-ti răspund, reluă el. Prin Mexic. Vreau să am ştiri de la tine. Şi să nu-mi trimiți doar comunicări ştiințifice. Vreau o fotografie cu nepoți. Mă auzi, fetițo?

Ea dădu din cap. Luis îşi deschise larg brațele, îşi strânse în ele cea mai mare fiică şi-i şopti ceva.

Ceva la care Laura nu îndrăznise să se gândească nici în cele mai ascunse gânduri.

Când veni la Washington, ea nu era încă lămurită că, în ciuda puterii şi influenței, capitala națiunii era de fapt un simplu sat cu cocioabe de marmură. Singura industrie a oraşului era guvernul, singura conversație – politica şi singurul ziar – „Washington Post.“

Astfel că ceea ce Laurei nu i se părea mare lucru (căci

schimbul de cuvinte cu Navarro nu avea importanță în mintea ei față de întâlnirea cu Luis) era pentru marele public din oraş un subiect savuros. De-abia intrată pe uşa apartamentului, cu bagajele încă în mijlocul casei, şi telefonul începu să sune.

— Alo, Laura, aici este Florence de la Institut. Ai văzut ziarul de azi?

— Nu, nici nu am avut timp.

— Ei, uită-te la pagina paisprezece, unde Maxine Cheshire te ridică în slavă. Ai ziarul?

— Da, mulțumesc, Florence. O să ne vedem curând.

Laura puse la fiert apă ca să-şi prepare un ness. Îşi ridică ziarul din vestibul. Maxine, gaița societății capitalei, scrisese în cronica ei:

La o conferință medicală recentă în Mexico-City, un delegat cubanez a încercat să intimideze o cercetătoare tânără de la Institutul Național de Sănătate, cu propagandă antiamericană. Blondă şi seducătoare, doctor Laura Castellano *nu numai că i-a ținut piept, dar l-a biciuit pe comunist în limba lui natală. Bravo, doctor Castellano!*

Ea citi de mai multe ori ştirea, întrebându-se mereu ce ar fi trebuit să simtă în legătură cu asta. „De ce oare întotdeauna se făcea aluzie la fizicul meu? Te face să crezi că nu aş fi putut face acelaşi lucru dacă eram Cocoşatul de la Notre-Dame“.

Un şuierat enervant îi întrerupse gândurile. Se întoarse şi văzu cu uşurare că era doar ceainicul cu apa fiartă.

Înainte de ora unu, când ajunse la Institut, Dain Oliver se afla deja la bufet.

— Este astăzi miercurea în care ne ținem şedința şefilor de secție, explică Florence. Dar sunt sigură că nu o să se supere dacă te duci să-i vezi.

Laura gândi cu glas tare: „Nu ştiu, aş aştepta, dar vreau să-i văd cât pot de repede şi să-i asigur că nu țin la publicitate“.

— Ce vrei să spui, dragă? întrebă Florence.

— Nu vreau să creadă că am transmis eu povestea asta. Habar n-am cum a ajuns la ziar.

Florence rămase surprinsă de candoarea ei.

— Hei, doctorul Oliver a chemat-o pe Maxine. El însuşi.

— El? De ce?

— Ca să ne întărească prestigiul public.

— De ce ne trebuie prestigiu public?

— Pentru că de fiecare dată când Senatul va vota fondurile pentru noi, e bine ca membrii comitetului să-şi aducă aminte că au citit recent ceva frumos despre noi. Şi lasă-mă să-ți spun, Laura, că aici la Washington *toată lumea o* citeşte pe Maxine.

— Vai, înțeleg, spuse Laura. Asta îmi aminteşte de când eram în liceu. Când am vrut să intru în comitetul de elevi s-au folosit toate trucurile ca să-mi facă reclamă.

Când ieşea din biroul directorului, Laura se gândi că *era* exact ca în liceul Midwood în multe privințe. „Eram atunci atât de maturizată sau acum e un joc de adolescenți?“

În săptămânile următoare avea s-o afle direct.

La început, Laura s-a consolat cu faptul că celebritatea ei subită fusese doar un foc de paie. Mica sa dispută cu cubanezul comunist nu era de fapt mare lucru. Gazetarii desigur ştiau mult mai mult despre lucrurile acestea şi găseau subiecte mai picante. Cum era cazul unor membri ai Congresului, care zburdaseră cu partenere goale sub o fântână arteziană lângă monumentul lui Jefferson.

Şi totuşi, invitațiile începură să curgă în cascadă.

Celebritatea îşi face singură valuri.

Imediat ce numele tău devine cunoscut în Washington în special dacă este vorba de ceva care implică prezența creierului, eşti invitat o dată sau de două ori ca să se afle dacă poți fi un partener fermecător la dineuri.

Bineînțeles că în cazul Laurei Castellano, persoana ei apărea într-un ambalaj atât de strălucitor, încât deveni

curând un invitat apreciat. Era interesant să poți găsi o doctoriță splendidă, mai ales dacă gazdele aveau nevoie de o persoană de sex feminin ca s-o aşeze lângă un senator celibatar sau lângă unul căsătorit, care-şi ținea verigheta acasă ca să şi-o pună numai pentru alegeri.

La început, Laurei îi plăcu, cel puțin încerca să se convingă pe sine că-i plăcea. Putea să zâmbească şi să strălucească, să-şi arate simțul umorului, să-i vrăjească pe toți cei prezenți, bărbați sau femei. Pe scurt, deveni invitatul perfect.

Laura, totuşi, îşi păstra toată *pasiunea* pentru munca ei. Fabricanții de echipament medical o căutau acum ca să participe şi ei la descoperirea importantă la care lucra. Deşi viața ei socială agitată îşi continua ritmul, uneori îi ruga pe însoțitorii ei de la serate s-o conducă la Institut ca să-şi poată petrece primele ore liniştite ale dimineții lucrând la cercetarea ei. Când la dineuri nu se vorbea decât despre Watergate şi despre ce capete urmau să mai cadă, ea îşi continua munca. Hemoragiile la nou-născuți nu erau legate de opțiunile politice.

Un al doilea articol ştiințific îi fu primit la redacție, apoi un al treilea. Nu se punea problema ca bursa ei să nu fie reînnoită. Şi, în ciuda faptului că nu era vorba decât de un post de cercetare, ea avu ocazia să salveze şi viața unor astfel de copii. În aproape toate sensurile era realizată. Avea succes şi era admirată. Satisfacția pe care i-o dădea profesiunea ei depăşea cele mai frumoase visuri.

Totul era perfect. Doar că nu era fericită.

PATRUZECI ŞI TREI

La marile iubiri ale omenirii, cunoscute în istorie – Antoniu şi Cleopatra, Romeo şi Julieta, Tristan şi Isolda – se putea adăuga acum puternica pasiune pe care Barney o avea pentru Shari Lehmann.

Există doar problema că Shari era pacienta lui.

De la o vreme, ora de psihanaliză devenise un chin mult mai mare pentru doctor decât pentru pacienta Shari, o tânără de douăzeci şi cinci de ani, sensibilă şi inteligentă, cu trăsături mediteraneene, era dansatoare la Teatrul de Balet American.

Căsătoria ei se destrămase cu şase luni în urmă, fapt ce-i provocase o depresiune atât de severă încât medicul companiei a trebuit să-i recomande să consulte un specialist. În acest sens, un membru mai vechi al institutului se gândi să-l recomande pe Barney.

Acesta nu-şi făcu iluzii că ar putea face prea mult, dar se convinsese că, în cazul lui Shari, i se confirma una din teoriile pe care el le susținea în mod deosebit: că întotdeauna, dintre doi soți, cel care este mai puțin atractiv este şi cel care umblă după aventuri extraconjugale. Şi aceasta pentru că, în mod inconştient, el sau ea nu se consideră demn de celălalt partener.

Soțul lui Shari fusese un violonist respectat, cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea şi totodată un gelos patologic.

— Nu am reuşit să-l liniştesc, se plângea Shari, nici chiar atunci când i-am propus să renunț la dans şi să-l însoțesc în turneele sale pentru concert. De fapt, acesta a constituit motivul pentru care totul între noi s-a năruit.

Întotdeauna plângea când venea vorba despre despărțirea ei de Leland, pe care ea o considera mai degrabă că fiind respingerea ei de către soțul ei.

— Pentru ce, doctor Livingston? Măcar de aş fi ştiut motivul. Poate aş fi reuşit să mă corectez şi să rămânem

împreună. Acum am ajuns o nevropată…

„Nu, nu eşti“, gândi Barney. „Cel care are probleme este de fapt soțul tău“.

Între timp, suferința lui Barney creştea continuu.

„Pentru ce nu putuse oare s-o întâlnească în mod obişnuit în societate, şi să-i spună – fără să ajungă să încalce etica profesională şi jurământul lui Hipocrat – că o iubeşte la disperare? Dorea atât de mult să-i îndepărteze suferința, s-o cuprindă în brațe şi să-i şoptească: nu-i nimic Shari, tot ce-ți trebuie este cineva care să-ți poarte de grijă.

Eu, de exemplu. Aş face orice ca să-ți regăseşti liniştea sufletească şi ca să te bucuri de frumusețea şi tinerețea ta.“

Dar el era obligat să sufere în tăcere. Lucrurile se complicară şi mai mult, când analizele ei se dovediră a fi bune. Se putea concluziona deci că transferul afectiv reuşise. Este de fapt stadiul când pacienta îşi revine din punct de vedere psihic, avându-l pe medic în centrul atenției sale. Ea deja mărturisise cu dificultate, dar cu destul curaj:

— Doctore Livingston, ştiu că sună cam deplasat, dar simt un fel de… atracție față de dumneavoastră. Am citit cartea dumitale şi toate articolele ce mi-au căzut în mână. Am ajuns la concluzia că astfel de cazuri sunt clasice în cadrul consultațiilor de psihanaliză. Eu întotdeauna am fost atrasă de bărbați mai în vârstă…

Ultima ei remarcă îl lovi însă pe Barney în mândria lui masculină. *„Bărbați mai în vârstă?“*

— Sunt convinsă că toate pacientele dumitale ajung să simtă la fel. Am urmat un curs de psihologie în liceu şi presupun că aceasta este ceea ce se numeşte „transfer de afecțiune“, dar mă simt îngrozitor atunci când spun acest lucru, doctore.

Barney rămase complet năucit, întrebându-se dacă o fi învățat oare şi despre *reciprocitatea* transferului de afecțiune.

Dacă psihanaliza are rezultate, este inevitabilă apariția unor legături afective între doctor şi pacient.

Este de la sine înțeles, aşa cum observa şi Freud că medicul trebuie să fie conştient şi să folosească sentimentele acestea doar în interesul pacientului. El trebuie să se implice, dar să aibă întotdeauna în vedere „atenția degajată“ şi să procedeze întocmai cum recomandă Theodore Reik: „ascultă cu cea de a treia ureche“.

Sincer vorbind, cea mai gravă greşeală pe care o poate săvârşi un psihiatru este să profite de încrederea pe care i-a acordat-o pacientul – care i-a predat cheia gândurilor sale intime – şi să tragă foloase în interesul său personal.

Între timp, lucrurile avansară la un nivel periculos. Barney constată că era puternic stăpânit de gânduri ce veneau în contradicție cu profesiunea lui. *„De ce* oare legătura care există între noi – atât de apropiată – nu poate fi finalizată totuşi?“

Pentru că acest lucru este greşit.

Lupta între principii şi sentimentul său egoist se arăta a fi de acum înainte fără sfârşit. Îşi amintea destul de bine de un caz sau două, în care respectivii psihiatri au ajuns să se căsătorească în final cu pacientele lor. La data respectivă, se recunoscuse faptul că aceştia desfăşuraseră o activitate de buni psihanalişti, totuşi…

Gândul i se îndreptă apoi spre Andrew Himmerman. „Oh, Doamne, nu mă lăsa să ajung ca Andrew Himmerman“.

Barney încercă să se convingă că, totuşi, situația lui era diferită. Nu dorea altceva decât să rămână împreună cu Shari, până când moartea îi va despărți.

În fiecare săptămână îşi făcea ora de consultație cu Shari, fără să fie nevoie să ia vreo notiță, întrucât reținea în memorie până şi cel mai mic amănunt.

— Prima oară este cel mai rău, Barn.

Asta era tot ce putu să obțină de la Brice Wiseman, cu

care împărțea cabinetul şi aparatul de făcut cafea.

— Vrei să spui că tu ai trecut prin asta? întrebă Barney.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Barney, noi nu suntem roboți. Psihanaliza nu dă rezultate decât dacă este vie şi se bazează pe o strânsă interacțiune. *Tu* răspunzi la simțămintele ei, precum răspunde şi ea la ale tale.

— Crezi că ea ştie ce simt eu, Brice? întrebă el.

— Sunt convins că da – până la un anumit punct. Numai că îşi spune că ea proiectează asta asupra ta şi că totul se află în imaginația ei. În asta constă de fapt singura posibilitate de scăpare.

Barney scutură din cap.

— Brice, mă aflu într-o mare încurcătură. Sunt în stare să renunț la toate pentru ea. Sunt singura persoană de pe acest pământ care poate şti ce minunată fată este.

— Dar este şi frumoasă, comentă Brice. Am văzut-o în sala de aşteptare.

— Ascultă, se repezi Barney, eu am văzut „frumuseți“ în viața mea. Dar frumusețea acestei fete, se găseşte în *interior.*

Soneria zbârnâi. Era timpul pentru consultația următorului pacient.

Wiseman zise:

— Mai vorbim despre asta, Barn.

Se îndreptă spre cabinetul său, deschise uşa şi-l invită înăuntru pe noul pacient ce-i fusese repartizat. Era un bărbat, doar cu puțin mai în vârstă decât el, al cărui chin şi suferință interioară îi accentua paliditatea şi cercurile vinețiii din jurul ochilor.

— Domnul Anthony? întrebă Barney.

— Da, răspunse bărbatul în timp ce Barney închidea uşa. Sunt doctorul Anthony.

Pentru a doua oară în ziua aceea, Barney era furios pe el însuşi. Citise cu atenție întregul trecut al pacientului, de zeci de ori, în noaptea precedentă. Fiind însă atât de

preocupat de propriile probleme, uitase că pacientul său constituie un caz cu care nu se mai întâlnise până atunci – era vorba de o patologie care devenea rapid un caz mascat, epidemic.

Anthony făcea parte din categoria „medicilor răniți“ sau, cum obişnuiau să-i numească psihiatrii, „vindecători bolnavi“.

Stăteau amândoi față-n față, aşezați la biroul lui Barney. Acesta începu cu obişnuitele întrebări:

— Ce v-a adus la mine, doctore?

— Sunt medic internist, începu Anthony. Am soție şi copii care mă iubesc cu toate că îi văd mai puțin decât ar trebui s-o fac. În concluzie, vreau să spun că sunt un tată bun şi un soț iubitor. Pot afirma, doctore, că nu există motive serioase care sa mă facă să nu fiu mulțumit în viață. Sunt membru în Comitetul de conducere al revistei „American Journal“ şi sunt apreciat mai mult decât bine din punct de vedere profesional.

Barney nu comentă de fel şi nici nu puse vreo întrebare. Încă nu reuşise să-şi facă vreo idee despre ce anume lipsea din universul acestui medic.

— Îmi iubesc pacienții, continuă Anthony. Îi îngrijesc cu mult devotament. Când se află internați în spital îi vizitez în fiecare dimineață – iar când este posibil o fac chiar şi înainte să se culce.

— Aceasta trebuie să fie foarte stresant pentru dumneavoastră, remarcă Barney. Mă refer mai cu seamă la cei care nu pot fi vindecați.

Doctorul aprobă din cap.

— Mi-e teamă că mă consum prea mult cu grijile şi problemele lor. Şi ca să fiu sincer, simt nevoia unui drog pentru a reuşi să le fac față de dimineață până seara.

Făcu o pauza, apoi continuă puțin încurcat:

— Am ajuns să iau o doză mare de tranchilizante.

Barney aprobă din cap în semn că a înțeles:

— Pe care vi le prescrieți singur?

— Am nevoie de ele, doctore, replică Anthony. Trebuie

să priviți problema în toată complexitatea ei. Fiecare dintre pacienți are o familie – şi transmite starea lui de stres membrilor acesteia. Multiplicați apoi cu zece – ba chiar cu douăzeci – şi vă veți lămuri de ce am nevoie de un calmant, din când în când.

Apoi continuă, scuzându-se:

— Nu sunt un băutor. În general, mă controlez foarte mult. Am nevoie doar de puțin valium ca să rezist toată ziua. Vreau să spun că o fac numai în interesul *pacienților.*

— Cât anume luați? întrebă calm Barney.

— Da, răspunse el ezitând, cam zece miligrame…

— Cât de des?

— De câteva ori pe zi, răspunse doctorul, evaziv, privind la Barney, a cărei față îi dădea de înțeles că răspunsul nu-l mulțumeşte. În medie ajung pe zi la cincizeci până la şaizeci de miligrame.

— Dar doza normală maximă este de patruzeci, comentă Barney cu calm.

— Da, ştiu.

— Medicamentul are un efect de depresare a sistemului nervos central, dar la acest nivel poate avea un efect contrar, aşa cum este posibil în cazul dumneavoastră.

— Nu, nu, protestă Anthony. Mă simt bine. Ştiu că doza este cam mare, dar totul este bine.

Brusc, lovi cu palma în birou şi strigă:

— La dracu', să ştiți că sunt un bun doctor.

Barney aşteptă un moment, apoi întrebă cu blândețe:

— Tot nu mi-ați răspuns la întrebare, doctore Anthony. Ce vă aduce la mine?

— Mă aflu aici, zise el cu dificultate, pentru că nu-mi pot încă explica un lucru. Duminica trecută – ba nu, acum două săptămâni – în timp ce soția se afla împreună cu copiii la mama ei… Făcu o pauză, după care îşi concentră întreaga lui dramă în cinci cuvinte: am încercat să mă sinucid.

— Barney, vreau să fiu sinceră cu tine. Mă simt îndrăgostită de toți pacienții mei.

— Foarte nostim, Castellano. Fii serioasă. Eu chiar am intrat într-o mare încurcătură.

— Barney, să ştii, ce-ți spun eu se poate întâmpla. De fapt, este un risc profesional. Nu crezi că mai există şi alți medici sufletişti care trec prin situații grele?

Cuvintele ei îi reamintiră lui Barney că într-adevăr există medici care se confruntă cu probleme personale mult mai grele decât ale lui. El îi povesti despre doctorul Anthony, dar fără să menționeze numele acestuia.

— Ce-l necăjeşte pe acest doctor? întrebă Laura cu o notă de simpatie.

— N-o să crezi, dar problema lui constă în faptul că *se preocupă* prea mult de bolnavi. Am început să mă conving că aceste manifestări sunt ca un cancer pe care-l contractează numai medicii buni. Sunt totuşi destul de mulți care reuşesc să se protejeze şi să-şi trateze pacienții, aşa cum îşi tranşează măcelarii carnea. Iar când întâlnesc câte un nenorocit sensibil, cum este cazul acestui medic sinucigaş, nu pot să-i acuz pe ceilalți. Este de fapt, până la urmă, o chestiune de autoapărare.

— Cred că ai dreptate, recunoscu ea. Dacă m-aş preocupa mai mult de fiecare prematur pe care-l pierd, cred că şi eu aş claca. De fapt, mai devreme sau mai târziu, acest lucru tot se va întâmpla.

— Laura, zise Barney cu o vădită îngrijorare, ți-am spus, şi iar ți-am spus, că este necesar să consulți un specialist.

— Haide, Barn, ştii destul de bine ca n-am nimic. Mă simt destul de bine.

— Da? spune-mi drept, cât valium ai ajuns tu să iei pe zi?

Ea ezită, apoi recunoscu evaziv:

— Nu prea mult. Țin totul sub control.

„Oh, iIisuse“, gândi Barney, „mai bine nu aduceam vorba despre asta“.

Privind retrospectiv, scandalul Watergate părea că stimulase destul de mult apetitul presei pentru giumbuşlucurile de circ ce se petreceau în cercurile înalte ale guvernului. Se părea că publicul tânjeşte după o nouă investigaţie de scandal a Congresului. Numai că Gerald Ford era prea serios ca să creeze noi motive de bârfă.

Devenise un lucru obişnuit ca acţiunile politice să îmbrace aspectul unor spectacole de teatru, dar acum, la orizont, se întrevedea un meci de categoria semigrea.

În anul 1972, Ministerul Sănătăţii obţinuse un succes deosebit prin interzicerea prezentării la televiziune a reclamelor pentru ţigări, pericolul consumului de ţigări reuşind să-i oblige pe producători ca pe fiecare pachet de ţigări să se atenţioneze cumpărătorii asupra pericolului la care se expun privind sănătatea lor.

Acum, după doi ani, funcţionarii din Ministerul Sănătăţii se hotărâră să meargă şi mai departe. De data aceasta îi preocupa pericolul ce-l reprezenta pentru copiii nenăscuţi faptul că *mamele* lor fumau în timpul sarcinii. Funcţionarii urmăreau să convingă marea masă a publicului că mamele care nu au fost avertizate ar putea ca, odată cu fumul ţigărilor să risipească în aer şi viaţa copilului lor.

Dar nici industriaşii tutunului nu stăteau indiferenţi. Forţele lor se găseau întotdeauna în alertă, gata să contraatace la prima ocazie. Dimpotrivă, senatorii şi membrii Camerei Reprezentanţilor, care se găseau în Comitetul Sănătăţii trebuiau să se bizuie pe informaţiile specialiştilor în domeniu, pentru a-i înfrunta pe adversarii lor cu idei fixe, care erau totodată şi mai bine antrenaţi. Mai cu seamă că unii dintre aceştia proveneau din statele al căror principal venit îl constituia cultivarea tutunului.

Veteranii din Capitol Hill, care făcuseră deja faţă primelor ciocniri, se sfătuiau acum şi căutau noi posibilităţi pentru a da în vileag fapte şi aspecte ce te

îngrozeau, dar pe care opoziția se pricepea de minune, prin discursuri abile, să le înmormânteze.

Un tânăr senator avansă ideea de a chema drept martore acele mame fumătoare care şi-au pierdut copiii, ca rezultat direct al abuzului de tutun.

— Această soluție nu va avea succes, Richard, zise preşedintele Tom Otis, pentru că abilii avocați ai industriaşilor vor şti cum să le reducă la tăcere pe aceste ființe, cu fraze şi întrebări meşteşugite. Aceasta este o treabă de competența medicilor. Avem nevoie de careva din liga acestora, care să se priceapă să pună problema.

— Vă gândiți în mod deosebit la o anumită persoană, domnule senator? adăugă tânărul.

— Desigur, răspunse Otis, mă şi surprinde faptul că fiind tată, nu-l cunoşti pe cel mai renumit doctor de copii din lume – Benjamin Spock.

Se auziră voci, zicând: „Nu, nu, nu“ combătute de altele la fel de puternice, „Bun, bun, bun“.

— Cu tot respectul, domnule, zise tânărul senator, vrând să atragă atenția asupra stării de spirit a acestor ulii. Spock este prea mult amestecat în politică. Face parte din grupul protestatar pentru Vietnam.

Un senator republican aprobă:

— Are dreptate, Tom. Acest Spock este un tip prea controversat.

— La dracu', conchise Otis, mă tem că ai dreptate. Ce părere aveți să amânăm până mâine decizia şi între timp să luăm legătura cu Asociația Medicilor Americani, care ne-ar putea sugera vreo soluție.

Chiar în seara aceea, senatorul Otis împreună cu soția erau invitați la o recepție în casa unei doamne foarte cunoscută în Washington, Anne Harding. Erau prezenți directorul revistei „Time“, împreună cu soția, şi un tânăr asistent al lui Kissinger, care era aşezat la masa lângă doctor Laura Castellano de la Institutul Național de Sănătate. A doua zi dimineață, Otis îşi informă colegii că

„le-a ieşit norocul în cale“. Pentru că această doctoriță ce-i fusese recomandată era un pediatru specialist în bolile noilor născuți.

— Şi lucrul deosebit de important îl constituie faptul că doctorița este foarte mult implicată în problema ce ne interesează.

— Încă o dată, vă cer scuze, domnule senator, îşi arătă dezacordul, cu mult tact, congresmanul Richard Moody. Renumele doctoriței Castellano nu depăşeşte periferia oraşului.

Tom Otis îl fixa cu privirea pe tânărul legiuitor şi zise:

— Dragul meu, cred că şi un student din anul întâi ar trebui să cunoască puterea pe care o reprezintă mediile de informare. Creează-i numai acestei fete posibilitatea să apară în presă şi în televiziune şi vei putea singur constata *ipso facto* cât de bine cunoscută poate deveni.

Cu toate că o dezbatere la TV pe tema necesității avertismentelor de pe pachetele de țigări nu reprezenta tot atât interes precum o apariție a preşedintelui, totuşi în dimineața aceea patru milioane de telespectatori urmăreau emisiunea. Unii dintre ei erau deosebit de interesați, gândindu-se la investigațiile făcute. Comercianții din Wall Street priveau atenți pe aparatele lor Sony, pentru a fi siguri că nu vor apărea răsturnări de situații ce le-ar putea afecta stocurile de tutun.

Erau de față şi amatori de şarade ale limbii engleze, care savurau măiestria cu care utiliza cuvintele şi frazele purtătorului de cuvânt al industriaşilor, Arnold West (deseori ironizat de cei care-i defăimau, drept „Arnold *Sud”).*

Ca de obicei, retorica sa era simplă şi elegantă. „Adevărata problemă nu este faptul că fumatul este dăunător – întrucât aceasta“, zise el, „este o chestiune pe care numai oamenii de ştiință o pot clarifica – ci o constituie de fapt drepturile civile“. Era o tactică obişnuită şi eficientă de a lega problema incriminată de

un element sacru, obținându-se astfel, prin asociere, protecția acesteia.

— Totodată mai apare şi o problemă referitoare la libertatea întreprinzătorilor, continuă West, utilizând tot mai multe cuvinte cu un puternic răsunet patriotic. Ştim cu toții că şoferii buni ucid sau mutilează nenumărați nevinovați, în tragice accidente de circulație, pe întregul cuprins al țarii. A propus oare cineva ca producătorii de bere să lipească etichete cu avertismente, în acest sens, pe băuturile lor, care în mod indirect cauzează dauna altora?

Şi acum să revenim la problema noastră şi anume: că industria tutunului ar trebui să atragă atenția mamelor însărcinate că fumatul în timpul sarcinii constituie cauza tuturor malformațiilor la nou-născuți şi chiar a copiilor născuți morți.

Făcu o pauză, pentru a cerceta fețele celor din jurul său, asigurându-se că era urmărit cu atenție, şi apoi continuă:

— Aş dori ca distinşii senatori şi membri ai Camerei Reprezentanților, precum şi invitații noştri de la galerie, să privească mai întâi în stânga şi apoi în dreapta lor. Apoi îi îndemnă: Haide, haide.

Auditoriul, mai ales cel de la galerie, fu cam descumpănit, dar până la urmă făcu ceea ce i se ceruse.

— Şi acum vă întreb, zise West, vecinul dumneavoastră este mutilat? Persoana ce stă lângă dumneavoastră pare să fie bolnavă? Or – ştiu că sunt ridicol – are mintea bolnavă?

Avocatul atacă apoi frontal.

— Părerea mea, distinşi membri ai Congresului, doamnelor şi domnilor, este că, din punct de vedere statistic, este aproape imposibil ca toți cei ce se află în această sală şi care, slavă Domnului, sunt sănătoşi şi robuşti să fie născuți numai de mame care nu au fumat. Statistic, este imposibil şi personal refuz – şi propun – respingerea acestei propuneri.

Murmurele ce se auziră dinspre galerie, dovediră că sofismul său îşi atinsese bine ţinta. Sfârşi în cele din urmă printr-o peroraţie răspicată:

— Ceea ce solicităm sunt numai drepturile noastre civile. Dorim să fim liberi. Liberi să ne alegem modul de a ne câştiga existenţa – şi de data aceasta nu vorbesc numai în numele fumătorilor, ci a miilor şi miilor de cetăţeni care muncesc pământul. Să nu permitem unei minorităţi isterice să încalce libertăţile pentru care au luptat părinţii noştri, când au pus bazele acestei naţiuni.

Se întoarse către preşedinte şi zise:

— Senator Otis, acestea sunt cele ce am avut de spus. Mă simt onorat să răspund la orice întrebare pe care Comitetul dumneavoastră doreşte să-mi pună.

— Mulţumesc, domnule West, replică legiuitorul, dar, întrucât nu este cazul unui proces, propun să lăsăm întrebările la sfârşit, după ce vom audia mai întâi şi părerea susţinătorilor propunerii. Recunosc că mă număr şi eu printre ei. Întrucât suntem convinşi că aceasta este o problemă medicală, am dori să audiem un martor, expert în domeniu. Privi apoi în partea stângă a sa şi zise: Vreţi să luaţi microfonul, vă rog, doctor Castellano?

Toţi ochii şi camerele de luat vederi se concentrară pe Laura.

Coordonatorul de emisie înţelese îndată care-i situaţia şi-i transmise în cască cameramanului:

— Prinde-i faţa în prim plan şi lasă ca întrebările lui Otis să vină din spate.

Laura îşi declină numele, pregătirea profesională şi ocupaţia ei actuală. Diplomele sale de doctor în medicină de la Harvard dădură poate multă satisfacţie telespectatorilor din estul tării, dar activitatea depusă de ea, ca cercetător ştiinţific în cadrul Institutului, în vederea ridicării ratei de supravieţuire a nou-născuţilor, stârni interesul întregii naţiuni.

Mai mult decât atât, Laura venise pregătită nu numai cu date şi fraze-cheie, ea adusese cu ea ceea ce domnul

Arnold West nu ar fi putut prezenta: fotografii.

(„Castellano, ai în vedere că acolo, de fapt, este un mediu vizual“, o atenționase Barney, în timpul discuțiilor pe care le avuseseră împreună cu o noapte mai înainte. „Dețiii aceste poze de copii cu plămânii distruşi, poze cu prematuri care-ți frâng inima văzându-i cum se zbat să respire în incubatoare – şi asigură-te ca acestea să fie bine fixate de camerele de televiziune. Nu există ceva mai tragic decât imaginea unui copilaş bolnav“).

Şi astfel, impresia lăsată de Laura Castellano nu fu numai a unei frumoase şi mlădioase blonde, ci şi a unui doctor cunoscător, explicând cu competență ce reprezintă acele teribile fotografii proiectate pe ecranele televizoarelor.

Domnul West o interogă pe Laura fără niciun menajament.

— Doamnelor şi domnilor, ca tată, vă asigur că am fost şocat, ca oricare din această sală, de fotografiile pe care le-am văzut. Dar cu respect vă întreb domnişoară Castellano – scuzați-mă – ori, doamnă Castellano?…

Fu evident faptul că prin această întrebare dorea să atragă atenția celor de față că *martorul nu era mamă.* O atitudine dubioasă față de problemă, cu o puternică încărcătură emoțională.

— Puteți să-mi spuneți *doctor* Castellano, dacă nu vă deranjează, spuse calm Laura.

— Scuzați-mă, *doctor* Castellano, dar dumneavoastră nu ne-ați prezentat aici documente prin care să se ateste că aceşti copii nevinovați au ajuns în acea situație tragică din cauză că mamele lor au fumat. Este adevărat că există mii de copii care se nasc astfel în fiecare zi, având totuşi mame nefumătoare?

— Da, domnule.

— Ați făcut afirmația că acestea s-ar putea întâmpla şi în cazul nefumătoarelor?

— Da, domnule, aşa este.

— Cred că în acest caz, nu mai este nimic de spus, zise

domnul West, aşezându-se jos.

— Cred însă că mai am eu ceva de spus, zise Laura. Acesta nu constituie un spectacol, având ca temă afacerile, domnule West. Aceasta este ştiinţă medicală. Nu avem nici cascadori, nici dubluri. Nici nu retuşăm fotografiile pentru ca pacienţii să arate mai bolnavi decât sunt. Apoi ridică tonul. Permiteţi-mi să aduc date concrete. Copiii născuţi de mame care au fumat tind să aibă cu două sute de grame *mai puţin* decât au cei născuţi de nefumătoare. În momentul în care o femeie fumează, aceasta inhalează diferite otrăvuri – nu numai nicotină, ci şi oxid de carbon. Cea mai mare cantitate din acestea traversează placenta şi ajung la făt.

Făcu o pauză, apoi se adresă avocatului tutunului cu următoarea întrebare:

— Vă întreb, domnule West, aţi putea ţine un copil de-al dumneavoastră lângă ţeava de eşapament a unui automobil, chiar şi numai pentru o secundă – nu vreau să zic *nouă* luni de zile?

Se auziră murmure în sală, iar în ţară telespectatorii se aplecară înainte în locurile lor.

— Îmi dau seama că timpul Comitetului este preţios, dar vă rog să-mi permiteţi să mai adaug ceva. Fiecare ţigară pe care o fumează o femeie însărcinată măreşte probabilitatea de a da naştere unui copil mort. Am destule fotocopii cu aceste date pe care le pot pune la dispoziţia fiecărui membru al Comitetului.

Joc, set şi meci pentru Mafia sănătăţii.

Fotografia ei apăru în „The Washington Post“. Era – aşa cum dorise ea în mod pervers – o poză care nu-i scotea fizicul în evidenţă. O prinseseră în clipa în care se încrunta la fotoreporterii ce o asaltau şi o îndemnau întruna: „Priveşte aici, Laura“ şi „Zâmbeşte, te rog, doctor Castellano“.

Târziu, în noaptea aceea, avusese împreună cu Barney o sesiune în doi.

— Ai fost grozavă, fetițo, se entuziasmă el. Ai grijă însă să nu ți se urce cumva la cap. Nu sunt de acord să ajungi să pozezi pentru „Playboy“.

Ea râse.

— Să-ți spun drept, Barney, am fost chiar speriată. Acest West este destul de deştept. Aproape să nu-mi dau seama unde voia să ajungă cu întrebările lui. Deşi nu-mi face nicio plăcere, trebuie să recunosc că, dacă aş fi urmărită juridic pentru o greşeală profesională, l-aş angaja pe acest rechin să mă apere.

— Cât n-aş fi dat să am azi un aparat de filmat. Am fost foarte mândru de tine.

— Barney, zise ea încet, aproape toate atuurile pe care le-am scos au fost ideile tale.

— Oho, Castellano, cronometrul meu îmi arată că, de aproape douăsprezece ore, ai renunțat la obiceiul de a te subaprecia şi cred că este un record, nu-i aşa?

Ea nu răspunse.

— Laura, pentru numele lui Dumnezeu, nu *eu* sunt cel ce ți-am scris cererea de admitere la Institut, nu *eu* ți-am scris articolele pe care le publici. Aminteşte-ți că *tu* eşti aceea care a obținut nota maximă la cursul lui Pfeifer. Când îți va intra o dată în cap că eşti într-adevăr grozavă?

— Haide, Barn, nu fi ridicol, până acum, cea mai mare realizare din viața mea este că am atins înălțimea de 1,70 metri şi că sunt blondă.

— Ştii ceva, Castellano, în California au reuşit să facă operații care reduc înălțimea. Cred că voi reuşi să te tratez şi să ajungi la 1,60 până la Crăciun.

Ea râse.

— Noapte bună, Barney.

— Şi încă ceva.

— Ce?

— Vopseşte-ți şi părul într-o culoare idioată.

Reînnoirea angajării Laurei ca cercetător ştiințific era un lucru de la sine înțeles. Directorii ştiau, spre meritul

lor, să recunoască o valoare națională atunci când găseau una. Desigur că la aceasta contribuia şi faptul că Laura se învârtea în cercuri înalte, unde întâlnea personalități pe care şefii ei le puteau vedea numai o dată pe an, când îşi apărau bugetul şi solicitau creşterea fondurilor.

Laura menținea un spirit de echipă şi influența pe cât putea parlamentarii pentru mărirea fondurilor Institutului.

Plină de euforie, făcu ceea ce niciodată nu avusese curajul să facă – să dea o petrecere în apartamentul ei îngrozitor de sărac mobilat.

Laura avea multe calități, însă arta culinară nu se număra printre virtuțile ei. În acest domeniu se lăsa cu toată încrederea sfătuită de Milton, expertul supermagazinului Silver Spring.

În după-amiaza zilei festivității, acesta îşi încărcă furgoneta cu sucuri, băuturi, sandvişuri şi prăjituri. Destul de isteț, Milton avu grijă s-o întrebe dacă are suficiente tacâmuri şi trebui să aducă câteva duzini de furculițe şi cuțite din plastic.

— Cred că am cam terminat, spuse Milton. Singurul lucru pe care trebuie să-l pregăteşti personal este punciul, la care eu nu mă pricep, şi să-i primeşti pe invitați, despre care personal de asemenea nu ştiu nimic. La revedere şi succes. Mă întorc mâine dimineață pentru a ridica gunoiul de aici.

— Îți mulțumesc, Milt, spuse Laura. Nu am uitat nimic?

— Ba cred că da, răspunse Milt. După umila mea părere, ai uitat să te căsătoreşti. Noapte bună.

În timp ce Laura amesteca enorma cantitate de punci (practica ei de laborator o obişnuise cu tehnica măsurării componentelor), îşi aminti că în tot timpul în care ea şi Palmer erau soț şi soție nu dăduseră nicio petrecere. Fusese oare căsătorită cu adevărat?

Barney era primul care fusese invitat şi nu mai contenea cu laudele. „Acesta este un adevărat pas înainte

pentru tine, Castellano“.

Semnificația petrecerii nu fu în stare nici chiar Barney s-o observe. Pentru că aceasta de fapt nu era în cinstea adevăratei Laura, ci mai degrabă în cinstea imaginii publice a domnişoarei Laura Castellano, doctor în medicină.

Barney sosise devreme de dimineață din New York şi o ajutase la pregătiri şi când o văzu prea încordată, insistă să meargă amândoi la un jogging.

— Deci, ia să vedem cine va veni diseară şi de cine va trebui să mă ocup în mod deosebit? întrebă el, în timp ce alergau.

— Aş dori să fii drăguț cu toți, Barn, pentru că eu sunt cea care i-am invitat. S-ar putea să avem aproape o mie de musafiri dacă vor veni toți.

— Doamne, oare cum o să arate o mie de doctori într-o singură cameră?

— Hei, ia seama, îl atenționă ea, scopul acestei petreceri nu este să-ți furnizeze ție material la psihoanaliză. Acum cred că voi putea eu să văd cum vor arăta toți colegii mei beți criță.

— Perfect, se pare că va fi instructiv.

Nimeni nu va şti vreodată câtă lume s-a perindat atunci prin apartamentul Laurei şi pe terasa aflată cu două etaje mai jos. Milton numărase cam cincizeci de persoane. Aproape totul se consumase în prima oră. Aşa cum se aşteptase Laura, invitații ei făceau parte din categoria băutorilor. Punciul curgea fără întrerupere – iar în conținutul acestuia începu să predomine vodca, întrucât toate sucurile şi lichiorurile se terminaseră.

Puțin după ora nouă, Florence (puterea din spatele tronului pediatrilor) se îndreptă spre Laura, strigând pentru a se putea face auzită în larma care domnea.

— Laura, au venit toți. Ar trebui să te simți flatată, pentru că însuşi dr. Rhodes şi-a părăsit laboratorul ca să fie aici.

— Vrei să spui că este aici? Paul Rhodes, marea vedetă a tuturor institutelor, este aici în persoană?

Laura uitase că ea însăşi îndrăznise să-l invite pe directorul general al Institutului. Şi iată că într-adevăr era aici, venise.

Cercetă cu privirea toate feţele din apartament, dar nu reuşi să-l vadă. Îl găsi în cele din urmă pe terasă adulat de colaboratorii săi mai apropiaţi. Când o zări, Rhodes strigă spre ea:

— Laura, ce petrecere frumoasă, vino aici la noi.

„Doamne“, gândi ea înspăimântată, „este deja beat. Una dintre cele mai prodigioase minţi medicale din lume să ajungă să se prăbuşească pe terasă, la mine“.

Toţi cei ce-l înconjurau făceau impresia că s-au adunat în jurul Mesei Rotunde. Ca nişte cavaleri, strălucitori slujitori ai lui Dumnezeu şi ai lui Rhodes (fără a fi însă obligatorie această ordine), erau cu toţii de o vârstă mijlocie, excepţie făcând numai un bărbat de aproximativ treizeci de ani. În ciuda căldurii, toţi erau în haină şi cravată, cu excepţia bărbatului mai tânăr, care venise îmbrăcat în costum de tenis.

Laura nu se putu abţine să se uite la el. „Cine“, se întrebă ea, „putea fi acest om care avea îndrăzneala să-l înfrunte pe Paul Rhodes, într-un costum de sport şi transpirat“, pentru că era vizibil, venise aici direct de pe terenul de sport.

Privirile lor se încrucişară şi, de la bun început, Laura simţi că figura îi stârnea antipatie. Acesta făcea parte din categoria bărbaţilor bine, musculoşi (avea păr castaniu şi ondulat), a căror atitudine demonstra că sunt total conştienţi de atracţia pe care o exercită.

— Bună! zise el, cu o voce baritonală pe care o credea sexi. Ţi-am zărit fotografia prin ziare, dar cred că tu nu ai văzut-o pe a mea, până în prezent cel puţin. Sunt Marshall Jaffe.

— Bună, eu sunt Laura, zise ea fără entuziasm.

— Nu-i nevoie, te cunoaşte toată lumea, eşti gazda

noastră şi steaua Institutului.

— Oh, zise Laura vrând să scape de el. Lucrezi tot acolo?

— Am doar o umilă contribuție, replică Marshall.

— Şi care este contribuția dumitale?

— În dragoste? Este nelimitată, replică el.

În circumstanțe obişnuite, l-ar fi dat afară ca pe o muscă.

— Dar de fapt, cu ce *vă ocupați,* domnule Jaffe?

— Mda... De fapt sunt doctorul Jaffe. Sau ca să fiu exact sunt doctor – doctor Jaffe, doctor în medicină, doctor în ştiințe. Eşti impresionată?

— Pentru ce aş fi? Aproape toți cei de la această petrecere au obținut câte două titluri de doctori. Dar de fapt care este domeniul – domeniul dumitale?

Marshall îşi trecu un braț pe după umerii lui Paul Rhodes, directorul Institutului, şi preciză:

— Paul este cel care m-a sedus.

— Poftim?

— Da, până în luna iunie, anul acesta, am fost microbiolog la Stanford. Acum sunt cercetător ştiințific principal şi aceasta înseamnă că pot face tot ce-mi trece prin cap. Chiar să încerc să construiesc o cursă de şoareci perfecționată. M-ar interesa însă să aflu ce ți-ar plăcea ție să fac.

Fără nicio îndoială că tipul era un egocentric. Totuşi era fascinant, atât cât poate fi de fascinant un şarpe cu clopoței. Iar dacă Rhodes l-a numit cercetător principal, în mod sigur, că a avut motive serioase s-o facă. Probabil că este tot atât de capabil pe cât spunea el însuşi.

— Bine, acum mă scuzi, doctor-doctor, pentru că mai am şi alți doctori-doctori care aşteaptă să le umplu paharele.

— Numele meu este Marshall. Te rog, reține-l, Laura.

„De ce mi-aş da osteneala s-o fac?“ gândi ea în sinea ei.

PATRUZECI ŞI PATRU

— Nu sunt aici, Harvey. Spune-i că am plecat la masă.

— Dar nu este decât nouă şi jumătate, Laura, protestă colegul ei de laborator.

— N-are importanță, spune-i că mi s-a făcut foame devreme. Fă ceva şi nu-l lăsa pe nesuferitul ăsta să vină pe capul meu.

Harvey, transmise mesajul Laurei, după care agăță receptorul. În timp ce revenea la locul lui în laborator, întreba într-o doară:

— Ce nu-ți place la individul ăsta, Laura? Vreau să-ți spun că l-am văzut la petrecere şi mi-a făcut o impresie destul de bună. În afară de asta, cred că ştii ce vorbeşte lumea despre el.

— Ce vrei să spui?

— Jaffe este favoritul lui Paul Rhodes. Îl pregăteşte de fapt pentru a-l lăsa în locul lui.

— Dar nu este decât un copil, zise ea, neîncrezătoare.

— Da, remarcă Harvey, este de-a dreptul uluitor. Tipul n-are mai mult de treizeci şi trei de ani.

— Este într-adevăr uluitor, zise Laura, gândind apoi în sinea ei, „este chiar mai tânăr decât mine“. Continuă apoi cu voce tare: În special pentru că are reacții de adolescent. Apropo, ce a zis când i-ai transmis mesajul meu?

— A spus că se duce la bufet să te caute acolo.

O jumătate de oră mai târziu, Marshall Jaffe se afla alături de ea, ținând în mână o pungă mică albă.

— Bună dimineața, Laura, zise el vesel.

Ea se încruntă:

— Ce cauți aici, doctor Minune?

— Ei bine, deoarece bufetul este închis şi nu ți-ai luat micul dejun, i-am făcut curte lui George să-mi facă rost de două cafele şi nişte cornuri.

— Mulțumesc. Am să iau una din cafele, răspunse ea.

— Pentru tine n-am adus decât una, cealaltă este pentru mine. E foarte frumos afară – n-ai fi de acord să bem cafeaua afară pe trepte?

— Ascultă, Marshall, nu ştiu cât de ocupat eşti tu, dar eu am mult de lucru în dimineața asta. Aşa că dacă nu te superi…

— Nu mă supăr, Laura. Numai că vei lucra mai cu spor, dacă introduci în tine ceva hidrocarbonați; aşa vei recupera timpul pierdut. În afară de asta, aş dori să-mi spui cum merge cu munca ta de cercetare.

Câteva minute mai târziu, amândoi stăteau afară în soarele cețos al dimineții, ronțăind cornuri şi bând cafea.

— Cum de ştii *deja* atât de multe despre cercetările mele? întrebă Laura.

— Uite, eu lucrez cu Paul şi petrecem împreună cel puțin câte o oră zilnic analizând cum merg lucrurile. Aşa mi s-a întâmplat să-ți văd lucrarea pe biroul lui…

— Şi ți-ai vârât nasul în ea?

Marshall se simți jignit.

— Nu, zise el, cu mai puțină superficialitate ca de obicei. Pot fi arogant, dar nu fac parte din categoria Watergate. Nu-mi bag nasul în treburile altora. Dacă vrei să ştii, domnişoară moralistă Castellano, că însuşi Paul mi-a dat-o să mă uit în ea şi să-i spun părerea despre ea.

„Aşa deci“, îşi zise ea în sinea ei, „recurge la metoda abuzului de putere. Cu alte cuvinte, fetițo, te am la mână, prin şef.”

— Şi care-ți este părerea, doctor Jaffe?

— Cred ca este foarte bună. Nu este de talie cosmică în ce priveşte ideea, dar este totuşi o lucrare inteligentă, concretă. Şi dovadă este că ai reuşit să obții rezultate bune.

Laura nu mai auzi partea a doua laudativă a remarcii lui, întrucât rămăsese blocată asupra concluziei cum că proiectul ei n-ar fi deloc original.

— Bine, zise ea, bătând puțin în retragere, am salvat

deja copii care acum o jumătate de an ar fi fost în mod sigur nişte copii foarte bolnavi.

— Ştiu, ştiu, protestă Marshall. Sunt tată şi pot aprecia aceste lucruri.

— Oh, zise ea, refuzând să recunoască – chiar şi numai în gând – că era dezamăgită de ultima lui remarcă.

— Sunt căsătorit, Laura, dacă la asta te gândeşti.

— Sunt convinsă că soția dumitale îşi dă seama ce norocoasă este. Bineînțeles ca eşti pregătit întotdeauna să-i reaminteşti lucrările tale strălucite, în caz că te-ar uita.

— Nu discutăm asemenea lucruri, răspunse el cu o voce uscată. Apoi explică simplu, fără să dramatizeze: Are scleroză în plăci.

— Oh, zise Laura, cu un ton vinovat. Îmi pare rău, Marshall.

— Da, oftă el, şi mie îmi pare rău. Dar mai rău este pentru cei doi copii ai noştri. Vreau să spun că uneori Claire are perioade lungi de revenire, când se simte chiar foarte bine. Dar, apoi această ticăloasă boală atacă din nou, iar pentru copii este ca şi când şi-ar pierde mama. Din fericire, am găsit o doică de modă veche, pe care am angajat-o pentru treburile casei. Altfel ajungem la nebunie cu toții…

— Şi între timp, dumneata poți merge să-ți continui antrenamentele de tenis, zise Laura uimită de propria ei intervenție sarcastică.

Fălcile lui se încleştară.

— Hei, ascultă, zise el, în cele din urmă. Se vede că ai dus o viață comodă şi retrasă. Vreau numai să-ți spun că a lovi o minge cu racheta este pentru mine un tranchilizant. Pentru fiecare minge trebuie să alerg şi să transpir. Altfel, ar trebui să înghit pastile ca să scot transpirația din mine. Amândoi copiii au înțeles că aceasta constituie pentru mine o activitate supapă pentru a-mi păstra mintea sănătoasă.

Îşi coborî apoi glasul şi adăugă aproape inconştient:

— Iar Claire ştie că obişnuiesc să mă întâlnesc cu alte femei.

Laura nu ştiu ce să mai gândească. Deşi ea se credea lipsită de prejudecăți, modul în care Marshall „trişa“ pe față i se păru mai mult decât dezgustător. Totuşi avea o ciudată admirație pentru sinceritatea lui.

El se ridică.

— Ei bine, doctore, pauza de cafea a luat sfârşit. Hai să ne întoarcem şi să salvăm omenirea de molime şi eczeme.

— Da, răspunse ea, încă stăpânită de simțăminte contradictorii. Ne mai vedem, Marshall, reveni ea pe un ton egal.

El făcu o pauză şi apoi zise încet:

— Mi-ar face mare plăcere…

În după amiaza aceea nu fu în stare să se concentreze. Ca de obicei, îşi reproşa că se purtase aspru şi judecase greşit obrăznicia lui Marshall. Nici măcar nu se purtase ca un adevărat cercetător – să-l întrebe cel puțin la ce temă lucrează. „Bine te mai comporți, Castellano, încă o serie de astfel de conversații şi vei fi complet izolată în lume“.

Barney era pe punctul de a-l chema pe Fritz Baumann ca să-i solicite acestuia ajutorul profesional.

Totul se întorsese, în mod ironic, împotriva sa. În lupta lui eroică pentru a-şi păstra distanța profesională, pe care şi-o impusese, reuşise foarte bine.

El îşi „suspendase“ atenția, astfel ca Shari să devină tot mai conştientă de implicarea lui emoțională, dar nu şi de sentimentele lui romantice.

Astfel, el reuşise să creeze condițiile ideale pentru realizarea analizei psihice, dar grăbise cu asta venirea zilei în care această pasăre splendidă ce venise la el cu aripa frântă îşi va lua zborul.

Ea îşi recâştigase pe deplin încrederea în talentul său artistic şi fusese aleasă ca dublură în rolul Odette-Odile

din „Lacul Lebedelor“, un pas hotărâtor pentru ea – deşi rămânea în culise.

Şi Barney nu reuşi să se abţină de a gândi că povestea din baletul lui Tchaikovsky era tot o poveste de dragoste, care sfârşeşte trist. Totuşi, acolo îndrăgostiţii rămân în cele din urmă uniţi – părăsind amândoi lumea acestui pământ.

N-ar putea oare fi aceasta o soluţie pentru el şi Shari? N-ar putea să părăsească împreună New Yorkul chiar şi profesiunile lor – şi să plece undeva în Arcadia, unde să trăiască amândoi ca două lebede fericite?

— Brice, îi raportă el într-o zi, pe când îşi pregăteau cafeaua, dacă o să auzi urlete venind dinspre cabinetul meu, să chemi Salvarea, pentru că am impresia că mai am puţin şi înnebunesc.

— Este vorba tot despre fata aceea? întrebă colegul lui.

— Da. A trebuit să întrerupă tratamentul deoarece compania ei a făcut un turneu pe Coasta de Vest şi acum urmează să plece în Europa, pentru restul verii. Brice, ce trebuie să fac?

— Mulţumesc lui Dumnezeu, că nu sunt psihiatrul tău – de fapt cred că nici nu ţi-ai permite financiar acest lucru – totuşi îţi voi da o sămânţă pe care s-o plantezi undeva în capul tău şi să vezi dacă înfloreşte ceva…

— Da?

— Eşti sigur că fata asta te atrage şi altfel decât fizic?

Barney se simţi jignit de presupunerea lui.

— De ce crezi asta, Brice?

— Are importanţă, numai ceea ce crezi *tu,* Barney.

În acel moment zbârnâiră ambele interfoane.

— Bine, zise zâmbind colegul său de cabinet, să ne întoarcem iarăşi la ocnele noastre de sare.

— Ai vrut să spui să ne întoarcem la *ocna sufletelor* noastre, Brice.

— Nu, nu am vrut să spun asta, dar nici prea mare diferenţă nu este.

Chiar când intră în cabinetul lui, văzu că Shari Lehmann arăta, într-un fel, transformată. Ea telefonase de pe Coastă să i se rezerve o consultație, în drum spre Londra.

— Mă simt minunat, doctore Livingston, anunță ea, şi nu ştiu cum mă voi revanşa față de dumneata. Ceea ce mi-ai dat este ca şi cum m-aş fi născut a doua oară.

„Aşa deci“, gândi Barney posomorit, „iată-mă şi mamă“.

— Cred că n-am să te pot vedea începând de săptămâna viitoare, adăugă ea, cu un zâmbet.

— Ştiu, răspunse el încet. Compania dumitale face un turneu prin Europa.

— Da, dar eu nu merg.

„Stai aşa, Livingston“, gândi el, „poate că nu este chiar totul pierdut. Poate că mă părăseşte ca doctor, dar doreşte să aibă cu mine relații, ca *bărbat“*.

— Niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte că s-ar fi putut întâmpla un astfel de lucru, continuă ea plină de vervă. Vreau să spun că nu este în firea mea. Până acum am fost mereu atrasă de bărbați ce semănau cu Leland, care mă folosea ca pe o cârpă de praf. Acum însă, datorită dumitale, am învățat să mă cunosc mai bine şi sunt convinsă că nu am făcut aceeaşi greşeală.

Barney aşteptă. Veştile puteau fi sau foarte bune sau foarte, foarte proaste. Oricum vor fi, el va sta pe locul lui fără să se clintească.

— Kenneth este un bărbat deosebit.

— Cine? întrebă Barney.

— Oh, cred că sunt atât de emoționată că nu am început cu începutul. Sunt îndrăgostită. Aş putea spune chiar că este pentru prima oară. Vreau să spun că ce a existat între mine şi Leland, nu a fost o dragoste adevărată. Coincidența face că este doctor – profesor de neurologie la Santa Barbara – Kenneth Glover. Ai auzit de el?

— Mmm, făcu Barney, în loc de răspuns.

— Ştiu că ai impresia, că mă cam pripesc. Dar doctore,

Ken şi cu mine am fost împreună zi de zi în ultimele şase săptămâni. Desigur că, din punctul de vedere al psihiatrului, acest timp nu este relevant, dar în mod sincer, simt că îl cunosc. Sunt convinsă că l-ai agrea. În multe privințe îmi aminteşte de dumneata.

Barney se întrebă de ce ea aleargă oare după margarină când ar putea să aibă la dispoziție unt adevărat? „Vreau să spun, uită-te la mine şi vezi cum mă topesc“.

Urmă apoi o clipă de pauză.

— Doctore, zise Shari, vrei să-mi răspunzi la o întrebare specială? Te rog. Spune-mi, te rog, dacă ți se pare că fac un lucru greşit.

„Mulțumesc lui Dumnezeu că am suficient antrenament“, gândi Barney, „ca să pot aplica formulele standard din manuale, utilizate pentru ceremoniile de adio“.

— Dacă într-adevăr am realizat ceva aici, zise el, ar trebui să poți singură hotărî ce este bine şi ce nu pentru dumneata, apelând la simțămintele interioare ale dumitale. Cu alte cuvinte, scopul muncii noastre nu a fost să te fac să depinzi de mine, ci mai degrabă să devii independentă. Dacă eşti încrezătoare…

— Sunt, sunt, răspunse ea repede. Mă bucur foarte mult că nu eşti echivoc… Se opri şi zise apoi scuzându-se: Nu am vrut să spun echivoc, ci doar dacă ai cumva îndoieli privind hotărârea mea…

Mai rămăseseră câteva cuvinte la dispoziție, dar Barney se ridică şi zise:

— Întotdeauna te-am considerat o persoană suficient de matură, care a avut nevoie – să spunem – de un prim ajutor psihologic, în urma unui accident nefericit.

El îi întinse mâna.

— Mult noroc, domnişoară Lehmann.

— Doctore, întrebă Shari, este cumva împotriva regulamentului dacă te sărut?

Mai înainte ca el să poată răspunde, ea îl sărută pe

obraz.

Şi ieşi dansând din viața lui.

Viețile amoroase ale lui Barney şi ale Laurei se asemănau cu un balansoar. Când ea era sus, el era jos, şi invers.

„Jos“ nu era cel mai potrivit cuvânt pentru a exprima starea de proastă dispoziție în care se găsea el în seara aceea.

— Castellano, cred că sunt pe punctul să-mi pierd întreaga voință de a merge mai departe, zise el melodramatic. Vreau să spun că, fără Shari, nu văd pentru ce aş mai trăi.

— Pentru cartea ta, sugeră ea. Chiar ai putea folosi această dureroasă experiență, drept sursă de informație.

— Adevărat? Cum?

— Uite, ai putea scrie despre pericolul rezultând din „transferul de afecțiune“.

— Nu, mulțumesc, prefer să las acest lucru, să-mi scuzi expresia, prietenei tale Grete. Ce mai face bătrâna fată, totuşi?

— După ultimele informații pe care le am, îi merge destul de bine la Houston. Spune ca a fost mâna a doua la primul ei transplant.

Barney regretă imediat întrebarea pe care o pusese, întrucât cuvântul Houston îi adusese aminte de locul unde Bennett *nu* ajunsese. „Şi când te gândeşti că o zăpăcită, cum este Grete, a ajuns să urce câte două trepte deodată, în timp ce prietenul lui cel mai bun lupta cu vântul şi ploaia, într-un continuu du-te-vino la Cambridge“.

Din câte aflase el, Bennett nu avea o viață socială prea grozavă.

(„Mă purific, Barn“, îi spusese el. „Recurg la ură, în loc de medicamente, ca să pot rezista toată noaptea. De fapt particip la cursuri suplimentare, pentru a termina această treabă începută, în doi ani, în loc de trei. Să ştii

că nu-mi place Facultatea de Drept, pentru că te învață cum să te foloseşti de „fapte“ pentru a convinge oamenii că părerea ta reprezintă adevărul, ceea ce în realitate s-ar putea să nu fie. În medicină, cel puțin un om viu este un om care trăieşte, iar un om mort este un cadavru. În timp ce dincoace, se pune în scenă o mascaradă de procese şi apoi se lasă juriul să decidă“).

— Mai eşti încă la telefon, Barney? întrebă Laura.

Glasul ei îl trezi din reveria în care căzuse.

— Scuze, Castellano, tocmai mă gândeam la un pacient.

Schimbă apoi tonul şi întrebă:

— Ai ceva vesel să-mi comunici?

— Da, mai întâi, ți-am promis că nicio lună de zile nu va trece şi vei ajunge să uiți complet de drăgălaşa ta pacientă şi vei fi înnebunit după o altă sirenă.

— Într-adevăr, este interesant ce-mi spui, comentă el. Dar tu chiar eşti convinsă că eu alerg după femei „inabordabile“?

— Vrei să ştii adevărul adevărat, Barney? Ori vrei să-l ambalez împreună cu ceva mirodenii?

— Accept şi adevărul gol, goluț. Tu crezi că eu în mod inconştient alerg după femei care nu sunt disponibile.

— Uite, te-a afectat tare plecarea lui Emily şi cred că îți este frică să nu te arzi din nou.

Barney reflectă un moment; „da, Castellano, ai perfectă dreptate“.

— Hei, ascultă Laura, să ştii că nu-mi face deloc plăcere acest lucru. Ai început să-mi citeşti psihicul cu raze X. Şi asta este de fapt meseria *mea.*

— Nu fii supărat, Barn, eu întotdeauna îți procur suficient material pentru analizat şi criticat. Uite acum să-l luăm pe Marshall Jaffe.

— Cine dracu’ mai este şi ăsta?

Ea îi povesti, dar nu chiar tot.

Pentru Barney, această nouă poveste se prezenta de la început ca o acțiune ratată.

— Nu mă interesează ceea ce gândeşti tu… dar tipul nu este disponibil. Nu eşti destul de deşteaptă să laşi bărbaţii însuraţi în pace?

— Barn, tu ştii că, în Washington, raportul bărbaţilor liberi faţă de femeile libere este de cinci vaci pentru un taur?

— Dar *tu* ştii că eşti de zece ori mai bună decât o „vacă“ obişnuită? Dacă acorzi tuturor atenţie, rişti să provoci o adevărată învălmăşeală.

— Dar, Barney, îmi *place* de el. Nu mă pot abţine. Nu am vrut, dar de fapt…

— …Ţi-e milă de el?

Ea nu răspunse. Fu nevoită să recunoască că în cele spuse de Barney era un pic de adevăr.

— Uite ce este, Castellano. Şi mie îmi pare rău de el. Dar mă gândesc acum la tine şi nu văd ce ai putea câştiga dacă te implici în povestea asta.

— Barn, să ştii că am peste douăzeci şi unu de ani. Nu trebuie să te îngrijeşti de mine.

— Castellano, dacă nu o fac eu, atunci, cine?

— Tipul este foarte atrăgător, răspunse ea tranşant.

— Ştiu, ştiu, l-am văzut la petrecere.

— În aglomeraţia aceea?

— Nu a fost deloc greu; era singurul cu pantaloni scurţi. Nu găseşti că este niţel excentric?

— Da, zise ea pe jumătate în glumă, dar are picioare frumoase.

— Şi eu am, replică Barney, dar nu alerg în casa lui Fritz Baumann în chiloţi de baschet.

— Este cel mai prezentabil tip din câţi am întâlnit…

— Aşa cum însuşi el a insistat să te convingă.

— Recunosc că, într-un fel, este ca îndrăgostit de el însuşi. De fapt asta ne compensează.

— Te gândeşti la domnul şi doamna Jack Sprat: el este prea încrezut în el, iar tu eşti prea lipsită de încredere în tine?

— Cam aşa.

— Ai uitat că cei doi Sprat erau căsătoriți, cel puțin? Îmi pare rău, Laura, dar nu sunt de acord cu ce faci. Sunt cu totul împotrivă.

— Dar îmi face plăcere să stau cu el, Barn. Este drăguț… în felul lui nostim. Vreau să spun că e mai bun decât nimic.

— Bine, bine. Frige-ți inima din nou. Numai că te străduieşti să urci o scară rulantă care coboară. Sau, folosind o metaforă din tenis, văd un scor alb. Între jocuri, încearcă să te gândeşti puțin la ce vei face, să zicem, peste cinci ani.

Urmă o pauză. Oare Barney reuşise, în final, o lovitură decisivă?

— Ştii ceva, zise Laura surprinsă, niciodată nu mi-am făcut vreo iluzie că va dura mai mult de doi ani toată povestea.

Dar ştia foarte bine la ce se referea el. Din punct de vedere biologic, i se termina perioada de fertilitate. În curând nu o să mai fie „îngrozită“ că va rămâne însărcinată.

„Mai termină cu văicăreala, Castellano, cine dracu’ e în stare să spună ce se întâmplă în următoarele cinci *săptămâni,* ce să mai vorbim de cinci ani?“

În cele din urmă, Laura găsi o soluție pentru a-şi stabili echilibrul interior.

Între ea şi Marshall se stabilise o legătură stabilă… într-o oarecare măsură incompletă. Luau împreună de două ori pe săptămână masa de seară la ea acasă (el o învăța să gătească) şi uneori înainte de masă jucau tenis (el o învăța să joace). O lua la teatru sau la meci, pe cât le permitea timpul liber. Ea era mulțumită. Cel puțin nu se gândea că avea dreptul să aspire la mai mult.

Marshall, un tip ambițios, dorea să fie „cel mai bun“ în toate. Când îi intra în cap că trebuie să fie numărul unu într-o anumită direcție, atunci nicio forță de pe pământ nu ar fi fost în stare să-l rețină.

În activitatea ştiinţifică însă, nu-l interesau numai premiile. Adevăratul său interes era să vadă că ideile sale dau rezultate. Voia să descopere noi elemente în bioinginerie şi să obţină rezultate pentru care să fie mereu binecuvântat de generaţiile următoare.

După aproape optsprezece luni de lucru împreună cu Rhodes, începu să simtă că se găseau pe o cale bună.

— Asta este, Laura. S-ar putea ca în acest an chiar, multe forme de cancer să-şi găsească leacul.

Doctorii Rhodes şi Jaffe, împreună cu ajutoarele lor mai tinere din Institut, se aflau pe punctul de a realiza o strânsă colaborare de cinci ani cu profesorul Toivo Karvonen din Helsinki şi cu echipa *lui* de tineri de la Spitalul Central Universitar din Meilahti. Ajunseseră la efectuarea ultimelor testări privind metoda pe care o dezvoltaseră împreună, pentru a obţine o diferenţiere celulară şi o deficienţă a oncogenilor.

— Îţi vine să crezi, Laura? Mai avem încă puţin şi vom reuşi.

Aproape întreaga ei sufragerie se luminase deodată de razele entuziasmului lui.

— Vom învinge acele tumori maligne, prin metode genetice. E fantastic.

— Nu am cuvinte să pot exprima ce simt, Marsh. Mă gândesc însă la pacienţii pe care i-am pierdut. În cât timp crezi că vor ajunge toate acestea să fie utilizabile în spitale?

— Trei ani, poate doi, dacă avem noroc. Doamne, abia aştept să se ducă vestea în toată lumea.

Marshall trăia şi respira numai pentru munca lui.

— Putem produce, pe cale sintetică, substanţe necitotoxice, Laura – nu-i aşa că e grozav?

Laura era foarte mulţumită că, în relaţia dintre ei, el o trata şi îi vorbea ca unui partener ştiinţific. Uneori mai folosea el câte un termen special, dar ea reuşise să-l înţeleagă în cele din urmă.

Laura acceptase statutul amorf de soţie „pe jumătate“.

Marshall o însoțea în modul cel mai firesc, prin toate secțiile Institutului. În perioada în care el se afla împreună cu Rhodes, la Helsinki, ea nu se reținea să nu-şi pună întrebarea în ce fel îşi omorau ei nopțile, care după cum oricine ştie, sunt foarte lungi acolo.

El o făcu să înțeleagă că împreună aveau tot ce ea putea să aştepte din partea lui. Şi el recunoscuse că era pregătit pentru ziua în care ea îi va spune că şi-a găsit un soț adevărat. Atunci el va ieşi din viața ei în mod elegant.

Aceasta o lega şi mai mult de el, pentru că mai avea un lucru de admirat la el, generozitatea.

Într-o zi o invită să-l însoțească într-o călătorie în Finlanda („Există atâta puritate acolo – sunt o sută optzeci de mii de lacuri, fără să fie vreunul poluat"). „Poate că", sugera el, „în timp ce cei doi cercetători tineri vor fi ocupați cu prelucrarea datelor, vor putea fura o zi sau două pentru a merge să schieze".

— Nu ştiu să schiez, răspunse ea.

— Te învăț eu, Laura. Sunt cel mai bun instructor pe care l-ai putea avea.

— Da. La fel mi-a spus şi primul meu soț.

Convorbirea alunecă repede spre alt subiect. Cu toate că ea se străduia să mascheze cumva încurcătura creată în legătură cu menționarea „primului ei soț", îşi dădu seama că Marshall observase totuşi aceasta.

Şi el niciodată nu revenise asupra subiectului.

Într-o seară târziu, Marshall o trezi cu un telefon. Se afla într-o stare de panică.

— Laura, trebuie să mă ajuți.

— Ce s-a întâmplat?

— Scott, băiatul meu de opt ani, este foarte rău bolnav. Are temperatură atât de ridicată că aproape a spart tubul termometrului. Poți să vii repede?

Ea era deja complet trează, pentru a fi în stare să primească şocul.

— Marshall, îți dai seama ce-mi ceri?

— Laura, nu mai este timp să apelăm la regulile prevăzute în manuale. Este vorba de viață şi de moarte. Are nevoie urgentă de un medic specialist.

— Atunci, du-l la spital, răspunse ea, simțind în acelaşi timp şi durere şi furie.

— Laura, tu poți ajunge aici mai repede decât l-aş putea duce eu la urgență – şi cu nenorocita asta de birocrație, poate chiar să moară.

El se întrerupse din rugăminți, rămânând în aşteptare, cu receptorul în mână.

— Bine, oftă ea, am să fiu acolo cât voi putea de repede.

— Mulțumesc. Te rog, grăbeşte-te. Cunoşti drumul?

— Ştiu foarte bine unde locuieşti, Marsh, zise ea resemnată.

Maşina ei Nova, alerga ca din tun, cu viteza de o sută patruzeci de kilometri la oră pe autostrada 15. În timp ce gonea, ea încercă să-şi controleze cât putea de mult emoțiile. „Ascultă, Laura eşti medic pediatru şi acest copil este bolnav. Orice ai simți tu pentru… părinții lui, nu trebuie să aibă nicio importanță. Este un caz de urgența".

Ea îşi repeta într-una acestea, întocmai ca pe o litanie, în speranța că va obține efectul dorit. Casa lui Jaffe se afla în Silver Spring tocmai dincolo de Beltway. Ultimii opt sute de metri îi parcurse pe un drum desfundat, complet lipsit de lumină. Cu toate acestea, Laura nu încetini maşina.

Ajunse şi opri în fața unei locuințe albe, de două etaje şi cu o mică pajişte în față. Era şi o cutie poştală cu etichetă FAMILIA JAFFE. De fapt era singura casă complet iluminată la ora aceea.

Laura ieşi din maşină şi-şi luă geanta de pe bancheta din spate. Silueta lui Marshall se profila la intrarea principală.

— Iisuse, îți mulțumesc pentru că ai venit atât de repede. Nu voi uita asta, Laura. Sincer…

Ea aprobă dând din cap, fără să spună niciun cuvânt şi intră înăuntru.

Sus, pe palier, un băieţel nu mai mare de cinci sau şase ani, în pijama, se holba în jos, spre ea, cu nişte ochi cât cepele.

— Hei, tăticule, strigă el pe un ton alarmant, ne-ai spus că chemi un doctor. Cine este *ea?*

— Această doamnă *este* doctor, Donny, răspunse Marshall, încurajator. Acum fugi repede în pat şi las-o să vadă ce se întâmplă cu Scott.

Laura se grăbi pe scări, căutând pe cât era posibil să fie aproape invizibilă şi alergă direct spre uşa deschisă a dormitorului.

Marshall îl înfăşurase deja pe băiat în prosoape reci. Ea se apropie de pat şi vorbi blând către băiatul cu febră.

— Sunt doctorul Castellano, Scott. Ştiu că îţi este foarte cald. Dar spune-mi, te doare ceva?

Privirea băiatului era lipsită de expresivitate şi el mişcă uşor capul dintr-o parte într-alta.

Laura se adresă apoi lui Marshall.

— Când i-ai luat temperatura ultima dată?

— Acum cinci minute. Depăşise 40°.

Laura puse mâna pe fruntea înfierbântată a copilului.

— Cred că aşa este, răspunse ea. Du-te la bucătărie şi adu cât mai multă gheaţă, dar repede. Ai în casă nişte alcool pentru frecţie?

Marshall încuviinţă din cap.

— E în baia lui Claire, mă duc să-l aduc.

Părăsi rapid camera, faţa lui de obicei bronzată, de astă dată era fără culoare.

Ea se întoarse şi aruncă o privire spre micul pacient. Băiatul semăna foarte mult cu tatăl său. Laura îi controlă ganglionii – pe care îi găsi alarmant de măriţi – şi puse stetoscopul pe pieptul lui. Nu auzi nimic deosebit, decât puternicele bătăi ale inimii, ceea ce o convinse că nu existau probleme pulmonare.

La vârsta lui Scott, febra putea fi un indiciu de

endocardită, o inflamare a peretelui inimii, dar asta nu era decât o presupunere. Ceea ce reprezenta o urgență în acel moment, era să trateze de fapt simptomele, adică să coboare rapid temperatura.

— Scuzați-mă, doctore, se auzi o voce de femeie din pragul uşii.

Laura se întoarse şi văzu o femeie respectabilă, fără vârstă, îmbrăcată într-un halat de stofă ecosez. Ținea în mână o sticluță.

— Doctorul Jaffe mi-a spus că aveți nevoie de alcool pentru frecție, şi-i întinse flaconul.

Laura aprobă din cap şi făcu doi paşi în față ca să-l apuce. Înainte ca să-i poată mulțumi, femeia adăuga:

— Sunt doamna Henderson. Vă pot fi de folos cu ceva? Vă rog, doamnă doctor, cu toții ne simțim atât de neajutorați.

— Da, o să avem nevoie de multe prosoape…

— Da, doamnă doctor, imediat.

Femeia se întoarse şi dispăru. Aproape imediat intră Marshall, aducând o găleată cu gheață. Tânărul Donny lipăia în spatele lui, ducând un borcan cu unul sau două cuburi în el.

— Este de ajuns? gâfâi Marshall.

— Va trebui să ajungă. Acum, mergi repede şi umple cada cu apă rece.

— Cum? Dar îi poate provoca un şoc. Vreau să spun, un stop cardiac, ori…

— Marshall, se răsti Laura, ori ai încredere în mine, ori nu. Dacă doreşti să-ți tratezi singur familia, n-ai decât s-o faci. Dar să nu încerci să-mi spui ce am de făcut.

Ceva mai temperat, Marshall alergă spre baia copiilor, ca să umple cada cu apă. Apoi alergă înapoi s-o ajute pe Laura să-l dezbrace pe Scott şi să-l transporte la baie.

— Hei, chiți Don, ce-i faceți fratelui meu? O să înghețe acolo!

— Taci din gură, Don, țipă la el tatăl, trebuie să facem exact ceea ce ne spune această doamnă.

Laura se întoarse către băiatul speriat şi, pe un ton cât putu de cald, îi zise:

— Ai putea chiar şi tu să ne ajuți, Donny, aducându-ne nişte gheață.

Dar doamna Henderson deja era prezentă cu găleata.

— Mulțumesc, şopti Laura. Doctorul Jaffe şi cu mine îl vom introduce pe Scott în apă, iar dumneata şi cu Donny veți arunca cuburi de gheață în jurul lui.

Se întoarse din nou către băiețel şi-i zâmbi:

— Dar nu pe capul fratelui tău.

Spaima lui Donny dispăru şi fu înlocuită de chicote. Perspectiva introducerii gheții în baia fratelui său începea să-l amuze.

Scott doar scânci uşor în timp ce-l aşezară în apa rece ca gheața. În timp ce se afla întins în cadă, Laura îi cercetă cu atenție suprafața corpului, pentru a descoperi eventualele semne ale unei boli cunoscute.

— Cât de mult îl ținem, Laura? murmură Marshall îngrijorat.

Laura se întoarse către doamna Henderson şi zise:

— Îmi pare rău, cred că am lăsat termometrul în dormitorul lui Scott. Ați putea…

Femeia dispăru imediat şi reveni la fel de repede. Laura controlă din nou temperatura lui Scott. În cele din urmă, îi spuse lui Marshall să scoată băiatul din apă, să-l şteargă şi să-l pună în pat.

— Dar, Laura, nu vezi că mai are încă febră?

— 38,5°C este destul de coborâtă şi încetează odată să conduci maşina din spatele şoferului.

În camera băiatului doamna Henderson şi cu Donny se achitau cu conştiinciozitate de sarcina dată de Laura, turnând uşor alcool peste Scott, pentru a-i coborî şi mai mult febra. Laura şi Marshall stăteau în pragul uşii.

— Ce crezi că are?

— Îi voi recolta sânge şi vom afla mai precis despre ce este vorba mâine dimineață. Este singurul mod de a şti ceva mai mult decât nimic.

Se uită la el, apoi spuse:

— Pari că nu te-ai liniştit încă.

— Sunt speriat, Laura, dacă are o febră reumatică?

— Nu cred.

— Eşti *sigură?*

— Este vreun doctor vreodată sigur? îl întrebă ea, exasperată. Marshall, a trecut mult timp de când ai lucrat într-un spital şi ai uitat că noi medicii nu suntem nişte atotştiutori.

El înclină capul şi-i frecă ceafa.

— Scuză-mă, Laura, dar dacă ar fi fost copilul tău… dar se opri în mijlocul frazei.

— Ştiu, zise ea încet. Adevărul este că medicii au fost cei mai isterici părinți cu care am avut de-a face. Iar tu, Marshall, nu faci excepție.

— Iartă-mă, iartă-mă, mi-am pierdut capul. Nu am intenționat să te acuz, dar poți să-mi spui ce crezi?

— La vârsta lui ar putea fi vorba de o inflamație a țesuturilor sau de poliartrită reumatoidă.

— Inflamația țesuturilor… artrită reumatoidă?

— Aaa, îți mâi aduci şi tu aminte de câte ceva din perioada studenției la Facultatea de Medicină. Dacă chiar se întâmplă să fie o artrită reumatoidă, asta nu constituie nicio problemă la un copil de vârsta lui.

— Nimic altceva? întrebă el nervos.

— Ascultă, zise Laura supărată, la această oră de noapte nu mă simt în stare să pun un diagnostic diferențial. Se pare că nu este ceva grav, cum ar fi cazul prezenței unei bacterii. Crede-mă că nu este ceva serios. Între timp, dă-i la fiecare patru ore, câte două din aceste pastile de tylenol pentru copii.

— Fără aspirină? întrebă el, încruntându-se.

— Nu, Marshall, posibil să fie ceva în legătură cu sindromul lui Reyes la copii. Acest tylenol este de ajuns, sau, în cazul în care intenționezi să-i dai copilului un medicament din categoria corticosteroizilor, atunci trebuie să apelezi la un alt medic. Apropo, n-aveți un

pediatru?

— Un fel de pediatru. Dar când e vorba de ceva mai serios, nu cred că face față…

— Sună-mă mâine la birou şi-ți voi da numele câtorva foarte buni. Se întoarse apoi către ceilalți din cameră şi zise: Nu-ți fie teamă, Scott, o să te faci bine. Doamnă Henderson şi Donny, vă mulțumesc pentru ajutor. Acum este timpul să mergem la culcare.

Simțea o eliberare, ca şi cum i se ridicase o piatră de pe inimă.

Se pregăti să plece. Când ajunse pe palier, se deschise o uşă şi o femeie slabă şi palidă, îmbrăcată într-un halat de casă din mătase roz, se sprijini de perete şi întrebă cu o voce foarte slabă:

— O să scape, doamnă doctor? Băiatul meu se va face bine?

— Se va face bine, răspunse ea. Vă rog să nu vă alarmați, doamnă Jaffe.

Se întoarse şi începu să coboare scara, când aceeaşi voce slabă strigă după ea:

— Doctore?

— Da?

— Sunteți foarte drăguță că ați venit aici, la această oră. Marshall şi cu mine vă suntem foarte recunoscători.

Laura aprobă din cap şi continuă să coboare treptele, fără să spună vreun cuvânt.

Se urcă în automobil, îşi aşeză brațele pe volan şi-şi sprijini fruntea de ele.

— Iisuse Hristoase, murmură ea, de ce m-am vârât în toate astea?

În urechi îi răsunau dureros cuvintele care o răneau: „…dar dacă ar fi fost copilul tău…“

Porni maşina şi începu să conducă pe drumul de întoarcere, în timp ce un torent de gânduri îi răvăşea mintea.

Şi nu se aruncă de pe pod cu viteza de o sută cincizeci de kilometri pe oră, aşa cum o parte din ea ar fi vrut.

PATRUZECI ŞI CINCI

Barney se străduia din răsputeri s-o aducă la raţiune pe Laura.

— Castellano, ţi-am spus de sute de ori, că te-ai angajat într-o direcţie complet greşită. Unde-ţi este încrederea în tine? Nu crezi că ai tot dreptul la o legătură oficială?

— El afirmă că mă iubeşte, Barn, protestă ea pe un ton slab.

— Sunt convins că aşa este – dar în felul lui. Te priveşte probabil ca pe echivalentul romantic al unei mese rapide. Adevărata problemă este însă că tu nu te iubeşti *pe tine.* De ce nu consulţi un psihiatru în acest sens?

— Cum ar fi, de exemplu, Andrew Himmerman, nu? întrebă ea pe un ton maliţios. Aş putea, în acest fel, ca într-o singură şedinţă să fac psihanaliză şi să-mi rezolv şi viaţa personală.

— Hai, nu te mai preface, obiectă el. Grete ţi-a prezentat o imagine deformată a omului.

— Acum ştiu că eşti în clanul conservatorilor, replică ea, şi aperi un alt membru al clubului vostru.

Barney tare ar fi vrut să-i povestească despre întâlnirea lui cu Himmerman şi despre adevărata versiune a „seducerii“ lui Grete. Dar nu putea. De fapt era vorba despre un secret profesional. Aşa că încheie discuţia, spunându-i:

— Am să-ţi recomand un bun specialist.

— Perfect. Ai însă grijă să fie blond. Blonzii se înţeleg bine între ei.

Ea închise telefonul, fericită că reuşise să învingă în această dispută. Dar chiar fusese o dispută? Nu era oare Barney cel mai bun prieten, preocupat de necazurile ei?

Îşi stăpâni impulsul de a-l suna din nou. Îl sună însă pe Marshall, care lucra târziu în laboratorul său.

Părea tare fericit să-i audă glasul.

— Chiar mă simțeam prost, mărturisi el. Hai să ne întâlnim peste o jumătate de oră.

„Iată“, se gândi ea, „are deci nevoie de mine. El mă doreşte. Cu alte cuvinte, mă iubeşte. Oare nu asta este ceea ce contează?“

Fusese o zi îngrozitoare pentru Marshall. Nu numai pentru că secretara secției se îmbolnăvise din nou de una din bolile ei psihosomatice („Cred că citeşte „Manualul Merck“ în timpul liber“, glumise o dată Laura), ci mai cu seamă fiindcă fusese chemat la şcoala lui Donny ca să i se spună că fiul său face ghiduşii în orele de clasă.

Şi, ca să se pună capac la toate, atunci când revenise în laborator nu găsise aşa cum se aştepta de fapt, în corespondența primită, şpalturile articolului Rhodes-Karvonen care urma să umple întreaga lume ştiințifică cu vestea monumentalei lor descoperiri.

Nesimțindu-se în stare să se concentreze, plecă la clubul de tenis, unde îşi făcu praf adversarul de joc.

Cu toate acestea, când se duse acasă să mănânce seara împreună cu băieții săi, era încă incapabil să-şi stăpânească senzația de necaz.

La masă, Donny începu să se vaite, nimerind-o ca nuca în perete.

— Tată, nu este nicio plăcere să te vedem tot timpul furios. N-am putea lua masa cu doamna Henderson?

Era prea mult. Pe ziua de azi eşuase pe toate fronturile. Claire dormea când se urcă s-o vadă şi părea că nu se va trezi până a doua zi.

Văzând că nu poate fi de folos nimănui, se întoarse la laborator. Dar şi aici nu găsi pe nimeni la secția de microbiologie, fapt care-i accentuă şi mai mult deprimarea.

Puțin după ora zece sună telefonul. Era Laura.

— Ascultă, propuse el, hai să ne întâlnim în locul de parcare şi să facem împreună o plimbare cu maşina.

Ea fu repede de acord.

Marshall intră în baie, îşi clăti faţa cu apă, îşi aranjă părul în oglindă şi apoi porni spre scara rulantă. Când ajunse pe palier, se uită în lungul coridorului şi băgă de seamă că în biroul directorului toate luminile erau aprinse. Se hotărî pe loc să treacă să-i spună lui Rhodes noapte bună.

Ciocăni uşor în tocul de lemn al uşii cu geamuri. Nu primi însă niciun răspuns. Ciocăni din nou şi încercă apoi clanţa, constatând că de fapt uşa era deschisă.

Intră, ezitând puţin, şi strigă uşurel:

— Paul, eşti aici? Sunt eu Marshall... E cineva aici?

Se uită prin cameră. Toate luminile erau aprinse, iar biroul directorului era plin cu hârtii răvăşite. Poate că Rhodes tocmai ieşise puţin să ia o gură de aer curat. Va trebui să-l aştepte puţin.

Nu rezistă tentaţiei să se aşeze în scaunul directorului, care spera să fie al lui peste un an de zile. Ştia că, dacă l-ar fi găsit Paul, chiar cu baschetii cocoţaţi pe masa lui de lucru, ar fi avut simţul umorului. Într-adevăr, între ei se stabilise deja o legătură ca de la tată la fiu.

Se aşeză deci în tron şi se lăsă pe spate, lăsând imaginaţia să-i zboare.

„Salut, sufletelor, uitaţi-l pe noul vostru director – regele Jaffe, pe punctul să aniverseze treizeci de ani de când vă conduce, cine doreşte s-o facă poate veni să-mi sărute inelul de absolvent la Stanford.“

Savură, încet, fantezia. Îşi puse apoi întrebarea: „ce ar mai putea să urmeze în continuare? Probabil un telefon de la Casa Albă sau poate chiar de la Naţiunile Unite? Sau poate vreo invitaţie pentru a apărea în faţa Congresului. Rhodes s-a bucurat de multe succese de acest fel. Mă întreb, la ce lucrează el noaptea?“ Tentaţia triumfă şi îşi permise să arunce o privire mai atentă pe masa de lucru.

Curiozitatea îi fu răsplătită, pentru că, în partea de sus a biroului lui Paul, găsi şpalturile de la „New England

Journal of Medicine“, cele pe care le aşteptase să le primească Marshall toată ziua.

Ridică o filă şi căută să găsească paragrafele scrise de el. „Dumnezeule“, gândi el, „numele meu figurează deci în acest articol de importanță capitală, pentru lumea ştiințifică“.

Curiozitatea îi crescu şi mai mult şi începu să răscolească prin şpalturi pentru a găsi pagina pe care era menționat titlul. Îi trebui câteva minute până ce reuşi s-o găsească, fiind aşezată pe birou cu fața în jos. Undeva, după Rhodes şi Karvonen (sau Karvonen şi Rhodes – pentru că aceştia permanent se ciorovăiau referitor la ordinea menționării), numele lui ar fi trebuit să figureze, atestând modesta sa contribuție. Se lăsă pe spate în scaun şi respiră adânc.

Articolul era scris pe pagina întâi a revistei. Titlul simplu pe care-l avea nu punea în evidență importanta acestuia: „Utilizarea bioingineriei în distrugerea oncogenilor: o nouă abordare“.

Iată, numele lui, „Marshall Jaffe, Doctor în Medicină, Doctor în Ştiințe“, era făcut sandviş, între Asher Isaacs şi James P. Lowell.

Privi literele şi savură un moment de automulțumire amețitoare.

Ceva însă îl surprinse. Lipsea numele lui Sirii Takalo şi, apoi, unde era Jaako Fredricksen – cu care stătuse împreună de-a lungul atâtor nopți? De fapt, Jaako lucrase la proiect mai mult timp decât el. Zvonurile spuneau că, de fapt, el ar fi urmaşul lui Karvonen, un drept ce-l merita pe deplin, având în vedere că şeful său n-ar fi reuşit niciodată să stabilească biostructurile, fără contribuția lui Jaako.

De fapt, dacă se judeca după aceste şpalturi, Finlanda nici nu exista – cel puțin în cercetarea medicală. Chiar numele lui Thoivo Karvonen, părintele fondator al întregului proiect, nu apărea *deloc.*

La început, Marshall nu putu pur şi simplu să accepte

faptul că Rhodes, un om atât de respectat, era capabil de un astfel de grosolan fals profesional. Nu găsea nicio explicație.

Ticălosul încerca să fure mingea şi să alerge să puncteze în contul său.

Auzi, deodată, paşi. Revenea Paul. „Mişcă-ți fundul, Marshall“, gândi el. Puse şpalturile jos şi întoarse pagina cu titlul aşa cum o găsise, cu fața-n jos. „Ieşi dracului cât poți de repede de la birou“.

Reflexele căpătate la tenis îi fură de mare ajutor acum. În timp ce Rhodes deschidea uşa biroului, Marshall se găsea lângă perete, admirând fotografiile şefului său din diferite ocazii.

— Hei, Marsh, zise directorul plin de amabilitate, ce te aduce aici aşa de târziu?

— Am avut o zi mizerabilă, Paul, răspunse el puțin răguşit.

— Nu vrei să iei loc şi să discutăm despre aceasta?

— Nu, mulțumesc. Eşti foarte amabil…

— E în ordine, nu mă grăbesc deloc. Este ceva în legătură cu boala soției tale? întrebă el cu simpatie.

— Nu, nu. Ea este în fază staționară pentru moment. A, nu ştiu dacă ai observat, dar am lipsit de aici toată după amiaza.

— Haide, Marshall, noi nu ținem ceasuri de pontaj. Ai probleme cumva cu băieții?

Marshall aprobă din cap.

— Da. Dirigintele clasei spune că Donny are o comportare necorespunzătoare. Crede că este o reacție la situația în care ne aflăm. Marshall îşi lăsă vocea să tremure puțin. Scuză-mă, Paul, mă aşteaptă Laura în parcare chiar acum. Ne vedem mâine dimineață.

— Bine, zise directorul, zâmbind. Du-te şi te relaxează puțin.

— Şi tu ar trebui, răspunse Marshall, să nu lucrezi prea din greu.

Între timp, Laura dăduse drumul la calorifer la maximum, ca să se încălzească.

— Jaffe, aveam de gând să te mai aştept doar două minute. Ce dracu' ai făcut atâta timp?

— Hei, ascultă Laura, zise el cu o notă stranie în glas, trebuie să vorbesc cu cineva.

— Ai pe cineva special în vedere?

— Este ceva foarte serios. Chiar am nevoie de sfatul tău.

— În cazul acesta, sfatul meu este să mergem la mine şi să desfacem o sticlă de băutură.

El ridică din umeri şi scutură din cap, arătând ca un zombi.

— Te superi dacă-mi las maşina aici şi merg cu tine?

— Cum să mă supăr, Marsh, urcă şi povesteşte-mi.

Laura era atât de speriată încât cu greu se putea concentra la volan.

— Hristoase, zise ea, probabil că orice doctor este un egocentric în adâncul sufletului său.

— Eu recunosc că sunt, zise Marshall, dar Dumnezeu îmi este martor că nu sunt un cleptoman. Vreau să precizez că rezultatele muncii de cercetare ale lui Toivo au stat la baza realizărilor noastre. El a descifrat practic procesul de oncogeneză şi apoi împreună s-a lucrat la problema anticorpilor. Paul îi distruge acestui om nu numai cariera, ci însăşi viaţa.

— Sunt de acord cu tine, comentă Laura. Singura problemă ce se pune acum este ce poţi face tu în legătură cu asta.

Continuară să meargă în tăcere, în timp ce Marshall reuşi să-şi clarifice puţin gândurile încâlcite.

— Îţi poţi imagina că dacă suflu ceva despre Rhodes, sunt ca şi mort la Institut.

— Ştiu, spuse ea încet.

— Vreau să zic că efectul nu se va simţi numai în Washington. El are atâtea relaţii şi posibilităţi, încât este

capabil să-mi blocheze drumul în orice universitate din țară. Obişnuieşte să facă turnee şi să țină conferințe chiar şi în Australia, în fiecare vară – deci nici acolo nu voi reuşi să fiu tratat altfel decât un găinaț.

Laura continuă să-l încurajeze până aproape de casa ei.

— Marsh, te-aş minți dacă nu ți-aş spune că acesta ar constitui un eroism de tipul kamikaze. Dar ceea ce face Rhodes are efecte negative nu numai asupra Institutului, ci chiar asupra fiecărui om de ştiință din această țară. Trebuie neapărat să faci ceva ca să-l opreşti.

— Cu prețul unei sinucideri profesionale? Să dau cu piciorul la şansa pe care o am pentru Stockholm? Laura, nu uita că am doi copii şi o soție bolnavă. Fără salariu, nu voi avea posibilitatea cum s-o mai plătesc nici pe doamna Henderson.

Ea se uită la el şi-l întrebă:

— Mai exact, ce doreşti de la mine să spun?

— Laura, zise el deschis, părerea ta valorează mai mult decât a oricui om pe acest pământ. Dacă te-ai afla în situația mea, ce-ai face?

Ea răspunse încet:

— Cred că aş da totul în vileag, Marsh.

În timp ce urcau scara spre apartamentul ei, el întrebă:

— Laura, tu nu ai trebuit niciodată să faci un compromis pentru a-ti salva pielea?

— Nu, cel puțin aşa cred.

— Dar ce s-a întâmplat cu copilul care a murit la Toronto?

— Am măturat iadul cu şefii de secție de la spital, răspunse ea plină de mândrie.

— Dar nu i-ai spus nimic mamei copilului, aşa-i?

Laura se opri în dreptul uşii. El avea dreptate. Ea îi prezentase o declarație căpitanului, dar nu răsturnase vaporul. Nimeni nu trăsese spitalul la răspundere pentru acea inadmisibilă eroare şi nici pentru muşamalizare.

— Ai dreptate, recunoscu ea. Pe lângă toate acestea,

trebuie să te gândeşti şi la familia ta. De ce nu-l suni pur şi simplu pe Toivo şi să-l laşi pe el să hotărască ce are de făcut? La urma urmei, este problema *lui.*

Marshall îşi consultă ceasul.

— Este aproape de miezul nopții. Acum la Helsinki trebuie să fie aproape ora şapte dimineața. El îşi începe activitatea în laborator cam peste o oră.

Rămaseră în bucătărie, fără să vorbească, devenind tot mai nerăbdători, pe măsură ce limbile ceasornicului se apropiau de ora unu noaptea.

În sfârşit, veni timpul să sune şi Laura se uită la Marshall. Acesta se ridică, trase adânc aer în piept pentru a se calma şi apoi, cu multă atenție formă cele paisprezece cifre de telefon.

— Salutări din Washington, aici este Marshall Jaffe. Sun pentru…

— Nu trebuie să-mi spui, îl întrerupse finlandezul. Bănuiesc de ce suni. Şi eu sunt la fel de furios.

— Ce este? întrebă Marshall oarecum confuz.

— Ai sunat pentru şpalturi, nu-i aşa?

— Oh, da.

— Deci, nu le-ați primit încă, nu? Îmi planificasem să-l sun pe acel pompos de editor din Harvard şi să-i transmit un glorios aleluia!

— Dacă aş fi în locul dumitale, nu aş face acest lucru, îl avertiză Marshall plin de nervi. Vreau să spun că l-am contactat deja pe tip şi am primit un set din şpalturi în după-amiaza asta.

— De ce a întârziat atât? Au considerat poate că nu prezintă suficientă importanță? Pentru numele lui Dumnezeu, am putea da un telefon la Londra şi te asigur că revista „The Lancet“ va publica articolul fără nicio obiecție.

— Ştiu, Toivo, ştiu. Dar mai există o mică problemă…

— Ce vrei să spui?

— Oh, uite, am aruncat o privire rapidă peste şpalturi, cel puțin peste prima pagină…

— Da?

Marshall se uita neajutorat spre Laura, ca şi când ar fi vrut să zică: să merg până la capăt?Apoi se oţeli şi se răsti în telefon:

— Nu există niciun finlandez pe listă, Toivo.

— Stai… asta vrea să fie o glumă?

— Aş fi dorit foarte mult să fie, dar acum câteva ore, m-am uitat pe singurul exemplar de şpalturi existent. Nu este menţionat niciun nume din Institutul vostru, nici măcar *al dumitale.*

Urmă din nou o pauză. De data aceasta pentru că însăşi eminentul om de ştiinţă din spitalul Meilahti, rămăsese fără cuvinte.

Profesorul Toivo Karvonen fusese un om de ştiinţă o viată întreagă şi, prin urmare, era obişnuit să tragă concluzii numai din date concrete. Iar declaraţia pe care tocmai o auzise la telefon îi apărea nefondată, ba mai mult decât atât chiar incredibilă.

— Marshall, îl cunosc pe Paul de peste douăzeci de ani. Este un cercetător atât de strălucit – pentru ce ar încerca un lucru atât de stupid?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Toivo, îmi pun capul pe butuc. Crezi că te-aş fi sunat dacă nu aş fi văzut acele şpalturi, cu proprii mei ochi?

Reacţia lui Karvonen îl surprinse pe Marshall.

— Dragul meu, şopti el, asemănător unui părinte care dezaprobă o proastă comportare constatată la copilul său.

Marshall se aşteptase la o cascadă de epitete, într-o multitudine de limbi. Dar nu apăru niciuna. Doar o calmă şi sinceră exprimare a recunoştinţei.

— Marshall. Ai dat dovadă într-adevăr de mult curaj. Ştiu ce risc ţi-ai asumat. Te pot ajuta cu ceva, la rândul meu?

— Bine, răspunse el deloc în glumă. S-ar putea să-ţi cer un loc de cercetător. Oricum îmi pare foarte rău că a trebuit să-ţi comunic toate acestea. Ce intenţionezi acum să faci?

Finlandezul continuă să rămână calm.

— Ascultă, îmi trebuie puțin timp pentru ca lucrurile să se mai limpezească. Acolo, trebuie să fie destul de târziu. Mergi şi te odihneşte şi te voi suna eu la o oră mai decentă.

— Ah – dar nu la Institut, Toivo. Cred că este cam periculos.

— De acord. Te pot suna acasă?

Marshall se uită la Laura.

— De fapt, mă aflu la o prietenă. Ar fi mai bine să mă suni aici, la ea, apoi adăugă repede: Vreau să spun că este tot un doctor, o colegă de ia Institut…

— Nu-i nevoie să-mi explici, replică Karvonen cu simpatie. Cunosc bine situația voastră. Acum du-te şi te odihneşte, la revedere.

Marshall închise telefonul şi, cuprinzând-o pe Laura pe după umeri, intrară în sufragerie. Se întinse pe canapea, îşi lăsă capul pe spate şi murmură:

— Oh, Doamne. Ai în fața ta un om de ştiință ratat. Crezi că prietenul tău, Milton, ar putea să-mi facă rost de o slujbă în magazinul lui?

— Fiecare lucru la timpul lui, îi răspunse ea şi se aplecă în jos, ca să-i scoată mocasinii.

— Ce dracu faci, Laura, sunt cuprins de panică. Mă sufoc. Eşti sigură că nu vrei să…

— Hai, relaxează-te, Marshall. Trebuie să dormi. Mâine vei avea o zi grea.

Îi ridică apoi picioarele pe canapea.

— Laura, zise el, făcându-se deja colac, o să fie o zi foarte grea pentru mine, în următorii treizeci de ani.

În timp ce se întinse s-o sărute, murmură:

— Doamne, Laura, nu ştiu ce m-aş face fără tine.

„Poate că ai avea mai mult de câştigat“, îşi zise ea; deja avea în gând alte idei ca să-l încurajeze pentru a deveni un erou se uită la el şi văzu că adormise buştean.

PATRUZECI ŞI ŞASE

Când se deşteptă, îl văzu pe Marshall mişcându-se dintr-un colț în altul prin sufragerie.

— Te simți bine? îl întrebă ea.

— Desigur, afară de faptul că sunt irascibil şi agitat, încolo mă simt foarte bine, răspunse el.

Ea îl cuprinse în brațe.

— Liniştește-te, Jaffe, murmură ea, dreptatea va triumfa.

— Tu crezi asta?

— Eu am încredere în tine, replică ea, căutând să-şi ascundă propria ei îngrijorare.

Simțindu-se puțin încurajat, trecu la acțiune.

— Ascultă, Laura, cred că trebuie sa fac pe musafirul la mine acasă şi apoi să apar la Institut să mă plimb pe acolo ca să-mi vadă toți figura inocentă.

Se uită apoi timid spre ea şi o întrebă:

— Te superi dacă tu rămâi aici să aştepți telefonul de la Toivo?

— Dar cu inocenta figurii *mele* cum rămâne; n-ar trebui să trec şi eu pe la Institut?

— Nu exagera, Laura, o asigură el. Nimeni nu are nici cea mai vagă idee că ai fi amestecată în afacerea asta. Anunță că eşti bolnavă, sau altceva. Dacă primeşti ceva veşti de la Toivo, vino la mine la birou şi vom ieşi împreună să ne plimbăm puțin.

— Marshall, sunt speriată, mărturisi ea.

— Amândoi suntem. Eu deja am început să regret performanța mea stil George Washington. Vreau să spun că era problema lui Karvonen, de fapt. Dacă voi găsi un telefon sigur, voi încerca să te sun.

O strânse la piept cu afecțiune şi plecă. Apoi se opri brusc, se întoarse şi zise:

— Dacă azi noapte am uitat să-ți spun că te iubesc, ți-o spun acum.

După plecarea lui, Laura începu să facă un du-te-vino prin cameră, ca un tată îngrijorat la uşa sălii de naştere.

Deodată se auzi telefonul.

— Deja am veşti proaste, Laura. Era Marshall, care telefona dintr-o cabină publică. Nu a telefonat încă?

— Nu.

— În acest caz, este deja prea târziu; Rhodes tocmai a anunțat o conferință de presă – şi o petrecere – pentru după amiaza aceasta. În orice caz, dacă telefonează Toivo, spune-i că am făcut tot ce ne-a stat în putință.

Laura închise telefonul îngrijorată.

În timp ce se îndrepta spre balcon, ca să ia puțin aer proaspăt, sună telefonul din nou. Alergă să răspundă.

— Da? întrebă ea gâfâind.

— Bună, zise o voce care se vedea că vine de la mare distanță, aici este Karvonen – am făcut bine numărul?

— Da, profesore, aici este o colegă a lui Marshall.

Splendid. Te rog, transmite-i că totul este în regulă.

— Nu înțeleg, domnule, zise Laura. Marshall tocmai mi-a telefonat să-mi spună că Rhodes a anunțat o conferință de presă pentru după-amiază.

— Ştiu, ştiu, zise bătrânul cu un ton cordial. Paul şi cu mine am avut o lungă convorbire telefonică.

Aşteptă o secundă, după care continuă.

— Propria mea conferință de presă a avut loc deja acum o oră.

— Ce?

— Da. Şi te rog să-i spui curajosului dumitale prieten Marshall că am reuşit să adun un puternic grup de ziarişti şi să dezvălui noutățile, la ora prânzului de aici, din Helsinki, care după cum ştii, corespunde cu ora cinci dimineața la Washington. Conform evidenței secretariatului meu, au fost de față corespondenții atât de la radio cât şi de la „The New York Times“ şi au trimis corespondenți înseşi agențiile „Tass“ şi „China Nouă“.

— Este uluitor, aproape că nu-mi vine să cred ceea ce aud, răspunse Laura, entuziastă. Dar cum ați reuşit să

adunați atâta lume într-un timp atât de scurt?

— Domnişoară… scuzați-mă, nu vă cunosc numele…

— Laura Castellano, domnule. Doctor Castellano, mai precis.

— Uite, doctore, se vede că eşti foarte nouă în lumea medicală. Cunoşti care este cuvântul magic, capabil să atragă pe orice jurnalist de pe acest pământ?

— Chefuri pe gratis? glumi ea.

— Nu draga mea domniță, *cancerul!*

Pentru o clipă, Laura se simți descumpănită de acest neașteptat cinism. Din descrierea făcută de Marshall, ea şi-l imaginase pe finlandez ca pe un fel de Moş Crăciun, îmbrăcat într-un halat de laborator.

Ea avea însă de învățat. Şi învăța repede.

— Oh, domnule, dar doctorul Rhodes ştie toate acestea?

— Desigur, replică el, eu m-am purtat absolut colegial şi fără protocol. L-am sunat acasă. Mi-a părut rău că a trebuit să-l scol din somn, dar cred că a fost recunoscător, întrucât i-am spus despre intențiile mele. Dar atunci era încă noapte la Washington şi ce altceva mai avea de făcut, decât să accepte totul? În orice caz, vă rog transmiteți tânărului dumneavoastră o îmbrățişare plină de afecțiune din partea mea. Cu bine, la revedere.

La ora patru, în după amiaza aceea, se adunaseră în marea sală de recepție a Institutului peste o sută din cei mai distinşi cercetători, la care se adăuga o armată de reporteri şi fotografi ca să-l asculte pe directorul general elegant îmbrăcat în costumul său de recepție, proclamând (în acest caz ca un ecou) lumii întregi proprietățile vindecătoare ale factorului Rhodes-Karvonen. Toți cei de față băură în sănătatea celor doi oameni de ştiință şi a pacientului planetar, omenirea în suferință.

Cu încrederea puternic stimulată de o excelentă şampanie, Marshall urcă pe podium, o sărută şi o felicită

pe doamna Rhodes şi apoi îi strânse mâna cu căldură mentorului său.

— Este o zi mare, Paul, zise el entuziasmat, adăugând (fără, spera el, vreo perceptibilă notă de ironie), pentru noi toți.

— Mulțumesc, Marshall, răspunse vesel Rhodes. Apoi zise în vârful buzelor: Ai putea să vii puțin la mine în birou, la ora şase?

— Desigur, răspunse Marshall bine dispus şi plecă s-o caute pe La ura.

O găsi înconjurată de un grup de reporteri, toți solicitându-i părerea privitor la noua descoperire.

„Doamne“, gândi el plin de optimism, „este destul de riscant s-o inviți pe Laura la o conferință de presă, *indiferent* ce temă ar fi avut“.

Rhodes îl aştepta deja sprijinit de marginea biroului său din mahon. Marshall intră şi se aşeză pe locul său obişnuit.

Directorul aşteptă în tăcere, privind la el ca la un fluture fixat cu un ac. În cele din urmă spuse doar două silabe.

— De ce?

— Nu înțeleg, Paul.

— Încetează cu trucurile, Jaffe. Numai tu puteai să-i spui. Exista un singur exemplar din şpalturi şi acesta se găsea pe masa mea, noaptea trecută. Eşti oare în serviciul lui Toivo?

Marshall nu găsi de cuviință să răspundă la insinuare.

Rhodes îşi scutură capul cu neîncredere.

— În viața mea nu mi-aş fi imaginat că o lichea extrem de ambițioasă ca tine să fie în stare să facă ceea ce ai făcut.

— Să-ți spun drept, nu sunt chiar atât de sigur, recunoscu Marshall. Să zicem că este vorba de o aberație – un fel de tresărire a integrității. Vreau să spun că am lucrat la acest proiect şi ştiu cât de mult a contribuit la el

Toivo.

Rhodes îl privi cu un aer de compătimire.

— Nu pot să cred că un cercetător cu capacitatea ta nu cunoaşte regulile jocului. Când am început să lucrez după ce am devenit doctor la Tech, şefii mei publicau amândoi lucrările mele fără să menționeze câtuşi de puțin şi numele meu. Este un fel de plată pentru perioada de ucenicie.

— Haide, Paul, e cam greu să susții că profesorul Karvonen este doar un ucenic. Este clar că omul are şi mai multe scrupule. Îți cer scuze dacă te-am lezat cumva prin faptul că am făcut ceea ce se cuvenea. Pot să plec, acum?

— Numai când am să-ți spun eu, Jaff, răspunse tăios directorul. N-aş vrea să pleci gândind că ai înfăptuit un gest nobil. Te asigur că articolul va fi publicat împreună cu numele tuturor fraților tăi de suflet din Helsinki.

Apoi făcu o pauză pentru a savura dezvăluirea ce urma s-o facă.

— M-am gândit că poate ți-ar face plăcere să afli că deja am obținut patentele.

— Ce?

— Onoarea constituie numai o latură a muncii, băiatule. Nu este suficient să te culci pe laurii victoriei. Este mult mai confortabil să te culci pe drepturile de autor. Pot să-ți spun că telefonul meu nu a încetat să sune până mai adineauri. Toate marile concerne de medicamente, din Elveția până în Japonia, mi-au oferit deja contracte care ar putea transforma părul buclat de pe capul tău în fire electrice.

Marshall ridică resemnat din umeri. „Porcărie“, gândi el. „Karvonen este un tip terminat. Şi cu asta a fost inutil altruismul meu“. Se uită spre Rhodes.

— *Acum* pot să plec, Herr Direktor?

— Să pleci? Dragul meu Marshall, până mâine vei fi *nimicit.* Să începi să eliberezi biroul – mă refer la lucrurile ce-ți aparțin. I-am cerut căpitanului Stevens de la pază să

te ajute să separi ceea ce este al tău de ceea ce-i aparține Unchiului Sam. Începând cu miezul nopții, au ordin să nu-ți mai permită să intri pe poartă, nici măcar ca turist. Noapte bună.

Numai când se întoarse să plece, Marshall îşi dădu seama cât de puternic fusese lovit. Numai că asta încă nu era totul.

— Jaffe, vreau să spun că sincer îmi pare rău pentru soția ta. Ar fi trebuit să te gândeşti la…

— Lasă asta, Paul. Claire nu are nevoie de mila ta. Se poate ca ea să-şi fi pierdut sănătatea, dar are încă principiile ei. Din partea întregii mele familii, aş vrea să-ți spun să te duci direct la dracu'.

— Presupun că la fel şi din partea doctorului Castellano.

Marshall era furios.

— Laura nu are niciun amestec în treaba asta, Paul. Nu ai niciun motiv s-o persecuți…

— Nu am? Printr-o coincidență am descoperit că de dimineață anunțase că este bolnavă. Dar astă seară arăta mai radioasă decât oricând şi mă face să cred, fără să greşesc, că a fost complice la trădare. Din nefericire s-a întâmplat tocmai când ea ajunsese să devină pentru această instituție ce este figurina de argint pentru un Rolls Royce. Dar fii sigur că o să am eu grijă.

Laura îl aşteptase în sala de recepție, care acum era goală. Stăteau alături unul lângă altul, discutând în mijlocul zgomotului făcut de personalul de serviciu. Ea îl atinse cu gingăşie pe umăr.

— Îmi dau seama cum te simți, Marsh, iar eu mă simt vinovată pentru că te-am încurajat să-i spui lui Toivo. Niciodată nu mi-am închipuit că Rhodes ar putea merge atât de departe. Dar îți jur că tu vei reuşi să te menții pe picioarele tale.

— Mulțumesc, puiule, zise el cu un zâmbet trist. N-ai vrea să vii să mă ajuți să-mi împachetez lucrurile?

Ea aprobă dând din cap şi amândoi se îndreptară spre biroul lui.

Căpitanul Clyde Stevens de la serviciul de pază stătea calm şi fuma, privind cum cei doi adunau din biroul lui Marshall tot ceea ce nu trebuia dat Cezarului. Din când în când, Marshall flutura câte o hârtie prin fața ofițerului.

— Aceasta este o diplomă pe care am câştigat-o la meciurile de tenis susținute cu cercetătorii… precum şi suma care o însoțea. Este strict secretă, domnule?

Căpitanul, care regreta în mod sincer plecarea tânărului om de ştiință, era contrariat şi detesta faptul că i se atribuise această sarcină neplăcută.

— La dracu, doctore Jaffe, se plânse el. Nu mai face cu mine figuri din astea. Nu mă interesează nici chiar dacă vei lua toată hârtia igienică din baie.

— Nu-i o idee proastă, zise Laura, încercând cu o glumă să mai slăbească puțin tensiunea.

— O, nu, spuse Marshall zâmbind, îl vom priva pe dragul doctor Rhodes de materialul de bază ce-l foloseşte pentru comunicările sale.

Căpitanul Stevens se străduí din răsputeri să nu zâmbească.

Marshall îşi luă agenda telefonică şi, pentru o clipă, se gândi că poate ar trebui să-i propună ofițerului de pază să şteargă numerele de telefon pe care le considera el secrete. Dar, între timp, îi veni o altă idee.

— Hei, Laura, zise el, aş putea profita să vorbesc pentru ultima oară la telefon pe banii guvernului. L-aş pregăti pe Karvonen pentru şocul ce urmează.

— Bună idee, aprobă ea.

Marshall se întoarse către Stevens şi-i explică:

— Căpitane, pe cuvânt de onoare că vreau să dau un telefon în interes de serviciu.

Ofițerul îşi dădu acordul.

Era foarte de dimineață la Helsinki, aşa că Marshall a trebuit să-l trezească din somn pe Karvonen la el acasă.

— Marshall, te asigur, protestă finlandezul pe un ton jovial, eram treaz de-a binelea. Mă aflu la masa de lucru, unde am făcut nişte calcule. Presupun că mă suni să-mi comunici că eşti concediat. Dar, aşa cum ți-am spus, eşti mai mult decât binevenit în institutul meu.

Marshall ridică din umeri.

— Mă tem că trebuie să-ți dau veşti rele, Toivo. Rhodes a înaintat deja formele pentru obținerea patentului asupra procedurii, încă de acum trei luni de zile. Cred că l-am cam subestimat.

Karvonen izbucni într-un hohot de râs.

— Toivo, te simți bine?

— Foarte bine, dragul meu, foarte bine, răspunse el vesel, *eu* am înregistrat patentul acum *şase* luni de zile. Mai e nevoie de puțin timp pentru ca Rhodes să se convingă că a pierdut.

Marshall rămase mut. Apoi încet începu să clocotească.

— Toivo, zise el, încercând să-şi stăpânească furia, vrei să spui că *tu deja* îl aranjaseşi pe Rhodes, în momentul în care eu riscam să-mi frâng gâtul punându-te în gardă că urmăreşte să te păcălească?

— Într-adevăr, dragul meu prieten Marshall. Dar pentru mine, nu înseamnă că sacrificiul făcut de tine valorează mai puțin. Acum, cel puțin, ştii cum este făcută lumea. Câinele îl muşcă pe câine şi savantul îl înjunghie pe savant. Te rog să mă mai suni. La revedere.

Această poveste pentru Laura era o experiență nouă. Cu toată supărarea ce o stăpânea avea totuşi un sentiment de împlinire văzându-se în stare să împartă cu Marshall nenorocirea. Toată noaptea îl ținu în brațele ei. Dimineață se sculară devreme, băură cafeaua şi se despărțiră, ea plecând spre laborator, iar el spre casa familiei sale.

După ce paza de la poartă o salută prieteneşte, Laura parcă maşina şi o porni pe jos prin campus. Se uită spre fereastra lui Marshall. Chiar de la distanța aceea îți

puteai da seama că este un birou părăsit. Făcu un popas de o oră în secția de nou-născuți care, din fericire, azi nu avea decât trei imaturi bolnavi – a căror greutate abia depăşea un kilogram, dar care erau ținuți în viață de şapte *tone* de aparatură electronică. Uneori se întreba chiar, dacă nu cumva copiii nu se simt sufocați de aparate, aşa cum se simțea ea.

Când ajunse în laborator, constată că nu era capabilă să se gândească la nimic altceva decât la Marshall.

Sună telefonul. Era secretara personală a lui Rhodes. O întrebă dacă poate să treacă pe acolo în jurul orei patru după amiază.

Laura nu fu deloc tulburată. Era convinsă că trebuie să fie vorba de vreo problemă administrativă, cum era de exemplu, iminenta prelungire a perioadei sale de cercetare, în cadrul Institutului.

Ea sosi cu trei minute mai devreme, dar secretara îi deschise imediat uşa biroului directorului.

— Bună ziua, doctor Castellano, zise el, pe un ton părintesc, la loc, te rog.

Ea observa că el nu i se adresase spunându-i Laura, ca de obicei.

— Presupun că bănuieşti pentru ce te-am chemat aici, doctor Castellano.

— Cred că este în legătură cu prelungirea perioadei de stagiu în institut, răspunse ea.

— Într-un fel, da.

Rhodes îşi frecă sprânceana, gest prin care voia să demonstreze că este profund preocupat.

— Doctor Castellano, nu ştiu cum să încep. Vreau să spun că eu am constatat – noi am constatat că dumneata ocupi un loc special în constelația noastră.

— Nu mai ocoli subiectul, replică ea pe un ton cât putu de calm. Spune-mi direct cu ce am greşit.

— Greşit? replică Rhodes. N-aş vrea să folosesc acest termen. Este vorba de faptul… că nu vedem posibilitatea prelungirii stagiului dumitale pentru încă trei ani.

— Oh!

— Te asigur că nu este o problemă care să te privească în mod special. Motivul îl constituie faptul că există prea mulți candidați calificați.

— Desigur.

— Aşa cum ştii, este obligația noastră să-i anunțăm pe cercetători în primăvara ultimului lor an, ca ei să-şi facă alte aranjamente, adică să-şi caute un post în altă parte. Sunt convins că Dain Oliver va avea nişte propuneri. Bazează-te pe ajutorul lui. De altfel, mai ai încă suficient timp până la sfârşitul lunii iulie…

Laura rămase fără cuvinte şi simți puternice pulsații în tâmple, asemenea unor bătăi de tobă. Avea nevoie doar de o jumătate de minut pentru a-şi controla emoția. Se hotărî să nu capituleze fără luptă. Între timp, Rhodes răsuci cuțitul şi mai adânc în rană.

— Îmi pare teribil de rău că trebuie să-ți comunic toate acestea. Te simpatizăm foarte mult şi îți vom simți cu toții lipsa la petreceri.

Între timp, ea reuşise să se regăsească, suficient pentru a porni la atac.

— Paul, nu ai niciun drept să iei o decizie de unul singur. Sunt convinsă că nu l-ai consultat pe Dain sau pe altcineva din domeniu. Voi prezenta această problemă în fața consiliului şi pariez că va anula măsura luată de tine.

Brusc se aşternu liniştea, pe care Laura o interpretă drept punct câştigat în favoarea ei. Paul se ridică încet.

— Doctor Castellano, hai să punem toate cărțile pe masă, zise el, pe un ton asemănător unei lovituri de pumnal. Amândoi cunoaştem foarte bine care este adevărata față a problemei. De ce să nu discutăm motivul real?

— Perfect. Un pic de adevăr ne poate chiar înviora.

Directorul se uită la ea şi rânji.

— Îți place de Marshall Jaffe, nu-i aşa? Ții chiar foarte mult la el – am dreptate?

— Nu sunt obligată să-ți răspund.

— Desigur că nu. Dar dumneata, care eşti preocupată atât de mult de persoana lui, n-ai vrea să-i pui cariera în pericol. Nu-i aşa, doctor Castellano?

— El este unul din cei mai străluciți microbiologi din America. Nu-mi fac griji pentru cariera lui.

— *Ba da,* îți faci, doctor Castellano, răspunse Rhodes cu superioritate. Nu mă interesează cât de isteață este această nevăstuică trădătoare, pentru că am posibilitatea să-l denigrez în lumea ştiințifică şi să-i închid orice uşă – ba chiar *toate* uşile din această țară. Dacă aş vrea, aş putea să-l fac să nu primească nici măcar un biet post de profesor simplu de biologie la un liceu din Harlem.

— Dar el a fost profesor plin la Stanford, replică Laura. Chiar i-au oferit un salariu dublu, atunci când a fost chemat să vină aici. Vor fi foarte bucuroşi să-l vadă revenind.

— În condiții normale, s-ar putea să ai dreptate. Dar Max Wingate, primul lui şef de catedră, îmi este dator, chiar *foarte* îndatorat. Şi oricât l-ar îndrăgi el pe Marshall, nu ar îndrăzni să mi se împotrivească.

— Cred că este o cacialma, replică ea.

— Vrei să-l sun chiar acum? Am să pun difuzorul telefonului la maximum, aşa ca să poți auzi, cu urechile dumitale cum iubitul tău poate fi învins la scor chiar pe teren propriu. Îți promit, Laura, continuă el, ridicând tonul. Este suficient un singur cuvânt din partea mea şi va fi aruncat în uitare profesională pentru totdeauna.

Se scurseră câteva secunde într-o tăcere totală.

În cele din urmă, ea întrebă încet:

— Ce legătură are aceasta cu mine?

— Chiar foarte mult, doctor Castellano, replică el cu o plăcere sălbatică. Dumneata ții în mâinile dumitale drăgălaşe soarta acestui vierme, Jaffe. Pe scurt, dacă nu-mi prezinți demisia dumitale, Marshall Jaffe moare.

— Este un pic melodramatic, nu-i aşa? comentă Laura.

— Eu nu gândesc aşa. Amândoi ştim foarte bine:

cariera lui *este* viața lui şi i-o pot lua, doar printr-un simplu telefon. Acum cred că eşti convinsă că partida-mi aparține.

— Noaptea este cel mai bun sfetnic, răspunse Laura cu dispreț.

— Îmi pare rău, Laura, vreau acum răspunsul dumitale. După aia, din punctul meu de vedere puteți să vă duceți amândoi să vă culcați sau la dracu'.

Laura nu întâlnise niciodată, până atunci, un atac verbal atât de brutal.

Îl privi pe Rhodes furioasă şi-i aruncă:

— Eşti un ticălos perfid.

— Nu mă interesează ceea ce gândeşti, replică el plin de îngâmfare. Aştept pe biroul meu, într-o jumătate de oră, cererea dumitale de renunțare la continuarea stagiului în acest Institut. Şi mai precizez să nu fie treizeci şi unu de minute.

Laura stătea în laborator, încercând cu disperare să-şi înfrângă rezistenta şi să semneze documentul pe care-l bătuse la maşină cu sufletul îndurerat. Putea ea oare să nu țină seama de amenințarea lui Paul?

Sună telefonul.

— Bună, dragă. Era Marshall.

— Cum merge? întrebă ea, încercând să pară degajată.

— Bine, doar mă cunoşti, glumi el. Sunt ca pisica care cade în picioare. Cred că voi căpăta înapoi postul de la Stanford. Max Wingate a convocat o şedință specială a secției. Probabil că în timp ce noi vorbim, ei îmi dau aprobarea. Şi atunci, puțin o să-mi pese de „colegul" Rhodes.

Laura încremeni. Îşi privi ceasul care arăta ora cinci fără zece minute.

— Marsh, hai să cinăm împreună. Acum însă trebuie să termin ceva foarte urgent.

— Bine, dragă. Eşti de acord să ne întâlnim în jurul orei şase la monumentul lui Jefferson?

— De ce tocmai acolo din atâtea alte locuri?

— Îmi place să privesc la acele mari cuvinte ale lui Thomas J., gravate pe uriaşele plăci de marmură. Au un efect de mângâiere asupra mea, în clipele când mă simt deprimat.

„Îți voi asigura eu mai multă alinare“, gândi ea. Apoi spuse cu voce tare:

— Voi fi acolo, Marshall. Fii liniştit.

El vorbise totuşi serios.

Când Laura sosi la monumentala clădire din marmură, îl găsi pe Marshall uitându-se cu atenție la elocința lui Jefferson. O sărută.

— Acum îmi dau seama de ce te simți atât de exaltat în acest loc. Te simți bine, Marsh?

— Da şi te anunț oficial, spuse el bucuros, că am primit înapoi postul de la Stanford. Au fost într-adevăr foarte drăguți cu mine.

— Oh, apuse ea, gândindu-se că Paul îşi respectase în cele din urmă târgul pe care-l făcuseră. Când te duci?

— Max spune că mă pot întoarce la vechiul meu laborator oricând doresc. Cred însă că va trebui să aşteptăm până ce vor termina copiii semestrul şcolar. N-aş vrea să le tulbur viețile mai mult decât au avut parte.

— Bine, comentă ea. În acest caz, cred că asta ne lasă timp să ne obişnuim cu ideea.

El o strânse puternic.

— Nu, Laura, vreau să vii cu mine în California.

Pentru un moment fu uimită, apoi tulburată. Este oare posibil ca el să dorească să-şi abandoneze familia pentru ea?

— Eşti sigur?

— Absolut.

Laura căzu într-un extaz plin de speranțe încât începu să se simtă chiar vinovată. Ca să se mai liniştească puțin, îl întrebă:

— Ca ce?

— Ce vrei să spui prin „ca ce“? Nu există nicio problemă, vei fi numită profesor plin.

— Nu înțeleg.

— Te asigur că Stanford, Berkeley, San Francisco – toți se vor bate să te aibă în cadrul facultăților lor. Ai încredere în mine, am influență în California.

Încet gândurile ei începură să se limpezească.

— Vrei să zici că, în afara faptului că voi face un salt profesional în ierarhia universitară, lucrurile între noi vor continua să rămână la fel?

— Absolut, vom fi ca un cuplu căsătorit.

— Numai că Claire va continua să fie doamna Jaffe, iar eu voi fi mai departe haina de vreme rea.

— Nu, începu el să protesteze.

— Asta este ceea ce vrei, nu-i aşa? Vrei să renunț la tot ce am realizat în Washington şi să merg ca să fiu gheişa ta.

— Am crezut că mă iubeşti, Laura.

— La fel am crezut şi eu, Marsh. Întrucât însă, nu eşti nici mormon şi nici musulman, nu ai dreptul decât la o singură soție, iar eu refuz să mă mai mulțumesc cu o jumătate de soț.

— Hei, pentru numele lui Dumnezeu, Laura, chiar nu poți să-ți dai seama cât de necăjit sunt? Cei doi copii ai mei sunt deja nişte răvăşiți. Îți poți imagina ce ar fi în capul lor dacă aş divorța acum de mama lor bolnavă? Recunosc că sunt un ticălos, dar Dumnezeu ştie că nu sunt chiar *atât* de ticălos.

Ea nu ştiu cum să reacționeze. Dorea cu disperare să devină soție legitimă, cu toate că într-un fel îi înțelegea foarte bine dilema. Poate că trebuia, deşi suferea enorm, să-i respecte refuzul de a nu-şi îndurera şi mai mult familia rănită.

— Nu ştiu, Marshall, zise ea întârziind cu răspunsul.

El o întrebă care-i sunt obiecțiile.

— Poate eşti prea orbită de luminile din Washington ca să accepți să te exilezi în ținuturile provinciale ale

Californiei?

— Am şi eu dreptul la o carieră, ce dracu', se răsti ea plină de indignare.

— Dar de ce crezi că toate acestea îți compromit cariera? Berkeley nu este chiar deşertul sălbatic. De fapt, dacă te-ai fi ținut la curent cu evenimentele ştiințifice, ai fi ştiut că cele mai multe din secțiile de cercetare de acolo le depăşesc acum pe cele de la bătrânul Harvard.

— Nu este vorba despre asta, protestă ea, nedorind să accepte faptul că el avea oarecum dreptate.

Adăugă apoi încet:

— Într-o dimineață mă voi trezi şi îmi voi da seama că am ajuns pe culmea vieții şi că aş dori să am un copil, înainte de a începe să cobor această culme. Priveşte la filosofia eroului tău. Îi arătă spre maiestuoasa placă gravată cu renumitele drepturi inalienabile ale omului: dreptul „la viață, la libertate şi la căutarea fericirii".

El aşteptă câteva clipe, apoi îi zise în şoaptă:

— Laura, ceri prea mult. Nu eşti corectă…

— *Corectă?* Tu-mi vorbeşti mie despre corectitudine?

Era atât de exasperată, că aproape i-ar fi spus despre târgul ce fusese nevoită să-l încheie cu Rhodes. Dar acum acest fapt nu mai avea importanță.

— Laura, crezi că-mi place festa pe care mi-a jucat-o viața? Crezi că eu n-aş schimba lucrurile dacă mi-ar sta în putință? Şi tu chiar nu poți să-mi vii în întâmpinare la jumătatea drumului?

— Vrei să spui să vin până la Chicago? glumi ea cu amărăciune.

Pentru o clipă rămaseră uitându-se unul în ochii celuilalt. Clădirea era goală şi domnea atâta linişte încât însăşi respirația, lor făcea un ecou.

— Bine, zise ea istovită. Ştiințific vorbind, aş putea spune că legătura noastră poate fi cel mai bine descrisă cu ajutorul celei de a doua legi a termodinamicii, adică ne pierdem energia. Altfel spus, îmi dau seama acum că tu trebuie să rămâi cu Claire. Dar, în acelaşi timp îmi dau

seama că *eu* trebuie să rămân departe *de tine.* La revedere, Marshall.

Se întoarse şi plecă. El strigă după ea.

— Laura, te rog, eşti sigură că nu putem…

Câteva clipe mai târziu, ea era foarte departe ca să-l audă şi continuă să coboare scările memorialului, în crepusculul a cărui lumină se stingea.

Şi continuă să coboare. Până la o adâncime de tristețe pe care nu o cunoscuse niciodată.

Era mândră de ea.

Laura simțea că înnebuneşte, cuprinsă de deprimare aproape de sinucidere. Era însă plină de mândrie pentru că nu capitulase în fața lui Marshall, pentru cariera căruia ea şi-o sacrificase pe a ei.

Făcu apel la întreaga ei voință, ca să nu-i telefoneze lui Barney, în timpul orelor de serviciu. Ştia că el se întoarce acasă în jurul orei opt. Îl va suna ceva mai târziu.

„Dar dacă are programată cumva o întâlnire?

Dacă se întoarce la miezul nopții, nu i-ar conveni să fie deranjat“, se gândi ea. „La dracu’, cred că o să înnebunesc“.

Chiar în acel moment, sună telefonul.

— Castellano, ce dracu’ se întâmplă cu tine?

Dacă se îndoise vreodată cu privire la existența fenomenelor telepatice, de data aceasta era convinsă de puterea lor de acțiune.

— Bună, Barn, zise ea cu o voce care nu putu masca moartea din sufletul ei.

— Hei, nu deranjez cumva? vreau să spun că n-aş vrea să-i stric stilul acelui nimeni jucător de tenis. Te-a determinat cumva să mă boicotezi? Pentru că nu mi-ai mai dat telefon de săptămâni de zile. Totul este în regulă?

— Bine, bine, răspunse ea mecanic.

— Hei, fetițo, entuziasmul tău pare cam mototolit. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea. Nesimțindu-se

în stare să dezvăluie suferința ce o apăsa, spuse indirect: s-ar spune că toate sunt la pământ.

Făcu o pauză şi apoi întrebă:

— Eşti singur?

— Da, în acest moment. Ursula va veni puțin mai târziu.

— Cine-i Ursula?

— Oh, ar trebui s-o vezi, Castellano. Este cadoul Olandei pentru Secția de cardiologie şi, în particular, pentru inima mea. De fapt în noaptea asta se va decide finala în campionatele matrimoniale ale lui Livingston.

— În cazul acesta, mai bine te las, zise Laura, scuzându-se pe un ton mai greu decât plumbul.

— Ei, haide, Castellano, care este problema?

— Eşti aşezat jos? îl întrebă ea.

— De ce, o să-mi provoci un şoc?

— Nu, dar s-ar putea să dureze cam mult.

Barney luă cu el telefonul, îşi trase un scaun şi răspunse plin de duioşie:

— Laura, nu-i nevoie să te grăbeşti. Sunt un ascultător profesionist, îți aminteşti? Hai, dă-i drumul.

În acel moment, încărcătura ei emoțională dădu peste margini. După aproape patruzeci de minute, o întrerupse:

— Uite ce e, Castellano, va trebui să fug la aeroport.

— Oh, desigur, răspunse ea, scuzându-se, te întâlneşti cu Ursula.

— Nu-i adevărat. Ea locuieşte numai cu două blocuri mai încolo. Vreau să prind ultimul zbor spre Washington.

— Nu, Barn, te rog nu. Mă simt foarte bine. Chiar foarte bine.

— Lasă-mă *pe mine* să judec. Să fii acolo, să mă întâmpini. Să nu bei nimic. Să nu iei niciun fel de pastile. Să nu şofezi. Ia un taxi prietenos şi vino să mă aştepți. Ai grijă să porți cu tine un trandafir roşu, ca să te pot recunoaşte.

— Ce faci cu pacienții? întrebă ea pe un ton de oarecare reproş.

— Dar, fetițo, nu şti ce zi este azi? Mâine este sâmbătă. Cabinetul e închis. Aşa că îți convine sau nu, o să vin acolo.

Cu toate că în subconştientul ei sperase aceasta, ea protestă slab:

— Dar ce faci cu Ursula?

— Nicio grijă. Am să-i explic. Este obişnuită cu curiozitățile mele şi va înțelege. Să te găsesc acolo, îi ordonă el.

În timp ce Barney îşi îndesa diferite lucruri într-o valiză de călătorie, doctor Ursula de Groot intră pe uşă.

— Unde ai planificat să fugi cu iubita în noaptea asta? îl provocă ea.

— Ascultă, Urse, ia loc o clipă. Am foarte puțin timp la dispoziție ca să-ți spun o poveste lungă.

El făcu tot ce putu pentru a o impresiona în privința urgenței misiunii sale de binefacere. Cu toate acestea, cardiologul cu părul de culoarea inului nu se lăsă convinsă.

— O urăsc pe Laura, zise ea cu amărăciune.

— De ce? întrebă Barney, în timp ce-şi închidea repede valiza.

— Nu este destul de clar? replică ea, scoțând cheia de la apartamentul lui. Iată, ia-o înapoi. Cred că domnişoara Castellano are mai multă nevoie de ea decât mine.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Laura abia mai respirase în ultimele două ore. Cel puțin aşa simțea ea. Numai speranța de a-l vedea pe Barney îi dădu puterea să-şi târască secundele.

Ea îl aştepta în holul pentru sosiri, când el se grăbea să părăsească pista de aterizare, cu gulerul hainei ridicat pentru a-l apăra de biciul vântului rece. De cum o văzu, simți că i se frânge inima. Arăta ca o coală de hârtie şi atât de fragilă ca şi cum şi-ar fi cheltuit în plâns toată energia sufletească.

— Bună. Şi mulțumesc că ai venit, zise el îmbrățişându-o.

— Poate că eu ar trebui să-ți mulțumesc, nu? întrebă ea încet.

— Bine, ia-o cum vrei. Dar unde mergem să cinăm?

— La ora unsprezece noaptea? întrebă ea.

— Pariez că încă nu ai mâncat, aşa-i?

Ea negă din cap.

— Nu mi-a fost foame.

— Bine, te priveşte, dar *mie* îmi este foame şi simt nevoia să bag în mine nişte paste făinoase până ce nu ajung să mor de inaniție.

Erau pe bordură şi, în timp ce un taxi trase lângă ei, iar Laura se urcă în maşină, Barney îl întrebă pe şofer:

— Care este cel mai bun restaurant italian, pe care-l putem găsi în drum spre Mason-Dixon?

— Am condus multă lume la restaurantul lui Pasquale din Georgetown.

— Du-ne şi pe noi acolo.

Se urcă şi el în maşină şi plecară.

— Îmi pare rău, signore, dar nu am nici-o rezervare pe numele Yehudi şi Hepzibah Menuhin.

— Da, şi eu regret mult, ripostă Barney, căutând să imite cât mai real temperamentul unui artist. Impresarul

nostru ne-a asigurat că a aranjat totul. Nu poți totuşi să ne găseşti o măsuță pe undeva, în spate?

— *Mi dispiace,* signore. Chiar dacă aş putea, dumneavoastră amândoi nu vă încadrați în ținuta obligatorie.

El nu se arătă deloc impresionat că avea de-a face cu marele violonist şi cu sora acestuia. Întotdeauna, Pasquale ținea foarte mult să-şi păstreze reputația în privința ținutei vestimentare şi a talentului său gastronomic.

— Ascultă, căpitane, zise Barney. Vreau să-ți spun adevărul. Sunt medic, iar această femeie se găseşte într-o stare de şoc din lipsa hidrocarbonaților. Dacă nu-i dăm imediat să mănânce nişte paste din cele speciale de-ale dumitale, s-ar putea să moară chiar aici. Şi bineînțeles că acest fapt nu ar ajuta cu nimic afacerilor dumitale.

Căpitanul se sătură să mai dialogheze şi tocmai se pregătea să-l cheme pe Rocco, barmanul atlet, când unul dintre eleganții clienți – un bărbat înalt, cu părul cărunt, care urmărise cu atenție animata dispută – le veni în ajutor.

— Există vreo problemă, Pasquale? întrebă el şi se întoarse repede s-o salute pe Laura: Bucuros să te văd, doctor Castellano.

— Sunt încântată să vă văd. Senator Otis, dânsul este prietenul meu, doctor Barney Livingston.

— Salut, doctore. Nu vreți să veniți amândoi la masa noastră, să bem ceva împreună? întrebă ospitalier, omul legilor.

— De fapt, replică Laura, eram pe punctul de a pleca. Se pare că aici nu se găseşte o masă pentru noi.

Senatorul se încruntă la Pasquale:

— Eşti chiar atât de sigur, *padrone?* Doctor Castellano este un membru deosebit în conducerea Institutului. Probabil că dânsa a fost chemată pentru un caz de urgență şi nu a mai avut posibilitatea să-şi schimbe ținuta. Sunt convins că poți să faci excepție o dată de la

regulile dumitale.

Nedorind să rişte un eventual dezacord cu Congresul, Pasquale îşi retrase refuzul şi murmură:

— De fapt, rezervasem o masă pentru două persoane, dar se pare că clienții întârzie. Vreți să mă urmați, vă rog?

Laura îi zâmbi recunoscătoare lui Otis, care întrebă:

— Amanda şi cu mine vă aşteptăm cu mare plăcere, măcar la o cafea.

— Cu plăcere pentru altă dată, domnule senator, replică Laura. Doctorul Livingston şi cu mine trebuie să discutăm un caz foarte important. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor..

— Pentru puțin, Laura. Oricând ai nevoie de sprijinul meu, sună-mă la birou.

În timp ce erau conduşi spre separeul lor (excelent plasat), Barney aruncă o privire spre masa senatorului şi comentă:

— Drace, dar tipul ăsta are o fiică foarte frumoasă.

— Nu este fiica lui, comentă Laura, ca pe un fapt divers.

— Soția lui?

— Ai ghicit, Livingston.

— Oau! Asta face parte din avantajele pe care le ai ca senator?

Laura încuviință din cap.

— Ți-am mai explicat că raportul dintre numărul femeilor şi al bărbaților în acest oraş este de cinci la unu. Aşa că-ți poți imagina ce posibilități există.

— Mda, răspunse Barney, asta înseamnă că fiecărui bărbat îi revine câte o echipă feminină de baschet.

După ce comandară renumitele spaghetti italiene şi o mare cantitate de vin de Chianti Ruffino, Barney reveni la problemele serioase ale prietenei sale.

O rugă să-i povestească toate amănuntele referitoare la duelul Rhodes-Karvonen, luând din când în când notițe care, o asigură el, îi vor servi în cercetările lui asupra psihicului medicilor. Apoi, coborând încă o treaptă,

ajunseră şi la capitolul Marshall Jaffe.

— Ştiu că asta pare dogmatic, Castellano, predică el, dar aşa cum ți-am spus de un milion de ori, o ființă întreagă are dreptul sa iubească o altă ființă întreagă. Dragostea nu se trăieşte pe jumătate.

— Teoria este bună, răspunse ea. Ar trebui s-o foloseşti în cartea ta.

— Am şi făcut-o deja, zâmbi el, dar mereu trebuie repetată. Când dracu' vei ajunge să înțelegi că eşti o persoană grozavă, că ai dreptul la o căsătorie minunată şi la nişte copii formidabili?

— Nu o să am niciun copil. Nu cred în căsătorie. Nu cred nici în dragoste.

— Rahat, Castellano. Eu nu cred că tu nu crezi. Ştii că Hipocrat a zis…

— Slăbeşte-mă cu Hipocrat. El nu a trebuit sa trăiască în Washington.

— Nici tu. Te-ai gândit ce vei face după luna iulie?

Ea scutură din cap.

— Nu ştiu. Primesc scrisori de la diferite facultăți de medicină care mă solicită pentru un post. De exemplu, Columbia mă întreabă dacă accept să conduc un program de neonatalogie. Din câte cunosc, încă nu s-a ocupat postul.

— Dar asta este grozav, exclamă el. Înseamnă că vei veni în New York.

— Da, zise ea posomorâtă. Acesta este necazul. Este cel mai rău oraş din lume, dacă te afli singur în el.

— Cum poți să vorbeşti aşa, Castellano? Eu doar locuiesc acolo, nu?

— Da, sigur. Dar tu eşti cu Ursula, de care trebuie să ai grijă. Nu este cazul să-ți mai stau şi eu pe cap. Cinstit vorbind, ideea că trebuie s-o iau de la capăt în altă parte mă îngrozeşte. Şi în momentul acesta în mintea mea sunt prea mulți nori negri ca să mă mai gândesc la săptămâna viitoare, dară-mi-te la ce o să fac peste un an.

— Îmi pot imagina, zise el blând. Te simți probabil ca şi

atunci când ai intra direct în mare – ca Virginia Woolf. Am dreptate?

— Cred că da. Mă simt ca un animal rănit care trebuie dus la un veterinar şi adormit.

— Ar fi păcat. Omenirea ar pierde un doctor bun. El făcu o pauză şi zise plin de gingăşie: Şi eu aş pierde cea mai bună prietenă.

La auzul acestora, ea îşi ridică încet capul şi se uită în ochii lui.

— N-ai să-mi faci asta niciodată, Castellano, nu-i aşa?

Ea nu răspunse. Dar în sinea ei recunoscu că el rămăsese printre puținele motive pentru care merita să mai trăiască.

— Trebuie să recunoşti în fața lui Dumnezeu, Laura, că a sosit timpul să înveți să fii fericită, chiar dacă va trebui poate să iei lecții în acest sens. Nu ştiu dacă *tu* ai observat, dar eu simt că mi se apropie cea de a patruzecea aniversare. Am crezut până acum că vom ajunge nişte părinți de vârstă mijlocie, preocupați de creşterea dinților copiilor noştri – şi alte lucruri de acest gen. Trece timpul şi mă simt ca într-un meci crucial de baschet, în care joc cu atâta pasiune, încât la final, când privesc ceasul, am impresia că mi-au rămas doar treizeci de secunde…

Ea încuviință din cap.

Stătură de vorbă până ce constatară că rămăseseră singurii clienți din restaurant. În jurul lor se formase un cordon de chelneri care tuşeau cu subînțelesuri.

— Personalul de aici se pare că suferă de afecțiuni pulmonare, nu crezi, doctore Castellano?

— Barney, te-ai cherchelit, replică ea.

— La fel şi tu, i-o întoarse el.

— Atunci de ce nu plecăm?

— Pentru că nu mă pot ține pe picioare, iată de ce.

Printr-un miracol, găsiră resursele fizice necesare ca să intre într-un taxi şi să se îndrepte spre Bethesda.

— Sper că nu te superi dacă vei dormi pe canapeaua Castro, zise Laura, cu vorba împleticită dar cu moralul ridicat.

— Deloc, replică el. Sunt de-a dreptul fericit să dorm pe ceva care-mi aminteşte de marele Fidel, ca un omagiu adus lui Luis.

După o jumătate de oră, Laura descuie uşa apartamentului ei şi întrebă:

— Vrei putină cafea, Barn?

— Ca să fiu drept, spuse el, scuzându-se, m-am trezit în maşină şi pentru că tot o să mă doară capul…

Nu fu nevoie să-şi termine fraza. Laura doar zâmbi, se duse la frigider şi scoase o sticlă – pe care intenționase inițial s-o împartă cu Marshall.

Stăteau unul în fața celuilalt şi continuară să-şi depene gândurile.

— Barney, în seara asta ai spus ceva care mă necăjeşte, ceva despre noi doi – că suntem două ființe nefericite.

— Dar, ce este aşa de surprinzător în asta?

— Nu este nicio noutate că eu nu sunt în stare să fiu fericită, dar am crezut că *tu* cel puțin eşti în ordine. Vreau să spun că tu ai fost şi ți-ai făcut psihanaliza şi că…

— Analiza te face doar atent. Nu te opreşte de la sine să trăieşti în felul în care ştii că te autodistrugi. Nu, Castellano, toată seara m-am gândit ce ironie a sorții a fost că amândoi am reuşit în exterior, dar am feştelit-o în viața noastră intimă. Să fi fost oare de vină apa din Brooklyn, era prea fluorurată?

Rămaseră amândoi tăcuți.

„Oare nu mai aveau ce să-şi spună? Nu“, gândi Barney. „Ceea ce este minunat cu noi doi este că întotdeauna am avut ce să ne spunem unul altuia.“

După câteva clipe, Laura zise:

— Ştii, Barn, nu cred că un doctor mi-ar fi de vreun ajutor.

— De ce nu?

— Pentru că probabil răul din mine este ca o tumoră inoperabilă. Are prea multe metastaze în încrederea în mine.

Atunci ea mărturisi ceva la care se gândise mult.

— Undeva, în adâncul sufletului meu, nu îmi plac bărbații.

— Dar ştii foarte bine că nu este adevărat, răspunse el.

— Mă refer la faptul că nu am încredere în ei, Barn, explică ea. De fapt, niciodată n-am avut încredere în vreun bărbat.

— Dar ai încredere în mine.

— Este altceva, răspunse ea repede.

Rămaseră din nou tăcuți pentru un moment.

Apoi Barney şopti:

— De ce?

— Cum, de ce?

— De ce eu mă deosebesc de ceilalți bărbați?

Ea nu putu răspunde. În realitate, niciodată nu se gândise la asta.

„Nu, bineînțeles se gândise.“

În final zise:

— Nu ştiu, Barn. Vreau să spun că, de când îmi aduc aminte, tu ai fost cea mai importantă persoană în viața mea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Laura. Prin ce difer eu de ceilalți bărbați?

Ea ridică din umeri:

— Pentru că am fost… foarte buni prieteni.

El se uită la ea şi apoi întrebă încet:

— Şi asta trebuie să excludă tot restul?

Ea rămase tăcută, iar el îşi continuă întrebările.

— Fii sinceră şi spune-mi dacă te-ai gândit vreodată la noi ca la un… cuplu adevărat. Mărturisesc că eu m-am gândit. Recunosc că întotdeauna am căutat să alung aceste visuri pentru că nu am vrut să risc să pierdem acel lucru deosebit pe care noi doi îl posedăm…

Laura zâmbi cu luciditate, apoi găsi curajul necesar ca

să accepte:

— Desigur că am avut astfel de gânduri. Mi-am petrecut aproape toată viața explicând celor din jur de ce noi doi eram doar prieteni şi nu… amanți.

— Amândoi am făcut acest lucru, Laura. Dar, eu nu-l mai pot face în continuare.

— Ce?

El îi răspunse printr-o altă întrebare.

— Care dintre noi doi crezi tu că este cel mai speriat?

Deşi întrebarea venea din alt unghi, răspunsul însă fusese întotdeauna în miezul gândurilor ei.

— Eu, răspunse ea. Întotdeauna m-am gândit că mă cunoşti prea bine – adică-mi cunoşti toate lipsurile şi nu mă placi aşa cum sunt.

— Dar eu te plac aşa cum eşti, zise el. Te iubesc întru totul, Laura.

Capul îi era aplecat şi, chiar dacă el nu reuşea să-i vadă fața, ştia că ea plânge.

— Hei, Castellano, spune adevărul. Mi-am pierdut oare cea mai bună prietenă?

Ea se uită în sus la el, cu lacrimile şiroind pe obraji, contrastând cu zâmbetul ce-i lumina fața.

— Sper că da, zise ea încet, pentru că întotdeauna am visat… ştii… că o să mă iubeşti ca pe o femeie. Făcu o pauză şi apoi adăugă: Aşa cum te iubesc eu.

Barney se ridică.

— Sunt treaz, Castellano. Cum te simți?

— Sunt trează. Ştiu ce spun.

Conversația nu a mai continuat. Barney se duse şi o luă de mână. Se îndreptară încet împreună spre cealaltă cameră.

Aşa, noaptea aceea puse capăt prieteniei lor platonice.

PATRUZECI ŞI OPT

În dimineața următoare Barney şi Laura încercară ei înşişi trăirea unui fenomen despre care niciodată nu bănuiseră că ar exista: simțământul de nedescris al împlinirii.

Aici, dacă nu şi în altă parte pe pământ, erau un bărbat şi o femeie care nu aveau nevoie de preot sau de judecător care să oficializeze unirea lor.

— Cum te simți, întrebă Barney.

— Fericită, într-adevăr fericită.

Aceasta era adevărata minune.

La început, ei păstrară bucuria lor în secret ca pe o comoară ce era mult prea prețioasă pentru a fi împărțită cu alții. Deoarece stagiul Laurei lua sfârşit în luna iulie, pentru a sărbători mutarea ei la New York căzură de acord să treacă cincisprezece minute pe la judecător şi să devină respectabili, legalizându-şi legătura.

În timp ce coborau scările tribunalului, mână în mână, Laura Castellano, doctor în medicină, proaspăt numită profesor de neonatologie la Facultatea de Medicină şi Chirurgie Columbia, îi mărturisi lui Barney Livingston, doctor în medicină, profesor de psihiatrie la Facultatea de Medicină a Universității din New York:

— Lucrurile s-au întâmplat atât de repede încât n-am avut timpul necesar să-ti spun.

— Ce?

— Când l-am văzut anul trecut pe Luis în Mexic, el mi-a spus ceva care pur şi simplu m-a zguduit. Vreau să spun că mi s-a părut chiar o nebunie.

— Ce, ce?

— Au fost doar trei cuvinte, răspunse ea. S-a aplecat asupra mea şi mi-a şoptit: mărită-te cu Barney.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

Seth Lazarus se temea că va înnebuni. Speriat de visurile care îl urmăreau, ajunsese să-şi petreacă aproape în întregime nopțile fără să doarmă. Ca şi în cazul lui Macbeth, faptele sale îi „uciseseră somnul“.

Se scurseseră mai bine de zece ani, de când îl ajutase pe Mel Gatkowicz să moară. Între timp, mai fuseseră vreo trei sau patru. Azi nici chiar el nu mai ştia câte fantome îi dădeau târcoale.

Fusese doamna Carson, apoi urmase acea adolescentă, atât de grav rănită în urma unui grav accident rutier, care nu era capabilă să-şi mişte decât pleoapele şi al cărei creier funcționa atât cât să o facă să simtă durerile.

Apoi a urmat… cine? de ce îl trădează oare memoria? Probabil că instinctul din sufletul său lupta să-i păstreze mintea întreagă. Dacă i-ar fi şters din memorie pe *toți* ar fi fost o uitare binefăcătoare pentru alinarea conştiinței sale.

Exceptând cazul lui Howie, el niciodată nu acționase numai din propria sa inițiativă. Dacă ar fi intervenit în toate situațiile în care ar fi văzut o viață redusă la nimic altceva decât o masă suferindă, ar fi ajutat *câți alții?*

În toate cazurile fusese implorat, prin vorbe, circumstanțe şi forțe externe care, în cele din urmă, i-au acordat voința lui de a lăsa Natura cea fără de remuşcări să-şi urmeze cursul ei (şi să-l lase *pe el* să doarmă).

Întotdeauna se găseau solicitanți înnebuniți, familii îndurerate şi chinuite de suferințe aproape la fel de mari ca şi acelea care-i torturau pe cei dragi lor. Dar chiar şi atunci, el se asigura că bolnavul era conştient şi consimțea s-o sfârşească cu viața.

Deşi era un om foarte credincios, Seth era conştient că acum se găsea în acel moment nedefinit, mereu disputat între Dumnezeu şi Diavol.

Porunca Domnului este „Să nu ucizi“.

Nu există nicio carte sfântă care să justifice convingerea lui Seth că omul merită acelaşi respect pe care el însuşi îl acordă unui animal rănit, o moarte liniştită şi lipsită de dureri.

Judy văzuse cât de puternic îl chinuiau aceste gânduri, dar ce putea ea să facă?

Exista oare în lume un doctor care să vindece un suflet ca acesta? Ea presimțea o catastrofă. Fie că Seth va fi prins pentru că, în ciuda promisiunilor ce i le făcuse ei, ştia că el nu va rezista rugăminților altor familii torturate ori, pur şi simplu, va ceda sub apăsarea enormei sale poveri.

Seth stătea în biroul său până noaptea târziu, malaxând gândurile negre. Într-o seară ea veni să stea de vorbă cu el.

— Ce faci, Seth?

— Nimic. Citesc ziarele. Cred că nu sunt în stare să înțeleg vremurile, ingineria genetică câştigă teren față de medicină. În curând prevăd că vom fi dați la o parte ca primele automobile.

— Dar ele erau proaste, Seth, erau periculoase, indiferent de viteza cu care mergeau. Te simți şi tu în situația asta?

Privi spre ea şi spuse:

— Judy, şi tu şi eu, amândoi ştim bine că am ajuns în starea pe care psihiatrii o numesc „doctor lezat“.

Îi arătă apoi articolul pe care tocmai îl citea.

— Poftim, citeşte şi tu.

Articolul era intitulat „Vindecătorul bolnav. Crizele din viața medicilor curanți“ şi era semnat de Barney Livingston, doctor în medicină.

— Nu ai fost la facultate cu el?

Seth aprobă din cap.

— Da. Era un om bun. Din acest articol am înțeles că s-a specializat ulterior în psihiatria medicilor. Dacă dai crezare statisticilor sale ajungi la axioma: „A îngriji suferinzi înseamnă alte prăbuşiri“.

— Te mai frământă însă şi altceva, adăugă ea.

— Da. Eu…

Se opri în mijlocul frazei, ca şi cum ar fi vrut să cugete la ceea ce avea de gând să spună. Sau mai bine zis să nu spună.

Judy se duse şi puse cu afecțiune o mână pe umărul lui.

O voce pornită din adâncurile ființei lui, întrebă:

— Unde se va sfârşi oare?

Ea se aşeză pe birou şi i se adresă.

— Aici. Chiar aici şi acum. Vei anunța că eşti indisponibil şi vom pleca undeva departe, ca să-ți revii.

— Ce facem cu copiii?

— Este vorba de o lună şi am putea să-i spunem mamei tale să aibă grijă de ei.

— Mama, Judy? Cred că tu eşti cea care trebuie să-ți revii. Trebuie să-ți amintesc că vorbeşti despre o femeie care la fiecare dată de doisprezece ianuarie, se scoală, pregăteşte un tort şi invită prieteni imaginari să vină şi să cânte „La mulți ani, dragă Howie“.

Imaginea evocată căzu ca un văl greu peste amândoi. Deoarece ei ştiau de când a început întreaga poveste. Atunci când el şi-a „salvat“ fratele, ca să-şi scutească părinții şi pe el însuşi de a fi martorii unei agonii fără speranță şi fără sfârşit.

Ar fi trebuit atunci să tragă concluzia de rigoare. Pentru că fapta sa nu avusese rezultatul dorit. Pentru mama lui, încă nebună de durere, Howie era o stafie vie. Nebunia ei a constituit şi cauza decesului timpuriu al soțului său.

— Bine, Seth, zise Judy, neînduplecată. În acest caz, voi face un târg cu tine. Copiii vor termina şcoala în unsprezece iunie. Pe data de doisprezece vei dezbrăca halatul alb, vei pune deoparte stetoscopul şi vom pleca în călătorie până la Ziua Muncii.

— Şi seringa, adăugă el, îngândurat. Nu vom lua seringa.

Ea îi luă fața în mâinile sale şi zise:

— S-a terminat, Seth. S-a terminat chiar din acest moment. Mai lasă-i şi pe alții să-şi manifeste mila față de ei, Seth. Tu ai făcut destul.

Seth însă mersese mult prea departe. În sâmbăta care trecuse, în timpul nopții, sora Millicent Cavanagh îl văzuse îngrijind un bolnav în Spitalul Militar Lakeshore (unde el lucra o după amiază pe săptămână). Bolnavul, sergentul Clarence T. Englund, un veteran paraplegic din cel de al doilea Război Mondial, era, după aproape treizeci de ani de spitalizare pentru rănile sale, condamnat să moară încet, din cauza unui cancer osos.

Millie fusese cea care găsise pacientul mort la o vizită obişnuită pentru controlul stării bolnavului. A doua zi dimineață certificatul de deces menționa drept cauză un stop cardiac, ca urmare a sechelelor multor boli suferite de către pacient.

În sinea ei era de părere că pe acest certificat trebuia să scrie „omor premeditat".

În decursul celor optsprezece ani, de când lucra la Spitalul Veteranilor Armatei, se ataşase mult de „bătrânul Clarence T.", cum îi ziceau toți. Ceea ce admirase probabil foarte mult la el fusese permanentul său curaj de a îndura – şi chiar reuşind din când în când să mai şi zâmbească în ciuda durerilor.

Cu toate că analgezicele ajunseseră să-i tulbure mintea, fără să-i liniştească şi suferința, cu o noapte înainte îi spusese ceva foarte frumos şi ea putea să-şi reamintească aproape cuvânt cu cuvânt totul.

— Când voi pleca în Paradis, Millie, şi tot acest chin va lua sfârşit, voi sta şi te voi aştepta şi vom trăi împreună în veşnicie.

Apoi îşi reamintea cum spunea:

— Îl voi vedea cât de curând pe Sfântul Petru şi-l voi ruga să ne facă rost de un norişor special pentru noi doi.

Clarence a murit două zile mai târziu.

Din dragoste pentru el, zicea ea, era fericită că luase sfârşit suferința lui pe acest pământ.

Ea îl auzise deseori târguindu-se cu medicii – cu fiecare nou venit la patul lui să-l consulte – să-l ajute să moară.

Jelindu-l, Millie bănuia că el în sfârşit găsise un doctor care-l ajutase să-şi îndeplinească gândul său necreştinesc de a se sinucide de fapt.

Probabil că moartea lui Clarence Englund nu ar fi avut un ecou atât de mare dacă n-ar fi avut loc cu un an înaintea începerii alegerilor.

Chiar şi de ziua sărbătorii „Thanksgiving“, pe care întotdeauna Millie o petrecea împreună cu părinții şi frații săi, ea continuă să rămână pe gânduri, preocupată mereu de acelaşi lucru. Fratele său mai tânăr, Jack, o luă deoparte şi o întrebă dacă are cumva necazuri.

Ea profită de ocazie şi încercă să-şi împărtăşească neliniştea care o apăsa, mai cu seamă că Jack era avocat.

Acesta rămase uimit de cele auzite şi, fără ca ea să înțeleagă de ce, deveni chiar foarte interesat.

— Millie, nu vrei să vii şi să povesteşti toate acestea partenerului meu mai în vârstă de la firma mea?

Ea ezită. Mai avea doar câțiva ani până la pensie şi n-ar fi vrut să aibă complicații.

— Te rog, nu vreau să mă amestec, răspunse ea iritată.

— Hei, ascultă, îți garantez că numele tău nu va apărea absolut *deloc.* Doar povesteşti domnului Walters tot ce mi-ai povestit mie şi cu asta s-a terminat. Noi vom prelua problema şi vom merge mai departe.

— Ce vrei să spui prin problemă? întrebă ea, neliniştită.

— Nu e nimic. De ce-ți faci griji? Şi apoi, îmi vei face *mie* un real şi mare serviciu.

Edmund Walters, partenerul său de firmă, era procuror general al statului Illinois şi nu făcea niciun secret din ambițiile sale politice. Unul din locurile de senator devenise vacant şi Ed se gândea în modul cel mai serios să pună mâna pe el. Şi guvernatorul îşi dorea acest loc.

Dar Edmund avea mai mulți bani pe când guvernatorul avea un avantaj în plus, prin poziția pe care o deținea.

Lui Walters îi trebuia o cauză celebră, cum ar fi fost un caz controversat care să atragă cât mai mult atenția. Orice lucru care l-ar fi scos în evidență şi l-ar fi adus pe ecranele televizoarelor era binevenit pentru că ar fi făcut ca numele lui să se găsească pe buzele tuturor.

Aşa s-a întâmplat că a doua zi era într-o luni, când tânărul Cavanagh veni să-l vadă la birou. Edmund Walters ştiu că pusese mâna pe caleaşca fermecată care-l putea duce la Washington.

— Mulțumesc, Jack, nu voi uita acest lucru. De fapt aş vrea să rămâi aici şi să mă ajuți să studiem şi să formulăm cazul.

— Dar, domnule Walters, încă nu putem vorbi de un caz.

Procurorul general îl țintui cu degetul pe Jack, zicându-i:

— Atunci o să mă ajuți să creez unul.

Se întâlniră din nou la ora patru după amiază. Jack deja avea unele informații care puteau să-l încurajeze în intențiile sale pe procurorul general.

Spitalele veteranilor de război, din punct de vedere legal erau în grija guvernului federal al Statelor Unite, rezulta că FBI-ul putea fi chemat să facă investigații şi să urmărească presupusul medic criminal.

— Sunt veşti bune, Jack, zise Walters, rânjind. Trebuie să luăm legătura cu FBI.

— Deja am luat-o, zise Cavanagh cu satisfacție. Este de acord să vă vedeți mâine dimineață la ora opt, dacă nu vi se pare prea devreme.

— Este chiar foarte bine. Nu trebuie să-ți spun eu că cine se scoală devreme departe ajunge.

Se întâlniră să ia micul dejun într-un restaurant lângă primărie.

Walters se gândi că, deocamdată, cel mai bine ar fi să

nu atragă atenția guvernatorului. *El* era procuror general şi, după toate regulile, cazul acesta îi revenea lui. Chiar printre clienții foarte diverşi ai restaurantului, omul FBI-ului arăta exact ca un om de la FBI. Mai bine zis, arăta ca unul care-şi dădea toată silința să treacă neobservat. Se numea J. P. Sullivan şi oficial avea funcția de agent special. Îi făcea plăcere să-şi spună că este „un luptător irlandez".

Din punct de vedere moral, Sullivan era indignat de ceea ce auzise. Nu numai că aceasta constituia o crimă, dar era în contradicție cu principiile sale. Nimeni nu avea dreptul să decidă privitor la viața şi moartea unui om. Acest drept suprem îi aparține doar lui Dumnezeu.

— Puteți să contați pe FBI, domnule Walters. După cum ne spunea ultimul nostru şef, „omul pe care-l urmărim, totdeauna cade în mâna noastră".

Amândoi fură de acord că deocamdată nu exista nicio dovadă acuzatoare împotriva doctorului Lazarus cu privire la ceea ce acesta i-ar fi putut face lui Clarence T. Era cert faptul că tipul mai procedase aşa şi altă dată şi era logic că va încerca şi pe viitor.

Sullivan urma să-l țină permanent sub observație pe Seth. Va aduce agenți specialişti în calculatoare pentru a urmări toate înregistrările de la spitalele din districtul Cook.

— Dar acest lucru ar putea dura ani de zile, se plânse Walters.

Iar el avea nevoie rapid de nişte dovezi pentru a putea deschide un proces.

— În asta constă cheia, domnule, răspunse agentul. Aceste informații care altă dată ne costau atâta timp şi muncă, acum cu calculatoarele le obținem în câteva minute. Trebuie să ne bazăm pe ele pentru a ne procura ceva dovezi.

— Nu ştiu cum să vă conving de faptul că timpul este esențial în această chestiune, îl grăbi Walters. Nu voi avea somn până ce acest „doctor al morții" nu va ajunge la

răcoare.

— Ha, zise Sullivan, este foarte bine zis „doctorul morții“ – chiar aşa vom codifica acest caz.

Se ridică în picioare.

— Perfect domnule, pornim la treabă.

Procurorul general îi întinse mâna.

— Având în vedere interesul nostru comun, cred că ar fi bine ca întâlnirile noastre să aibă loc aici. Este suficient să transmiteți un mesaj la biroul meu, spunând că vreți să beți o ceaşcă de cafea.

— Perfect domnule, replică Sullivan şi dispăru.

Walters, rămas în picioare câteva clipe, continuă să întrețină focul ambițiilor sale.

Dorința sa era ca „doctorul morții“ să fie adus în boxa acuzaților. Informația obținută de FBI cu ajutorul calculatorului nu conducea la ceva clar. Dar ea confirmă că, în cazul a trei decese similare la spitalul Universitar, Seth fusese pe aproape şi intra pe lista suspecților.

Mai era şi aspectul deloc neglijabil că, în perioada de vacanță, vara, Seth fiind plecat din spital, nu avusese loc niciun astfel de deces din „milă“.

— E al nostru, exclamă Sullivan, lovind cu palma peste plicul aşezat pe masa de restaurant.

— Putem să-l chemăm la interogatoriu? întrebă Walters grăbit.

— Nu-i posibil, domnule. Aceste dovezi sunt bune pentru noi doi, dar nu sunt suficiente pentru a-l încrimina. Nu este de ajuns să-l prezentăm cu seringă şi alte scule medicale, ci avem nevoie de un caz perfect, adică să-l prindem asupra faptului.

— Îl țineți sub observație?

— Zi şi noapte, zise Sullivan. Ştim orice mişcare pe care o face. Avem înregistrat întregul său trecut. Am adus şi un specialist în patologie de la Washington ca să analizeze dosarele celor decedați, în ideea că s-ar putea găsi ceva. Până în prezent, toate autopsiile au arătat că decesele au fost naturale. După cum se vede, nu avem

nimic sigur dacă nu-l prindem asupra faptului.

— Pentru ce dracu' se aşteaptă atâta? Băieții din Birou nu pot face nimic?

— Da şi nu. Ar putea fi foarte riscant…

— Ce, omule, ce? îl presă el.

— Putem să-i întindem o capcană. Adică să găsim şi să ne înțelegem cu o rudă a unui astfel de bolnav grav, care doreşte foarte mult să moară. Este un procedeu utilizat şi care de obicei dă rezultate foarte bune.

— Vrei să spui că acesta nu este un caz izolat? Mai există şi alte locuri în țară unde au loc asemenea fapte?

Agentul aprobă din cap.

— Există o mulțime de astfel de medici, care se aşază în locul lui Dumnezeu, domnule. Sincer vă spun că, dacă aş putea, i-aş spânzura pe toți. Acesta-i şi motivul pentru care mă zbat atâta să-l pun la zid pe acest ticălos.

— Atunci, pentru ce nu-ți pui în aplicare planul?

— Există un mare risc. Am mai avut un caz asemănător şi apărarea a reuşit să convingă membrii juriului că a fost o capcană a poliției şi tipul a fost achitat. După care adăugă, în şoaptă: Acum, fie vorba între noi, cam asta a şi fost.

— Uite ce e, Sullivan, voi ocupați-vă de individ, că de cei doisprezece membri ai juriului mă ocup eu.

Agentul ridică din umeri.

— Bine, domnule, după cum simt eu, va trebui să mai aşteptăm. Un om de felul acesta nu se poate abține să nu repete crima. Dar dacă vreți, putem să-l „ispitim".

Cei doi bărbați se ridicară şi-şi strânseră mâinile.

— Un lucru, domnule Walters, continuă agentul.

— Da?

— Cred că ar fi mai bine să nu ne mai vedem şi nici să nu mai comunicăm între noi, până ce… nu vom avea dovada.

Acum capcana pentru doctorul Seth Lazarus era pregătită.

Madeline Hanson, agent special, era printre primele femei angajate în FBI. Începând din 1972, îşi folosise talentul ei actoricesc de câte ori era solicitată. Bineînțeles că majoritatea misiunilor sale aveau ca scop seducerea unor bărbați la recepții şi, în ciuda pericolului ce-l prezentau, ele ajunseseră totuşi s-o plictisească. În cele din urmă, i se propuse această misiune de provocator, odată cu promisiunea unei avansări în grad în ierarhia FBI.

Îşi petrecu trei zile într-un hotel din centrul oraşului Chicago, unde fu instruită de experți medicali şi psihologi.

Agenții studiaseră deja fişele medicale ale bolnavilor muribunzi din Spitalul Veteranilor de Război din Lakeshore şi găsiseră un candidat, care fără să ştie sau mai bine zis, în mod inconştient, ar fi putut juca rolul de soț pentru ea.

La citirea dosarului Căpitanului Frank Campos, ea se cutremură. El călcase pe o mină terestră în Vietnam, îşi pierduse un picior şi un braț, orbise şi parțial rămăsese surd. O ureche îşi păstrase acuitatea optzeci la sută, iar cu cealaltă nu auzea deloc. Dar ceea ce îl chinuia cel mai mult era o schijă care rămăsese înfiptă în şira spinării. Era inoperabilă, iar durerea era insuportabilă, în ciuda demerolului, a morfinei şi a altor analgezice care i se administrau şi care, cu timpul, îşi pierduseră puterea de a-l calma.

Îi rugase pe medici să-i dea cocaină sau heroină, cu care se obişnuise deja în Vietnam şi care credea el cu disperare că ar putea să-i aline suferințele. Doctorii însă nu călcau legea. Şi astfel, acest erou, rănit al celui mai lipsit de eroism război din istoria Americii, era condamnat la o suferință perpetuă în agonia sa.

O dată, când a fost adus pe terasă ca să ia puțin soare, Frank şi-a adunat întreaga putere pe care a mai găsit-o în el şi a încercat să se ridice singur din cărucior şi să se lase să alunece peste balustradă. Numai vigilența unei

surori l-a salvat de la moarte.

În dosar mai era înregistrat un incident ce avusese loc în ajunul Crăciunului anterior, când Hector, fratele mai mic al lui Campos, venise la spital să-şi vadă fratele, cu un revolver mic în buzunar, hotărât să-i îndeplinească rugămintea, adică să pună capăt suferinţelor sale de neimaginat.

Ironia a făcut ca mâna să-i tremure atât de mult încât cele două gloanţe trase de el să treacă la câţiva milimetri de capul fratelui său, iar infirmierii l-au împiedicat să mai tragă altele. Nu a fost trimis în judecată, întrucât un psihiatru de la poliţie a stabilit că el nu se afla în deplinătatea facultăţilor sale mintale, în schimb, a fost trimis şase luni de zile într-uri institut pentru a sta sub observaţie.

— Doamne, remarcă Madeline, simţind cum i se zbate stomacul, avem de gând să-l ispitim pe „doctorul morţii“ să-l omoare pe acest nenorocit?

— Sigur că nu, Lainie. Noi nu o să aşteptăm să-l omoare.

Ea zâmbi şi zise sarcastic:

— Hai, spuneţi-mi despre ce este vorba, băieţi.

Agentul Sullivan trimise micul grup înapoi la treabă.

— Bine, zise el după o oră, îţi este clar totul, Madeline? Eşti convinsă că ai reţinut perfect toate amănuntele vieţii căpitanului Campos?

Ea se încruntă:

— Băieţi, ceva nu este în regulă. Dacă acest doctor este numai pe jumătate deştept pe cât sunteţi voi, atunci niciodată n-o să-nghită figura cu „soţia îndurerată“. Adică, bietul nenorocit se află în spital de aproape opt ani. Eu oare, ca soţie, unde am fost în tot acest timp?

Sullivan se îmbujoră la faţă:

— Ai o idee mai bună?

— Nu, îl contrazise ea. Încerc numai să par şi eu deşteaptă. Ai nevoie de cineva care într-adevăr să joace rolul unei rude suferinde. Mă gândesc că fratele lui a

încercat deja să-l omoare. *El* o să-l convingă, într-adevăr, pe acest doctor al morții.

Psihologul fu şi el de acord cu părerea lui Madeline.

— Cred că are dreptate. Dacă am reuşi să-l convingem într-un fel pe individ să-i ceară lui Lazarus să-l salveze pe frate-său de la chinuri, ar fi fără fisură.

— Şi, continuă ea, nici curtea n-ar mai putea zice că a fost la mijloc o înscenare a poliției.

Agentul Sullivan se convinse.

— Hei, Madeline, eşti foarte isteață. Acum mă gândesc să joci rolul unei surori – şi în acest fel sa ajungi să-l cunoşti pe acest doctor…

— Aşa te vreau, dragule, cu asta o să-l punem la punct pe bunul samaritean.

Seth îşi termină vizitele din programul său la Spitalul Militar şi mai bifă, în mintea sa, încă o zi de joi din calendar; mai erau trei luni şi, în sfârşit, va fi liber. Împreună cu Judy şi cu copiii vor traversa țara şi vor merge să vadă Yellowstone, Yosemite şi Disneyland. Vor uita de spital, dureri şi povara păcatelor.

În timp ce se îndrepta spre automobilul său, un bărbat mărunt şi negricios se apropie de el.

— Doctorul Lazarus? Avea un uşor accent spaniol.

— Da.

— Sunt Hector Campos. Fratele meu Francisco – i se spune Frank – este pacient al acestui spital.

— Cred că nu este bolnavul meu, replică Seth.

— Se găseşte la un alt etaj, nu la cel unde lucrați dumneavoastră. V-am aşteptat ca să vă rog să-l luați în grija dumneavoastră.

— Îmi pare rău, domnule, replică Seth. Eu am aici program redus şi sunt convins de altfel că fratele dumitale este bine îngrijit.

— Vă rog, doctore, îl imploră Hector, pentru numele lui Dumnezeu, vă rog să-i citiți măcar dosarul.

Zicând acestea îşi descheie cămaşa şi scoase la iveală

un plic pe care-l puse în mâinile lui Seth.

— De ce tocmai *eu* trebuie să citesc acest dosar, domnule Campos? întrebă Seth, ridicându-şi privirea.

Omul dispăruse, lăsându-l pe Seth încremenit, cu plicul în mână. Era îngrozit.

Seth se străduí să citească documentele medicale fără să se lase pradă emoției. Era ferm hotărât să nu se lase pradă emoției. Era ferm hotărât să nu se lase copleşit de milă. Găsi locul unde se menționa întâmplarea cu fratele ofițerului, care încercase cu disperare de a pune capăt suferințelor insuportabile ale lui Frank. Deduse din ceea ce citea că făcuse acest gest fiind înnebunit de mâhnire.

Tocmai atunci intră Judy în biroul său îmbrăcată în halatul de casă şi se aşeză pe canapea.

— Sunt aici, Seth, spuse ea încet. Şi nu plec până ce nu-mi vei povesti despre ce este vorba. Ştiu ce ai acolo în mână şi te întreb ce ai de gând să faci? Am stabilit o dată că s-a terminat, dar văd că tu continui. Mă întreb dacă vom reuşi să ne oprim vreodată?

— Nu e vorba de „noi“, răspunse el cu stoicism. Responsabilitatea este a mea.

— Îmi pare rău, Seth, îi contrazise ea. Eu împart viața cu tine şi întreaga vină, totodată.

— Doar *sentimentul de* vinovăție, o corectă el.

— Cel puțin, hai să discutăm.

El îi făcu o scurtă prezentare a îngrozitoarelor mutilări ale căpitanului Campos.

— Oh, Doamne, răspunse ea. De ce nu l-au lăsat mai bine să moară pe câmpul de luptă? Tot ea însă conchise cu o amară ironie: Presupun că ar fi mărit numărul victimelor de război ale Statelor; Unite. Acum acest om nenorocit se află acolo şi inima lui bate ca un ceas care nu măsoară nimic.

— Vreau s-o fac, zise Seth calm. Pentru amândoi frații. Asta nu-mi va păta mai mult mâinile de sânge decât până acum.

— Dar, Seth, în Spitalul Armatei este mult mai periculos. Tu lucrezi doar o zi pe săptămână. Dacă vor începe cercetările, vor putea să-şi dea seama că moartea a survenit în timp ce te aflai acolo.

— M-am gândit şi eu la asta, zise el. Voi găsi un motiv plauzibil, ca să revin după cină. Locul acela este total pustiu seara. Nu se aseamănă situaţia cu cea din spitalul nostru, unde vizitatorii mişună peste tot. Mai degrabă seamănă cu casa fantomelor celor pe care nimeni nu vrea să-i vadă.

— Seth, nu trebuie. Tu eşti… Nu te simţi bine. Nu eşti în stare să…

— Vrei să spui că sunt nebun? o întrerupse el, ridicând tonul, lucru necaracteristic pentru el. Desigur că sunt nebun. Ucid, de atunci, de când cu fratele meu Howie, de când…

— Dar toate au fost fapte care au pornit dintr-un sentiment de milă, protestă ea.

— Milă, murmură el sumbru. Mă întreb dacă *eu voi* ajunge vreodată să mă bucur de mila lui Dumnezeu pentru ceea ce am făcut.

Tăcură amândoi. Se scurse un minut, apoi un sfert de oră. Încet, încet, îl observă cum se întinde pe spate în fotoliul său şi adoarme. Ea stinse lumina şi se încolăci pe canapea pentru a rămâne aproape de el.

Decizia era luată. Nu-i va spune nimic lui Judy. Va găsi un motiv să facă un drum acolo, într-o zi diferită de joi, aşa că nu va trebui să-i spună. Dar întâi era necesar să-l vadă pe acel biet estropiat Frank Campos.

La terminarea vizitei de joi a bolnavilor lui, îşi luă la revedere şi, în loc să coboare cu liftul, urcă scara la etajul cinci. Fu destul de dificil să-l găsească pe cel care fusese căpitan în infanteria marină. Toţi din această secţie erau mutilaţi şi izolaţi de societate, deoarece nimeni nu dorea să-şi mai reamintească despre ororile din Vietnam.

Nici în zilele când lucrase la anatomie patologică nu

văzuse asemenea răni înspăimântătoare, asemenea ulcerații, asemenea desfigurări triste ale ființei umane.

În cele din urmă îi găsi. Ridică plăcuța ce atârna la capul patului şi citi: „Campos, Francisco R, căpitan, infanteria marină a Statelor Unite“.

Din însemnările menționate, rezulta că putea să audă şi să vorbească destul de greu, aşa că Seth îl întrebă:

— Căpitanul Campos?

— Hâm? gemu figura bandajată.

— Mă înțelegi când îți vorbesc, Frank?

Primi răspunsul printr-un geamăt, care voia să fie afirmativ.

— Ai dureri mari?

De data aceasta răspunsul fu o serie de gemete de durere, care nu mai aveau nevoie de vreo altă explicație.

— Căpitane, doreşti uneori să se termine cu toate aceste chinuri? Vreau să spun, ca să se termine totul şi să mori?

Se auzi un geamăt, într-un fel, ce nu putea fi interpretat decât ca o implorare.

— Înțeleg, răspunse Seth blând. Mă voi întoarce din nou cât de curând ca să te văd.

Înainte de a pleca, Seth auzi o bolborosire din partea mutilatului, ce părea să spună: „Îți mulțumesc Doamne, îți mulțumesc“.

În timpul în care vorbise cu Frank, Seth zărise semnele de dragoste ale familiei lui, aşezate pe micuța măsuță, alături de patul bolnavului. Era un crucifix, precum şi nişte flori de la Hector.

Dar ceea ce nu văzuse el era microfonul instalat acolo de agentul Sullivan.

Substanța la care se gândise era morfina, fiindcă nu era detectabilă. Strategia sa era simplă şi eficientă. Va veni imediat după cină, când tăvile şi vesela făceau suficient zgomot, cu două ore mai înainte de a se începe vizita obişnuită pentru verificarea stării bolnavilor.

Seth îşi parcă maşina, îți îmbrăcă halatul alb şi cu seringa plină în buzunar, urcă scările la etajul cinci, îndreptându-se fără să atragă atenția spre patul căpitanului Campos. Acesta părea că se odihneşte liniştit şi împăcat.

Ar putea s-o facă chiar acum şi Frank să nu se mai trezească niciodată în chinuri. De fapt, deja stătuse cu el de vorbă şi, practic, avea consimțământul său.

„Haide, Seth şi termină o dată“, îşi zise el. „Trage draperia din jurul patului, injectează-l şi pleacă“.

Numai că el avea protocolul lui. Avea codul său de etică.

— Căpitane Campos, mă auzi? începu el. Sunt doctor Lazarus. Am venit să te ajut şi să-ți alin durerile. Am venit să te ajut să adormi pentru totdeauna. Dacă eşti de acord, îți voi face o mică injecție, care va pune capăt tuturor suferințelor.

Aşteptă un răspuns, dar acesta nu veni. Se apropie mai mult de militarul mutilat. Omul nici nu respira, „Iisuse, era *mort”.* Seth fu prea şocat ca să reuşească să plece imediat. Deodată, draperia care izola patul căpitanului Campos se dădu în lături şi Seth se trezi înconjurat de un grup de oameni îmbrăcați toți în aceeaşi costumație lugubră de culoare cenuşiu închis.

Unul dintre ei îşi prezentă legitimația şi se prezentă.

— Sullivan de la FBI. Sunteți arestat pentru asasinarea acestui militar.

CINCIZECI

„FBI pune mâna pe doctorul morții“

Titlurile țipătoare ale ziarelor stârniră isteria mulțimii, o adevărată nebunie în care Seth Lazarus fu prins ca într-un vârtej. Ziariştii cinici exploatau la maxim paranoia uşor de dezlănțuit cu titluri ca: *Medicul meu are putere de viață şi de moarte în mâinile sale... Dacă, dintr-un motiv oarecare, nu mă simpatizează, ar putea să mă ucidă fără să fie pedepsit...*

Ştirile că acest răufăcător de doctor Lazarus acționase depăşind orice fantezie au reuşit să facă din Seth un obiect al urii şi al fricii, stârnind indignare şi resentiment.

Mai mult decât orice, stârnea curiozitatea.

Pentru Judy, fiecare nouă zi însemna începutul unui nou coşmar. Era aproape imposibil să mai trimită copiii la şcoală pentru că se iveau mereu şi pretutindeni fotografi, de care nu reuşea să scape. I se părea că întreaga omenire vorbeşte despre soțul ei, tatăl copiilor, şi despre ceea ce a făcut el.

Pentru majoritatea formată din oameni zgomotoşi, Seth era un monstru. Ajunseseră să se teamă de faptul că, mergând într-un spital, s-ar putea expune unuia de teapa lui. Foarte mulți o sunau pe Judy şi o amenințau în mod obscen şi oribil.

Erau şi dintre aceia care nu îndrăzneau să vorbească într-o astfel de atmosferă încinsă, care-l considerau pe Seth un bărbat curajos, un adevărat erou.

Cazul său judiciar se punea pe rol aproape în toate casele din America. Soții îşi întrebau soțiile: „Dacă m-aş afla în nişte chinuri îngrozitoare, tu ai cere unui doctor ca acesta să mă omoare?“

Alții îşi puneau întrebarea: oare cât de mulți doctori ai morții erau încă ascunşi şi nedescoperiți? Şi oare cât de mulți bolnavi, în afara căpitanului Campos au fost ucişi de doctorul din Chicago?

La editorii de ziare, soseau avalanşe de scrisori. Liniile de demarcație erau clare: „Dreptul la Viață contra Dreptului la Moarte“. Se desfăşura campionatul moralei.

Existau şi oameni care mergeau la biserică şi se rugau pentru mântuirea lui Seth.

Erau cazuri, cum era cel al familiei Carson, a căror mamă, mulțumită lui, fusese scutită de chinuri. Dar singurul lucru pe care-l puteau face era doar să se roage. Dacă ar fi venit să depună mărturie în favoarea lui Seth nu ar fi făcut decât să adauge un plus la gravitatea acuzațiilor ce i se aduceau.

Unele familii erau de-a dreptul alarmate în privința securității lor. Dacă, de exemplu, doctorul era un tip răzbunător şi divulga nume? În acest caz ar fi fost considerați drept complici?

Nebunia care se instalase în jurul familiei Lazarus transformase fiecare zi într-un circ macabru în care procurorul general Walters era şef de ring. Figura acestuia devenea tot mai celebră. Întotdeauna găsea să acorde presei câteva minute din prețiosul său timp liber.

Nici agentul Sullivan nu era omul care să rămână deoparte. Ca agent special, deci o personalitate în cadrul FBI-ului, se lăsa fotografiat şi intervievat. Dovedi că are o imaginație bogată. Acorda întotdeauna mare atenție termenilor „pretins“, „presupus“ şi altora de felul acestora. Zâmbind cu viclenie, răspundea: „Nu pot face niciun comentariu asupra acestei probleme, pentru moment“ şi astfel dădea impresia că răspunde reporterilor, dar fără să rişte să se implice.

Toate acestea se întâmplau dincolo de pereții închisorii unde acuzatul era acum deținut. Întrucât procurorul fusese atât de convingător şi reuşise să-l declare „un criminal foarte periculos pentru populație“, judecătorul îi refuzase lui Seth eliberarea pe cauțiune.

Din clipa arestării sale, Seth fusese cuprins de spaimă şi starea aceasta se accentua cu fiecare zi ce se scurgea. Agenții FBI simțeau o adevărată plăcere în a-l chinui.

Recurgeau, în acest scop, la mici şicane, cum era de exemplu, să tragă cu putere de cătuşele lui, să-l împingă cu bruschețe în maşină şi alte drăgălăşenii de acest fel.

Dar cea mai insuportabilă nu era durerea fizică, ci umilirea la care era supus. Funcționarii poliției şi oamenii FBI-ului râdeau de el în permanență, cu fraze de felul: „Cine o să-ți fie avocat, Jack Spintecătorul?“

De fapt, nici nu avea un avocat. Venise la el, într-adevăr, acel băiat drăguț, Murray, cu care fusese coleg la liceu şi care-l ajuta la formalitățile de plătire a impozitelor şi dăduse în judecată pe cineva care-i accidentase maşina. Pentru Murray, însă, era clar că acest caz îl depăşea.

— Regret, Seth, zise el, dar am să-ți fac rost de un avocat excelent. Voi apela la prietenii mei din New York să-mi spună care este cel mai bun avocat…

Seth stătea nemişcat ore întregi în celula lui, neştiind ce să facă. Aştepta cu mare nerăbdare vizita zilnică a lui Judy. Ea era pentru el speranța şi sâmburele de rațiune care îl ținea să nu înnebunească.

— Am trimis copiii la Naomi, în Indianapolis, raportă Judy. A spus să stăm liniştiți, ea va avea grijă de ei, cât timp va fi necesar. Întotdeauna ți-am spus că sora mea este o fată bună.

El dădu din cap, apoi murmură:

— Doamne, pentru ce mă aflu eu aici? Pentru ce sunt persecutat? Aceşti oameni n-au niciun fel de milă?

„Nu“, gândi Judy în sine, „mila s-a împărțit în mod inegal în lume. Tu ai avut prea multă, iar ei prea puțină’.“

— Ce se întâmplă cu avocatul? întrebă el.

— Murray face tot ce poate. El susține că ne trebuie cineva care să fie suficient de puternic, să reziste procurorului general la proces. Walters este un tip al dracului de isteț şi are ambiții politice. Murray spune că ne trebuie un Perry Mason sau Mark Sylbert.

— Sylbert? renumitul campion al cauzelor pierdute? Este cazul meu chiar un caz pierdut? Oricum, cred că nu

avem posibilități să-l plătim.

— Nu avea nicio grijă. Am să vând casa, Seth… chiar orice, ca să te ajut.

— Oh, te rog, gemu el, ținându-şi capul în mâini. Scoateți-mă odată de aici.

Îl cuprinse în brațe. Întotdeauna fusese un om slăbuț dar acum părea fragil de tot – atât fizic, cât şi psihic. Judy se hotărî pe loc să meargă la biroul lui Sylbert şi să insiste până ce avocatul va consimți s-o primească.

A fost cel mai scurt asediu din istorie. Din clipa în care secretara anunță noul client care venise fără să fie programat, domnul Sylbert porunci ca Judy să fie imediat condusă în biroul său.

Pentru prima dată într-o săptămână, ea simți că ar putea să întâlnească un prieten în această lume sălbatică şi rea.

În timp ce secretara o conducea de-a lungul culoarului, îi spuse confidențial:

— Vă rog să nu vă surprindă cumva zgomotul pe care-l veți auzi în vocea domnului Sylbert, pentru că dânsul tocmai a suportat o operație.

— Ce fel de operație? întrebă Judy.

— Se numeşte, laringoctomie. Este o…

— Cunosc, răspunse fosta asistentă medicală Judy, i-au extirpat coardele vocale.

Secretara încuviință din cap.

— A dat dovadă de un mare curaj. Zilnic vine un specialist în domeniul vorbirii şi-l ajută să învețe cum să folosească un aparat electronic pe care i l-au implantat în gât, aşa că el trebuie acum să învețe să vorbească din nou. Sună încă puțin cam… nu ştiu cum să spun… ca şi când ar vorbi o fantomă. Trebuie numai să vă obişnuiți.

„Eu mă voi obişnui“, gândi Judy, „dar juriul?“

Cu toate că fusese avertizată, Judy nu-şi putu stăpâni totuşi o stare de şoc, când îl auzi pentru prima oară pe

avocatul cu părul alb, cum se serveşte de maşinăria sa.

— Bună, doamnă Lazarus. Luați loc.

Nu era numai un sunet metalic, pornit dintr-un mic difuzor, ci era o voce care părea să vină din fundul unei fântâni adânci.

— Sunt convins că secretara mea v-a explicat motivul pentru care nu mai pot cânta la Opera Metropolitan, glumi el, scoțând cu dificultate fiecare cuvânt. Deocamdată nu voi vorbi mult în curtea cu juraţi, până ce nu voi stăpâni această drăcie. Dar se găsesc destui băieți capabili în biroul meu, care se pot descurca de minune în acest proces. Sunt bucuros că ați venit la mine. Din cele citite în presă, am constatat că există interesele unor grupuri puternic preocupate să transforme cazul soțului dumneavoastră într-un proces-spectacol. Acest lucru îl pune într-o postură foarte periculoasă pe soțul dumneavoastră.

Judy gândi: *„Are de gând să preia căzul.* Chiar dacă nu poate vorbi, oricum, la operație nu i-au scos şi creierul“. Imediat însă, ea îşi dădu seama că nu pusese a doua întrebare importantă.

— Domnule Sylbert, Seth câştigă destul de bine, dar nu suntem nişte oameni bogați.

Avocatul o întrerupse cu o fluturare a mâinii şi spuse cu acele tonuri răguşite:

— Nu vă faceți probleme în privința taxei, doamnă Lazarus. Suntem o firmă care prețuieşte mai mult legea decât onorariul. Chiar îi plătim pe clienții care susțin cruciada noastră morală. De exemplu, tocmai am câştigat un caz uriaş, împotriva trustului farmaceutic „Eagle“ pentru că au scăpat din vedere să facă precizarea că, administrarea Saranacului pentru grețuri în timpul sarcinii la femei, poate provoca malformații la copii.

— Da, am citit despre aceasta, remarcă Judy, a fost într-adevăr o realizare minunată.

— Colegul care a pledat în acest caz este cel mai nimerit pentru a prelua cazul dumneavoastră. Este un

băiat excepțional, care şi-a luat diploma în drept în numai doi ani de zile. Este un martor de specialitate în acțiunile judecătoreşti importante ce se referă la delictele medicale. Bineînțeles, vom pregăti cazul împreună. Permiteți-mi să-l invit aici pentru a nu fi nevoie să povestiți de două ori.

Deschise microfonul şi zise:

— Vrei, te rog, să-l inviți aici pe doctor?

Judy fu intrigată:

— Ați spus doctor?

Sylbert aprobă cu capul:

— Da, este doctor *şi* avocat. Dacă ați şti ce grozav a fost când a condus interogarea martorilor de specialitate din cazul Eagle – i-a făcut să se simtă ca nişte şcolari care abia învățaseră primele lecții de chimie. De fapt, imediat ce a început să pulverizeze adversarul, „Eagle“ a ridicat mâinile în sus şi s-a predat.

În acel moment îşi făcu apariția Bennett Landsmann.

— Bună, o salută el pe Judy, întinzându-i mâna. Sunt fericit că ai venit la noi. În parte, pentru că toată treaba asta blestemată este un fotbal politic şi, în parte, pentru că soțul dumitale mi-a fost coleg la Facultatea de Medicină.

— Îți dai seama, Ben, interveni Sylbert cu un ton glumeț, că acest lucru poate fi folosit împotriva ta.

Bennett zâmbi plin de încredere.

— Mark, de câte ori îmi arăt fața mea neagră în tribunal, ştiu că există deja resentimente față de mine din partea juriului. Dar, în mod obişnuit reuşesc să mă descurc.

Întorcându-se spre Judy, zise:

— Doamnă Lazarus, puteți să ne povestiți totul, de la început până la sfârşit?

După numai douăzeci de minute, Bennett era în culmea indignării. Reuşi s-o asigure pe Judy că au existat deja mai multe cazuri în care aşa-numiții „ucigaşi din milă“ au fost dezvinovățiți de către juriu, atunci când

acesta era făcut să înțeleagă condițiile speciale – de obicei o solicitare unanimă din partea familiei, de a curma suferințele bolnavului.

Trebuia să se țină seama că Walters folosea acest proces ca pe o rampă de lansare şi că deci nu va fi uşor.

Prima urgență era eliberarea lui Seth pe cauțiune.

Spre satisfacția soților Lazarus, Bennett a pledat cu mare succes, iar Seth a fost eliberat – temporar – pentru o cauțiune de o sută de mii de dolari, achitați de către firma lui Ben.

Ben îi sfătui pe Seth şi Judy că este în interesul asigurării persoanelor şi a liniştii lor să locuiască undeva la un hotel, ca anonimi.

Şi soții Lazarus căzură de acord.

— Aveți grijă şi hrăniți-l, îi spuse Bennett lui Judy. Mâncarea din închisoare nu i-a priit.

Cu toate că era destul de slăbit, ca urmare a şocului încarcerării, Seth se duse şi-l luă de braț pe Bennett, zicând:

— Nu voi uita asta niciodată, Ben. Noi ne-am cunoscut destul de puțin în facultate şi, cu toate astea, tu îți expui reputația pentru apărarea mea.

— Nu, îl contrazise Bennett. Eu nu fac aceasta numai pentru tine, ci şi pentru pacienții pe care tu i-ai ajutat. Dumnezeu ştie că aş putea înşira destule cazuri, în care chirurgii cu care lucram descopereau câte un cancer generalizat în toate organele pacientului şi îi spuneau anestezistului să-l facă să „doarmă mai profund“. Dar niciodată ei nu-l trezeau să-l întrebe şi să-i ceară consimțământul.

— Ar veni cineva dintre ei să depună mărturie? întrebă Seth.

— Nici gând, răspunse Bennett, şi-ar băga singuri capul în laț. Ei nu sunt cuprinşi de o *asemenea* compasiune.

De fapt, aceasta era cheia problemei: să încerce să convingă un doctor – sau dacă aveau puțin noroc, chiar

trei sau patru – care să accepte să depună mărturie că fapta lui Seth nu a constituit o violare a eticii, întrucât se încadra în primele îndatoriri ale unui medic, de a-i uşura suferinţele bolnavului.

Procesul fusese programat pentru prima zi de luni din luna noiembrie. Bennett înţelese că trebuia să înceapă să sondeze întreaga comunitate a medicilor, pentru a găsi câţiva suficient de curajoşi ca să se prezinte şi să vorbească în apărarea lui Seth.

Deja se ajunsese în mijlocul verii şi el încă nu găsise nici măcar un singur martor de specialitate. Chirurgii – prietenii săi din Boston şi New Haven – fie că negau faptul că ar fi făcut vreodată ceea ce susţinea Bennett că *i-a văzut* făcând, fie că refuzau pur şi simplu să depună mărturie, prevalându-se de legea nescrisă că doctorii nu trebuie să critice actele confraţilor lor.

„La dracu", gândi el exasperat, „o să trebuiască să depun ca martor chiar eu însumi".

Întrucât timpul rămas până la proces era insuficient, Mark Sylbert se văzu nevoit să solicite curţii o amânare.

Nici procurorului general Walters nu-i convenea câtuşi de puţin luna noiembrie, pentru că ar fi însemnat ca procesul să aibă loc *după* alegeri şi să rateze astfel impulsul politic pe care conta. De aceea el solicită ca procesul să se reprogrameze la o dată *mai devreme.*

Acest lucru era bineînţeles ceva scandalos şi nedrept. Dar Edmund Walters nu activase degeaba prin secţiile de partid în ultimii douăzeci de ani. Avea suficiente relaţii şi cunoştinţe.

În concluzie, procesul fu devansat pentru prima săptămână din *septembrie.*

Bennett explodă iar Sylbert luă foc. Amândoi obiectară, dar fără niciun rezultat. Procesul se apropia, iar ei cu toate că aveau suficiente gloanţe, se găseau complet lipsiţi de arme.

Într-o seară, pe la mijlocul lui august, Bennett îi comunică prin telefon lui Barney întreaga sa

nemulțumire. Se hotărâse ca în noaptea aceea să continue să telefoneze până ce toți medicii de pe coastele de Est *şi* Vest îşi vor părăsi cabinetele ca să vină în ajutor.

— Este o ruşine condamnabilă, zise Barney furios. Numi vine să cred că pot exista atât de mulți medici egoişti şi indiferenți, când se află în pericol viața unui om şi mai cu seamă când aceia este chiar unul dintre ei.

— Ascultă, Barn, zise Bennett plictisit, dacă aş putea să-ți extrag numele tuturor distinşilor vindecători din țara noastră care au refuzat să depună mărturie pentru noi, cartea ta ar deveni un veritabil „Who's Who" al medicinii americane.

— Partea adversă posedă artilerie grea?

— Îți arde de glume? exclamă Bennett. Au pregătit un întreg batalion, gata să vină şi să condamne eutanasia. Deodată, meseria de medic a ajuns să fie considerată ceva sacrosanct. Nici n-o să-ți vină să crezi dacă-ți spun cine este eminentul lor martor de specialitate, vei fi chiar stupefiat. Ei bine, nu e nimeni altul decât decanul Courtney Holmes!

— Holmes? Cred că glumeşti. Pentru ce ar veni să depună mărturie împotriva unui fost student de-al lui?

— Păi, spre meritul său, am auzit că au trebuit să-i trimită citație. Mai există şansa ca el să fie atât de deştept încât să nu depună mărturie împotriva lui Seth.

— Eu cu ce te-aş putea ajuta, întrebă Barney.

Bennett se gândi puțin, apoi zise:

— Poți face un lucru, Barn. Hector, fratele celui decedat a avut nişte probleme psihice. Vrei tu să iei legătura cu el şi să verifici, cu experiența ta de specialist, dacă este apt pentru a depune mărturie?

— Sigur, Ben, sigur. Dar de ce vrei să apelezi la o persoană instabilă psihic ca să vină ca martor?

— Ascultă, Barn, îi zise vechiul său prieten, nu-ți poți da seama? Nimeni cu mintea întreagă nu va veni să depună mărturie în sprijinul acestor apărători.

— Nu ai deloc haz, Landsmann.

— Te asigur, Barney, că nu râd deloc. Cât de repede poți veni?

— La sfârşitul săptămânii e bine?

— Foarte bine. Voi reprograma toate întâlnirile şi te voi aştepta la aeroport. Adu-o şi pe Laura şi vom avea o minireuniune. Şi primeşte mulțumirile mele pentru că ai curajul să rişti.

— Nu, Ben, Seth este cel care în realitate are capul pe butuc.

Închise telefonul şi se întoarse către Laura.

— Uite, Castellano, ce părere ai să ne petrecem sfârşitul de săptămână în Windy City?

— Grozav. Dar nu pot merge.

— Hei, fii serioasă, fetițo. Oare nu avem un contract încheiat între noi cu privire la petrecerea weekendurilor?

— Vreau să spun că nu pot zbura, Barn.

— Cum adică, e un nou fel de fobie?

— Este ceva nou, dar nu chiar fobie. Sunt însărcinată.

CINCIZECI ŞI UNU

„Linişte! Linişte, intră Curtea Districtuală din Illinoisul de Nord, Statele Unite. Ridicați-vă, intră domnul judecător Julius Novak“.

Pe podium urcă un areopag de robe negre cu fețe colțuroase, tăiate ca în stâncă. Se aşezară fără nicio ceremonie, privind direct spre avocații din fața lor.

— Foarte bine. Azi vom dezbate acțiunea „Statele Unite împotriva Lazarus“. Avocații sunt pregătiți?

Aglomerația mare, precum şi căldura sufocantă din Chicago care pătrundea de afară, transformaseră sala de şedințe într-o adevărată etuvă în ciuda existenței aerului condiționat.

Mark Sylbert se ridică cu oarecare dificultate şi răspunse cu o demnitate care anula sunetul hârâit al vocii sale.

— Suntem gata, domnule preşedinte.

Cu toate că protocolul cerea ca într-un caz federal procuratorul să fie reprezentat de un avocat al Statelor Unite, Ed Walters manevrase cu abilitate să dețină el rolul principal, iar reprezentantului guvernului, tânărul Rodney Brooke să-i rezerve doar rolul de a rosti o singură frază:

— Da, domnule preşedinte.

În acest moment, Walters sări în picioare, ieşi din spatele pupitrului său şi merse în centrul sălii.

Se întoarse spre juriu şi, cu atitudinea unui tenor de operă hotărât să-şi copleşească auditoriul cu o arie magnifică, începu:

— Domnule preşedinte, onorată instanță, doamnelor şi domnilor juraţi, acuzarea de astăzi vine să arate, dincolo de orice îndoială, că în data de doisprezece martie în acest an, acuzatul, doctorul Seth Lazarus, doctor în medicină, în mod voit şi premeditat, l-a ucis pe căpitanul din infanteria marină a Statelor Unite, Francisco Campos,

pacient al Spitalului Veteranilor Lakeshore.

După ce spuse acestea, îşi scoase ochelarii şi începu să scruteze cu privirea feţele membrilor juriului.

— Cazul pe care-l audiem azi are o însemnătate ce depăşeşte cadrul acestui tribunal. Acest caz implică principiile fundamentale ale societăţii noastre bazată pe legi.

Colegii mei care reprezintă apărarea, maeştrii Sylbert şi Landsmann vor argumenta că ceea ce a făcut acuzatul se încadrează în „omorul din milă“. Dar aceasta nu înseamnă decât însăşi mărturisirea vinovăţiei. Deoarece, cu excepţia cazurilor de autoapărare sau a dereglărilor mintale *nu există nicăieri* vreun cod de lege care să fie de acord cu omorul pornit din ură sau din milă.

Acuzarea este conştientă că, înainte, acuzatul a fost considerat ca fiind un doctor dotat cu multă înţelepciune şi compasiune. Totuşi, vom dovedi, cu ajutorul martorilor de specialitate, că a acţionat complet în afara legilor ucigându-l pe căpitanul Campos.

Judecătorul Novak întrebă apoi apărarea dacă pentru început are de făcut vreo declaraţie.

Sylbert se ridică iarăşi în picioare şi cu vocea sa aspră şi cu tonalitate metalică, răspunse:

— Nu avem niciuna, domnule preşedinte. Suntem convinşi că acuzarea nu va putea să dovedească într-o manieră categorică vinovăţia acuzatului.

Din nou în luminile rampei, Walters îl chemă la bară pe agentul special John Patrick Sullivan. Omul FBI-ului se aşează comod în locul care îi era destul de familiar, de altfel.

Walters îşi începu interpelarea.

— Agent Sullivan, ne puteţi spune cum a fost implicat FBI în acest caz?

— Da, domnule, conform capitolului optsprezece din codul penal al Statelor Unite, orice act de încălcare a legii, comis pe teritoriul federal, intră sub jurisdicţia noastră. Acţiunile doctorului Lazarus mi-au fost aduse la

cunoştinţă printr-o soră de la Spitalul Veteranilor, care a fost mirată de moartea bruscă a unui pacient şi neliniştită deoarece criminalul ar putea repeta fapta. De aceea, Biroul nostru l-a urmărit pe acuzat zi şi noapte şi a obţinut aprobarea de a plasa un microfon în apropierea patului pacientului, căpitanul Campos.

— Pentru ce? întrebă Walters.

— Pentru că aveam toate motivele să credem că următoarea sa victimă va fi căpitanul Campos.

— Ce v-a determinat să credeţi acest lucru?

— Ştiam că fratele mai tânăr al căpitanului încercase să-l ucidă în preajma Crăciunului trecut. Bietul băiat avea o obsesie de a încerca să găsească un mijloc să curme suferinţele fratelui său. Sullivan se corectă însă repede: Sau ceea ce el presupunea a fi suferinţe.

— Şi ce concluzie aţi tras în urma înregistrării?

— L-am auzit pe doctorul Lazarus spunându-i căpitanului Campos că intenţiona să-l ucidă.

— Cum a reacţionat căpitanul Campos?

— Evident că acesta era tulburat, dar era total infirm şi fără nicio posibilitate de a-şi comunica temerile restului personalului medical.

Bennett interveni, furios.

— Obiecţie! Din această bandă înregistrată rezultă în mod concluziv că acel căpitan, cu toate că era un mutilat, era totuşi lucid şi avea suficiente resurse fizice pentru a comunica.

Walters se întoarse şi se adresă direct avocaţilor apărării.

— Sunteţi de acord că banda este o înregistrare autentică a faptelor?

— Absolut, răspunse Bennett.

Curtea începu să se agite. După ce se aduse un casetofon, Walters anunţă, ca un maestru de ceremonie:

— Domnule preşedinte, doamnelor şi domnilor juraţi, veţi asculta aşa-numita conversaţie între căpitanul Campos şi acuzatul, doctor Lazarus.

Cu un gest actoricesc, procurorul apăsă pe butonul de pornire. Întreaga Curte auzi cum Seth îl întreba pe militarul invalid dacă-l poate înțelege, precum şi jalnicele scâncete cu care acesta îi răspundea la întrebări. Când el îl întrebă pe pacient dacă are dureri şi dacă ar vrea să moară, se auzi din nou o altă serie de gemete. În final, îl auziră pe Seth, zicând: „Mă voi întoarce cât de curând să te văd, domnule“.

Walters opri aparatul şi privi spre juraţi cu o satisfacție nedisimulată.

— Domnilor şi doamnelor, las la latitudinea dumneavoastră să decideți dacă acele silabe chinuite, acele sunete lipsite de înțeles, îndrăznesc să le numesc chiar animalice – pot fi luate în considerație sau cumva mai degrabă exprimau frica, întrucât victima nu avea alt mijloc de comunicare cu lumea exterioară.

Seth îşi prinse fruntea în mâini. Câteva rânduri mai în spate, Barney îşi puse încurajator mâna pe pumnul încleştat al lui Judy.

Bennett întrerupse.

— Obiecție, domnule preşedinte. Acestea reprezintă concluzii care trebuie păstrate pentru sfârşitul procesului.

Novak aprobă dând din cap:

— Se reține şi, adresându-se lui Walters, îi porunci: Treceți la următoarea întrebare, domnule procuror.

Walters reveni la funcționarul FBI şi întrebă:

— Ne puteți spune ce ați făcut după ce ați auzit propunerea acuzatului – promisiunea acestuia de a-l ucide pe căpitan?

— Desigur. Am avut doi agenți în subsol, pentru a urmări înregistrarea, aşa că, de îndată ce am auzit ceva incriminator, am intervenit al naibii de repede. Adăugă apoi, scuzându-se către juraţi. Iertați-mi modul de exprimare, dar noi ne străduiam să salvăm o viața.

Întorcându-se iarăşi către Walters, conchise:

— Îmi pare rău că trebuie să fac precizarea, dar

acuzarea rezultă de fapt din înregistrarea ce urmează.

Cu un alt gest de actor, procurorul general apăsă pe butonul casetofonului şi Seth fu auzit spunând: „Căpitane Campos, mă auzi? Sunt doctor Lazarus. Am venit să te ajut şi să-ți alin durerile. Am venit să te ajut să adormi pentru totdeauna. Dacă eşti de acord îți voi face o mică injecție, care va pune capăt tuturor suferințelor“.

Walters opri aparatul şi-l întrebă pe martor:

— Cum ați reacționat dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră la auzul acestora?

— Am alergat cât de repede am putut. Dar mă tem că doctorul Lazarus a fost mult mai rapid decât noi şi, în momentul în care am ajuns, el îl ucisese pe căpitanul Campos.

— Obiecție! strigă Bennett. Terminologia utilizată de acuzare presupune deja vinovăția.

La aceasta, judecătorul Novak replică:

— Se reține obiecția, doctore Landsmann. Atenționez juriul să nu ia în considerație ultimele declarații ale agentului Sullivan.

Fără să se tulbure şi plin de curtoazie, Walters conchise:

— Agent Sullivan, vă felicit pentru modul în care ați acționat în acest caz.

— Mulțumesc, domnule.

Omul FBI-ului dădu să părăsească scaunul martorului, dar îşi aminti imediat că trebuia să răspundă şi întrebărilor apărării.

— Agent Sullivan, începu Bennett, aş dori să interpretați ultima parte a benzii şi să ne explicați ceea ce presupuneți că s-a întâmplat.

— Eu nu presupun, domnule Landsmann, răspunse Sullivan iritat. Eu *ştiu.* Sunt ofițer profesionist, om al legii.

— Scuzați-mă, domnule. Dar dumneavoastră nu erați de față. Singura dovadă pe care o avem la îndemână este înregistrarea dumneavoastră. Întreb dacă, întâmplător, s-

a operat ceva în ea?

— În modul cel mai sigur, vă spun că nu, replică cu indignare omul FBI-ului.

— Atunci, pot să vă întreb domnule, care a fost răspunsul căpitanului Campos la oferta făcută de doctorul Lazarus, de a-i face o injecție?

Sullivan se gândi un minut.

— Da, se pare că nu a fost niciun răspuns. Posibil ca omul să fi fost prea drogat.

— Sau poate căpitanul Campos era deja mort. Este posibil? sugeră Bennett.

— Pentru numele lui Dumnezeu, orice este *posibil,* replică iritat agentul. Doar l-ați auzit pe Lazarus spunând cu propriile sale cuvinte că venise acolo pentru a-l ajuta pe căpitan să moară. Care este diferența?

— Eu aş zice că este o mare diferență. Acuzatul a declarat în depoziția sa anterioară că nu şi-ar fi continuat acțiunea în cazul în care n-ar fi primit un consimțământ din partea pacientului. Sunteți de acord cu acest lucru?

— Domnule Landsmann, mă aflu în această meserie de mult timp. În cazul în care un polițist descoperă un cadavru şi cineva stă deasupra lui cu un pistol fumegând, este clar ce s-a întâmplat, nu credeți?

— Este destul de clar ceea ce crezi *dumneata,* agent Sullivan.

Bennett se duse înapoi la locul său şi scoase un document subțire cu copertă albastră.

— Agent Sullivan, ați citit raportul cu privire la autopsia căpitanului Campos care a fost menționat şi în actul de acuzare?

— Da, domnule.

— Îți aminteşti că potrivit acestui raport moartea a survenit în urma unei doze masive de clorhidrat de cocaină?

— Da, domnule.

— A găsit FBI-ul o seringă sau un alt instrument cu care ar fi putut fi administrată cocaina şi care purtau

amprentele acuzatului?

Sullivan ezită un moment.

— Acest lucru n-are importanță. S-a găsit asupra lui o seringă plină cu morfină, atât cât ar fi putut să omoare un cal.

— Nu ați răspuns la întrebare, domnule. Nu negăm faptul că doctorul Lazarus avea o seringă cu morfină – şi sunt sigur că juriul a reținut că dumneavoastră înşivă ați precizat că aceasta era încă plină total. În acest caz, prin ce alte mijloace presupuneți că doctorul Lazarus a introdus cocaina în circuitul sanguin al pacientului? Şi cum vă explicați că nu s-a găsit niciun alt fel de instrument?

— S-a descotorosit de el.

— Este numai o speculație din partea dumneavoastră, nu-i aşa?

Sullivan aprobă din cap, în silă:

— S-ar putea.

Bennett se uită spre juriu, în timp ce îl eliberă pe martor cu un gest formal.

— Nu mai avem nicio întrebare.

Sullivan îi aruncă lui Bennett o privire duşmănoasă şi părăsi locul rezervat martorilor.

Înainte de a chema următorul martor, procurorul general Walters luă un tratat voluminos cu legi, îl deschise la o pagină unde-şi pusese un semn şi se adresă juriului fără să-şi ascundă câtuşi de puțin rânjetul mulțumirii de sine.

— Respectuos, rog ca domnul judecător Novak să amintească juriului ce prevede codul penal cu privire la legea imposibilității.

Îi înmână volumul lui Novak, care îşi puse ochelarii de citit şi se conformă solicitării procurorului.

— Doamnelor şi domnilor jurați vă informez privitor la următoarele: „Se acceptă faptul că o persoană se face vinovată de tentativă de omor față de o victimă, care este *deja* moartă, dacă există dovada din care se poate

conclude că, în timp ce avea loc încercarea de omor, acuzatul era convins că victima este în viață“.

Walters se înclină în fața juriului.

— Se poate spune că nu există loc pentru echivoc şi se referă direct la…

— Obiecție, se ridică Sylbert. Acuzarea nu are dreptul să comenteze legea.

— Se acceptă, conchise Novak.

Învins, Walters doar dădu din umeri, cu un gest actoricesc, părând să spună juriului: „toți ştim că este vinovat şi totuşi ne pierdem aici vremea în zadar”.

Walters continuă:

— Întrucât colegii mei din partea apărării au menționat acest aspect în depoziția lor, solicit juriului să acorde toată atenția asupra mărturiei lui Hector Campus care figurează drept unul care a încercat să-şi ucidă fratele în circumstanțe ce au fost considerate ulterior ca fiind cauzate de o dereglare mintală temporară. Mai mult decât atât, fratele celui decedat recunoaşte că i-a cerut doctorului Lazarus să îndeplinească – şi iarăşi mă folosesc de un cuvânt total necorespunzător – un „omor din milă“. Există încă o dovadă prin urmare, că acuzatul a acționat în mod deliberat.

Făcu o pauză scurtă şi apoi continuă:

— Acuzarea doreşte să fie audiat ca martor doctorul Courtney Holmes.

Mai mulți medici prezenți în sală, inclusiv unul dintre avocații apărării, priviră surprinşi şi îngroziți cum fostul decan al Facultății de Medicină se îndreaptă spre pupitrul rezervat martorilor şi depune jurământul şi aşteaptă a i se pune întrebări.

Îl ascultară pe Holmes prezentându-şi datele sale biografice strălucite. Fusese profesor la Facultatea de Medicină Harvard timp de treizeci şi cinci de ani, din care doisprezece funcționase ca decan. Iar acum, cu toate că era profesor emerit, activa în diverse consilii naționale şi comisii ale Congresului.

Deşi Walters justifica prezența martorului prin enumerarea mai multor publicații ale acestuia care se refereau la etica medicală, apărarea nu-şi putea da seama ce poziție va avea Holmes față de cazul pe care îl aveau de judecat.

— Domnule decan Holmes, l-ați cunoscut pe acuzat?

— Îmi amintesc de el ca de un strălucit student al seriei ’62. Cred că a fost şeful de promoție al acelui an.

— Este adevărat, întrebă Walters, că în februarie 1959 şi apoi în anul următor au existat o serie de crime inexplicabile în cadrul Facultății de Medicină?

Bennett era deja în picioare.

— Obiecție, domnule preşedinte. Acuzarea a lăsat să se creadă că au fost ucise ființe omeneşti, când de fapt…

Walters îl întrerupse şi i se adresă direct lui Bennett pe un ton sarcastic.

— Prin urmare şi dumneavoastră aveți cunoştință despre aceste omoruri, domnule avocat?

Judecătorul Novak făcu uz de ciocănelul său.

— Domnilor, aceasta nu este o discuție la Universitate. Cei doi avocați sunt chemați la masa judecătorului.

Aceştia se supuseră, iar Novak li se adresă în şoaptă.

— Ce dracu’ vrei să dovedeşti, Walters?

— Domnule preşedinte, încerc doar să arăt că acuzatul a comis şi alte acte reprobabile ce vin să întărească convingerea că are un anumit model de comportament.

— Este destul de vag, protestă Bennett. Apărarea obiectează.

Judecătorul oftă.

— Îi voi permite să continue şi ulterior voi hotărî acceptarea dovezii. Poți continua, domnule Walters.

Bennett se supuse şi reveni la locul său, aruncând o privire mohorâtă spre Mark Sylbert.

Walters continuă să interogheze martorul.

— Vreți să ne descrieți aceste omoruri, domnule Holmes?

Distinsul martor răspunse încet.

— Da, au existat nişte decese misterioase ale animalelor de laborator, mai precis spus nişte câini. Faptul a avut loc în 1959 şi s-a repetat apoi şi în 1960.

— Acuzatul se afla în grupa de chirurgi care făceau experienţe pe acele animale?

Bennett explodă:

— Obiecţie! Ce legătură are moartea acelor câini cu cazul Lazarus?

— Urmăresc un anumit raţionament, doctor Landsmann şi voi da toate explicaţiile necesare după ce voi auzi mai multe amănunte. Domnule Holmes, puteţi considera ceea ce s-a întâmplat cu acei câini, în ambele ocazii, drept omoruri din milă?

— Părerea mea este că s-a exagerat puţin.

— Permiteţi-mi să reformulez întrebarea domnule, zise Walters încercând să-şi ascundă nemulţumirea faţă de martorul său. Vreţi să spuneţi că aceste omoruri au însemnat, din punctul de vedere al victimelor, o uşurare a chinurilor lor?

— Presupun că da.

Walters se întoarse către juriu.

— Doamnelor şi domnilor, v-am prezentat toate acestea întrucât există o strânsă legătură. Doctor Lazarus era student când au avut loc acele incidente bizare, mai corect spus, acele omoruri din milă unice în istoria Facultăţii de Medicină.

— Câţi câini au fost omorâţi, domnule Holmes?

— Nu-mi amintesc.

Walters îşi consultă notiţele.

— Vă poate ajuta să vă reamintiţi, dacă vă spun că au fost nouă omoruri în primul an şi şase în cel de-al doilea? A fost dezlegat misterul până în prezent?

Decanul Holmes răspunse pe un ton amorf:

— Nu, nu a fost.

— Au mai avut loc astfel de întâmplări, în anii următori?

— Nu, domnule.

Walters se întoarse către Bennett:

— Martorul este al dumneavoastră.

Bennett simți brusc o senzație de ezitare, cu toate că şi până atunci se confruntase cu martori care erau adevărate personalități. Trebuia acum să interogheze pe unul dintre cei mai respectați profesori pe care i-a avut.

Făcu un efort psihologic deosebit pentru a-şi reaminti că totuşi nu mai era student.

— Domnule decan Holmes, ați făcut public vreodată punctul dumneavoastră de vedere referitor la eutanasie sau ați ținut conferințe cu acest subiect?

— Da, de exemplu în „Dezbaterile Primei Conferințe Internaționale privind Etica Medicală“ şi uneori m-am adresat şi reprezentanților presei.

— Bine, domnule, ați putea să-mi spuneți dacă ați expus public punctul dumneavoastră de vedere în favoarea sau contra a ceea ce se numeşte curent „omor din milă“?

Se făcu o linişte încât nici respirațiile nu se mai auzeau. Holmes răspunse cu demnitate:

— Când nu mai exista nicio speranță de viață, iar suferința se plasa dincolo de posibilitățile noastre de a o alina, am cunoscut situații în care doctori, printre care chiar proprii mei profesori, au „grăbit“ moartea pacientului.

Întreaga sală se umplu de strigăte şi voci furioase. Judecătorul trebui să lovească puternic cu ciocănelul în mână, pentru a restabili liniştea.

— Vă este cunoscută dezbaterea de etică privind acest subiect, domnule decan Holmes?

— Cred că da.

— Ca expert, considerați că este necesar să se țină seamă de punctele de vedere ale diferitelor confesiuni religioase?

— Da.

— Vă este cunoscut, probabil, punctul de vedere al Papei Pius al XII-lea în această chestiune?

— Da.

— Vreți să prezentați Curții punctul de vedere al pontifului?

— Da. Ştiu că în 1958, Sanctitatea Sa a fost întrebat în mod direct dacă el consideră că, unui bolnav care are dureri i se poate da morfină sau alte calmante, care i-ar putea uşura agonia, chiar dacă i-ar pune acestuia viața în pericol.

— Şi el a răspuns…?

— Da. Punctul său de vedere este menționat în „Declarația Vaticanului privind Eutanasia".

— Vreți să spuneți, cu alte cuvinte, că Papa era de acord cu „omorul din milă"?

— Obiecție! obiecție! urlă Walters. Martorul nu trebuie îndemnat să facă speculații referitoare la ceea ce *ar fi putut* gândi Papa.

— Se acceptă, stabili Novak. Afară de cazul în care doctorul Landsmann poate arăta că aceste afirmații sunt publicate, juriul este atenționat să ignoreze cuvintele „omor din milă" legate de opinia Papei. Vă rog, continuați, doctore Landsmann.

Bennett începuse să transpire. Surprinzătoarea declarație a unui pontif, care se ştia bine că nu prea are idei liberale, fusese una din armele sale principale. Dar arsenalul său nu era încă complet golit.

— O ultimă întrebare, domnule Holmes. Să lăsăm un pic teoria deoparte – dumneavoastră ați ajuta vreodată pe cineva să moară?

Se făcu tăcere. Toți cei prezenți în sală îşi încordară atenția ca să poată prinde răspunsul distinsului medic.

Decanul rosti cu un ton controlat:

— Aş face-o.

Răspunsul lui Bennett „Nu mai am nicio întrebare" se pierdu în zgomotul murmurelor adunării, care nu se liniştiră decât în urma multor insistențe din partea judecătorului, ajutat de ciocănelul său.

Walters se ridică.

— Dacă domnul preşedinte acceptă această ultimă parte din interogatoriu, atunci aş dori să-l întreb pe decanul Holmes dacă îi este cunoscută declarația, în acest domeniu, a doctorului Edwin London, preşedintele Asociației Medicilor Americani.

— Da, nu prea îmi amintesc exact cuvintele, dar…

Walters scoase imediat un document:

— Sunt fericit că pot să vă împrospătez memoria. Doctorul London a zis: „Doar Dumnezeu poate decide când viața nu mai are nicio valoare. Dacă acceptăm faptul că omul are dreptul să decidă cine dintre cei ce-l înconjoară trebuie să trăiască şi cine să moară, înseamnă că ne aflăm deja pe drumul spre lagărele de concentrare“. După ce spuse toate acestea, se uită la judecător şi adăugă: Nu mai am altă întrebare.

Judecătorul se adresă lui Bennett:

— Doctorul Landsmann?

— Nu, domnule judecător.

— Mai aveți un alt martor, domnule Walters?

— Nu, domnule. Aş dori, cu tot respectul, să reamintesc juriului că am prezentat, printre dovezi, raportul de autopsie şi că li s-au citit mai înainte declarațiile martorilor indisponibili. Acuzarea îşi menține în continuare cazul.

— Bine… Vom lua o pauză de prânz şi vom relua lucrările la ora două după amiază.

La ora unu şi patruzeci şi cinci de minute, toate locurile erau ocupate.

Bennett se ridică pentru a-şi începe pledoaria.

Planul său era să copleşească juriul cu exemple de cazuri de „omoruri din milă“ ai căror autori au fost achitați.

— Precedentele sunt numeroase… De exemplu, în anul 1961, tatăl care şi-a ucis copilul mutilat îngrozitor…

Edmund Walters nu avu timpul să reacționeze. Judecătorul Novak lovea deja cu ciocănelul său.

— Inadmisibil, doctor Landsmann, inadmisibil! Îți interzic să continui apărarea pe această linie.

Bennett se trezi privat de argumentația sa cea mai puternică. Se uită neajutorat spre Mark Sylbert, care îi făcu un semn cu mâna stângă.

Bennett privea acum la Barney a cărui expresie părea că repeta ce-i spusese după ce-l interogase pe Hector Campos. („Tipul este foarte instabil, Ben. Este o adevărată bombă cu explozie întârziată pe două picioare“.)

De aceea, Bennett îl chemă în silă la bara martorilor pe fratele defunctului.

— Hector, îl întrebă Bennett pe un ton prietenos, aveai cunoştinţă despre gravitatea rănilor lui Frank? Ştiai că era orb, parţial surd şi nu se mai putea mişca?

— Da.

— Ştiai că avea dureri mari?

— Da.

— Cum ai aflat despre toate acestea?

— El mi-a spus, domnule.

— Prin cuvinte?

— Ei, nu domnule. El putea doar să scoată nişte zgomote, cum erau cele de pe banda pe care ați prezentat-o aici. Dar puteam înțelege cu uşurinţă, când el voia să spună nu şi când voia să spună da. De aceea am ştiut când l-am întrebat pe Frank dacă vrea să moară şi mi-a răspuns că da.

— Şi ce-ai făcut?

— Am cumpărat o armă. Am încercat să-l împuşc, dar am ratat. De abia reuşea să-şi retină lacrimile: Dar am ratat. *Ay, Qué dolor!* Îngrozitor, am ratat!

Îşi prinse capul în mâini şi începu să plângă.

Judecătorul Novak i se adresă lui Bennett.

— Nu ar fi nimerit să dau o pauză?

— Nu, domnule. O să-şi revină.

Curtea trebui să aştepte aproape un minut până ce tânărul reuşi treptat să-şi revină la normal.

— Hector, continuă la fel de prietenos, Bennett, poți să ne spui pentru ce ai făcut acest lucru?

— Frank suferea îngrozitor. Dorea atât de mult ca Dumnezeu să-şi facă milă de el şi să-l ia în ceruri…

Bennett se uită spre Walters:

— Martorul este la dispoziția dumneavoastră, domnule procuror general. Şi, în timp ce se îndrepta către locul său, mai aruncă încă o dată o privire spre Barney, care-şi ştergea fruntea transpirată de uşurare.

Walters se ridică grăbit şi se adresă juriului:

— Adresez acestui om o singură întrebare, doar una singură, şi mă voi declara mulțumit, indiferent dacă răspunsul va fi da sau nu.

— Domnule Campos, ați cerut sau nu ați cerut doctorului Lazarus să-şi folosească calificarea de medic pentru a vă omorî fratele?

Hector dădu din cap.

— Vă rog, spuneți doar *cuvântul:* da sau nu.

— Da, răspunse acesta, l-am cerut.

Cu un gest teatral, îndreptat către juriu, Walters declară:

— Nu mai am nicio întrebare.

Bennett era deja în picioare.

— Domnule judecător am ceva de adăugat. De fapt, ca şi stimatul meu coleg, am doar o singură întrebare să o adresez martorului.

Făcu o pauză, încercă să-l încurajeze pe tânăr cu privirea şi-l întreb cu tot calmul:

— Hector – da sau nu – tu ai injectat cocaina?

Martorul nu răspunse. Bennett încercă să-l îndemne cu blândețe:

— Tu ai făcut-o, Hector?

— Voi ajunge la închisoare, murmură acesta clătinându-şi capul într-o parte şi în alta.

Era o scenă emoționantă. Bennett oscila între simpatia ce o simțea față de suferințele tânărului şi teama că ar putea claca şi mărturia acestui martor să fie anulată. Mai

întrebă încă o dată, cât putu de calm:

— Te rog, răspunde: da sau nu. Viața unui om nevinovat depinde de acest răspuns. Tu ai injectat cocaina care l-a omorât pe fratele tău?

Din nou tânărul ezită însă de data aceasta numai pentru foarte puțin timp:

— Da, Francisco m-a implorat s-o fac.

O stare emoțională generală cuprinse întreaga Curte, iar Bennett se adresa judecătorului.

— Domnule judecător, pe baza declarației acestui martor, cer ca actul de acuzare să fie retras.

— Obiecție, strigă Walters, mai înainte ca judecătorul Novak să aibă timpul să reacționeze. Cred că tânărul meu coleg a scăpat ceva din vedere. Probabil că a uitat de instrucțiunile privitoare la „legea imposibilității", care precizează că în acest stat un om este vinovat chiar dacă a *intenționat* să înfăptuiască ceea ce altul a înfăptuit în locul lui. De aceea, mărturia lui Hector Campos nu scoate de pe rol cazul doctorului Lazarus.

Judecătorul Novak se adresă lui Bennett:

— Domnul Walters are dreptate. Dovada de intenție menține în continuare acuzația. Vreți să chemați, vă rog următorul martor?

Bennett făcu o pauză, aşteptând să se facă complet linişte înainte de a începe şi spuse mai mult în şoaptă:

— Apărarea cheamă ca martor pe doctorul Seth Lazarus.

Întreaga Curte îngheță în timp ce Seth cu umerii căzuți, palid şi nervos, se deplasă încet spre pupitrul martorilor.

— Vreau ca totul să fie scurt şi simplu, doctore Lazarus, spuse Bennett. Mai întâi referitor la întrebarea acuzării privind intenția, vreți să ne spuneți dacă într-adevăr ați intenționat să puneți capăt vieții căpitanului Campos?

— Am intenționat, domnule.

— Puteți să explicați juriului pentru ce?

— Pentru că el nu mai avea niciun fel de viață. Viața lui nu era o viață de trăit. Există o diferență între a trăi şi a fi în viață. A fi în viață este doar un fenomen biologic. Cimpanzeii şi insectele, chiar pomii şi arbuştii, sunt lucruri „vii“. Dar a trăi înseamnă mult mai mult. A trăi implică atât biografic, cât şi biologic. Am intenționat să alin suferințele unei ființe care nu mai trăia o viață de om. Am crezut că acel căpitan Campos are dreptul la aceeaşi milă din partea societății, pe care aceasta nu o refuză niciodată unui animal rănit.

Nici măcar în vis, Edmund Walters nu şi-ar fi închipuit că apărarea ar putea chema acuzatul ca martor. FBI completase pentru Seth un dosar care l-ar fi putut ține în proces pentru tot restul vieții sale.

Procuratorul se grăbi pentru contra-interogatoriu.

— Doctor Lazarus, în perioada în care ați fost student la Facultatea de Medicină în 1959, ați urmat un curs denumit „Tehnici chirurgicale“. Vă mai amintiți incidentele prezentate aici de decanul Holmes despre animalele de laborator, măcelărite – sau după cum vă exprimați dumneavoastră, oamenii de ştiință – „sacrificate“? Vă rog să răspundeți, da sau nu.

Fără pic de ezitare, Seth răspunse:

— Eu am făcut acel lucru.

În sală se produse agitație. Sentimente violente fuseseră răscolite.

— Mai am doar o singură întrebare, anunță Walters.

Se uită la Seth cu o privire de parcă ar fi dorit să-l răstignească.

— Doctor Lazarus, în perioada care s-a scurs de la omorârea acelor animale de laborator şi omorârea căpitanului de marină, ați mai „ajutat“ *vreodată* şi alți pacienți să moară?

— Obiecție, strigă Bennett. Acest mod de a pune întrebarea aduce prejudicii acuzatului.

Novak reflectă pentru un moment şi zise în cele din urmă:

— Se respinge.

Curtea era acum liniştită ca un mormânt, Barney o cuprinse cu braţul pe Judy.

Nu se auzi niciun răspuns din partea martorului. Walters întrebă linguşitor:

— Doctore Lazarus, suntem extrem de nerăbdători să auzim un răspuns. Aţi mai „ajutat“ vreodată un alt pacient?

Seth tăcu pentru o clipă, apoi răspunse cu o mânie stăpânită:

— Da, domnule Walters. *Din milă.*

Procurorul îşi scoase ochelarii şi declară:

— Nu mai am nicio întrebare.

O linişte mormântală se lăsă în sală, în timp ce Seth reveni la locul său.

O clipă mai târziu, Bennett se ridică pentru a-şi începe pledoaria finală.

Întotdeauna a considerat ca fiind nedrept faptul că apărarea trebuia să vorbească prima într-un proces şi acuzarea să aibă ultimul cuvânt. Juraţii, cât de bine intenţionaţi ar fi fost, erau ca nişte trestii în vânt, în special la această oră târzie a zilei. Ultima impresie lăsată de acuzare îi putea influenţa în mod decisiv. *Trebuia să fie formidabil de tare* pentru ca amintirea celor spuse de el să reziste.

— Domnule judecător, doamnelor şi domnilor juraţi. Am auzit în această curte schimbându-se mai multe replici emoţionale de o parte şi de alta. Faptele aproape că au dispărut într-o perdea de fum de întrebări cu privire la morală şi etică, care nu au câtuşi de puţin vreo legătură cu cazul doctorului Lazarus.

Considerăm că a fost suficient că Hector Campus a recunoscut sub stare de jurământ că şi-a ucis fratele mai înainte de a fi fost acolo doctorul Lazarus. Recunosc că trebuie avută în vedere, aşa cum a menţionat acuzarea, „legea imposibilităţii“, dar aş vrea să arăt că acest „omor

din milă“ – sau după cum preferă să-i spună mai mulți colegi de-ai mei, „moarte demnă“ – s-a practicat din timpuri străvechi. Iov, în starea lui nenorocită, ajunsese să-şi dorească moartea.

Şi deşi este adevărat că Dumnezeu s-a îndurat de suferințele lui, într-o secție de cancer nu ştiu să se fi petrecut vreo intervenție divină în acest sens.

Acuzatul, doctorul Lazarus, a recunoscut că a intervenit numai în cazurile în care pacientul nu mai avea nicio speranță de viată şi îndura chinuri insuportabile.

Făcu o pauză să respire şi continuă calm:

— În orice Caz, doctorul Lazarus nu l-a ucis pe căpitanul Campos. Mutilat şi într-o stare de agonie, ca urmare a rănilor primite în Vietnam, căpitanul Campos nu mai era viu în realitate.

Rog onorata instanță să adopte concluziile mele.

Procurorul general Walters mai avea încă trei gloanțe în arma sa şi intenționa să le tragă pe toate.

Începu cu Asociația Medicilor Americani.

— Doamnelor şi domnilor jurați. Voi căuta să mă supun recomandării judecătorului de a restrânge această expunere strict la caz, aşa că voi menționa doar în treacăt, declarația Asociației Medicilor Americani din 1933, intitulată „Medicul şi pacientul muribund“. Voi cita din declarație: „Scurtarea intenționată a vieții unei ființe umane de către o alta“ – şi aici s-au folosit chiar cuvintele *„omor din milă“* – „vine în contradicție cu etica profesiunii medicale“. Am încheiat citatul.

Dar să lăsăm AMA. Vă reamintiți de încercarea făcută de apărare de a se referi la Biserica catolică, prin întrebarea adresată decanului Holmes cu privire la declarația făcută de Papa Pius, acum câțiva ani. Mai bine însă să încercăm să ne amintim de cuvintele părintelui O'Connor, capelanul catolic de la Spitalul Veteranilor în care a murit căpitanul Campos. Ridicând puțin tonul, începu să citească: „Biserica, acum şi întotdeauna a fost împotriva luării unei vieți, indiferent de circumstanțe“. Aş

dori să adaug că, aşa cum am auzit la proces, teologii evrei nu au un punct de vedere diferit. Maimonide, el însuşi medic, a scris: „O persoană care e pe moarte trebuie să fie privită cu respectul ce i se cuvine unei persoane care este în viață“.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Avem exemple că şi *Coranul* stabileşte explicit că eutanasia, chiar dacă este cerută de victimă, constituie un păcat, iar cei care o fac vor fi – şi acum voi cita – „excluşi pentru totdeauna din ceruri“.

Acuzatul a recunoscut, sub stare de jurământ, că a „ajutat“ oameni să moară. Altfel spus, a luat o decizie subiectivă, stabilind cine să trăiască şi cine nu. Acesta însă, este un drept ce-i revine numai lui Dumnezeu. A fost un timp când național-socialiştii au făcut acest lucru cu şase milioane de oameni şi întreaga lume civilizată s-a ridicat pentru pedepsirea lor.

Doamnelor şi domnilor juraţi, cu toţii ştim că nu suntem zei. Vă rog să nu permiteți să acționăm ca naziştii.

Rog onorata instanță să adopte concluziile mele.

Ora era înaintată, judecătorul, cu seriozitate îndrumă juriul să ignore apelurile emoționale făcute de ambele părți. De asemenea, să nu acorde importanță „filosofiei despre viață şi moarte“, lansată de apărare şi nici invocării bizarei treimi, din partea acuzării: A.M.A., Biserica Catolică şi Germania lui Hitler, niciuna din acestea nefiind adusă pe rol.

Juraţii aveau datoria să decidă numai dacă doctorul Lazarus era vinovat de omor sau tentativă de omor şi pe urmă să se decidă dacă trebuie pedepsit.

Nimeni nu dormi în noaptea aceea. Nimeni. Cu toate că, în mod cert, comunicarea verdictului avea să se pronunțe târziu după amiază, cei interesați erau deja prezenți de la ora nouă dimineața. Douăzeci de minute după ora douăsprezece, juriul îşi făcu apariția.

Sala părea că este lipsită de oxigen, ca şi când toți cei prezenți ar fi inhalat tot aerul.

Judecătorul Novak se instală la locul său.

— Doamnelor şi domnilor jurați, întrebă el, ați stabilit un verdict?

Preşedintele juriului, Arthur Zinn, un stomatolog de profesie, se ridică şi zise:

— Da, domnule judecător. Am stabilit că acuzatul este vinovat…

În sală se declanşă un vacarm înnebunitor, Novak lovi energic cu ciocănelul său, chemând publicul la linişte. Era evident că preşedintele juriului nu-şi terminase expunerea. După ce se restabili calmul, judecătorul întrebă încă o dată.

— Da, doctor Zinn, voiați să mai spuneți…

— Aşa după cum ne-ați cerut, ne-am bazat, în stabilirea verdictului de vinovăție, pe litera legii. Dar, totodată am votat în unanimitate că să vă cerem să pronunțați cea mai clementă sentință posibilă.

Juriul comutase întreaga răspundere în seama magistratului, căruia îi stătea acum în putință să-l trimită pe Seth la închisoare pentru tot restul zilelor sale sau acasă la cină în acea seară.

— Bine, răspunse Novak îmbufnat, uitându-se spre avocați. Au cerut clemență. Rog pe fiecare dintre dumneavoastră să facă propuneri în acest sens, *dar cât mai scurt.*

Walters se ridică.

— Cred că este destul de clar, domnule judecător, că acel căpitan Campos nu a fost singurul „tratat“ de acest aşa-zis „doctor“. Cred că acuzatul are multe crime de acest fel pe conştiință.

— Bine, zise judecătorul nerăbdător. Dumneata, doctor Landsmann?

— Domnule judecător, acuzatul are un trecut fără pată. Pledăm, având în vedere nu numai persoana lui, soția şi familia sa, ci sutele de bolnavi pe care i-a îngrijit

cu conştiinciozitate, în toți aceşti ani, ca sentința voastră să fie cât mai clementă posibil.

— Bine, zise Novak. Şedința se suspendă până la ora trei după-amiază.

Lovi cu ciocănelul în masă şi ieşi.

Era deja ora patru şi douăzeci de minute când judecătorul reapăru, luându-şi locul.

— Să se ridice acuzatul.

Seth se ridică, sprijinindu-se de masa din fața lui, nemaifiind sigur pe picioare.

Se vedea clar, după privire, că judecătorul Novak era furios. Seth simțea că i se învârte capul.

— Doctore Lazarus, începu judecătorul, juriul te-a găsit vinovat. Dar aş vrea să adaug că şi avocații, de ambele părți, sunt la fel de vinovați făcând din caz mai degrabă o chestiune de filosofie şi religie şi o mulțime de alte asemenea trucuri. Nu ți-au adus nici un serviciu.

În ciuda tuturor acestora, un lucru rămâne clar pentru mine. În mod sincer ai încercat să alini suferința umană. Nicio ființă umană nu trebuie să fie torturată nici de naziști, *nici* de regulamentele prevăzute în cărți. De aceea, te condamn la trei ani… cu suspendare.

Doamnelor şi domnilor, hai să luăm cu noi învățămintele acestei dezbateri şi să plecăm cu ele acasă.

CINCIZECI ŞI DOI

Seara, după proces, Seth, Judy, Barney şi Bennett sărbătoreau victoria la restaurantul Le Perroquet.

— Nu-mi vine să cred, continua să-şi şoptească Seth, în timp ce Judy îl ținea strâns lângă ea. Nu-mi vine să cred că la noapte voi dormi acasă. A fost ca un vis urât.

— Te voi ține eu treaz, spuse Judy cu dragoste.

Cei doi Lazarus, la început erau de-a dreptul speriați de faptul că trebuiau să meargă acasă şi să rămână singuri, dar după câteva păhărele începură să discute mai degajat şi plecară îmbrățișați.

Bennett şi Barney rămaseră singuri, cu sticla mare de doi litri de şampanie, golită pe jumătate.

— Landsmann, ai fost extraordinar, îl felicită Barney.

— Nu, greşeşti, răspunse Bennett cu seriozitate (deşi se cam ameţise). Fiecare porcărie de proces se aseamănă cu o ruletă. Nu există nicio posibilitate să prevezi numărul câştigător. Acesta depinde de ziua, de starea de spirit a juriului, de atitudinea judecătorului şi, mai mult decât orice, de „Doamna Şansă“. Vreau să spun că dacă medicina nu este o ştiință exactă, atunci legea e de zece ori mai arbitrară.

— Vrei să mă convingi că nu-ți place? Dar cariera ta a pornit ca o rachetă spre cer.

— Da, răspunse Bennett scârbit, mă întreb dacă nu cumva chiar acesta să fie motivul principal pentru care nu o suport. Uneori chiar mă urăsc pentru ceea ce trebuie să fac, mai ales când trebuie să-i tăvălesc pe experții în medicină. Cred că mă înțelegi că trebuie să-i dobor, să le pun în față fapte care nu întotdeauna sunt relevante şi chiar să folosesc experiența mea medicală pentru a-i termina pe aceşti nenorociți care s-au băgat în asta pentru a face imposibilul, adică să spună adevărul.

— Duci dorul sălii de operații, nu-i aşa?

— Nu chiar, răspunse Ben fără convingere, dar o clipă

mai târziu recunoscu. Da, aşa este, dar nu mi-e atât de chirurgie, ci mai degrabă de satisfacţia pe care aş avea-o vindecând bolnavi. Vreau să spun că avocatura este pentru mine o meserie… pe când medicina era o chemare.

Mai luă o înghiţitură de şampanie şi schimbă subiectul.

— Apropo, când ţi se va edita cartea?

— Sunt aproape gata cu prima redactare. Dar de ce mă întrebi tocmai acum?

— Mă obsedează gândul că medicii au refuzat să vină şi să depună mărturie. Fac mult caz de aşa-numita fraternitate şi de jurământul lui Hipocrat.

— Nu te necăji, Ben, voi avea grijă să figureze cu toţii – şi cei buni şi cei răi, chiar şi cei ridicoli. Numai că trebuie ca tu să înţelegi – şi eu mă străduiesc să fac acest lucru – că medicii sunt totuşi nişte fiinţe umane fragile. Şi nicio fiinţă umană nu este imună la frică.

— Haide, Barn, doctorii pot fi orice, dar numai fiinţe umane nu le poţi zice – chiar te-ar putea da în judecata pentru calomnie.

Barney râse.

— Ştii ceva, Landsmann? Tu pari să fii o combinaţie între un avocat deprimat *şi* un doctor decepţionat. Poţi intra chiar în cartea recordurilor.

Bennett privi la bulele care se ridicau încet din paharul său.

În liniştea care se aşternu, Barney înţelese pentru prima dată cât de nefericit era Bennett.

„Care îi sunt de fapt prietenii, afară de Laura şi de mine? Cu toate că uneori am impresia că ne ţine la distanţă. A cunoscut un milion de femei, dar niciodată nu s-a ataşat în mod special de vreuna“.

— Ben, pot să te întreb ceva serios?

— Acum, noaptea, la ora asta? zâmbi el.

Barney ezită pentru un moment, dar în cele din urmă, învingându-şi îndoiala, întrebă:

— De ce eşti atât de singuratic?

Bennett nu fu deloc surprins de întrebare.

— Tu eşti medicul pentru cap, replică el, tu eşti cel care trebuie să-mi spui *mie.*

— *Nu pot* şi de aceea te întreb pe tine. Nu pot suporta să-l văd pe cel mai bun prieten al meu că este atât de nefericit. Pentru numele lui Dumnezeu, povesteşte-mi totuşi (nu vreau să te judec), ce loc ocupă femeile în viața ta?

Bennett privi din nou în pahar.

— Care e femeia ce ar putea să stea cu mine, Barn? Eu, pentru evrei sunt un negru, iar pentru negri sunt un evreu, pentru albi sunt un negru, iar pentru frații mei de suflet, negrii, nu sunt decât un nimeni. Parcă m-aş afla într-o țară a nimănui. Unde m-aş putea fixa?

Barney ezită, întrebându-se dacă după atâta timp n-ar fi cazul să-l facă pe cei mai bun prieten al său să înfrunte adevărul despre sine însuşi.

— Ştii Landsmann, nu toate sunt la fel.

— Cine? Despre ce dracu' vorbeşti?

— Despre femei, doctore. Părerea mea personală şi profesională este că nu toate femeile seamănă cu mama ta.

— Hannah?

— Nu, prietene, mă refer la femeia care ți-a dăruit viața… după care a dispărut.

Bennett, brusc, îşi pierdu cumpătul.

— Ăsta e rahat psihiatric ce spui tu, Livingston. *Nu vreau…*

Barney îl întrerupse:

— Hei, te-am auzit spunând de un milion de ori, că nu dai pe ea doi bani. Dar trebuie să recunoşti în fața lui Dumnezeu, Ben, că minți şi, în special, te minți pe tine.

— Pe dracu', voi psihiatrii sunteți cu toții la fel. Ce v-ați face fără mame?

— Exact ceea ce ai făcut şi *tu* fără *a ta.*

Barney făcu o pauză pentru a lăsa lucrurile să se mai limpezească.

— Ascultă, zise el domol, nu toate sunt ca Lorraine. Nu pleacă toate lăsându-te cu o nouă rană în suflet…

Se priviră, neştiind niciunul ce să spună.

În cele din urmă, Bennett vorbi:

— Ştii însă ce doare cel mai mult? Faptul că tu ai fost în stare să vezi acest lucru, pe când *eu* nu.

Expresia pe care Barney o citi pe fața prietenului său îl umplu deodată de o adâncă remuşcare.

— Hei, iartă-mă prietene. Am cam sărit peste cal.

Bennett clătină din cap.

— Nu, Barn. Pentru aşa ceva există prietenii adevărați. Apoi adăugă: Acesta este un alt lucru pe care l-am învățat de la tine.

Tăcerea le fu întreruptă de vocea metalică a lui Mark Sylbert:

— Scuză-mă, Ben…

Cei doi bărbați ridicară privirea. Din expresia infinit de tristă pe care o văzu la colegul său negru, Sylbert trase o concluzie greşită.

— Oh, cred că deja ți-a spus Barney, Ben, îmi pare foarte rău.

— Bennett se uită la el cu nedumerire.

— Mark, ce dracu' vrei să-mi spui?

— Cum, încă nu ai auzit despre tatăl tău?

Instinctiv, Bennett se ridică în picioare pregătit să facă față, la orice s-ar fi întâmplat.

— Nu, dar s-a întâmplat ceva?

— A murit, spuse Sylbert în şoaptă, atât cât îi permise maşinăria lui să spună. A murit în noaptea trecută. Un automobil care venea din partea opusă a rupt parapetul şi a lovit maşina în dreptul şoferului. Mama ta este rănită uşor, dar a fost puternic şocată. A avut însă puterea să vorbească cu Herschel în Salvare. El i-a cerut să-i promită…

— Ce să-i promită?

— Că… ea nu-ți va spune nimic, orice s-ar întâmpla, până ce nu vei termina procesul.

Sylbert rămase în picioare, fără putere, neştiind ce să zică, ce să facă.

Barney se ridică şi-şi prinse în braţe prietenul zdrobit.

— Haide, Ben, zise el domol, merg cu tine acasă.

CINCIZECI ŞI TREI

„O, tu Doamne, Stăpâne, care eşti întru totul milostiv, în marea ta iubire, primeşte sufletul lui Herschel Landsmann, care se întoarce la cei dintr-un neam cu ei”.

Era o după amiază foarte călduroasă. Lacrimile şi sudoarea se amestecau pe feţele celor care-l plângeau pe Herschel Landsmann.

Erau aproape o sută de persoane, cea mai mare parte cunoştinţe şi salariaţi ai defunctului, păstrând respectuoşi o distanţă faţă de mormânt, pentru a-i permite lui Hannah, convulsionată de suspine, şi lui Bennett, de care se sprijinea, să-şi ia adio în intimitate.

Steve, fratele lui Herschel, era şi el prezent dar, în mod caracteristic, stătea împreună cu soţia lui de cealaltă parte a mormântului.

Arbitru fără voie, un rabin ras cu tichie pe cap, stătea la celălalt capăt al sicriului abia respirând aerul sufocant.

— Herschel a cerut să nu i se aducă niciun fel de laude.

Îl privi stingherit pe Steve, a cărui încruntare lăsa să se înţeleagă că încercase să se opună acestei ultime dorinţe.

— Totuşi, continuă rabinul, sunt convins că n-ar avea de obiectat, dacă citesc un scurt pasaj din „înţelepciunea Patriarhilor“: „Când un om moare, nu ia cu el nici aur, nici argint – tot ce ia este virtutea şi faptele bune. Căci scris este: când mergi, ele te călăuzesc; când te odihneşti, ele te veghează şi când te trezeşti, ele îţi vorbesc“. Herschel Landsmann şi-a sfârşit zilele pe acest pământ. Fie ca memoria sa să trăiască în inimile celor care l-au iubit.

Rabinul privi în dreapta şi în stânga sa şi spuse blând:

— A venit momentul să se spună „Kaddişul pentru morţi“.

În timp ce Steve făcu un pas spre mormânt, Bennett şopti:

— Te simți bine, mamă?

Hannah încuviință cu capul:

— Da, da. Rosteşte tu kaddişul pentru el, Ben.

Cu toate asigurările date că se simte bine, Bennett ezită să plece de lângă ea, aşa că Barney se grăbi imediat şi o cuprinse cu brațul său.

Ben se apropie de mormânt şi, privind spre rabin, aşteptă un semn ca să înceapă.

În acea clipă, îl auzi pe Steve spunând:

— Bennett, lucrurile au ajuns deja prea departe. Lasă-mă pe mine să rostesc rugăciunea pentru el.

Steve se întoarse către rabin ca acesta să-i țină partea.

— Nu înțeleg, spuse acesta.

Steve privi la Bennett, peste mormânt.

— Vezi, el nu ştie pentru ce te găseşti aici. Nu ai niciun motiv să…

— Scuzați-mă, îl întrerupse rabinul făcând un semn cu capul în direcția lui Ben, dar nu este el fiul lui Herschel Landsmann?

Înainte ca Steve să înceapă să conteste drepturile lui Bennett, Hannah strigă:

— Lasă-l, Steve, el este băiatul lui Herschel. Herschel l-a iubit cu toată ființa lui. *Tu* dă-te la o parte.

Steve rămase blocat, redus la tăcere. Nu spuse nimic când Bennett întrebă:

— Pot să încep?

Rabinul întinse lui Bennett cartea de rugăciuni:

— Nu, mulțumesc domnule. O ştiu pe dinafară.

Şi concentrându-şi puterea de stăpânire, recită din toată puterea: „*Yisgadal ve yiskadash shmei raboh… “*

Într-un anumit fel, acest act de pietate al lui Bennett era dublu. Acum treizeci de ani, Herschel stătuse la mormântul tatălui său natural şi rostise rugăciunea pentru *el,* înlocuindu-l pe Bennett. În această clipă de adâncă tristețe, acel act al dragostei fu din nou îndeplinit.

CINCIZECI ŞI PATRU

Profesorul Laura Castellano nu se simțea în largul ei.

Avea aproape patruzeci de ani şi trebuia să stea în sala de aşteptare a unui cabinet de obstetrică, laolaltă cu fete tinere care i-ar fi putut fi fiice. Barney îi propusese s-o însoțească, dar ea refuzase. Îngrijorarea lui îi provoca o adevărată stare de nervi.

Mai mult decât atât, era îngrozită de faptul că doctorul Sydney Hastings („cel mai bun“ conform cercetărilor întreprinse de Barney) ar fi putut interpreta, în mod greşit, preocuparea psihiatrului stăpânit de pasiunea pentru bunăstarea fiului său încă nenăscut, drept amestec în domeniul său.

În sinea sa, Hastings nu prea se simțea flatat că fusese ales de distinsul cuplu pe care îl formau Laura şi Barney. Motivul îl constituia faptul că medicii sunt întotdeauna nişte părinți nervoşi şi dificili. De data aceasta, avea de-a face cu doi medici, în acelaşi timp.

Şi avea perfectă dreptate. Laura, datorită specialității sale, era o adevărată enciclopedie ultramodernă de date privitoare la maladiile ce pot ameninția un uter.

— Ar putea fi trisomie-13, doctor? În cât timp se poate detecta spina bifida sau sindromul Down? Când trebuie repetat examenul?

— Calmează-te, Laura. Nu ai niciun motiv să fii isterică.

— Dar nu este isterie, doctore Hastings. Este un adevăr ştiințific de necontestat că, cu fiecare an care depăşeşte vârsta de treizeci şi cinci de ani, creşte în mod alarmant şi probabilitatea de a avea un copil cu malformații. Ea este unu la mie pentru patruzeci de ani, unu la trei sute pentru patruzeci şi doi de ani, unul la optzeci pentru…

— Laura, nu-i nevoie să-mi spui toate aceste posibilități şi nici nu trebuie să te îngrijorezi, pentru că nu-ți face bine deloc. Peste o săptămână, vom face o

amniocentează şi vom afla mai mult.

— Tipul acela, Levine, se pricepe bine la ecografie? Ai mai lucrat cu el înainte? Unde şi-a făcut stagiul? Ce scule foloseşte? Aş putea să vorbesc cu el pentru…

Hastings se aplecă peste birou şi-şi luă capul în mâini.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Laura, gemu el melodramatic, poate că ar fi mai bine să te las pe tine şi pe Barney să vă descurcați singuri. Fiecare din voi vine cu idei preconcepute.

— Bine, oftă Laura. Am să încerc să mă opresc. Dar Barney m-a făcut să jur că data viitoare îi voi lăsa să vină cu mine.

— Bun, să mă suni cu o oră mai înainte, ca să plec din oraş.

Laura se ridică încet. Pe ea nu o amuzau deloc glumele doctorului Hastings. El nu înțelegea ce mult însemna acest copil pentru ea şi pentru Barney. În momentul în care era să iasă pe uşă, el o strigă cu o voce calmă şi domoală:

— Laura, te rog, nu te alarma. Îți promit că totul va fi în regulă.

Ea îi zâmbi istovită şi-i zise:

— Şi tu ştii acest lucru, şi eu ştiu, că niciodată un medic nu poate promite aşa ceva. Eu îți propun un târg. Tu mă scuteşti de prostiile tale, iar eu te scutesc de soțul meu.

— S-a făcut, spuse Hastings, zâmbind cu satisfacție şi uşurare.

Dar situația nu era chiar atât de simplă.

Barney îl chema la telefon ori de câte ori descoperea câte-o obscură – dar ipotetic posibilă – anomalie descrisă în treacăt de vreun obstetrician din secolul nouăsprezece.

— Respiră, Laura, respiră!

Barney deveni un antrenor tiranic, când sosi vremea să-şi pregătească „campioana“ pentru o naştere normală fără dureri.

— Nu uita… unu-doi, o încurajă el în timp ce îi urmărea mişcările de gimnastică de pe duşumea. Vei dori să-ți revii la silueta dinainte, cât mai repede posibil… trei-patru…

— Vrei poate să spui că *tu* doreşti să revin…

— Da… de aceea împărțim totul, zâmbi el. Haide… trei-patru.

Grețurile de dimineață ale Laurei erau ca şi inexistente. Acest fapt îi speria pe amândoi, deoarece greața, deşi este neplăcută, constituie o dovadă că hormonii circulă prin organismul femeii într-un ritm sănătos.

— Ascultă, Laura, protestă nefericitul Hastings, nu există nicio normă cu privire la acest lucru. Sarcina ta progresează normal, ar trebui să fii mulțumită că n-ai grețuri.

— Nu, îl contrazicea ea, aş fi mai fericită dacă ar trebui să renunț la prânz din cauza lor.

Hastings mulțumea din ce în ce mai des lui Dumnezeu că sarcina la femei durează numai patruzeci de săptămâni (gestația la elefant este de aproape *doi ani!*).

Se pomeniră în săptămâna a şaisprezecea. Barney, în cabinetul doctorului Levine, unde urma să se facă amniocenteza, era foarte îngrijorat. Procedeul consta în introducerea unui ac alarmant de lung prin abdomenul gravidei în sacul fetal, pentru a extrage o probă din lichidul ce înconjoară fătul.

Ştia că în urma analizelor acestor probe în laborator se pot depista aproape toate malformațiile şi anomaliile posibile, dar mai ştia totodată că procedeul nu este lipsit de risc; creşterea probabilității unei naşteri anormale cu încă un procent. Şi adăuga încă un rid pe fruntea gravidei de patruzeci de ani şi a soțului ei.

— În cât timp vom avea rezultatul? întrebă Barney care ceruse să fie lăsat să asiste.

— Ți-am spus ieri, când te-am sunat, zise Hastings. Îmi pare rău că trebuie să recunosc că ştiința nu a realizat peste noapte nişte inovații în domeniu.

Rezultatele probei amniotice ies după două săptămâni. Dar pentru că voi amândoi sunteți medici, pentru voi am aranjat ceva special.

Barney făcu ochii mari plini de speranță.

— Adevărat?

— Da, zâmbi Hastings. Pentru voi durează numai paisprezece zile.

— Veşti proaste. Este o malformație – trisomie 21 – Sindromul Down, adică mongolism.

— Ce te face să fii atât de sigură, Laura?

— Nu ştiu, Barn… bănuiesc. Adică vreau să spun că nu simt copilul. Era timpul să percep nişte mişcări ale lui până acum.

— Poate că e activ noaptea şi face gimnastică în timp ce tu dormi.

— Nu se poate… eu nu dorm niciodată.

Cele două săptămâni trecură fără ca Barney şi Laura să se înece în pesimismul lor. În cele din urmă, într-o seară pe la nouă, sună telefonul. Era Sidney Hastings.

— Laura, iartă-mă că te deranjez aşa de târziu, dar am fost în operație…

Brusc în telefon mamoşul auzi zgomotul unei încăierări. Barney smulse telefonul din mâna Laurei şi strigă în microfon:

— Sidney, spune-mi într-un singur cuvânt, este bine sau nu? Te rog, un singur cuvânt!

La celălalt capăt al firului se auzi un hohot de râs şi obstetricianul îl asigură părinteşte pe tăticul psihiatru.

— Totul este perfect, Barney. Şi să ştii că e băiat.

Peste două zile, între două consultații, Laura îl sună pe Barney şi-i spuse printre lacrimi.

— Harry m-a lovit… Barn. L-am simțit cum dă cu piciorul.

— Cu dreptul sau cu stângul?

— Ce importanță are?

— Păi, dacă va fi stângaci, va trebui să-mi schimb planurile de antrenament sportiv.

Cel mai înspăimântător lucru în trimestrul al doilea al evoluției sarcinii unei gravide este probabil faptul că nu se întâmplă nimic. Aşa s-ar părea, că nu se întâmplă nimic. Toate organele în miniatură sunt deja formate şi acum cer doar timp ca să crească. Dar Laura îşi lăsa imaginația liberă ca să facă din orice un motiv de îngrijorare.

Douăzeci de săptămâni: un copil născut atât de devreme nu ar avea nicio şansă de supraviețuire.

Douăzeci şi cinci de săptămâni: dacă se naşte acum şansele lui de supraviețuire sunt de unul din zece sau chiar mai puțin.

Abia la cea de-a douăzeci şi opta săptămână, în urma testării copilului prin ecografie, Laura respiră uşurată. Dacă ar fi venit în acel moment, şansele de supraviețuire – în mâinile unui bun neonatolog – ar fi fost în favoarea fiului lor.

Se linişteau unul pe altul. De două ori pe săptămână, luau lecții de naştere fără dureri şi „antrenorul Livingston“, se ocupa zilnic de exercițiile pentru menținerea tonusului muscular.

În sfârşit, veni săptămână a patruzecea. Dar nu se întâmplă nimic.

Hastings îi invită pe amândoi în cabinetul său. Barney se simțea stânjenit, era pentru prima oară când acesta luase inițiativa şi-i *ceruse* să o însoțească pe Laura.

— Nu vă alarmați, îi asigură el. Peste zece procente din numărul sarcinilor depăşesc patruzeci de săptămâni, mai ales în cazul primelor naşteri, aşa cum este cazul tău, Laura. De fapt este un lucru neobişnuit la femei să aştepte până la vârsta ta ca să aibă un copil.

Deodată, Hastings adoptă o atitudine solemnă.

— Trebuie să vă întreb ceva serios.

Barney simți cum îi zvâcneşte inima, iar Laura încetă să mai respire.

— Este o chestiune mai aparte, desigur. Făcu o pauză şi apoi continuă în şoaptă. Căsătoria mea se află uşor în derivă. De fapt, s-ar putea spune că se găseşte la un pas de destrămare.

Laura trase aer, întrebându-se: „şi ce are asta cu noi?“ Hastings explică:

— Louise şi cu mine am căzut de acord să ne mai oferim o şansă. Un amic de-al nostru ne-a pus la dispoziție cabana sa, la lacul Champlain. Cred că cinci sau şase zile acolo ar putea foarte bine să prevină un eventual dezastru.

Se opri şi se uită la ei.

Barney sesiză ceea ce intenționa să spună şi deja începu să se liniştească.

— Am întâlnit o mulțime de sarcini ca a ta, continuă Hastings, şi, sunt sigur, Laura, că nu vei naşte în perioada în care sunt plecat. Iar dacă totuşi vor începe contracțiile, există acolo un mic aeroport şi pot folosi un avion particular ca să fiu aici la timp. Tonul său deveni părintesc. Uite, eu ştiu câtă importanță are acest copil pentru voi doi. Şi eu sunt cu totul alături de voi, atât personal cât şi profesional. Dacă aveți vreo îndoială, datorită faptului că părăsesc oraşul, spuneți-mi şi nu voi mai pleca.

Se făcu linişte. Barney şi Laura îşi dădură seama că ceea ce li se cerea nu era cinstit. Se simțeau şantajați afectiv prin invocarea căsătoriei pe cale de destrămare.

— Ascultă Sidney, începu Laura, natural aş dori să mă asişti tu. Dar dacă echipa ta este bună…

— Laura, îți promit cea mai bună echipă – de aur – şi voi lua toate măsurile necesare. În primul rând, este Armand Bercovici, care are cea mai bună mână dintre toți obstetricienii din țară. Cu toată sinceritatea, vă spun că este singurul pe care l-aş accepta pentru soția mea, dacă ar avea nevoie vreodată de vreun chirurg. I-am lăsat toate însemnările şi îi este cunoscută întreaga ta evoluție. În loc de soră, îți voi da pe însuşi cercetătorul nostru

principal în ecografie, un iranian foarte capabil, pe nume Reza Muhradi. El va fi acolo pentru a urmări starea copilului, pentru ca Bercovici să se poată concentra asupra Laurei.

— Sună grozav, replică Barney, având în mintea sa imaginea – care nu-l mai părăsea în ultimele săptămâni – a copilului ridicat în sus, în fața lor, scăldat de luminile orbitoare ale rampei de operații.

— Repet, începu Hastings, dacă vă simțiți mai în siguranță cu mine aici, eu pot renunța la călătorie. Acest copil este mult prea important.

Barney şi Laura se priviră în ochi şi nu văzură unul la altul decât îndoială şi ezitare. În cele din urmă, Laura spuse:

— Pe dracu', Sid, dar şi căsătoria ta este la fel de importantă. Du-te, îi voi spune bebeluşului meu să aştepte până ce te vei întoarce.

Hastings răsuflă uşurat şi fața lui deveni senină.

— Porcărie, adevărată porcărie, se dezlănțui Barney în drum spre casă. Cum de a fost posibil ca doi medici să se lase convinşi şi să cadă de acord asupra unui lucru pe care amândoi îl ştiu că reprezintă un risc?

— Este uluitor, chiar doctorilor le este teamă de alți doctori. În realitate, s-ar putea să fie un câştig pentru noi. Îl cunosc pe Bercovici. Este de două ori mai bun decât Hastings şi sincer îți spun că l-aş prefera pe el în sală, în cazul în care s-ar întâmplă ceva neprevăzut. De fapt, s-ar putea să fie chiar un noroc ca băiețelul să vină în timp ce lipseşte Sidney.

Barney aprobă din cap şi apoi se adresă, către abdomenul Laurei:

— Hei Harry, mai ai doar cinci zile ca să ieşi, aşa că începe şi mişcă-ți fundul.

Copilul se dovedi a fi o minune – le arătă că este ascultător, chiar înainte de a se naşte. În mai puțin de douăzeci de ore, începură contracțiile.

— Oh, la dracu', zise Barney, intrat în panică. Mai bine îl chem pe Sidney. Are tot timpul să zboare până aici.

— Nu, se opuse Laura, probabil că se află deja în drum spre cabană. Ajută-mă să cronometrez timpul între contracții şi apoi sună la spital să-l caute pe Bercovici.

Barney se repezi să aducă cronometrul şi măsură timpul atletului său la opt minute, apoi se grăbi spre telefon, fiind atât de nervos încât degetele greşiră de două ori numărul.

— Nicio problemă, Castellano, o asigură el. Bercovici este la spital şi operează un carcinom la o femeie. Va termina până la prânz. Au spus că trebuie să aşteptăm până ce se va ajunge la patru minute şi apoi să mergem. Cred că deja s-a făcut timpul să plecăm.

— Nu, Barn, dacă au spus că este prea devreme, vom…

Tirada ei fu întreruptă de o nouă contracție. La ora douăsprezece, Barney nu mai avu răbdare, o urcă pe Laura în maşină, luând valiza pe care o pregătiseră deja cu trei săptămâni mai înainte şi o porniră spre maternitate.

Cum ajunseră, Laura reuşi cu greu să se urce într-un pat, deoarece contracțiile deveniseră din ce în ce mai mari.

Barney întrebă de doctorul Bercovici, dar i se răspunse că se află încă în sala de operație. El văzu în aceasta un semn bun. Însemna că tipul este foarte meticulos.

Fu adus un scaun cu rotile şi, cu toate protestele ei, Laura trebui să accepte, până la urmă, să fie transportată la unul din saloanele de travaliu. Aceasta era o cămăruță mică, cu multe tuburi ce atârnau din tavan, cu un tub de oxigen şi un monitor pentru a controla pulsul copilului şi al gravidei. Pe perete era o pictură mare care reprezenta o frumoasă pădure din New England – desigur cu scopul să distragă într-un fel atenția mamelor care, prin respirație, încercau să-şi controleze durerile.

Se făcu ora două după amiază şi doctorul Bercovici încă nu-şi făcu apariția.

— Ce dracu' face? întrebă Barney. Înlocuieşte toate organele din corpul acelei femei?

— Sst, îi porunci Laura. Mai bine să ne concentrăm la ceea ce trebuie să facem. În cel mai rău caz vei moşi tu.

Observaţia ei nu-l amuză câtuşi de puţin pe soţ.

Se făcu ora trei. Un tânăr mic şi slab, cu o chică neagră intră şi se prezentă: dr. Muhradi, cercetător principal specializat în urmărirea pe monitor a fătului.

— Unde dracu' este doctorul Bercovici? întrebă Barney.

— Se află încă în operaţie. Mi s-a spus că are un caz extrem de dificil. Dar, în orice caz, îl voi înlocui eu. Acum o s-o consult pe soţia dumitale.

În timp ce o examina pe Laura şi controla dilatarea colului, Barney avu neplăcuta senzaţie că acest puşti va prelua greul.

Contracţiile Laurei deveniră atât de frecvente şi atât de dureroase, încât ea nu mai era în stare să se mai concentreze pe nimic altceva.

— Am vorbit cu o soră să vină şi să stea cu doamna doctor Castellano, în timp ce noi vom merge să bem o cafea, zise Muhradi către Barney. Va avea un efect benefic asupra dumneavoastră.

Barney se uită la Laura, care înţelesese mişcarea.

— Du-te, Livingston, zise ea silindu-se să-i zâmbească, ai nevoie de o mică pauză.

Simţind că ezitarea lui frizează vinovăţia, Barney acceptă să iasă puţin de acolo şi să nu-şi mai vadă soţia iubită chinuindu-se. Vorbea cu tânărul iranian şi sorbeau cafeaua în camera surorilor când, un medic care părea prea bătrân ca să fie intern, se îndreptă grăbit spre Muhradi.

— Reza, zise acesta, cu sufletul la gură. Am necazuri cu un prematur în sala cinci. Sunt cam speriat, nu pot stăpâni travaliul.

Iranianul zâmbi şi zise:

— Am să văd despre ce este vorba.

Îl luă pe după umeri pe doctor şi ieşiră să-i dea

indicațiile necesare.

„E bine“, gândi Barney, „trebuie să fie destul de bun tipul dacă aleargă după el şi-l consultă toți“. Se întoarse la Laura.

Intervalul între contracții se redusese, dar ele se lungiseră şi se intensificaseră.

— Cheamă-l pe Bercovici, Barn, murmură Laura. Nu mai pot să suport.

— Nu trebuie să vă speriați, doctor Castellano, se auzi glasul lui Muhradi, care se strecura în cameră. Am vorbit cu doctorul şi l-am asigurat că nu vă aflați la dilatația maximă aşa că el poate să-şi tragă sufletul. A fost în operație şapte ore.

Barney era din ce în ce mai îngrijorat.

— Nu crezi că este timpul să-i dai ceva contra acestor dureri?

— Da, îi vom face o epiduralã când va veni timpul, astfel încât să rămână conştientă când naşte. Dar trebuie să mai aşteptăm puțin. Între timp, voi consulta anestezistul privitor la ceva care să-i calmeze durerile.

— Grozav, spuse Barney, ceva mai destins, e foarte bine.

— Hei, tigrule, îl chemă încet Laura, ai mâncat ceva pe ziua de azi?

Barney veni şi-i luă mâna.

— Nu-mi amintesc. Tot ce ştiu este că tu n-ai mâncat de ieri.

— Nu pot, ştii bine. Dar asta nu înseamnă ca tu să mori de foame. Du-te şi…

— Nu, Laura. Vreau să rămân aici lângă tine.

Muhradi intră în sală, statura lui fiind eclipsată de aceea enormă a anestezistului.

Acesta folosi frazele obişnuite de protocol.

— Bună ziua, sunt doctorul Ball. Micuța doamnă se simte rău.

Cu tot disconfortul în care se găsea, Laura se gândi: „pentru ce oare acest măgar pretențios trebuie să fie atât

de disprețuitor?“

În neajutorarea ei, nu putu decât să răspundă politicos:

— Da, poate ai ceva care să mă liniştească puțin, dar să mă țină trează totuşi.

— Nicio problemă, micuță doamnă. Nu fiți îngrijorată. Am să vă fac o mică injecție şi o să vă simțiți mai mândră decât un steag al Statelor Unite, în ziua de patru iulie.

— Dar ea nu vrea să se simtă mândră, doctore, interveni Barney, vrea doar să-i calmeze puțin durerile.

Neştiind că Barney este şi el medic, Ball abia catadicsi să răspundă, dându-şi importanță:

— Lasă-mă că ştiu eu ce trebuie să fac, băiatule. Am ajutat mult mai multe mame să nască decât bătrânul dr. Spock.

Spunând acestea cu o viteză şi o dexteritate surprinzătoare pentru corpolența lui, îi şi injectă Laurei scopolamină, care o zăpăci aproape instantaneu.

Bărbatul cel uriaş dădu din cap spre cel mărunt şi zise:

— Cheamă-mă când sunteți pregătiți pentru epiduralã, şi ieşi.

Barney se aşează, îi luă mâna Laurei, ajutând-o să respire. Perna ei era udă de transpirație.

O soră veni, ținând în mână nişte hârtii prinse cu o clemă, pe care i le întinse lui Barney.

— Avem nevoie de semnătura soțului pentru a-i da analgezic şi epidural. Vreți să semnați aici, vă rog şi la fel pe cea de-a doua foaie?

— Barney, strigă Laura, nu este în regulă. Aceste afurisite de contracții n-ar trebui să dureze atât de mult. Cred că ceva nu este în ordine.

Barney alergă afară după Muhradi. Acesta era în sala de aşteptare unde fuma o țigară.

— Doctore, îl strigă el, contracțiile sunt anormale.

— Asta-i bine, răspunse tânărul cu un zâmbet uşor.

— Cum adică, întrebă Barney.

— Am pus puțin oxytocin în perfuzie, care-i stimulează

uterul. În acest mod, ajutăm un pic lucrurile.

— Numai să nu le ajutăm prea mult. Cred că ar trebui să vii.

Iranianul îşi stinse ţigara şi se îndreptă spre camera de travaliu.

De afară chiar putură auzi pe Laura cum striga:

— Chemați-l pe acel doctor nenorocit!

Doctorul Ball se afla printre interni, iar surorile se adunaseră în jurul patului lui Laura.

— Femeia asta este isterică, zise anestezistul furios. Cred că mai bine ar fi s-o adormim.

— Fă-o, târâie-brâu ce eşti, şi te voi adormi şi eu imediat, răcni Barney, în timp ce alerga la Laura.

Ea bolborosea, înăbuşindu-se:

— Monitorul… monitorul…

— Ce s-a întâmplat, Laura? Spune-mi!

— I-am spus surorii să-l întoarcă spre mine ca să-i văd ecranul. Nu s-a spus că acest deştept de Muhradi este un mare expert? Pentru ce dracu' nu stă cu ochii pe acest blestemat de monitor?

Panica puse din ce în ce mai mult stăpânire pe ea:

— Arată tulburări ale fătului, copilul nostru se află în pericol!

— Numai o clipă, interveni Muhradi, hai să nu facem aici cu toții pe doctorii. Eu sunt cel care am în grijă pe doamna Livingston.

— Tu? unde dracu' este Bercovici? întrebă Barney.

— La dracu' cu Bercovici, strigă Laura, gâfâind. Monitorul arată că inima copilului slăbeşte. Nu este în regulă. Cineva trebuie să facă o cezariană.

În acest moment, Muhradi aruncă o privire spre monitor şi-şi dădu seama că pacienta avea perfectă dreptate.

— Bine, strigă el, toată lumea afară. Şi prin asta înțeleg chiar *toată* lumea.

Se adresă apoi unei surori:

— Pune-i masca de oxigen şi duceți-o la sala de

operație. Mă duc să mă spăl.

Mai înainte ca cineva să apuce să se mişte, Laura strigă neputincioasă:

— Barney, ajută-mă, ajută-mă.

El alergă spre ea:

— Ce, ce doreşti să fac?

— Ajută-mă să mă întorc cu fața în jos. Sunt atât de drogată că nu pot s-o fac singură. Ajută-mă să stau pe genunchi. În poziția asta copilul va fi mai puțin congestionat, asta uşurează descongestionarea fătului.

— Ați auzit? țipă Barney la surori. Ajutați-mă să o întorc, sunt şi eu doctor!

Laura luase mult în greutate din cauza sarcinii. Barney trebui să facă uz de toată forța lui – ajutat de o singură soră, care înțelesese ceea ce voia el să facă… – s-o întoarcă pe Laura aşa ca să se sprijine pe coate şi genunchi. Uşile se dădură în lături şi alte două surori alergară să împingă patul în sala de naşteri.

— Barney, rămâi cu mine, îl rugă ea.

— Nu te speria, Castellano, voi fi acolo într-o secundă.

Alergă imediat în vestiarul chirurgilor. Muhradi, având întipărită panica pe față, îşi îmbrăca halatul.

— Unde sunt halatele? strigă Barney.

— Îmi pare rău, răspunse iranianul, nu este acum timp pentru soți. Are nevoie de cezariană.

— Şi cine dracu' poate s-o facă? Băiatul de la bufet? Câte ai făcut tu din astea până acum? Pariez că mai puține decât mine.

Tânărul doctor îşi pierdu cumpătul.

— Ascultă, doctore Livingston, ea este pacienta *mea,* iar dumneata vei sta afară şi vei aştepta sau voi chema paza să te lege de un scaun. Fiecare secundă pe care o pierdem aici discutând agravează starea copilului aflat în primejdie. Stai jos, taci din gură şi lasă-mă să plec.

Barney lovi cu pumnul într-un dulap din vestiar.

„Ticălosule, mă tratezi de parcă ar fi greşeala *mea* că tu nu ai urmărit monitorul copilului, atunci când trebuia.

Dacă Laura n-ar fi fost doctor, Dumnezeu ştie cât de mult ai mai fi aşteptat“.

Totuşi el nu-şi exprimă gândurile cu voce tare. Pentru că din puțina luciditate ce-i mai rămăsese, îşi dădu seama că Muhradi era prea speriat pentru a mai fi certat.

— Îmi pare rău că am întins coarda atât, doctore. Mergi şi fă-ți meseria. Sunt convins că va ieşi bine.

Muhradi nu răspunse. Doar se întoarse şi dispăru la spălător.

Barney rămase afară, lângă uşa sălii de operații, încercând să tragă cu urechea. Auzi doar două lucruri: Laura strigând:

— Unde este soțul meu? Barney! Unde este so…

Apoi auzi vorbele anestezistului:

— Asta te va face să taci.

După aceea se făcu linişte totală.

Îşi privi ceasul. O soră se apropie de el, „probabil pentru a-l încuraja“, se gândi el. Dar ea zise:

— Mă tem că blocați uşa sălii de operație, domnule. Să nu provocați un accident. Va rog să vă îndepărtați de aici.

— Sunt doctor, îi răspunse Barney. Ar trebui să fiu înăuntru.

— Doctorul Muhradi nu v-a permis să intrați.

Barney se îndepărtă în holul gol şi întunecat, şi acolo, singur doar cu necazul lui, strigă:

— Băga-te-aş în… doctore Hastings, asta este ceea ce numeai tu echipa ta de aur?

Tocmai zărise personalul operator care intra în sală: Ball, Muhradi şi doi interni ce păreau că acum purtau pentru prima oară pantaloni lungi.

Îşi privi ceasul. Trecuseră deja treizeci şi cinci de minute. Nici o cezariană nu poate sau n-ar trebui să dureze atât. S-a întâmplat ceva care nu era în regulă.

— Veşti bune, se auzi o voce în întuneric.

Era vocea lui Muhradi.

Barney se răsuci, întrebând:

— Spune repede.

— Totu-i bine. Ai o mândreţe de băiat.

Barney aproape leşină de uşurare. Iranianul se apropie şi, punând amical o mână pe umărul lui Barney, întrebă:

— Cum îi vei pune numele?

— Nu-mi mai amintesc, murmură Barney, dar imediat se reculese şi întrebă: Cum se simte Laura?

— Va dormi un timp în camera de reanimare. Doctorul Ball i-a administrat un somnifer puternic.

„Ştiu“, gândi Barney, „l-am auzit destul de bine prin uşă“.

— Mă duc s-o văd pe Laura şi pe copil, spuse Barney. Unde sunt?

— În camera de reanimare, spuse Muhradi. Apoi adăugă jenat: Adică… acolo este soţia; copilul este sus.

— Ce vrei să spui, sus? Ar trebui să fie cu mama lui. Ea se va alarma dacă se trezeşte şi copilul nu-i lângă ea.

— Uite, spuse Muhradi, încercând să adopte un ton patern, a fost o mică problemă cu respiraţia copilului şi ne-am gândit că cel mai bun lucru este să-l ţinem la incubator cel puţin până mâine dimineaţă. Sunt convins că soţia dumitale va înţelege acest lucru.

Într-o clipă, Barney fu lângă patul ei. Femeile, în salon, erau separate doar printr-o simplă draperie, astfel încât glasurile noilor mame, ale soţilor şi copiilor acestora se auzeau toate.

Laura fusese inconştientă şi acum se lupta ca să-şi revină, aşa că a putut să descopere care era starea de lucruri. Ea ştia că, dacă nu este copilul cu ea, sunt probleme.

— Barney, Barney, se tângui ea.

— Sunt aici, fetiţo, şopti el. Şi-l avem pe micul nostru Harry.

— Unde este copilul meu, Barney? A murit?

— Nu, Laura. Te rog, crede-mă că Harry este bine. Au avut doar o mică problemă cu respiraţia lui, aşa că l-au dus sus.

— Nu-mi sună a bine, Barn. Ce note Apgar a avut?

— Nu cred că-mi vor da voie să văd notele, Laura.

— Dar eşti doctor, Dumnezeule, gemu Laura.

— Se pare însă că în noaptea asta nu sunt, răspunse el cu amărăciune.

— Barney… fiecare mamă şi-a primit copilul. Juri că n-a murit?

— Jur.

— Du-te şi vezi. Asigură-te că este viu. Şi *te rog* află notele. Vreau să ştiu cât timp a durat până a început să respire.

El dădu din cap afirmativ. Amândoi îşi dădeau seama că atunci când doctorii ascund informaţia, nu se prevăd lucruri bune. Niciunul din ei nu îndrăznea să admită că ar fi îngrijorat de o leziune a creierului copilului.

Prea nerăbdător ca să mai aştepte liftul, Barney alergă pe scări şi apoi pe coridor spre secţia de tratament intensiv pentru nou-născuţii prematuri.

— Scuzaţi-mă, nu sunteţi steril, domnule.

Era o sora care păzea uşa.

— Trebuie să vă spălaţi şi să vă puneţi un halat ca să intraţi aici.

— Foarte bine, foarte bine.

În timp ce Barney se îndrepta spre chiuveta din anticameră, îl observă pe Muhradi, conversând pe şoptite cu medicul de serviciu de la incubatoare.

Barney îl strigă.

— Du-mă la el, doctore, du-mă la el, acum!

Netulburat, Muhradi zâmbi.

— Hai cu mine.

Iranianul merse de-a lungul unui rând de copii prematuri, ce arătau ca nişte micuţe păpuşi a căror viaţă depindea total de aparatura secţiei. În cele din urmă, ajunseră la un băieţel, mult mai mare decât ceilalţi.

— Nu-i aşa că este o frumuseţe? spuse iranianul zâmbind.

Barney se uită la copil în incubator şi simţi că este pe punctul de a-i da lacrimile. Tot ceea ce putu să

bolborosească fu doar:

— Bună, Harry, uite-l pe tăticu'. Apoi, încet, îl întrebă pe medic: Pot să-l ating?

— Sigur că da.

Barney îşi mângâie fiul pe piept. Apoi îi luă o mânuță, minunându-se de perfecțiunea degetelor. Nu se putu să nu remarce că existau, deşi abia perceptibile, dar totuşi bine definite, urme vineții pe buricele degetelor. Se ridică şi-l întrebă pe intern:

— Unde-i sunt notele Apgar?

— Nu ştiu, domnule. Am fost foarte ocupat să-l ajut pe doctorul Ball la intubație.

— Bine, dacă amândoi ați ajutat la naştere, atunci Muhradi ar trebui să fie cel care a notai Apgarul.

Barney îl privi încă o dată pe iranian în ochi:

— Ei, doctore? Care au fost notele lui pentru culoare, puls, respirație, reflex şi tonus?

Muhradi ridică din umeri:

— Nu-mi amintesc cifrele exact, dar ştiu că erau scăzute la început.

— Asta este destul de vag, se înfurie Barney şi insistă: Dar notarea la cinci minute? Care a fost Apgarul fiului meu la cinci minute?

Muhradi ezită.

— De fapt, noi nu am făcut al doilea test decât un pic mai târziu.

— Cât de târziu?

— După şase sau şapte minute.

— Termină o dată cu această bâlbâială. Precis că vrei să spui şapte. Sau spui asta pentru că de fapt te gândeşti la *opt?* Haide, ştii foarte bine că vorbim despre o posibilă leziune a creierului.

La acest punct al discuției, medicul de la nou-născuți interveni.

— Copilul dumneavoastră este perfect sănătos, domnule. În patruzeci şi opt de ore îl veți putea lua să-l duceți la mama lui.

Acum Barney nu mai presupunea că se întâmplase ceva cu copilul lui. Acum *ştia* sigur. Şi gândul că ar fi ceva rău şi cu Laura îl cutremură.

— Aveţi vreun telefon aici?

— Desigur. În oficiul surorii şefe. Puteţi să anunţaţi familia şi să comunicaţi veştile bune.

Barney îi privi furios.

— Nu am intenţia să transmit „veşti bune“ atât timp cât nu sunt sigur că sunt în măsură s-o fac. Vreau să-l chem pe doctorul Hastings şi să-i cer să-şi deplaseze fundul până aici.

— Oh, dar nu este necesar, zise Muhradi cu un rânjet de satisfacţie. Am făcut-o eu deja. Cred că acum se află în avion.

Pacientul „nereuşit“ – după cum obişnuiesc doctorii să-i denumească pe cei faţă de care au greşit – este cea mai ocolită persoană din spital.

Nimeni nu-i vizita pe Barney şi Laura. Chiar şi femeile care distribuiau mâncarea intrau şi ieşeau în grabă, ca şi când le-ar fi fost teamă ca furia Laurei să nu fie contagioasă. Pentru că, într-adevăr, ea era furioasă din momentul în care citise imprimanta monitorului fătului.

Fiul lor, în mod sigur se aflase în pericol, în cea mai mare parte a primei ore şi Muhradi, pretinsul mare expert al acestui minunat instrument nu i-a acordat suficientă atenţie. Şi aceasta pentru simplul fapt că nu a fost suficient de conştiincios ca să privească ecranul.

În plus ei se găseau în situaţia de a nu deţine cea mai importantă informaţie, aceea referitoare la timpul ce s-a scurs *în realitate* între prima înregistrare a cifrelor Apgar şi a doua înregistrare. Toate acestea aveau o importanţă crucială pentru că acesta era timpul în care copilul a rămas fără oxigen. Dacă nu fuseseră şapte minute – ci mai degrabă nouă sau chiar zece – şansele de supravieţuire normală ale copilului au fost compromise. S-ar putea să fie chiar cazul unei serioase leziuni a

creierului.

Barney, bineînțeles că transmisese observația tulburătoare pe care o făcuse – că erau încă destul de clare urmele vineții pe buricele degetelor copilului. Aceasta explica motivul ca doctorul nu voia să le arate nota pe care o dăduse pentru „culoare“.

— Vreau să-l văd, insistă Laura. Vreau să-l cercetez eu însămi.

— Linişteşte-te, zise Barney. Tu ai suportat o operație destul de serioasă. Au promis că în această după amiază te vor duce acolo sus.

Se auzi o ciocănitură în uşă, urmată de cuvintele de salut:

— Bună dimineața. Ați împărțit deja atențiile?

Era Sidney Hastings.

Laura răspunse tăios.

— Intră şi închide uşa.

— Am fost sus să văd copilul, continuă Hastings încercând să creeze o perdea de fum verbală între ei. Arată într-adevăr ca un campion, ca şi mama lui…

Barney i-o reteză scurt:

— Nu-ți mai răci gura, Sidney. Ştii foarte bine că mai devreme sau mai târziu, Laura se va duce sus şi va descoperi adevărul. Aşa că de ce nu ai decența să ni-l spui tu?

— Nu înțeleg ce vrei să spui…

— Haide, Sidney, îl întrerupse Laura. Cât timp a durat până ce a început să respire?

— Nu am avut încă timp să mă uit pe raport…

— Minți, îl apostrofă Barney. Probabil că l-ai studiat o oră întreagă.

— Uite, Livingston, replică Hastings, calm dar cu un ton autoritar. Nu este cazul să-mi vorbeşti în felul acesta. N-am fost aici, aşa că nu pot fi făcut responsabil pentru anumite nereguli care au survenit.

— Aha, zise Laura, deci eşti de acord că s-au produs nereguli?

— Scuză-mă, Laura, ştiu ce noapte grea ai avut, dar refuz să fiu tratat ca un criminal în boxa acuzaților.

Barney făcu un efort uriaş pentru a părea calm.

— Sidney, te rog, tot ceea ce dorim este adevărul. Cu toții ştim că pot surveni accidente. Dumnezeu ştie că cei mai mulți dintre noi, într-un moment sau altul, în cariera noastră, am fost…

Era pe punctul să pronunțe cuvântul „neglijenți“, dar se opri…

— Ascultă, toți am avut insuccese. Din experiența mea, am descoperit că pacienții devin mult mai înțelegători atunci când li se spune adevărul, chiar dacă este vorba de un adevăr care mărturiseşte o greşeală.

Aşteptară. Mingea se găsea acum în terenul lui Hastings.

Stingherit de liniştea ce se făcuse, doctorul mai în vârstă vorbi ca din carte.

— Doctorii Muhradi şi Ball sunt amândoi oameni corecți. Şi dacă ei au notat că respirația s-a instalat la şapte minute, eu îi cred pe cuvânt. Acum, dacă insistați să vă purtați de această manieră, vă sfătuiesc să vă găsiți un alt medic.

Se întoarse şi plecă.

— Ce pui de cățea, zise Barney.

Laura se întinse şi-l atinse pe umăr.

— Barney, adu-mi un fotoliu cu rotile, chiar acum!

Coborâră incubatorul pentru ca ea să nu trebuiască să se ridice din cărucior. Îi cercetă degețelele de la mâini şi de la picioare pentru a le vedea culoarea, ascultă cu urechea pieptul micuțului, timp de mai multe minute, apoi luă un ac şi-i zgârie talpa picioruşelor.

Barney privi toate acestea şi-şi zise: „Mulțumesc, Doamne, că măcar băiatul are reflexe“.

Testul final era crucial. Va suge? Dacă a suferit cumva o leziune şi nu va putea să sugă, atunci şansele sale pentru o viață normală erau absolut nule.

Îl luă şi-l puse la sân. După un moment, se uită la Barney şi începu să plângă de bucurie:

— Este bine. Se pare că totul este bine.

Părăsiră spitalul cât de repede putură. Toți trei.

— Bine, Castellano, zise Barney căutând să mai înveselească atmosfera. Am trecut prin clipe grele. Ne-au tratat mai rău decât se poate imagina. Dar rezultatul este în brațele tale şi cântăreşte trei kilograme şapte sute. Harry Livingston, viitor campion mondial.

Ei ştiau însă ceva mai mult decât atât, pentru că erau amândoi medici.

Ştiau, de exemplu, că iubitul lor Harry va creşte, va zâmbi şi se va juca în nisip, dar plana pericolul să nu ajungă la dezvoltarea normală a facultăților mintale, pentru a-şi scrie măcar propriul său nume. Doar timpul o să-şi spună cuvântul. Nici chiar doctorii nu le ştiau pe toate.

Între timp ei vor fi condamnați să trăiască în purgatoriu.

CINCIZECI ŞI CINCI

Cine ar fi prevăzut vreodată că preotul iezuit ratat, care în societate era timid, nesigur pe el şi neştiutor, va ajunge, în cele din urmă, unul dintre cei mai respectaţi şi bogaţi oameni din Hawai?

Acesta era de fapt destinul fericit al lui Hank Dwyer, doctor în medicină.

Nu numai că o ducea bine, dar făcea mult bine în jur. O mulţime de oameni îl binecuvântau şi-l pomeneau în rugăciunile lor, dând chiar numele lui copiilor lor.

Hotărâse să nu se mai recăsătorească. Dar, nu avea să rămână un celibatar convins.

Se părea că totul îi reuşeşte, era ca şi cum totul îi venea din cer ca o nucă de cocos care-ţi cade în mână din cocotier gata deschisă ca s-o mănânci.

Soţia sa, Cheryl nu putuse să rămână oarbă în faţa scăderii afecţiunii soţului ei. Când Hank a semnat al doilea angajament în Vietnam, ea apelase la sfatul bisericii. Pentru că participase asiduu la slujbele de la catedrala Sfânta Cruce, însuşi cardinalul din Boston devenise sfătuitorul ei spiritual.

Eminenţa sa îşi dădu seama că Cheryl Dwyer, care avea un suflet atât de curat, nu poate fi condamnată să trăiască la marginea societăţii; ea şi-ar putea creşte mai bine copiii dacă s-ar elibera de Hank şi eventual s-ar căsători cu cineva care să o preţuiască. Cu toate că Vaticanul nu e de acord cu divorţul, mai existau şi alte posibilităţi pentru ameliorarea unei astfel de situaţii. În cazul respectiv, se putea obţine o anulare a căsătoriei prin biserică.

În acest fel, Hank nu fu deranjat cu nimic, nefiind nevoit să lipsească nicio duminică de pe plaja din Maui. I-au sosit doar hârtiile pentru semnat, ceea ce a făcut repede şi fără emoţie. Singurul lucru pe care l-a simţit într-adevăr a fost o adâncă recunoştinţă pentru

intervenția Eminenței Sale.

La douăzeci şi şase iulie 1978, s-a produs un adevărat miracol. În Anglia se năştea un copil pe nume Louise Brown. Această naştere nu s-a deosebit de celelalte decât într-un singur sens, anume copilul nu a fost conceput în uterul mamei sale, ci într-o eprubetă de laborator.

Ca urmare a unui blocaj al trompelor mamei, doctorii cercetători Patrick Steptoe şi Robert Edwards au introdus sperma tatălui în ovulul mamei, aflat într-un vas de sticlă. Numai după ce embrionul a atins o anumită dezvoltare, l-au returnat la locul său natural prin implantare reuşită în uterul doamnei Brown, iar după nouă luni s-a născut un copil perfect sănătos.

Procrearea era unul din puținele lucruri în care Hank se distinsese în mod deosebit şi el se gândi că cercetătorii respectivi ar fi de acord cu cererea sa de a merge în Anglia şi de a lucra (fără plată) ca asistentul lor, în scopul de a se familiariza cu această tehnică.

Cei doi oameni de ştiință îi analizară activitatea. Rezultatele lui mediocre din timpul Facultății de Medicină erau mai mult decât compensate de medaliile obținute pentru faptele de arme săvârşite în Asia de Sud-Est.

Unui astfel de medic merita să i se dea posibilitatea să învețe noua tehnică şi să fie unul din pionierii fertilizării *in vitro* din America.

Când Hank reveni, după un an, se dusese deja vestea că el intenționa să pună bazele unei clinici, în genul celei pe care o văzuse în Anglia. Şi, deşi el nu a căutat publicitatea, jurnaliştii au fost aceia care l-au căutat pe el. Aşa, Hank se trezi idolul presei din cel de al cincizecilea stat.

În momentul în care guvernatorul din Hawai a luat cunoştință de planurile lui Hank, de a înființa un institut cum nu exista nici în California, a aranjat un împrumut cu dobânzi reduse pentru ca el să-şi poată duce la îndeplinire proiectul.

Femeile nefericite de pe Coasta de Vest, care tânjeau după copii, aflară repede că noua tehnică se practică la o zvârlitură de băț de casa lor, așa că dădură buzna în stoluri la „Institutul Henry Dwyer“.

În ciuda voluptăților vieții din Hawai, Hank totuşi îşi păstra obiceiurile sale de fost preot ascet. Avea un regim şi o serie de principii de la care nu se abătea nicicum.

Nu mânca decât carne albă, pentru că fiind doctor ştia că recent se dovedise că acest lucru este sănătos pentru colon şi nu ar fi făcut nimic care să-i pericliteze, într-un fel sau altul, longevitatea.

Nu lucra decât trei zile pe săptămână.

Nu bea decât după ora cinci.

Niciodată, fără nicio excepție, nu avea legături cu fete mai în vârstă de douăzeci şi cinci de ani.

Când chestionarul lui Barney Livingston a ajuns la cabinetul din Hawai al lui Hank, acesta se afla în Anglia pentru a studia cum se fabrică copiii, iar secretara, crezând că nu prezintă o importanță deosebită, nu i l-a trimis în corespondență.

Într-un fel, Hank era chiar mulțumit de acest lucru, pentru că, chestionarul lui Barney nu era relevant, gândi el, pentru viața lui medicală. Cum ar putea el să răspundă la un document atât de stupid? „Stresul muncii?“, „Exces de zel?“, „Regrete?“

Toate acestea nu însemnau nimic pentru el. De aceea, în loc să completeze formularul, el îi scrise, pur şi simplu:

Dragă Barney,

Sunt bucuros că am veşti de la tine. Cred că ar fi fost bine dacă am fi ținut legătura în perioada în care am fost în Vietnam, dar ştii bine ce condiții mizerabile au fost acolo la sfârşit.

Mai întâi să-ți spun veştile rele. Din motive cunoscute doar de ea, Cheryl nu a fost capabilă să aprecieze gestul meu de a mă înrola pentru a doua oară în Vietnam şi a

găsit de cuviință să pună capăt căsniciei noastre, să se declare domnişoară, pentru a se putea recăsători cu altul (pe care să-l nenorocească şi să-i facă viața imposibilă).

Eu mă consolez cu gândul că fata visurilor mele se află undeva şi poate că va sosi călare pe un val, într-una din zile, în nişte bichini aurii.

Să nu crezi că mă izolez de femei.

Dintre colegi, m-am întâlnit cu Lance Mortimer, care a venit pe aici pentru prima şi pentru a doua lună de miere. Din anumite considerațiuni, s-a hotărât să încerce un al treilea mariaj în Mexico.

În orice caz, se descurcă foarte bine. Nu este nevoie să-ți spun eu că anestezia este o treabă bine plătită şi Lance nu lucrează decât patru zile pe lună. Restul timpului şi-l consacră cu proiectele sale pentru televiziune.

Sper că vei auzi de el. Îl socot drept unul dintre cei mai realizați din seria noastră.

O altă chestiune: acum câteva zile mi-a căzut în mână „Suflet de campion" rătăcită prin librărie, pe care am luat-o cu numai doi dolari. Vreau să spun că este într-adevăr o carte grozavă. Poți să fii mândru de ea. Nu am fost aici când a apărut şi nu pot şti cum a fost primită de presă, dar consider că merită să aibă succes.

Poți fi sigur că, atunci când va apărea cartea ta despre doctori nu voi aştepta să se vândă la preț redus şi o voi comanda în avans. Sper să mă prezinți în ea într-o lumină acceptabilă.

Caută-mă să ne vedem, dacă soarta te va aduce prin Hawai. Sunt proprietarul a unul sau două mici hoteluri în care te poți simți ca acasă.

Cu cele mai sincere salutări,
Hank

P.S. *Îți trimit o fotocopie a paginii publicate de un ziar de reclame din Honolulu, cu ocazia naşterii copilului nostru cu numărul o mie. Din fotografie se vede cum stau în centrul careului, ținând în brațe patru gemeni, înconjurat de*

rânduri de mame fericite îmbrățișând cu drag ceea ce au visat întotdeauna să aibă. Într-un anumit fel, mă simt chiar un fel de tată al tuturora.

CINCIZECI ŞI ŞASE

„Copilul cu asfixie“ la naştere prezintă multă vreme factori de risc ca urmare a unor leziuni produse, ce se manifestă prin: întârzierea dezvoltării intelectului şi chiar encefalopatie, tulburări senzoriale sau chiar percepute şi dificultăți la învățătură.

(Din capitolul „Tulburările nou-născutului“ – *Manualul Merck de diagnostic şi terapie,* ediția 14, p. 1759).

Niciun copil în istorie nu a fost mai mult studiat decât micuțul Harry Livingston. A fost ținut în permanență sub observație, examinat, analizat, testat şi retestat.

Întrucât amândoi se convinseseră că nu vor reuşi niciodată să afle adevărul cu privire la timpul în care Harry a stat fără oxigen, Barney şi Laura se simțeau obligați să pună răul înainte. Bucuria lor de a-l avea era umbrită de această obsesie că oricând pot apărea semnele unei leziuni cerebrale. Ori azi, ori mâine, ori săptămâna următoare.

Lunar şi făcând cu schimbul, Laura îl ducea pe Harry să fie examinat de către şeful secției de pediatrie de la Universitatea Columbia, iar Barney îl ducea la şeful secției Spitalului Bellevue (Aceşti doi specialişti nu ştiau că sunt consultați concomitent.)

Pediatrii nu le-au redus cu nimic îngrijorarea. Iată opinia profesorului Adam Parry, cel mai renumit pediatru din New York:

— În mod cert, nu vom cunoaşte realitatea decât cel puțin după doi ani.

Laura însă îl contrazise:

— Asta în cazul unor leziuni mici. În cazul, însă…

— Da, recunoscu Parry, dacă este vorba de o encefalopatie vom afla mai repede.

— Dumnezeule, Castellano, aş vrea să nu mai fi atât de nervoasă, comentă Barney, în timp ce se întorceau de la a

nu ştiu câta consultație.

— Puştiul arată bine, atât cât mă pricep eu, neurologic. De ce să ne alarmăm chiar în halul ăsta?

— Poți nega oricât doreşti, Barn. Dar *ştii* destul de multe despre procesul de dezvoltare a creierului – o treime din conexiunile intercelulare se formează *după* naştere. Circumvoluțiunile sunt încă în dezvoltare în căpşorul lui Harry şi este posibil ca anumite căi să se fi blocat atunci când nenorocitul de iranian făcea curte surorilor. Acum, fii sincer, pe tine nu te enervează?

— Nu, răspunse el.

— Spui adevărul?

— Nu, răspunse el candid. Dar am descoperit că sunt mai reconfortant dacă mint.

Ea îl privi cu afecțiune recunoscătoare.

— Şi tu eşti îngrijorat, nu-i aşa Barn?

— Da, răspunse el sec. Apoi după ce chibzui un moment adăugă: Este o crimă, nu-i aşa? Acest pui de cățea, Muhradi, parcă ne-ar fi întins o traistă cu bucurii, dar şi cu o bombă cu efect întârziat. Măcar dacă ne-ar fi spus adevărul. Vreau să zic, că oricât de rău ar fi fost acesta, dar să fi fost *adevărul,* aş fi putut cel puțin să dorm noaptea. Dacă aş fi aflat că Harry va trebui să meargă la o şcoală specială sau altceva, nu înseamnă că l-aş fi iubit mai puțin…

Nu avu nevoie de vreo confirmare din partea Laurei pentru că ştia bine că era de acord.

— Atunci de ce dracu' nu a fost măcar sincer cu noi?

— Probabil că s-a speriat că-l dăm în judecată.

— Sigur că trebuia dat în judecată; a demonstrat o neglijență gravă. Dacă se va întâmpla ceva cu Harry, mă duc şi-l strâng de gât pe acest netrebnic.

Dialogul se purta în maşină. Laura rămase cu privirea ațintită pe geamul din taxi şi, în cele din urmă, murmură:

— Tipul este unul dintre aceia care se cred superiori altora, din punct de vedere moral.

— Ce?

— Nu ştii că există unii doctori care cred că ei nu sunt responsabili în fața nimănui decât a lui Dumnezeu, şi nici asta chiar întotdeauna. Nu este prima dată că mă întâlnesc cu astfel de specimene.

— Şi eu.

— Intenționezi să scrii despre ei în cartea ta?

El dădu din cap afirmativ.

— Deja am schițat un capitol intitulat „Doctori care mint“. Singura problemă este că încă nu-l pot scrie.

— Cum vine asta?

— Pentru că încă sunt prea furios.

Şi astfel ei continuară să observe şi să urmărească într-o alertă permanentă, cea mai mică anomalie, cel mai mic semn de leziune. Pe scurt, urmăreau cu atenție orice amănunt, cu privire la sănătatea lui Harry.

În schimb, odrasla lor se dovedea a fi un copil foarte perceptiv. Printr-un sistem de senzori încă necunoscut, el parcă ştia despre ceea ce gândesc părinții lui şi încerca să le mai îndepărteze temerile.

La vârsta de şase săptămâni, zâmbi. Amândoi păstrau în memorie acele clipe fericite. Estelle, într-una din frecventele sale călătorii din Miami, pentru a-şi vedea nepotul, i-a adus lui Harry o jucărie multicoloră, pe care au montat-o deasupra pătuțului său.

Laura scuturã cuburile de plastic pentru a arăta bebeluşului că ele nu numai că erau din diferite culori, dar scoteau şi sunete diferite.

Sunetul scos de cubul roşu îl făcu să surâdă.

„Mulțumesc, Doamne“, gândiră amândoi, „că ni s-a mai luat o greutate de pe suflet“.

Următoarea piatră de încercare o constituia clipa în care urma să stea în funduleț. Dar Harry, cu simțul datoriei înnăscut, se ridică în fund chiar înainte să împlinească şapte luni.

Apoi veni şi minunea minunilor – doar la numai o săptămână după prima sa aniversare – făcu cinci paşi

ezitanți, de la scaunul lui Barney spre brațele Laurei. Băiatul se dovedea într-adevăr un campion!

Barney repeta într-una:

— Mulțumesc lui Dumnezeu, Laura, mulțumesc lui Dumnezeu că puştiul este bine.

Şi continuă apoi în sinea sa: *„până acum“.*

Într-o seară, în timp ce îi făceau amândoi baie, pe Barney îl fulgeră o nouă teamă:

— Sper ca starea noastră de îngrijorare să nu i se fi transmis şi lui.

— Nu ştiu, Barn, zise Laura, scoțând copilul din apă şi punându-l într-un prosop ținut de tatăl său. Mai avem încă un an de aşteptat. Cred că în toată această vreme vom pândi manifestarea diferitelor anomalii cerebrale posibile.

— Mulțumesc, Castellano, mulțumesc, murmură el.

— Dar pentru ce?

Barney îşi ridică privirea de pe masa pe care îl pudra pe Harry şi răspunse:

— Mi-ai făcut un cadou de neprețuit. Încă trei sute şaizeci şi cinci de nopți de nelinişte.

Primul pacient al lui Barney era programat la ora şapte dimineața. Dar el se scula la ora cinci şi treizeci de minute ca să aibă câteva momente în care să stea cu fiul lui. Pentru a-şi permite plăcerea să-i schimbe scutecele, să-i dea biberonul, să-l ajute să râgâie şi multe alte lucruri obişnuite despre care el nici nu visase că ar putea să-i provoace atâta plăcere.

În timp ce Harry îşi lua micul dejun, Barney îi citea despre evenimentele curente, literatură, filosofie şi sport. Şi asta o făcea nu pentru ca fiul său să crească şi să fie mai intelectual, ci numai pentru ca să-i vorbească şi să i se răspundă printr-un gungurit.

Ura teribil ceasul din bucătărie care-l avertiza că este timpul să-l lase pe Harry din brațe.

Laura şi cu Barney avură o discuție destul de serioasă. Ea susținea că primele silabe pronunțate de Harry (la opt luni şi jumătate) au fost „da – da“, iar el susținea cu încăpățânare că de fapt au fost „dac – ta“.

Fiind un psihiatru care se psihoanaliza, Barney era convins că nu trebuie să forțeze nota cu privire la creşterea fiului său.

De aceea, pentru cea de-a doua aniversare a lui Harry, îi cumpără o cască de pompieri *dar şi* o trusă medicală de jucărie.

În timpul verii se mutară la Connecticut. Cu toate că pentru ei începuse o lungă navetă cu trenul (Laura îşi redusese numărul de consultații la spital doar la o zi pe săptămână), exista în schimb posibilitatea să ofere odraslei lor un aer curat, verdeață şi copaci, de care ei nu avuseseră parte în copilăria lor.

Drept compensare pentru frustrarea la care era supus în timpul săptămânii, Barney îşi împărțea timpul cu Harry în timpul weekendurilor. Deja băiatul dădea dovadă de precocitate privind o bună integrare socială, pentru că uneori prefera compania celor doi micuți ai vecinilor, care aveau şi o cutie cu nisip. După modul de comportare, Laura şi Barney căzură de acord că Harry tânjea după o surioară şi hotărâră împreună cu plăcere să-i îndeplinească această dorință.

Dar după şapte luni fără rezultat, Laura merse la ginecolog, care îi spuse că trebuie să apeleze la un chirurg şi probabil nu o să mai poată avea copii în viitor.

Astfel că tot ce aveau şi tot ce vor avea vreodată, nu era decât micuțul lor Harry.

Şi, în noaptea în care Laura află acest lucru, îşi jurară unul altuia să nu facă din Harry un copil neurotic, superprotejat, supercontrolat şi superîncărcat cu povara îngrijorărilor lor.

Laura se simțea deja că face parte din cea mai largă şi secretă societate din lume – societatea mamelor.

Zilele se scurgeau fără ca ea să-şi dea seama. În

memoria ei însă, se acumulau imagini de neuitat: plastilina colorată de pe mâinile sale, floarea pe care i-a adus-o Harry uşor strivită de micuțul său pumn.

O dată, pe când se plimbau (Harry alergând cu paşi mici) pe lângă un eleşteu, se opriră să dea de mâncare la rațe.

— Mami, de ce rațele nu poartă pantofi?

Laura fiind luată prin surprindere de întrebare, putu doar să spună:

— Chiar, nici nu am observat acest lucru. Poate că ştie tati. Îl vom întreba când ne vom întoarce acasă.

La masa de seară, când Barney întrebă:

— Ce-ați făcut azi, drăgălaşilor?

Ea spuse ca de obicei.

— Nimic deosebit.

Dar în realitate, ea gândea că totul a fost deosebit, totul a fost *minunat.*

Un fel de egoism o făcea să-şi repete mereu: „Harry, să nu creşti, rămâi aşa mereu".

Laura avu o senzație neplăcută în prima zi când trebui să-şi lase copilul la grădiniță (trei ore pe zi). De fapt, ea a suspinat mult timp după ce Harry a rămas foarte fericit să se joace cu noii săi prieteni.

(„Este atât de mic, Barn", spusese ea cu o noapte mai înainte, „este doar un *copil").*

Niciodată până atunci, nu-şi dăduse seama cât de mult îl iubea şi cât de mult îi simțea lipsa, chiar şi pentru un timp extrem de scurt.

Cu toate că amândoi hotărâseră să nu se preocupe mereu să-l țină sub observație, să-l examineze şi să-l tot studieze, nu putură să rămână indiferenți că, la aproape trei ani, Harry se comporta ca un copil lipsit de vlagă. Şi, cu toate că el creştea în înălțime, nu lua în greutate.

Într-o seară, în timp ce-i făcea baie, Laura îl strigă pe Barney.

— Palpează-l aici, zise ea grav, atingând abdomenul

copilului.

Barney puse mâna unde-i arătase ea („Oh, tati, doare!“). Îşi dădu imediat seama la ce se gândise Laura. Hepatosplenomegalie, adică mărirea în acelaşi timp a ficatului şi a splinei.

Era coşmarul în care trăiseră de atâta timp, dar nu era exact lucrul de care se temuseră. Nu avea nicio legătură cu dezvoltarea creierului. Era ceva cu totul diferit.

După o noapte chinuitoare şi plină de reproşuri („Nu trebuia să-l lăsăm să se joace atunci în ploaie“; „Asta este greşeala mea că am pus prea multe pleduri pe patul lui“), la ora şase dimineața Barney îl sună pe Adam Parry.

— Aduceți-l să-i facem nişte analize şi vom vedea ce e de făcut, le sugeră marele pediatru.

În mai puțin de douăzeci şi patru de ore, Harry Livingston schimbase curtea cu nisipul drag lui, cu o secție din spital. Erau evidente semnele unui proces patologic.

Dar ce putea fi? S-au făcut numeroase analize ale sângelui, repetându-le pe cele care i se păreau suspecte Laurei.

— Nu mai vreau înțepături, *vă rog,* tipa Harry.

— E nevoie să faci asta ca să te faci bine, dragul meu, îi spunea ea încercând să-l încurajeze.

— Nu-mi place aici. Vreau acasă.

Barney care asista mut, găsi puterea să spună:

— Toți vrem să mergem acasă.

Medicii afirmară că, deoarece are splina mărită, ar fi vorba de o anemie şi de o trombopenie, o micşorare a numărului de trombocite în sânge. Exista riscul ruperii splinei.

O mulțime de specialişti se perindară la patul lui Harry, dar toți ridicară neputincioşi din umeri şi plecară.

Laura şi dr. Perry îşi chinuiau mințile încercând să stabilească diagnosticul. Nu seamănă oare cu maladia lui Gaucher? Dar Parry le explică.

— Da, dar la fel de bine poate să fie vorba de o

leucodistrofie metacromatică şi nu e niciuna nici alta. Ascultă, Laura, îmi eşti colegă şi deci pot fi sincer cu tine. Nu ştiu ce are copilul şi nici ce tratament să-i recomand. Tot ce ştiu este că boala progresează…

Barney căuta să-şi rezolve cât mai repede problemele sale profesionale cu pacienții săi cei mai bolnavi, pentru a rămâne cât mai mult timp cu Harry sau la biblioteca medicală căutând şi parcurgând lucrări privind bolile copiilor.

Warren îl suna aproape zilnic ca să întrebe dacă el şi Bunny pot fi utili într-un fel.

— Da, răspunse Barney. Nu-ți mai face probleme şi lasă-ne că ne descurcăm noi. Te rog să nu-i spui mamei nimic despre asta.

Amândoi îşi petreceau nopțile în spital. Cât timp vor continua aşa? Fiecare oră care se scurgea însemna o agravare a stării copilului lor.

Dacă ar dormi, zicea Laura întunecată, ar fi lipsiți de o oră întreagă din viața lui Harry. Stăteau treji, înconjurați de hârtii, străduindu-se sa găsească o linie comună în rapoartele diferiților specialişti ce-l examinaseră pe copil.

— Trebuie să existe o soluție, insista întruna Barney, ceva ca un numitor comun în părerea tuturor.

Laura îl privi cu o tristețe disperată în ochi şi zise:

— Dar, Barney, îți dai seama că şi dacă vom descoperi ceva, va fi probabil prea târziu.

— Nu, Castellano, nu, răspunse el cu o furie stăpânită. Sileşte-te să dormi un pic. Am să mă duc la calculatorul spitalului să încerc să văd ce pot găsi prin conectare cu Biblioteca Națională de Medicină. Posibil ca la această oră, de dimineață, să-l găsesc liber.

El plecă, iar ea se întinse puțin, nefiind în stare nici să-şi calmeze durerea şi nici să se odihnească.

Când se trezi, îl văzu pe Barney neras, stând deasupra patului, cu o hârtie de la imprimanta calculatorului în mână.

— Ştiu ce este, zise el, trist.

— Eşti sigur?

El dădu afirmativ din cap.

— Lăudată fie ştiința calculatoarelor. Acum ştiu exact de ce moare fiul nostru.

Ea se ridică să-şi ia ochelarii şi apoi luă hârtiile din mâna lui.

— Lasă, că-ti voi citi eu, Laura. Se numeşte SRS; Sindromul Reeve-Strasburger.

— Nu am auzit niciodată de aşa ceva.

— S-a descoperit prin 1890 de către un grup din Londra. Este o boală a stocării lipidelor, care afectează învelişul de mielină al nervilor. Un articol într-o revistă norvegiană arată care este cauza. Producția anormală de mielină se datorează absenței unei singure enzime – aryl sulfataza B.

— E ceva asemănător cu scleroza în plăci? întrebă ea.

— Nu, este în legătură, dar e altceva. Scleroza în plăci duce la scăderea mielinei, dar SRS este o supraproducție de mielină, se fac depozite pe țesuturile nervoase şi în anumite locuri, ca ficatul şi splina.

— Iisuse! Barn, cred că ai dreptate. Trebuie să-l sun imediat pe Parry acasă.

— Poți să mai aştepți, Laura, răspunse Barney extenuat, nu este nevoie să te grăbeşti.

— De ce? Cum se tratează? Ai găsit răspunsul tot prin calculator?

El aprobă din cap.

— Uite. Transplant de măduvă osoasă, transplant de ficat, chimioterapie antileucemică. O excelentă gamă de posibilități.

Se opri şi simți că i se pune un nod în gât.

— Niciuna dintre ele nu dă rezultate. De fapt, nu s-a înregistrat până acum niciun caz de supraviețuire peste vârsta de patru ani.

Apoi brusc îi smulse Laurei hârtiile din mână.

— Dar de ce?

— Nu are niciun rost să mai citeşti. Este o boală

cruntă. Niciunul din simțuri nu rămâne neatins. Dumnezeule, cred că soarta şi-a bătut joc de noi.

Laura se prăbuşi plângând în brațele lui Barney.

Adam Parry sosi puțin înainte de ora şapte, studie notițele lui Barney, analiză rapoartele diferiților specialişti şi, în cele din urmă, confirmă că Harry suferea într-adevăr de SRS.

— Şi, totuşi, mărturisi el nu ştiu ce trebuie să facem.

Laura răspunse încet:

— Asta ne mai lasă împreună cu Harry doar câteva săptămâni.

— O nu, Doamne! răcni Barney. Trebuie să găsim ceva. Vom apela la toți doctorii sau vracii, vom merge chiar şi la Lourdes. Atât timp cât Harry respiră, trebuie să luptăm. Mă voi duce la mine la cabinet şi voi da câteva telefoane. Laura, sună-i şi tu pe toți cei cu care ai lucrat la Spitalul de copii.

Şi mai înainte ca ea să-şi dea acordul, el deja ieşise pe uşă.

Laura se întoarse în cameră şi începu să dea telefoane, încercă mai întâi cu specialiştii de la Harvard.

— SRS? întrebă, mirată, o voce.

— Da, profesore, zise încet Laura.

— Doamne, nu cred că am întâlnit un astfel de caz. Ascultă, e bine să vin la New York?

— Desigur.

— Şi pot să aduc cu mine şi nişte interni? Aceasta ar fi poate unica lor ocazie să vadă această boală.

Laura trânti telefonul. Îl sună apoi pe Dain Oliver de la Institut şi-i ceru să caute în fişele de acolo. Şi într-adevăr găsi ceva. La Institut existau date care încă nu fuseseră publicate.

— Laura, există cel puțin o soluție teoretică pentru un posibil tratament.

„Vreau mai mult decât teorie, Dain“, gândi ea, forțându-se însă să asculte în continuare.

— Totul se datorează lipsei unei enzime.

— Ştiu, ştiu, zise ea nerăbdătoare. Aryl sulfataza B.

— Deci, problema este clară. Trebuie introdusă enzima care lipseşte. Pentru aceasta există trei posibilităţi.

— Care? întrebă ea, ţinându-şi răsuflarea.

— Mai întâi trebuie încercată o grefă de fibroblaste dermice compatibile. Desigur că trebuie găsit un donator şi asta poate să dureze.

— A dat vreodată rezultate? întrebă ea.

— Nu s-a încercat niciodată, răspunse Dain.

„Bine“, gândi Laura, „*asta* o lăsăm deoparte. Este posibil să nu găsim în timp util un donator şi, deci, experimentul nu poate avea loc“.

— Şi care sunt celelalte două idei?

— S-ar putea încerca tehnica folosită în tratarea copiilor care suferă de sarcom osteogenic.

— Te referi la otrava folosită drept antidot împotriva distrugătorului de celule? Este prea riscant. Care este cea de a treia posibilitate?

— Bine, zise fostul ei şef, cu o umbră de sfială în glas. Sunt câţiva în Institut care încearcă să realizeze în laborator un model al enzimei.

— Ce rezultate au obţinut până acum, Dain? întrebă ea cu sufletul la gură.

— Este doar pornit, răspunse Dain, scuzându-se. Va dura ani, poate doi, poate trei. Ce pot să spun, Laura?

— Dain, tu deţii date despre tot ce se întâmplă în fiecare laborator. Există cineva mai avansat în acest domeniu?

— Da, de fapt pe Coasta de Vest există mai multe grupuri care încearcă să realizeze tot felul de enzime şi cele mai multe dintre ele sunt firme particulare. Ştiu pe cineva care pare a fi mai avansat. Dar este o persoană cam ciudată şi mă îndoiesc că ai putea chiar să-i vorbeşti.

— Spune-mi numai cine este, Dain, te rog, îl imploră Laura, gândind – „dacă-mi spune cine este mă târăsc pe coate şi genunchi până în California“.

— Are o firmă micuță, numită Neobiotics – şi se numeşte Peter Wyman, un fel de geniu discreditat…

— Îl cunosc, spuse Laura, întrerupându-l repede. Dă-mi telefonul lui şi de restul mă ocup eu. Cum ai spus că-i spune firmei?

— Neobiotics. Se află în Palo Alto.

— Mulțumesc, Dain, şi nu ştii cât de recunoscătoare îți rămân.

Îi dădu numărul de telefon. Apoi cu un regret, pe care ea îl putu simți chiar prin firul de telefon, îl auzi:

— Îmi pare rău că nu pot face mai mult, Laura.

— Mulțumesc, răspunse ea, abia perceptibil, şi lăsă să-i cadă receptorul în furcă.

O clipă mai târziu suna în California. Dar recepționera spuse ferm:

— Îmi pare rău, dar doctorul Wyman a dat dispoziții clare să nu fie niciodată deranjat când lucrează în laborator.

— Spune-i că este căutat de Laura Castellano şi că este vorba de viață şi de moarte.

Se scurseră câteva momente şi apoi se auzi o voce veselă.

— Ia te uită, cu ce poate s-o ajute Facultatea de Medicină Harvard pe Marilyn Monroe?

Laura nu avea timp de pierdut cu vorbe drăgălaşe.

— Trebuie să te văd, Peter. Trebuie să te văd cât de repede posibil.

— Sunt flatat, zise el, râzând, dar sunt căsătorit. Ar fi trebuit să-mi faci astfel de declarații ceva mai de mult.

— Te rog, îl imploră că. Noi vom lua primul avion spre San Francisco.

— Pot să te întreb ce înseamnă „noi“?

— Soțul meu, Barney, eu şi micul nostru băiețel. Este grav bolnav. Trebuie să stăm de vorbă imediat, Peter.

— De ce cu mine? Sunt cercetător ştiințific, Laura, şi nu practic medicina.

— Este un motiv special.

El scoase un oftat plictisit.

— Bine, răspunse el cu părere de rău. Consider că cel mai convenabil ar fi seara, mai târziu. Cea mai mare parte din personal pleacă seara. Atunci lucrez cel mai bine şi sunt creator. Dacă ați putea să veniți mâine seară după ora zece…

— Nu se poate astăzi?

— Este chiar atât de urgent?

— Da, Peter, şi dacă eşti de acord, putem încă prinde cursa de după-amiază.

— Bine, trebuie să fiu de acord, răspunse el pe ton de păun, mă faceți extrem de curios. Oricum, îmi face plăcere să te revăd, Laura.

— Mulțumesc, Peter. O să…

— Nu pot spune acelaşi lucru despre soțul tău, dar dacă vine în acelaşi colet…

— La revedere, Peter, plecăm să prindem avionul.

În timp ce Laura pregătea cele necesare pentru Harry pe durata călătoriei, Barney suna la aeroport. Trei ore mai târziu, zburau spre San Francisco.

Nu-i spuseseră decât lui Adam Parry unde plecau.

— Vă dați seama, îi atenționase el cu simpatie, că puteți să vă întoarceți fără niciun rezultat?

— Ne dăm seama de *orice,* răspunse Barney.

Harry era aproape adormit, în urma medicamentelor luate, aşa că Barney şi Laura trebuiră să-l țină în brațe pe rând.

Şi asta nu pentru faptul că nu ar fi putut folosi locul din mijloc pentru a-l aşeza, ci pentru că doreau să-l atingă, de dragul lui şi de dragul lor. În cazul în care nenorocirea s-ar fi întâmplat, ar fi rămas cel puțin cu amintirea lui tactilă. Atât de mare era dorința de a-l strânge la piept, că lui Barney îi era chiar teamă să nu-l frângă.

Barney era în stare să facă orice ca să-şi protejeze fiul.

Mereu şoptea ca să-i încurajeze pe toţi trei.

— Mami şi tati nu te vom lăsa, puiule, niciodată să pleci. Niciodată, niciodată, niciodată. Suntem aici Harry, suntem aici.

În acest timp, Laura se gândea – „dacă aş putea să-l pun înapoi la loc în mine, aş reuşi să-l *apăr*".

— Ce băieţel drăguţ, remarcă o stewardesă. Şi ce cuminte este. Se află la primul său zbor?

Laura aprobă dând din cap.

— Da.

Şi se gândi că poate este şi ultimul.

La aeroport închiriară o maşină şi porniră imediat spre hotelul Universităţii Stanford lângă campusul din Palo Alto.

Barney şi Laura erau extenuaţi din cauza călătoriei, a schimbării fusului orar şi mai cu seamă a încordării nervoase.

Se luptară să rămână treji până la întâlnirea cu importantul Wyman (era ora unu noaptea pentru organismul lor).

Discutară apoi strategia pe care s-o aplice. Să meargă Laura singură? Să meargă cu Harry? Sau să meargă toţi trei? Va fi oare Peter ostil la vederea celor doi colegi de facultate care altă dată îl detestaseră? Sau va arăta compasiune pentru un cuplu îndurerat al cărui unic copil avea zilele, dacă nu chiar orele, numărate?

În cele din urmă, Barney hotărî pentru toţi.

— Vom merge toţi trei împreună, Laura. Vreau ca acest individ să se uite în ochii mei şi în ai tăi şi apoi la Harry şi să văd dacă există măcar o moleculă de omenie în sufletul lui de piatră.

Conduseră maşina de-a lungul lui El Camino Real spre o clădire modestă din cărămidă, pe a cărei plăcuţă mică şi slab iluminată citiră NEOBIOTICS, INC.

Îndată ce Barney trase maşina lângă intrare îşi dădu seama cum îşi cheltuia această firmă banii. Doi oameni

înarmați le cerură să iasă şi să se lase percheziționați. Îi cerură Laurei să desfacă pătura în care îl înfăşurase pe Harry. După ce trecură printr-o uşă de sticlă, însoțiți de o altă pereche de santinele, ajunseră la biroul de recepție unde se mai găsea încă o gardă.

Îşi declinară identitățile şi li se spuse să aştepte.

Se aşezară şi-l culcară pe Harry pe picioarele lor. Se uitară la ceasul de pe peretele camerei de aşteptare. Era ora zece fără şapte minute. Barney şi Laura schimbară priviri îngrijorate şi pline de neîncredere. Nici măcar nu erau siguri pentru ce se aflau aici. Vor descoperi probabil că aici pe Coasta de Vest, au nimerit pe un drum închis.

Harry se deşteptă şi, speriat de ceea ce văzu în jurul său, începu să plângă. Laura tocmai încerca să-l calmeze, când Peter Wyman îşi făcu apariția în halatul său alb de laborator.

— Ia te uită, bună – vechi prieteni… zise el sarcastic. Ați făcut un drum lung, din civilizație până aici. De ce vine muntele la Mahomed?

Laura, zise calm:

— Peter, acesta este Harry, băiețelul nostru.

— Oh, zise fostul lor coleg.

Urmă un moment penibil şi Barney întrebă jenat:

— Putem intra undeva să stăm de vorbă?

Peter îşi privi ceasul.

— Sper că nu va dura mult.

Barney îl luă în brațe pe Harry, care tocmai se ridicase în picioare.

— Nu fi îngrijorat, Peter. Nu-ți vom consuma prea mult din prețiosul tău timp.

Avură senzația că dorise foarte mult ca ei să-i vadă cabinetul, uriaşul său birou, echipamentul său telefonic, numeroasele sale trofee atârnate pe pereți. El dorea să le arate că, deşi în ochii miopilor de la Harvard, fusese un proscris, în adevărata lume era un gigant. Într-adevăr, ajunsese să fie renumit şi chiar într-un timp destul e scurt.

— Foarte bine, zise el, aşezându-se în masivul său fotoliu de piele. Care este problema?

Barney repetase de mii de ori, în timpul zborului ceea ce urma să-i spună. Acum îi debită doar amănuntele esențiale. Singura lor dorință era să-i facă lui Harry un tratament cu enzimă purificată.

— De acord, zise Peter, părând interesat pentru prima dată. Ar putea să dea într-adevăr rezultate. Dar, aşa după cum ştiți bine amândoi, Ministerul Sănătății are reguli stricte şi sunt necesare aprobări pentru experimentarea unui medicament nou, pe oameni. Cred că nu mai vor o altă afacere ca cea a talidomidei. Această enzimă sintetizată de mine se află doar în stadiul de probă. Deci este complet ilegal să v-o dau, adăugând apoi: Şi mai există riscul să-l ucidă.

În acest moment interveni Laura.

— Te rog, Peter, nu-l lăsa să moară fără măcar să aibă o şansă.

Barney se ridică în picioare şi-i zise:

— Ascultă, Wyman, ai depus jurământul lui Hipocrat ca noi toți ceilalți. Uită de Ministerul Sănătății. *Priveşte la fiul meu care moare.* Chiar vrei să-l ducem de aici direct la cimitir?

Uşor intimidat de sinceritatea brutală a lui Barney, Peter îşi privi nervos ceasul.

Nimeni nu se mişcă.

Atunci Barney vorbi din nou.

— Ai înțeles ce am zis, Peter?

— Eu nu am mai practicat medicina cam de mult timp. Mai ales pediatria. Dar fiul vostru arată într-adevăr foarte bolnav. De ce nu-l duceți la Spitalul de copii, să-l aşezați într-un pat, cu perfuzii?

— Şi apoi? întrebă Barney.

— Apoi, am să vă spun la ora zece mâine seară.

— Nu se poate mai devreme? îl imploră Laura.

— Am nevoie de timp de gândire, zise sec Wyman. Este o treabă extrem de serioasă. Faceți în aşa fel ca una din

secretarele mele să ştie cum să vă găsească.

Ieşiră ameţiţi din cabinet, parcurseră din nou coridoarele, trecură prin uşile de sticlă, prin faţa gărzilor şi ajunseră la maşină.

Pe drum păstraseră tăcere. Harry adormise cu capul pe umărul tatălui său. Barney simţea căldura obrazului băiatului. „Are febră“, îşi zise el.

— Ce părere ai, Castellano? vocea-i tremura de emoţie.

— Cred că are dreptate într-un fel, Barn. Trebuie să-l ducem pe Harry la spital. Cred că este mult mai sigur pentru el acolo.

Familia Livingston întâlni oameni cu suflet la Spitalul de Copii din San Francisco. Reuşiră să-l aşeze pe Harry într-un pat şi să-i asigure perfuziile.

Mult prea alarmaţi pentru a pleca undeva, Barney şi Laura adormiră pe o canapea în camera lui Harry. Se treziră devreme. Schimbarea fusului orar încă le producea tulburări. Văzând că starea fiului lor era cât de cât stabilă, ieşiră să caute un bufet, pentru a bea o cafea. Tocmai ajunseseră la lift, când o soră îi strigă de la locul ei de lucru.

— Doctor Livingston, sunteţi solicitat la telefon.

Amândoi se întoarseră înapoi în grabă.

— Cine este? o întrebă Barney pe soră.

— Este doctor Goldstein, şefa secţiei de pediatrie. Ea spune că vă cunoaşte pe amândoi.

— Goldstein? întrebă Laura, uitându-se mirată la Barney. Îţi spune ceva?

Barney ridică din umeri şi apoi luă receptorul.

— Aici e doctor Livingston.

— Bine aţi venit la San Francisco, zise o voce feminină, cu un mod de a cânta vorbind, pe care şi-l reaminti.

Era Suzie Hsiang.

— Suzie! *Tu* eşti doctorul Goldstein?

— În urma căsătoriei cu doctorul Mike Goldstein,

răspunse ea. Ți-am zărit numele pe lista internărilor de azi noapte şi am vrut să văd dacă te pot ajuta cu ceva.

— Este foarte drăguț, răspunse Barney. Dacă nu ai descoperit încă azi noapte un tratament contra SRS, nu cred că ai cum să mă ajuți. Dacă eşti liberă, ne-ar face mare plăcere să bem împreună o ceaşcă cu cafea, la bufet.

— Am să cobor îndată, să mă uit puțin la băiețelul tău.

Barney şi Laura se luptau cu omleta lor, când Suzie intră în bufetul aproape gol.

— Este un copil foarte drăguț, zise ea cu căldură. Apoi adăugă tristă: Dar este foarte bolnav. Ce v-a adus pe toți aici?

— Este o poveste lungă, oftă Barney.

El deja se obişnuise să prezinte cazul cu un minim de cuvinte.

— Dar Wyman o să vă ajute, spuse Suzie optimistă. Cred că trebuie să aibă cumva şi el nişte simțăminte omeneşti.

— Nu te baza pe asta, remarcă Laura. Se aseamănă perfect cu o piatră.

— Şi când a spus că vă va anunța?

— La ora zece diseară.

— Pentru ce-i trebuie atâta timp?

— Nu ştiu, răspunse Barney. Modul în care gândeşte Peter depăşeşte puterea mea de înțelegere.

— De ce nu veniți la părinții mei înainte să vă duceți să vă întâlniți cu el? Ați putea gusta o adevărată cină chinezească şi apoi mi-ar face mare plăcere să-l cunoaşteți pe tatăl meu.

Nu ştiură ce să spună. Pe de o parte ar fi dorit să rămână cu Harry, iar pe de altă parte, ştiau că orice încercare de a se îndepărta de obsesia lor ar fi fost bine venită.

— Să vă dau adresa. Este uşor de ajuns de aici. Îmi pare rău că Mike se află la un Congres de urologie din

Texas. Dacă sunteți de acord, ne întâlnim cu toții la ora şase.

Îi mulțumiră, iar Suzie se scuză pentru a se duce să-şi facă vizita.

Petrecură ziua lângă patul lui Harry. Singurul lor dialog era de felul: „Cât e ceasul?“, iar răspunsul mereu acelaşi: „Doar cu două minute mai târziu decât ai întrebat ultima oară“.

Târziu după amiază, îl înfăşurară pe micuțul lor fiu, care dormise aproape toată ziua. Se hotărâseră ca în cazul în care răspunsul lui Wyman va fi negativ, măcar să fie singuri cu Harry afară din spital, atunci când urma să moară.

Cu puțin înainte de ora şase, urcară pe jos dealul din Union Square şi apoi merseră printre porțile sub formă de pagode ornamentate cu verde şi alb, ai căror dragoni păreau că spun: renunțați la ideile voastre din Vest şi veniți într-o lume mai veche şi mai înțeleaptă, lumea Estului.

Strada principală era plină de magazine care vindeau bibelouri pentru turişti şi ofereau porțelanuri la pachet, pentru cei din Dakota.

La dreapta şi la stânga se ramificau mici străduțe asemănătoare cu cele din Kearney şi Washington, ornamentate, pentru a-i face pe rezidenții chinezi să se simtă ca la ei acasă, cu lămpi, ca nişte lanterne agățate pe pereți, iar la intersecții vedeai plăcuțe cu numele lor scrise în limba engleză şi chineză.

— Priveşte, Harry, zise Barney cu un entuziasm desperat, nu-i grozav? îÎi imaginezi ce a simțit Marco Polo când a văzut prima dată astfel de lucruri?

Laura nu zise nimic. Doar îl făcu pe Barney să-şi aducă aminte, deşi acesta ştia destul de bine, că Harry avea o febră mult prea mare pentru a-l putea înțelege.

Barney încerca desperat să îngrămădească în copil cât mai mulți ani de viață cu putință.

Părinții lui Suzie locuiau într-un apartament la parter pe strada Jackson. O plăcuță în limba chineză, plasată în fereastră, anunța, aşa presupuneau ei, că acolo se găsea cabinetul unui practician al medicinii orientale, ale cărei începuturi erau undeva în timp mult înainte de Hipocrat.

Doctorul Hsiang, soția sa, Suzie şi sora ei mai tânără şi necăsătorită erau îmbrăcați în chimonouri din mătase şi beau ceai.

Cel mai în vârstă al casei se ridică în clipa în care intrară invitații şi spuse ceva în limba chineză.

Suzie traduse:

— Tata vă urează bun venit în casa noastră şi spune că-i pare rău de necazul pe care-l aveți cu fiul vostru. El întreabă dacă-i permiteți să-l consulte şi el pe Harry.

Barney şi Laura se uitară unul la altul.

„Ce rău ar putea să-i facă?“ se gândi ea. „De fapt este un medic adevărat, numai că nu seamănă cu doctorii *noştri”.*

Barney îşi dădu acordul, dând din cap către bătrân şi zise:

— Vă mulțumesc foarte mult.

Doctorul Hsiang le făcu semn să intre într-o cameră alăturată, plină din podea până în tavan de cutii cu diferite ierburi, fiecare din ele fiind etichetată în limba chineză.

Aşezară copilul înfierbântat pe masa de consultații, ținându-l fiecare de câte o mână, în timp ce doctorul, încet, îşi plimbă degetele pe diferite părți ale brațului lui Harry.

Numai brațul?

— El ia pulsul în douăsprezece locuri diferite, explică Suzie. Este o metodă tradițională de diagnosticare.

Doctorul Hsiang îi deschise gura lui Harry şi cu o lupă puternică îi examină limba. Spuse apoi ceva repede în chineză către Suzie.

— Tata zice că va pregăti un medicament pentru fiul

vostru şi vă cere permisiunea să-i facă o acupunctură.

— Îl va durea? întrebă Barney.

— Nu, explică Suzie, nu atunci când o face tatăl meu.

Încă o dată, Barney şi cu Laura comunicară doar prin priviri şi căzură de acord. Ochii lor păreau să spună: „Totuşi este o şansă".

Procedura nu luă mai mult de o jumătate de oră în care timp, doctorul Hsiang concentră cea mai mare parte din ace în zona urechii copilului. După aceasta, se scuză şi plecă să prepare un medicament din ierburi.

— Harry poate bea? întrebă Suzie.

— Da, răspunse Laura, mulțumesc lui Dumnezeu.

Harry se trezise când ei se aşezară să servească cina. Se uită cu ochii mari la culorile vii ale costumației lui Hsiang. Arătând spre desenele brodate pe *cheongsamul* doamnei Hsiang, murmură:

— Mami, uite, păsărele.

Doamna Hsiang, probabil înțelegându-l sau doar intuind, îi zâmbi copilului. Apoi Harry se întoarse spre Laura şi întrebă:

— De ce sunt toți în pijama?

La care, Barney îi răspunse:

— Pentru că probabil trebuie să meargă să se culce devreme. Nu ca tine, dragă, care te culci târziu.

Spre mulțumirea Laurei, el acceptă lichidele mult mai uşor. Nu a fost însă la fel de uşor cu medicamentul doctorului, pregătit cu multă grijă, dar care după expresia copilului avea un gust îngrozitor.

În schimb, supa a sorbit-o fără dificultate.

Când sosi timpul pentru plecare, doctorul le dădu o sticluță cu medicamentul din ierburi pentru Harry, ca să-i mai dea de două ori în seara aceea şi încă o dată a doua zi. Laura îi mulțumi politicos.

Se făcuse ora nouă şi treizeci de minute, când ajunseră la motel, unde primiseră un mesaj. „Vă rugăm, sunteți aşteptați la doctorul Wyman, la ora zece seara".

Desigur că ei ajunseră acolo mai devreme, pentru că au considerat invitația aceasta ca pe o acceptare a rugăminții lor.

Şi, într-adevăr, aveau dreptate. Deşi, chiar şi în generozitatea sa, Wyman rămase incorigibil.

— Nu vreau niciun fel de recunoştință sau mulțumire, mai cu seamă că nici nu suntem siguri de efectul ce-l va avea. Trebuie să ştiți că m-am hotărât să fac acest lucru, fiindcă sunt convins că amândoi vă veți ține gura.

Le întinse apoi un plic pânzat. Barney simți că în el se aflau câteva fiole.

— Pentru început îi injectați doar zece mililitri – şi dacă-l tolerează îi dublați doza, după două ore. Apoi de două ori pe zi timp de patruzeci şi opt de ore. V-am dat un număr de seringi de unică folosință, din partea firmei.

Laura aprobă dând din cap.

— V-aş fi recunoscător dacă n-ați injecta copilul aici, pe domeniul companiei. Şi vă rog să mă țineți la curent cu felul în care evoluează; este vital pentru cercetările mele.

Cum ai putea să-i spui *mulțumesc* acestui bloc de gheață? Wyman rezolvă această problemă privindu-şi ceasul şi anunțând:

— E timpul să plec.

Şi totuşi, nu plecă. Ei îşi dădură seama că se luptă cu sine ca să mai spună ceva.

În cele din urmă, Peter murmură:

— Îmi dau seama acum ce aş fi simțit eu dacă ar fi fost unul din copiii mei. Cred că…

Incapabil să-şi continue gândul, Peter se duse la Harry şi-l mângâie pe obraz. Apoi, mai înainte ca vizitatorii săi să poată scoate un cuvânt, dispăru.

Se întoarseră cu maşina la motel, cu viteză maximă. Alergară în camera lor, îl întinseră cu grijă pe Harry în pat şi traseră draperiile la ferestre.

Se uitară apoi unul la altul, neputincioşi.

— Vrei ca să-l injectez eu? întrebă Barney încet.

— O pot face şi eu, răspunse ea.

Barney recunoscu.

— Te rog, Castellano; nu prea am dexteritate la injecții. Şi nici nu mă simt în stare să-l înțep pe fiul meu.

Harry scoase un țipăt în clipa în care Laura îi injectă o fiolă din lichid în coapsă. Dar imediat se linişti.

Erau îngroziți. L-au ucis?

Rămaseră ca nişte statui de o parte şi de alta a patului, uitându-se la fiul lor.

După câteva secunde care părură secole, Laura se aplecă şi-i luă încheietura mâinii.

— Are pulsul la fel ca mai înainte, Barn.

— Crezi că medicamentul l-a terminat?

Ea scutură din cap:

— Am avut aceste două zile de groază, cu toții, închipuie-ți cât de extenuat trebuie să fie.

Îl luă pe Harry în brațe şi-l strânse la piept. Barney îi puse mâna pe frunte.

— Parcă ar fi deşertul Sahara, comentă el. Cât timp s-a scurs de când i-ai făcut injecția?

— Patru sau poate cinci minute. Linişteşte-te, Barn. Chiar în cazul în care ar *fi* un medicament miraculos…

Cuvântul „miraculos“ îi rămase în gât. Dacă exista într-adevăr un Dumnezeu, gândi ea, El nu-mi datorează nimic.

— Laura, zise Barney încet, întinde-te, ori cel puțin stai *jos.*

— Sunt prea agitată, răspunse ea, punându-i cu grijă pe Harry pe pat.

— N-ai vrea să-ți aduc ceva de la bufet? se oferi el.

— Mie nu-mi este foame, dar ție?

— Nu, dar mai trece timpul. Şi apoi… simt nevoia *să fac* ceva.

— Există nişte automate jos pe hol, de ce nu mergi să aduci ceva de acolo?

Se bucură când văzu că ea este de acord.

— Ce-ai vrea să-ți aduc?

— Nimic, sau orice, numai să nu aibă gust bun.

Înțelese perfect ce gândea ea. „Renunț la toate plăcerile vieții şi la gustul bun al unei prăjituri pentru ca prin asta să îmblânzesc şi să obțin milostivirea unei divinități mânioase.“ El ieşi din cameră.

Coridorul era acoperit cu un covor moale. Călcând pe el, Barney simți o reconfortare fizică, dar nu-şi putu linişti şi gândurile.

„Oh, Doamne, Harry, când mă gândesc la planurile ce le-am făurit pentru amândoi, să alergăm împreună pe o potecă între pomii înfrunziți, să stăm de vorbă, de la bărbat la bărbat, să-ți povestesc din greşelile mele făcute în viată, pentru ca tu să înveți din ele. Cum te voi mai învăța *acum?* Acum, tot ce mai doresc este ca tu să poți măcar să respiri. Acum nu pot să te învăț nimic şi nici nu pot face ceva pentru tine“.

Se întoarse încet în cameră, ducând două pahare din hârtie, cu băuturi.

Laura stătea jos, privind la fața lui Harry, neîndrăznind nici măcar să clipească pentru a nu scăpa nici cel mai mic amănunt trădând o eventuală schimbare.

— Nici nu s-a mişcat, îl anunță ea, ca un automat.

— Poate că doarme profund. Ai observat nişte mişcări ale ochilor în somn?

— Nu.

Acest lucru însemna că doarme fără vise.

Laura îşi puse Coca pe noptieră, luând numai o bucată de gheață pentru a o suge, fără să-şi ridice nicio clipă ochii de la Harry. Avea credința că dragostea ei l-ar putea vindeca într-un fel.

— Putem sta de vorbă? întrebă Barney sfios.

Laura dădu afirmativ din cap.

— Despre ce vrei să vorbim.

— Hai să vedem unde o să-l dăm pe Harry la o şcoală publică sau la una particulară? Sau să vorbim chiar

despre tine.

— Cum aş putea să-ți spun ceva, pe care tu să nu-l cunoşti deja? zise ea zâmbind obosită.

— Gândeşte-te, de exemplu, cum s-ar fi derulat viața ta, dacă părinții tăi n-ar fi emigrat la Brooklyn…

Ea se uită la el şi-i răspunse fără cuvinte. Ochii ei spuneau – „fără tine, nici n-aş fi avut pentru ce trăi". Lucru pe care de fapt şi el îl simțea cu aceeaşi putere.

Amândoi însă acum se întrebau cum – sau dacă – vor reuşi să supraviețuiască pierderii lui Harry.

„*Nu,* la naiba. Nu trebuie să ne gândim la asta".

Ei nici nu puteau să se gândească la aşa ceva.

— Vreau să-l țin şi eu puțin, te rog.

Trecuse deja o jumătate de oră. Barney atinse fruntea copilului adormit. Se uită la Laura şi zise, plin de un optimism forțat:

— Castellano, cred că i-a scăzut febra.

Laura puse mâna pe obrajii lui Harry, privi apoi la Barney şi spuse:

— Poate, Barn.

Şi gândi în sinea ei: „lasă-l să se amăgească cu iluzii, dacă asta îl ajută să rămână cu mintea întreagă".

Copilul continua să doarmă, în timp ce Laura şi Barney erau cu ochii pe ceas, aşteptând să se scurgă cele o sută douăzeci de minute, pentru a-i face doza următoare.

De data aceasta, injecția îl trezi pe Harry, aşa că Laura căută să profite de ocazie pentru a-l face să bea lichid. Dar la îndemână nu aveau decât Coca şi elixirul dat de doctorul Hsiang.

Ea optă pentru licoarea din ierburi. Cu toate că era pe jumătate adormit şi febril, Harry se opuse din răsputeri. În timp ce Laura îi aduse medicamentul la buze, el protestă şi scutură din cap.

— Vreau suc de mere.

— Să-ți spun ceva, puiule, acum bei puțin din asta şi îți promit că mâine îți voi da suc de mere.

În fata unei astfel de promisiuni, setea învinse şi Harry înghiți, strâmbându-se.

— Cum te simți? îl întrebă Barney pe băiat.

— Mi-e somn, tati, răspunse Harry.

— Foarte bine, dormi, oftă Barney, prefăcându-se mulțumit. Dormi liniştit, puiule.

Şi, în timp ce părinții îl sărutau, copilul începu să moțăie.

Laura îl aşeză în pat şi amândoi îşi reluară locurile de fiecare parte a patului, continuând veghea.

Erau prea speriați ca să vorbească unul cu altul, aşa că Barney răsuci butonul radioului şi prinse un post din San Francisco care transmitea o dezbatere pe tema restaurantelor în care picolițele serveau cu sânii goi. („Dacă există plaje pentru nudism, de ce nu au voie să-şi arate farmecele oriunde doresc? Legea ar trebui să fie consecventă, cred".)

După cincisprezece minute de aşteptare în tăcere, Barney opri radioul şi zise:

— Tu ai încredere în asta, Castellano? Cum ți se pare? Doi doctori specialişti stau acum într-un motel de pe tărâmul nebuniei, cu un copil ce trage să moară şi se străduiesc să creadă că esența uleioasă dată de un egomaniac va salva viața fiului lor. Nu crezi că, într-un fel, ne-am pierdut mințile?

Laura scutură din cap.

— Nu ştiu, mărturisi ea. Sunt sinceră când spun că nu ştiu. Un timp tăcu, apoi uitându-se în ochii lui Barney reluă: Dar dacă Harry moare, eu nu mai vreau să trăiesc…

— Laura…

— Crede-mă, Barney. Şi nu o să mă poți opri.

El nu mai protestă, recunoscând că, de fapt, nici el nu-şi dădea seama cum ar fi să trăiască… fără fiul lor.

În tot acest timp, ascultau respirația lui Harry care se suprapunea peste emisiunea de la radio care acum transmitea un interviu cu un credincios din aşa-numita

sectă a lui Eros. Erau prea încordați de seriozitatea momentului, aşa că Barney se ridică de la locui lui şi întrerupse trăncăneala.

Îl privi pe Harry şi-i atinse încă o dată fruntea.

De data asta era sigur.

— Castellano, jur pe Dumnezeu că nu mai are febră. Vino şi pune mâna.

Dar Laura nu avea nevoie să-l pipăie pentru că ştia, după felul în care se schimbase culoarea feței băiatului, că Barney avea dreptate. Îi palpă imediat abdomenul.

— Iisuse, eclamă ea, splina…

— Ce? întrebă Barney, îngrozit.

— Splina s-a mai redus ca volum, Barn. *Acum este mai mică.* Cred că medicamentul ăsta începe să lucreze.

Continuară veghea toată noaptea. Acum nu mai vegheau moartea copilului lor, ci întoarcerea lui la viață.

La şapte şi treizeci dimineața, cuvintele Laurei îl surprinseră pe Barney:

— Vreau să merg la biserică.

El încuviință din cap.

— Îmi dau seama perfect, Laura, ce simți.

Aceasta spusese în cuvinte tot ceea ce simțea de fapt:

— Barn, trebuie *să-i mulțumesc* cuiva. Azi am început să sper că există un Dumnezeu care mă aude.

— Ai dreptate, mergem cu toții.

Se uitară la fiul lor care se ridicase în funduleț.

— Mami, vreau să mergem acasă, se văită copilul. Ursulețului îi este dor de mine.

Capela Universității Stanford se afla doar la zece minute de mers pe jos depărtare de motel. La această oră, uriaşa clădire, aducând cu o catedrală, era atât de goală şi scufundată în linişte încât îşi auzeau bătăile inimilor.

Pentru prima oară în viața ei de adult, Laura îngenunche ca să se roage şi de fapt nu ştia cum să înceapă. Îşi plecase capul, sperând că gândurile ei vor

ajunge unde trebuie.

Barney, în picioare, îl ținea pe Harry în brațe. Razele blânde ale soarelui dimineții treceau prin vitralii şi se jucau pe fața copilului, formând în jurul capului o aureolă minunată.

Abia atunci putu să mediteze în linişte asupra nopții întunecate a sufletului – sau a fost o noapte a miracolului? Noapte pe care el, Laura şi Harry o trăiseră.

„Ce *a fost”*, se întrebă el. „Enzima lui Wyman? Elixirul chinezesc? Atingerea unui vindecător? Iubirea părintească?“ Îşi petrecuse cea mai mare parte din viață studiind arta medicală şi acum îşi dădea seama că nu-i va înțelege niciodată cu adevărat misterele.

Pentru că medicina este o eternă căutare a motivelor, a cauzelor care explică efecte.

Ştiința nu poate comensura o minune.

Laura se ridică în picioare.

— Aş dori să-l țin eu acum, şopti ea.

Barney îl aşeza pe Harry în brațele mamei. El îi îmbrățişă apoi pe amândoi. Şi păşiră cu toții afară, în strălucirea de soare a dimineții.

DIN PARTEA AUTORULUI

Deşi în cursul cercetărilor făcute pentru a scrie această carte am cutreierat coridoarele spitalelor cu un ecuson care mă legitima drept „doctor Segal“, acest titlu mi se cuvine pentru literatură comparată şi nu pentru anatomie comparată. De aceea, am fost nevoit să apelez într-o mare măsură la diverse surse bibliografice, precum şi la cunoştinţele medicale ale multor experţi care nu sunt doar medici buni, ci şi prieteni foarte buni.

Mă refer aici la Profesorul A.B. Ackerman, doctor în medicină, de la Facultatea de Medicină a Universităţii New York; Profesorul Alan Beer, doctor în medicină, de la Facultatea de Medicină din Chicago; Dennis Gath, doctor în medicină, de la Universitatea din Oxford; Profesorul Norman Charles, doctor în medicină de la Universitatea New York; regretatul William W. Heroy, doctor în medicină, şeful secţiei de chirurgie la spitalul Huntington din New York; doctorul Geoffrey Leder de la Spitalul Devonshire din Londra; Profesorul John Leventhal, doctor în medicină, de la Facultatea de Medicină Harvard; Alison Reeve, doctor în medicină, de la Institutul Naţional de Sănătate; Rodney Rivers, doctor în medicină, de la Facultatea de Medicină St. Mary din Londra; Profesorul Richard Selzer, doctor în medicină, de la Yale şi Profesorul Victor Strasburger, doctor în medicină, de la Facultatea de Medicină din New Mexico.

Personal nu-l cunosc pe profesorul Harry Jergesen, doctor în medicină, de la Universitatea din California, Facultatea de Medicină din San Francisco, dar îi sunt profund recunoscător pentru că şi-a folosit bisturiul pe textul unor scene importante din roman.

Aceşti medici generoşi şi o mare parte din colegii lor au citit părţi semnificative din manuscris (şi chiar toată cartea, cum a fost cazul vechilor mei prieteni, Bernie Ackerman şi Victor Strasburger), făcând sugestii

valoroase şi atrăgându-mi atenţia asupra greşelilor. Dacă au mai rămas erori ştiinţifice, acestea se datorează licenţei ca figură de stil sau mai degrabă ignoranţei mele.

Există un număr foarte mare de cărţi care prezintă viaţa de student la Facultatea de medicină Harvard. Deoarece ele descriu mai mult sau mai puţin aceleaşi evenimente, relatările sunt asemănătoare, diferind doar prin locul din care au fost privite. Cartea „Răzbunarea amabilă“ a lui Charles Le Baron a fost prima de acest gen pe care am citit-o şi de aceea am simţit-o mai aproape, cu toate că am admirat mult şi romanele „Să fim perfecţi“ al lui Kenneth Klein şi „Doctor în devenire“ al lui Melvin Konner.

În scrierile lui William Nolen şi, în special în „Cum devii chirurg“, am găsit relatate multe detalii şi întâmplări. „Cum devii psihiatru“ a lui David Viscott mi-a furnizat multe informaţii privind munca psihiatrilor.

Rămân de asemenea îndatorat cărţilor lui Joseph Califano, David Hellerstein, David Hilfilker, Perri Klass, Elizabeth Morgan, William Nolen, Richard Selzer şi Victor Strasburger, precum şi lucrărilor lui George E. Vaillant, profesor de psihiatrie la Harvard; în mod deosebit mă refer la eseul său profund şi înţelept, „De ce doctorii nu reuşesc să se trateze singuri“. Această carte a fost inspirată de publicarea, în 1982, a faptului că şase dintre absolvenţii Facultăţii de Medicină din promoţia 1967, la vârsta de nici patruzeci de ani muriseră deja, cauza fiind „stilul de viaţă neadaptat“. Concluzia lui Vaillant este cutremurătoare. „Mi-e teamă că aceasta nu este altceva decât una din dureroasele realităţi ale vieţii într-o incredibilă solicitare profesională“.

Bibliografia mea în domeniul medical s-a bazat pe: *The Oxford Companion to Medicine, The Oxford Textbook of Medicine, The Atlas of General Surgery, The Merck Manual* şi mai ales enciclopedia *Taber's Cydopedic Medical Dictionary.*

Multe aspecte de etică argumentate în procesul lui Seth

provin din lucrarea „Sfârşitul vieţii: eutanasie şi moralitate“, scrisă de James Rachels. Cele mai multe note istorice, contemporane provin din cartea lui William Manchester „Gloria şi Visul“.

O parte din întâmplările medicale din roman s-au bazat pe descrierile autorilor menţionaţi anterior, care nu au dezvăluit identităţile şi detaliile personale ale pacienţilor.

Pentru că şi eu la rândul meu am schimbat situaţiile, am realizat o proză imaginată. Nu am avut nicio intenţie să identific vreun medic, spital sau pacient.

Există şi o excepţie, cazul doamnei Carson descris de doctorul Leon Schwartzenberg în excepţional de emoţionanta lucrare „Requiem pentru viaţă“. Îi sunt recunoscător autorului pentru că mi-a permis să folosesc mai multe pagini din cartea sa aproape cuvânt cu cuvânt.

Firmele avocaţilor Morgan, Lewis şi Bockius, apoi în mod special Carolyn Jafte şi James B. Mekinney de la Oficiul Juridic New York mi-au fost de un real ajutor în problemele privind legile. Edie Lederer de la Associated Press mi-a procurat amănunte foarte utile referitor la ultimele zile ale Saigonului.

Mulţumirile mele şi acum, ca de obicei, lui Jeanne Bernkopi, singurul editor care poate realiza operaţii majore fără anestezic.

În diferite părţi ale romanului, unii doctori au fost trataţi cu sarcasm şi depreciere. Dar în cursul documentării mele, m-am convins din ce în ce mai mult că incompetenţa şi corupţia sunt păcate care se referă doar la o minoritate a cărei comportare cinică îi aduce un profit crescut.

Profesiunea de medic are mai mulţi sfinţi decât păcătoşi. Cred că vorbele doctorului Konner în „Doctor în devenire“ exprimă punctul general de vedere:

„Vindecarea este posibilă, o întâlnim cu adevărat pretutindeni. Se produce în orice creatură, în fiecare zi. Şi printre privilegiile noastre de a fi cele mai simţitoare şi inteligente creaturi de pe această planetă este abilitatea

ca, din când în când, să îndeplinim fapte în sprijinul acesteia. În sens spiritual ca şi tehnic, nu numai de dragul vindecării, ci şi al semnificației acesteia, am face bine să luăm acest privilegiu în serios“.

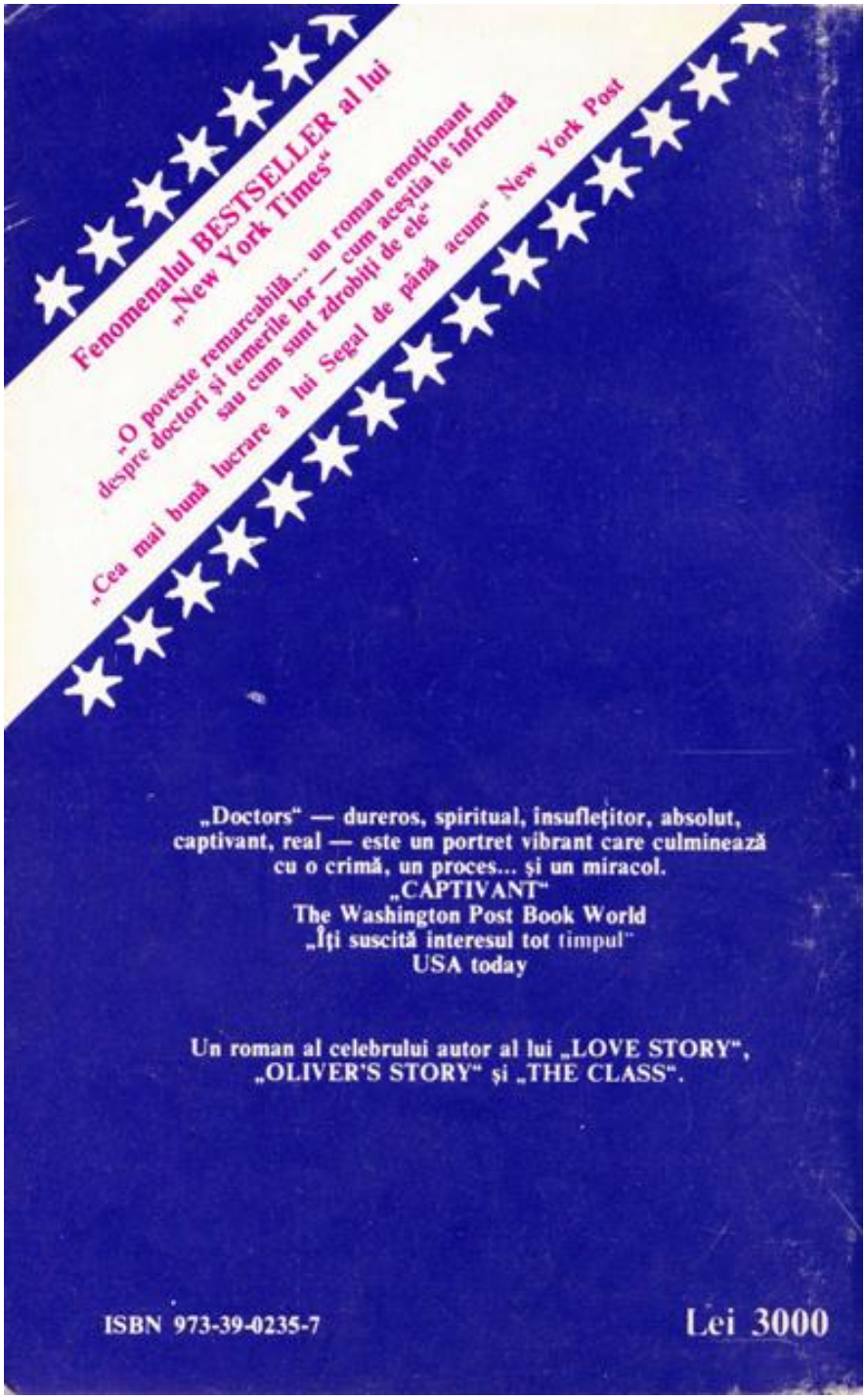
Fenomenalul BESTSELLER al lui
„New York Times"
„O poveste remarcabilă... un roman emoţionant
despre doctori şi temerile lor — cum aceştia le înfruntă
sau cum sunt zdrobiţi de ele"
„Cea mai bună lucrare a lui Segal de până acum" New York Post

„Doctors" — dureros, spiritual, însufleţitor, absolut, captivant, real — este un portret vibrant care culminează cu o crimă, un proces... şi un miracol.
„CAPTIVANT"
The Washington Post Book World
„Îţi suscită interesul tot timpul"
USA today

Un roman al celebrului autor al lui „LOVE STORY", „OLIVER'S STORY" şi „THE CLASS".

ISBN 973-39-0235-7

Lei 3000

{1} Informații (N.T.)

{2} „Vai, vai, să atingi şi să simți…“ (N.T.)

{3} Sărbătoare oficială în amintirea primilor colonişti din Massachusetts – ultima joi din noiembrie (N. T.)

{4} Alcool (N.T.)

{5} Aluzie la David Livingstone, doctor şi explorator englez, care a fost salvat în Africa de exploratorul H. Stanley.

{6} Gaura neagră din Calcutta: celulă a închisorii din Calcutta, unde în 1746 indigenii au închis, se zice, 146 de europeni. A doua zi nu au fost găsiți în viată decât 23. (N. T.).

{7} Viață (în limba engleză) (N. Red.)

{8} După numele lui Ernesto Guevara, luptător comunist supranumit Ché (N.T.).